

LEITCHAM'S
ENGLISH-DANISH
GRAMMAR

THE
ROYAL
ENGLISH-DANISH
GRAMMAR

Introduction eller
Grundig Anvisning til det Engelske Sprogs
Kundskab: hvorledes samme paa en
læt og vis Maade
skal læses, tales, skrives og kiendes,
i III TOMER,

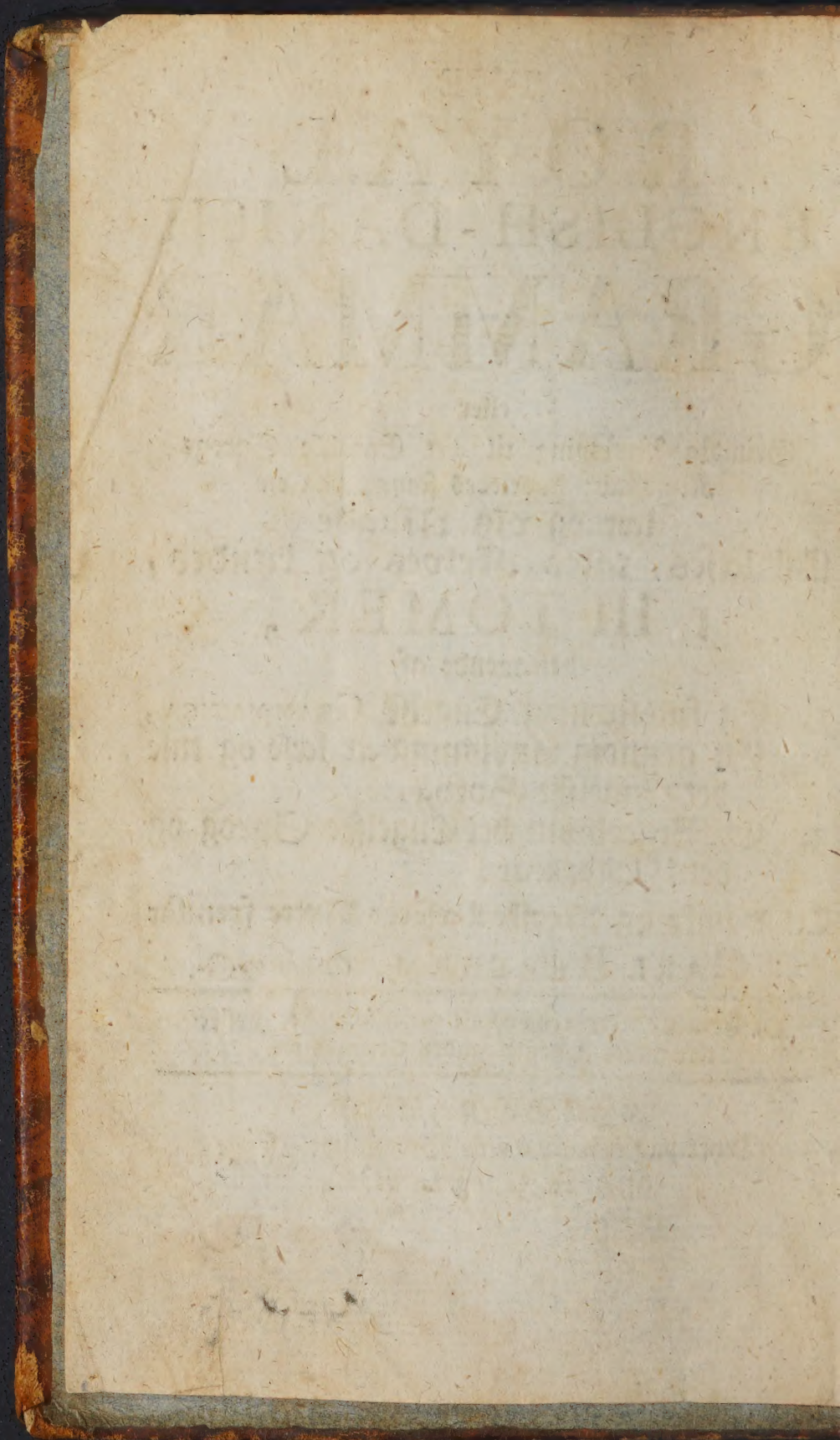
bestaaende af

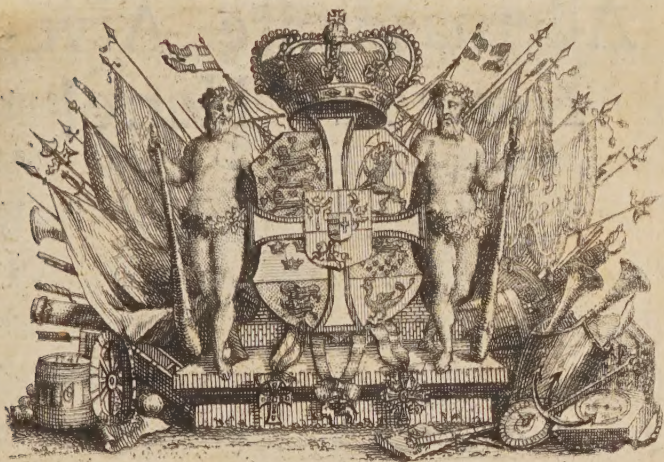
1. En fuldstændig Engelsk GRAMMATICA,
2. En grundig Anvisning at læse og tale
det Engelske Sprog,
3. Et Begreb om det Engelske Sprog og
dets Literature.

Til Danske og Norske Læseres Nytte fremsat
af CARL BERTRAM, Φιλόλογος.

De Engelske Ord ere overalt accentuerede; hvilket
ikke findes i nogen anden Grammatica.

KJØBENHAVN,
Trykt paa AUCTORIS Bekostning 1753.
af A. H. G. og L. H. L.

Den Stormægtigste Konge

og
Enevolds - Herre

FRIDERIC

DEN FEMTE,

KONGE til Danmark og Norge, de
Venders og Gothers, Hertug til Slesvig,
Holsteen, Stormarn og Ditmarsken, Græve
til Oldenborg og Delmenhorst,

Min allernaadigste Arve-
Herre og Konge.

Stormægtigste Monarch ,
Allernaadigste Arve-
Konge og Herre!

POTENTATER ere i Stand til
at forævige Deres Navne ved tven-
de Ting , nemlig Deres DYDER
og Deres SEIERVINDINGER: Saaledes
have ALEXANDER, CÆSAR, og
en Deel andre Regentere ved Deres Vaa-
ben forhærvet sig udödelige Navne;
Men AUGUSTUS, VESPASIA-
NUS, og TRAJANUS Tilbedelse af
de *Seculis*, de levede udi, og den dybeste
Veneration af alle efterfølgende: og det
ved Deres herlige og glimrende Dyder.

DEDICATION.

Den Deel af Deres Kongelige Majestets Regiering, som allerede er indskreven i vores Hukommelse, har tydelig givet tilkiende Deres Kongelige Majestets Tilböyelighed at opreyse sig Tropheer paa den Grundvold, som er lagt af sidstommeldte Prinser, og hvor det gaaer, er dog en dydig og fredsommelig Konge mere forferdelig for sine Fiender, end hine store Helte, som næsten have undertvungen sig hele Verden; efter som Kierlighed alletider har kundet forskaffe sig Kiemper, som, naar behövedes, stedse vare ferdige at vove Liv og Blod til dens Tieneste, og en Prins, der er elsket af sine Underfaatter, kan være forfikred paa, stedse at blive seyerrig og u-overvindelig.

Den priisværdige Opførsel, som Deres Höy-Kongelige Herr FADER af dyrebar Hukommelse, saavel som og Deres Majestet SELV har viist, i det DE BEGGE, ikke

DEDICATION.

allene har' sögt at undgaae ald Leylighed til Kriig, men endog stræbt at dræbe den allerede opkomne Leylighed i Födselen, og det paa en Tiid, da ellers Resten af EUROPA fölte dens bedrövelige Virkning; er noget som disse Riger erfarer i deres Tilvext, de troe Undersaatter af den DANSKE Krone med saa stor Taknemmelighed erkiender, og som fremmede Folk saa höyligen maae berömmе!

Hvor ofte raabe ikke disse ligesom i dybeste Henrykelse: "Lykfalige ere Under-
"saatterne under saadan en Konge, hvor
"hverken hemmelig Ambition eller offent-
"lig Undertrykkelse nogen Tid lod sig see
"og fornemme, men Undersaatterne meget
"mere ved deres naadige Konges Faderlig
"Omforrig, dagligen tager til, og nyde
"den meest förönskede og lykfaligste Roe-
"lighed.,,

DEDICATION.

Ja höyft lyksalig kan vi med den dybeste Taknemmelighed skattere os selv, der leve under samme Konge, hvilken endskiönt han, som en absolut Monarch, ikke veed af nogen jordisk Indskrænkning, dog alligevel selv indskrænker sig i at opofre alle sine Dage ved at bringe sine kiere og tro Undersaatters Lyksalighed paa den höyeste Velstands Spidse.

Hvad Under er det derfor, om vores Tilstand bliver af Fremmede betragtet med Misundelse! Hvad Under, at Lærdom ligesom begynder at fæste Hoved-Sæde iblandt os! Hvad Under, at Adel og Rangs-Personer ligesom kappes med hverandre at pryde Deres Fæderneland med lærde og findrige Skrifter i deres eget Sprog! Af samme Aarsag er det og ganske læt at begribe, hvorfor der nu bygges et større Antal af Skibe, og hvorfor flere Factorer ere og blive constituerede, end-

DEDICATION.

og i de længst bortliggende Verdens Parter, til beste Tilvext for Negotien og største Opmuntring for de Handlende: Endelig hår og Grundvolden til ovenmeldte forunderlige og misundede Lyksalighed lagt Grunden til Kirker, Slotte, Academier, Hospitaller, ja endog til nye Stæder, som til Deels virkelig lade sig see, deels begynde at reyse sig op i Høyden, ey allene i henseende til deres overmaade prægtige Bygning, men endog i henseende til deres herlige og Kongelige Foundationer. Man maae derfor snart falde paa de Tanker, at den saa meget berönte GYLDENE ALDER selv skulde begynde igien under et saa lyksaligt og saa naadigt Herredømme.

Hvor dyre, hvor umistelig, bliver ikke Deres Kongelige Majestets hellige PERSON for os, Deres kiære og troe Undersaatter, naar vi ret eftertænke og overveye disse

DEDICATION.

Fordeele! Med hvad Glæde og Fornöyelse maae vi ikke tage imod den XXXI MARTII, den lykfsalige Dag, paa hvilken den gunstige Himmel hâr begaved os med den Frederige FRIDERICH, Kilden til alle disse Velsignelser! Med hvad Ord skal vi udføre vores Taknemmelighed til den almægtige og naaderige Kongernes Konge? I Sandhed, alle vore Tanker, alle vore Ord ere dertil alt for svage og u-værdige! Vi vil derfor ønske, at vore Bønner maae opfylde denne Mangel: Lader os med dennem bestorme Himmelen, for at tilveyebringe, at den Lykfsalighed, hvilken vi nu virkelig besidde, maae vedvare hos os og vore Efterkommere til de seeneste Verdens Tider!

Det fömmer sig ey heller nogenlunde, at vi, i Henseende til hverandre indbyrdes, enten, ere lade eller stiltiendes: Lader os efter vore ringe Kræfter stræbe at efterføl-

DEDICATION.

ge Deres Kongelige Majestets u-EFTER-FÖLGELIGE Exempel, for derved at giøre os mere værdige til Deres Kongelige Majestets Agtsomhed og Faderlige Godhed. Lader I os efter vores allerunderdanigste Skyldighed fremviise nogle offentlige Kiendetegn paa vor Sønlig Taknemmelighed, at ikke vores Taushed skal blive fortolked i en vrang og tvertimod vores Öyemærke hensigtende Meening. Men bör vel dette skee med Lovtaler, Sange eller andre klygtige Indfald? Ney, saadanne enkelte Blade, endskiönt de ere nok saa got skrevne, ja end bedre meente, overleve fielden deres Auctores; Thi just fordi de ere saa smaae, blive de forlagte, ja gandske usynlige, hvorudover deres Forfatteres underdanigste Hensigt svinder bort uden at bringe de forventede Frugter.

Dette er Aarsagen hvorfor mit forfæn-

DEDICATION.

gelige Haab stræber at overbeviise mig at jeg har fundet en bedre Method, i det jeg, saasom min Sönlige Kiærlighed og underdanige Skyldighed længe siden hâr indlemmet mig i de Taknemmeliges Tal, i dybeste Underdanighed viiser min yderste Fliid, saa vidt mine ringe Kræfter tillade, i at efterfølge, skiöndt paa en lang Distance og i smaae Ting, saa Höyftpriisværdig en Original. Verket, som jeg her fordrifter mig at frembære, og som i mine ringe Tanker nogenledes vil svare til mit, andre og mig, foreskrevne Forset, overtaalede mig, at det vilde og skulde bringe god Nytte for mine Medborgere, eftersom det indeholder en Kundskab om det ENGELSKE SPROG, i tre Bind med accentuerede Ord, en Ting som man længe har ventet paa; Men som dog formedelst det besværlige Arbeyde, dertil udfordres, til denne Dag ey er kommen videre. Den første Tome eller RUDIMENTA, af Sproget

DEDICATION.

som nu er ogsaa merkelig forbedret, h r allerede havt den store  re, i Naade at blive antaget af Deres Kongelige Majest t, hvilket har givet Liv til de to andre følgende Volumina, og saadan et Liv, at nu alle tre til Hobe efter de deri følgende *Testimonia* synes at udgiøre en *Grammatica*, hvis Lige ikke noget andet Sprog kan fremviise.

Dette Verk giver jeg mig den allerunderdanigste Frihed at nedlegge for Deres Kongelige Majestæts F dder, ingenlunde tvivlende at jo dette med samme H y-Kongelige Naade og Mildhed, som den første Part, maae blive antagen, allerhelst da Deres Kongelige Majestæts lyksalige Geburts-Dag, min allerunderdanigst oven anførte Skyldighed, en gandske nye Method til at lære det Sprog, som den H y-salige LOVISA h r talt og høylig elsket, og hvori, som bekiendt er, Grun-

DEDICATION.

den til ald Lærdom overflödig indeholdes, paa mine Vegne kan tale i Deres Kongelige Majestets Allerhöyeste og Naadigste Aafsyn.

I det mindste vil jeg allerunderdanigst bede og formode, at Deres Kongelige Majestet ligesaa naadig maae behage at udtolke mine Tanker, som jeg allerydmygst og velmeent har fremsat dem. Imidlertid vil jeg tillige med mange Tusende kiære og troe Underfaatter anraabe Himlen, at den vil giöre Deres Kongelige Majestets Regiering lige med den udödelige AUGUSTI i henseende til dens Længde og Lyksalighed! Give GUD! at Deres Kongelige Majestets Throne maae blive befestet med Arvinger ligesom den Store CHRISTIAN den FEMTES af höylovlig Ihukommelse! og endelig, at Deres Kongelige Majestet maae blive ved at regiere i alle Maader lig Sin u-efterfølgelig SELVI

DEDICATION.

at giöre Deres Kongelige Majestets kiære
og höytelskede, troe og höystelskende
Underfaatter fornöyed med en faa yndig
Fred og høy Kongelig Mildhed, blom-
strende i selvönskende Velstand, og höyst-
lyksfalice i henseende til Sindets timelige
og aandelige Roelighed!

Jeg forbliver med dybeste Ærbödighed
og Underdanighed

Deres Kongelige Majestets

allerunderdanigste og allerydmygste
Underfaat og Tiener

KIÖBENHAVN,
den 31 Martii 1753.

CHARLES BERTRAM.

THE
ROYAL
ENGLISH-DANISH
GRAMMAR

Første Deel:

eller

Den Engelske

Sprog-Kunst,

bestaaende udi

En fuldstændig Engelsk GRAMMATICA,

Til Danske og Norske Læseres Nytte

sammenskrevet af

Deres Kongelige Majestæts

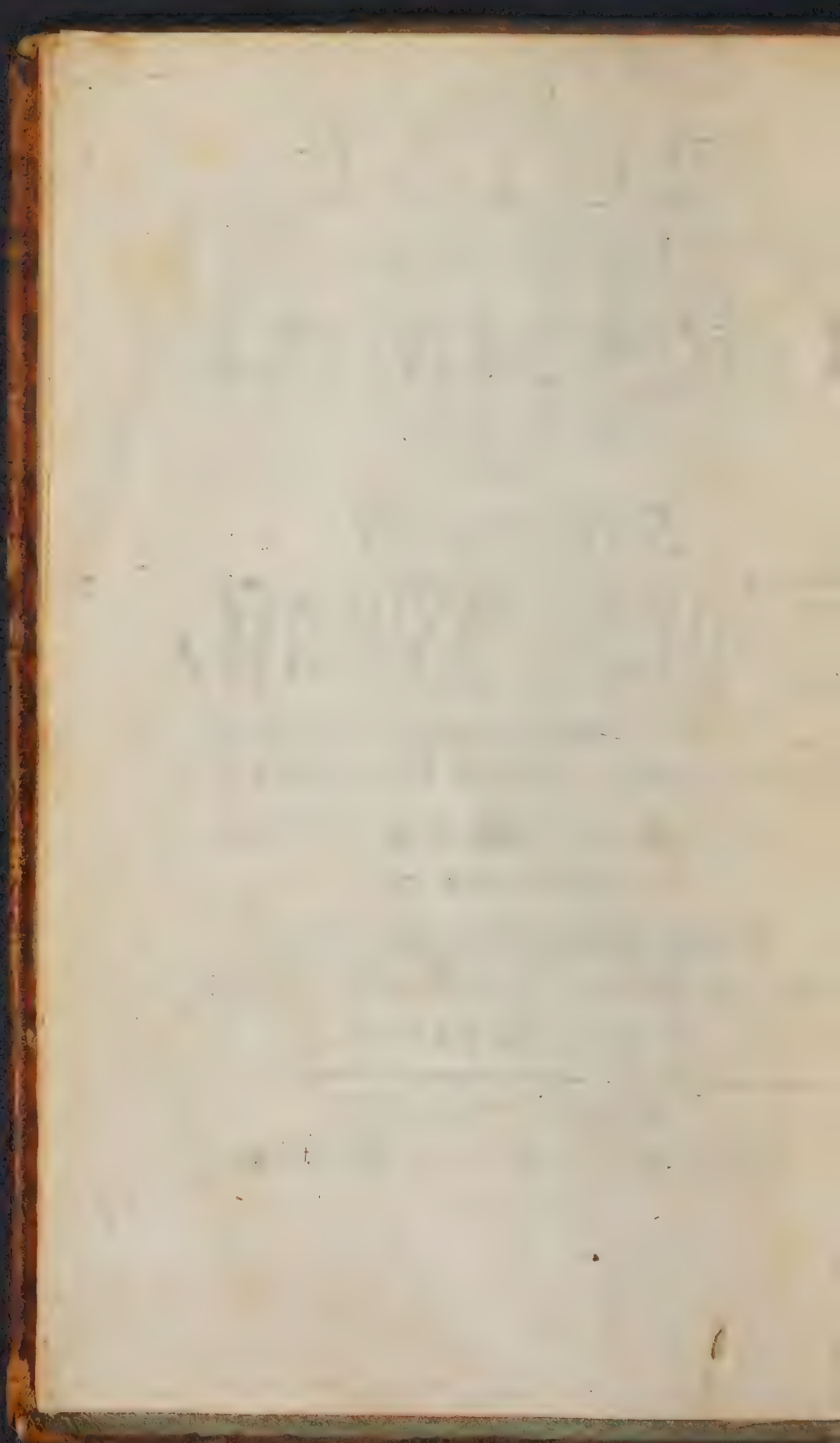
Sprog-Mester i det Engelske Sprog

CARL BERTRAM.

KJØBENHAVN,

Trykt paa AUCTORIS Beføjning,

1753.

Fortale.

Nogen kan negte! at jo enhver Auctor, som
legger Haand paa at udarbejde et Skrift,
jo maae have sine visse Aarsager dertil:
Skulde nogen have Lust at viide hvad der har til-
styn-

Sortale.

Skændet mig, da kan jeg ikke svare andet end, den Længsel og Begiering, som adskillige Høye og Fornemme, af mit nu-værende Fædernelands Indbyggere have vist at see det Skrift, hvoraf jeg allerede har leveret en Prøve, bragt i mere fuldkommen Stand: dernæst de mange lærde og nyttige Ting, som findes i de Engelske Skrifter, og som jeg ved denne Lejlighed stræber at gjøre mere bekendt for den Danske og Norske Nation: og endelig et Bevis paa min Indsigt i de Ting, som mit Embede udkræver.

Alt jeg har anvendt alle Kræfter paa at komme til mit foresatte Maal angaaende det sidste Stykke, meener jeg vist, enhver skal bifalde; men hvor vidt jeg er kommen i de tvende første, synes mig, kan nogenledes slutes af den første Prøves gode Udgang.

Iblandt andre Anstøds-Steeene som har lagt mig i Veyen, efter at jeg havde begyndt at skrive en Grammatica, har denne ikke været een af de mindste, at der, i Steden for at faae noget nyt for Lyset, snart er bleven mig forelagt een, snart en anden Engelsk Grammatica at verttere i det Danske Sprog: Høyhed og Myndighed havde og snart bevæget mig dertil, men saasnart jeg (efterdi jeg aldrig lader mig nøy med Skallen, men gierne søger til jeg faaer fat paa

Fortale.

paa Kiernen) flittig examinerede ovenmeldte Bøger, maatte jeg vel tilstaae, at de vare Chefs d'Oeuvres, men fulde af fiendelige og grove Billeder. Ved slige Omstændigheder agtede jeg en Philologo uanstændig at følge Præjudicia auctoritatis, og holdte mig til i den Sted til Doctor WATTS's Regel: „Do not hover always on the „Surface of Things, nor take up suddenly with „meer Appearances; but penetrate into the Depth „of Matters, as far as your Time and Circumstances allow, especially in those Things „which relate to your own PROFESSION, „*Improvement of the Mind. Page 16.* I fald nogen vilde tænke at jeg her har talt for meget, tilbyder jeg mig, saavidt allerede ikke er skeet, sligt med tilstrækkelige Beviser at gøtgjøre.

Angaaende for Resten denne første Tomes Indhold, og dette Oplags Forbedringer, da har jeg:

1. Opfundet mange før ubekiendte og nyttige Regler;
2. Lagt Begyndelsen med de allerførste og meest simple Grammaticalske Grunde;
3. Fort disse RUDIMENTA i en tydelig og sammenhængende Orden;

Fortale.

4. Anvendt ald muelig Flid at forbedre og overgaae alle hidtil udfømne Grammatikker, i Særdeleshed hvad Udtalen er angaaende, hvilken uden Modsigelse er den største Gordianske Knude i det Engelske Sprog: til den Ende har jeg fra først af foresat mig at indrette samme efter den i LONDON, OXFORD og CAMBRIDGE gangbare Dialekt (*), ja endnu desuden bragt den i generale Regler og korte Tabeller, for at hielpe Læserens Hukommelse.
5. Accentuered næsten hvert Ord, og det i mine Tanker saa nøye, at den som med Eftertanke læser de to første Tomer kan uden stor Møye derved gjøre sig Ordene's rette Accent saa bekiendt, at det siden neppe kan ventes, at han deri skulle feyle.
6. Efterdi de Danske Philologi selv ikke ere eenige i Henseende til Lyden og Brugen af de Danske Vocaler; har jeg fundet meget stor Vanskelighed i at conciliere Lyden af dem med de Engelske: For at overvinde denne

(*) Der har vel paa disse tre berømte Stæder ogsaa indsneget sig visse u-rigtige Udtaler, hvorved de, som allene af Hørelsen haver lærdt Sproget, kunde forføres til at tage Fejl i Bogstaveringen, derfor har jeg ogsaa anført dem med, men tillige betegnet dem med fædtsaaende Tegn. **

Fortale.

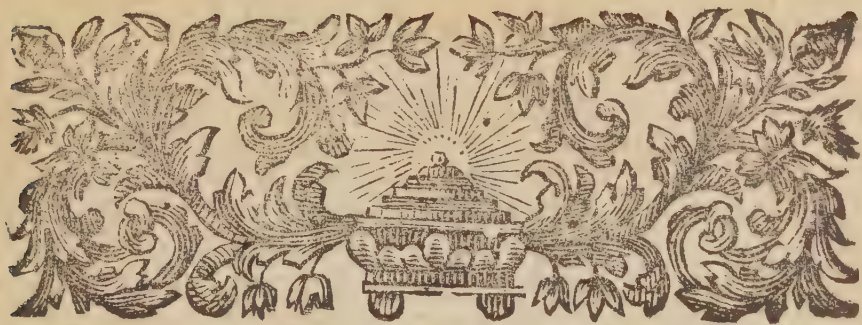
Denne, har jeg; (S. V.) til Lyden af enhver Engelsk Vocal eller Diphthongus søgt at faae et af de Danske Ord, som best kunde passe sig derpaa, og hvor jeg i det Danske intet kunde finde, har jeg taget min Tilflugt til andre her gangbare Europæiske Sprog.

7. Her er ikke heller sparet nogen Umage at faae Analogien saa fuldstændig, som skee kunde, hvorfor jeg og har anført mange forhen u-berørte Ting, i Særdeleshed hvad Genus, Pronomina, Verba, Gerundia &c. saavel enkelte, som i Syntaxi angaaer.
8. Alle i Skriftet forekommende Kunst-ord har jeg oversat paa Dansk, saasom jeg meente derved nogenleedes at facilitere deres Bemærkelse for Fruentimmer og U-studerede. Derudover formoder jeg ikke at de Herrer Critici skulde formere mig nogen Proces, thi min Hensigt har været uskyldig, og næsten alle disse Kunst-Ord ere indsluttede i Parenthesi, saa at den, som de ikke staaer an, kan gaae dem forbie.

Forrale.

Endelig ønsker jeg intet mere, og forsikrer at
intet skal være mig kjærere, end at mit Skrift
maae blive saavel optaget, og tilvejebringe saa
megen Nytte, som min Hensigt dermed har været
oprigtig, og som jeg er reedebond at være
enhver efter Stand og Condition
til ald muelig Tjeneste
forbunden.

GRAMMATICA ANGLICANA
eller

Den Engelske Sprog-Kunst.

PARTIS PRIMÆ. CAP. I.

Om en Engelsk Grammatica og dens
Deele

GRAMMATICA (Sprog-Kun-
G sten) er den Kunst, der giver os faste
Sprog-Regler, hvorefter vi mundelig,
eller skriftlig, kan give andre vore
Tanker rigtig tilkiende.

* En Engelsk Grammatica er da en Bog, som lærer
efter bemeldte Regler, hvordan man skal læse, tale, og
skrive det Engelske Sprog saaledes, som det er brugeligt
hos dem, der best tale og skrive det samme.

De Sprog-Lærde pleyer at deele Grammati-
cam i fire Hoved Deele, som kaldes:

* *

OR.

ORTHOEPIEN, Udtalens Rigtighed. pag. 2.
 ANALOGIEN, Ord-Betragtning. pag. 123.
 SYNTAXIS, Ord Sætningen eller Pasmningen p. 214.
 ORTHOGRAPHIEN, Skrive-Rigtigheden. p. 257.

Obs. Den første, *Orthoëpien*, handler om Bogstaver-
 nes rette Udtale saavel *absolutè*, som *relativè*. Den an-
 den Hoved Deel, *Analogien*, er den Part, i hvilken Or-
 dene betragtes *absolutè*, ligesom den tredie, nemlig *Syn-
 taxis* er den Part, hvorudi de betragtes *relativè*. Den
 fjerde og sidste, *Orthographien*, viser den rette Bogstave-
 rings-Maaade i Skrift eller Tryk.

ABSOLUTE betragtes her en Ting, naar man ikke si-
 ger eller tænker mere derom, end hvad den er i sig selv.

RELATIVE er naar den betragtes *respectivè* eller i en
 vis Henseende til det, som gaar enten næst foran, eller
 bag efter.

S. II. Om *Orthoëpien* eller Den rette Udtale.

ORTHOËPIEN, naar den tillægges det Engels-
 ske Sprog, lærer, hvorledes Ord og Bog-
 staver skal udtales efter samme Sprogs Maaade,
 som og hvorfor de paa sine Steder udtales ander-
 ledes, end de skrives.

En Bogstav er et Merke udi Skrift, Tryk, eller
 Udgravning, til at betegne de adskillige Bevægelser, som
 skeer med Mundens Deele, for enten at frembringe, eller
 ende en Lyd, ellers kan man kalde dem:

* Et Sprogs synlige Elementer, som settes til at
 betegne de u-synlige, nemlig den Lyd, som med Røst,
 Mund og Tunge kan frembringes.

Obs.

Obf. Disse Tegn ere, efter et hvert Sprogs vedtagen Maade flere, eller færre, men Engellænderne betiener sig ifkun af XXVI Bogstave, som med deres Figurer og Navne ere følgende:

a, b, c, d, e, f, g, h, i, j,
 e, bi, si, di, i, æff, dſchi, ætſch, ej, diſchæ,
 k, l, m, n, o, p, q, r, s, t,
 fæ, æll, æmm, ænn, o, pi, ſhu, ar, æſ, ti,
 u, v, w, x, y, z,
 ju, vi, dobbelju, ær, hvei, iſſed,

Obf. Af ſamme XXVI Bogstave kunde C. Q. X. og Z. lettelig undværes: men bliver dog, for andre Sprogs Skyld, og af en Vane vedbeholdne; thi C pag. 23. lyder enten ſom K pag. 69, eller ſom S pag. 95. Q. pag. 93. ſom K; X. pag. 118. ſom Ks, og Z pag. 123. ſom ſs.

Obf. 2. I henſeende til deres Figur deles Bogstavene i ſtore og ſmaa. De ſtore A. B. C. &c. eller Begyndelſes Bogstave, bruges enten for Forſkiels eller Jærlighed, men de ſmaa a, b, c, &c. allene for deres Ryttes Skyld. See pag. 258.

Obf. 3. I henſeende til Lyden deles diſſe her omtalte Bogstave udi *Vocaler* og *Conſonanter*.

* En *Vocal* er en Bogstav, ſom for ſig ſelv kan udgiøre en Stavelſe, eller hvis Udfigelse er en heel og fuldkommen Lyd, ſom ved viſſe Nlandes lav heel og u-behindred af Munden udføres.

Obf. Dette ſkeer i det mindſte paa ni Maader, omendſtiønt de Engeliſke, og de fleſte Europæiſke Nationer, betegner dem ifkun med diſſe fem Figurer.

A E I O U. see §. VII.

Obf. 2. Naar der kommer *Vocaler* ſammen i en Stavelſe bliver deraf *Diphthonger* og *Triphthonger*.

* En CONSONANT er en Bogstav, som betegner Mundens Bevægelse, eller Stillelse i sammensatte Lyders (Toners) Udtalelse, og giver enhver Vocal en foranderlig Lyd.

Obl. Dette skeer naar nogen af de efterfølgende Bogstave kommer til at staae hos en Vocal, enten det er for eller bag ved samme.

B C D F G H J K L M N P Q R S T V W X Y Z

Af disse kaldes f, h, l, m, n, r, s, x, og z. halvelydende, de øvrige ti, hvortil man kan lægge ch, sh, og th, kaldes stumme.

NB. Y bruges i Steden for I ved Enden og undertiden midten i et Engelsk Ord. See pag 120. 121.

* En DIPHTHONGUS er en dobbelt Figur, bestaaende af tvende Vocale, som har en Lyd af begge de Vocale, som den bestaaer af, hvilken dog hverken ligner nogen af samme to, eller de øvrige Vocale's Lyd.

Obl. I Anledning af denne Definition kunde man bevise, at der intet er til i Naturen, som egentlig kan kaldes Diphthonger, langt mindre Triphthonger; Thi en ny og ulige Lyd udkræver et ulige Mærke, og er følgelig en ulige Vocal.

Obl. 2. I de Engelske Diphthonger bruges y og w tidt i Steden for de Vocale i og U, helst i Enden af Ord. See pag. 21. 22. 48 50. 87. 91. 115. 116. og 121.

* En TRIPHTHONGUS kaldes en tredobbelt Figur af ligesaa mange Vocale, som kommer sammen i een Stavelse, hvoraf man sielden hører mere, end een, men i det høieste ifkun tvende Slags Lyd.

En

Obf. Tilligemed een Vocal fan der forefemme ote Con-
fonanter i een Engchf Stavelse, faasom Strengch's; Men-
ingen Stavelse fan være til, uden den har i det mindste
een Vocal. See neden til pag. 37.

Obs. 2. Naar et Ord bestaaer ikkun af een Stavelse, heter det et *Monosyllabum*, de af to Stavelser kaldes *Disyllaba*; Men de, som har flere end een, eller to Stavelser, ere *Polyssyllaba*.

§. III. Om Accenten og Quantitet.

Enhver Stavelse maae udtales med sin rætte
Quantitet; og ethvert Ord af to eller flere
 Stavelser maae have sin rætte *Accent*, saasom:
 Jūs-tī-fī-cā-tī-on, Jús tī-fī-cá tī-on.

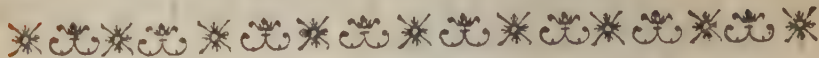
* **QUANTITET** er enhver Stavelses Længde eller Korthed i Udtalen, saasom: bēing, ābroād, &c.

Obs. *Quantiteterne* ere to Slags, nemlig den lange og den korte: den lange bliver med en lige Over-Streg. — Men den korte med en krum Over-Streg betegned $\cup$.

* En ACCENT, eller Ord-Tone, er den be-
sønderlige Eftertryk, i Udtalen, som falder paa
een, eller flere Stavelser i et Ord, frem for paa
de øvrige, enten den er kort eller lang; saasom:
Jús-ti-fi-cá-ti-on, &c.

Obs. Den betegnes med den Streg (') som sættes
over den *Vocal*, hvis Stavelse skal stærkere udtales, end de
an-

andre, og er samme Etabelse, i henseende til Tidens Længde, imod de andre Etaveller, som 2 imod 1, naar Etavelsen endes paa en Consonant, men som 3 eller 4 imod 1, naar Etavelsen endes med en *Vocal*. See pag. 265. 266. &c.

§. IV. Om Bogstavenes Formation.

De Lemmer, ved hvilke Lyden udføres, ere Lungen, Lustrøret og Struben. ved Lungens Udvidelse bliver Luften, som ved en Puster, draget ind i Brystet, som den og, naar Lungen sammentrykkes, igien uddrives, saa Lyden derved bliver svagere eller stærkere, og paa denne Maade bliver Lyden enten grovere, finere, eller middelmaadig, ligesom det merkes ved Piberne i Orgelverket; Thi naar bemeldte Lustrør, som med forunderlig Kunst af Naturen føres til det yderste af Struben, og bestaaer af Muskler og Bruste, at den desbedre, ligesom Strengene paa en Violin, kan eftergive og udspænde sig, og efter den Talendes Velbehag, give finere eller grovere Lyd, som da nødvendig flyder af Lustrørets usoranderlige Bestaaffenhed.

Naar Luften, som vi har draget til os, ligesom rystende bevæger Struben, giver den een Brummen eller Klar Lyd fra sig, ligesom man hører ved *Vocaler*, eller hos de Bogstave der ere halv stumme, og da stæer Talen tydelig. Men naar saadan bævende Lustens Bevægelse ikke er der, da høres som en Snurren, der altid udføres med de Bogstave og Etaveller, som frembringes med en Nanden, endog i tydelig Udtale. Dersom Lustvejen bliver tør eller stiv, følger deraf Heesshed, men dersom Lustens Gang ved Hoste eller Bryst-Snæe forhindres, høres alleene deraf ud den vores Villie en pibende Lyd.

Men dette er endnu ikke nok til en *articulat*, eller tydelig Lyd, den maae desuden ved andre i særdeleshed detil be-

stik.

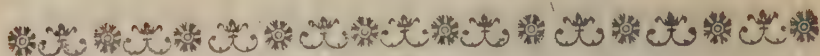
fligede *Organa* eller Lemmer paa adskillige Maader dannes. Derfor naar det inderste af Tungen rører ved den inderste, mellemste, eller yderste Deel af Ganen; eller ved det øverste, eller nederste af Tænderne; eller over og under Lippen mere og mindre sammendrages, eller Tungen rører ved spærpen af Tænderne, høres deraf, næsten som naar Hullerne paa en Fløjte dækkes med Fingrerne, eller aabnes, besønderlige og adskillige Slags Lyd.

Af disse Lemmer, eller *Organa*, ved hvis adskillige Brug, endel Bogstave fornemmelig udsøres, have og samme deres Navn: saa at A. C. G. H. J. K. N. X. og Y. *consonant*, kaldes *Gutturales*, som udtales af Struben, eller den Part af Ganen, som er nærmest ved Struben; Andre, nemlig: E. I. D. L. M. R. S. T. Th, og Z. *Palatinales*, som udsiges ved det Tungen trykkes haardere eller lettere imod Ganen, hvorudover de ogsaa kaldes *Linguales*, og endelig *Labiales*, som ved Læbernes Aabning og Tillukkelse udsøres, aaben som udi O, F. P. og W. Luft, som udi U. B. og V.

Naar Bogstaverne ved de dertil befliffede, og uden Mangel beqvemme, Mundens Parters Berørelse udsiges, bliver Luften paa adskillige Maader indfneben eller udladt igiennem Næseborene, eller Læberne, deraf dees Bogstaverne i *Vocales*, selvlydende, eller *Consonantes*, medlydende, hvorom tilførn pag. 3.

Bogstavens Tid, eller Længde i Udtalen er enten *absolute*, eller *relative*, *Absolut* kaldes den, naar den i en Tale betragtes ifkun i og for sig selv, uden Hensigt til noacu foregaaende eller efterfølgende Bogstav, eller Stavelse. Men *relative*, naar den efter *Prosodien*, eller Stavelsernes Længde i Udtalen, sammenlignes med Bogstave eller Stavelser, som gaaer enten næst foran, eller næst bag efter.

NB. Det der *absolute* heder Fort, kan øfte *relative* være langt.

S. V. Om de Engelske Bogstave i Almindelighed.

De Engelske Bogstave ere ifkun 26, som oven
til pag. 3. og af den jævnsides staaende Ta-
bel (*) læres, uagtet at det Engelske Sprog har
et langt større Antal Toner, som alle af det følgende kan læres:

Bogstav

læses

A æ pag. 10. ee p. 11. aa' p. 13. aa p. 14. a' p. 15.
e p. 16. ikke p. 17.

B b p. 22. ikke p. 23.

C c p. 23. s p. 23. ikke p. 24.

ch tsh p. 25. k p. 25. sch p. 28. ikke p. 28.

D d p. 28. ikke p. 29.

E ii p. 23. i p. 35. e p. 38. imellem e og ø p. 40.
ikke p. 30.

F.

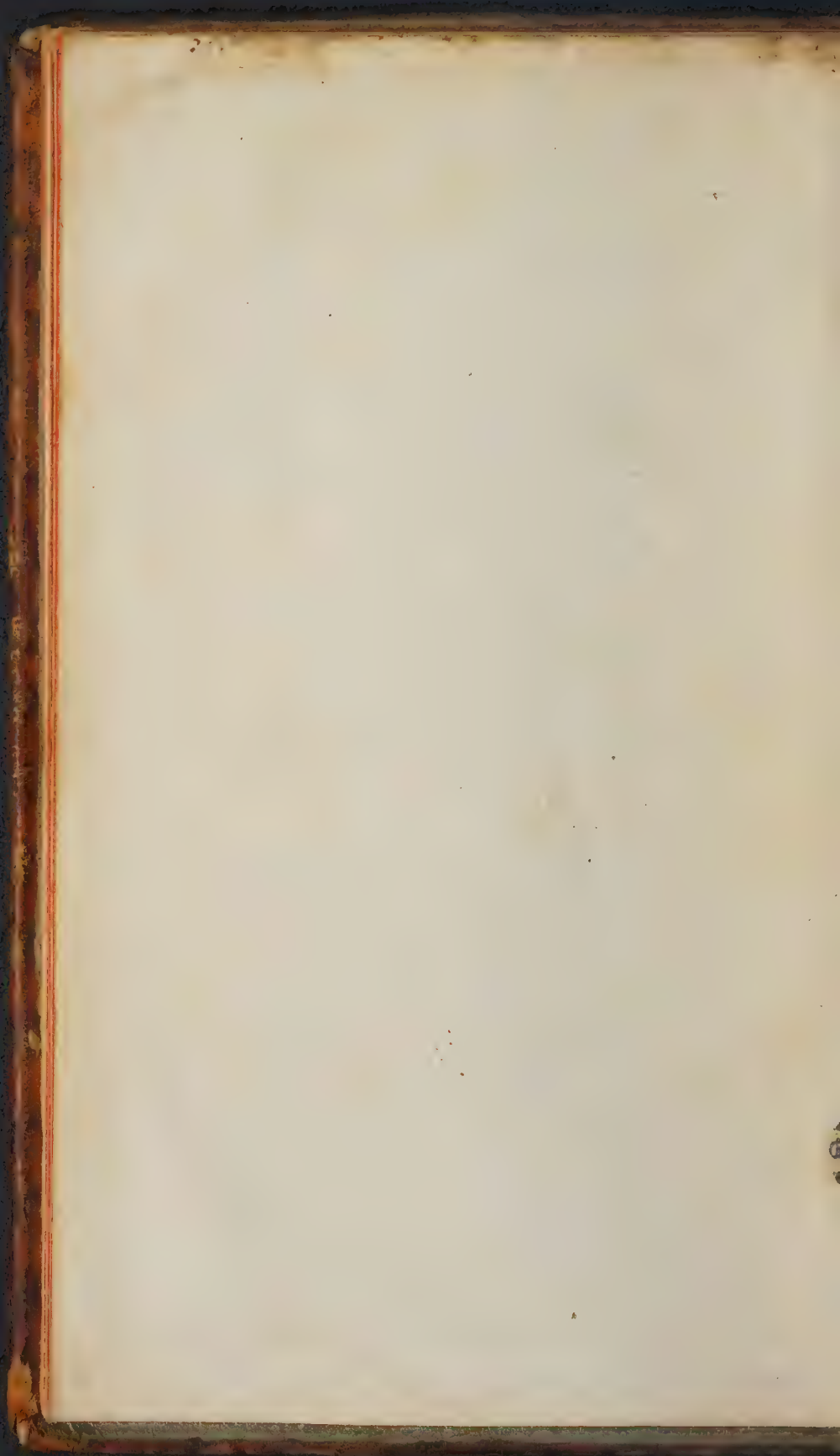
(*) Om samme Tabel har man at aate, at No. (1) viser det Anglo-Saxiske a. b. c. hvilket jeg alene har anført for at fornøje *curieuse* Læsere, og dem, som ere Elskere af Alderdome, eftersom det nuomstunder ikke bruges meere. No. (2) fremviser det gamle Engelske a. b. c. som kaldes the Black Letters, og med hvilke ikke alleene alle gamle Bøger er trykt, men endog hvormed endnu alle Kongelig *Alta &c.* bliver trykte. No. (3) fremviser det saa kaldet Roman (*Antiqua*) a. b. c. og No. (4) det Italic (*Cursiv*) a. b. c. med hvilke ellers alle andre Engelske Skrifter nu omstunder trykkes. Endelig sees af No. (5) hvoledes der Engelske a. b. c. udtales paa Dansk. NB. Af den næderste Række er de 3 første Bogstave Anglo-Saxiske ch. af dem kaldet *thorn*, og de øvrige opviser nogle af de gangbarste sammentvorne Engelske Bogstave, hvor om mældes pag. 98. (pp) og som ingen videre Forklaring behøver.

Det Engelske Alphabêt.

A ⁽¹⁾	a	A ⁽²⁾	a	A ⁽³⁾	a	A ⁽⁴⁾	a	(5)c
B	b	B	b	B	b	B	b	bi
C	c	C	c	C	c	C	c	fi
D	d	D	d	D	d	D	d	di
E	e	E	e	E	e	E	e	i
F	f	F	f	F	f	F	f	aff
G	g	G	g	G	g	G	g	gfi or fchi
H	h	H	h	H	h	H	h	æth
I	i	I	i	I	i	I	i	ei
J	j	J	j	J	j	J	j	fche
K	k	K	k	K	k	K	k	ka.
L	l	L	l	L	l	L	l	æl
M	m	M	m	M	m	M	m	am
N	n	N	n	N	n	N	n	an
O	o	O	o	O	o	O	o	o
P	p	P	p	P	p	P	p	pi
Q	q	Q	q	Q	q	Q	q	hju
R	r	R	r	R	r	R	r	ar
S	s	S	s	S	s	S	s	æs
T	t	T	t	T	t	T	t	ti
U	u	U	u	U	u	U	u	ju
V	v	V	v	V	v	V	v	vi
W	w	W	w	W	w	W	w	dobble ju
X	x	X	x	X	x	X	x	æx
Y	y	Y	y	Y	y	Y	y	hvej
Z	z	Z	z	Z	z	Z	z	Zed

— . D þ ð fh sh & A N M m nk. et. þ . —

N

- F f pag. 51. ikke pag. 52.
 G dsch p. 56. g p. 53. ikke p. 52. 57.
 H h p. 58. ikke p. 58.
 I ii p. 59. i p. 60. ej p. 62. imellem o og ø p. 66.
 ikke p. 67.
 J dsch p. 69.
 K k p. 69. ikke p. 70.
 L l p. 70. ikke p. 70.
 M m p. 71. ikke p. 71.
 N n p. 71. ikke p. 71.
 O oo' p. 72. o p. 75. aa' p. 77. aa p. 78. u p. 80.
 uu p. 82. ø p. 82. ikke p. 83.
 P p p. 92. ikke p. 92. ph f. p. 92.
 Q q p. 93. k p. 94.
 R r p. 94. ikke p. 95.
 S s p. 95. sch p. 96. ikke p. 97.
 fh sch i det Tydske p. 98.
 T t p. 99. sch p. 99. ikke p. 99. tsch p. 100.
 th d meget blød §. VI. item p. 102.
 U u p. 108. uu p. 107. ju' p. 108. ju p. 109.
 o p. 110. ø p. 111. ikke p. 112.
 V v p. 115.
 W hu blød udtalt p. 116. ikke p. 117.
 X x p. 118.
 Y i p. 119. ej p. 120. i p. 121.
 Z ff eller blød s pag. 123.

Men saadant kan, uden synderlig Besværighed, læres ved Hielp af denne *Grammatica*.

Jeg vil derfor undersøge, hvad der med Grund kan siges om de til Sproget henhørende Bogstave, sammenbringe dem under visse og tilforladelige Regler, og saa vidt mueligt er, betegne samme med Danske Bogstave. Om disse sidste maae jeg her give Læseren den fornødne Efterretning, at man i Læsning udfører Lyden af

- a i cāne med ee i det Danske Ord Been eller æe
udi Sæe.
- ē i Mēte med ii i viis, ellers lyder den som det Tydske ie i viel.
- î i fine med ej udi Sejl, eller det Tydske ej i Wein
seyn. &c.
- ō i mōre med oo i stoor, eller det Tydske oh i Mohr
- ū i ū-niōn med ju i jūrist, eller det Tydske ju i jū-
gend.
- y Consonans med j, saasom you, yes &c. læs ju, jis &c.
- a i man med æ forved to Consonanter mænn.
- a i quart, wad, med aa forved to Consonanter,
ellers har man næsten samme Lyd i de to Danske
Ord en Top en Aand, &c.
- a i yard, med a' mestendeels som a udi tag, smag,
&c. Dog læses denne Lyd best ved Hørelsen.
- a i all, med aa' eller a udi en Gale, en Gare, &c,
og paa Tydsk Mahlen, &c.
- er, ir, ur, med ør i Hør, *linum*, eller or i fort,
apage, og er samme en mellem Lyd.
- ou i out, four, med ou, eller au, udi sover, naar
man udelukker e, som endeel, der hurtig udta-
ler Ordet saaledes sovr, og i det Tydske saur. &c.
- o i mōny med o forved to Consonanter, ellers kom-
mer o i som, Nonne &c. den temmelig nær.
- o i not, med aa ellers lyder den næsten som o i de
Ord: stoppe, hoppe, &c.
- oo i noon med uu i saur, &c.
- d i Enden af Ord med dd, eller d i det Ord Stod-
best.
- ch i church med tsh forpaa og i Midten, og i En-
den med tsch (*) saasom tshortsch.

g i

(*) Aarsagen til denne foranderlige Læsning'er, at disse Bog-
stave paa de to første Steder ikke har saa stærk en Cibilation,
som

- g i gem, og j stedsse med dsj foran og i midten, og med dsch i Enden.
- th som d i Enden af Danske Ord, dog læres ch, g. j. sh og th best ved mundtlig Underviisnig.
- sh i she med sj for paa og i Midten, og sch i Enden af Ordet, det lyder ellers som det Franske ch i *charmant*, og det Tydske sch i *Schreiben*.
- w i war og wh i where, med hu, nesten som i *huas*, *acutus*.
- s udi abúse, Rose &c. med 's, og tales det blødere ud end i det Danske.

* Naar en *Vocal* i en Toneløs Stavelse, skal saa hastig tales, at man neppe kan kiende dens Lyd, har jeg betegnet samme i de hosføjede og med Danske Bogstave skrevne Engelske Ord med det korte *Quantitets* Tegn ~ oven over

* Hvor en *Consonant* eller *Vocal* ikke skal udtales i et Ord, der har jeg ladet den betegne med et andet Slags Bogstave oftest med *curfive* (*) i det Engelske Ord selv.

* Jeg betiener mig og gierne af dobbelte *Consonanter* i Enden af de med danske Bogstave trykte Engelske Exempels Ord, for at viise, at den foregaaende *Vocal* eller *Diphthongus*, skal udtales med en Kort og *Consonanten* med en længere Tone.

* * * 2

§. VI.

som i Enden; og for at forekomme, at Dansk Læsere ikke af den første Læsning skulde gjøre en ny Stavelse udi et Ord, som har en *Vocal* for ved een af disse Bogstave i Enden, saasom: af Age, stave æd-si, men ædsch. ic.

(*) Hvor der findes en Bogstav *antiqua* i de Ord trykt med *curfive* er det et Tegn, at den samme bør give en dobbelt Lyd i Udtalen; ellers bruger jeg paa andre Steder (-) til at viise det selv samme.

§. VI. Om Vocalernes absolute Længde i Udtalen.

Det Engelfke Sprog har vi ifkun fem Bogstave til at udføre ni Slags *Vocalſke* Lyd, de øvrige nødes vi til at udføre, det beste vi kan med *Diphthonger*, eller ſammenſatte *Vocaler*, ſaaſom:

<i>Vocalſke</i> Lyd	Fort.	<i>Vocalſke</i> Lyd	lang.
1. ſom e. a-broåd, Men, Deaf, Léopard, &c.		1. ſom ee eller æe. Ape, Baal, Tail, Day, Raies, Bear, feign, Grey, &c.	
2. ſom i. e-léven, in, Lés-ſon, Æ-quator, æcónomy, clóë, en-dure, Pígeon, Alley, &c.		2. ſom ii. We, here, Degree, Peace, Beef, Deceit, Péo-ple, Fa-tigue, Field, &c.	
3. ſom ej. my, ac-quire, I Eye, &c.		3. ſom øj. Soil, Cói, Buy, Buoy, &c.	
4. ſom æ. an, at, I-ſaac, &c.		4. ſom a'. yard, Serv'd, leárn, &c.	
5. ſom et kort aa, Quá-li-ty, for, Aug-ment, Knówledge, Geó-graphy, &c.		5. ſom aa'. all, Crawl, fraud, George, Corn, brought, &c.	
6. ſom et lukt o. Cánto, Bird, unjúst, Móny, ad-venture, err, Ad-der, có-vet, Blood, Coúrage, her, Ar-row, &c.		6. ſom aaben o. go, Ode, Debauchée, Beaux, float, Door, know, fòur, &c.	
7. ſattes		7. ſom au eller ou. óur, accóunt, Vów, Bów-er, &c.	
1. ſom u. Sí-new, Falshood, ábsolute, Bull, put, Bútcher, &c.		8. ſom uu. Prove, Duke, Crew, lieu, Boot, Yóuth, &c.	

9. som kort ju. *execute*, &c. 9. som ju'. *Europe*, *Union*,
Beauty, *view*, *Ewe*,
few, &c.

Obs. Heraf sees, at *Vocalerne* har i det mindste to Slags Lyd, en kort og en lang, og at enhver af de korte *Vocaler* haver een sin lange *Vocal* nærfølgende Lyd, men dog adskilt, og noget finere, eller og en dobbelt Lyd.

Obs. 2. Adskillige Provindsers Indbyggere have en *diverse* Maade til at udtale den samme *Vocal*, og det af den Aarsag, at nogle lade *Vocalen* ende Stavelsen, andre derimod dobbler *Consonanten*, hvilket forarsager *Vocalen* en anden Udtale, som udi Påtent, og Påtent, et *Privilegium* læses pee-tent og pættent, Chá-sti-ty og Chás-ti-ty, Rydsbed, og saaledes i mange andre Ord. See p. 11.

§. VII. Om de Engelske Bogstave i Besønderlighed.

Omsendeligt det Engelske Sprog, som jeg forhen pag. 8. har vilst, har et langt større Antal Toner end Bogstave, saa saar jeg dog i denne *Section* at binde mig til Bogstavene allene.

* De fem *Vocaliske* Tegn, A, E, I, O, U, have i Almindelighed tvende, nemlig een lang og een kort Lyd.

Regula I. *Vocalerne* ere lange 1.) Naar de ender, eller 2.) for sig allene udgør en *accentuered* Stavelse, eller 3.) staaer forved *E finale* (4.) i en *accentuered* Stavelse, og 5.) udi nogle visse Ord.

1.) *Vocalen* er lang, naar den ender en *accentuered* Stavelse:

* * * 3

F. E.

F. E.	Un-stá-ble,	læs	on-skee-bl,	det er	uistadig,
	Pé-ter,		píi-ter,		Peder,
	Gi-ant,		dssej-ænt,		Riæmpe, Jette,
	Ró man,		roo-mænn,		romersk,
	Cú-rate, &c.		fju ræt,		Sogne-Præsi. &c.

2.) Naar den for sig allene udgiør en *accentuered* Stavelse:

F. E.	A-bra-ham	læs	Ee-bre-hæmm,	Abraham,
	E-qui-ty,		ii-quit-ti,	Billighed,
	I-vo-ry,		ej-vor-ri,	Elskenbeen,
	O-dor		Vo-dorr,	Lugt,
	U-ni-ty, &c.		ju-nit-ti,	Forening,
item	Vex-á-tion, &c.		vex-ee-sjonn,	Plage, &c.

Obs. Naar *Vocalen* staaer allene, det er, giør en Stavelse for sig selv, endstjønt Stavelsen ikke er *accentuered*, beholder dog *Vocalen* en nogenledes lang Lyd, allerhøjest naar den følgende *consonant* ikke dobbles.

F. E.	A-lóne,	læs	e-loon,	allene,
	E-tér-ni-ty,		i-tørr-ni-ti,	Evigheden,
	I-dé-a,		ej-dii-e,	Begreb,
	O-béi-fance,		o-bee sæns,	en Relevance,
	U-tén-sil, &c.		ju-tenn-sil,	Verktøj, &c.

Obs. 2. Naar *Vocalen* staaer i Enden af en *u-accentuered* Stavelse, helst forved *Accenten*, har den ogsaa en nogenledes lang Lyd.

F. E.	Ma-tér-nal,	læs	me-ttørr-næll,	moderlig,
	De-crée,		di-krii,	en Forordning,
	Di-á-na,		dej-ee-ne,	Diana,
	So-cí-e-ty,		so-sej-i-ti,	Selskab
	Fru-gá-listy, &c.		frugælliti,	Tarvelighed, &c.

NB. Endstjønt *Vocalerne* ere korte, lyde de her dog meget klarere end udi *u-accentuerede* Stavelser forved en *Consonant*, og det er ifkun *Quantiteten* der giør Forskiel imellem disse og de *accentuerede Vocaler*.

3.) Naar den staaer i en *accentuered* Stavelse med

E finale:

Æ. E. De-clære, læs di-klær, at forklare,
 Sin-cère, sin-sir, usorfulstet, oprigtig,
 In-spîre, in-spejr, at indblæse,
 a-dóre, e-door, at dyrke,
 Pre-sûme, &c. pri-sum, at formode, &c.
item See, Die, Roe, sue, &c. læs sîi, deî, roo,
 sîu, &c.

4.) *E finale* kaldes det Stamme E, som findes i Enden af Ord efter en anden *Vocal*, saasom udi de foregaaende Exempler, det gjør alle *accentuerede Vocaler* lange, som findes i samme Stavelse dermed, undtagen i de følgende Ord:

gîve,	at give	løve,	at elske &c.
lîve,	at leve	døne,	giort
cōme,	at komme	gone,	gaaen
fōme,	nogle	none,	ingen
shōve,	at stode frem	one,	een, læs hvaann
Nōve,	en Due	shone,	skinnet, sc. su-
ā-bōve,	over	pinum	af at skinne, og
Glōve,	en Handske		de som kommer af disse.

Obs. Denne Regel om *E finale* har Fortrin frem for alle andre Regler, See §. VIII. p. 30, &c.

Obs. 2. Udi følgende Ord gjør *E finale* den foregaaende *Vocal* lang, uagtet *Vocalen* forandrer sin Lyd.

there,	der,	læs	theer	ca-nōe,	Bestindiske Baab,
were,	vi vare		hueer		kænna
where,	hvor		hueer	Shoe,	en Skoe
Fatigue,	møye,	fættiig,		Dome,	Bevelved Taarn,
	og alle de Ord pag. 60.				daum
	forved <i>E finale</i> .			Rome,	Staden Rom, Ruum
coe,	at kurre	ka		lose,	at tabe
woe,	at fris	høn		whole,	hvis
					huv's
					meve

move, at bevæge, muv re-móve, forflotte, rimuv,
 prove, at bevise, pruv og hvad der ellers kom-
 be-hóve, at behøve, bibuv mer af disse.

Obf. 3. Man kan formere en lang Stavelse ved at legge
E finale til en kort-lydende Stavelse, saasom:

Bab,	bæbb,	Barbara
Babe,	beeb,	et spædt Barn
Met,	mett	jeg møbte
Mete,	miit,	at maale
Trip,	tripp,	at trippe
Tripe,	Trejp,	Kalluun
Top,	Taapp eller Top	(Borne) Top
Tope,	toop,	at leve i Galerie
Tun, &c.	Tonn,	en Tønde &c.
Tune, &c.	tuun,	Tone i Musik &c.

5.) Udi visse Ord er *Vocalen* ogsaa lang imod
 Reglen:

E. E. a, forved -nge, -gue, *S. X.* og i An-gel, en En-
 gel. *item*
 i, udi Bibelske Navne, som endes paa ite, og
 Gredske Ord som endes paa -ine, -ise og -ize.
p. 64. item
 i, forved gh, gn, ld, nd, *p. 64. item* i de Ord
p. 66. 8. item
 o, forved ld, lt, lt, rce, rd og de Ord *p. 74. 7.*
item
 y, udi Endelserne -fy og -ply, *p. 66.*

Obf. Naar *Vocalerne* i det Engelske Sprog ere lange, da
 lyde de, som de nævnes i det Engelske *Alphabet* *p. 2 & 8.*

Obf. 2. y bruges i Enden af Ord i stæden for i; men i saa
 Fald bliver Udtalen dog den samme, nemlig naar Stavel-
 sen er lang, som ej, og naar den er kort som i, see *p. 4.*
67. 119. 120. &c.

Reg.

Reg. II. *Vocalerne* ere korte, 1.) forved en enkelt *Consonant*, 2.) forved to *Consonanter*, af een og den samme *Figur*; 3.) forved een som dobbles i Udtalen, og 4.) Naar de selv, eller den Stavelse, de staaer udi, har en kort *Tone*.

1.) *Vocalen* er kort, naar den staaer forved en enkelt *Consonant*:

J. E. Plan,	læs	plænn	en Plan
Step,		stepp	et Trin
Fit,		fitt	bequem
Rod,		raadd	et Rids
Crum, &c.		kromm	Brød-krumme &c.

*Exc. A, 1.) forved R er a' efter pag. 15 2.) for W er aa' p. 13. 3.) efter W eller Qu, men derhos forved en anden *Consonant* i den samme Stavelse, er aa' hastig udtalt p. 14.

E, for M og N udi *Verbis* lyder i. pag. 36. 2.) for R, som e, æ eller ø pag. 40.

I, forved R lyder imellem o og ø pag. 66.

O, 1.) for M, N og V lyder luft som o i de Ord p. 80. 2.) efter W som luft o p. 80.

U, imellem B og L, F og L, P og L. lyder som u p. 108.

Obs. Man nødes her til at sige forved en enkelt *Consonant*, thi

A for lb, lc, ld, lk, ll, lt, og w, producerer det lang-brede A. pag. 13

A forved ff, ft, lf, lm, nce, nch, nd, nt, sk, sp, fs, st, og th er det kortbrede A. p. 15.

I for gh, gn, ld, og nd lyder ej pag. xvj. 64. &c. item i de Ord pag. 66. 8.

O 1.) for rce, rd, ld, lt, st, lyder oo pag. 74.

2.) forved ff, ft, rb, rch, rn, rt, og sh lyder

der

der aa' pag. 77. 3.) som luft o p. 80. 4.)
som uu pag. 82.

U som u for ll, pag 108.

Ellers beholder *Vocalerne* deres korte Lyd, for de andre
dobelte *Consonanter*, nemlig a som et kort æ, e som e, i
som i, o som et kort aa, og u som et luft o.

2.) *Vocalen* er kort forved to *Consonanter* af een og
den samme Figur:

F. E.	Báb-ble,	læs	bæbbli	Gladder
	Tén-nent,		tennent	inderste, Hunsmand
	Bit-ter,		bitter	breff
	Cóm-mou,		kaammann	tilfælles
	Gún-ner, &c.		gonner	Arkelic-Mester

* Exc. A for ll, udi de Ord pag. 13.

3.) *Vocalen* er kort forved en *Consonant*, der lyder
som tvende:

F. E.	Bá-nish,	læs	bænnisch	at forrises Landet, &c.
	Métal,		Mettli	Metal
	Cívil,		fiuvil	høflig
	Fó-rest,		faarest	Ekov
	Pú-mice, &c.		Pommis	Pumscen, &c.

4.) Naar *Vocalen* selv 1.), eller den Stavelse, den
staaer udi 2.), har en kort Tone:

F. E. 1.)	án-ti-qua-ry,	læs	ænn-ti-foe-ri	Antiquarius
	á-li-e-nate,		ee-li-e-næt	fravende
	ín-no-cent,		inn-no-sent	ufflydig
	Dó-cu-ment, &c.		daaktø-ment	Document, &c.

2.)	Ju-li-á-na,		dsju-li-ee-ne	Juliana
	á-ble,		ee-bl	dygtig
	Lés-son,		lessin	Lectie
	Há-ften,		heestn	at haste
	Nó-vice,		naav-vis	en Begynder, Sinke
				Hó,

Hó-nour, aann-norr Vre
 Ná-ture, &c. nee-torr Naturen, &c.

§ Følgende Endestavelser, som ved Banen ere blevne talt ud paa en sær, og deres Bogstaves Lyd u-vedkommende Maade, maae læres uden ad:

ce, ci, fe, fi, te, ti, og xi, forved en *Vocal*, under som sch. p. 23, 95, 96, 99.

dia, dier, dies, læses af nogle som dschæ, dschørr &c. pag. 29.

i udi ial, iel, ian, ien, iar, ier, iour, ious, ium, udtales som i p. 67.

teous, tous, tuous læses som tschoß. p. 100.

en, on, og le tales meget hastig ud. see p. 37. 38. 83. 100.

gue, lue, nue, sual, sure, tual, tue, tune, ture, tute, udtales ofte som iø &c. p. 112.

Obs. Endelserne ate, tude, fy og ply fra Latinen ere lange saasom:

Fór-tu-nate,	faar-ton-neet	lyffelig
Fór-ti-tude,	faarr-ti-taud	Mandhastighed
Sánc-ti-fy,	sænt ti-fej	helliggiøre
Múl-ti-ply,	moll-ti-plej	formere, &c.

Obs. 2. Den eeneste Forskel, der er paa Klangen af det korte A og korte E, som og paa det korte O og korte U er saart ikke andet end at Lipperne og Tænderne kommer nærmere sammen, naar E og U nævnes, end naar man nævner A og O. Ellers tales de i Almindelighed kort og meget ufuldkommen ud i Toneløse Stavelser, helst i enden af Ord. Dog herom see i *Rudimentis* under enhver *Vocal* i sær.

Obs. 3. I sammensatte Ord beholder hver *Vocal* sin egen *Accent* uden nogen merkkelig Forskiel i henseende til *Quantiteten* i det eene mere end i det andet:

**** 2

F. C.

J. E. Bare-fac'd, læs beer-feeft med blot Anfigt
 Gun pów-der, gonn-pander Krud
 Where-so-ever, buer-o-ewer hørsombelst
 Not-with-standing, Naat-hvid-ftænding, naated &c.

Men Brugem forvelder, at dhøemaker, Målberry,
 Highwayman &c. maae tales ud som de ikke engang vare
 sammensatte Ord.

Obf. 4. Det Teqn ' *Apostrophus*, som her bruges efter
 a', aa' og forved 's, har jeg taget af Mfr HÖYSGAARDS
 Danske *accentuered Grammatica* §. 29. for at *producere* Lyden,
 eller gjøre den lang,

Reg. III. Naar to *Vocaler* følger paa
 hverandre, og horer ikke til en *Stavelse*, sættes
 tvende *Prifker*, som kaldes *Diceresis*, (*Skille-Tod-*
dier) over den sidste, og da udtales hver *Vocal*
 for sig.

J. E. Lá-ic, læs lee-ikk en verdslig Mand
 Gré-ä-tor, friie-tørr Skaberen
 Vi-ö let, Vej o-lett Fiolblomster
 Co-ë-tá-nëous, Fo-i tee-nios lige i Tid
 Flú-ënt, &c. flu ent flydende &c.

Men naar de høre sammen til een *Stavelse*, kaldes de
Diphthonger (pag. 4.) endstønt der høres ifkun de fleste
 Gange den første af dem, saasom:

aa, *accentuered*, lyder som ee, Aa-ron. *uaccentuered*
 som æ, I-faac pag. 17.

æ, *accentuered*, som ii, Cæ-sar, *uaccentuered* som i, eller
 e, æ-quá-tor, æ-qui-nox, p. 18.

ai, *accentuered*, som ee, aid, p. 18. *uaccentuered* som e
 eller i, Cúr-tail, Fóun-tain, p. 19.

au, *accentuered*, som aa', Fraud, p. 20. *uaccentuered*
 som aa, au-gúst, p. 20. i Franske Ord som o,
 Claude, &c. p. 21.

aw, som aa', Hawk, Law, &c. p. 21.

ay, *accentuered*, som ee, Sway. *uaccentuered* som e,
Món-day &c. p. 22.

ea, som ii, Béa-dle, Péace, -ap-péar, &c. p. 41.

* Exc. som e 1) Naar *Consonanten* dobbles i Udtalen, héas
vy, hex oi, tungt &c. 2.) forvæd d, lt, mt,
nt, og th, dead, dedd, død. Health, helth,
Sundhed. Dreamt, dremt, drømte. meant,
ment, meente. Breath, breth, Aanden. p. 43.
3) dog gaaer Méad, Mød, pléad, agere en E og;
réad, at læse; Béad, en Perle; Gléad, en Glins-
te; knéad, at ølte; léad, at lede, føre; be-
néach, neden under; Héach, en Hede. p. 43.
efter Hoved-Regelen, p. 41. og lyder ea i dem
som ii. 3.) udi Réach-lefs, ffiødesløs; deaf,
døv; Realm, Riget; cléan-ly, reensfærdig;
cleanse, at rense p. 42. Breast, Bryst.

som ee udi Bear, Bjørn; bear, at bære; break, at
bryde; great, stor; Peär, en Pære; Steaks,
stegte Kiød; Skiver; swear, at svære; tear, at
rive, wear, at slide, bære; pag. 44.

som a' forvæd r, naar en anden *Consonant* følger derpaa
pag. 44. endsskønt nogle udtale de Ord, der en-
des paa re, rd, rl, rs, og rth med en Rød,
som er imellem de Danskes æ og ø, see p. 44. V.
ee, som ii, Beef, Drefkiød. p. 45. a-grée, at forliges.
pag. 33.

* Exc. been, været; Breech, Kumpen; Brée-ches, Bux-
erne; fleek, glat, jævn; Stéel-yard, Bismar,
Week, Lysétane, læs binn &c. p. 45.

ei som ee, feign, gierne; &c. p. 46.

* Exc. som ii udi Endestavelsene -ceit, -ceive. p. 46. som
e udi either. &c. p. 47 og som i i en uacentue-
red Stavelse, cōunter-feit, p. 47.

eo, lyder som e i Léopard, en Leopard. p. 47. som ii i Péo-ple, Folf, som i i Pi-geon, en Due. p. 48. som aa' i George, Jørgen; p. 48.
 cou, som jo, hí-deous, fæl, p. 48.
 eu og ew, som ju, Eu-rope, Europa; p. 48. few, faae, p. 49.

* Exc. efter d, l, n, r, og t, som uu, see p. 49. endø skønt dette *observeres* kun af dem som tale Sproget net.

ewe, som ju, Ewe, et Gaar, p. 50.

ey, *accentuered* som ee, grey, graa, p. 50. *uaccentuered* som i, Mó-ny, Penge. p. 50.

eye, som ej, Eye, Øyet, p. 51.

eau, som ju, Beau-ty, Skønhed, p. 51. men i Franske Ord som o p. 51.

ie, sem ii, Field, Marken, p. 67.

* Exc. Friend, en Ven, l. Frend i Hånd-ker-chief, et Tørklæde, Mischief, Ulykke, Fortræd; Sieve, en Sigte, læses ie som i p. 68.

ieu, ieu, udi lieu, i steden for, l. luu. adieu Farvel, l. ædju, Lieu-tenant, en Lieutenant, l. Listenant, view, en Prospect l. vju. p. 68.

oa, som oo, Boat, en Baad, p. 83.

* Exc. Oat-meal, Havremæel, Cúp-board, en Skienk, Broad, bred; a-broad, ud, Groat, en 8 f., Goal, et Arrest-Huus, læs aattmil, Kobbordd, Braa'd, graa't, dsheel, p. 83.

æ, som ii, Phoenix, Fugl Phoenix, p. 84.

oi, som øi, Oil, Olie, p. 85.

oo, som u. Coo-per, en Bødker, Room, Rum, Plads, Cook, en Kok, p. 85. 86.

* Exc. i Môdr, en Morian, Dødr, Døren, Flødr, Gulvet, læses oo som oo: i Blood, Blod, Soot, Sod

God, som o; og i Swoon, at daane, som ou,
Saun, p. 87.

ou og ow mestendeels som ou, p. 88. men for gh som
aa', p. 88. for og bag efter l og r som oo,
p. 89, ellers lyder den som o p. 90. og som u
p. 91. hvilke maae eftersees.

owe, som oo, owe, at eye, skyde.

oy, som oi, Joy, Glæde, &c. p. 91. men Boy, en
Dreng, læses Baa'i.

ua, ue, ui, uo, læses efter q, som væ, vi, vej, vo,
p. 112. 113. 114. 115. men efter g ikke, uden i
de Ord Lån-guage, et Sprog, Guáivas en ame-
ricansk Frugt, p. 113.

uy, som ej, buy, at købe, p. 115.

uoy, som æj, Buoy, en Skibs-boye, p. 115.

§ Reg. IV. De fleeste af de Engellske *Conso-
nander*, i henseende til Lyden, ere de samme, som
de Danske undtagen 1.) ch, 2.) j, 3.) g for e, i
og y, 4.) sh, 5.) th, 6.) w og 7.) y; som ikke
vel kan betydes med Danske Bogstave; hvorforre
de ere meget vanskelige at lære, efter skriftlig Un-
derrætning; men fattes derimod leetelig ved munde-
lig Underviisning.

1.) ch bestaaer af Lyden af t sch talt ud allene eller med
en *Vocal* i een Stavelse sammen, saasom: Church,
Kirke, l. Tschortsch, p. 24.

* Exc. de fremmede Ord, som beholder deres egen *Or-
thographie*, nemlig 1) i de Ord, fra Hebraisk,
Græsk, Latin, Tydsk og Italiensk, som k. pag.
25. 27. 2) i de Franske Ord p. 28. som sch, Mar-
chal, læs Mar'schall.

2.) j har Lyden af d s c h talt ud paa eenang, og det for alle *Vocaler*, saasom: James, Jacob; Jew, en Jøde; join, at føye sammen; &c. p. 69.

3.) g for e, i, y, lyder som det Engelsk j, p. 56.

* Exc. de Ord som findes p. 54 55. 56.

4.) sh lyder som det Tydske sch eller Franske ch, Ship, l. Schipp, p. 98.

5.) th læres af Hørelsen; dog see p. 100. 101.

6.) w som hu blødt udtalt; see p. ix. 116.

7.) y lyder som det Danske i forved en *Vocal* saasom: yes, ja, l. jis, &c. p. 119.

NB. Naar y bruges som en *Vocal* med *Accent*, i stæden for i, lyder den som ej; men uden *Accent* som i see p. 4. 119. 120. 121.

Genesis XXVI. 11. And A-bi-me-lech chár-ged all his Péo-ple, sáy-ing, He of you, that touc-eth this Man or his Wife, shall sùre-ly be put to Death.

Obs. Da Bogstavene Ch og Th svarer til de enkelte *Figurer* X og J i det Grekiske, Sh til V i det Hebraiske og W til p i det Anglosaxiske Sprog, som ikkun har een Lyd, endskönt vi mangler enkelte *Figurer* til at betegne dem med; (dog findes der i de Engelske Bogtrykkerier af sh en sammenstøbt Figur) saa kalder jeg dem overalt enkelte Bogstave, endskönt de skrives med tvende *Characterer*.

Obs. 2. *Consonanter*, som staaer i Enden af et Ord, udelades ikke i Udtalen, udi det Engelske, som i det Franske Sprog; Enten det næst følgende Ord begynder med en *Vocal*, eller med en *Consonant*. Dog findes der et Par Undtagelser ved de Bogstave D og N p. 28. 71.

Obs. 3. Naar en *Consonant* staaer imellem tvende *Vocaler*, og den næst foregaaende Etavelse er fortøned, da dobbles den samme *Consonant* i Udtalen, dog see Obs. 2. pag. xiiij.

Reg.

Reg. V. Efter den antagne Londonſke Bedtægt, udelades følgende Bogſtave aldeles i Udtalen, nemlig:

A udi de Ord pagina 16. 17.

B forved T, eller næſt efter M, Debt, Gield; Comb, en Kam; &c. p. 23.

C i de Ord p. 24. ch, i de Ord p. 28.

D udi de Ord p. 28. 29.

E finale p. 15. 19. 29. 30. &c.

G for M og N, Phlegm, Sliim; Sign, Tegn; &c. gh i Midten og Enden af en Stavelse, Plough, en Plov; Nights, Nætter; &c. p. 57. Exc, Drought, Tørſke, ſtor Hæde; Draughts, Dams Epil; Cough, Hoſte; e-nough, nok; laugh, at lee: rough, u-jævnt; tough, ſej, og Troùgh, et True, udi hvilke Ord gh udtales ſom ph eller f. p. 58.

H efter G eller R, item efter A og O i Enden af Hebraiſke Ord, item i de Ord, p. 58. 59. 93. 103.

I i de Ord p. 67 item efter U, p. 114. 4.

K forved N, know, at kiende, vinde, &c. p. 70.

L i de Ord, p. 70. 71.

N efter M, Autumn, Eſterhøſt, &c. p. 71 item i Kiln, en Kølle; Góvernment, Regiering, p. 72.

O i de Ord p. 83.

P imellem M og T, Contémp, Foragt; item forved N, S, T i Begyndelſen af Ord, p. 92.

R udi de Ord p. 95.

S i de Ord p. 97.

T imellem to andre Conſonanter, Acts, Gierninger, &c. p. 99. item udi Endelſen -ten, óften, tit; &c.

U

U efter G, guard, Bagt; p. 54. 112. 113. 114. *item*
 efter Q p. 94. *item* udi Victuals, Mad; p. 112.
 Cón-drit, Springvand; Cír-cuit, Omfreds; p. 114.

W forved R, Wrath, Brede; &c. p. 117. *item* for
 ho, whole, heel; p. 118. *item* i An-swer, Svar;
 áuk-ward, ubehændig; House-wife, Husholderffe;
 Swórd, Kaarde; two, to; swoon, at daane; pag.
 117.

X i Enden af Franske Ord, Beaux, *Petítmaitres*; &c.
 p. 119.

P R A X I S.

I. Øvelse i Vocalernes Udtale.

A An Ape always wántonly dâncing abóut.

1 2 3 4 5 6

E Here we and eléven Men serv'd.

7 8 9 10 11

I

1 ænn det forte A pag. 10.

2 æp det lange A. p. 11.

3 aa'l- det langbrede A. p. 13.

4 huaann- det flare A. p. 14.

5 da'ns- det fortbrede A. p. 15.

6 e- det spædtonede A. p. 16.

7 e finale høres ikke; men gjør

den foregaaende *Vocal* lang

p. 15. 30.

8 hui det lange E. p. 33.

9 i- det forte E. p. 35.

10 Meenn det brede E. p. 38.

11 sørvd, eller sa'rvd; det

spædtonede E. p. 40.

I Fatigue in acquiring Birds.

12 13 14 15

O Odes or Cántos, viz the Sort for Móny prove poor

16 17 18 19 20 21

Léssons,

22

U Absolute Dúkes presúme to éxecute unjúst Advéntures.

23 24 25 26 27 28

Y i Steden for I. My Móny does multiply excéedingly.

29 30 29 30

II. Øvelse i Consonanternes Udtale.

With just Repròaches the chief of the Júdgés silenced

a) b) c) d) b) d) b) c) 5

***** 2

the

12 -tiig det lange I. p. 59.

13 inn det forte I. p. 65.

14 -fvejr- det brede I. p. 62.

15 bords det spædtonede I.
p. 66.

16 oods det lange O. p. 72.

17 aarr det fortørede O. p. 77.

18 -ros det forte O. p. 75.

19 Saa'rt det langbrede O.
p. 77.20 Monn- det blandede O
p. 80.21 Pruv det udartede O.
p. 82.22 -sinns det spædtonede O.
p. 82.

23 -lut det forte U. p. 108.

24 Dunks det lange U. p. 107.

25 -sju'm det langblandede U.
p. 108.26 -fjut det fortblandede U.
p. 109.27 onn-dsjost det klare U.
p. 110.28 -tørs det spædtonede U
p. 111.29 mej, -plej det lange Y
p. 120.

30 -ni, -li det forte Y. p. 121.

(a) w som hu pag. 116.

(b) det blødsprerede th.
p. 102.

(c) J som dsch p. 69.

(d) ch som tisch p. 24. 25.

5 g som dsch p. 56.

the thick thrōnging injudicious Mob, téaching them hów
b) 6 6 d) d) c 7 d) b)

shámefully they had been delúded by some súble
8 b) e

knávish Capuchíns, who taught Sígnus and wrong Dóc-
f) 8 g) b) c) k) b) d)

trine, unkñown to the prímitive Chrístian Chúrches.
f) b) m) d) d)

Til Slutning vil jeg give mine Læsere *Mosis* ziirlige
Lov-Saang, som en Øvelse i Pronunciationen;
den indeholder næsten det heele Engelske Sprogs
Udtale.

Scriptio.

Pronunciatio.

The Song of MOSES. Dhi Saang av Mo-ses.
Exodus CHAP. XV. II. M. B. Cap. XV.

Then sang Mó-ses and the Chil-dren of Is-rael this D henn sænga Mo-ses
ændd dhi issildornn av
Song

-
6 det sterkaspirerede th. p. 101.	(h) w for ho og r læses ikke.
7 ci ubi Endelsen cious som
schoss. p. 23. 24.	p. 117. 118.
8 Sh. som sch. p. 98.	(i) gh, i Midten og Enden af
Ord høres ikke. p. 97.
(e) b for t læses ikke. p. 23.	(k) g for n læses ikke. p. 52.
(f) k for n læses ikke. p. 69.	(l) g som et Danst g. p. 53.
70.	(m) ch som f p. 25.
(g) ch som sch. p. 28.	

Song un-tó the Lord, and spaké, fáy-ing, I will sing un-tó the Lord, for he hath trí-um-phed gló-ri-ous-ly; the Horse and his Rí-der hath he thròwn ín-to the Séa.

2. The Lord is my Strength and Song, and he is be-cóme my Sal-vá-tion: he is my God, and I will pre-páre him an Ha-bi-tá-tion; my Fá-thers' God, and I will ex-ált him.

3. The Lord it a Man of War: the Lord is his Name.

4. Phá raob's Chá-riots and his Hóft hath he cast ín-to the Séa; his chó-sen Cáp-tains ál-so are drówn-ed in the Red Séa.

5. The Depths have có-ver-ed them; they sank in-to the Bót-tóm as a Stone.

6. Thy ríght Hand, O Lord, is be-cóme gló-ri-ous in Pów-er: thy ríght Hand, O Lord, hath dásh-ed in Pie-ces the Ene-my

7. And in the Great-ness of thy Ex-cel-len-cy thóu hast o-ver-thròwn them that rose up a-gáinst thee: thóu

isreel dhíss Saang ontu dhí Laa'rd, andd speek fáy-ing, ej huill singa ontu dhí Laa'rd, saare hi hath trej-on-ffed gló-ri-ous-ly; dhí Hóft andd híss Rí-der heedh hi throon intu dhí Séa.

2. Dhí Laa'rd is mej Strength andd Saang, andd hi is bifomm mej Sal-veffionn: hi is mej Gaadd, andd ej huill pripeer himm enn hæbbiteffionn; mej Fá-dhers Gaadd, andd ej huill ex-aált himm.

3. Dhí Laa'rd is æ Mænu af huaa'r: dhí Laa'rd is híss neem.

4. Fæe-ros tsser-rots andd híss hoost heedh hi kast intu dhí Séa: híss chó-senn káp-tins aal-so eer drówned inn dhí redd Séa.

5. Dhí depths heev foverred dhemm; dhæ sank intu dhí baattomm æss æ Stoon.

6. Dhej rest hædd, O Laa'rd, is bifomm gló-ri-ous inn pauer: dhej rest hædd, æ Laa'rd, heedh dæsch-edd un-púses dhí innim.

7. Andd inn dhí greet-ness av dhej exsellenfi dhau hast o-ver-throon dhemm dhætt roos opp e-geenfi dhí: fén.

fén-test fòrth thy Wrath,
which con-sú-med them as
Stúb-ble.

8. And with the Blast of
thy Nòs-trils the Wá-ters
were gá-ther-ed to-gé-ther:
the Floods stood up-ríght as
a Héap, and the Depths
were con-géal-ed in the
Heárt of the Séa.

9. The É-ne-my said, I
will pur-súe, I will o-ver-
táke, I will dí-ví-de the
Spoil: my Lust shall be fá-
tis-fi ed up-ón them, I will
draw my Swòrd, my Hand
shall de-stróy them.

10. Thóu didst blòw with
thy Wind, the Séa có-ver-
ed them: they sank as Lead
in the migh-ty Wá-ters.

11. Who is like un-tó
thee, O Lord, a-móng the
Gods? who is like thee,
gló-ri-ous in Hó-li-ness,
féar-ful in Prái-ses, dó-ing
Wón-ders?

12. Thóu strétch-edst óut
thy ríght Hand, the Earth
swál-low-ed them.

13. Thóu in thy Mér-cy
hast led fòrth the Péople
which thóu hast re-déem-ed:
thóu hast gui-ded them in

dhau sentest foordh dheì
braa'dh, huitsch faannju-
medd dhemm æs Etobbl.

8. Wèdd huidh dhì bla'st
av dheì Maas-strils dhì
huaa'ters hueer gædhherredd
tugedh Herr: dhì fluds stod
opprest æs æ hiiþ, ændd dhì
depths hueer faann-dschuiled
inn dhì ha'rt av dhì Sii.

9. dhì innimi seed, ej
huill porrsu, ej huill o-ver-
teek, ej huill diveidd dhì spoil
mej lost sjall bi sættisfeidd
oppaann dhemm, ej huill
draa' mej foordh, mej hændd
sjall distroj dhemm.

10. Dhau didst bloo
huidh dheì hueidd, dhì Sii
foverred dhemm: dhæ sent
æs ledd inn dhì meiti
huaa'ters.

11. Hu iss leif ontu dhii,
o Laa'rd, e-monag dhì
Gaadds? hu iss leif dhii,
glo-rios inn ho-lineß, fir-
full inn pree-ßes, du-ing
huondders.

12. Dhau stretsch-edst out
dheì rest hændd, dhì erdh
swallo-edd dhemm.

13. Dhau inn dheì Morsì
(al. Ma'rsi) hæst ledd foordh
dhì piipel huitsch dhau hæst
ridümed: dhau hæst gej-dedd

thy Strength un-tó thy hó-ly Ha-bi-tá-tion.

14. The Péo-ple shall héar, and be a-fráid: Sór-row shall take hólð on the In-há-bi-tants of Pá-les-tí-na.

15. Then the Dukes of E-dom shall be a-ma-zed, the migh-ty Men of Mó-ab, trém-bling shall take hólð up-óv them; all the In-há-bi-tants of Cá-naán shall melt a-wáy.

16. Féar and dread shall fall upon them, by the Great-ness of thy Arm they shall be as still as a Stone: till thy Péo-ple pás ó-ver, Which thóu hast púr-chas-ed.

17. Thóu shalt bring them in the Móun-tain of thy In-hé-ri-tance; in the Place, O Lord, which thóu hast made for them to dwell in: in the Sánc-tu-a-ry, O Lord, which thy Hands have e-stáb-lish-ed.

18. The Lord shall reign for é-ver and é-ver.

19. For the Hóse of Phá-raoh went in with his Chá-riots, and with his Hóse-men in-to the Séa, and the Lord brought a-gáin

dhemm inn dhej strengdh ontu dhej ho-li hæbbitte-sionn.

14. Dhi piipel sjall hîr, ændd bi æffreed: saarro sjall teef hoold aann dhi inhæbbit-tænts av pællestej-ne.

15. Dheun dhi duuks av ii-domm sjall bi e-mec'sed, dhi meiti Menn av Mo-æbb, tremblingg sjall teef hoold oppaann dhenn aa' dhi inhæbbitænts av kee-nænn sjall melt e-huee.

16. Fîr ændd dredd sjall saa'l oppaann dhenn, bej dhi greetness av dhej a'rm dhæ sjall bi æss still æss æ soon: till dhej pupt pás o-verr huitsch dhau hæst pör-tsjæssedd

17. Dhau sjalt bring dhenn inn dhi Mauntinn av dhej inherrittæns, inn dhi plees, o Laa'rdd, huitsch dhau hæst meedd saarr dhenn tu dwell inn: inn dhi sänktu-e-ri, o Laa'rdd, huitsch dhej hænds heev i-stæbblish-ed.

18. Dhi Laa'rdd sjall reen saare ever ændd ever.

19. Saarr dhi haa'rs av Fæero huent inn huidh his tsjærrots, ændd huidh his haa'rsmenn intu dhi sii, ændd dhi Laa'rdd braa't the

the Wá-ters of the Séa up-
 ón them! but the Chíl-dren
 of Is-ra-el went on Dry-
 Land in the midst of the
 Séa.

20. And Mí-rí-am the
 Pró-phet-ess, the Sís-ter
 of Aa-ron, took a Tím-brel
 in her Hand; and all the
 Wó-men went óut áfter her
 with Tím-breles, and with
 Dán-ces.

21. And Mí-rí-am án-
 swér-ed them, Sing ye to
 the Lord, for he hath trí-
 umph-ed gló-ri-ous-ly; the
 Horse and his Rí-der
 hath be thròwn ín-to
 the Séa.

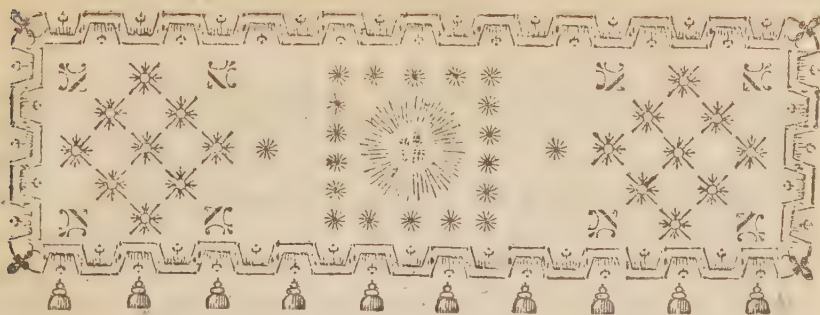
e-geen dhi huaa'ters av dhi
 sfi-oppaana dhemin: bott
 dhi tssildarn av isreel huent
 aann drej-lædd ínn dhi
 midst av dhi sfi.

20. End Mejríæmm dhi
 praaffittess, dhi sifter av
 ee-ronn, tuk æ timbrell inn
 hør hædd; end aa'l dhi
 huimmenn huent aut áfter
 hør huidh timbrels, end
 huidh da'nses.

21 End mejríæmm æn-
 sörred dhemin, singg si tu
 dhi Læa'rdd, saarr hi heedh
 trej-omffed glo-ri-ous-li; dhi
 haa'rs ændd hiss rejderr
 heedh hi throon ín-
 tu dhi sfi.

Saaridt er vi nu kommen med generale Regler og Obser-
 vationer, nu følger Sprogets RUDIMENTA, hvor alle
 disse med deres Exceptioner findes nøje efter Alphabetet
 anførte.

RUDIMENT. GRAMMATICÆ
ANGLICANÆ. PARS I.

De Engellske Bogstaves Udtale efter
Alphabetisk Orden.

§. VIII. Om A i Almindelighed.

Vocalen A har i det Engellske Sprog, som før
blev meldet, sex slags Udtale, som dog alle af
Engellænderne kaldes e; Men for Udlændingers
Nytt og Tydeligheds Skyld kan kaldes I. det
Korte A, II. det lange A, III. det langbrede
A, IV. det kortbrede A, V. det klare A, og
endelig VI. det spædetonedede A.

A

Obs.

Obs. 1. Naar e finale lægges til Een-Stavelles Ord, som slaves enten med det korte, klare, kort-eller lang-brede A, og endes paa en enkelt Consonant, eller st og th, da forandres Lyden af saadant A til det lange A pag. II. for Exempel: Af Can, Cænn. Cane, Keen; af War, huaa'r, Ware, hueer; af Wad, huaadd, Wade, buced; af Car, ka'r, Care, Keer; af past, pa'st, paste, Pceest; af Bath, bath, bathe, beeth. &c.

Obs. 2. Intet ægte Engelsk Ord endes paa A, uden at forandre Lyden til i, hvilket dog iskuu skeer i disse følgende syv Ord, Flea, en Loppe, Lea, et eget Navn, Pea, en Urte, Flea, et Indlæg, Sea, Sgen, Tea, The, og Yea, ja. See pag. 41.

S. IX. Om det korte A.

Det Engelske korte A har en Lyd, som er imellem a og æ, med hvilken det efter Mundarternes Forskiel, adskilligen udtales, dog kommer æ nærmest til den Londoniske Udtale.

Regula. Vocalen A er kort.

I. Naar den gaaer forved en enkelt Consonant i den samme Stavelse, saasom An, As, At, Bad, Dab, Flag, Ham, Man, Pap, Rat, Wax, &c. An-ger, As-sém-bly, At-tór-ny, Báb-ler, Dád-dy, Wág-tail, Hám-let, Mán-tle, Náp-py, Rát-tle, &c. Bác-king, Ac-tor, Amble, Cam-pagne, Hánd-som, Báng-ed, Bát-chelor, &c. Ab-

Ab-bot, Ac-cent, Ad-der, Báf-fle, BáI-lance, &c. Iwš
cenn, æs, ættorni, Bættung &c.

De Dred som har r (pag. 13.) næst efter sig, eller w, og qu (pag. 14.) efter sig i den samme Stavelse, *item*, An-gel, Càm-brie, Hà'n't, At-tàch, læs Wend-dschell, Fæem-briff, bæent &c.

2. Udi Monosyllabis forved. ck, et, mb, mn, mp, nd, ng, nk, nn, pt, sh, tch, og i de Ord af flere Staveller, som begynder med nogen af ovenanførte dobbelte Consonanter, saasom: Back, Act, Jamb, Damn, Camp, Hand, Bang, Lank, Ann, Ant, (myre) Apt, Ash, Batch, &c. Bâc-king, &c. læs bæff, æfft, dssambb, &c.

Exc. de Ord som findes pag. 15.

3. Naar en enkelt Consonant midt i et Ord lyder, som den var dobbelt, saasom Ca-bin, A-do-ra-tion, A-go-ny, Alaba-ster, Pa-lace, A-mo-rous, Ca-mel, A-ni-mate, Ca-pi-tal, Ra-pid, &c. les Fæb-binn, æd-dor-ræ-sjø'nn, U-g-gon-ni. &c.

Obf. Mange Engellænder dobbler ikke Consonanten, da andre og de fleste derimod gjør det, hvilket forårsager den Uvisshed, man finder hos de Udelelandske Grammatici, i henseende til Vocalernes Udtale.

§. X. Det lange A.

Det lange A har'en Lyd imellem æ og e i
 Dansken; dog kommer Lyden af det brede Dan-
 A 2 ste

ffe e, ee eller æe, nærmest til den Londonſke Udtale.

Reg. Vocalen A er lang.

1. Naar den ender, eller for ſig allene udgjør en Stavelse, ſom er langtonet, * ſaaſom: Cå-ning, Cå-fed, Abraham, A-gue, A-ged, Vex-å-tion, &c. læs fee-ning, fee-fed, Æe-bre-hæmm, &c.

Exc. Wåter, læs Hwaa'ter.

Obſ. * Hidhenhører A forved Endelſerne ble, cious, cian, nean, neous, rian, rious, ſion, ſive, tion, tive, tor, naar ſamme A for ſig allene udgjør en Stavelse; thi naar den har en Conſonant efter ſig i den ſamme Stavelse, høre ſamme hen til pag. 10.

2. Forved e finale, ſaaſom: Bane, Cane, Late, Waſe, &c. læs Bæen, Fæen, læet &c.

3. Forved gue, nge, enten ge er i ſamme Stavelse med n eller ikke, ſaaſom: An-gel, chånge, chån-ging, chån-ged, chån-ger, Grånge, Månge, Mån-ger, Rånge, Strånge, Strån-ger, Hågue, Plågue, Prågue, &c. læs Kændſchel, tſchændſch, &c.

Exc. an-gé-lic, -cal, O-range, og A-gue, læs, ændſchellik, aarrendſch, æigu. &c. item Anger og de øvrige ſom har r i Enden fra Forſtningen af.

§. XI. Det langbrede A.

 Dette A har et lidet bredre Lyd, end det Danske lange A og et Slags Forvandlskab med deres langt udtalte aa, i praale, nemlig som de Tydskes ah. see S. VI.

Reg. Det lang-brede A findes,

1. Forp'd lb. lc, ld, lk, ll, ln, lp, lt, og u, saa:
som: Bald, Balk, all, Halt, Al-bá nia, Al-cóve, Al-
der, Aln, Alp, laud, &c. læs baa'ld, baa'le, aa'l,
baa'lt, &c.

Exc. Hvor Stavelse: Deelning udskræber, at II skal stilles ad i Stavelser, der indtales a som æ efter den almindelige Regel §. VII. undtagen i de Ord, som begynder af w eller qu pag. 14.

2. Udi Particlen al, hells forbed en anden Consonant, saasom: Al-bert, Al-dred, Ald-burg, Ald-gate, Al-bu-má-zar, Al-ca-li, Al-chy-my, Al-ge-bra, Al-gum, Al-gier, Al-ma-nac, Al-caí-ro, Gib-ral-tar, &c. læs Al-l-bert, Gibraa'ltorr, &c.

* * Alchymy Spoon &c. en; Malm, Skee &c. lws
Hakimi Span. &c.

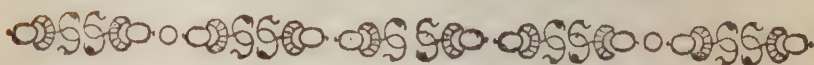
3. Inneſtem w eg 'r i een Stavelfe ſammen, ſaavelſom i de Ord, hvor Begſtaven af diſſe Eenſtavelfes Ord findes ſamlede, ſaafom: War, wár-ble, Warch, Ward.

Wár-den, Swarm, Warm, Wár-ning, Dwarf, &c. læs
huar'r, huaar'bl. &c.

Exc. de Ord §. XII. 1.

4. Til det lang-brede A kan ogsaa henføres følgende
Ord: Márl-borough, Quart, Quárto, Quálm, Salve,
Fálse, Hálm, Wáter, Wá-tery &c. af Wáter, læs Máa'ls
borro, huaar't, &c.

* * Pall-Mall, en Gade i London, l. Pæll-Mæll.

§. XII. Det Klare A.

Det Klare A har en Lyd, som er imellem det
lang- og det kort-brede A, og lyder, som det
Klare aa i det Danske Sprog, hastig udtalt,
§. VI. eller som det Engelske kort-brede o
pag. 78.

Reg. Det Klare A findes:

1. Imellem w og en følgende Consonant i den samme
Stavelse, saasom: Swab, Wab-ble, Wad, Swads, Wal-
let, Wal-ling-ford, Swal-low, Wal-lis, Wal-lace, Wal-
low, Walm, Wam-ble, Waft, Wan, Swan, Wand, Swap,
War-ton, War-rin, War-rant, War-ran-ta-ble, War-ren,
War-wic, Was, Wafh, waft (du var) Wasp, wassel,
Watch, Wat, Wham, What, &c. læs Svaab, huaabbl,
huaarrænt, &c.

Exc. Forbedg, x og r i de Ord pag. 10. 13. saasom:
Wag, Wax; War, læs huægg, huæx, huaar'r.

Imel-

Imellem qu og en efterfølgende Consonant, saasom:
Quaff, Quag-mire, Quá-li-ty, quá-li-fy, Quas-li-ficá-tion,
Quán-da-ry, Qúan-ti-ty, Quár-rel, Squab, Squá-dron,
Squal-lid, squán-der, squash, squat, &c. læs kvæff,
kvaaggmejr, kvaallitti, &c.

Exc. Quack, en Quacksalver læs kvækk, item, quárto,
quálm &c. pag. 14.

3. Iligemaade udi følgende Ord nemlig chap, (sprække
i Huden, at sprække, at hugge) Chaps, (hæbe) champ,
stab, stamp, vamp, Yatch, Fallow, (guulagtig) Hallóo,
Hállibut, shall, shalt, og uogle saae flere, læs Tshaapp,
Tshaamp, &c.

* * Shall, og shalt, udtales ogsaa af mange siell,
(schell,) og sjælt.

§. XIII. Det kort-brede A.

Det kort-brede A udtales som a i Danskent,
i de Eenstavelses Ord, der skrives med e efter a,
for at give en lang Tonehold paa a tilkiende, saa-
som i knægg, vrægg, &c.

Reg. Det kort-brede A findes:

Førved ff, ft, lf, lm, nce, nch, nd, nt, r, sk, sp,
fs, st, og th, udi en accentuered Stavelse, saasom:
Chaff, Aft, Calf, Calves, Balm, Calm, Bál-my, ad-
vance, Dance, France, prance, Branch, lanch, chánd-
ler, com-mánd, de-mánd, re-mánd, re-pri-mánd, Láu-
dress,

dref, Lán dry, Sán-ders, Slán-der, Slant, grant, Ant
(Tanta) can't, sha'n't, Car, Chár-mer, Bard, Barge,
Starch, Ask, Task, Asp, As-pen, Afs, Brafs, Past, Last,
Bath, Path, Lath, Fá-ther, Cá-tho-lic, &c. læs Tschaff,
a'st, fa'los, fa'lm, æddva'ns, bra'ntsch, Tschand-
ler, Komma'nd, sla'nt, fa'r, ba'rdd, ba'th, &c. *item*
An-swer, læs a'ns-fer.

Exc. Waft, (at sætte over med Færgen) quaff, Qualm,
Waln, &c. som hører hen til pag. 13. og 14.
item Waft, (du var) læs huaaft.

* * Ralf, eller Ralph, Rudolf, læs Reef.

§. XIV. Det spæd-tonede A.

¶ Endelig har A i det Engelske Sprogs Udtale
en spæd Lyd, som næsten stemmer overeens med
det Danske e udi det Ord er (jeg er)

Reg. Det spæd-tonede A findes:

1. Naar A slaar allene udi, eller i Enden af, en To-
neløs Stavelse, saasom: a-gáin, a-bide, a-bróad, a-lóne,
A-da-mant, Dí-a-dem, E-quí-valent, I-dó-la-try, Jú-li-a-
na, &c. læs e-gæn, e-bejd, ædde-mænt, dej-e-demm,
dschju-li-ee-ne, &c.

2. I en Toneløs Stavelse ved Enden af flere Stavel-
ses Ord, forved en Consonant, saasom: Phys-i-cian,
Bar-bá-ri-an, Com-pá-rative &c. læs Gissischænn, Ba'r-
bee-ri-æn, &c.

Obs. Vocalen A udtales ikke udi følgende Ord, nemlig:
Carriage

Cárriage, Márriage, Miscárriage, Párliament, Pháraoh;
læs Bærridsch, Mærridsch, Pærliment, Fæ-ro, &c.

Diphthongi, som kommer af A er,

Aa, Ae eller Æ, Ai, Au, Aw, Ay og Triphthongus
Aye.

§. XV. Om Aa.

Diphthongus Aa, kommer aleene for i fremmede Ord,
og burde derfor altid stilles ad i Udtalen, eftersom de ikke
er Diphthonger i deres Hoved-Sprog. (n)

Aa, som en Diphthongus udtales:

1. Udi en lang-tonede Stavelse som ee i Dansken,
saasom: Baal, Gaal, Baal-meon, Baal-peor, Aaron, Abel-
bethmaacha, Maafeiah, Naaman, Naassoir, Raamah,
Zaphnathpaanea &c læs Beel, Geel, Beel-mion, Leron,
Neemæn, Zæfnathpeenie, &c. (o)

2. Udi Tone-løse Stavelser udtales aa som et æ i Dan-
sken, saasom: Bálaam, Cánaan, Ilaac, &c. læs Beelæmm,
Beenænn, Ejsæff.

B

§. XVI.

(n) Man finder og adskillige, som efter min Meening
stiller disse Bogstaver ad i Læsningen, Aaron og Ilaac
aleene undtagne, som er bleve Engelske Navne.

(o) Herr ELISHA COLES vil at man skal udtale Baal &c.
Baa'l, nemlig med det bred-lange A, og vil bevise sin
Paastands Rigtighed med de Engelske Doctors Over-
eenstemmelse i deres Rím-Endelser: men naar jeg forud
erklærer, at jeg for Resten bær al Højagtelse for denne
Forfatters store Fortjenester, maae det tillades mig, at
sige, at saadan Beviis er uden Grund, og vil føre enhver
i uendelige Wildfarelser, som vil følge samme. Saa-
som Skjaldre frihed tilader at man ikke saa nøje
seer paa Udtalen i deres Skrifter.

§. XVI. Om Ae eller Æ.

Ae kommer iligemaade itfun for i fremmede Ord og lyder i alle Tilfælde som det Engelske E, hvis Regler derfor og gjelder for denne: See §. XXVI.

Diphthongus Æ udtales:

1. Som ii, i *Danſken*, ſaaſom: *Æra*, *Cæſar*, *Cæres*, *Perinæum* &c. læs *Jire*, *Siisfærr*, *Perrini*: om ic.

2. Som et *Danſt i*, ſaaſom: *Æquátor*, *Æquivalent*, *Ænigma* &c. læs *J-fvetør*, *J-fvivrællent*, ic.

3. Som et *Danſt e*, ſaaſom: *Æquinox*, *Æſtival*, *Cælibacy*, *Æſtuary*, &c. læs *æ-fvinoſs*, *Sællibæſi*, ic.

NB. Mange af ovenanførte Ord ſkrives nu omſtunder med et ſimpelt e. Det ſamme ſkeer ogſaa udi *Egypt* &c. men jeg holder for rætteſt at beholde Diphthongen udi alle fremmede egne Navne, hvor Oprindelen det udfræver.

§. XVII. Om Ai.

Ai udtales,

1) I Almindelighed ſom det *Danſke ee*, i ſær udi alle Eenſtavelſes Ord og udi lang-tonede Staveller, udi Gleerſtavelſes Ord.

Men da det vilde falde dem, ſom vil ſkrive Engelsk, vanſkeligt, at ſtille denne Diphthongus i Lyden fra det Engelske lange A, §. X; Saa vil jeg her anføre de fleeste og gangbareſte Stam-Ord, i hvilke denne Diphthongus findes, og ſom alle de andre, enten ſammensættes af, eller nedſtammer fra, ſaaſom: *Aid*, *Ail*, *Aim*, *Air*, *Bail*, *Bait*, *Baize*, *Blain*, *Braid*, *Brain*, *CAIN*, *Caitiff*, *Chain*, *Claim*, *Drain*, *fail*, *faint*, *fair*, *fain*, *Faith*, *Flail*, *fræight*, *frail*, *Gain*, *Gaiety*, *Gaillac*, *Glaire*, *Glaive*, *Grain*, *Hail*, *Haiſer*, *Hair*, *Jail*, *laid*, *lain*, *Maid*, *Mail*, *maim*, *Main*, *Naif*, *Nail*, *paid*, *Pail*, *Pain*, *Páinim*, *Paint*, *Pair*, *Plain*, *Plaint*, *plait*, *Plaice*, *Praise*, *Quail*, *Quaint*, *Rail*, *Rain*, *Ráiment*, *raiſe*, *ſaid*, *Sail*, *Saint*, *ſaith*, *Skain*, *ſlain*, *ſnail*, *Spain*, *Sprain*, *Staid*, *Stain*, *Stair*, *Strain*,

Strain, Strait, Straight, Straid, Straits, Swain, taint, Tail, taint, trail, Train, Twain, Vail, vain, Vaire, Waif, Wailing, Wain, Wair, Waits, Waive, og nogle faa fleere, læs, **Eed, Eel, Eem, &c.**

Exc. Chair, Wainscot, Plåister, Råisons, læs, **Tsiir Huensstott, Pla'ster, Rufsens.**

* * Bow-swain, Cock-swain, læs, **Boo-sinn, Bok'sinn.**

2) Som e, udi Toneselsstavelser, saasom: Cómplaisance, Cúrtail, Maintain &c. læs **Menteen &c.**

Exc. I den Tonesløse Stavelse ain udtales den som i, saasom: Cáptain, cértain, Chámberlain, Cháplain, Bargaín, Fóuntain, Móuntain, Plántain, Púrslain, Víl-lain, &c. læs **Kæptinn, Sþrtinn, Tsjæmberlinn &c.**

* * Afráid, Bange, Udtales af Londons Indbyggere, Uffíurdd skrives ogsaa aféard af Hr. BOYER, &c.

Obs. 1. I fremmede Ord, i Særdeleshed i egne Navne, maae Ai skilles ad i Udtalen, saasom: Diblathá-im, Gederóthá-im, Judá-ism, Lá-ic, Mofá-ic, Ptolomá-is, &c. læs, **Dejblethe-im Dsiude-ism, Le-ik, Tolome-is &c.**

Exc. Britain, Calais, A'bigail, læs, **Brittin, Kællis, Ebbigel;** Hvortil mange henføjer Abíshai, Barzálai, Esáias, Hágai, Sínai, &c. som dog burde skilles ad. Dog hvis ah, eller en enkelt Vocal følger næst efter Diphthongen i det samme Ord, da er det rettest, man taler den ud som et ee, saasom: Benáiah, Háiah, Seráiah &c. læs, **Beneere, Isseere, &c.**

* * Ay, ja, udtales af mange som æj, skrives og af Dr. SPARK, og andre, med I.

Obs. 2. Ai sættes aldrig i Enden af noget ægte Engelsk Ord, men i steden for samme bruges altid Ay. See neden til §. XX.

§. XVIII. Om Au.

Au kommer obereens i allemaader med det Engelske brede A. §. XI. og XIII. thi

1. Udi langtonede Stavelser udtales den efter §. XI. med det bred-lange A, saasom: A'uburn, A'uction, A'udience, A'uditor, Cause, Beca'use, Fraud, Fault, Na'ughty, Paul, Pause, Saul, Vault, &c. læs **Aa'**born, **Aa'**fssjon, **Bifaa'**s, **Naa'**ti, **faa'**lt, **Daa'**lt, &c.

Exc. Draught, Fáucet, Sauce, sausage, og nogle faa flere, læs, **Dra'**ft, **foss'**et, **Sa'**s, **Sassedsch**.

2. Forved nt, lyder Au næsten som det Engelske Fort: brede A §. XIII. F. E. A'unt, Daunt, flaunt, haunt, saunter, taunt, vaunt, &c. læs **A'**nt, **Da'**nt, **fla'**nt, &c.

NB. Endeel af de nyere Skribentere paaستااer, at u udi Diphthongen au, burde udelades i Udtalen, forved Consonanterne n eller nt, og at det tilbage blivende a skal alligevel udtales som det Fort:brede Engelske a.

Hertil Herr LEDIARD pag. 95. efter de Londonfke Indbyggere's alt for pæne Udtale, henregner ogsaa det Ord Dáughter, som ellers er Regel-ræt, efter denne Sections 1ste Lem, **Daa'**ter.

* * Pauls-Church, Haut-bois, Hautgout, læs, **Pools**, **Tsjortsch**, **Hoobæj**, **Hoogo**.

3. I de Stavelser hvor Tonen ikke falder paa, udtales au af de fleeste som det Engelske Flare A. §. XII, men af andre som samme Sprogs Fort: brede A §. XIII. saasom: Audacious, Augmentation, Augúst, Augústine, (item **Aa'**stin) Auricular, Auspicious, Austére, Authentíc, Authórity, Automátical, Autúmnal, Auxílary, Causáality, Mausóléum, Tautólogy &c. læs **Aadeessjos**, **Aagost**, &c.

Obs. 1. I fremmede Ord, og Egne Navne, følger disse Vocaler den Læsning, eller Bogstavering, som er brugeligst i deres eget Sprog; de for Exempel, som kommer af **Græsk**

Græsk og Latin, skilles den ad, saasom: Archeláus, Capernáum, Emmáus, Ladisláus, Meneláus, &c. læs, Arkiléos, Bøpperneom, &c.

Exc. Paul, Saul, Shaulites.

2. I dem som kommer af det Franske, og ikke forandrer deres Skrivemaade, udtales Au som o. F. E. Claude, Debauchee &c. læs, Blood, Dibooschi. &c.

Obs. 2. Med denne Diphthongus endes aldrig noget ægte Engelske Ord; men sættes i Stæden for samme Aw.

§. XIX. Om Aw.

Aw bruges rættelig ikkun i Enden af en Stavelsse, eller Ord, i Stæden for Au, og har samme Udtale, helst som det lang-brede A. F. E.

1. Udi de Engelske Eenstavelses Ord Aw, Claw, Daw, Draw, Flaw, Gnaw, Haw, Jaw, Law, Maw, Paw, raw, saw, Spaw, Straw, Taw, thaw, &c. læs Aa', Bkaa', Daa', &c.

2. I ligemaade udi de Ord, som kommer af noget af de forrige Ord, saasom: A'wful, cláwing, drawn, &c. læs Aa'ful &c.

3. Aw misbruges i stæden for Au midt udi følgende Ord A'wk-ward, Awl, Awf, A'wning, Báwble, Bawd, Báwdrik, Bawl, brawl, Brawn, Cawl, crawl, dawb, Dawn, drawn, drawl, Fawn, flawn, Hawk, Hawm, Hawser, Lawn, Mawl, Pawn, Prawn, spawl, Spawn, sprawl, sqwal, Yawl, Yawn, læs, Aa'l, Baa'd, Baa'l, Daa'b, &c.

* * Laurence, Laurids, læs Larrens.

Obs. Aw maae skilles ad i følgende Ord, fordi de paa det Sted er ingen Diphthongi, nemlig a-wáit, a-wáke, a-wárd, a-wáre, a-wáy, a-wóke, a-wry, og i nogle faa flere, læs e-hueet, e-hueef, e-huaa'rd, &c.

§. XX. Om Ay.

Ay kommer for i Enden af Engelske Ord i Steden for Ai, og har samme Udtale, nemlig som *Ee* i Dansken. *J. E.*

Ay, Bay, Blay, bray, Clay, Day, Dray, Fray, gay, Gray, Hay, Jay, lay, may, nay, pay, play, pray, Ray, say, slay, spay, splay, Spray, stay, stray, sway, Tay, Tray, Way &c. læs, *Ee, Bee, Blee, Bree, &c.*

2. I de Ord, som kommer af disse, saasom: Bráy-ing, Gáy-ly, gráy-er, Pláy-er, Práy-er, Brickláy-er, &c. læs *Breeing, Geeli, Greer, Pleer, Brickle-er, &c.*

Obs. Man holder for, at de Ord, som endes paa Ay, naar der lægges noget til i Enden, burde forandre y til i, efter begge disse sidstnævnte Diphthongers Egenheder, saasom: af Pay, Páiment, Day, Dáily, &c. læs *Peement, Dee-li, &c.*

NB. Ay udi de Ord, som sammensættes af Day, udtales af Londons Indbyggere som det Danske e, saasom: Sunday, Monday, Tuesday, &c. læs, *Sonde, Monde, Tuus-de, &c.*

§. XXI. Triphthongus Aie eller Aye.

Aie, eller som andre skriver den, Aye, er en Triphthongus, som kommer ifkun for i den gamle Skrive-Maade; men nu omstunder skrives Ay overalt, nemlig i Steden for Raies, skrives Rays, &c.

§. XXII. Om B.

B udtales i det Engelske, ligesom i det Danske Sprog, nemlig med en blødere Udtale, end P. saasom:

Bab, dab, Bet, Ben, &c. Pap, dap, pet, Pen, &c. læs, *Bæbb, Dæbb, Bett, Benn, &c. Pæpp, Dæpp, &c.*

Obs.

Obs. B høres ikke forved t, eller næst efter m, i een og den samme Stavelse, saasom: Debt, Debtor, Doubt, Doubtful, undoubted, Ambs-ace, Climb, Comb, Coxcomb, Crumb, Dumb, Dumbly, Lamb, Limb, Plumb, Thumb, Tomb, Womb, læs, Dett, Dout, Vins-ees, Klejm, Boom, Kromm, &c.

Exc. Crumble og maaskee et par til, læs Krombøl.

* * Subtle, Subtly &c. af Subtle, læs Sortel, &c.

S. XXIII. Om C.

Denne Bogstav har nu omstunder tvende slags Udtale, nemlig som K, og som S.

1. Den udtales som et K forved a, o, u, l, r, og i Ende af en Stavelse; saasom: Can, Caul, Cod, Cōat, Cup, Cane, Cōde, Cūbe, Clad, Cram, Public, &c. læs Kæn, Kodd, Kapp, Keen, Koodd, Kjub, Blædd, Kræmm, Poblif, &c.

* * C for ved Diphthongus oi udtales som Kv, &c. Coif, Coifed, Coil, Coiled, Coin, Coinage, Coines, Coined, Coiner, Coining, Coite, læs Kveif, Kvejl, Kvejn, &c. item Choir, Choirister, læs Kvejr, Kvøjri-ster. Man finder ogsaa dem, som skriver ovenanførte Ord med Qu.

2. Som S forved æ, e, i, æ, y, og en *Apostrophus*, hvor e er ubeløst, saasom: Cæsar, Cēase, Cell, Decieve, City, Cœlus, Cyprus, docible, Legacy, grac'd, lac'd, effac'd &c. læs Siisærr, Siiss, Sell, Disiv, Sitti, Siilos, Sejpros, Dosibil, Leggæssi, gresdd, leesdd, effeesdd, &c. som ellers skrives graced, &c.

Exc. Scéptic, -al, -ism; Scéva, Scéleton. Acéldama, og Cis, læs, Skeptif, Skiive, Skelliton, Veffelldes me, Kis, den sidste skrives og Kish, og udtales Kisch.

Obs. 1. Ce, og Ci, forved en anden Vocal udtales som

det Engelske *sh*, *ſ*. *E*. *A*'ncient, *F*allacious, *gr*acious, *O*'cean, *Sp*acious, *Sp*écies, &c. læs *K*ensjent, *F*allee, *s*jos, *G*reesjos, *O*ssjen, *re*.

Obs. 2. Men naar den foregaaende Stavelse er **fortoned**, da føjes i til den sidste Stavelse, og udtales hastigen som et jod; men c beholder den fulde Lyd af ovenmeldte *sh*, saasom: *M*usician, *P*hysician, *P*recious, *S*ufficient, *v*icious, &c. læs *M*usisch-jænn, *F*isich-jænn, *D*isch-jos, *re*.

Exc. *S*ociety, læs *S*ossejiti.

Obs. 3. Hender det sig, at et c følger i et Ord paa det andet, da legges hver i Udtalen til sin Stavelse, saasom: *Ac*-célerate, *Ac*-cés, *A*'c-cident, *Oc*-cult, &c. læs, *Æ*f, *s*eller, *re*et, *Æ*f, *s*es, *A*akolt, *re*.

Obs. 4. Et enkelt c maae aldrig ende noget Engelsk Ord, uden at tage et k efter sig: da høres ifkun den eene af dem, saasom: *B*ack, *J*ack, *l*ack, &c. læs, *B*ækk, *D*sjækk, *L*ækk, *re*. See Anmerkning lit. S. p. 32.

Obs. 5. C høres aldeles ikke i følgende Ord, nemlig: *I*ndict, *I*ndictment, *P*érfect, *P*érfected, *P*érfectness, *S*chism, *S*cene, *S*cénical, *S*ciéce, *S*ciéntifical, *S*cépter, *S*chélley, *S*cissors, *S*ciática, *S*ciimiter, *S*ciölist, *S*ciön, *S*cythian. [See neden til §. LXXIV.] *V*érdict, *V*ictuals, *V*ictualler, læs, *I*ndejt, *I*ndeiment, *P*erfit, *P*erfitted, *S*igim, *V*erdit, *V*ittels, *V*itteller, *re*.

NB. *P*erféction, *P*erféctive &c. gaaer efter Reglen, og udtales *P*erféctsjön, *P*erféctiv *re*.

§. XXIV. Om CH.

Denne Bogstavs Udtale findes ifkun i det Engelske og Spanske Sprog, og har en Lyd, som bestaaer af *tsj* og een paafølgende Vocal. De Tydske betegner denne Lyd med *Tsch*, som i det Ord

Ord *Borretsch* &c. Samme findes saavel i Begyndelsen som i Enden, men aldrig i midten, af nogen Engelsk Stavelse. *S. E.*

Châce, Chámber, Chéry, Chême, Chôse, Churl, Church, Dyche, Orch-yard, such &c. læs, Tsees, Tseember, Tsjorri, Tsjortsch, &c.

* * Ach, singul. *Smært*, læs *Eef*, men *Aches* pl. *Smærte* gaaer efter Reglen; dog er *Ake*, og *Akes* rettere.

Exc. Udi fremmede Ord beholder ch dets egen Udtale efter sit Sprog: Saa at denne Bogstav:

1. Udi alle de Ord, som kommer af *Hebraisk, Græsk* eller *Latin*, udtales som *K, S. E.* *Alchymy, Anachronism, Anarchy, Anchor, -age; Anchorefs, -ite, eller -et; (p) Antichrist, Archángel, (q) Architect, Architecture, Architype, Architrave, Archaism, Archáalogy, &c. Abímelech, Acháia, Acháicus, Achan, Ahas, Achbor, Acchor, Acheron, Acherúsia, Achilles, Achish, Achior, Achsah, Achzib, Adrammélech, Ahímelech, Anchíses, Andromáchë, Andromáchus, Antioch, Apharsachites, Archeláus, A'rcherítes, Archimédes, A'rchippus, Archíte, Archónites, Archóntic, Archytas, Aristárchus, Ashchenaz, Athach, Azimech &c.*

Báccharag-Wine, Bácschanals, Bínarchy, &c. Bácschus, Bácsrites, Báruch, Bécher, Béchorah, Berechíah, Béródach-báladin, Bóchera, Botachus, &c.

B 5

Cáhexy,

(p) Den forskjellige Tryk udi ovenstaaende Exempler vil ikke sige, efter Anmerkningen 3. pag. 4. at disse Stavelser skal forties i Udtalen; men at saa meget af det foregaaende Ord, som gaaer til den sidste Stavelse, skal lægges til de med forskjellig Tryk efterfølgende Stavelser, for at anføre kortelig alle de Ord, som henhører til Reglen.

(q) Disse Ord udtales ikke seiden med det Engelske *ch*.

Cáchexy, Cachinnátion, Catachrésis, Catechétical, Catechíffical, Catechísm, *-íft, -íze*; Catechúmen, Chalco-grapher, *-y*; Chalíbeat, Chálcidóny, Chálice, Chámo-mil, Chamélión, Cháös-logy; Chárácter, *-íffical, -íze*; Chart, Cháfm, Chelidóny, Chérfonefe, *-us*; Chérubin, Chíliad, *-arch, -áfts*; Chimérical, Chirógraphy, *-er*; Chiragra, Chíromancy, *-cer, -tic*; Chirúrgery eller Súr-gery, Chóler, *-ic, -ical*; Chórister, eller Quírister, Chóir, eller Quíre, Choríambic, Chórus, Chorógraphy, *-er*; Chord, Choríambic, Chrísm, Chrísmatory, Chrífm, *-cloth, -calf*; Chrístian, *-ífm, -ity*; Chríftmasfs, *-thorn, -wort, -en; -endom*, Chrífterósfrow, Chrónicle, Chrónical, Chróno-gram, Chronólogy, Chronógraphy, *-er*; Chryfolíte, Chryftal, *-ization*; Chyle, *-ifaction*; Chymíft, *-ry, &c.* Cánachus, Cenchréa, Cháldea, *-ee, -can*; Chálcedon, Chálcol, Chálybes, Cháon, Charchémífh, Cháron, Chá-rybdis, Chárafhim, Chébar, Chederlaómer, Chelúbai, Chéllub, Chenaníah, Chenaánah, Chémofh, Chéphar, Chéphirah, Chéreth, *-ites*, Chéran, Chéfed, Chéfulloh, Chélil, Chílion, Chílo, Chílly, Chílmad, Chímham, Chiméra, Chínnereth, Chíoně, Chíos, Chíron, Chíflon, Chítim, Chlóě, Chlórus, Cólchys, *-ans*; Conáchus, Chóäs, Chórafhan, Chórazin, Chózeba, Chríft, Chri-stopher, Chryfolíte, *-polis, -ftam*; Chun, Chufh, Chú-za, &c.

Dichótomý, Díftich, Dráchma eller Dram, &c.

Eccho, Enchíridion, Epoch, Eucharíft, *-ical*; Eunuch, Ex-archy, &c. Ebedmélech, Echídně, Echínides, Edibehólech, Enoch, Erech, Eríchtónious, Evilmérodach, &c.

Héptarchy, Hiérarchy, Hypochóndria, *-ac, -acal*; &c. Hachalíah, Háchmon, *-ítes*, Hámmelech, Hánoch, Há-tach, &c.

Ichneúmon, Ichthyólogy, Ichnógraphy, &c.

Iáchin, Inachus, Ióchabed, Ioázacha, Ifsachar, &c.

Láchrymatory, &c. Láchífh, Lámech, Lohoch, &c.

Machíne, eller Maghíne, Máchinatē, *-tion*; Mechánic, *-ical*; Meché,

Mechóacan, Melanchóly, *-ic, -ieal*; Mónarch, *-y, -ical*; &c.
 Maáchahthítes, Máchar, *-ites*; Máchin, Máchpelah,
 Máöch, Málachy, *-iäs*; Málchiël, Málchíah, Málchus,
 Málchishua, Málluch, Mélchi, Melchisedic, Mélchom,
 Méshech, Mérodach, Mícah, Michaël, *-maß*; Míchmath,
 Milcah, Mólech, *-och*; Múfach, &c.

Náchor, Nebúchadnézzar, &c.

Oligarchy, *-ical*, Orchades, Orchal, &c.

Páchal, Páscha, Paróchial, Pátriarch, *-ate, -al*; Pénta-
 teuch, Polygarchy, *-ical*, &c. Plútarch, Próchorus, &c.

Ráchab, Ráchal, *Ráchel*, Réchab, *-ites* &c.

Schédulë, Scheme, School, Schólar, *-iaß, -iaßical*;
 Sepúlchre, *-al*; Stómach, *-ic, -ful*; Synéchdochë, Syn-
 tichë, &c. Sánchoniáthon, Sáruch, Sennácherib,

Shechaníah, Shéchem, Shóbach, Shóchoch, Shádrach,
 Sírach, Stáchys, Stílichó, Sychor, &c.

Táchigraphy, téchnical, Tétrarch Thallasíarch, &c.
 Taánach, Táchmon, *-ites*; Tarchon, Terpsíchorë, Ti-
 mócharës, Trachonítes, Tubal-Cáin, *Tychicus*, &c.

Záchary, Záchariab, *-as*; Záccheus, Zíchri, &c.

Exc. Stómacher, *-ic*. læs, *Stommætssjer, ðf.*

* * Handkerchief, (or Handkercher, et Tørflæde,)

Channel, (en Rendssteen) læs *Bændfitstjer, Rinnel.*

Obs. 1. Herr Dr. WATTS og hans Efterfølgere vil at man
 udi det græske Ord Arch skal udtale ch, forved en Vocal
 som k; men forved en Consonant som det Engelske ch.

Obs. 2. Mange andre Ord (meest Nomina prop.) fra
 det Tydske, og Italienske Sprog, udtales med det Græske
 ch eller Danske *f*, saasom: Aichstat, Chámblet eller Chá-
 molot, Chártel, Chiözza, Chiüsa, Cúlembach, Dordreht,
 Durlach, Enchuysen, Hochstát, *-et*; Ischíä, Méchlin,
-burg; Moschéto, Mósehey, Múnchen, Obnspace, Or-
 chanet, Péndiloche, Schiff, Ville Franche, &c. læs *Æf-
 stætt, Bæmmlet, Bærtel, &c.*

I. I de saa Franske Ord, som endnu ikke er bleven
 natura-

naturaliserede Engelske, beholder ch sin Franske Udtale, og lyder som det Engelske ch. §. X. Cápuchin, chaconne, *chagrin, Chaise, *chalót, *chamade, *chamois, *Champignon, chapeau, chárlatan, -ry, chevaliér, chevaux de Frize, chicane, -ery; chivalry, Machine, *Márechal, Valet de chambre, og nogle faa flere, læs, Ræppjussin, Sjæggriin, Sjees, Sjællott, ic.

Obs. De Ord som her findes betegned med (*) skrives af mange med Sh, saasom: Shágreen, Shalót, Shamade, Shámmy, -óy; Márrhal &c.

NB. Exchéquer som Hr. LUDWIG p. 30. regner heri blandt, udtales af alle Rættalere med det Engelske ch, **E**rstsekker. Han tager ogsaa fejl udi Udtalen af vouchsafe, som har det Engelske ch hastig udtalt, voutsch seef.

2. Udi Egne Navne som er Fransk, eller af Fransk Herkomst, saasom: Auranches, chaalons, chalosse, chandois, champáigne, charoles, chartres, chérbourg, chinón, &c. læs, Aaransies, Sjællons, ic.

Obs. ch høres aldeeles ikke udi Drachm, Schism, -átic, -átical; Yacht.

§. XXV. Om D.

D lyder hos Engælænderne haardt, og som D forpaa Danske Ord, saasom: Dad, Adder, Háddad, &c. læs, Dædd, Edd=der, Hædd=ædd, ic.

Obs. 1. De Tydske, som har lært Dansk, og betjener sig af denne Grammatik, maac tage sig i agt, at de ikke udtaler det Engelske d, som det Tydske t; Thi derved bliver deres Udtale tvetydig udi alle de Ord, som i Engelsken endes paa d eller t, og deres Meeining bliver underkast en falsk Udtolfsning.

Obs. 2. D høres slæt intet udi Almond, Blindness, Chold-

Choldmondley, Commandment, Friendly, Friendship, Grand-Father, - Mother, - fire, - dame; Groundfel, Handkercher, Handful, - Maid, - fel, - some; Kindred, Landlord, - lady; Mindful, Pendant (Wimpel.) Ribband, Sand-box, Thousand, -th; Wednesday, og Worldly, -ling. Ja man kunde anføre en stor Liste paa Ord, som efter den Londonſke Mund-Art, udelader d i Enden af et Ord, forved et andet Ord, der begynder af en Consonant: Denne Udtale er først af det smukke Rign i London bleven indført, og, da den forarsaager en lærtere Udtale, er samme siden af næsten heele Riiget bleven vedtagen.

Obl. 3. Naar d kommer til at staae forved i eller y, og derefter disse følger en Vocal; da bliver samme d (enten det staaer i Enden af den foregaaende Stavelse, eller og i Stavelsen med bemelte i eller y) af mange aldeeles ikke udralt; Men sammensmeltet med saadant i, eller y, til Lyden af det Engelske bløde g, *S. E. India, Indian, Indies, Söldier, could you, had ye, &c.* læs *In-dſſa, In-dſſænn, In-dſſes, Dofſſer, Rudſſu, hædſſi, &c.*

S. XXVI. Om E i Almindelighed.

Det Engelske Tungemaal har i alt fem Slags e, som af Englcenderne med eet Navn kaldes i. Disse for Udlændinges Nytte og Tydeligheds Skuld kan kaldes I. det lange e; II. det korte e; III. det brede e; IV. det spæd-tonede e; og endelig, V. det stumme e, eller e finale.

Obl. 1. Det som jeg her kalder det brede e, har hidindtil været kaldet det korte e; Men da det beviiselig ikke kan kaldes med dette Navn; haaber jeg, at de fleeste skal bifalde min nye Navngivelse. Thi

Obl. 2. Naar der findes et kort e i Enstavelses Ord forved en Consonant, og der lægges e finale til Enden af samme

samme Ord; Saa forandrer saadant e finale ingenlunde det foregaaende Forte e til et langt e, men til det lange i, eller ii.

Men dette Forte, eller røttene brede, e bliver derfor uforanderligt, og er ethvert andet slags E uvedkommende i Lyden. Da e finale har saa stor Indflydelse i den Engelske Udtale i Almindelighed, saavel som og i ethvert af de andre Vocalers Udtale i Særdeleshed; vil jeg først foretage e finale at forklare.

§. XXVII. Om E finale.

E finale tjener ej alene, som sagt er, til at forlænge den foregaaende Vocal, og at tillægge C, G, og Th en blødere Udtale; Men endog til at give betydelige Ord, som man kan laane fra fremmede Sprog, Lighed og Anseelse af ægte Engelske, saasom: af *Brutus*, *Vinum*, *Linea*, *Centrum*, &c. kommer *Brute*, *Wine*, *Line*, *Centre*, &c.

Om E finale har man at agte:

1. At det gjør de foregaaende Vocaler lang-lydende, endi alle Monasyllab. og de Ord som kommer af noget af samme; Men høres selv aldrig, (r) saasom: *Bab*, *Bäbe*; Met,

(r) Adskillige lærde Engellændere, saavel som og Mag. LUDWIG pag. 3. er usorgribelig af den Tanke, at E finale forud har udgjort en besønderlig Stavelse. At dette kan have haft sin Rigtighed før Aaret 950, medens det Anglo-Saxiske Sprog var reent og ubeblandt med andre, lader jeg staae ved sit Værd. Men i hvad vi nu kalder det Engelske Sprog; saa nægter jeg aldeles, at e finale nogentid i dette har haft denne Egenkab: Thi naar jeg derom har efterkast de Ældste *Acta publica Anglicana* [sc. *Rymeri.*] ROBERT OF GLOCESTER, CHAUCER, LELAND &c. har jeg befundet had;

Met, Mēte, Thēe; Cīt, Cīte, Dīe; Not, Nōte, Dōe;
Cub, Cūbe, Cūe; &c. Læs, Bæbb, Bæeb, Mētt,
Mēet, Sitt, Sejt; Nott, Noot; Robb, Rjub; &c.

2. At der kan komme een Consonant imellem e finale,
og den Vocal, som gjøres lang af samme; Men ikke flere,
st, og th, undtagne, som ansees for enkelte Bogstave, saa-
som: (foruden de Exempler i det foregaaende Lem,) Palt,
Pāste; Bath, Bāthe; &c. Læs, Pāst, Pæst, Bāth,
Bæeth; &c.

Exc. De Ord §. X. 4. og 5.

3. At i hvorvel s lægges til e finale, for at betegne nu-
merum pluralem, og den tredie Person i Singul. ubi Verbis,
eller og til at udtrolke den Nordiske Genitivum Possessi-
vum; Saa bekommer Ordet deraf ej flere Stavelser, og
e finale, bliver alligevel stumt, saasom: Cānes, Thēmes,
Tīmes, Cōnes, Cūres, &c. he cūres eller cūreth; he
tākes, &c. Hāle's Works, St. Bēe's, The Tīne's Banks,
Cōle's English School-master, Dūke's Place, Syke's
Essays, &c. læs Keens, Thūms, Tejms, Roons,
Rjurs, hi fjure, hi teeks, Seels Huorks, S. Biis,
Thi Tejns Bānks, Roois &c. Dunks Plees, Seiks
Læses &c.

4. Men dersom det Ord, som saaledes skal vore i En-
den, ved Tilfætning af s, allerede forhen havde et s, eller
den Sibilation af s, der skeer ved Udtalen af ce, ch, dg,
ge, se, fs, sh, x, eller z, i Enden; Saa faaer Ordet en
ny Stavelse. §. X. Pāge, Pāces, Church, Chūr-ches,
Hedg,

og hadde; cum, comme og come; do, doo, og doe, &c.
brugt i Flæng paa een og den samme Side. Tilmed
er jo Place, Price, Self, Wine, &c. som disse anfører
til Exempel, indtil denne Dag, Eenstavelses Ord,
baade i det Engelske, Danske, og Tydske Sprog.
See neden til pag. 32. 5.

Hedg, Hédges, Cāge, Cā-ges, Mûse, Mûses, Crofs, Crós-
ses, Dîsh, Dîshes, Box, Bóxes, Máze, Mázes, &c.

5. E finale udi Infinitivis fastes bort, naar Participia eller Gerundia skal deraf formeres; saaledes at e i Infinitivo maae vige for Endelsen ing, og den foregaaende Vocal, som af e finale, blev gjort lang, beholder alligevel sin lange Lyd; dog efter §. III. 3. Reg. I. 1. saasom: af to face, to mête, to bíte, to cōpe, to tūne &c. kommer fá-ting, mé-ting, bí-ting, có-ping, tú-ning &c. læs fees, mit, bejt, foop, tuun, feesing, mítting, &c.

6. Den gjør c, g, og th blød-lydende, som ellers vilde være skarpe; saaledes: Derfom Ordet som skal tage et e finale til sig, har et enkelt c, g, eller th, for ved samme; da forlænges den foregaaende Vocal tillige; Men findes der en Consonant forved c eller g: (thi th; naar der gaaer en Consonant forved, i samme Stavelse, kan ej have e finale bagefter sig) da bliver c og g aleene blød-gjort, men Vocalen ej forlænged: *J. E. Alf-tic (s), Stag, Bath, Breath, &c. kommer tíce, Stäge, to bāthe, to brēathe, &c. -rinc, Sting, &c. Prince, slinge, &c. læs, ríff, Strægg, Ba'rh, Breth, reíff, Steedsch, beeth, briíth, rínk, Stíng, Príns, Stíndsch, &c.*

Exc. De Ord, som endes paa nge. §. X. 4. og 5.

7. E finale maa ikke udelades udi de enkelte Ord, hvor det har c eller g for ved sig, naar de vorer ved Sammensætning med andre, paa det den foregaaende Consonant ikke

(s) Jeg har her maat anføre til Exempel, den sidste Stavelse af et Flerstavelses Ord, efterdi vores Engelske Orthographi ikke lader noget Monosyllabum endes paa c, uden at have k eller h efter sig. Herr LOUGHTON anfører vel pag. 9. det Ord Lac; Men samme er et fremmed Substantivum, hvilket Reglerne om ægte Engelske Ord i dette Fald er uvedkommende; Og ægte Engelske Ord, saasom to lack &c. maa ikke skrives anderledes.

ikke derved skal miste sin bløde Udtale. Det vedbeholdes ogsaa forved Endelserne, *able, full, less, ly, ment, og ness, saasom, blâmeable, hateful, Nameless, comely, Bareness, Improvement &c.* saavelsom og i sammensatte Ord, som uden for Sammensætningen har sin Bemærkelse, og endes paa dette E, saasom: *somewhere, therewith &c.* I det øvrige burde det aldrig udelades, hvor nogen Forvirring derved kunde foraarsages.

8. Obs. Naar *bl, ch, dl, fl, gl, kl, pl, tl, eller zl* har e finale næst efter sig, da udtales E, ligesom det stod imellem begge Consonanterne, og som et kort I; See §. XXIX. 5.

9. De Engelske Sprogkyndige vil, at man skal ikke lade andre Vocaler, end E, staae i Enden af ægte Engelske Ord; ej heller *v* og ikke gjerne *s*; hvilken Regel jeg dog holder for høist skadelig, omendskjønt jeg selv, for at undgaae Singularité, maaske holde mig den esterrættelig: Thi den foraarsager stor Vildfarelse i at kjende et væsentligt e af et Ord, og et e finale fra hverandre; og den foranlediger stor Forvirring i Sprogets Udtale; Ej at tale om, at derved ogsaa indføres mange overflødige og unyttige Bogstave i Sproget.

§. XXVIII. Det lange E.

Det lange Engelske E har en Lyd, som er imellem *i* og *ii* i Danskten; eller og som de Tydskes *ih*.

Reg. Vocalen E er lang:

1. Naar den staaer umiddelbar forved e finale, enten i en Enstavelses, eller i lang-tonede Fleerstavelser Ord, saasom: *Advowée, Agrée, Assignée, Bée, Capa-pée, Décrée, Dée, Degrée, Disagrée, Fée, Feoffée, Flée, Frée, Fusée, Gée, Glée, Grandée, Grantée, Garantée, Jubilée, Knée, Lée, Leasée, Legatée, Mortgagée,*

gagée, Overlée, Patée, Patentée, Pedée, Rhée, N. P. Referée, Réfugée, Repartée, Sée, Thée, Thrée, Trée, Trochée, Trullée, og maaste nogle faa flere: Læs, *Widdvoui, e-grui, Wessej-ii, Bii, &c.*

**** Three Pence, 6ß Danff, læs Thrrippens.**

2. *Udi Eenstavelses Ord, saaveljom og i lang-tonede Stavelses, udi Fleerstavelses Ord, naar de har een Consonant med e finale næst efter sig, saasom: To adhère, Apozème, Austère, Bède, N. P. Bede-Houfe, Bère, N. P. Blasphème, Brève, Clève, N. P. Clève-land, N. P. Cère-Cloth, Cheke, N. P. cohère, complète, concède, concrète, convène, contravène, Crête, N. P. to êke, ère, rættene e'er af ever, Eve, N. P. effète, Epicène, extrême, Gangrène, Glebe, Glède, Grève, hère, impède, intercede, interfière, intervène, Mède, N. P. Mère, Mète, Nécène, N. P. obscène, Pède, N. P. persevere, Portgrève, Portugaise, précède, rère, rère-A'dmiral, &c. Rhème, N. P. recède, repète, replète, revère, sevére, Schème, Scène, Sphère, sincère, supersède, suprême, Thème, thèse, Vère, &c. læs Add-hiir, Dep-po-sium, Budd, Biiir, Blæss-sium, &c.*

Exc. There, were, where, og de Ord, som kommer af noget af disse, saasom: Therewith, Wherefore &c. læs Theer, Zueer &c.

3. Naar e ender en lang-toned Stavelse saasom: Abstémious, be, Bésom, Bréthren, Cédar, Contumélions, Chaldéans, décent, Désert, Déaty, Fémale, Féver, fréquent, Génius, He, Idéa, inhérent, me Mètre, Légion, Léuite, Mausoléum, Peter, Prémium, Quéré, réal, rétail, She, Sécret, Séries, Spécies, Sérious, Ténét, Vénus, We, Ye, &c. læs Abstii-mios, bii, Bii-somm, Bii-threnn, Sii-dærr, &c.

Exc. The, [den, det,] som er Tone-løs, læs Thi.

4. Naar den for sig selv udgjør en lang-toned Stavelse,

velse, saasom: E-ven, E-vening, E-den, E-gypt, E-quäl, Co-é-quäl, Egré gious, &c. læs *Ji-ven, Jiven-ing, Ji-den, Ko-nik-kvæl, &c.*

S. XXIX. Det korte E.

E Det Engelske korte E lyder imellem *E* og *J* i det Danske og Tydske Sprog, dog nærmest til et kort *J*.

Reg. Det korte E findes:

1. Naar det for sig selv udgjør en Fort-toned Stavelse, saasom: E-brí-e-ty, E-clipse, E-dítion, E-grégious, E-jaculátion, e-jéct, -ion; e-láborate, e-lápsed, e-láte, e-léct, -or, -rés, -ion, -orship; E-lee-mósynary, elegíac, e-léven, e-lígible, e-mít, éx-e-cute, Pí-e-ty, Pro-pri-e-ty, Sati-e-ty, Soci-e-ty &c. læs *J brej-liti, J klips, J diljøn, J griidssjøs, Satej-liti, &c.*

2. Naar det staaer i Enden af en Fort-toned Stavelse, saasom: Adúltéry, Athéist, Bésóre, behínd, béléve, béséech, déclare, défénd, différent, évery, Férôcity, Fláttéry, Fúnéral, Gárdéner, Héróic, *al;* Lége-ity, Méchánic, Négotiátion, Pédobáptism, Réality, Rébâte, Sóvereign, Témérity, Vénereal, &c. læs *Ed-dolteri, Eethi-ist, Bi-foor, Difendd, &c.*

3. I Enden af Ord, som kommer af det Hebraiske, Greske, eller Latinske Sprog, og beholder deres egen Endelse, saasom: Abilené, Anchové, eller Anchóvy, Andrómaché, Apóstrophé, Chióné, Candacé, Cápité, Calliopé, Catástrophé, Celémené, Círcé, Clóé, Cóngé, eller rættére, Cóngee, Cróné, Dírgé, Echídné, Epítomé, Eunicé, Euterpé, Gethsémané, Hypérbolé, Jéssé, Jubilé, Melpómené, Mnemósyné, Noé, Pasiphæé, Pánopé, Penélopé, Phœbé, Phœnicé, Póssé, Premuniré, Récipé, Salmóné, Salómé, Síloé, Símilé, Syncopé, Synécdoché, Synti-

Syntichē, &c. læs *Ubbejlinni*, *Uenn-tſjo-vi*, *Uendromefi*, *Ulo-i*, &c. (t)

Exc. Ode, en Sang, læs *Ood*, iligemaade den *Endelse* ite, i *Hebraiske Ord*, som *Israelite* &c. læs *Isrees* læst, &c. Tyre skrives røttene *Tyrus*. See §. XLVIII. I. iij.

4. Udi *Begyndelses* Stavelserne em og en, naar de bruges som *Forsætnings* Stavelser i *Verbis*, allerhøjest naar samme Stavelse er *fortønet*, saasom: *To embalm*, *embars*, *-ment*, *-ed*; *embark*, *embase*, *Embassy*, *-age*, *-ador*, *-adref*; *embelish*, *-ment*; *embazel*, *-ment*; *emboddy*, *embolden*, *embols*, *embow*, *-ed*; *embrace*, *embroider*, *embroil*, *embrue*, *embue*, *empair*, *empale*, *empanel*, *empéach*, *empléad*, *emplóy-ment*; *empoison*, *empoverish*, *emprined*, *emprison*, *emprove*, *-ment*; *enacte*, *-ed*, *-ing*; *enamel*, *-led*; *enamoured*, *encamp*, *enchain*, *enchant*, *enchase*, *encircle*, *encline*, *enclóse*, *encómb*, *encómpass*, *encóunter*, *encourage*, *encréase*, *encróach*, *encumber*, *endamage*, *endear*, *endéavour*, *endite*, *endorse*, *endow*, *endue*, *endure*, *enervate*, *-ted*, *-ting*; *enseeble*, *enseoff*, *enflame*, *enforce*, *enfranchise*, *engage*, *engender*, *englut*, *engraft*, *engrailed*, *engrave*, *-en*, *-er*; *engross*, *enhance*, *enherit*, *enjoy*, *enjoyn*, *enlarge*, *enlighten*, *enliven*, *-ed*; *ennoble*, *-ment*; *enquest*, *enquire*, *enrage*, *enravish*, *-ment*; *enrich*, *enroll*, *entangle*, *enthrall*, *enthrone*, *entice*, *entire*, eller røttene *intire* af *integer*; *entitle*, *entomb*, *entráp*, *entréat*, *entrench*, *entrust*, *entwine*, *envelop*, *envénom*, *environ*, *envite*, *envoice*, *enure*, *enwrap*, og nogle faa *Verba fleere*, som og udi følgende *Substantivis* *Embargo*, *Emparlence*, *Engineer*, *Engine*, *Enemy*, *England*, *English-men*, *Ensign*, og *Entrals*, læs *Im-bælm*, *imbær-ræss*, *imba'rk*, *im-brees*, &c. *In-cebil*, *in-æft*, *infæmp*, &c. *Imba'rgo*, *Impa'rlans*, *Ingländ*, &c.

Exc.

(t) Exemplerne paa dette Lem kan ansees som Undtagelser fra §. XXVII. I.

Exc. To emblém, emblemátical, -ly; emphátical, -ly
empyrical, Empíricism, empyréal, Emulátion, Encómiast,
Enthúsiast, energétical, som alle stammer fra de Ord,
som findes under det brede E, §. XXX. 4.

Obs. De fleste af disse Ord findes og skrevne med im
og in. Naar Ordet skal tilkjende give en Tilvert eller
formeerelse skrives det røttest med em og en; Men naar
det skal betegne en Formindskelse, er im og in dertil de
bequemeste.

5. Udi de Tone-løse Endelser ble, cle, dle, ed, el,
en, enge, es, et, ets, fle, gle, kle, els, ple, tle, og
zle, saasom: Amble, Brámble, Cábile, &c. Article,
Bárnacle, Círcle, &c. Addle, Crádle, ídle, &c. Aged,
bráved, cárved, &c. Angel, Cámel, Dárnél, &c. Arísen,
dríven, éaten, &c. Chálenge, &c. Asses, Carésses, Drés-
ses, &c. Bánuet, Doúblet, Rábber, &c. Bónnets, Róckets,
Síppets &c. Báffle, múffle, stífle, &c. Angle, Búgle,
Eagle, &c. Ankle, Cóccke, Fíckle, &c. Bówels, Révels, &c.
Ample, Coúple, grápple, &c. Bóttle, géntle, Kéttle, &c.
dázzle, Múzzle, púzzle, &c. læs Artífíal, Wédáll,
Fedd-sídd, Fend-síll, Ujæl-líndsch, Væsís, Bønn-
fitt, Bónnits, Bæffil, Veng-gíll, Venn-síll, Bouáls,
Wem-píll, Bot-tíll, Dæs-síll, &c.

Obs. 1. Udi Affable, árable, crédible, cúlpable, dú-
rable, édible, hórrible, ígnóble, légible, míserable,
mútale, návigable, nótable, póssible, próbable, sén-
sible, térrible, tráctable, véndible, vénerable &c. som
kommer af de Latinske Ord *affabilis*, *arabilis*, *credibilis*,
culpabilis &c. var det røttere, at skrive il end le; Men
Affabl, &c. som nogle Lærde skriver, kan ikke bisalbes,
eftersom det strider imod Ordenes Etymologie; og desuden
burde man aldrig stave noget Ord saaledes, at derved for-
aarfages en tvungen Udtale.

„A skílfú Ear, in Spéking shou'd presíde

„And áll Dísputés, wíthout Appéál decíde.

See videre §. VII. 3.

C 3

Obs. 2.

Obs. 2. E udi alle disse Tone-løse Endelser bliver saa hastig udtalt, at det neppe maas høres, i Særdeleshed udi en, saa at mange paastaar at det aldrig høres: Men da det ikke engang i Theatralke Stykker nogensinde udledes, og i Poesie udgjør en særskilt Stavelse: Saa sees heraf, at det i al anden Tale og Skrift er umisteligt.

6. Til det korte E kan ogsaa henregnes E umiddelbar forved e finale udi en Tone-løs Stavelse i Flerstavelses Ord, saasom: Carríbee, Cháldee, Cólfee, Comitée, Févee, Pátée, Pédigree, Phárasee, Poténee, Ráree-show, Sádúcee, og maaske nogle saa flere, læs, Rær-ribbi, Bæl-di, Koffi, &c.

Obs Exemplerne paa dette Lem kunde anses som Undtagelser fra §. XXVIII. 1.

§. XXX. Det brede E.

Det Engelske brede E giver en Mellemlyd mellem æ og e, dog nærmest til baade de Danskes og Tydskes e.

Reg. Det brede E kommer for:

1. I alle Stavelser, som endes paa een eller flere Consonanter.

Exc. R og de derefter i Endestavelser følgende Consonanter undtagne.

1.) Naar den gaar forved en enkelt Consonant, saasom: en', Web, Bed, bec', Leg, Hem, Pen, Step, Net, &c. læs Hæbb, Bedd, Legg, &c.

Exc. De Ord, som har et R næst efter E, i den samme Stavelse. See §. XXXI.

* * get, yes, Yésterday, yet, læs gitt, jis, jis, tøp-de, jitt.

II.) Udi Ord, som begynder, eller kommer af noget af de forige Ord, saasom: énter, Wébster, Bédford, béckön, Legs,

Legs, Hémlöck, Pénrice, &c. læs **En-tør, Suebb-stør, Bedd-fordd, ic.**

III.) Forved to eller flere efter følgende Consonanter i den samme Stavelse, saasom: Deck, Est, Egg, held, Self, Elk, Bell, Elm, Help, Belt, kemb, Hemp, End, Penk, Kent, kept, Fleth, Desk, less, best, Seth. N. P. Welch, Bench, fetch, Hedge, &c. læs **Deff, Eftt, Egg, held, ic.**

* * Vetch, Fugle-Dikke, læs **Fitsch.**

Exc. Forved r og de derefter, i samme Stavelse, følgende Consonanter. See §. XXXI.

Obf. De som i lang-tonede Stavelser vil udtale dette E, forved R, som de Danske e, i det Ord med, skal deri faae manges Bifald. Men i Tone-løse Stavelser er det værtest, at udtale samme E efter §. XXXI. næsten som det Danske fiare ø.

2. Naar tvende Consonanter af samme Navn samles midt i et Ord, saasom: Eddy, Bégger, Celler, Fénnel, Pépper, Véssel, Létter, &c. læs **Edd-di, Beg-gør, Sel-lør, ic.**

Exc. E forved r, udi de Ord, §. XXXI.

* * Rénnét, Løbe, læs **Ronnit.**

3. Naar een enfelt Consonant midt i et Ord lyder, efter 2den Hoved-Reg. pag. 6., som den var dobbelt, saasom: *Blémish, Crédit, Déluge, éver, Félon, Léper, Pé-nance, Néther, &c.* læs **Blem-misch, Bred-dit, ic.**

Exc. E forved r, udi de Ord, §. XXXI.

* * *Dévil, Sévil, &c.* udtales af mange **Divvil ic.**

4. Udi Begyndelses Stavelserne em og en, naar samme er lang-tonede, saasom: Embers, Emblem, -atic; émb-lem, Emblements, Embryo, Emerald, Emeril, Fme-
rods, Eminence, éminent, émissary, Emperour, Empha-
sis,

sis, tic, -tical; Empire, Emperic, *-ism, -al*; empty, *tininess*; Emption, Emrod eller Emry; *émulate, tion, ended, -ing, -less*; Endive, Enmity, *énergie, -getical*; enter, &c. af *én-ter*; Enthymen, Entity, *envious, -ly*; Envoy, Envy, *-ed, -ing*; og nogle saa flere, som og udi Empyréal, Encyclopediä, Encómiast, *-um*; *enóble, -ed, ment*; Enthúsi-*asm, ast*; og nogle saa flere; læs Embøis, Em-blemm, Embrejö, Empejrirel, &c.

Exc. Enemy, Engäne, &c. See §. XXIX. 4.

§. XXXI. Det spæd-Tonede E.

E Foruden de foregaaende Slags, har E i det Engelske Sprog en spæd Lyd, som er en Mellem-Lyd imellem æ og ø, og stemmer næsten overens med det Danske klare ø, allerhelst i Tone-løse Stavelser.

Reg. Det spæd-Tonede E forekommer aldrig for nogen Consonant i Alphabetet, uden umiddelbar for ved R aleene. §. E. Adder, After, Amber, Anger, Archer, Bern, Bädger, Bérgamot, Berth, Bérry, Clerk, Certain, Cónvert, Dern, Désert, Errand, Expert, Fern, Férret, Gérman, Herb, Herd, *her*, Jérkin, jerk, Ker, Léripoops, Mércy, Mérchant, Nerve, Obsérve, pert, Perth, Perch, Querk, Shéringham, serve, Sérvant, Stern, Serge, Térroure, Verb, vert, Verge, Wer't, Yerk, yern &c. Læs Weddør, Aftør, Embør, jørn &c.

NB. See Observation til §. XXX. III. pag. 39.

* * Herb, en Urt, læs jørbb.

Diphthongi som kommer af E ere

Ea, Ee, Ei, Eo, Eu, Ew, Ey,

og af Triphthongis Eye, Ewe, og Eau.

§. XXXII.

§. XXXII. Om Ea.

Denne Diphthongus er af alle den vanskeligste i det Engelske Sprog, er derfor ej heller af nogen til Dato bleven bragt under rigtige Regler; (u) Men næsten alle Exemplerne er enten ført under fire slags Udtale, eller ikkun lidet og gandske utilstrækkelig blebene berørte. Jeg har derfor stræbt, at gjøre hvert slags Udtale af denne Diphthongus ligesaa forstaaelig, som de andre Bogstave. Sætter altsaa fem slags Udtale af denne Diphthongus, nemlig: I. Som ii, II. som e, III. som ee, IV. som æ', og endelig V. med en Udtale, som er en Mellem-Lyd imellem det Danske æ og flare ø. Hvilke kjendes fra hverandre af følgende Regler.

Reg. I. Ea udtaleſes ſom ii,

1. Naar den ender en Stavelse, helst en lang-Toned, saasom: Béa-con, Béa-conage, Béa-dle, Béa-gle, Béa-ker, Léa-guer, Pléa, Péa-cock, Quéa-sy, Quéa-zinefs, Téa-ster, Tréa-cle, Wéa-sand, Wéa-sel, &c. læs Bii-føn, Biid-dil, Bii-før, pii-foff, &c.

2. Forved ce, ch, f, g, k, l, m, n, og p, saasom:
 C 5 Peace,

(u) Herr KING, ARNOLD og Mag. LUDWIG har taget høilig fejl i denne Diphthongi Udsørelse; hvilket jeg dog med Taushed havde forbigaaet, dersom ikke Herr LE-DIARD pag. 98. ved den Berømmelse, som han tillægger Herr LUDWIG for sin Accurateffe i denne Diphthongi Bestemmelse, havde givet dem, som have fattet Tillid, til en af disse Tilforladelighed, Anledning til at tvivle om mine Reglers Rigtighed, hvilke, endskønt de i mange Poster er tvært imod de andre, finder dog Medhold af Erfarenhed.

Peace, Beach, Bleach, Breach, each, impéach, Leach, Peach, preach, Queach, reach, teach; Leaf, Sheaf, League, intréague, Teague; Beak, bleak, *Creak*, freak, leak, Peak, reak, sneak, Speak, squeak, Weak; appéal, Beal, Còchineal, conéal, congéal, Deal, Féalty, heal, Meal, Neal, Peal, repéal, reveal, Seal, Squeal, steal, Teal, Veal, Weal, Wheal, Zeal; Beam, Bream, Cream, extrém, Dream, Fleam, Gleam, Leam, Ream, scream, Seam, Séamster, Séamstres, squéamish, Stream, Team, Bean, clean, Dean, Déanry, deméan, Deméan-or, can, glean, lean, mean, *Quean*, (x) wean, Cheap, Heap, reap, Léap-year, néap-tide, &c. læs *Piis*, *Bütsch*, *Lüf*, *Lugg*, *Buf*, *Ep-pul*, *Büm*, *Bün*, *Uüip*, &c.

Exc. Réachless, Search, Deaf, bræk, &c. af break; Sträks, Realm, cléanly, cléanse, &c. læs *Retichles*, *Särtisch*, *Def*, *Breek*, *Steeks*, *Reim*, *Flen-li*, *Flenß*.

3. Forved r, s, sh, st, t, the, v, og z, saasom: Appéar, Arréar, Arréarage, besméar, bléar-eyed, Chéar, clear, dear, déarly; Ear, Ear-wig, Fear, féarful, Flear, Gear, Glear, hear, indéar, méar-llone, near, rear, fear, shear, Shéar-man, Shears, smear, snear, Spear, Stear, Tear, Year, Appéase, cease, crease, Encréase, Decéase, Decréase, Diséase, Displéase, Ease, Ease-ment, grease, Lease, Mease, Pease, please, Reléase, Vérdigrease; Leath, Meath; Beast, Béastliness, Fast, Feast, least, Yeast; beat, bleat, Cheat, compléat, Deféat, eat, entréat, eschéat, estréat, Feat, Heat, Meat, Neat, Peat, repéat, Retréat, Seat, Sheat, Teat, Threat, Treat, Wheat; lequēathe, brēathe, shēathe, wrēathe; beréave, cleave, laves, Greaves, heave, Leave, reave, Sheaves, weave; teaze,

(x) Quean, som betyder en Skøge, udtales Kveen, for at gjøre Forskiel paa Queen en Dronning, som udtales Kvinn. Denne Udtale er vedtagen af Høflighed, og for at undgaae Tvetydighed.

teaze, læs *Ɔp-piir*, *Ɔp-piif*, *Liifsch*, *Biift*, *Bi-kuidh*,
Bi-riv, *tiis*, &c.

Exc. *Beār*, &c. af *bear*, *Bréast*, *greāt*, *Péarce*, *féarce*,
Péarch, *Séarch*, *Earl*, *éarly*, *Péarl*, *Peār*, *Pot-fhéard*,
héard, *hørt*, *Héarfe*, (y) *re-héarfe*, *Earth*, *éarthly*,
Jeat, *least*, *fwear*, &c. af *swear*; *Swéat*, *teār*, *teāring*,
weār, *weāring*. Læs *Beer*, *Brest*, *Greet*, *Ɔors*,
Ɔors, *Ɔortfch*, *Ɔortfch*, *Ɔri*, *Ɔrli*, *Ɔorl*, *Deer*,
Pot-fjórdd, *Ɔórdd*, *Ɔors*, *Ɔrth*, *fwear*, *fwett*, *teer*,
Sueer, &c.

See Reg. V. eller og §. XXX. I. &c.

4. Hertil henhører ogsaa de Ord, som findes anførte til
Undtagelsen under den II den Regels 2 Lem.

Reg. II. Ea udtales som e.

1. Forved en enkelt Consonant, midt i et Ord, der ly-
der som den var dobbelt, saasom: *Already*, *Beavy*, *En-
deavour*, *Feasant*, *Feather*, *Heaven*, *heavy*, *jealous*,
Leacher, *Leather*, *Leaven*, *Leaver*, *Leaveret*, *Meadow*,
Measure, *Pheasant*, *Pleasure*, *Pleasant*, *Peasant*, *ready*,
Rehearsal, *steady*, *Treachery*, *Treasure*, *threaten*, *Wea-
pon*, *Weather*, &c. Læs *Aa'ireddi*, *Bervi*, *Jessent*, &c.

2. Forved d, lt, mt, nt, og th, saasom: *Behéad*,
Bread, *dead*, *dread*, *Head*, *Lead*, *Bly*, *read*, *læst*,
spread, *hread*, *stéad*, *tread*, *Treadles*, *Thread*; *Breadth*;
dealt, *Health*, *Stealth*, *Wealth*; *dreamt*; *meant*; *Breath*,
Death, *Shéath*, *Wréath*; læs *Bi-hedd*, *Bredth*, *delt*,
Selth, *dremt*, *ment*, *Breth* &c.

Exc. *Mēad*, *plēad* &c. af *plead*; *rēad*, *at læse*, *Bēad*,
Glēad, *knead*, *lead*, *at ledsage*, *benēath*, *Hēath*, *Mēath*,
læs

(y) *Hearfe*, *Jeat* og *least* i Steden for *lest*, funde
her forbi gaaes, saasom de skrives rættest *Herfe*, *Jet*,
og *lest*.

læs miidd, pliidd, riidd, Biidd, Gluidd, niidd, liidd,
bi niith, Siith, Miith &c.

See Reg. I. p. 43. 4. til hvilken disse henhører.

Reg. III. Ea udtales som ee,

Udi Bear, to bear, Béaring, Bear-Croft, N. P. Abeáring: to break, great, Pear, Steaks; to swear, Sweáring; to tear, Téaring; to wear, Weáring, hvortil mange følger Beard. Læs beer, breef, greet, Peer, &c.

Reg. IV. Ea, udtales som A',

Forved rk, rn, rt og rth, saasom: Heárken, earn, Eárnest, Fearn, learn, Léarning, Yearn, Yeárning, Heart, heárten, heárty, heártily, Heártiness, heártless, Heártless-ness, &c. af Heart, Dearth, Hearth, som og i Searge, læs Hárfinn, ár, Hárt, Dá'rth, Sa'rdsch, &c.

Exc. Earth, læs Orth.

* * To earn, at fortjene, udtales af mange iørn.

Reg. V. Ea udtales

Med en Lyd, som er imellem de Danfkes æ og aabne ø, og det aleene forved &c, rd, rl, rs, rth, saasom:

Péarce, féarce, Péarch, Séarch, héard, shéard, Potshéard, Earl, Earldom, éarly, Hearse, Pearl, Earth, earthen, rehéarse, &c. læs Pørs, Pørsch, hørd, Ørl, hørs, Orth, &c.

Exc. Deá'rth, Heá'rth, læs Dá'rth, Há'rth.

NB. Béard udtales baade Børd, Biird, og Beerdd.

* * Earth, éarthen &c. af Earth udtales af mange iørth, iørthinn &c.

Obs. I. Ea er ingen Diphthongus, men maade stilles ad i Stavelsen udi de Ord, som laanes af Hebraisk, Gressk, og Latin. F. E. Ele-á-zar, Gébe-a, Kadeth-Bár-ne-a, Kirjath-

Kirjath-Jé-a-rim, Lé-ah &c. Cefá-re-a, Idé-a, Empyre-al, Thé-atre, Ne-ápolis, &c. Be-áritude, ré-al, na'ufe-ate, delíne-ate, cré-ate, Cre-átor, &c. læs **Jubeler, Sijer, rre, Biat-ti-tudd, &c.**

Exc. Créature, læs **Kritør.**

Obs. 2. Ea maa skilles ad udi følgende Ord, Líne-age, Líne-ament, Oge-an, Páge-ant, Sérge-ant, Venge-ance &c. (i hvilke E enten af en Bane er slumt, eller er ikkun et Tegn til at c, eller g der skal være blødt) læs, **Lin-nedich, Linne-ment, Do-sjen, Den-dssens, &c.**

NB. Chélsea, Guínea, og nogle andre saadane egue Navne skrives med ey, Chélsey &c. og udtales som i, hvilken Udtale de beholder, hvilken Skrivemaade man og bruger. See obs. gen. §. XIV. 2. som og §. XXXVII.

§. XXXIII. Om Ee.

E Diphthongus Ee lyder i Almindelighed som det Danske ii, saasom:

A'berdeen, Beef, Beer, bleed, Check, Cheer, Cheese, Deed, feed, Geer, leer, Queen, &c. læs **Buif, Buir, Blüdd, Tshüf, &c.**

Exc. been, Breech, Breeches, Screech-owl, sleek, Steel-yard, Weck, [Lyse-Land:] og de Ord, som forekommer §. XXIX. 6. læs **Binn, Britsch, Britsch-is, Skritsch-oul, sliff, Sniff. &c.**

Obs. 1. De øvrige Ord, som har ee i Enden, findes antegnede §. XXVIII. 1. saasom: Advowée, agréé &c.

Obs. 2. Naar et Ord, som begynder af E, eller endes paa E, eller Ee, voxer enten for fra ved Sammensætning med en Præposition, som endes paa E, eller bag til ved en anden Stavelse, eller Tillægs-Ord, som begynder af E, da er disse sammenkommende Ee ingen Diphthongus: men maae i Bogstaveringen skilles fra hinanden, og i det sidste
Sald

Fald fordrives det mellemste af det sidst tilkommende E, saasom: af éminent, énter, Free &c. kommer pre-éminent, re-énter, fréer, fré-ell, thou fré-edst, he tréerth, &c.

Obf. 3. I fremmede Ord, og egne Navne følger disse Vocale den Læsning og Bogstavering, som er brugelig i det Sprog, hvorfra de kommer, saasom: Be-elphégor, Be-elzebub, Be-erites, Be-erschéba, Bezále-el, Jézre-el, Mahalale-el, &c. læs Be-elfigør, &c.

Exc. Galilee, Zebedee, &c. som henhører §. XXIX. 6. læs Gailili, Sebbidi, see §. XXXIX.

NB. Beelzebub, udtales af mange Bei-si-bobb.

§. XXXIV. Om Ei.

Denne Diphthongus, ihvorvel den kommer ikkunielden for, har fem slags Udtale, nemlig:

I. Som ii i Dansken, og det udi -ceit, -ceive; saasom: Concéit, Decéit, Recéit, &c. Concéive, decéive, percéive, recéive, Recéiving &c. *item*, invéigle, Leigh, N. P. Léisure, Séimour, N. P. seisin, seize, Weild, og dem, som kommer af noget af disse, læs, Kon-siit, Kon-siiv, Liu, Sii-mør, &c.

Obf. Leigh, og Weild skrives rettere Lee, Wield.

II. Og almindeligst som ee i Dansken, §. E. Eight, E'ghteen, E'ghty, feign, Feint, N. T. Heir, invéigh, neigh, Néighbour, Néighbourhood, purvéigh, Reign, Reins, Seine N. P. Streight, Their, Vein, Weigh, Weight, wéighty, og nogle saa flere, læs Eet, Eettiin, feen, Eer &c.

Obf. Drein, deign, freight, héinous, Streight, og Sovereign, skrives nu meest med ai, Drain, &c. See §. XVII. og XLIII. 2.

NB. Height, Højhed, læses beet, beit, og heith; dog

dog er højth, efter Stamme-Ordet high, rættest, hvorfor den og af Dr. WALLIS og andre skrives Heighth, men mig synes Hightb var bedre.

III. Som ej, udi Eilet-hole, Height, Sleight, dog skrives disse rættiere Oilet-Hole, Highth, slight.

IV. Som e, udi éather, néather, förcign, eller förcin, Föreiner, Héiser, læs eddør, neddør, forren ic.

* * either og neither udtales af mange, hvoriblant kan regnes Hr. BRIGHTLAND, p. 11. med ii, efter Reg. I.

V. Som i, udi Endelsen feit, saasom: Cöunterfeit, förfeit, Sürfeit, &c. item, Seignior, Seigniority, læs Roun-tør-fitt, Sin-jor, Sinn-jorr-it-i ic.

Obs. 1. I fremmede Ord, i Eerdeleshed i egne Navne, maac disse Vocaler adskilles i Stavelserne, saasom: Athe-ist, Athe-ism, Dé-ist, Dé-ity, dé-ify, Nere-ides, Phine-i, Poly-the-ism, Seir, &c. item re-iterate, re-instak, pre-engage, here-in, howbe-it &c. læs Eethist, Dii-i-ti, ri-estør-reet, ic.

* * Atheist, udtales af mange Ee-thist.

Obs. 2. Ei sættes aldrig i Enden af noget Engelsk Ord; Men i steden for samme ay.

§. XXXV. Om Eo og Eou.

Eo kommer sielden for i det Engelske Sprog og har dog mange forskjellige Udtaler, hvorfor man heller kortelig vil opregne de saa Ord i hvilke den forekommer, og vise deres Udtale, end fylde Bogen med unyttige Regler.

I. Eo udtales som e i Dansken, udi Feoffée, Jeopardy, Géoffrey, Léopard, Yeoman, læs Jeffii, Djeffri, Djep-pørdi, Leppørdi, Jemman.

II. Eo udtales som ii udi Dansken, F. E. Féodary, féodal, Féoff, enféoff, Enféoffement, Péople, hvortil nogle henregner Yeoman, læs Jindørrri, Jindæll, ic.

III. Som

III. Som de Danstes i udi Endelserne cheon, og geon, saasom: Trúncheon, Blóudgeon, Dúdgeon, Dúngeon, Gúdgeon, Pígeon, Stúrgeon, Súrgeon, Widgeon, læs Tronussinn, Blod:dsinn.

IV. Som aa i Dansten, eller som det Engelske Flare a §. XII. saasom: Geómetry, Geórgé, Geórgia, Geórgicks, læs Dsjaam-met-tri, Dsjaardsch, Dsjaardseie, Dsjaardshis.

V. Som oo udi Geógraphy, geographícal, &c. af samme læs Dsjo-græffi, &c.

Obf. Eo er ingen Diphthongus; men maae stilles ad i Stavelsen udi Bé-or, Chaméle-on, Gíbe-on, Gíde-on, lé-onine, Méte-or, Pé-or, Phrase-ólogy, pre-órdain, The-ólogy, The óry, &c. (hvortil, jeg holder for, man burde henregne Ge-ógraphy og Ge-ómetry, som begge er laante af det Greske, og burde derfor følge deres Grund-Sprogs Stavelses-Deeling,) læs Bi-ør, Gibbi-on, &c.

Eou.

Eou kommer ifkun for udi Endelsen eous, og udtales som sjo i Dansten, saasom: Courteous, Courageous, Górgeous, Hídeous, Náuseous, Píteous, Plénteous, Ríghteous &c. læs Kort-sjos, Korree-dsjos, &c.

Exc. Erróncous, læs Drronjos.

§. XXXVI. Om Eu, Ew og Ewe.

E Eu i Begyndelsen og Midten af fremmede Ord, og ew i Midten og Enden af ægte Engelske Ord, udtales som det Engelske u, det er, enten som u eller iu i det Danske Sprog.

I. Eu og Ew udtales som iu.

I. Naar den for sig selv udgjør en Stavelse, saasom: Eúcharist, eúcharistical, Eúchymy. N. T. Eúcracy, N. T. Fudóxy, Fúgene, Fúlogy, Fúnuch, Eúnomy, N. T. Eúphony, Euphrátes, Eurípides, Eúripus, Eúrithmy, N. T. Eurócy.

Euróclýdon, Eúropä, Eúrope, Ew, Ewer, &c. læs **Zu-fær-rift, Zu-fimmi, Zu-dsiin, Zu, &c.**

* * Eúnuch, udtæles af mange **Eynuf.**

2. Efter b, c, d, f, h, j, k, m, p, eller s, og det længere udi langtrønde Stavelser, end ellers saasom: Askew, Bews, Ceúta, N. P. eschéw, Feúid, few, Féwel, Féverfew, Geúles, N. T. hew, hew'd, hewn, Jew, Jéwels, Jéwry, Jéwel, Mews, mew'd, Mórhew, Néphew, Pew, Péw-ter, Séwet, Skew &c. læs **Es-sju, Bjus, Sju-te, Jjud, &c.**

Exc. Chew, Rheum, Rheumatism, Séwer, læs **tssjo, Ruum, Sjoor.**

* * Chew, eschew, udtæles af mange **tshaa', istssjo.**

NB. to sew, shew, spew, med deres Derivat. &c. skrives rettere **sow, show, spue, &c.**

II. Eu og Ew udtæles som u i Dansken:

Midt og i Enden af en Stavelse efter d, l, n, r, t eller y, saasom: Beshréw, Blew, Bléwet, Brew, Bréwer, Bréwis, Crew, Créwel, Créwet, Clew, Cádew, Cúrléw, Deuce, Deúcalidónian, Deúteroscópy, Deúteronómy, Dew, drew, embréw, flew, grew, grándeur, knew, Leúcomă, Leúcothoë, Leúctra, Léwis, lewd, Lewellin, Mildew, new, News, Newt, neúter, Pleúrify, Plew, N. P. Pneúmatic, Reúben, Reúda, screw, eller Skrew, Sínew, Steward, Strew, Slew, snew, shrew, threw, Teútonic, tew, Yew, Zeúgma, N. T. Zeúxis. &c. læs **Bissru, Blu, Bru, Bru, Dus, &c.**

Exc. shrewd, Shréwsbury, Arew, læs **sirgodd, srosbørri, stro.**

* * Bartholomew Fair, læs **Ba'rtlimi fær.**

Obs. Eu, og Ew er ingen Diphthongi udi Al-phéus, Amadé-us, Bartime-us, Barthólomé-us, Mausolé-um, re-ú-níte, Rewárd, Se-wel, N. P. Tíme-us, Thádde-us, Zácche-us, &c. læs **Ja'lsii-os, Emedii-os, Bærttimi-os, &c.**

D

Ewe

Ewe

Kommer ikkun for i det Ord Ewe, et *Jaar f. gen.* som nu omstunder skrives Ew, læs ju.

§. XXXVII. Om Ey og Eye.

E Diphthongus Ey bruges ikkun, i stedet for Ei, i Enden af ægte Engelske Ord, og tales ud paa tvende Maader: nemlig enten som ee, eller som i udi *Danſken*.

Reg. I. Ey, udtales som ee.

Udi alle langtonede Stavelser, saasom: Bey, N. S. Convéy, Convéyance, Dey, N. S. Grey, Gréyhound, Héy-wood, Léyton, Obéy, Obéying, Prey, purvéy, Purvéyor, Survéy, Survéyor, they, tréy-point, N. T. Wey, Whey, &c. læs Bee, Ron-vee, Dee, Gree, See-hrudd &c.

Exc. Eyles, N. P. Eylet-hole, hey-dey, Key og dets Derivat: læs Ejs, Ejet-hool, hej-de, Bi, &c.

Reg. II. Ey udtales som i.

Udi alle Fort-tonede Stavelser, saasom: A'bbey, A'lderney, A'lley, A'nglesey, A'thelney, Attórney, Balcóney, Bárley, Béverley, Cáuſey, Chímney, Clúmsey, Cóckney, Cómfrey, Cóney, Dáventrey, Fówey, Gálley, Gárnsey, Guíney, Háckney, Hénley, Hóney, Húmphrey, Jérsey, Jóckey, Jórney, Kérsey, Kídney, Lámprey, Lángley, Línſey, Línsey-Wólsey, Málmsey, Márhalsey, Médley, Móney, Mónkey, Mótley, Múrry, O'ſweſtrey, O'tley, O'ulney, O'xey, Pálſrey, Párley, Párlsey, Pómpey, Púlley, Pútney, Rámsey, Rómney, Stánley, Swánsey, Stúkeley, Tálley, Tólsey, Túrkey, Túrney, Válley, Vólley, Whímsey, Winchéſey, Wólsey, Yáxley, og nogle ſaa fleere, meest egne *Navne*, læs *Ubbi, Aal-dørni, Uili*, &c.

NB. Fricassey, skrives rettere Fricassée.

Obf.

Obi. Efter de nyeste og bedste Skribenteres Exempel, udtales E udi Fortrønedde Ord, og da udtales y, som et i efter Reglen om y §. XCV.

Triphthongus Eye

findes ifkun i det Ord Eye, et Øje, saavelsom de, der kommer af og er sammensatte med samme, og udtales som *øj*, eller *ej*, i det Danske. F. E. Eye-lid, Eye-brow, Eyes, Eye-bright, to-eye, eyed, eying, &c. læs *Øj*, *Øjlidd*, *Øjs*, ic.

§. XXXVIII. Om Eau.

Triphthongus Eau, udtales som *iu* og findes ifkun i det ene Ord Beauty, og de som kommer af, eller er sammensatte med samme. saasom:

Beauteous, beautiful, beautify, a Beauty, &c. læs *bjuti*, *bjut-sjos*, *bjutifoll*, ic.

Obi. Naar ellers denne Triphthongus forekommer i det Engelske Sprog; Saa er Ordet fransk, og beholder da eau sin franske Udtale, nemlig som det Danske o. F. E.

Beau, Beaux, eller Beau's, Beauchamp, Beauchief, Beaudefert, Beaufort, Beauily, Beaumarish, Beaumont, Beawdly i. e. Beau lieu, Bourdeaux, Citeau, Gergeau, jet de eau, Landerneau, &c. læs *Boo*, *Boos*, ic.

Exc. Prideaux, læs *Priddix*.

* * Beaufort-Buildings, læs *Bjufort-Bildings*.

§. XXXIX. Om F.

Bogstaven F har samme Udtale i det Engelske som i det Danske Sprog, nemlig haardere end V. F. Fan, Van, Life, Live, Reverence, Reverence, &c. læs *Scenn*, *Vænn*, *Leif*, *Leiv*, *Kessørrens*, *Kevvørrens*.

D 2 Exc.

Exc. House-Wife, of, *Nota Genit.* Shériff, læs Høstiv;
ov, Sjørriv.

Obs. Udi ovennævnte Genitivi Bjende-Mærke of,
naar det forekommer forved en Consonant, udelæses F al-
deles i Udtalen, efter den antagne Londonske Bedtægt:
Det samme sker ogsaa udi Theatralisk Tale og Skrifter,
S. R. Séven o' Clock, One o' his, a Friend o' mine &c.

§. XL. Om G i Almindelighed.

Denne Bogstavs oprindelig Lyd, baade
efter det Brittiske og Anglo-Saksiske Sprog,
har været haard, forved enhver af Vocalerne,
ligesom i Danskten er brugelig. Men efter Nor-
mandiernes Ankomst til Stor-Brittanien, er den
Franske og sibilierende Udtale af G forved e, i, og
y, af demnem bleven indført. Dog haver En-
gellænderne saavidt naturaliseret samme, ved at
give den en haardere Udtale, nemlig som dsj,
saa at samme nu falder de Franske ligesaa vanskes
lige at udføre, som andre Nationer.

G har altsaa I.) en haard, II.) en blød Lyd.

Obs. I. G høres aldrig for m, eller n, i den samme
Stavelse, saasom: A'pophthegm, Phlegm, eller flegm;
arráign, Alignéé, Boulogne, Bólognä, benígn, Bagné, Cólone,
conígn, condígn, Champágn, Champígnion, deígn, Enígn, desígn, feígn; (z) Gnar, Gnash, Gnat,
Gnat-snappers, gnaw, Gnávity, Gnátho, N. P. gnátho-
nize,

(z) Doctor WATTS pag. 8. R. BROWN p. 13. og nogle an-
dre paastaaer, at man i Begyndelsen af Ord, i steden for
G, bør lade høre en fin Aspiration, hvilket jeg gierne
vil samtykke. See §. LIII.

nize, Gnóma, Gnómon, (aa) Gnósticks, malígn, Reign, resign, Séignior, Séigniory, Sóvereign, og nogle faa fleere, læs *Epposthem, flem, ærreen, &c.*

Exc. impúgn, oppúgn, repúgn, &c. af *pugn*, hvortil Herr DYCHE pag. 84. og nogle andre føjer Lign-áloes, som de fleeste andre intet vil viide af, læs *impugn, oppugn, Lign-áloes &c.*

Obs. 2. G skilles fra m og n udi Ag-náil, ag-nátion, ag-nítion, Ag-nes, Ag-nus, ag-nómen, Beníg-nity, Cognátion, Cóg-nifance, Díg-nity, Eníg-ma, Ig-norance, Impug-nátion, mág-nify, Phlégmatic, Píg-my, prég-nant, Síg-net, Síg-nify, Stíg-matize, &c. læs *Wegg-neel, &c.*

§. XLI. Det Haard=lydende G.

⚡ Dette udtales baade for paa og i Enden af Ord ligesom G for paa et Ord i det Danske Sprog, og er noget blødere end K. F. E. Gid, Kid, bang, bank, &c. læs, Gidd, Ridd, bængg, bænk, &c.

Reg. Det Haard=lydende G findes:

I. Forved a, o, u, l, r, saasom: Gad, gain, Gåme, go, Goad, Góddes, Good, Góurd, Gown, Gun, Guide, Guy, Glóbe, Gram, Vógue, &c. læs Gædd, geen, go, gown, gej, Doog, &c.

Exc. Gaol, og Gaoler, som skrives rættere, Jail, Jailer, item, Orlíglia, Séráglío, læs Dsheel, Østíllie, Spræelío, &c.

D 3

Obs.

(aa) Om Gn, forpaa et Ord har Mag. Ludwíg intet meldt, men pag. 45. 3. i midten (saasom i Agnes &c.) udfører han det med nggn, som aldrig nogen Engellænder gjør, eller cengang kan forstaae, naars han hører det af andre.

Cbs. 1. U sættes ofte i mange Ord til at gjøre G **haardt**, men selo høres det ikke, saasom: *Guard, Guest, guide, &c.* See § LXXX.

Obs 2. Mange skriver Ue efter G, udi følgende Ord *A'pologue, Catalogue, Colléague, Collógue, Décalogue, Dialógue, Diphthongue, Epilogue, Fatigue, Hague, Harangue, Intrigue, League, Plague, Prague, Prólogue, Prologue, Rogue, Synagogue, Teague, Théologue, Tongue, og Vogue*; da andre derimod skriver dem med G *aleene*; hvilken af Parterne der gjør-rættest, lader jeg andre domme, og vil ikkun erindre, hvor urimeligt det er, at skrive Ue efter G, i Enden af et Ord, under Forvending, derved at gjøre G **haardt**, da det alligevel altid, uden Undtagelse, er **haardt** i Enden af en Stavelse, undtagen efter D *aleene*. See neden til p. 56.

2. I Enden af en Stavelse, saasom: *Bag, beg, Hog, Leg, Pig, Mug, ryg, Wig, Ang-, Long, Wing, &c.* Saavel som da, de heraf kommende; eller med disse sammensatte Ord. *Båg-pipe, Bægger, Anger, Lápwing, &c.* læs, *Bægg, Bæagg, Lægg, Mogg, rigg, Snigg, Tægg, Bægg-Pisp, Tæggør, &c.*

Exc. Naar der kommer et D forved G, da høres de begge til § XLII. 3.

* * Pérwig, Stócking, læs **Perri-rigg, Stoffin.**

3. Naar noget af de Ord, under forestaaende Lem, roper i Enden med *ed, edst, est, er, eth, ing &c. ged, gedst, &c.* saasom: *Lónged, lóngedst, lóngest, lónger, lóngeth, Lónging, &c. Bégger, bégged, béggedst, bég-gell, béggeth, bégging, &c.* læs *Longidd, longedst, lóngest, lóngør, lóngerth, Beggør, beggidd, beg-gedst, &c.*

Obs Naar G staaer i Enden af et Eenstavelses Ord, næst efter en Vocal, saa doubles samme G, naar Ordet roper i Enden; Men ikke naar saadant G har en Consonant næst foraa; See næst foregaaende Exempler.

4. For

4. Forbed e, i, og y, udi alle Ord, som er Nordiske af Oprindelse, paa hvilke jeg her vil levere en Liste, for at forekomme Bildfarelse hos dem, som i Etymologien er ubevandrede, **saasom:** Altogéther, Anger, Auger, begét, begín, begírd, Brínger, *eth*, *Cóngér - Eel, *Doge, *Eager, Finger, forgíve, forgét, Geer, Gefs, Geese, geld, Gél ding, Gél der-Rose, gelt, gél dable, Gild-Hall, get, Gew-gaws, Gí bberish, Gí bble-gá bble, gí ddy, gybe, Gift, to gí ve, Gí ver, &c. af gí ve; Gig, gí ggle, Gí glet, gí ld, Gí lder-lé ather, Gí lls, Gí lt-head, Gí mlet, Gí mp, gí rd, Gí rder &c. af gí rd; Gí rl, Gí rth, gí th, Gí ttern, Gí zzard, Hú nger, Pú nger, Mú nger, Cheese-Mú nger, Fí sh-Mú nger, Iron-Mú nger, News-Mú nger, *mé ager, *Má uger, *Tyger, to gé ther, Tá rget, *Víneger, og maafee nogle faa fleere. Læs *Da'ltogethør,* *Enggør, Da'ggør, bi-gett, bi-gínn.* &c. item, udi følgende Navne meest Nordiske af Oprindelse: *J. E. Argyle, Afs gill, Cóp enhá gen, Gél derlá nd, Gear, Gé aring, Gent, Gefs, Gí bs, Gí bbons, Gí bson, Gí ddens, Gí fford, Gí lbert, Gí ldon, Gí lls, Gí llet, Gí lman, Gí sby, Gró nningen, Hú ngerford, Ní mmegen, Ogí lby, Sé ager, &c. Læs, *Argeisl, Wsgill, Ropenheegen, Geldørlædd, Gíir,* &c.*

Obs. Om disse egne Navnes Udtale er mange Engellændere selv ikke eenige, efterdi nogle følger Regelen, andre derimod Undtagelsen: og heraf kommer det, at Hr. BRIGHTLAND siger Gí llet skal udtales Gí llit, Hr. LOUGHTON, derimod Dsillit.

5. Forbed e, i, og y, udi alle Bibelske Navne, og Grosse Ord, som umiddelbar fra Grekerne er laante, **saasom:** Bé thphagé, Exegé tical, Gé ba, Gehén na, Gehá zi, Gedalí ah, Gír shom, Genné saret, Géra r, Gethsé mané, Gérizim, Gí lboa, Gí lgal, Gí beon, Gí deon, Gí leá d, Gymná sium, Gymnosó phists, Gynecó cracy, Heterogé neal, heterogé nous, Homogé neal, homogé nous, &c. læs *Bé thsagi, Exigii-tifæll, Gíi-be,* &c.

6. Naar gg findes samlede midt i et Ord, saasom: Agger, Bégger, Bigger, Clógged, Húggens, Drúggilt, &c. læs *Eggør, Beggør, Biggør, &c.*

^{**} Exaggerate, Suggest, og deres Derivat: som nogle (bb) udtaler *Exagdsjorreer, Soddssjett, &c.* holder jeg for at være en Misbrug og fordærved Udtale.

§. XLII. Det blødt-tonede G.

G udtales blødt og med Sibilation, ligesom det Engelske J, eller Dsi i Danishen, og det:

1. Forved e, i, y, og en *Apostrophus*, hvor e er uden Luft, saasom: Agent, Chárger, émergent, exigent, Egypt. Gélly, Gem, Gémini, Géndér, Geneálogy, Génesis, Gémus, géntile, géntle, Géntry, Geógraphy, George, Gérman, Gélture, Górgét, Légerdemáin, &c. Agítty, Engin, Giant, gigántic, Ginger, gingle, Gin, Gypsie, légible, Légion, Léthargy, Religion, Virgin, Virginals, &c. Gee, Górrard, Górrald, Górras, Gillian, Gillet, Gilly-Flówer, Wáger, &c. Chará'd, chānā'd, revénā'd, &c. læs *Ee-dsjent, Tsjá'r-dsjør, imør-dsjent, Ee-dsjent, tsjeendschdd, ri-vendschdd, &c.*

Exc. De Ord, som findes §. XLI. 3. 4. og 5. item Gibbous, Gibbócity, Gibbousness, &c. læs *Gibbos, &c.*

2. Forved E finale, saasom: Barge, Cage, Charge, Change, Dírgé, Gage, huge, large, Présage, Rage, Range, Réfuge, Serge, Wage, &c. læs *Bárdsch, Bædsch, Tsjá'rosch, &c.*

3. Umiddeibar efter d i samme Stavelse, saasom: Acknówledge, Badge, Bridge, Judge, Ridge, trudge, &c. læs *Ef-noi-lédtsch, Bædsch, Bridesch.*

Obs.

(bb) Lediard, pag. 125. Loughton, pag. 34.

selv ikke udtalt, saasom: Bough, Dōugh, Doughty, ha'ughty, high, Hugh, Leigh, Loughton, nigh, Neigh-bour, Plough, Righ-teous, Sigh, Slughter, Slough, Thigh, thōugh, thrōugh, Usquebaugh, Vaigh-an, Wēigh-ty, og nogle faa flere, læs Bou, Doo, Douti, Baa'ti, &c.

Exc. Chough, N, S. Cough, enōugh, Gough, N. P. Hough, Laugh, Lāughter, Lāughling, rough, tough, Trough, hvor gh udtales som f, og kunde ogsaa gandske uformærkt skrives med ph, læs Tsjof, Baa'f, inof, &c.

* * Sigh, og alle deraf kommende Ord udtales
Sejth, &c.

Obs. Plough, Leigh, though og through, skrives ogsaa i Almindelighed Plow, Lee, tho', thorow eller thro'.

§. XLIV. Om H.

Denne Bogstav, i hvorvel den af Engellænderne kaldes Petsch, kommer i Lyden oversæens med den Danske Bogstav, som svarer til samme Figur. Dens Nytte er ikkun at stærpe, eller aspirere den Bogstav, som den føjes til, saasom: Has, Helm, his, hōtter, Hus &c. som ellers vilde være As, Elm, is, Otter, us, &c.

Obs. H høres ikke:

1. Efter G eller R, saasom: Ghes, Ghost, &c. Catarrh, Myrrh, Rhapsody, Rhenish, Rhetoric, Rheum, Rhine, Rhinoceros, Rhomb, Rhyme, &c. læs Ges, Rættar, Mjærr, Ræpsodi, &c.

2. Efter A og O i Enden af Hebraiske Ord, saasom: Benaiah, Jehovah, Isaiah, Messiah, Noah, Shiloh, &c. Bi-neje, Dsjihove, Jssee, &c. item i Sirrah, læs Corre.

3. Udi følgende Ord, nemlig: Ah! Asthma, exhort, Forehead,

Forehead, *Herb*, *Hérbage*, *Heir*, *Héirefs*, *Hérmit*, *Hó-
nefty*, *bóneft*, *Hónour*, *bónourable*, *Hófpital*, *Hóftile*,
Hóftler, *Hour*, *Húmble*, *Húmility*, *Húmour*, *Húmphrey*,
Hyffop, *John*, *Lánthorn*, *Oh! Thómas*, *Thoulón*, &c.
tilligemed de Ord, fom komer deraf, faaom *Cobéir*,
disbóneft, *disbónour*, *hourly*, *humourous*, *Humiliation* &c.
læs A! *Defme*, *erort*, &c.

* * *Herb*, en *Urt*, udtales af mange *Torb*.

* * *Hierom*, *Hierúfalem*, læs *Dfir-om*, *Dfirufe-*
lem.

§. XLV. Om I i Almindelighed.

¶ Vocalen I kaldes overalt af Engellænder-
ne ej; Men samme Lyd findes næppe i tredie
Deelen af de Ord, fom skrives med denne Figur.
For Accurateffes Skyld maae man derfor deele
denne Vocals Udtale i fire Hoved-Deele og kalde
dem I. det korte i, II. det lange i, III. det brede
i, og IV. det Spæd-tonede i.

Obf. 1. Det jeg her kalder det brede I, har hidindtil
af alle været kaldet det lange i, men da det af samme
Aarsag fom jeg anførte ved Vocalen E §. XXVI. 1. og 2.
ikke kan kaldes med dette Navn, haaber jeg, at ingen skal
fløde sig over min ny Navngivelfe.

Obf. 2. Vocalen I maae aldrig blandes, eller confun-
deres med J, thi i Engelsken har denne fidske Figur en
gandske anden Udtale. See neden til §. LII.

§. XLVI. Det lange I,

¶ kommer ifkun fjelden for i det Engelske
Sprog, fordi dets Lyd, fom er ii i Danfken,
gemeens

gemeenslig tilkjendegives med det lange E, §. XXVIII. eller Ie, §. L.

Reg. Det lange I findes

forved e finale udi følgende Ord: Brigantine, Brie, Caprice, Capuchine, Cashier, cashire, cashiring, *carine, Châgrine, Fâscine, Fatigue, Frize, Frontire, *gentile, Intrigue, Machine, Magazine, marine, Marines, mazarine, Oblige, pique, Quarantine, repique, Ratine, Shire, *Tire, og maaskee nogle faa flere; læs Brigantinn, Brii, Kæppriis, Kæppjussin, Ræschjur, &c.

NB. Man finder ogsaa dem, som skriver de fleeste af oven anførte Ord med ee. Hvilket og altid burde stee i de Ord, som der staaer dette Tegne (*) over.

Iblant disse reguer Hr. KIRKBY pag. 4. §. 9. de tvende Ord Máins, og Vióin, hvilket maae være en Bildfarelse, efterjóm de af alle Rættalere udtales: Máttins, og Vej olinn.

NB. Oblige, udtales rættest O-blejdsch.

§. XLVII. Det korte I.

I Lyder imellem E og J udi Danskén, dog nærmest til J, med hvilken Bogstav de Tydsk-Engelske Sprog-Kyndige plejer at betegne den.

Reg. Det korte I kommer for:

1. Naar den gaaer forved en enkelt Consonant, saasom: if, in, is, it, Bid, did, Fig, him, Tin, his, clip, sit, &c. læs if, inn, is, itt, Bibb, didd, figg, himm, &c.

Exc. De Ord, som har et R næst efter I, udi samme Etabelse. See §. XLX.

2. Udi Ord, som begyndes med, eller kommer af noget af de forrige Ord, saasom: Inability, imbark, Issue,

Issue, Sitting, bidding, Figment, Trimming, Tínder, History, Clipper, hitting, &c. læs *Inæbbilliti, im-bærf, Jossu, Sitting, &c.*

3. Forved alle dobbelte Consonanter; (undtagen gh, gn, ld, og nd, i eet Ord) enten de første staaer i een Stavelse sammen, eller hvoer i sin, saasom: Bitten, ridden, Rich, Sick, chidden, Strict, Ridge, stíf, Gift, Milk, Bill, Film, Kíln, Filp, Eilt, Limb, limn, trims, Prince, pinch, sing, Smitten, Stricken, Written, Wink, Hint, Pitch, hiss'd, Swish, brisk, Wisp, Kiss, Wrist, fit, Pith, stric-ter, Rid-ges, stíf-fest, Mil-king, Bál-let, Hál-ted, Lím-ber, lín-ner &c. læs *Ruschh, Siff, Strift, &c. Striff tørr, Ridd dsjes, Limmngørr, &c.*

Exc. Antichrist, Christ, climb, indict, Indictment, ninth, Plat, Tith, whilst, læs *Wenttíkríst, flejm, indeje, nejeath, Dejeht, Tejeht, Suejeht.*

NB. to tith, to writh, skrives rettere títhe, wríthe.

4. Forved en enkelt Consonant midt i et Ord, der ligger som den var dobbelt, saasom: Bishop, Chisel, City, Civet, Civil, Critic, driven, Figure, Finish, Image, Lily, Limit, Lizard, &c. læs *Bísch-sjopp, Tschíss-jell, Sitt-ti, &c.*

* * hither, thither, læs *heddørr, theddørr.*

* * Arithmetic, Methridate, læs *Wrethmetikk, Methridæt.*

5. Naar den kommer forved tvende Consonanter af samme Navn, som samles midt i et Ord, saasom: Mb-ber, bit-ten, brit-tle, chíl-ly, &c. læs *Bíbbørr, Bittinn &c.*

6. Naar den ender, eller for sig selv udgjør en Tone, læs Stavelse, saasom: A'bili-nence, A'cci-dence, A'li-ment, A'mi-ty, A'pri-cock, beaúti-fy, bounti-ful, Cá-bi-net, dánni-fy, dé-i-ty, émi-nent, énni-ous, Fá'li-ty, fíli-al, Gári-son, Gráti-tude, Héri-tage, Hóli-ness, I'di-om, ldi-ot, jóví-al, Lá-i-ty, légi-ble, léai-ty, máni-fest, mé-di-tate,

di-tate, &c. læs, *Uebflinens, Ueffidens, Ue-liment, Ue-miti, Ue-pri-toff, &c.*

7. Forved R, naar samme ir bemærker, det samme som in, saasom: *irrâdiate, irrâdional, irreconcilable, irrâfragable, irrefutable, irrâgular, &c.* læs *irree-di-æt, irree-ſjo-nel, irri-fon-ſejl-ebil, &c.*

8. Forved e finale udi Toneløſe Stavelſer, saasom: *Accomplice, Artifice, âctive, (og alle de øvrige, ſom ſom-mer af Larinen, og endes paa ive) âgile, âniſe, âppetite, benefice, cōppice, Cōcubine, Compōſite, Clau-dâltine, Crōcodile, Câmphire, Cōntrite, Dicipline, de-târmine, Dōctrine, Engine, exâmine, exquiſite, âxile, Edifice, fârtile, fâminine, Gântile, gânuine, Hypocrite, imâgine, infinite, indâfinite, lâtice, lâttice, lântile, Mâlice, Mâſculine, Mâdicine, Mōrtiſe, nôtiſe, nôvice, ôffice, ôriſice, ôrigine, ôpoſite, Prâctice, Prâcipice, prâjudice, Prântice, pûerile, prômife, pûmice, pârquiſite, Râptile, rêpitiſe, rêquiſite, fârvile, Sârvicē, Sôlſtiſe, Sûbtile, Sôdomite, Sâmphire, Sâpphire, Sûrplice, Trâatife, Trûandife, Vârmine, Vôlatile, Unite, N. S. Urine. &c.* læs *Ueff ſom-plijs, Urtiſijs, Ueffurv, Uedd-ſchil, Uennis, &c.*

NB. Ovenſtaaende Exempler kan anſees ſom Undtagelſer fra §. XLVIII. I.

§. XLVIII. Det brede I.

I Det brede I, eller, ſom det urigtig kaldes af andre, det lange Engeliſke I, har en Mellemſyd af æj, ej og ôj, og kan ikke ſiges at være egentlig nogen af dem aleene, dog hver af dem for ſit Bogſtav og efter det Tonehold, ſom Stavelſen, det ſtaaer udi, tilkommer. Thi naar Stavelſen er langtoned, lyder det nærmest til æj, naar

naar den er korttonet, nærmest til ej, og forved R, i samme Stavelse, horer man ligest Øj.

Reg. Det brede I findes:

I. Forved E finale og det:

i.) Umiddelbar, saasom: Crie, Die, hie, lie, Pie, Skie, tie, allie, denie signifie, &c. læs, Krej, Dej, hej, lej, Pej, &c.

Obs. De nyeste Rættsskrivere bruger hellere y i Enden af Ord, end ie, saasom: Cry, Dy, ly, &c. men Udtalen bliver den samme. See §. XCIII.

ij.) Naar der kommer en Consonant imellem I og E finale, saasom: cite, dine, five, hîde, Ice, Life, mine, pile, quire, rise, Sire, Tîme, Vice, Wile, &c. admire, recite, incline, desire, abide, intice, alive, undermine, Compile, require, arise, &c. læs Sæjt, Dæjn, fæjv, hæjdd, Væjs, Læjs, &c. Vedd-mæjr, ondør-mæjn, Komm-pæjl, ri-fræjr, &c.

Exc. Give, live, læs Givv, livv, og de Ord som kommer af disse; Gaa og de Ord, som findes anførte. §. XLVII. 8. item Shire &c. §. XLVI.

* * Five pence, læs Fippenss.

iii.) Udi alle bibelske og greske Navne, som bemerker en Slægt eller Landsmandskab, og endes paa ite, saasom: Adamîte, Ammonîte, Amorîte, Archîte, Bén-jamîte, Báchrîtes, Cánaanîte, Catámîte, Dánîte, Erîtes, Elimîte, Edómîte, Ephraimîte, Gádîte, Gúnîtes, Hittîte, Hivîte, Israélîte, Jésuite, Kénîte, Kórathîte, Máidianîtes, Móabîte, Perizzîte, Reúbenîte, Sinîte, Sódómîte, Shéchemîte, Zémarîte, Zéphônîtes, &c.

* * Jésuite udtales af mange Djesu:it.

iiii.) I de Ord, som endes paa ine, helst de, som er af Oprindelse latiniske, saasom: Adamántîne, adúlterîne, Alpine, Avéntîne, Báladîne, Cárolîne, Célandîne, Célestîne,

stine, Constantine, Divine, E'glantine, *feminine*, Florentine, Giraldine, *genuine*, Häberdine, leonine, Libertine, *Masculine*, Maladine, opine, Palatine, Palestine, Perigrine, Pristine, Salauine, secundine, serpentine, supine, Terebinthine, Transalpine, Turpentine, Valentine &c. læs *Ædd-mæ-n-tejn*, *ædd-doll-tør-ejn*, *Æt-pejn*, *Kær-ro-lejn*, &c.

Exc. De Ord §. LXVII. 8.

v.) Udi Verbis, og Verbalibus, som endes paa ise eller ize, og enten kommer af Gresten eller er gjorte til Efterfølgelse efter den greske Endelse *Zeiv*, saasom: Advertize, aggrandize, allegorize, analize, anatomize, anathematize, apologize, apollatize, assize, authorize, Catechize, Cauterize, circum-cize, enfranchise, enterprize, exercize, epitomize, idolatrize, Merchandize, naturalize, patronize, spiritualize, Stigmatize, sympathize, temporize, tyrannize, Wantonize, &c. læs *Ædd-vør-tejs*, *æg-grænn-dejs*, *ælligorrejs*, &c.

Obf. Det rætteste var, at skrive Verba med ize og Verbalia med ise.

2. Forved gh, ght, og gn, udi samme Stavelse, saasom: High, Night, sign, &c. læs *Høj*, *Næjt*, *Sæjn*. De øvrige Exempler sees §. XLIII. 2.

3. Forved ld og nd, i samme Stavelse, saasom: Child, mild, wild, behind, bind, blind, find, grind, Hind, Kind, Mind, Rind, Wind, &c. læs *Bi-bejndd*, *Æfjeidd*, *mejldd*, *bæjndd*, *blæjndd*, &c.

Exc. bæld, guild, Wind-Mill, Windlaf, Windfor, rescind. &c. læs *Bjldd*, *gildd*, *Buindd-mill*, *risindd*.

* * Wind, windy, udtales af mange *Buindd*, *Buinddi*.

4. Naar den for sig selv udgjør en Stavelse, saasom: I, I-conium, i-cy, Idéa, I-dentity, i-dle, I-dol, I-duméa, I-ris,

I-*ris*, I-*ron*, I-*rónical*, I-*saac*, I-*singlas*, I-*túrea*, I-*vory*, I-*vy*, re-*î-terate*, &c. læs *Æj*, *Æj-due*, *Æi-denn-titi*, &c.

Exc. Naar der følger en *Toneløs Vocal* efter, saasom: O'-*dî-um*, læs Oo-*diom*, &c.

5. I Enden af alle ægte *Latinske* Stavelser, som og fremmede egne Navne, saasom: *audi-vî*, *dî-cî*, *î-tem*, *Le-vî*, *mî-hî*, *Naomî*, *Nere-î-des*, *nî-sî*, *Omri*, *Perisci-î*, *Philippî*, *Phine-î*, *prî-us*, *quî*, *Rabbî*, *tî-bî*, *Tî-tus*, &c. læs *aa'dej-vej*, *Døj-sej*, *æj-temm*, *Lii-vej*. &c.

* * Certiorari, Nisi prius, udtales af mange *Seßsør-ree-ro*, *Æj-si-prej-si*.

Obf. Mange *Latinske* og fremmede Navne dobler efter Hoved-Reglen pag. 6. Obf. 2. een imellem tvende *Vocaler* staaende *Consonant*, saaledes at *Vocalen* forførtes i Udtalen, saasom, *Italy*, *Nicolas*, &c. læs *It-tæ-li*, *Niif-Folæs*, &c. for at finde sig deri, maae man vîide, hvad Længde saadan Stavelse har i sit *Original-Sprog*. Thi omendkiønt *Accenten* tit forflyttes i de laante Ord, saa bliver dog den *Vocal lang*, som har været lang i sit oprindelige Sprog, saasom: *Abî-ézar*, *Abî-léna*, *Adinî-râtion*, *Dî-abólical*, *Dî-ágonal*, *Dî-ámeter*, *Dî-ána*, *Dî-ápason*, *Dî-ógenes*, *Dî-onysîus*, *Expî-râtîon*, *Hî-era-polis*, *Inspî-râtîon*, *li-céntious*, *Lî-thuánia*, *Nî-cá-nor*, *Nî-colaitans*, *Nî-cópolis*, *Sî-léssa*, *Tî-bérius*, *Tímóthéus*, *Trî-bûnal*, *trî-énna*, *Vî-énna*, *Vî-olâtîon*, *Vî-téllus*, *Vî-vácîty*, *Zî-dónianis*, og andre saadane flere, læs *Æ-bej-iisør*, *Æ-bej-lîi-ne*, *Æd-møj-ree-tîjon*, &c.

6. Naar den ender en *langtoned* Stavelse, saasom: *Anxî-éty*, *Bî-ble*, *Bî-as*, *brî-ny*, *Chî-na*, *Cî-pher*, *Dî-al*, *Dî-adem*, *fi-nite*, *Gîant*, *Impî-éty*, *Lî-ar*, *Mî-ter*, *Nî-as*, *Orví-étan*, *Pî-azza*, *Quî-et*, *Rî-ot*, *Sociéty*, *Ihes-salónica*, *Vírágo*, *Zephani-ah*, &c. læs *Bøj-bil*, *Brøj-ni*, *Søj-sør*, *Døj-edemm*, &c.

¶

Exc.

Exc. China-Orange, China-Ware, &c. hvor China bruges som et Adjectivum, læs Tſſee-ni: Aarindſch, ic.

* * Diamond, Pi-azza, Souldier, udtales Dæj-monn eller Dæj-mænt, Pii-eetſch, So-dſjærr.

7. Udi Endelserne ſie, og plie, ſaaſom: applie, complie, amplifie, &c. læs æp-plæj, kom-plæj, ampli-fæj, ic.

Obſ. Diſſe ſkrives nu omſtunder meſt med y, apply &c. See neden til §. XCV.

8. Saa og udi følgende Ord, ſom ikke lader ſig bringe under noget af de 7 forige Lemmer, nemlig: A'ntichriſt, Biſſextile, Chriſt, elinab, Cöckatrice, Déntatrice, E'xile, Fratricide, Indictment, indiet, Infantile, Juvénille, iſle, iſlet, Iſland, irland, mátricide, ninth, Parádie, eller Parádice, Paſſime, Parricide, Pint, Régicide, Sâcricie, Sâphire, Tith, Virile, Viſcount, Viſcounteſs, Whîit, Writh, og nogle ſaa flere, læs Wên-ti-fræjſt, Biſſer-tejt, flejm, ic.

Obſ. Vocalen I, naar den ſtaaer i et Ord forved en Apſtrophus, beholder den ſamme Udtale, ſom den ſkulde haſt, naar de Bogſtave, ſom ved Apſtrophen betegnes at være udelukte, var blevne udtrykte, ſaaſom: Pd, P'll, rîm'd, grîn'd, &c. læs Ejd, ejr, rejndd; grindd, ſom ellers ſkrives I would, I will, rî-med, grinned, &c.

§. XLIX. Det ſpæd-tonede I.

Findes ikke uden forved R, og lyder imelslem o og det klare o i Danſken, ſaaſom:

Beſtir, Bird, Birth, chirp, Circle, Cîrcuit, confirm, Dirt, Elixir, Fir-Tree, Firkin, firm, Firmament, Firſt, Flirt, Girth, infirm, Kirk, Liricoſancy, Mîracle, Mîrrouir, Mirth, Nádir, Stîrrop, Shirt, Shirk, Sir, Sir-name, Sîrrup, Skirt, Skîrmith, ſmirk, Spirt, Squirt, Squirrel,

Squirrel, Stir, third, Thirst, Virgin, Virginals, Whirlpool, &c. læs Bi-størr, Børd, Børthh, Tsjørpp, Sør-fel, &c.

* * Girl, Sirrah, læs Gør, Sør-re.

Obs. 1. Naar der kommer E finale efter R, da hører begge hen til §. XLVIII.

Obs. Gen. Intet ægte Engelsk Ord, [uden pronom. person. I,] endes paa I, men i dets sted skrives y. See §. XCIII.

Obs. 2. Vocalen I udtales ikke udi følgende Ord, nemlig: Allégiance, Búsness, Chárriot, Dániel, Ezéchiél, Légion, Médicíne, Ordinary, Région, Régiment, Religion, Sacrilégious, Sálisbury, Spáníel, Véníson, læs Velidsch-æns, Bisnís, Tsjær-rott, Dæn-neil, Fíi-fell, Lii-dsønn, Medd-sinn, Aar-nørri, Ri-dsønn, Ridsch-ment, Ri-lidschon, Sefri-liid-sjos, Sæls-bør-ri, Spæn-nell, Den-sønn, &c.

Obs. 3. Udi de toneløse Endelser ial, iel, ian, ien, iar, ier, ion, iour, ious, ium, og des-lige, udtales I som j eller sj, saasom: Celéstíal, Dániel, Patrícían, A'nécíent, Billíard, Cólíier, O'níon, Wárríour, váríous, O'díum, &c. læs Sel-lest-jell, Dænn-jell, Patrísch-jænn, Bill-jærd, Kaall-jørr, On-jønn, Svaarr-jørr, vee-rjøs Godd-jom, &c. Dog finder man dem, som vil hellere udtaler Vocalen I udi disse Ord, med det reene og forte i §. XLVI.

§. L. Om Ie.

Denne Diphthongus findes ikkun midt i et Ord og lyder som ii i det Danske, eller ie i det Tydske Sprog. (cc)

E 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100

(cc) Ie er ikke, som Herr P. BÖDIKER pag. 7. mener, en blot Tydsk, men og en væsentlig Diphthongus

§. E. Atchieve, Atchievement, Belief, believe, be-
liege, Bîer, Brîet, Cashier, Cashierer, Chîef, Cîeling,
Field, Fiend, *Friend*, (dd) Frontîer, Grîef, Grievance,
grieve, grievous, lief, Liege, Mûltier, Pieçe, Piedmont,
Pierce, Priest, Relief, relieve, Reprief, reprieve, Siege,
Shriek, Shrieve, Shîeld, Thief, thieve, Thievery, Yield,
læs We-tsjiv-ment, Bi-lîuf, bi-lîiv, bîstidsch, 2c.

Exc. Håndkerchief, -cher, Mîschief, Orgies, Sieve,
læs Hånd-fat-sjorr, Mis-tsjiff, Vardssis, Sivv.

NB. Armie, Bódie, carrie, &c. hvor ie misbruges i
steden for Y, og lyder som i, læs Ar-mi, Bod-di 2c.

* * Friend, udtales Frindd, og Frendd.

Obf. I fremmede Ord, i Særdeleshed i egne Nav-
ne, maage ie skilles ad i Udtalen, saasom: Audi-ence,
Cli-ent, O'ri-ent, qui-et, Sci-ence, Pi-ety, &c. Abi-
ézar, Eli-ézar, &c. item udi, dí-ed, dí-eth, Dí-et, &c.
læs Fiáj-ent, Oo-ri-ent, 2c.

§. LI. Om Triphthongis Ieu, og Iew,

Disse findes ifkua i følgende saa Ord, og dem som kom-
mer af samme, med næsten ligesaa mange adskillige Udtaler:
§. E. Lieu, læs Lîu, adieu, læs ædd-ju, Lieutenant,
læs Lîf-ten-nænt, Monsieur, læs Moun-sîr, view,
læs vju, viewed, læs vja-edd, Re-view, læs Ri-vja, 2c.
af view.

§. LII.

i det Engelske Sprog, som noksom kan sees af dette
Lems Exempler.

(dd) Hr. DYCHE har taget fejl, naar han pag. 97.
siger "at ie forved tvende Consonanter lyder som ë,
(eller mit brede E,) saasom: Friend, friendly"; Thi Fiend,
Field, Yield, &c. viser hans Sattes Urigtighed.

§. LII. Om Consonanten J.

Denne Bogstav kaldes af Engellænderne *Dsse* eller *Dsjodd*, og kjendes fra Vocalen I ved den Hale, som denne, anderledes end I, skrives med. Den har altid een og den samme Lyd, nemlig som *Dsj* for alle Vocalex.

J. *J.* Jar, Jail, Jesse, Jéalous, Jeer, Jéopard, Jew, Jil, Job, Johanna, Join, Jôurny, Jowl, Joy, Jûly, Juice, &c. læs *Dsjæ'r*, *Dsjæel*, ic.

Obs. 1. Denne Bogstav kan man aldrig sætte midt i en Stavelse, ikke heller forved en Consonant (som Hr. SCHOTTELIUS p. 213. rigtig anmerker) uden at begaae en Fejl.

Obs. 2. Den Danske og Tydske Læser, maae tage sig vel i aag, at de ikke confundere denne Bogstavs Udtale med det Engelske *ch*, thi derved bliver Bemerkelsen tvetydig udi alle de Ord, som begyndes med *ch*, *g* og *j*. J. *J.* Chin, Gin, eller Jin, &c. læs *Tshinn*, *Dshinn*.

Obs. 3. Hvo som skriver Engelske Breve ic. maae aldrig slaae Streeg over deres I, da det derved gjøres til et *J* eller *J* (dscht.)

§. LIII. Om K.

K lyder i det Engelske, hvor det maae høres, ligesom i det Danske Sprog.

Obs. 1. Det maae ikke skrives forved andre Bogstave, i den samme Stavelse, end, *e*, *i*, og *n*; ellers skriver man altid for ved alle andre Bogstave, i Steden for K et C.

Exc. Kaw, og Kay, som dog skrives af andre caw, og key, eller *Quey*.

Obs. 2. Den læses aldrig forved N, i den samme Stavelse

velse, som i Dansk er brugelig, (ee) saasom: Knack, knock, Knag, Knap-Sack, Knave, Knead, Knee, Kneel, Knew, Knick-Knack, Knife, Knight, Knit, Knob, Knock, Know, Knop, Knot, Knowledge, Knuckle, Knur, &c. som kommer af noget af disse, læs Næff, naaff, Nægg, Neff, &c.

Obs. 3. Det synes unyttigt at skrive C forved K i Enden af en Stavelse, hvorfor det og af de nyeste Skribentere udelades, i alle de Ord, som kommer af fremmede Sprog. F. Ex. Antic, Celtic, Public, &c.

Obs. 4. Naar K staaer i Enden af en fort-toned Stavelse efter en Vocal, tager den C forved sig, men naar Vocalen er lang, eller dobbelt, eller har en Consonant efter sig, da sættes ifkun K aleene, saasom: lack, look, bank, balk, Bark, &c.

§. LIV. Om L.

L udtales ligesom det Danske L, hvorhos dog maae i agt tages, at L, i daglig Tale, og Skrifter af det Slags, udelades udi følgende Ord: could, should, og would, som skrives cou'd, shou'd, wor'd, og udtales kudd, sjudd, hvudd.

2. L udelades, dog ifkun i daglig Tale, udi følgende Ord, almost, Almond, Alms, Bålk, Båking, Balm, Bristol,

(ee) Der findes de, som paaستاаer, at man i steden for K bør lade høre en liden Aspiration; hvilket jeg og gjerne vil tilstaae; Men derimod ikke kan underskrive Mag. Ludwigs Meening, som pag. 61 vil, at man skulde udtrykke det med tn; Først eftersom tn ikke kan udtales forpaa nogen Stavelse, og dernæst efterdi t aldrig kan tillægges nogen Aspiration.

Bristol, (ff) Caff, Calk, Calm, Calves, Chaldron, Chalk, Chalk'd, Choldmondley, Falcion, Fault, Ffolk, half, Halm, Halses, Hälter, Halves, Hölborn, Hölm, Lincoln, Mälkin, Malmsey, Nörfolk, Palm, Psalm, Qualm, Rälk, Sälmon, Sälvage, Sälve Shälk, Sölder, Souldier, Stälk, Süffolk, Tälk, tälkative, Vault, Wälk, Wälker, Wälter, og i nogle saa flere, som jeg ikke kan huse, læs **X-most**, **a'-monn**, **a'ns**, **Baa'f**, &c.

* * Colonel, en Oberst, og Halfpennynworth, for i **D**anskt af noget, hvad det er, læs **Korr-næll**, **hee-pothh**.

§. LV. Om M.

M Bogstaven M har samme Udtale i det Engelske, som i det Danske Sprog.

Exc. **I** Accompt, comptroll, og alle deraf kommende Ord, udtales m som n, og skrives af de bedste Rættsskrivere, Acco'unt, contröl, læs **Ref-fount**, **Fon-trool**.

§. LVI. Om N.

N har og den samme Lyd i begge Sprogene: Dog høres den ikke i det Engelske:

1. **I** Enden af et Ord, næst efter m, saasom: A'u-tumⁿ, Cöluⁿ, condémⁿ, con-témⁿ, damⁿ, Hymⁿ, limⁿ, föleⁿ, Völuⁿ, &c. læs **Nat-tomm**, **Roll-lomm**, **faann-demm**, &c.

Obf. Naar Ordet vorer i Enden, stilles disse 2de Consonanter ad i Stavelsen, saa at N ikke meere er stumt, saasom: Dam-nation &c.

¶ 4

2. Ubi

(ff) Bristol skrives rætttere Bristow, baade fordi det forud er blevet skrevet saaledes; og i Følge af dets Oprindelse, da det udi det Anglo-Saxiske Sprog, har hedt Bright-stow, som betyder et klar-skinne eller glimrende Sted.

2. Udi følgende Ord Kiln, og dem, som er sammensatte med samme: F. E. Brick-Kiln, Lime-Kiln, &c. Góvernment, læs Rill, Gor-vør-ment.

* * Chimney, en Skorsteen, læs Tsjim-li.

§. LVII. Om O i Almindelighed.

Denne er af alle de Engelske Vocaler den vanskeligste at bringe under faste Regler. Den har ikke mindre end sex slags Udtale, hvorfor den kan deles i sex Classer, hvilke jeg til Læserens Læstelse vil kalde I. det lange O, II. det korte O, III. det brede O, IV. det blandede O, V. det udartede O, og VI. det spædtonede O.

Obs. Det samme, som forhen, pag. 29. og 59. er sagt om det brede E og I, maae og erindres om det brede O.

§. LVIII. Det lange O,

Det lange O lyder som det dobbelte lukte O i det Danske (saasom i det Ord Stool) eller oh i det Tydske Sprog.

Reg. Det lange O forekommer:

I. Forved E finale og det,

i.) Enten umiddelbar, saasom: Døe, Føe, Røe, Sløe, Tøe, &c. læs Doo, Foo, Roo, &c.

Exc. Cøe, døe, at gjøre, Shøe, og Wøe, som skrives rettere coo, do, Shoo, Woo, læs fu, du, &c.

ij.) Eller forved en mellemskommende Consonant, saasom: Ode, bøde, røde, Jøke, brøke, Høle, støle, Bøne, Pøpe, Døse, Nøte, Cøve, &c. læs Oodd, boodd, roodd, Dshoof, &c.

Exc.

Exc. cōme, Dōme, dōne, gjort, Dōve, gōne, Glōve, lōse, at tabe, Lōve, mōve, nōne, One, prōve, Rōme, sōme, shōve, whōse, og maastee noale saa seere, læs Fōmm, Dum, donn, Dorr, gaann, Glōvv, luu's, lovv, muv, naann, Saaann, pruv, Kum, somm, shōvv, huu's.

iii.) Naar det findes i begge ovenmeldte Tilfælde i Enden af Fleerstavelles Ord, og Tonen falder derpaa, saasom: a-lōne, a-shōre, be-fōre, de-pōse, dis-pōse, im-plōre, re-stōre, &c. læs e-loon, e-soor, bi-foor, di-poos, &c.

Exc. a-bōve, ap-prōve, &c. af prōve, be-hōve, re-mōve, læs e-borr, ap-pruv, bi-huv, &c.

2. Naar den ender en langtoned Stavelse, saasom: Allō-dian, Balcō-ny, Bō-as, N. P. Bō-lus, Bō-tanist, bō-ny, Chō-rus, [cō-operate, Cō-heir, &c. som er sammensatte med co;] Depō-nent, Dō-nor, Encō-miast, fro, to and fro, Flō-ra, N. P. Glō-ry, go, Grō-cer, herō-ic, hō-ly, Jō-viā, lō-cal, Mō-ment, Mō-tive, Nō-tice, Pō-em, pro, (gg) *pro and con*, Quō-tient, Rō-man, Sō-lar, Tō-ken, Vō-cal, &c. læs Vei-loo-di-ann, Bæl-fooni, Bōo-æs, Bōo-læs, &c.

Exc. Holy-day, to, do, two, who, &c. af *who*, læs Haall-li-de, tu, du, hu, &c.

* * Two pence, 4ß. Dansk, læs toppenss.

Obf. Hidhen hører O forved Endelserne nial, nian, nious, real, rial, rious, sion, tary, og tion, saasom: Ceremō-nial, Muggletō-nian, errō-nious, Corpō-real, Memō-rial, Prætō-rian, Censō-rious, Corró-sion, Vō-tary, Emō-tion, Nō-tion &c. læs Sør-ri-moon-jæll, Moggill-toon-jænn, &c.

NB. I udi disse Endelser udtales som i i det Danske Sprog.

§ 5

3. Naar

(gg) Om Præpositionen pro See neden til §. LIX.

3. Naar den for sig selv udgjør en lang-toned Etabelse, saasom: O'-cean, O'-dium, O'-dious, O'-dour, O'-ker, O'-men, ó-pén, ó-ver, ó-verlook, &c. som er sammensatte af *over*, o-väl, &c. læs *Do-sjen*, *Do-di-omm*, *oo-dørr*, &c.

4. Udi langtonede Etabelser forved gue, saasom: Brôgues, collôgue, prorôgue, Rôgue, Vôgue, &c. læs *Broog*, *faell-loog*, &c.

5. Forved ld, lt, og lst, saasom: Böld, Behöld, Cöld, Föld, Göld, Höld, &c. Bölt, Cölt, Dölt, Jölt, Mólten, &c. Bólster, Hólster, Uphólsterer &c. læs *Booldd*, *Bi hooldd*, *Kooldd*, *Boolt*, *Bool-størr*, &c.

Obs. Efter den Londonste Udtale skal Gold og alle deraf Kommende, eller dermed sammensatte Ord udtales som Guldd, hvilket og Hr. COCKER lærer. Men da ovenstaaende Regel baade er mere almindelig og nyttig; bliver Udtalen vel bedst derefter indrættet.

6. Forved rce, og rd, saasom: Divorce, Fôrce, &c. affórd, Börd-land, Förd, Hörd, Swórđ, &c. læs *Di-voors*, *foors*, *æffoordd*, *hoordd*, &c.

Exc. Accord, Cord, &c. af cord, Lord, Word, med deres Composita, læs *Effkaa'rd*, *Kaa'rd*, *Laa'rd*, *Suordd*, &c.

7. Udi følgende Ord, som ikke lader sig bringe under noget af de 6 forige, eller efterfølgende Sectioners Lemmer, nemlig: Börn, baaret, Bôth, betrôth, côm, Contrôll, Contrôller, dôth, Fôlk, Fôrge, Fôrm, en Bænk, Fört, förth, Ghöst, Grôfs, Hôst, Jôb, N. P. Môt, Pôrk, Pôll, et Hovet, Patrôll, Pôrch, Pôrt, Pôst, Rôll, Scrôll, Slôth, Spôrt, Stôl'n, swörn, Tôll, törn, og maaskee nogle faa flere, læs *Boorn*, *Booth*, *foom*, *Kaann-trooll*, &c.

NB. Contrôll, &c. som endes paa ll, skrives af andre med owl, Controwl, &c. men Udtalen bliver den samme.

S. LIX. Det korte O.

⚡ Under som et kort luft o paa den Danske Tunge.

Reg. Det korte O findes:

1. Umiddelbar efter en Consonant, i Enden af fremmede Ord, naar Tonerne ikke falder derpaa, saasom: Barricádo, Bastinádo, Bravádo, Brocádo, Cánto, Carbanádo, Cárگو, Cáo, Crámbo, Cuérpo, Desperádo, Dítto, Duodécimo, E'ccho, E'mbryo, Eríngo, Granádo, Gróttو, Hógo, eller Hógoo, (haut-gout) Imbárgو, Inuéndو, Júncto, Lazarétto, Límbo, Lorrétto, Mángo, Maniféstو, Núllo, Número, Octávo, Palisádo, Paraquéto, Peccadillo, Péttو, Potáto, Províso, Punchinéllو, Quárto, Rhodomantádo, Sálvو, Stillétو, Strapádo, Tobácco, Vírgو, Virtuóso, Umbréllو, og saadan fleere, læs Bærrifce-do, Bastinee-do, Kann-to &c.

Obs. 1. Mange skriver et e finale, eller nok et o, til Enden af disse Ord; Men Udtalen bliver den samme.

Obs. 2. Hr. ARNOLD og mange andre paaastaar at o forved lk, ll, lt, mb, reh, rge, rk, rm, rn, rt, rth, fs, skal være langt; Men der findes tre dobbelt saa mange Exempler, til at fuldfæste, som til at stadfæste deres Mening.

Obs. 3. De som i fremmede Ord udtaler i forved o som et kort i, bringer alle de Ord, som skrives med io i Enden, under denne Regel.

Obs. 4. Hertil henregner mange Forsætnings Stavelserne co-intro-pro- og retro-, som ogsaa har sin Rigtighed i alle Tilfælde, uden naar pro faar en lang Tone, eller naar den Consonant **dobles**, som følger umiddelbar paa pro (hh) F. E. Co-áction, co-égal, co-exístent, co-hábit, co-hére, co-íncident, co-óperate, co-pártners, &c.
intro-

(hh) See neden til i Appendix pag. 77.

intro-dúce, &c. Pro-bátion, Pro-blemátical, pro-cácity, pro-clivity, pro-céed, pro-cónsul, Pro-céssion, pro-cláim, pro-cúre, &c. Retro-áctive, Retro-gradátion, Retro grés-sion, retro-míngent, retro-spéct, &c. læs **Ro-æf-sjonn**, **Fo-i-fvel**, 2c. **intro-duus**, **Dro-bee-sjonn**, **Pro-bleem-mæt-tif-fæll** 2c. **ritro-æf-tivv**, **ritro-gre-dee-sjonn** 2c. See de øvrige Regler om pro pag. 77.

2. Udi en **Toneløs** Ende-stavelse, helst naar der gaar en anden **Toneløs** Stavelse næst forved samme, saasom: A'dvo-cate, A'go-ny, A'loes, Bézo ar, ábsolúte, Allo-cátion, Bandoléer, Catástrophé, Cátho-lic, díssolúte, E'lo-gy, Equívocal, Hétero-dox, I'gno-rance, I'nno-cence, I'nvento-ry, Mémo-ry, Píllor-ry, Po-mátum, Po-sítion, Quorátion, Rotátion, Sociéty, Symphony, tí-morous, Víctory, &c. læs **Udd-vofæt**, **Eggo-ni**, **Uello-es**, **Bii-so-ærr**, 2c.

3. Naar O staaer aleene, og for sig selv udgjør en **To-neløs** Stavelse, saasom: Bri-o-ny, Dí-o-cess, Calli-o-pé, Ge-o-gráphical, o-bey, o-bédience, o-doríferous o-leágenous, O-lympic, omít, o-páque, o-píne, O-pí-nion, O-rátion, O-ríginally, O-rátion, Pí-o-ny, Théo-ry, Ví-o-lin, &c. læs **Bræj-o-ni**, **Dej-o-seß**, **Bælli-o-pi**, 2c.

Obs. Geógraphy, Geómetry, Phraséology, Physiólogy, de to første udtales af mange efter Reglen; men af andre udtales de alle med det brede O, §. LX.

4. Saa og udi følgende Ord, som ikke lader sig bringe under de 3 forige Lemmer, nemlig: A'ntidote, A'n-tilope, A'rtichoke, Brímstone, Eúrope, Héptagone, Héxagone, óbit, ó-men, púrpose, therefore, wherefore og nogle saa flere, læs **Uentidot**, **Uentilop** 2c. dog finder man mange, som bringer dem, under enten det lange eller brede O.

Appendix om Præpositionen pro.

Pro har vore Engelske Skribentere recnt ud erklæret

ret sig, ikke at kunne bringe under nogen vis Regel (ii). Dog meener jeg at følgende skal holde stik: Naar *pro* har Accenten (og den følgende Consonant ikke dobles i Udtalen) hører den hen til mit lange O, §. LVIII. m.n. naar den er uden Accent, hører den hen til overstaa-nde For-te O. Endelig, naar den staaer for-ved en Consonant, som dobles i Udtalen, hører den hen til mit brede O, i følgende Section, og er selvfølgelig ligesaa Regel-fast, som de øvrige Engelske Bog-stave.

§. LX. Det brede O.

Det brede O har to slags Udtale, nemlig en lang og en kort. Det lang-brede O udtales ikke uligt det Engelske lang-brede A, §. XI, det er, lidet bredere end det Danske lange a, eller rættere, som det Tydske ah. Det kort-brede O derimod kommer med det Engelske klare A §. XII. i alle Maader overeens, det har en Lyd: som ligner de Danskes klare aa, hastig udtalt, eller rættere, deres o i de Danske Ord, hop, top, &c.

Reg. Det bred-lange O findes:

I. Forved ff, ft, fh, rh, rk, rn, rt, og st, saa som: Bôrn, sødt, Cârk, Côrñ, Côst, Crôst, Dôrr, Fôrk, Frôst, Hôrn, lôst, Môrn, Môrt, Off, ôst, Orb, scôff, scôrch, Scôrn, shôrn, Shôrt, sôst, snôrt, Sôrt, stôrk, Thôrn, Tôrch, tôst, fasted, Yôrk, &c. læs Baa'rn, Baa'rk, Baa'st, Braa'st, Daa'rt, &c.

Exc.

(ii) "That there can be no certain Rules for pronouncing Words beginning with *pro*, you may see by pronouncing the following Words, Prôduct, Pröject, Prôfane, Pröfanation,, &c. Udtog af Herr LOUGHTON's Brev til mig. &c.

Exc. Fört, ghöst, höst, möst, pörch, pörk, pört, pöst, spört, törn, work, wörn, wort, læs foort, goost, boost, moost, poersch, poort, poort, poost, spoort, toorn, huort, huorn, huolt.

2. Udi Gleeerstavelles Ord, hvor Bogstavene af forrige Lem findes samlede, saasom: Adölf, Cört, Dörche-
fler, Förbilber, Förtune, Förteseue, Hörnet, Mörning, Mörtimer, Nörden, Order, Ortölan, Orthography, Orchyard, Törture, &c. læs Eddaa'lf, Baa'rf, Daa'r-tsjestør, &c.

Exc. De Ord, som kommer af noget af dem, som findes undtagne fra denne Sections 2det Lem.

3. Udi følgende Ord, Accörd, Börder, Bröth, Clöth, Flöd, concörd, Cörd, Cördage, Cörporal, Cörps, Cröfs, Dög, Dölpfin, Förm, iörmer, Förty, Fröth, Förmality, förtify, Förtificätion, Gördian, Gördön, Görmond, Löfs, Lörd, Lörimer, Mörtgage, Recörd, Störm, Störming, Tröth, töfs, Wröth, og nogle saadan flere, læs Ekkaa'rdd, Braa'th, Baa'rs, &c.

Reg. II. Det Fortbrede O, kommer fore:

1. Forved b, d, g, m, n, p, r, t, og x, saasom: Blob, Blot, bob, bog, Box, Cod, Cog, Com, Con, Don, Fog, Fop, For, Fox, Hot, Tom, Top, &c. læs Baabb, Blaabb, Blaatt, &c.

Exc. Dög, son, won, wot, læs Daa'g, sonn, huonn, huott, som og de Ord, der begyndes med com, og findes anførte pag. 8.

2. Forved ck, dd, dg, ff, ll, mp, nc, nd, ng, pt, ss, tch, saasom: Block, blotch, Bond, Clock, Cock, dodge, Doll, Droll, Flock, fond, Font, Gloss, Hotch, Knoll, Lodge, loll, long, lopt, Moll, Moss, Notch, Noll, odd, Poll, Pomp, Pond, prompt, Rock, Scoff, Sconce, strong, troll, Wrong, &c. læs Blaaff, blaatsch, Baandd, &c.

Exc.

Exc. Bôll, pôll, rôll, tôll, stôll, Tongue, grôfs, læs
Booll, pool, rool, tool, Sfroo'l, Tongg, groos.
See oven til pag. 74.

3. Udi Gleerstavelser Ord, som begynder, eller Kom-
mer af noget af de 2 forige Lemmer, saasom: Blóckish,
Blóches, Cóckney, Dóding, Fóxer, óbdurate, O'bjeet,
O'blivion, Omnipotent, O'nset, O'rdinance, Ostentá-
tion, Oxen, Pócket, pómpous, Próctor, Rócket, Shér-
lock, Sólstice, Tómkín, Thrónging, Vórtimer, Wróxe-
ter, &c. læs **Blaakfisch**, **Baakf-ni**, **Daaddsch-ing** &c.

4. Naar tvende Consonanter af samme Navn sam-
les midt i et Ord, saasom: Blóbbér, Bóggel, Bórrów,
Bóttle; Cóffee, Cóllar, Dóbbin, Dróllery, Fodder,
Fóggý, Góldels, Hópper, Hóggish, Jólly, Lógger-Head,
Mórrów, Nórris, O'tter, Póllard, Róbbin, Sónnet,
Tórrént, Vólley, &c. læs **Blaabb-bør**, **Baagg-gill**,
Baarr-ró, &c.

Exc. Commemorate &c. som findes anført pag. 8.
læs **fomm-memmo-reet**.

5. Forved en enkelt Consonant midt i et Ord, der ly-
der som den var dobbelt, F. E. *Abólifh*, Bódy, Bróthel;
Catégorical, clóset, Cómét, *Despótical*, *Exótie*, *Hypó-
crisy*, Hómage, Lógarithm, *Metrópolis*, *módest*, Nó-
velty, O'belisk, O'cular, O'live, óminous, ónerate,
O'pera, O'racle, O'range, *Polysyllable*, Rósin, sólid,
sólemn, tolerable, Vómit, Vólume, &c. læs **Ebbaall-
isch**, **Baadd-di**, **Blaaß-it**, &c.

Exc. De Ord, som findes pag. 80. og hører hen til det
blandede O.

6. Udi følgende Ord, som ikke kan bringes under de
5 forige Lemmer, saasom: Froth, Font, Gone, Goth,
hovel, moth, none, Pont, Shone, læs **Fraathh**,
Gaann, &c.

Obs. Hvor disse tvende Udtaler af denne Vocal udføres
ander

anderledes, end efter disse Regler, eller naar de bruges i
 Fleng, da er det en Misbrug og urigtigt.

§. LXI. Det blandede O.

Udtales med en blanded Lyd af o og u
 i Dansk.

Reg. Det blandede O findes:

1. Forved v enten i den samme Stavelse, eller naar
 v staaer midt i et Ord og lyder, som det var dobbelt,
 F. E. Above, Coven^{ant}, covet, Covetous, Döve, Glöve,
 Glöver, gövern, höver, Löve, Löver, Plöver,
 Shöve, Shövel, Slöven, Sövereign, &c. læs Veb-hovv,
 Kov-venant, Kov-vit, &c.

Exc. Clöve, Cöve, Dröve, Gröve, höve, hovel,
 Jöve, röve, ströue, thröue, Növelty, og maaske nogle
 faa flere, læs Kloor, Koor, &c. haavv-it, &c.

2. Efter W, saasom: Wölf, wön, Wönder, Wörd,
 Wörk, Wörm, wörri, wörthip, wört, wörthy &c.
 læs Huolff, Huonn, &c.

Exc. Wöve, wön't, vil ikke, wöre, wörn, † mot,
 Womb, læs Huoor, huoot, huoor, huoon, huaatt,
 hruumb.

3. Efter m forved n, naar de alle tre staaer, eller
 lyder, i een Stavelse sammen, saasom: Almond, Amóng,
 Diamond, Faramönd, Mönday, Mónger, &c. af Mónger,
 Monk, Mönkey, Mönney, Month, Mond, Mönmouth,
 Monteith, &c. læs Amonn, e-mong, Døj-monn, &c.

Exc. Naar n midt i Ordet lyder som det var dobbelt,
 saasom: Monument &c. da hører de hen til det fort-
 brede O. §. LX. men Mönster, læses Maa'nstør.

4. Forved m indl alle Toneløse Stavelser, saasom:
 Blössom, Chrissom, Christendom, cumberfom, Cüstom,
 Duke,

Dúkedom, Fréedom, fúlsom, hándsom, I'diom, Kingdom, Pöpedom, seldom, Symptom, Vénom, whölsom, Wísdom, &c. læs *Blaaß-somm, Xris-somm, Xristen-domm, 2c.*

5. Forved ek udi alle toneløse Stavelser, saasom: *Búllock, Búttock, Cállock, Háddock, Hássock, Hillock, Máttock, &c. læs Bulloff, Xassloff, 2c.*

6. Udi Begyndelses Stavelsen com udi følgende Ord, nemlig: *combatant, comber, Combinâtion, Combustible, comeliness, Comer, Comfits, Comfort, Comfrey, Comma, command, commemorate, commence, commend, commensurate, Comment, Commentary, Commerce, commiserate, Commission, commit, commodious, commune, commutable, compare, compact, Companion, Company, comparable, compart, Compass, Compassion, Compeer, compel, compendious, compensate, compile, complain, complete, Compexion, Complaisance, Complôt, comply, comport, compose, Computâtion, compound, Comprés, comprise, compromise, Compulsion, Compunction, som og i de, der Kommer af noget af ovenanførte Exempler, læs: Komm-betant, Komm-bør, 2c.*

Obs. De øvrige Ord, som begynder af com henregnes til det Fortbrede O. §. LX. pag. 78.

7. Saa og udi følgende Ord, nemlig: *Affront, Altom, Attörney, Bishop, Bórrough, Bróther, Colony, Colour, Columbine, Come, &c. af come; Conduit, Constable, Coney, Cuckold, Custome, do, done, Dó-zin, Fróntlet, Flórin, Gallop, Gámbol, Hóney, Hyssop, Jacob, Jorden, Lóndon, Mórál, Morás, Móther, ómber, eller úmber, óther, Pistol, Quoth, Sécond, Smóther, som, son, Sponge, Stánhope, N. P. Stómach, t'óther, to, Tongue, Tongs, two, Wóman, who, Worth, Yolk, og nogle saa saadanne fleere, dog meest i Toneløse Stavelser, læs Affront, Ettómm, Ettórn-ni, 2c.*

8. Til det blandede O kan ogsaa henføres Endelsen ion; saasom:

saasom: Admonition, Administration, &c. læs *Uddemærkning*, &c.

Obs. Udtalen af denne Endelse dependerer meest af Mund-Årternes Adskillighed, saaledes at de, som udtaler den hastigere, gjør den til det spæd-tonede O §. LXIII. og de som trækker paa samme, gjør den til ovenstaaende blandede O, og begge Deele er brugelige.

§. LXII. Det udartede O.

Denne Bogstav udtales som et langt u, eller uu i Danishen.

Reg. Det udartede O forekommer:

Udi følgende Ord og deres Derivata og Composita, nemlig: Behove, Dome, lose, move, prove, Rome, N. P. Tomb, whom, whose, womb; remove, approve, disprove, improve, reprove, &c. læs *Bihuv, Duum, Luu's, muu, pruu*, &c.

§. LXIII. Det spæd-tonede O.

Endelig har O i det Engelske Sprog en spæd Lyd, som høres lidet eller intet i Udtalen; dog kommer den svage Lyd, som høres deraf, nærmest til Lyden af det korte ø i det Danske Sprog.

Reg. Det spæde O findes:

Udi toneløse Gleeerstavelser Ord, forved n, r, eller t, i den samme Stavelse, saasom: A'ctor, Administr'ator, Anchor, Apron, Bacon, B'utton, Capon, Castor, Ch'aldron, Citron, D'utton, N. P. Faggot, Garrison, Gibbons, N. P. Hatton, N. P. Jackson, N. P. inviron, Leson, M'aggot, M'ason, M'etaphor, P'ardon, P'atron, Prætor, Réason, réckon, Saffron, Séason, T'aylor, Th'ompson, N. P. U'pton, N. P. Vénison, W'arbuton, N. P. &c. læs *U'etør, U'epør, U'ee-konn, U'as'tør*, &c.

Obs.

Obf. O udi *Endelsen* ron, som i *A'pron* &c. bliver altid i *Udtalen* sat forved r, *Citron*, &c. læs *Sitørn*, *Tsia'dørn*, *Sæfførn* &c. som dog ikke er brugeligt i *Skrist*.

Obf. Gen. O maade ikkun staae i *Enden* af følgende ægte *Engelske Ord*, Altho', O! bo! *to and fro*, do, go, ago, ho-jee ho! hey ho! lo! [mo eller mœ, skrives nu omstunder more] no, pro, *pro and con*, so, tho' (though) thoro' (thorough) too, two, undo, unto, who, whoso, og Wo. Men i *steden* for O skrives ow.

* * One, once, læs *uann*, *uonß*, men *önely* som af andre skrives only, *udtales* oonli.

Obf. 3. Vocalen O høres ikke udi følgende Ord, *Dämosel*, *Faulconer*, *Nicolas*, *Réckoning*, men udi *O'rdönance*, *Pöytönous*, *Réafóning*, *Rhétöric*, og *seafónable*, maa O *udtales* med vores spæd Lyd; læs *Dæmmfil*, *Saa'Enørr*, *Uikkflæß*, *Rekkning*, *Ma'rdinæns*, *Pøjsenos*, *Riisfning* &c.

§. LXIV. Om Oa.

¶ Diphthongus Oa *udtales* som det *Engelske* lange O, eller *Do* paa *Danisk*, saasom:

Abroäch, *affloät*, *approäch*, *blöat*, *Böard*, *Böast*, *Böat*, *chöak*, *Clöak*, *clöath*, *Cöal*, *Flöat*, *Föal*, *Göad*, *gröan*, &c. læs, *Upprootsch*, *Bloot*, *Boordd*, *Boost*, *Boot*, &c.

Exc. *Oat-Méal*, *Cüp-böard*, *Broäd*, *abroäd*, *Groât*, læs *Uattmiil*, *Koppordd*, eller *Kobbordd*, *Braa'dd*, *ebräa'd*, *Graa't* &c.

NB. *Goal*, *Goaler*, skrives rettere *Jail*, *Jailer*, læs *Dsjeel* &c.

Obf. I. *Cloak*, *cloath*, *Shoar*, og nogle andre skrives nu meest *Cloke*, *clothe*, *Shore*, &c. men *Udtalen* er den samme.

Obf. 2. I fremmede Ord og egne Navne følger disse Vocaler den Læsning og Bogstavering, som er brugelig i det Sprog, de kommer af, saasom: Ahino-am, Béso-ar, Cro-átia, Co-adjutor, &c. af co-; Génô-a, Jerobô-am &c. læs *Ehinno-ræmm*, *Büiso-rærr*, *Kro-æesje*, &c.

§. LXV. Om Oe eller OE.

Denne Diphthongus kommer ikkun for i fremmede Ord og lyder som det Engelske lange E. §. XXVIII. §. E.

Oeconomy, œconomic, œconomical, œcumenical; Oedipus, Pœna, Phœbus, Phœnix, Protopopœa, &c. læs *Ti-kaann-imi*, *Ti-di-poß*, *Sti-nix*, &c.

Exc. Crœe, dœe, &c. hvor O staaer forved E finale og hører hen under §. LVIII.

* * Sub Pœna, læs *Soppiini*.

Obf. 1. OE midt i Ord, skrives nu omfunder med et simpelt E, Comedy, Fœmale, Tragedy, &c. læs *Kaamm-idi*, &c. men udi alle fremmede egne Navne er det ræstest at beholde Diphthongen selv.

Obf. 2. OE maae skilles ad i Stavelsen udi Co-égal &c. af co; A/lö-es, Clô-ë, og alle sammensatte Ord af do, go, fo, &c.

Obf. 3. Canœe, Coe, Shoe, og Woe, skrives rætttere med oo. See neden til pag. 85. og pag. 87.

§. LXVI. Om Oi.

Oi Bruges i Begyndelsen og i Midten af Engelske Ord og lyder med en Mellem-Lyd af æi og øj, saasom:

Avoid, boisterous, Choïce, Clôïster, Exploit, moïst, Noïse,

Noise, Oister, Oil, Poise, rejaige, Soil, Toil, &c. læs
 Evvødd, Bøistørros, Tshøjs, &c.

* * Embroider, læs imbraa'dørr, &c. af samme.

Noget blødere udi, annoint, appoint, boil, broil,
 Coil, Coïn, (Quoil, Quoïn,) embroil, Foil, hoist, join,
 Jointure, Joist, Loïn, loiter, Ointment, Point, Poïson,
 Rejoinder, Spoil, Toilet, og deres Derivata, læs Bæjl,
 Bræjl, Kvæjl, Fæjl, &c.

* * Toilet, et Nat-Bord, læs Tvejlitt.

Obs. 1. Oi, maae skilles ad i Stavelsen udi fremmede
 og ægte Engelske Ord, som er sammensatte af co, do,
 go, &c. saasom: Cló-is, Heroic Stóic, &c. co-incí-
 dent, Co-ítion, dó-ing, gó-ing, &c. læs Kloo-iss, Gi-
 ro-ikk, Ko-insí-dent &c.

Obs. 2. Oi sættes aldrig i Enden af noget Engelsk Ord;
 men i Steden for samme oy.

§. LXVII. Om Oo.

Denne Diphthongus forekommer i Mid-
 ten, og undertiiden i Enden af Ord; men aldrig i
 Begyndelsen, (kk) og udtales paa fire Maader
 nemlig, I. som Uu, II. som u, III. som Oo, og
 IV. som o i Dansken.

Reg. I. Oo udtales som Uu.

1. Naar den ender en lang-toned Stavelse, saasom:
 Blóo-my, Bóo-by, Bóo-ty, Chóo-sing, Coó, Coo-ling,
 Coo-per, croo, Dróo-ping, Fóo-ling, glóo-my, Hoo-
 ker, N. P. Hoo-per, N. P. Loo-by, Múo-dy, Poo-ley,
 N. P. Shoo-ter, too, Tróo-per, &c. læs Bluu-mi, Buu-
 bi, Buuti, &c.

§ 3

2. For

(kk) Exc. Oosic eller Oozy som nu er næsten obsolet.

2. Forved f, l, m, n, p, s, th, og ve, saasom: A-loof, as-loon, be-hoof, be-hoove, Bloom, Boom, Boon, Booth, Bride-groom, choose, cool, Coom, eller Coomb, Coop, † crool, Dool, Doom, Dragoon, Droop, Fool, Foolery, Galoon, Goose, groom, Hoof, Hoop, Noose, Patacoon, Pool, Poop, Proof, proove, Repróof, repróove, Room, School, Scoop, Shaloon, Sloop, smooth, soon, Soop, soothe, Spoon, Stool, Stoop, Tool, Tooth, whirl-pool, Whaop, Woof, &c. læs *Es-loof, Es-suun, Bi-huuv, &c.*

Exc. Forsooth, Wool, læs *Saarr-sothh, Svull.*

3. Udi følgende Ord, som ikke lader sig bringe under noget vist Lem: nemlig: Boor, Boot, Brood, Coot, Flook, Food, Hook, hoot, Maod, Nook, poor, Rood, Root, Shoot, læs *Buur, Buut, Bruudd, &c.*

Reg. II. Oo, udtales som U i Dansthen:

1. Forved k, saasom: Book, Brook, Brooksbank, N. P. Cook, Crook, cróoked, Foróok, Look, Ihook, took, Undertóok, &c. læs *Buk, Bruk, Ruk, &c.*

Exc. Flook, Hook, Nook, og Rook, som udtales med uu, Reg. I. 3.

2. Udi Hood, og alle deraf sammensatte Ord, saasom: Brother-hood, Child-hood, Fals-hood, Father-hood, Likeli-hood, Lively-hood, Maiden-hood, Man-hood, Widow-hood, &c. læs *hudd, Brod-dør-hudd, Eshæld-hudd, &c.*

3. Udi følgende Ord, nemlig: Cuckoo, Foot, Good, Smál-wood, flood, understóod, Wood, wool, wóosted, læs *Róff-fu, Sutt, &c.*

Reg. III. Oo, udtales som oo i Dansthen:

Udi følgende Ord, meest forved R, saasom: Black-moor, Door, Floor, Moor, hvortil mange tilføjer *poor*, læs *Blæff-moor, Door, Floor, &c.*

Reg. IV.

Reg. IV. Oo udtales som o i Danskten:

Udi Blood, Flood, Soot, Forsooth, tilligemed de Ord som kommer af noget, af samme: Læs Blodd, Flodd, Sott, 2c.

* * Swoon, at Daane, læs Soun, eller Soundd.

Obf. 1. Oo er ingen Diphthongus udi Ord, som er sammensatte med co, saasom: co-operate, &c. See pag. 75. 4.

Obf. 2. De nyeste Skribentere skriver coo, shoo, woo, uden E finale, men Hr. BRIGHTLAND pag. 30. paaستااع at man burde skrive cooe, &c. dog, som mig synes, ikkun med liden Grund; men de, som skriver coe &c. forser sig baade imod Sprogets Vedtægt og Udtale. See pag. 72. j.)

§. LXVIII. Om Ou, Ow og Owe.

Ⓔ Ou kommer for baade i Begyndelsen og i Midten af Engelske Ord, men Ow, meest i Enden, og tales ud paa fem Maader, nemlig I. som Ou, II. som aa', III. som oo, og IV. med en Udtale, som er en Mellem-Lyd imellem det Danske o og u, hvilke kan kjendes fra hverandre af følgende Regler.

Reg. I. Ou og Ow udtales som Ou.

1. Naar de ender lang-tonede Staveller, saasom: A-vów, Allów, Allów-ance, ad-vów, Bów-fer, Bów-els, Bów-er, Ców-ard, Ców-cumber, Dów-ager, Dów-ry, Drów-sy, e-nów, Flów-er, Hów-ard, N. P. Hów-let, Mów-bray, N. P. Pów-der, Pów-er, Rów-el, Tów-el, Tów-er, Trów-fers, Trów-el, Vów-el, &c. læs *Yllou, eedvou, Bouils*, 2c.

Exc. Bów-yer, be-lów, Prówefs, &c. som kommer af de Ord, som henregnes til den III. Regel, pag. 89.

2. *Forved* ch, d, n, s, t, og z, *saafom*: A-bóund, a-bóut, Ac-cóunt, a-lóud, an-nóunce, a-vóuch, blouze, bounce, Bound, Bóun-dary, Bóunty, Bout, brouse, brown, chón ter, chowse, Cloud, Clout, clóu-terly, con-fóund, Couch, Cóuchant, Cón cil, Count, Cóun-ter, Cón tefs, Cónn-ty, Cónn-seller, crouch, crowd, Down, Doubt, Dowse, drown, expóund, espóuse, flounce, Flout, found, Foundátion, Fóuntain, Frown, glowt, Gouth, Gout, Gown, Grownd, Hound, Houfe, Hout, loud, Louse, Mound, Mount, Mouth, Móuntebank, Moufe, Noun, Ouch, O'undle, N. P. out, &c. af out, O'ughtred, N. P. Ounce, Pouch, Poance, Pound, powt, pronóunce, proud, redóund, renóunce, renówn, round, rout, Spouse, slouch, Shroud, Shrowds, Scout, sound, stout, Strowd, N. P. touze, trounce, trout, vouch, vóuchsafe, Wound, Zouch, N. P. &c. læs *Ueb*-boundd, *Ueb*-bout, *Ueb*-fount, &c.

Exc. Flówn, grówn, knówn, ówn, shówn, som *udtales* læs *ester* Reg. II. pag. 89. Country, læs *Romtri*.

Obs. Bloud, Blount, og Floud, skrives rætttere Blood, Blunt, Flood, læs *Blodd*, *Blontt*, *Flodd*, &c.

3. Udi følgende Ord, som ikke kan bringes under noget vist Lem, nemlig: Bow, at *Buffe*, Brow, Barley-Mow, Bowl, en *Kugel*, Bough, Cow, Cowl, cowl, Drought, Foul, fowl, Flour, growl, how, howl, hour, lowr, now, Owl, Our, *pour*, Plough, scour, Slough, Sour, Sow, thou, towr, og nogle saa fleere, læs *Bou*, *Brou*, *Boul*, &c.

Reg. II. Ou, og Ow *udtales* som aa';

Forved ght, *saafom*: Bought, brought, fought, nought, ought, sought, thought, wrought, &c. læs *Baa't*, *Braa't*, *faa't*, &c.

Exc. Drought, læs *Dronth*.

Reg. III. Ou og ow *udtales* som oo i *Dansten*;

1. *Baade* *forved* og *bag* *ester* l og r, *saafom*:

1.) *Forved*

1.) Forved l og r, *F. E. Bōwl*, en *Skaal*, *Bōwlster*, *Bōwt*, *Contrōwl*, *Cōurse*, *Cōurt*, *Discōurse*, *Fōur*, *fōurth*, *Gōurd*, *Gōurnet*, *Jōwt*, *Jōwl*, *Mōuld*, *mōuldy*, *moult* eller *moulter*, *mourn*, *Pōulterer*, *Pōultry*, *Pōultice*, *pour*, *prōwl*, *recōurse*, *Shōulder*, *Sōuldier*, *Soul*, *tour*, &c. læs, *Bool*, *Boolstør*, *Boolt*, &c.

Exc. *Bowl*, en *Kugel*, *Cowl*, *Fowl*, *growl*, *howl*, *Owl*, (II) *devour*, *Hour*, *Our*, som henregnes til Reg. I. 3.

* * Knowledge, læs *Maall-ledsch*.

NB. *desfour*, at besove een, skrives ogsaa *desflower*, og udtales *disfloor* og *disflour*.

2. Efter l og r, saasom: *Blōw*, *Crōw*, *Frōw*, en *Glamsk* eller *Hollandsk Kone*, *flōw*, *grōw*, *glōw*, *lōw*, *prōw*, *Rōw*, *thrōw*, *slōw*, *strōw*, *thrām*, *trām*, &c. Som og udi de Ord, som hid stammer derfra: *Blōw-ing*, *crōw-ed*, *Prōw-ess*, *rōw-ling*, &c. *blōwn*, *flōwn*, *grōwn*, *grōwth*, &c. læs *Bloo*, *Broo*, *Froo*, &c. *Blooming*, *Proo-idd*, *Proo-ess*, &c.

Exc. Naar der kommer et d efter ow, saasom: *Shrowds*, &c. læs *Shroudds*.

3. Udi følgende Ord, som ikke kan henregnes til noget de forige Lemmer, saasom: *Althōugh*, *Bōw*, *Dōugh*, *Knōw*, *mōw*, *ōw*, *thōw*, *Snōw*, *sōw*, at saae, *flōw*, *thōugh*, *rōw*, og de Ord, som kommer af noget af samme, saasom: *dislōwn*, *Knōwn*, *mōwn*, *ōwn*, *shōwn*, *thōw-ing* &c.

Exc. *Knōw-ledge*, *ac-knōwledge*, *Ac-knōwledge-ment*, &c. af *Knōwledge*, læs *ækk-naall-ledsch*, &c.

Reg. IV. Ou og ow udtales:

Med en Lyd, som er imellem de Danskes o og u.

§ 5

I. Med

(II) Man finder mange, som udtaler ou og ow forved l, som ou i det Danske Sprog, og det snart uden een eneste Undtagelse: Men om med rette, stiller jeg derhen.

1. Med en Lyd, som er nærmest til o, og det 1.) forved en Consonant, midt i et Ord, som doubles i Udtalen, saasom: *Couple, Courage, Courant, Crochet, Cousin, double, Doublet, Flourish, nourish, trouble, tounzle, &c.* læs *Koppill, Korrædsch, Korræant, &c.*

2.) I Enden af en Fortoned Stavelse, saasom: *A'rrow, Barrrow, Bellow, Borrow, Ellbow, Follow, hallow, hollow, Marrow, Mellow, morrow, narrow, Pillow, Shadow, &c. item, A'rröws, Bärrows, (mm) &c.* som er sammensatte af de forige, læs *Errö, Berrö, Bello, &c. Erröfs, &c.*

3.) Udi de toneløse Endelser our og ous, saasom: *Abstémious, A'rmour, Behaviour, beaux, Candour, Courtous, Dolour, Dubious, Errour, erroneous, Favour, Fallacious, &c.* læs *Abb-stii-mios, A'r-morr, Bi-heev-jorr, &c.*

Obs. De Ord, som endes paa our, skrives nu omstunder rettere med or; men ous, som skulde være os, er ikke bleven ændret endnu.

4.) Udi Endelsen Mouth, naar samme er uden Accent, saasom: *A'xmouth, Dartmouth, Falmouth, Monmouth, Plimouth, Portsmouth, Weymouth, Yarmouth, &c.* læs *Ermothh, Da'rt-mothh, Fall-mothh, &c.*

5.) Udi den toneløse Endelse ough, saasom: *Borough, Marlborough, &c. item enough, læs Borro, Maa'ls borro, inoff, &c.*

Obs. I steden for Borough, skriver mange Burrow og burgh, men Udtalen er den samme.

6.) Udi følgende Ord, nemlig: *Adjourn, Blount, N. P. Concourse, Country, Courteous, Courtezan, Courtesy, hough, Journey, rough, Scourge, sojourn, touch, Tournement,*

(mm) Exemplerne paa dette Lem er næstendeels Undertagelser fra Reg. I. 2. pag. 88.

nement, thorough, trough, Young og nogle faa flere;
item, udi cou'd, shou'd, wou'd, naar de skrives med
Apostrophus; læs Redd'sform, Blontt, Komutri, &c.

* * to courtesy, at neje, læs Kortt'sii.

II. Med en Lyd som er nærmest til det Danske U, og det,

1.) Forved g og p, saasom: Bouge, Coup, gouge,
groupe, Scoup, Soup, Troup, &c. læs Budsch, Kup, &c.

NB. Scoup, Soup, Troup, skrives ogsaa Scoop &c.

2.) Efter y, saasom: Youth, you, your, yours, læs
Juth, ju, jur, &c.

Exc. Young, læs iongg.

3.) Udi følgende Ord, meesendeels Fransk, nemlig:
Accoutre, Cartouch, Coupee, fougade, Rendesvœuz, rounge-
Crofs, N. T. furtoût, through, og nogle faa flere, læs
Wff-futør, Kærtutsch, Kuppil, &c.

Obs. 1. Ou maa ikke skrives i Enden af flere Engelske
Ord end Thou og You.

Obs. 2. Ow maae skilles ad i Stavelsen udi fro-ward,
to-ward og dem, som kommer af disse.

Owe,

Kommer ifkun for i den gamle Skrive-Maaade og udta-
les som ow, hvilket man og nu omstunder skriver i Steden
for owe.

§. LXIX. Om Oy og Oye.

¶ Diphthongus Oy bruges ifkun i Steden
for oi, i Enden af ægte Engelske Ord, og har
samme Udtale. S. E.

Coy, Convoy, destroy, employ, Hoboy, Joy, Toy,
Troy, &c. læs Koi, Kaann-vøi, Di-strøi, im-pløi, &c.

NB. Boy og Buoy, udtales Baa'i.

Obs.

Obs. Oyl, O'yntment, O'yler, &c. skrives rættest oil, Ointment, Oiler, &c.

Oye.

Triphthongus oye, eller, som andre skriver den, oie, kommer ikkun for i den gamle Skrive-Maade; Men nu omstunder bruges kun oy aleene, saasom i Steden for Joie, Troye, skrives Joy, Troy.

§. LXX. Om P.

P Bogstaven P lyder ligesom P i det Danske Sprog, nemlig Skarpere end B, *S. E.* Pap, bap, pet, bet, &c. læs Pæpp, bæbb, pett, bett &c.

Obs. P læses ikke.

1. Imellem m og t, saasom: Accompt, Assumption, Contémp, Contémptruous, Consumption, Consumptive, émpy, exémp, Perémptrory, Presumption, &c. læs *P*ssom, som, *P*aan, tempt, &c.

2. Forved n, f, t, i Begyndelsen af fremmede Ord, saasom: Pneumatic, Psalm, Psalmit, Psaltry, Ptsane, Ptolomy, &c. læs *P*lu, mættikk, *Sa'm*, Tollommi, &c.

3. Udi Cúpboard, Recēpt, læs *P*obboard, Rispit.

§. XXI. Om Ph.

Ph kommer ikkun for i fremmede Ord, der stammer som oftest hid fra det Greske Sprog og udtales som samme Sprogs *φ*, eller *φ* i *Dan-*sten. *S. E.*

Blasphème, Diaphragm, E'mphassiss, Gomphos, N. T. Phœnomena, Phalanx, Phantasm, Phantasy, Phantom, Pharaoh, N. P. Pharasee, Phœon, N. P. Philadélphía, N. P. Philip, N. P. Philology, Philosophy, Philoxena, N. P.

N. P. Phineas, N. P. Phœbus, N. P. Phoenix, &c. læs
Blæ'ss-fium, Deje-fræmm, Em-fæssæss, &c.

Exc. Phthisic, Phthiriasis, i hvilke ph er stumme, item
Diphthongue, Phlebotomy, Triphthongue, hvor h er stumt,
læs tissitt, tiri-æssis, Dipthong, Plebottommi,
Triphthong.

Obs. 1. Ph, udtales som et dobbelt V udi Nephew, Phial,
og Stéphen, læs Nev-vi, Væpel, Stiiv-vinn; men
Phial skrives af andre Vial.

Obs. 2. Phantom, Phantastic, Phantasy, og flere skrives
nu omstunder meest med f, Fantom, fancy, &c.

Obs. 3. I sammensatte Ord, af hvilke det første endes
paa p, og det andet begyndes med h, maae de skilles
ad i Stavelsen, og udtales hver for sig, Shép-herd, Up-
hold, &c. læs Sjepp-hjædd, Opp-hoold, &c.

§. LXXII. Om Q.

Q har ikke Sted i det Engelske Sprog,
uden der følger et u næst efter, hvilket efter Sprogs
get's Udtale burde være v. Dog begaaer de en
større Fejl, som skriver efter q et w, der altid
skal udtales som hu paa Dansk.

Denne Bogstav har tvende Slags Udtale, nemlig:

I. Og almindeligst som kv i Dansken og det forpaa
en Stavelse, saasom: Quáality, Quántity, Quárry,
Quench, quíte, quôte, inquire, acquiesce, &c. læs
Kvalliti, Kvaann-titi, Kvaarri, &c.

II. Som et K i Dansken.

I. Forved ue, i Enden, af Ord, saasom: Antîque,
Cinque, Oblîque, &c. læs Knn-tæst, Sink, Kabb-
lest, &c.

2. Midt

2. Midt udi følgende Ord, som er laante af det Franske Sprog, saasom: *Bánquet*, *Cónquer*, *Cónquerour*, *E'quipage*, *Exchéquer*, *Líquor*, *Malquerade*, *Músquet*, *Paraqueto*, *Píquet*, *Piquant*, og noale saa flere, hvor q doubles i Udtalen, læs *Bánkitt*, *Raannkørr*, *Raannkørrørr*, (nn) &c.

Obs. Noget af de nyere Skribenter skriver gjerne c eller ck, i Steden for que, i Enden af Latinske Ord som endes paa quus; Men jeg holder for, at dersom der skulde gøres nogen Forandring, maatte man for Etymologiens Skyld helst vedbeholde q og afstøde ue, eller u, efter Ordets Beskaffenhed, saasom de gjerne kan undværes. De Ord derimod, som endes paa cus, eller cum, skrives rættest med c, anseet denne Skrivemaade meere overensstemmende med Sprogets Natur, og man kunde da ikke tage Fejl i følgende Ords Udtale, *Bánquet*, *Cónquest*, *Músquet*, &c. *Public*, *Panegyric*, &c.

§. LXXIII. Om R.

R kommer næsten overeens med samme Bogstav i det Danske Alphabeet: Dog synes det Engelske R at have en stærkere Aspiration forved en Vocal, end det Danske. S. E.

Ran, Réllish, Rîte, Røpe, Rub, &c. læs *Rhann*, *Rhellisch*, *Rhæit*, *Rhoop*, *Rhobb*, &c.

Obs. 1. Udi Endelserne re, dron, fron, pron, og tron, sættes r bag efter Vocalen, saasom: *A'cre*, *Cáldron*, *Sáffron*,
A'pron,

(nn) Hvortil Herr LEDIARD pag. 137. henregner *quoil*, *quôines*, *quoit*, og *Quíntal*, men heri kan jeg ikke bifalde hans Meening, saasom de fleeste, [efter ovenstaaende 1 Regel] taler de 3 første ud med kv, og det sidste skrives rættere Kíntal.

A'pron, Citron, &c. læs *Le'korr*, *Kaa'ldørnn*, *Sæff'ørn*, *Le'pørn*, *Sitt'ørn*, 2c.

Obf. 2. R høres ikke i følgende Ord, *Harth*, *Hårslets*, *Mårborough*, *Marth*, *Mårthy*, *Pårhour*, *Pårtridge*, *Purse*, læs *Hæsch*, *Hæßlits*, *Maa'lborrh*, *Mæsch*, 2c.

§. LXXIV. Om S.

S udtales som de Danskes *S*, helst (1) forpaa og (2) i Enden, af en Stavelse: Men (3) forved *E finale*, i *Særdelesshed* (4) udi *Verbis*, udtales det blødere, end i det Danske Sprog.

1.) *Sad*, *set*, *sp*, *Sob*, *Sun*; *Scar*, *Serag*, *slæte*, *småll*, *snuff*, *Span*, *Squint*, *Star*, *Strife*, *Swan*, &c. læs *Sædd*, *fett*, *sipp*, *saabb*, *Sonn*, *Skarr*, 2c. 2.) *Akes*, *Banks*, *Cars*, *Dis-honour*, &c. *mållive*, *pålling*, &c. *grácious*, *Vértuous*, &c. læs *Le'ks*, *Ban'ks*, *Kars*, *Dis'onno'rr*, *maßivv*, 2c. 3.) *Abûse*, *Cåse*, *Dôse*, *Exercîse*, *Hôse*, *loole*, adj. *Mûse*, *Prâise*, *Spouse*, &c. læs *Ebiuß*, *Keeß*, *Doosß*, 2c. Men naar der gaaer et *n* forved *se*, da faaer s deraf en stærkere Udtale, nemlig som et Dansk *s* eller *ss*, saasom *Condénse*, *Sense*, &c. læs *Kaandensß*, *Senß*, 2c. 4.) To *abûse*, *exercîse*, *loose*, *mûse*, *prâise*, *rîse*, &c. læs *Ta æbhu's*, *ererses's*, *luu's*, *miuu's*, 2c.

Obf. 1. Naar et Substantiv. og Verbum ligesom i ovenstaaende Exemplerne No. 3. 4. skrives paa een og den samme Maade; da udtales *s* i det første som et Dansk *s* eller *ss*, men i det sidste, langt blødere, og den foregaaende Vocal meget længere, end ellers i Reglerne er bleven viist.

Obf. 2. Naar *S* følger næst efter en langtønet Vocal, eller Diphthongus, forved Endelserne *eate*, *eous*, *ia*, *ian*, *iasm*, *ialt*, *ion* og *ier*, beholder det endda sin bløde *Sibilation*, saaledes at Lyden af det næst følgende *e* eller *i* ligesom sammensmeltet udi Udtalen med *S* og udtales som *j*, det er, begge tilsammen lyder som det Engelske *sh*, *J. E. Náuseate*,

Nauseate, náuseous, A'sia, Pérsian, Enthusiasm, Enthu'st, Profusion, Crozier, &c. læs Naasiæt, naa'sios, Læ'sie, Pór'siann, Enthu'ssian, Enthu'ssæst, Pro'fju'sionn, Kro'siærr, &c.

Obf. 3. Naar s, forved Endelsen ia, ian, ion, skal efter 2den Hoved-Reg. pag. 6, doubles i Udtalen, eller og skrives dobbelt, da udtales de bange som sch-s, saasom: Decí'sion, Reví'sion, &c. Prú'sia, Pál'sion, Rú'ssia, Silé'sian, &c. Læs Di'sisch-sjonn, Ri'visch-sjonn, Prus'sch-sie, Pæ'sch-sjonn, &c.

Obf. 4. S forved u, ue, eller ui udtales som th, hvilket har sin Oprindelse af det i, som man i Almindelighed til-lægger Vocalen u i Udtalen, saasom: Sûe, Sú-et, Sít, fûre, &c. læs Sjun, Sjuet, Sjuut, &c. dog see neden til §. LXX.

Obf. 5. s's udtales som sis, K. E. Charles's, Wain, St. James's Palace, &c. læs Tsa'rlis, Zueen, Sent Dseemsis Pælliss, &c.

Obf. 6. S har Sted i den Engelske Orthographie forved Consonanterne c, * h, k, l, m, n, p, q, t, v, og w, saasom: Scotland, Shérlock, sketch, flack, Smith, Snail, Speed, Squádrón, Stúkeleý, Svávit, Swift, &c. læs Skaattlend, Sjørlokk, Sketsch, &c.

* Men saasom th er en besønderlig Bogstav i det Engelske Sprog; skal samme blive betragted for sig selv i følgende Section.

Obf. 7. Sc forved a, o, og u, udtales som ff, men forved e, i, eller y som et simpelt s, S. E. Scándal, Scópe, Scull, &c. Scène, Scíence, Scythia, &c. læs Skænn-dæll, Skoop, Skoll, Siin, Sæjenss, Sæjthie, &c.

Exc. Scéva, N. P. Scéleton, Scéptic, læs Skéive, Skéllitonn, Sképtikk; dog skrives de to sidste røttene med sk, Skéliton, Sképtic, gr. ΣΚΕΛΕΤΟ ΣΚΕΠΤΙΚΟ. See Obf. I. pag. 69.

Sch udtales i Almindelighed som *sch*, *sch*, *sch* Scheme, school, Schólar, &c. læs *Skim*, *Skul*, *Skæll*, *Skerr*, &c.

Exc. Schédulé, Schisin, og deres Derivata læs *Sjiddulle*, *Sissim*, &c.

* * Acquiesce, læs *Ækviess*.

NB. Schiff, skrives rættere, *skiff*, læs *Skiff*.

Obf. 8. Foruden *as*, *has*, *his*, *is*, *this*, *thus*, *us*, *was*, *yes*, den nordiske Genitivus [*England's Navy* &c.] pluralia in *s* [*the Caves, Kings, &c.*] den treble Person i Sing. udi Verbis [*he loves, reads, sings, &c.*] Endelsen *ous*, [*gracious, virtuous, &c.*] og nogle faa egne Naane, [*Charles, James, Wales, Wallis, &c.* endes aldrig noget ægte Engelsk Ord paa *s*, men tager enten et *e* finale efter *s*, [*Nose, Rose, condense, &c.*] eller skrives med *ss* [*Is, Gress, Mass, Compass, Abbeß, Fortress, Holmess, &c.* som endes paa *ess*, *less*, *ness*, og *treß*.] Diminution. Sige Tillæg kunde meget mægeligen undværes.

Obf. 9. S høres alle udi følgende Ord, nemlig: *Carlisle, Demesne, Isle, Island, Islander, Lisle, Lisle, Viscount, Viscountess, Viscounty*, læs *Ardeß, Dimin, Lyl, Lylend, Lylendør, Lyl, Pjuni, Væskount, &c.*

Obf. 10. Ingen Stavelse maae endes med det lange *s*, hvorfor det er urigtig at skrive *Island, Viscount, &c.* saaledes, uagtet det er meget brugeligt i trykte Skrifter.

NB. *Island, Island*, skrives rættere *Is-land*, eller *Ice-land*. (oo)

§ LXXV.

(oo) Observe.

De som plejer at frequentere *Baa'shusen* [*the Horse-Shoe Ale-House*] og flere deslige *Spj. Stoler*, udtaler deres Ord preeget og uden Grund; Derfor, hvorledes Hr. LUDWIG (p. 84.) og ARNOLD, som lærde Mend, har kunnet falde paa at anføre og give Regler for saa

§. LXXV. Om Sh.

¶ Det Engelske sh har en Lyd, som er sammensat af sj og en efterfølgende Vöcal; Samme Lyd findes ogsaa i det Hebraisk *sh*, det Tydske *sch*, og det Franske *ch*, hvilken og er de Danske bekendt i det Ord *charmant*.

Obs. 1. Denne Bogstav bærer i sær læres tilgavn; Saa som det Engelske *ch* §. XXIV. bløde *G* §. XLII. og *J* §. LII fornemmeligen er Sammensætninger af samme. See pag. 5. (i)

Obs. 2. Sh findes baade forpaa og i Enden af en Stavelse, og ligesom de andre Engelske Consonanter doubles i Udtalen, efter Obs. gen. pag. 6. Hvorledes jeg har udført samme, læres pag. 5.

Obs. 3. Udi Dis-honour, Hous-hold, Mis-háp, &c. som er sammensatte Ord, maae s og h skilles ad i Udtale og Skrivning. (pp)

§. LXXVI.

dan urimelig Udtale, vil jeg her ikke besatte mig med at undersøge; Men alene advare de Ukyndige derimod, som af forbemelte Forfattere kunde blive forførte til en fordærved Udtale.

(pp) Heraf sees lætteligen hvor stor en Fejl det er, i de Ord, hvor sh bør skilles ad i Stavelsen, enten at skrive, eller trykke dei samlede sh, saasom i Houshold, hvilket, naar det saaledes skrives, maae læses enten Housh-old, [Housch-vold,] eller Hou-shold, [Hou-shold,] da dog begge disse Stavelse-Deelinger strider baade imod Ordets Etymologie og Sprogets rette Udtale. **¶** Hvad her er sagt om sh, maae iligemaade iagttages ved *c*, *ff*, *ss*, *tt*, *ll*, &c. i Henseende til deres sammenslebte Figurer.

§. LXXVI. Om T.

T lyder ligesom **T** i det Danske Alphabeet, nemlig skarvere i Udtalen end D. See pag. 28.

Obs. 1. Naar T tilligemed i udgør en Stavelse midt i et Ord, og der følger en Vocal umiddelbar derefter, da lyder det, tillige med bemeldte i, som si paa den Danske Tunge, allerhøjest udi Endelsen tion. *T. E* ing-*ari*ate, *Pá*-*ti*ence, *Quó*tient, *Grá*tian, *A'cti*on, *Cá*ution, *Fá*ction, *Mó*tion, *Ná*tion, *Pó*rtion, *Rotá*tion, &c. læs *ingree*-*st*ætt, *Pee*-*st*ienß, *Xvo*-*st*ient, *Uff*-*st*ionn, &c.

Exc. 1. Naar s, eller x staaer umiddelbar forved ti, da udtaleß ti som tj, *T. E* *Bá*stion, *Bé*stia, *Combú*stion, *Ce*léstia, *Mí*xtion, &c. læs *Ba*-*st*ionn, *Bes*-*st*iel, *Xomm*-*bos*t-ionn, &c.

Exc. 2. I Begyndelsen af Ord beholder ti deres egen Udtale, saasom: *Ti*-*á*-*rá*, *tí*ed, &c. læs *Te*-*je*-*ee*-*re*, *tæ*-*je*-*ed*, &c.

Exc. 3. ti beholder sin Lyd, naar der følger efter samme Endelserne *ed*, *edst*, *er*, *es*, *est*, *eth*, saasom: *1*é-*mp*ti-*ed*, *thou* é-*mp*ti-*edst*, *he* é-*mp*ti-*eth*, eller é-*mp*ties, é-*mp*ti *er*, *Dú*ties, &c. læs æj *em*-*ti*-*ed*, *thou* *em*-*ti*-*edst*, *hi* *em*-*ti*-*eth*, *em*-*ti*, *em*-*ti*-*ør*, *Dú*-*ti*, &c.

NB. *Coú*rt-*ier*, *Pí*tia-*ble*, læs *Ko*rt-*jør*, *Pí*ttie-*eb*ill.

Exc. 4. Udi Hebraiske og Greske egne Navne, beholder ti sin Lyd, *T. E* *Adrá*myttium, *Co*ríttia, *Phá*ltiel, *Sheá*ltiel, *Shep*hatiah, &c. læs *Ud*dree-*mitt*ionn, &c.

Obs. 2. T høres ikke, naar det staaer imellem to andre Consonanter, saasom: *Ac*ts, *Bea*sts, *Cá*stle, *Chri*stmas, *Mó*rtgage, &c. læs *Uff*s, *Bí*is's, *Kæ*'sail, *Kris*-*mæ*ß, *Maa*'rgedsch, &c.

* * Westmínster, læs *Zues*-místør.

Obs. 3. Udi Endelsen *ten* høres t lidet eller intet i Udtale

Udtalen, saasom: öften, föften, hälften, listen, &c. læs saaffinn, saaffinn, 2c.

Obs. 4. Endelserne teous, tous, og tuous, udtales som tsijs, saasom: bounteous, covetous, Courteous, righteous, virtuous, &c. læs bountsijs, kovvitsijs, 2c.

§. LXXVII. Om Th i Almindelighed.

Th er den største Anstøds-Steen og ligesom det andet store Shibboleth (Dom. Bog. XII. 6.) for fremmede og i det Engelske Sprog ubevante Lunger. (qq)

2. Det er enten af en sterk, eller af en blød Aspiration. Den sterkeste har sin Herkomst fra Britterne, den anden af den Anglo-Saxiske Udtale.

Obs. Eftersom th kommer ofte for i det Engelske Sprog, bør de, som lægger sig efter samme, stræbe, at vænne deres Tunge til denne Bogstavs tvende adskillige Udtaler, jo vrend de vover sig til at tale Sproget; Thi jeg kjender dem, som har været i England, i flere end 12 Aar, hvilke, fordi

(qq) Th er en Bogstav, som er de fleste andre Europæiske Nationer, undtagen de Engelske, ubekendt. Dog er alle deri eenige, at det Greste Theta (Θ) har været af samme Lyd. Hvilket man kan bevise med samme Bogstavs Udtale udi det nu om Dage brugelige Grest, saavelsom og deraf at deres Tau (τ) svarer til det enkelte T, i andre Nationers Sprog; eftersom man kan see af de andre i Lyden hinanden lignende, men dog forskjellige Greste Bogstave, at denne viise Nation ikke har tillagt forskjellige Merker en og den samme Lyd. Vi kan ikke beskrive denne Lyd anderledes, end at den er et skarpere Mandes Stød i Udtalen af det enkelte T.

fordi de ikke har i agt taget dens rætte og forskjellige Udtale, har udtalt den, som d, f, eller s, ja nogle har endaa skrevet Engelske Grammatikker og i denne Post ført andre med sig i lige Bidsfarelse.

3. Th saa vidt som det betragtes for en enkelt Voastav, følger den 2den Hoved-Regl. pag. 6. Men i saa Fald bliver det mindre aspireret, saasom: *Brother*, &c.

§. LXXVIII. Om Th i Almindelighed.

I. Om det stærkt aspirerede th.

Reg. samme forekommer:

1. I Begyndelsen af Substantivis og Verbis, saasom: *Thanks*, *Theme*, *Theft*, *Thickness*, *Thief*, *Thorn*, *Thread*, *Throng*, *Thumb*, &c. to *thank*, *thieve*, *think*, *thresh*, &c. læs *Thant*, *Thim*, *Theft*, &c.

2. Samme Udtale beholdes i de Ord, af flere Stavelser, som begyndes med noget af ovenanførte Exemp-
pler, saasom: *thank-ful*, *Themestocles*, *thorny*, *thronging*, *Thievery*, *Thresher*, &c. læs *Thant-ful*, &c.

3. I Begyndelsen af Adjectivis, saasom, *thick*, *thin*, *thousand*, *three*, *third*, &c. læs *Thiff*, *thinn*, *thous-
sand*, &c.

Exc. De Adjectiva pag. 102. 1.

4. I Begyndelsen af en Stavelse, midt i et Ord, næst efter en langtønet Stavelse, saasom: *A'uthor*, *Cathé-
dral*, *fil-thy*, *leng-then*, *Lú-thier*, *Or-thodox*, &c. læs *Aa'thorr*, &c.

Exc. *Clóthier*, *mo'uthing*, *Wóthy*, læs *Allood-jorr*, *mou-dhing*, *Zuor-dhi*.

5. I Enden af en Stavelse, naar den foregaaende Vo-
cal, eller Diphthongus tales hastig ud, saasom: *Bath*,
both, *Breath*, *Bróth*, *Clóth*, *dóth*, *Fróth*, *fóurth*, *Móth*,
G 3 *tenth*,

tenth, with, Length, Wörth, &c. læs *Ba'th, Both, Breth, &c.*

Exc. *Fifth, Sixth, Twelfth*, og deres Derivata, hvor *th.* formedelsst de mange hårde Consonanter, bliver blødere udtalt, og lyder næsten som et enkelt *t*, hvilket dog ikke har sted i det Ord *fourth*, (rr).

II. Om det blødt-aspirerede *th*.

Reg. Denne Bogstav findes:

1. I Begyndelsen af Pronominibus og Particulis; saasom: *than, that, thee, their, them, then, thence, there, these, thine, thither, thô, those, thou, thus, thy, &c.* item udi *the*, art. def. som ellers er toneløs, læs *dhænn, dhætt, dheer, dhenn, dhenn, &c.*

Exc. *thánktully, thínly, &c.* adverbia, som deriveres af Substantivis, eller adjectivis, som henhører til den I. Reg. I. 3. pag. 101.

2. Midt og i Enden af en Stavelse, eller Ord, som har en lang Vocal, eller Diphthongus, forved *th*, hvilket som oftest møder i Verbis, forved *e* finale, saasom: *to bāthe, brēathe, Booth, clōthe, lōthe, fēethe, síthe, foothe, smooth, wrēathe, &c.* læs *Beeth, briith, buuth, &c.*

3. Udi de Ord, som efter den 2den Hoved-Regel pag. 6. dobler *th* i Udtalen, saasom: *Brother, either, Father, further, gather, hither, Lather, Leather, Mother, neither, other, Prethee, tether, thither, together, Weather, Whither, Wither, &c.* helst forved Endelsen er, læs *Broddørr, eddørr, fa'ddørr, forddørr, &c.*

Exc. *Méthod, Nôthing*, læs *Methathood, Noththing*.

4. Saa

(rr) Mag. LUDWIG og Mr. KIRKBY, som har ladet sig indtage af en fordærved Udtale, lærer, at Ordet *fourth* skal udtales med et enkelt *t*.

4. Saa og udi *through*, (*thro'*, *thoröugh*, eller *thórröw*.) *throughly*, eller *thoroughly*, læs *dhruu*, *dhorrö*, *dhorro* li, 2c.

Obl. Udi følgende egne Navne, saasom: *A'nthony*, (ss) *Thämes*, (tt) *Thánet*, (uu) *Thómas*, *Theobáld*, (xx) *Thómson*, (yy) og nogle faa fleere [som og udi *Apóthecary*, *Authórity*, (zz) *authoríze*, *Thill*, *Thiller*, og *Thyme*,] læses h ikke, og kunde altsaa og udelades i Skrift, saasom det forðum ej er blevet brugt, i de fleeste af dem.

NB. *Búrthen*, *Fáthom*, *Fóther*, *Múrther* og *Póther*, skrives af andre, og jeg meener med rette, med d, saasom de kommer af *Búrde*, *Sáddom*, *Mórd*, 2c.

§. LXXIX. Om U i Almindelighed.

Det Engelske Sprog har i alt Sex Slags U, som af Engellænderne med eet Navn kaldes *ju*. Disse kan for Forskiels Skyld kaldes I. det lange u; II. det korte u; III. det lang-blandede u,

§ 4

IV. det

(ss) *A'nthony* skrives af alle Latinske Autores *Antonius*, og samme er et Romersk Navn. (tt) *Thames* er en Sammensætning af *Tame* og *Isis*. CÆSAR de Bel. Gal. lib. V. skriver *Tamesis*, BEDA Eccl. Hist. lib. I. c. 2. *Tamesis*: Kong ALVRED i hans Anglo-Saxiske Oversættelse af BEDA skriver lib. 2. c. 3. og lib. 4 c. 6. *Temese* Streame, og lib. III. c. 22. *Temese* Stathe. (uu) BEDA lib. I. c. 25. skriver *Tanatos*, det samme bør læses hos SOLINUS Polyhistor c. 25. i Stæden for *Accanos*, eller *Athanatos*, Kong ALVRED har *Tenet* Ealand. (xx) *Theobald*, skrives af LELAND *Tibbald* og *Teobald*, af SCHOTTELHIUS og andre *Teutwaldus*, *Tipold*. (yy) Dette bør skrives *Tomson*, ligesom vi skriver i Engelsken, *Dickson*, *Jackson*, *Willson*, &c. (zz) Kommer af *Autor* eller *Auctor*, *Auctoritas*, eller *Autoritas*.

IV. det *rt*-blandede *u*; V. det *klare u* og *ensdelia* VI. det *spred-tonede u*.

Jeg har med Fornadring læst alle de Engelske Sprog- læreres Maadestøje og forvirrede Betænkninger over denne Vocals Udtale: Hr. Dr. WALLIS, (a) FESTEAU, (b) BRIGHTLAND, (c) og CHAMBERLAYNE, (d) giver den iffunto, Saaes Udtale, hvoraf den lange hænges med et *Frank* *u* og den korte med *o*. Efter Hr. KÖNIGS Meening lyder det lange *U* som det Tydske *iu*, (e) efter Hr. SEWELS som det

(a) *U vocalis, quando corripitur, effertur sono obscuro; ut in But, &c. U longum effertur ut Gallorum ū exile, ut in Lute, mute, Muse, Cure, &c. Sono nempe quasi composito ex i & u.*

WALLIS, Gram. Angl. Cap. I. §. 3.

(b) *U Voyelle au commencement d'un mot se prononce comme en François, faisant une Syllabe seul; ex use, Union, Université, &c. - - - U devant une Consonne suivie d'une final, se prononce comme en François, p. ex. abuse, accuse, Truce, Fume, presume, &c.*

FESTEAU nouvelle Gram. Angl. pag. 16. & 17.

(c) English Grammar with Notes pag. 18.

(d) *U est aussi ou court ou long. - U devant une Consonne ou double, ou pure, est court, & reçoit le son de l' O Allemand, ou de l' Otte François, en Allemand Gott, en François Rotte, Cotte, en Anglois put, Shut, Hut, &c. Mais lors qu'il termine la Syllabe, l' U est long, & se prononce comme l' eu des François, comme l' ō des Allemands, & Suedois, & comme l' O des Danois.*

De la Genie & la Force de la Langue Ang. pag. 5.

(e) *Weil nun die Engelländer, wie oben gemeldet, nicht mit vollem Halse aussprechen, so ist auch das Teutsche*

det Hollandske *uu*, (f) efter Hr. KIRKBY's som det Engelske *iu*, (g) og de andre staae paa samme Streng.

Når dette huede mig ikke, hvorsfor jeg søgte at udfinde Realer, hvorefter alle Udtalerne af U kunde fastsettes: Jeg befandt at det lange U udtales paa treende Maader, nemlig som *iu* næst efter *b*, *c*, *f*, *j*, *m*, *p*, og *s*; Men som *uu*, næst efter de andre Consonanter; og efter Overlæggelse med en Lærd Mand, af hvis Udtale jeg kunde mærke, det min var rigtig, befandt jeg at Reglen holdt stik.

Imedens jeg var i Arbejd med dette, kom jeg over Hr. LEDIARDS *Grammatica Anglicana Critica*, og fandt deri (h) med

§ 5

U zu hardt für ihre Zunge, dahero wird es wie in pronunciret. als in diesen Worten, wo es in der Mitte stehet: *Tune, Fume, presume, accuse, abuse; Muse, mute, &c.* KING's Royal Grammar. pag. 9. R. I.

(f) U wordt meestendeels als by ons uytgesprooken; echer zyn 'er woorden, in welke zy de klank van een doffe O heeft, als *humble, under, &c.* en 't woord *chuse*, wordt schier uytgesprooken, *Tsjoes*; 't woord *bury* als *berri*; en *busy* als *bissy*: Guard sprekkt men schier uyt *gaard*; voor *gues*, *Gueft*, lees omtrent *ges, gest*; voor *by* lees schier *by*; voor *Neutral, nutral*, voor *true, truuv*, voor *Use, juus*, en voor *Lieutenant*, lees *Listennant*.

SEWEL's korte Wegwyzer der Engel. Taale pag. 25.

(g) The compound U - - - which is represented seven Ways: viz. By *u*; as in *Cure, Cruel, Tutor, lucid, Music*: By *ew*; as in *Dew*: By *ue*; as *due, pursue*: By *eu*; as in *Rheum*: By *ieu* in *lieu, adieu*: By *ui*; as in *Bruise*: By *you*; as in *yon*.

KIRKBY's NewEnglish Grammar, pag. 9. (10)

(h) Alle Autores, so von der Pronunciation des Englischen U geschrieben haben, und mir zur Hand gekom-

med Fornøielse, at mine Tanker om det lange U stemmede rigtig overeens med denne store Grammatici Meening: Han søjer g og h til oven anførte b, c, f, &c. som jeg tilforn var uvis om.

For at faae Visshed om dette Tvivlsmaal, har jeg derom tilskrevet en vis Grammaticus af stor Indsigt og Fortjenester, i Engelland, for at indhente hans Meening; Men fik ikke anden Oplysning, end alle hans Forgængere, [Hr LEDIARD alleene undtagen] har givet. (i)

Men til ydermeere Beviis, har Hr. LEDIARD, siden han skrev sin Grammatica, i Anhanget til hans *Methodus utiliter tractandi Ling. Angl.* pag. 103. 104. & seq. ikke alleene igien:

men sind, so wohl Englische, als Holländische, Teutsche, Französische und Lateinsche, haben in ihre Regeln dieserwegen gar gröblich geirret: und zwar wegen der Pronunciation des langen U. &c. pag. 73. N. (46.) *it.* Das lange U hat aber eine zweyfache Pronunciation, die eine, wie der Diphthongus (iu,) die andre aber wie das Teutsche (u) in (thun) und dergleichen Worte *re.* 1. Das lange U wird wie (iu) ausgesprochen, wann immediaté vor demselben ein b, c, f, g, h, j, m, p, oder s, hergehet, es mag ein Vocalis oder Consonans darauf folgen; [Men NB. begynde den folgende Stavelse.] Jedoch kan das su bisweilen (uh) pronuncirt werden. 2. Wird es wie ein langes Teutsches (u) oder (uh), ausgesprochen, wann ein d, l, n, r oder t demselben immediaté vorher gehet, pag. 73, & 74. *item* Meth. util. tr. L. A. pag. 105.

(i) I know of no Effect F or S has upon U, more than the rest of the Consonants; U being generally short when the Word or Syllable ends with a Consonant, as in *Tub, rub, Cub, Butcher, Buttler*; and long in most Monosyllables, with E final and silent; as in *Tube, Cube, rude, &c.*

igientaget hvad han tilforn derom havde skrevet, men endog gjort adskillige flere Bemærkninger til at understøtte sin Meening.

Endelig, naar man hører en ræt talende Engellænder udtale Cube, Tube, Lewd, Lute, Feud, Cure, sure, lure, Muse, news, few, dew, Pew, &c. skal man befinde, at det udtales ligere Pjub, tuub, luudd, luut, fiudd, Fjur, sur, hur, Mus, muis, fu, duu, Pju, &c. endsom fædse med ju; hvilket vilde falde ganske tvungen i Udtalen; Tilmed blev der ingen sønderlig Forskiel at høre i Lyden imellem Dew, Jew, &c. hvilken Forskiel, dog efter Hr. LEJARDS og mine Regler, er kjendelig nok. Om de øvrige Udtaler, som ingen før mig har observeret, vil jeg ikke tale; dog meener jeg, de uden Tvivl skal befindes rigtige.

§. LXXX. Det lange U,

Denne Bogstav stemmer næsten overeens med de Danskes uu, eller det Tydske uh.

Reg. Det lange U findes efter d, l, n, r og t, og det:

1. Forved e finale, enten der kommer en Consonant imellem, eller ikke; saasom: allude, Brute, condúce, Dúe, Dúke, exclúde, indúre, indúce, Lúte, Minúte, Núke, prúne, rúde, seclúde, &c. læs ællundd, Brunt, Raannduus, Duu, Duuk, &c.

Exc. De Ord, som findes §. LXXXII. pag. 110.

2. I Enden af en Stavelse, som Accenten falder paa, saasom: Absolu-tion, brú-tal, Condú-cive, Dú-al, exclú-ded, frú-gal, Gú-gaws, Indú-ring, Lú-cifer, Nú-dity, Prú-ning, Rú-bric, Seclú-sion, Tú-tor, &c læs Ebb-solluu-sionn, bruu-tæll, Raann-dunstov, Duuk-æll, &c.

§. LXXXI.

§. LXXXI. Det korte U.

 Det korte U lyder som u i det Danske og Tydske Sprog, dog noget hastig udtalt.

Reg. Det korte U forekommer efter d, l, n, r, og t, og det;

1. Udi Fortønedde Stavelser, forved e finale, saasom: Absolute, Certitude, Céruse, Gratitude, résolute, &c. læs æbbolut, Sørtitudd, Sörrus, grættitudd, &c.

Exc. De Ord, som findes pag. 107. 1.

2. I Enden af en toneløs Stavelse, saasom: Affluence, Chéubin, Créau-lous, Céntu-ry, congru-ous, dimiautive, Fru-ition, Fru-gality, &c. læs Effluæns, Tsjörrubinn, Kreddu-los, &c.

3. Imellem b og l; f, og l; og p og l, nemlig: Bull, Bullace, Bället, Bállock, Búly, Búrush, Búlwark, árt-ful, beautiful, &c. af full. Fúller, pull, Púly, Púlet, &c. læs Bull, Bullæß, Bullett, full, pull, &c.

Exc. Búllion, læs Bollhon.

4. Udi følgende Ord, som ikke lader sig bringe under noget af de 3 forrige Lemmer, nemlig: Bush, Búthel, Búrcher, Cúshion, Púdding, Pus, put, læs Busch, Busch-íl, Buttsjörr, Busch-sinn, Pud-ding, Pus, &c.

§. LXXXII. Det lang-blandede U.

 Denne Bogstav har en Lyd, som kommer overeens med ju i det Danske og Tydske Sprog.

Obs. Su, naar der følger en anden Vocal efter, udtales af mange som ju, efter Reglen, men af andre som su, (k) saasom Suet, Suit, &c. læs Suitt, Suut.

Reg.

(k) Es ist eben kein grosses Vitium, man nehme davon welches man will. LEDIARD pag. 76. N. (49)

Reg. Det lang-blandede U findes efter b, c, f, g, h, j, m, p, og s, og det:

1. Forved e finale; enten der kommer en Consonant imellem, eller ikke, saasom: Abúse, accúse, Cûe, Cûbe, Cûre, Demûre, * hûge, hûe, jûne, mûte, Mûse, presûme, repûte, &c. læs Ebbjuss, ætjuss, Kju, &c.

2. I Enden af en langtonet Stavelse, saasom: Ambigu-ity, Bû-gle, Bû-colic, Cû-pola, Commû-nion, Cû-rate, Fû-neral, Fû-ry, * Gû-les, hû-mour, jû-bilè, mû-tical, mû-table, pû-ny, sû-rity, &c. læs Embigu-iti, Bju-gill, Bju-kollik, Bju-polle, &c.

NB. Bûry, Bûrial, læses Bju-ri, Bju-ri-æll og Børr-i, Børr-i-æll. Det samme maae ogsaa iagttages ved alle de Byers Navne, som gaar ud paa bûry, saasom: Càn-terbury, Glâstonbury, Mâlmsbury &c.

3. Naar U for sig selv udgjør en lang-tonet Stavelse, saasom: U'-rin, U'-rinal, U'-lage, U'-surp, U'-sury, U'-sing, U'-sual, U'-tenfil, U'-terine, U'-topia, U'-vula, &c. læs Jurinn, Jusedsch, Jusorpp, &c.

4. I alle de Ord, som laanes af Latinen og begynder af uni [*unus*] enten u gjør Stavelsen ud aleene, eller tager n til sig i samme, saasom: U'-nicorn, U'-niform, U'-nify, U'-nion, U'-nivêrsal, U'-nity, Unâ-nimity, &c. læs Junikørnn, Junisørnn, Junisej, Junjonn, &c.

§. LXXXIII. Det kort-blandede U.

Det kort-blandede U udtales som ju i Dansk eller Tydsk, men meget kortere og hastigere end det lang-blandede U.

Reg. Det kort-blandede U findes efter b, c, f, g, h, j, p, og s, og det:

1. I en kort-tonet Stavelse forved e finale, saasom:
Attri-

Attribute, execute, contribute, Azure, &c. læs *Ættri-
bjutt, erfikjutt, Æsjurr, 2c.*

2. I Enden af en Fortøned Stavelse, saasom: A'ccuracy, ambiguous, Ammunition, Bureau, casual, confabulate, Curator, Curiosity, Distributor, Documental, Ejaculation, Fumigation, Futility, Humility, Jubilation, Jucundity, Jurisdiction, Lucubration, luculent, Musician, mutability, nuncupative, perjurious, &c. læs *Ætthjuresi, æmmbigjuos, Bjurce, 2c.*

3. Naar den for sig selv udgjør en Fortøned Stavelse, saasom: Ubiquity, Ulurper, Utility, Utensil, &c. læs *jublikviti, juforrepør, jutilliti, 2c.*

Obs. 1. De tonefulde Ende-Stavelser gne, lue, nue og tue bliver af mange udtalt med det blandede U, som kommer sig deraf, at de holder op med Røsten paa g, l, n, t, og lader ue for sig udgjøre en Stavelse, hvilke efter §. LXXXII. 1. lyder som ju, saasom: A'r-gue, contin-ue, val-ue, stat-ue, Virt-ue, &c. læs *Ærgju, Raantinnju, vøllju, Støttju, 2c.* See pag. 112.

Obs. 2. U udi Endelserne sual, og tual, udtales af de fleste som et Dansk i, F. E. Punct-uål, ul-uål, &c. læs *Ponktjæll, jushjæll, 2c.*

§. LXXXIV. Det klare U.

U Det klare U, eller, som det urigtig kaldes af andre, det korte u, har en Mellem-Lyd af det klare Danske o og u, og lyder næsten som et aa hastig udtalt.

Reg. Det klare U findes:

1. Forved een eller flere Consonanter, i den samme Stavelse, saasom: Abundance, abrupt, adjust, A'llum, Ambuscado, Annulling, &c. begún, Blunt, Búbby, Bud, Burgúndy, Búrnet, Buxomness, Cárulus, Chub, Church, Churl,

Churl, Circum-, Club, Cónduct, Compéndium, Difficult, Diáurnal, Dírírium, Dúblin, E'denburg, Equillírium, Fáctum, Fun, Gun, Grúmble, Húmphrey, Húmber, Ignorámus, Inflúx, Insúlt, Júmble, Láudanum, Lurch, Lúmber, Lust, Mud, Múfle, Médiúm, Memorándum, mür-mür, Mútton, Númber, Nut, Nónplus, O'díum, O'píum, Péndulum, Pórpus, Próduct, Præmiúm, Quórum, Rub, Rádius, run, Scándalum, spun, Stírrup, Súb-ject, Succés, Sun, Suppréss, Surcéase, suspénd, Tub, Tótum, Triúmph, Tun, Túrnap, U'dder, U'gly, U'mpire, unáble, upbráid, urge, Urn, us, útmost, útter, &c. læs *L'bonndanss*, *Blontt*, *Kerroløss*, *Diffikøltt*, &c.

* * Absurd, læses og æbbsjurd.

2. Forved en enkelt Consonant, som efter Obs. 2. pag. 6. doubles i Udtalen, saasom: *Dúcat*, *Dúchess*, *Pumice*, *punish*, *Study*, *Tuty*, &c. læs *Døkket*, *Dotschis*, *Pomnis*, &c.

Exc. Bury, Burial, Busy, Business, Sugar, læs *Børri*, *Børriell*, *Bist*, *Bisnes*, *Sjuggørr*.

S. LXXXV. Det spæd-tonede U

 Har en Mellem-Lyd imellem e og ø, i det Danske Sprog.

Reg. Det spæd-tonede U forekommer ifflun udi tonesløse Stavelser, og det:

1. Og fornemmeligen udi de toneløse Endelser ule, og ure, *S. E.* Glándule, Glóbule, Macule, Pústule, Sché-dulé, Spátule, Vérule, &c. Advénture, Architétüre, Benefácture, Cénsure, Conjécture, conjure, at mane, Créature, Dispósüre, Fáilure, Féature, Figure, Frácture, Furniture, future, Grándure, [-deur,] Géstüre, Impóstüre, Inclósüre, Indénture, Injure, Joíntüre, Júnctüre, Léctüre, Léfsüre, Manufácture, Míxtüre, Náture, Núrtüre, Over-türe, Pástüre, peradvénture, pérjure, Píctüre, Pléasüre, Póstüre,

Póiture, Préssure, Rápture, Rípture, Scripture, Scúlpture, Státüre, Strícture, Superstrúcture. Ténüre, Tíndture, Tórture, vénture, Vérdure, Vésure, og moossee noale saa fleere, læs Glæmdoll, Gleebell, Mæffol &c. Wodd, ventørr, Wæfiteftørr, Zaamndseftørr &c. (1)

2. I Endelserne gue, lue, nue, sual, sure, tual, tue, tune, ture, og tute ndtales u, af manae som mi Forte U, p. 110. af andre som s, men af de fleeste som jø, & E. A gue, árgue, válué, continue, Retínae, Léssure, Méature, útual, A'ctual, púctual, Státue, Virtue, Fórtune, Créature, Státüre, Státute, &c. læs Regø eller Regu, [Regjò] æ'rgø, [æ'rgjò,] vallø, [valljò] &c.

Exc. Minute, et Djeblif, læs Minnutt.

Obf. Den oemeene Mond paa Landet, ja endog i London selv, udtaler to i Endelserne tual, tue, tune, ture, og tute som tsi, tsiu, tsi, tsiø, & E. A ctual, Státue, Fórtune, Státüre, læser de som Wætsiwall, Stættasiu, Saarrætsinn, Wæetsiørr, &c. Men jeg holder for det, at beholde nogenleedes den Lyd, som Bogstavene tilkommer.

Obf. Gen. Foruden thou, og you maae intet ægte Engelsk Ord, endes paa u; Men tager enten e eller y efter sig.

NB. lieu, adieu er Fransk.

Obf. U høres ikke 1) efter g pag. 54. og 1' 3. 2) efter q, pag. 94. 3) udi Intituled, Victuáls, læs Innstætslid, Vittils.

§. LXXXVI. Om Ua, Ue og Ui.

Disse er ikke, som de fleeste lærer, Diphthongi. Dog har man at agte:

I. Udi Ua.

1. At u skrives efter q og s i Steden for w, eller rættere

(1) Exemplerne paa dette Lem kan ansees som Undtagelser fra §. LXXX.

tere v, saasom: Coéqual, Persuasion, Quâlity, Suâvity &c. *item*, Lânguage, læs *Koii-kvell*, *Pør-svee-sionn*, *Kvaal-liti*, *Svee-viti*, *Læng-gvedsch* &c.

2. Dette u høres ikke i Udtalen efter g, *S. L. Guard*, *Guârdian*, *Guarantée*, *Guârdant*, *N. T. &c. item*, *Piquant*, læs *Ga'rod*, *Ga'rdiann*, *Gærræntii*, *Pië-kænt*.

* * Guâivas, et Slags *Wes-Indiske* *Veble*, læs *Gvaa'vess*.

Obs. Ua-maa skilles ad udi A'nnu-al, Cásu-al, Du-al, Pursu-ance, U'su-al, og saadan fleere, *item* udi egne Navne saasom: Fébru-ary, Jóshu-a, Mántu-a, Nálcu-a, &c. læs *Ummu-ell*, *Kæsju-ell*, *Du-ell*, &c. *Sii-bru-eri*, *Dssaaß-jure*, &c.

* * Fébruary udtales ogsaa *Sebborreri*.

II. Udi Ue,

1. Alt u skrives efter q, i Steden for v, saasom: *Quéry*, *Quest*, *Quéssion*, &c. læs *Kvørré*, *Kvest*, *Kvestjonn*, &c.

Exc. De Ord, som findes anførte pag. 94.

2. Tuesday, *Tiisdag*, læses *Tuusde*.

3. U høres ikke efter g, saasom: *Guel*, *Guêlderland*, *Guérkins*, *Guefs*, *Gueft*, *Léaguer*, *Portuguêse*, &c. læs *Geldd*, *Gørkins*, *Gæß*, *Gest*, *Lii-gør*, *Portugiis*, &c.

4. U høres ikke efter q, udi *pique*, og de øvrige Ord, som findes anførte pag. 94. læs *Piik*.

5. Ue høres begge ikke i Enden af et Ord efter g, saasom: *Apologue*, &c. som anføres pag. 54. læs *Upe*, *pollaagg*, &c. (m)

h

Exc.

(m) Den slittige Forfatter af *Right Spelling very much improved*, tager merkelig Fejl i det han lærer p. XVIII. at "Words ending in (gue) as if written (gwe) viz Apo-logue, &c. [som findes paa min 54de pag.] which

Exc. A'gue, A'rgue, Mòuntague, læs *Legu, N'rgu, Mòuntegu*. See pag. 110. 1.

Obf. 2. Ua maa skilles ad udi accrú-eth, allú-ence, conflu-ence, &c. árgu-ed, Amanu-énis, og de Ord hvor u findes forved el, er, nce, nt, *item*, udi Emanu-el, Ephu-es, Penu-el, Phanu-el, &c. egne Navne, læs *Æt, Præthh, Effluens, Jinnæmuel, &c.*

III. Udi Ui.

1. At u skrives ogsaa i Steden for v, saasom: A'n-guish, dissinguish, extinguish, lánguish, quire, quite, sanguine, &c. læs *Enggvoisch, disting-gvoisch, &c. Væjr, Sænggvin, &c.*

2. At u høres ikke efter g, *S. E. Guide, &c. Guile, &c. Guile, &c. Guilford, Guild-Hall, Guilt, &c. Guinea, &c.* læs *Gædd, Gæsl, Gæss, Gillsfordd, Ginni, &c.*

3. At u høres ikke heller udi Cònduit, Circuit, Vér-juice, læs *Konn-ditt, Spækitt, Vørdssiss.*

4. At ui forved s og t udtales som uu, [eller som andre vil med ju] saasom: Bruise, Bruit, Cruise, Fruit, Pursuit, Recruit, Suit, &c. læs *Bruu's, Bruut, &c.*

Exc. A'nguish, Guile, læs *Enggvoisch, Gæss.* See No. 1. paa denne Side.

5. At ui udi Enden af en Stavelse udtales som uu, *R. E. Nui-sance, Sui-tor, sui-table, &c.* læs *Vau-sæns, Suu-torr, &c.*

Exc. Cui-ras, Cui-rassier, læs *Kiuræß, Kiurassür.*

NB. Juice, læs *Dschuus, Vérjuice, læs Vørdssios.*

Obf. 1. Ui maa skilles ad udi A'gu-ish, Ambigu-ity, og de Ord, som endes paa uity, uition, uinous, uous; *item*, Pu-issant,

“seem to have the Sound of [gwe],, saasom ue er stumt, som oven til pag. 54. og 113. 5. blev viist.

issant og i egne Navne, saasom: Bînu-î, Drû-î-des, &c. læs *Beguîsch*, 2c.

Obf. 2. Mange af oven anførte Ord skrives nu omstunder med wa, &c. eller va, dog er det sidste * ikke alene meere overeenstemmende med det Engelske Sprogs Udtale, men endog med andre Sprogs, og vore egne Bogsstavers egentlige Lyd.

§. LXXXVII. Om Uo, Uy, og Uoy.

I. Om Uo,

Har man at agte, at u skrives efter q i Steden for v, *S. E. Quorum, quota, quoth, Quotient, &c. læs Kvoozromm, Kvoozte, Kvooth, 2c.*

II. Om Uy.

Denne Diphthongus findes ikkun i Enden af en Stavelse, saasom: Buy, Buyer, buyest, buyeth, Buying &c. Guy, &c. læs Bæj, Bæjer, Bæjest, Gæj, 2c.

III. Uoy,

Kommer kun for i det Ord Buoy en Skibs-Bøje, og de Ord, som stamer derfra, saasom: buoy'd, buoying, &c. læs bæj, bæjdd, bøjing.

§. LXXXVIII. Om V.

V Denne Bogstav kommer baade i Navn og Lyd overeens med de Danskes V.

Obf. I. V doubles aldrig i Figuren, i hvorvel den ofte doubles i Lyden, saasom: *Liver, Néver, &c. læs Livvørr, Nevvørr.*

Obf. 2. V maa aldrig ende noget Ord; Men tager altid et E til sig i Enden.

Disse tvende Jagttagelser har jeg af Nødvendighed maat anføre, saasom de følges af alle Engelske Skri-

bentere; * Dog er de ejaleene til ingen Nytte; Men fornaarsager endog en stor Forvirring; thi dersom den første *Observation* fik Afseend, og V, saavel som de andre *Consonanter*, maatte ende en Stavelse, undgik man derved den Ulejlighed, at begaae en Fejl i foregaaende *Vocalers* Udtale, og den anden *Observation* faldt bort af sig selv, hvorved blev vundet dette, * at man ikke behøvede noget særskilt e i Enden af et Ord, som ofte forvirres med e finale. *S. E.* a live Man may live, to make Attonement for his Sins; But the Dead are deprived of that Opportunity.

§. LXXXIX. Om W.

W blev af Anglo-Saxerne betegnet med denne Figur p, og kaldet Wen. Samme er en Lyd, som bestaaer af hv med Haardere, eller blødere *Aspiration*. (n) Tyderne vedbeholder endnu begge disse slaas Udtaler udi de Danske Ord, som staves med hv: Endskjønt den stærkeste *Aspiration* nu omstunder er gaaen af Brug iblandt de Danske. (o)

Reg. W lyder, som oventil er meldt, forved a, e, i, og y, saasom: Wat, N. P. wet, win, wod, Wyät, N. P. &c. læs Zuaatt, huett, huinn, huaadd, Zugsætt, &c.

Obf. 1.

(n) Man seer heraf hvor lidet betænk som de midt aldrige Engellændere haver handlet, i at sammensætte *Diphthongos* med denne *Character* i Enden, da den efter sin Lyds *Egenskab* kan ikke bruges til andet, end NB. at begynde en Stavelse.

(o) Næsten alt hvad Mag. Ludwig skriver om w og wh har ikke ringeste Overensstemmelse med det Engelske Sprogs Udtale.

Obs. 1. W bruges til at sammensætte Diphthonger med a, e, og o, i Enden af Ord, saasom: Lâw, new, mōw, &c. læs læa', nuu, moo, &c. See pag. 3, 21, 48, og 87.

Obs. 2. W bruges aldrig forved U i noget gangbart Engelsk Ord.

Obs. 3. I Henseende til Consonanter, bruges W næst forved h, og r, som og næst efter d, f, og t, f. E. What, Write; dwell, Swan, Twin, &c. læs huaatt, Ræst, Duell, Snaann, Tuinn, &c.

Obs. 4. Forved R høres W ikke, men i dets Sted en liden Aspiration af samme, saasom: Wrak, wrap, Wrâth, Wrēak, Wrēsth, Wren, Wrench, Wrest, Wretch, Wrēxham, N. P. Wriggle, Wright, &c. wring, Wrinkle, Wrist, Writ, Writer, &c. af Write; Writhe, Wrong, Wrōth, wrought, Wrōxeter, N. P. wry, &c. læs Ræff, ræpp, raa'th, riif, &c.

Deslige Aspirationer tilkjende gives ogsaa ved at sætte en stum Consonant forved en anden, som med slige Aspirationer skal udtales; saasom g, eller k for n, og w for r; [pag. 52, 69, og 117. 4.] Men som samme kun sættes dertil, dels for at fastsætte den tydelige Forstjæl, som Ordenes Herkomst fører med sig, dels for at afværge all Forvirring i Skrive-Måden: Saa synes mig, at man i de Ord, hvor slige Aspirationer, efter Sprogets Egenskab udtræves, og hvor Ordets Bemærkelse ikke forbyder det, rettere brugte h, * som den bequemeste Bogstav til at give slige Aspirationer tilkjende, end g, k eller w, som egentlig ingen Aspiration medfører i Udtalen.

Obs. 5. W høres ikke forved h, p. 118. 2. og r, p. 117. 4. ikke heller udi Answer, aukward, Houfe-wife, Swōrd, twō, læs E'nsør, aa'f'ordd, Hosfiff, Soord, tu.

** Sweltry, og Swoon, læses Soltri, Soum.

§. XC. Om Wh.

¶ Naar w har h næst efter sig, bliver der liden, eller ingen Aspiration at høre meere, end som om der intet h fandtes.

Reg. Wh forekommer:

Forved a, e, i, o, u og y, men derhos har man at agte:

1. At wh beholder Lyden af hu ikkun forved a, e, i, u, og y; *F. E. Whāle, Whārf, Whāt, Whēal, Whelk, Whēat, Whēel, Whelp, when, where, which, Whicket, while, whur, whuz, why, &c.* læs *huel, huarf, hnit, huenn, huitsch, huarr, huej, &c.*

2. At forved o i den samme Stavelse, bliver w ikke udtalt, og samme o udtales gemeenligen som u. *F. E. who, whōle, whōlesom, Whoodings, N. I. Whoop, whoopoo, Whōre, Whōrlbat, whōrtle Berries, &c.* læs *hu, hool, huddings, huup, hoor, hōrlbatt, hōrr, til hōrris, &c.*

§. XCI. Om X.

¶ X er i det Engelske Sprog det samme, som i det Danske Sprog, nemlig en fremmed Bogstav, og lyder som ks. *F. E.*

Ax, Sex, fix, Box, Flux, &c. læs *Uks, Seks, fiks, Baaks, Floks, &c.*

Obf. 1. J Endelserne xion, og xious udtaler en *Engellænder* x noget sterkere, end en *Dansk*, *F. E. Compléxion, Connéxion, Crucifixion, Defluxion, Fluxion, Reflexion, &c. A'nxious, nōxious, &c.* læs *Komplexion, Uks-sjō, &c.*

Obf. 2. X begynder aldrig noget ægte Engelsk Ord, og findes derfor ikkun hos os i Begyndelsen af fremmede egne

egne Navne og lyder som s eller ß: *Æ. E. Xánthē, Xánthus, Xántippē, Xenárchus, Xeneades, Xénius, Xenocrates, Xénophon, Xenophilus, Xérxes, Xyllus, Xíphiline, &c. item Artaxerxes, &c. læs Sænnathi, Sænnatippi, Sennofon, Sørkßes, 2c.*

Obf. 3. X læses ikke i Enden af Franske Ord, *Æ. E. Beaux, [eller rettere Beau's] Bourdeaux, &c.*

Exc. *Prídeaux, N. P. læses Priddiks.*

§. XCII. Om Y i Almindelighed.

Y Bogstaven y har en dobbelt Forrættning; anseet den gjør fyldest baade for en Vocal og for en Consonant.

Den lyder snart som Consonanten j og snart som det Engelske I, [det er som (æj) pag. 62, eller som (i) pag. 60.] Hvorfor jeg siden vil kalde den I.) Consonanten y, II.) det lange y, og III.) det korte y.

Obf. Efter den nyere Skrive-Maade, bruges y aldrig i ægte Engelske Ord, uden i Begyndelsen og i Enden. De Ord derimod, i hvilke den forekommer paa andre Steder, er enten skrevne efter den gamle Orthographie, eller er fremmede Ord. See pag. 120. 2. og 122. I.

§. XCIII. Consonanten Y.

Y lyder som en Consonant i Begyndelsen af en Stabelse, naar den har en Vocal næst efter sig, i samme Stabelse, saasom:

Yácht, Yard, ye, Year, yell, yes, Yield, Yöke, Yörk, N. P. Young, Yüle, &c. Låw-yer, Böm-yer, &c. læs jaatt, ja'rd, jii, jüir, jooß, juul, 2c. Låw-jörr Boos-jörr, 2c.

§. XCIV. Det lange Y.

§ Bruges rættelig ifkun i Enden af et Ord, i Steden for det brede I, pag. 63. 1. og har samme Udtale.

1. I Enden af alle Eenstavelses Ord, i hvilke der ikke findes flere Vocaler, *S. E.* By, cry, dry, dy, fly, Fiy, fy, ly, my, ply, pry, Py, Scry, Shy, Sky, fly, Spy, thy, try, ty, vy, why, wry, &c. *item*, i alle de Ord som kommer af, eller sammensættes med noget af disse, saasom: thereby, disery, &c. læs Bæj, Kræj, dræj, 2c. theer-bæj, diß-kræj, 2c. See pag. 63.

2. I Enden af et Ord, udi en lang-toned Stavelse, saasom: ädry, Ally, bely, dëny, éspy, jûly, occûpy, rëly, rêvy, &c. læs bilæj, dinæj, isspæj, 2c.

3. Udi Ende-Stavelserne fy og ply, enten samme er accentuerede, eller ikke, *S. E.* amplify, äpply, beätify, cértify, cômply, dâmnify, édif, fôrtify, grâtify, împly, jústify, liquify, mágnify, múltify, nótify, ôccupy, páci-fy, quálify, réctify, rêply, spécify, súpply, téstify, vérify, &c. læs Eppplæj, ænn-pli-fæj, bi-ætti-fæj, 2c. See p. 66.

NB. Det lange Y misbruges:

1. Naar y udgjør en Stavelse aleene, som dog aldrig findes i den forbedrede Skrive-Maade, saasom: Y'-bel, N. P. Y'-vory, Y'-vy, &c. Y-clad, y-drad, y-fraught, y-pent, &c. som nu er gaaen af Brug, læs E-bell, E-vørræ, E-vi, 2c.

NB. Ivory, Yvy, &c. skrives nu Ivory, Ivy, &c. See pag. 65.

2. Naar y findes forved e finale, saasom: Chyle, Eye, Lyre, Tyre, Thyme, Type, &c. læs Kæil, E-j, E-jæ, E-jæ, 2c.

3. Naar y findes i Enden af en lang-toned Stavelse, midt

midt i et Ord, saasom: Byäs, Byfântine, Cycle, Cyclops, Cynicäl, Cyprian, Cyprefs, Cyprus, Cyril, Hyäcinth, Hydra, Hymen, Pyracý, Pyramid, Pyrate, Pyromancy, Syphax, Tyger, Tyranny, Tyrant, &c. læs *Bæjæß*, *Bæssantæjnn*, *æjkill*, *Sæjflæapß*, &c. See pag. 63. 64.

4. Naar y ender den første Stavelse i Gleer-stavelser Ord, enten samme har Accenten, eller ikke, saasom: Cybélë, Cyrénë, Hydrográphy, Hydrománcy, Hyéna, Hyeroglyphic, Hyménial, Hypérbolë, Hypercórdria, Lycánthropy, Lycéum, Mystérious, Pyramídical, Tyránical, &c. læs *Sæjbiili*, *Sæjriini*, *Sæjdrogræffi*, &c.

Exc. Naar den næst følgende Consonant doubles i Udtalen. See pag. 122. 2.

§. XCV. Det korte Y.

Bruges ikkun rættelig i Enden af korttonede Gleer-stavelser Ord, i Steden for det korte I, pag. 60. og har samme Lyd. §. X.

Ability, accessory, Adultery, angry, Competency, gáyly, húmbly, Ivy, Léthargy, &c. læs *Wbbilliti*, *æksessørri*, *æddolltørri*, &c.

Obs. I Enden af de fleeste foregaaende Exempler finder man ie, i Steden for y, efter den gamle Skrive-Maaade; hvilket dog nu ikke bruges meere i den ny. Ikke desmindre bruger dog nogle denne Skrive-Maaade endnu; Men urættelig, efter som dette e finale burde gjøre den foregaaende Vocal lang, hvilket disse dog hverken kan, eller vil paaftaae. Man finder ogsaa i den nyere Skrive-Maaade undertiden ey i Enden af slige Ord; [See pag. 50.] Men siden ey skal udtales som ee, bør man aldrig skrive ey paa andre Steder, end hvor de skal udtales saaledes, undtagen i det eeneste Ord Key, læs *Ki*. See og Cap. II. §. VIII.

NB. Det korte y misbruges:

1. Midt i et Ord, forved een, eller flere Consonanter,

ter, saasom: Améthyst, Clystër, Chrystäl, E'gypt, Gypsy, Hymn, Lyddä, Myrrb, Olympic, Onyx, Pörphyr, Sátyr, Smyrnä, Sylvánus, Sylvéster, Transylvánia, Zéphyr, &c. læs *Emmihist, Rlistør, Mørr, Seetør, &c.*

2. Naar y staaer midt i et Ord, forved en Consonant, som efter Obs. 2. pag. 6. doubles i Udtalen, *S. E. Alchymy, Analysis, Chymist, Chrysostom, Hypocrite, Panegyric, Presbyter, Phrygia, Polygamy, Scythian, Sybil, Sycephant, Synod, Synonymy, Syrian, Typical, &c.* læs *Al'kymmi, Annællissis, Rimmist, &c.* Dog findes der mange som taler y, i de fleste af disse Ord, ud som æs, efter pag. 121. 4.

3. Naar y staaer midt i et Ord, i Enden af en Fortøned Stavelse, saasom: Apócrifh, Dídymus, Etymology, Hypócrisy, Hypóthesis, Physician, &c. læs *E'paafe, Kri'si, Dæ'dimoss, &c.*

Obs. Udi Vers bliver bægge disse Udtaler misbrugte, ligesom Skjaldrene trænger til et Rím-Ord, *S. E.*

„Were I but ónce from Bóndage frée,

„I'd never sell my Líberty, &c. (ii.)

„My Sòul ascénds abóve the Sky,

„And triumphs in her Líberty: &c. (æj.)

„Clóë, tell mé the Réason why, (i.)

„You love áll O'thers, yét háte mé?

De to første af disse Stropher kan man til Nød see igiennem Gingre med; men i den sidste er baade Verset vanskabt og Ordets rette Udtale forrejet.

§. XCVI. Om Ye.

Ye findes ikkém i den gamle Skrive-Maaade, og i deres Sted skrives nu enten ie, eller y, saasom: dye, lye, tye, &c. die, lie, tie, &c. dy, ly, ty, &c. men de udtales eens i dem alle, læs dæj, &c.

§. XCVII.

§. XCVII. Om Z.

Z lyder som et meget blødt s i Dansk. *S. E.*

Zány, Zēal, Zénith, Zéphyr, Zest, Zódiac, Zo'okers, &c.
A'rtizan, A'zure, Blāze, brāze, Dāzy, Fiz, Grāze,
Huzz, &c. læs S'eeni, S'iil, A'rtis'ann, Kes'hjerr,
bree's, Glee's, &c.

Obs. Naar Z følger næst efter en Vocal forved Endelsen ier, udtales det som ff og Vocalen i som i. *S. E.*
Brázier, Grázier, &c. læs Bree'fjerr, Gree'fjerr, &c.

NB. Mogle, som deriverer disse Ord fra Substantivis Brass, Grass, skriver dem Brásier &c. men i hvorsaa de end deriveres, bliver Udtalen dog den samme.

Rudimentor. Grammat. Anglicanæ

Partis Primæ

CAP. II.

Om Analogien, eller Ord-Betragtingen.

§. I. Om Ord.

Na jeg nu i det første Capitel har vidtløftigen talt om Udtalen aleene, kommer det mig nu til, at tale om Ord, hvis rette Brug er at være begribslige Tegn paa vores Ideer, og de Ideer, som de tilkjendegiver, er deres rette og egentlige Bemærkelse.

Med Ord kan vi baade udtrykke vore Tanker, og meddeele andre vores Mening, om alt det, vi seer, føler, hører, lugter, smager og forstaaer.

Men

Men som Grammatiker hverken lærer os, at passe Ordene ret efter vore Ideer, eller engang hvad de Ord egentlig betynder paa et andet Sprog, saa vil jeg, da jeg aleene har foretaget mig at skrive et *Compendium Grammaticum*, henviise den curieuse Læser til de Bøger, som fører Navn af Logica, og Lexicis til ydermeere Oplysning.

§. II. Om Ordenes adskillige Slags.

Alle Ord er enten Primitiva, Derivativa, Simplicia, Composita, Naturaliserede, eller Fremmede.

Primitiva, Stam-Ord, er de, som ikke hidleedes fra noget andet Ord, i samme Sprog, saasom: Cart, good, Fish, Hedge, &c.

Derivativa, Udsprings-Ord, er de, som kommer af et andet Ord i samme Sprog, saasom: Carter, go'odly, Fishing, Hédged, &c.

Simplicia, enkelte Ord, er de, som ikke er sammensatte af flere, saasom: Cart &c. som oventil ved Primitiva.

Composita, sammensatte Ord, er de, som er sammensatte af to, eller flere Ord, saasom: Cart-wright, Fish-kettle, Good-will, Hedge-take, Fishing-Hook, &c.

Naturaliserede Ord er de, som laanes af fremmede Sprog, og ved nogen Forandring har faaet Lighed med Sprogets egne, saasom: Brute, Beauty, Centre, natural, Profit, Wine &c. See pag. 30.

Fremmede Ord er de, som er laante af andre Sprog og bruges u-forandrede, saasom: Arcanum, Beaux, Chimæra, Memorandum, Non plus, &c.

§. III. Om Talens Deele.

Alle de slags Ord, som udgjør det Engelske
Tunges

Tunge-Maal, kan henføres til en eller anden af disse ti Talens Deelee (*Partes Orationis*,) nemlig: ARTICULUS, NOMEN, ADNOMEN, PRONOMEN, VERBUM, PARTICIPIUM, GERUNDIUM, ADVERBIUM, PRÆPOSITIO OG CONJUNCTIO.

Alf disse Talens Deelee bliver Nomen, Pronomen, Participium og Gerundium declinerede, ved visse *Numeros* (Tal) *Casus* (Bøjnings Endelse) og *Genera* (Kjøn) *Verbum* bliver conjugeret med *Personer* ic. de øvrige bruges uforandrede. Exemplerne paa en hver af disse findes under enhver Deel i sær.

§. IV. Om Declinationen, eller Ordenes Afbøjning og Forandring.

1. ¶ Declination er et vist Antal af forskjellige Endelser, hvorved et Nomen forandres i sex *CASUS* i bægge *NUMERIS*.

NUMERI ere tvende slags:

1.) *Numerus singularis* (det enkelte Tal) er det, som ikkun taler om een Person, eller Ting aleene; saasom; Man, Virtue, &c.

2.) *Numerus Pluralis* (Fleer-Tallet) er det, som taler om flere, end een Person, eller Ting; saasom; Men, Virtues &c.

2. ¶ *Casus* er et *Nominis* Forandring i Endelsen, som er forskjellig fra dets første og rætte Skikkelse.

Reg. *Casus* er disse sex følgende:

I. *NOMINATIVUS* (Navn-Endelse) er det Ord selv, som kan forandres ved *Casus*, i sin første væsentlige Bemærkelse

felse, saasom: Virtue is its own Reward: Dyden er sin egen Belønning.

II. GENITIVUS (Slægt-Endelse) viiser af hvad Slags, Betsomst, Egenkab, Eiendom, Slægt, eller deslige, en Ting mon være, saasom: Virtue's Reward, eller The Reward of Virtue: Dydens Belønning.

Obf. Heraf sees at Engellænderne haver tvende slags Genitivi, nemlig I.) den Nordiske, som endes paa S, med en foregaaende Apostrophus, og kommer overeens med de Danstkes og andre Nordiske Sprogs Genitivis, saasom: God's Grace, Guds Naade, &c. 2.) Den Latinske, som dannes ved at lægge of til Nominativus, og svarer denne til Latinernes Genitivus; saasom: the Grace of God, *Gratia Dei*, &c. Thi

NR. Den første staaer altiid forved, og den sidste altid bagved det Ord, som den sammensæjes med i Meningen, hvorpaa ovenstaaende Exempler tjener til Beviis.

III. DATIVUS (Gave-Endelse) giver en Ting, eller tilskriver den noget, saasom: to Virtue is given a just Applause. Dyden gives en billig Berømmelse.

IV. ACCUSATIVUS (Klage-Endelse) forestiller den Ting, som man har noget at klage paa, eller beskylde for noget, eller som man gjør noget ved, eller deslige, saasom: Understanding produces Virtue, Forstanden bringer Dyd tilveje, &c.

V. VOCATIVUS, (Kalde-Endelse) er den, med hvilken man taler til, eller kalder paa nogen, klager sig, eller glæder sig over noget, hilser nogen, og deslige, saasom: Thou, O King, art grátious, Du, o Konge, er naadig, &c.

VI. ABLATIVUS (Namt eller Fratagelses Endelse) fratager noget, viiser Maaden, hvordan, Instrumentet, hvormed, eller Marsagen, hvorfor noget er, gjør, eller skeer noget, saasom: take not FROM the Poor, tag ikke fra

fra den fattige, for he earns his Bread WITH Sorrow, thi han fortjener sit Brød med Belymring. She sate ON the Chair, hun sad paa Stolen, ic. See Cap. IV. §. I.

Obf. 1. Den første, nemlig Nominativus, kaldes CASUS RECTUS (den rette Casus), hvilken Vocativus altid er liig; men de øvrige CASUS OBLIQUI, (de afvigende Casus.)

Obf. 2. I Almindelighed er at agte, at Casus i det Engelske Sprog er af samme Bestaaffenhed, som i det Danske; i det man egentligen ikkun regner at have saa mange Casus, som man har Casuum Merker, hvilke er of, to, for, from, og deslige (Præpositiones) i det Engelske, ligesom af, for, til, fra, ic. er Casuum Merker i det Danske Sprog. For Resten har man i begge Sprog ikkun to Endelser, til at forandre Nomina, og tre til at forandre Pronomina med; Dog vil man for Tydeligheds og Tydeligheds Skyld ogsaa vedbeholde de øvrige CASUS. See §. IX.

3. GENUS er den Forskjel, der er imellem Kjønne; [*]

*) Men efter Grammatiken betyder Genus de forskjellige Classer, som Nomina, eller Adnomina, henføres til, i Følge af deres tilhørende Articler, eller Endelse.

NB. GENUS i det Engelske Sprog betragtes, enten i Henseende til disse tre Pronomina, he, han, she, hun, it, den; det, eller i Henseende til Ordets egentlige Bemærkelse, saasom, a Man, a Woman, a Book, &c.

Obf. Gen. I Almindelighed henføres alle slags Nomina, i Henseende til Kjønnet, til een af disse trende Grammatikalske Classer. 1.) GENUS MASCULINUM, Mand; eller Han-Kjønnet, 2.) GENUS FŒMININUM, Kvinde; eller Hun-Kjønnet; og 3.) GENUS NEUTRUM, Hverken-Kjønnet, eller det ubekjendte Kjøn.

 I K.

§ Til at kjende *Genus* i det Engelske Sprog, behøver man alene at betragte, enten den omtalte Ting er en *Han*, eller en *Hun*; hvilken *Jagttagelse* dog ikke gaar meget videre, end til de *Skabninger*, som *Naturen* og *Blæde-Drægten* siensynligen har adskilt, og da er *Genus*, ved at tillægge Ordet et af de tre ovennævnte *Pronomina*, ligesom Ordets *Bemærkelse* udkræver, tilstrækkelig nok adskilt. See mere neden til §. VII. under *Nomen*.

§. V. Om *Articulus* (*Navne-Støtte*.)

§ *Articulus* er to slags i det Engelske Sprog A, [an] og THE; den første af disse kaldes *indefinitus*, den sidste *definitus*.

ARTICULUS INDEFINITUS (den uindskrænkede *Navne-Støtte*) er i Engelsken a, hvilken svarer til en og et i det Danske Sprog. Den har sit Navn deraf, at den lader *Menningen* blive almindelig og uindskrænket.

NB. Naar det følgende Ord begynder af en *Vocal*, eller af et stumt h, tager denne *Article*, for *Belyds Skyld*, et n til sig, saasom: An Angel, &c.

Obs. Denne *Artikkel* kan ikke have *Pluralis*, hvoraf den og af andre kaldes *Articulus Unitatis* (det enkelte *Tals Navne-Støtte*.)

ARTICULUS DEFINITUS (den indskrænkede *Navne-Støtte*) er the, som svarer til den og det forved Ordet, eller til en og et, naar disse sættes bag til Ordet i *Dansten*. Den har sit Navn deraf, at den indskrænker, eller bestemmer, det *Nomen*, som den sættes til; enten samme er *Singularis*, eller *Pluralis Numeri*.

2. § Disse *Articler* er uforanderlige, og declineres som følger:

SINGU-

SINGULARIS.

Indefinitus.

Definitus.

N.	a, [an]	en, et.	the den, det; en, et.
G.	of a, [an]	en, et, &	of the den, det; ens, ets.
D.	to a, [an]	en, et.	to the den, det; en, et.
A.	a, [an]	en, et,	the den, det; en, et.
V.	-	-	-
A.	from, a, [an]	fra en, et.	from the fra den, det, en, et,

PLURALIS.

N.	the de, ene.
G.	of the de, & ; enes.
D.	to the de, ene.
A.	the de, ene.
V.	- - - -
A.	from the fra de, ene.

§. VI. Om Nomen.

⚡ Nomen, eller Nomen *Substantivum* (et *Navn-Ord*) er det bare og enfoldige *Navn* paa enhver materiel, eller ideel Ting, saasom: a Man, en Mand, an Angel, en Engel, Eternity, Evigheden; &c.

MATERIELE, (legemlige) Ting, er saadanne, som kan fornemmes ved Sandferne, og derfor maae føles, høres, lugtes, sees, eller smages, saasom; a Stab, et Stik; a Noise, et Bulder; a Stink, en Stank; a Star, en Stjerne; Salt, Salt, &c.

IDEELE (ulegemlige) Ting, er de, somfattes aleene ved Fornuften, saasom, Eternity, Evigheden; a Spirit, en Aand; Virtue, Dyden; Vice, Laster; Space, Rum, &c.

Et Kjende-Mærke paa et Nomen er :

Obs. 1. At, da det selv bemærker en Ting, kan det ikke med nogen Rimelighed tage det Ord Ting efter sig, saasom : a *Stabthing*, an *Eternity thing*, an *Angelthing*, &c. er urimeligt. Eller og

Obs. 2. Et Nomen er ethvert Ord, som man kan sætte Articlerne forved i det Engelske, eller for og bag ved i det Danske Sprog, saasom : a *Woman*, en *Kone*; the *Woman of Tekoa*, *Konen fra Tekoa*, &c.

2. G Nomina deeles igjen i tre Slags, nemlig Appellativum, Proprium og Collectivum.

APPELLATIVUM (felles-Navn) er ethvert Nomen, som betegner en almindelig Idee, eller mange særskilte Væsen, enten af et Slags, eller af en Art, saasom, a *Man*, en *Mand*, a *City*, en *Stad*, a *River*, en *Flod*, a *Vertue*, en *Dyd*, a *Beast*, et *Beest*, ic.

PROPRIUM (eget Navn) er det, som passer sig ikkun paa et enkelt Væsen, eller Ting, aleene, saasom : *Frédéric*, *Friderik*, *Copenhågen*, *Kjøbenhavn*, the *Elb*, *Elb-Floden*, *Chárity*, *Kjærlighed*, *Bucéphalus*, *Alexandri Magni Ride-Hest*, ic.

COLLECTIVUM, (samlende Navn) er det, som befatter mange Ting under eet Navn, og har Singularis Endelse, saasom : a *Company*, et *Selskab*; a *Congregation*, en *Forsamling*; *Couple* et *Kobel*; a *Dózen*, et *Dosin*; a *Fleet*, en *Flode*; a *Flock*, en *Flot*; a *Heap*, en *Dynge*; a *Herd*, en *Hjord*, ic.

3. G Ved ethvert Nomen har man at agte dets Genus, Numerus, Casus, og Declination.

§. VII. Om Genus Nominum.

¶ Et hvert Nomen er enten *Masculini*, *Fœmini*, eller *Neutrius Generis*. See ovenfor pag. 127.

MASCVLINI GENERIS (af Han-Kjønnet) er Mands-
Personer, Hanner, og alle de Navne, som kan tillægges
dem aleene, saasom: Fréderick, Brútus, &c. Horse,
en Hingst, Cock, en Hane, ic. King, en Konge, Cónsul,
en Borgemeister, Shépheard, en Hyrde, Smith, en Smed, ic.

FŒMININI GENERIS (af Hun-Kjønnet) er Quindes-
Personer, Hunner, og alle de Navne, som kan tillægges
dem aleene, saasom: Lovise, Máry, Cátharine, &c.
Mare, en Hoppe, Hen, en Høne, ic. Queen, en Dron-
ning; Vírgin, en Jomfrue, Lády, en Frue, Mid-Wife,
en Jord/Moder, ic.

NEUTRIUS GENERIS (af Bverken-Kjøn,) eller ube-
kjendte Kjøn,) er liv-løse Ting, og alle de Navne, som
ej kan tillægges noget af de to forrige Kjøn, saasom:
a Child, et Barn; an E'agle, en Ørn; a Spárrrow, en
Spurre; a Cat, en Kat; a Fox, en Ræv, ic. Fish of all
Sorts, af alle slags Fisk; Stone, Steen; Water, Vand;
a Tree, et Træ, ic.

2. ¶ Reg. Gen. He, han; bruges om
Hanner; she, hun; om Hunner af de levende
Dyr; og it, det [eller den] om alle Ting, hvad
det og være kan, undtagen NB. om Mænd, Qvin-
der og de Navne, som kan tillægges dem
aleene.

1.) Navne, som aleene henhører til Hannerne, er He,
Male, Man, Cock, Dóg, Buck, som og alle Mands
Navne, Værdigheder, og deslige, derimod

2.) De Navne, som aleene henregnes til Hunnerne
er, she, Fémale; Hen, Bitch, Doe; Fruentimmer Nav-
ne, Værdigheder og deslige, saasom;

Masculinum.

a He eller) *Servant*, en Tjener.
 a Man-)
 a Man-Cook, en Mand.
 a Male-Chîld, et Drenges Barn.
 a Male-Cat, en han Kat,
 a He-Cousin, en Fætter.
 a He-Friend, en Ven.
 a He Néighbour, en Nabo.
 a He Goat, en Gjedebu.
 a Cock-Pigeon, &c. en Hane Due.
 a Cock-Spárraw, en Hane Spurv.
 a Dog-Fox, en Hane Ræv.
 a Buck-Rábbet, &c. en Hane Raniin.

Femininum.

a She eller) *Servant*, en
 a Wóman-) Tjenerinde.
 a Wóman-Cook, en Koffe-Pige
 a Fémale-Chîld et Piges Barn.
 a Fémale-Cat, en Hun Kat.
 a She-Cóusin, en Fætterste.
 a She-Friend, en Veninde.
 a She Néighbour, en Nabo-
 erste.
 a She Goat, en Gjeed.
 a Hen-Pigeon, &c. en Hun Due.
 a Hen-Spárraw, en Hun Spurv.
 a Bitch-Fox, en Hun Ræv.
 a Doe-Rábbet, &c. en Hun Raniin.

og deslige flere.

3. *Æ* Følger nu en Fortegnelse paa de meest be-
 kjendte Engelske Nomina appellativa, som hver for sig
 tilkjendegiver Kjønnets Adskillighed med forskjellige
 Navne. An A'bbot, *m.* en Abbed; an A'bbess, *f.* en
 Abbedisse; an A'ctor, *m.* en Acteur; an A'ctress, *f.* en
 Actrice: an Administrátor, *m.* en Forvalter; an Admini-
 stratrix, *f.* an Adúlterer, *m.* en troløs Mand i Ægteskab;
 an Adúltress, *f.* en Hore-Kone: an Ambássador, *m.* en
 Gesandt; an Ambássadess, (*p*) *f.* a Báron, *m.* en Baron,
 Friherr; a Bároness, *f.* a Bátchelor, *m.* en Ung-Karl;
 a Maid, Virgin, *f.* en Møe, Gomsfrue: a Beau, Fop, *m.*
 en Straae-Junfer; a Belle, Minks, *f.* en Glane: a Boar,
m. en

(*p*) Kaldes saaledes, fordi det betyder et Umbede,
 og ikke, altid, som i Danishen, en Gesandts Frue &c.

m. en Narne; a Sow, *f.* en So: a Boar-Cat, *m.* en Han-Kat; a Cat, *f.* en Læve-Kat: a Boy, *m.* en Dreng; a Girl, *f.* en Pige: a Bridegroom, *m.* en Brudgom; a Bride, *f.* en Brud: a Brother, *m.* en Broder; a Sister, *f.* en Søster: a Buck, *m.* et Daa-Dyr; a Doe, *f.* en Daa: a Buck-Råbber, *m.* en Han-Kanin; a Doe-Råbber, *f.* en Hun-Kanin: a Buck-Rat, *m.* en Han-Rotte; a Doe-Rat, *f.* en Hun-Rotte: a Bull, *m.* en Tyr; a Cow, *f.* en Ko: a Bull-Calf, *m.* en Tyre-Kalb; a Cow-Calf, *f.* en Qvie-Kalb: a Bullock, a Steer, *m.* ung Tyr; a Héifer, *f.* en Qvie: a Cock, *m.* en Hane; a Hen, *f.* en Høne: a Còckrel, *m.* en ung Hane; a Pullet, *f.* en Høne-Killing: a Còquet, Còcket, *m.* en fref, eller alt for fri Person; a Còquette, Jilt, *f.* a Count, Earl, *m.* en Greve: a Còuntess, *f.* en Grævinde: a Còurtier, *m.* en Hof-Mand; a Court Ládý, *f.* en Hof-Damie: a Déacon, *m.* en Stift-Provst; a Déaconess, *f.* Diréctor, *m.* en Forstander; a Diréctrix, *f.* a Dôg, *m.* en Hund; a Bitch, *f.* en Læve: a Dôg-Wolf, *m.* en Han-Ulv; a Bitch Wolf, *f.* a Dôg Púppy, *m.* en Han-Balp; a Bitch Púppy, *f.* a Duck, *m.* en Andrif; a Drake, *f.* en And: a Drone, *m.* en Bi; a Bee, *f.* a Duke, *m.* en Hertug, Førfte; a Dúchess, *f.* en Hertuginde: an Eléctor, *m.* en Chur-Første: *item* een, der vælger; an Eléctress, *f.* an E'mperor, *m.* en Keiser; an E'mpress, *f.* en Keiserinde: an Exécutor, *m.* en Fuldforere, Skifte-Forvalter; an Exécutrix, *f.* a Fátther, *m.* en Fader; a Móther, *f.* en Moder: a Friar, Monk, *m.* en Munk; a Nun, *f.* en Nonne: a * Gállant, *m.* (q) en Kjereste, a * Místrers, *f.* en Bolerste: a Gándér, *m.* en Gasse; a Goose, *f.* en Gaas: a God, *m.* en Gud; a Góddess, *f.* en Gudinde: a Góverner, *m.* en Comandant, Hofmester; a Góverness, *f.* a He, *m.* en Han; a She, *f.* en Hun: an Heir, *m.* en Mands-Arving; an Héirefs, *f.* en Qvinde-Arving: a Cohéir, *m.* en Med-Arving;

(q) De Ord, som er betegnede med * kan tages i en god eller ond Forstand, ligesom de bliver udtalte til.

Drøbing; a Cobéirefs, *f.* a Héro, *m.* en Helt; a Héroin, *f.*
 en Heltinde: a Horfe, Stone-Horfe, *m.* en Hingfi; a Mare,
f. en Hoppe: a Horfe-Colt, *m.* et Hefie-Foll; a Mare-
 Colt, *f.* en Hors-Foll: an Hôft, *m.* en Bert; an Hôftels,
f. en Bertinde: a Hôftband, *m.* en Mand [*Maritus*] a Wife,
f. en Rone, [*Uxor*] a Hünter, Hüntfman, *m.* en Jæger;
 a Hüntrels, *f.* a Jew, *m.* en Jøde; a Jéwels, *f.* en Jød-
 inde: an Enchânter, Cónjurer, *m.* en Heremefter; an
 Inchântrels, *f.* en Trolde-Quinde: a King, *m.* en Konge;
 Queen, *f.* en Dronning: a Knight, *m.* en Ridder; a Lâdy,
f. en Frue: a Lad, *m.* en Ung Svend, Dreng, eller Pog;
 a Lâf, Wench, *f.* en Pige, Løs: a Léacher, *m.* en Høera
 Jæger; a Drab, Còckatrice, Hârlot, eller Strúmpet,
 Whore, &c. *f.* en Hore, Al-Hore: a Líon, *m.* en Løve;
 a Líonefs, *f.* en Lovinde: a Lord, *m.* en Herre, Friherre;
 a Lâdy, *f.* en Frue, Friberinde: a Male, *m.* en Han;
 a Fémale, *f.* en Hun; a Man, *m.* en Mand; a Wóman,
f. en Quinde, et Gruentimmer: a Gêntle-Man, *m.* en
 Adels-Mand; a Gêntle-Wóman, *f.* a Man Sérvant, &c. *m.*
 en Tjener; a Wóman Sérvant, &c. *f.* en Tjenerinde;
 Tjenefte-Pige: a Márquifs, *m.* en Margareve; a Márquefs,
 Márchionefs, *f.* en Margrævinde: a Máfter, *m.* en Mefter,
 a Míftrefs, Dame, *f.* en Mefterinde, Mad-Moder: a Máfter,
m. lítte Máfter, en Junker; Mífs, lítte Mífs, en Frø-
 fen, Jomfrue: Máyor, *m.* en Stads-Præfident; Máyorefs,
f. en Præfidents Frue: a Mífter, *m.* en Melke-Fíft; a Spáw-
 ner, *f.* en Ravn-Fíft: Mífter, *m.* og Míftrefs, *f.* naar de
 tilføjes en Persons Navn, betyder enten Herr, Mon-
 fleur, Signieur, eller Madam, Mademoifelle &c. faafom: Mi-
 fter Addison, &c. Míftrefs Phillips, &c. a Néphew, *m.* en
 Broder-eller Søfter-Søn; a Niece, *f.* en Broder-eller Søfter-
 Dotter: a Pânder, he Bawd, Procúrer, *m.* en Kuffer, Hore-
 Bert; a Bawd, Procúrefs, *f.* en Kufferfte, Koblerfte;
 a Pâtron, *m.* en Belynder; a Pâtronefs, *f.* a Pôët, *m.*
 en Poet, Skjaldrer; a Pôëtels, *f.* a Poffeffor, *m.* en Ejer-
 mand: a Poffefforefs, *f.* a Priest, *m.* en Præft; a Prieftels, *f.*
 a Prince,

a Prince, *m.* en Prinds; a Princess, *f.* a Priör, *m.* en Prior;
 a Priörefs, *f.* en Priorinde: a Prophet, *m.* en Prophet; a Pro-
 phetefs, *f.* a Protéctor, *m.* en Bæstjermer; a Protéctorefs, Pro-
 téctorix, *f.* a Ram, *m.* en Bæder; a Ewe, *f.* et Gummer, et
 Kaar: a Ram-Lamb, et Buffle-Lam, *m.*; a Ewe-Lamb, *f.* et
 Gummer-Lam: a Røgue, *m.* en Skjelm; a Jade, *f.* en Skarn-
 agtig Quinde: a Shépherd, *m.* en Hyrde; a Shépherdefs, *f.*
 en Hyrdinde: a Slöven, *m.* en Sludhemning; a Slättern,
 Slut, *f.* en Slutse: Sir, *m.* Min Herre, Monsieur; Ma-
 dam, *f.* NB. Naar Sir lægges til en Persons Døbe-
 Navn, saa betyder det ikke som i Dansken Hr. N.
 men Ridder N. *f.* Sir Isaac Newton, &c. a Son, *m.*
 en Søn, a Daughter, *f.* en Dotter: a Sorcerer, Magici-
 an, Necromancer, &c. *m.* en Trold-Karl; a Sorcerers,
 Inchántrefs, &c. *f.* en Trold-Kone: a Stag, *m.* en Hjord;
 a Hind, *f.* en Hind: a Stag-Calf, *m.* en Hjorte-Kalb;
 a Hind-Calf, *f.* en Hind-Kalb: a Stállion, *m.* en Hingst,
 Stod-Hest; a Breeder, *f.* en Hoppe: a Súltan, Söldan,
m. en Mahomedansk Keiser: Súltanefs, *f.* en Mahomedansk
 Keiserinde: a Tiger, *m.* et Tiaer-Dyr; a Tigrefs, *f.*
 en Hun-Tiger: a Tráytor, *m.* en Forræder; a Tráytorefs,
f. a Tútor *m.* en Lære-Mester; a Tútorefs, *f.* an U'nele,
m. en Far- eller Korbroyder; an Aunt, *f.* en Kaster, eller
 Møster: a Viscount, *m.* en Borg-Greve; a Viscountefs,
f. en Borgrevinde: a Wéncher, *m.* en Jomfrue-Knegt;
 a Wench, *f.* en Tøs, Sløge: a Whóre mōñder, *m.* en
 Hoer-Karl; a Whore, *f.* en Hore; a Widower, *m.* en
 Enkemand; a Widow, *f.* en Enke: a Wizzard, *m.* en
 Trold-Karl; a Witch, Hag, *f.* en Hæ, Trold-Kjerling:
 a Youth, *m.* en ung Svend; a Dámsel, Måid, or Virgin, *f.*
 en ung Møe, eller Jomfrue.

CURIOSA.

I. Alle Dyders og Lasters Navne tillægges af En-
 gellænderne de Genera, som tilkommer de Guder, eller
 Gudinder, med hvilke enhver Dyd, Last, &c. i sær so-
 restilles

restilles af Poeter og Malerne i Almindelighed, efter Mythologien.

2. De Engelske Poeter, Sabel-Udlæggere, og andre højtravende Stribentere henfører livløse Ting til en af de Personlige Njøn, hvori de rætter sig efter Grækernes og Latinernes Exempel, saasom:

„*Pauls Church*, - -

„Under *his* proud survéy the Cíty lies. DENH.

„Where e're thy *Návy* spreads *her* Cánvals wings

„Hómage to thee, and Peace to all *she* brings &c. WALL:

„The impátient *Sea* grows impótent and raves

„That Night assísting *his* impétuous Waves, &c.

Doa efterfølges deres Regler aldrig i Tale, eller ubunden Stil.

3. Det Ord Ship, et Skib, bruges som oftest som et Føemininum, med Pronomen *she* efter sig; endskjønt man, efter pag. 131. kan bruge it, uden at fejle.

§. VIII. Om Numerus Nominum.

Et hvert Nomen er enten Singularis Numeri. (enkelt af Tal) eller Pluralis Numeri, (af Fleer-Tallet) eller bægge tillige. See oven til pag. 126.

Zoved-Reglerne.

Reg. I. Ting, som er af et vidtløftigt Begreb, af en vis Orden, og adskillelige haver bægge Numeros, saasom: a Brook, en Bæk; Brooks, Bække: a Dignity, en Værdighed; Dignities, Værdigheder: a Hill, en Høj; Hills, Høje: a Life, et Liv og Levnet; Lives, * *. a Star, en Stjerne, Stars, Stjerner, &c.

Reg. II. Ting, som i sig selv ikke er forskellige, eller adskillige, og ikke kan deeles i enkelte Parter, uden at gjøre Vold paa deres naturlige Bestaaffenhed, har

har *Singularem* aleene, saasom: Air, Luft: Bútter, Smør: Clóth, Klæde: Fat, Fæt: Flesh, Kjød: Flax, Hør: Gold, Guld: Hemp, Hamp: Moss, Mos: Pitch, Bøg: Silver, Sølv: Wáter, Vand: Wood: Brænd: &c.

Reg. III. Ting, som er indviklede, eller bestaaer af adskillige Deele, som dog ikke lættelig kan skilles ad, har *Pluralis* Endelse aleene, saasom: Alms, Almisse: Alps, Italienske Bierge: A'mours, † Kjerligheds Bedrifter: A'ndes, Amerikanske Bierge: A'nnals, Mars Krønike: Antipodés, de Følk, hvis Fødder vender imod vores: Appenines, Italienske Bierge: * Arms, Vaaben: Arréars, tilbage bleven Sold: * A'thes, Afte: Barracks, Bræker: Bellowes, en Puster: Bilboes, Bøjen: Billiards, Billiard: * Bits, † et Bidse: Bówels, Indvoldene: * Bréeches, et Par Buxer: Cálends, den første Dag i hver Maaned: Cállipers, en Krum Cirkel: * Cares, Beshymringer: * Châps, Kæverne: Cinders, halvudbrændte Steen-Kul: Clóaths, Klæder: * Cómmons, daglig Kost; *it.* Under-Huuset i Parlamentet; Cómpassés, en Cirkel: Credéntials, et *Creditiv*-Brev: Dictatés, Tilsigelse: * Dráwers, Under-Buxer: Dregs, Bærme: Eaves, Tag-Skiæg: * Effécts, Midler: E'mbers, Jummer: E'ntrails, Indvoldene: † Fears, Frygt: * Flags, Siv: Folks, † Følk: Gállows, en Galge: * Gálls, Galde-Øble: Gámbols, † Junle-Læeg: Giblets, Kraase: * Grains, Mast: * Goods, Løssore Gods, Vare: * Gums, Gummer: * Hopes, Forhaabning: Ides, den 15de Martii, May, Julii, Octobris, og den 13de af de andre Maaned: Intéstines, Indvoldene: * Kibes, Frost i Hælene: Lees, Bundsfaldet: Lódgings, et Logement: Logarithms,

35

(†) De Ord, som er betegnede med †, bruges ogsaa undertiiden af gode Skribenter i Singulari. De derimod, som findes betegnede med *, har en gandske fremmed Bemærkelse fra de Singu'ares, som bogstaveres, ligesom de.

garithms, *Logarithmus* - Regning: Loins, † Lønderne: Lungs, Lønaerne: Mállovs, Kat: Ost: * Mánners, Søder: Máttines, Morgen: Bøn: *Means*, et Middel: Méasles, Meslinaer: *News*, nye Tidender: Nones, den 7de *Martii*, *May*, *Julii*, *Octobris*, og den 5te af de andre Måaneder: Oats, † Havre: * Pains, Møje, Umag: * Parts, *Genie*, Sinds Gaver, Keme: Pincers, Knibe: Lang: Pocks, Smaa: Kopper: * *Présents*, Bevissligheder: * Quárters, Quarter: Reins, Myrene: *Rélicks*, Levninger: *Révells*, *Carnevals* Lustigheder: *Riches*, Ríigdom: Róckets, Lust: Svørmere: Scissars, Sar: Shámables, Slagter: Boder: Shears, Stor: Sar: Snúffers, Lyse: Sar: * *Spectacles*, Briller: * *Spirits*, *Spiritus*: stairs, en Trappe: * *Stays*, Snørliiv: * *Stocks*, en Gabe: Stof: Straits, Betryk: Suds, Søbe: Lud: Sylphs, Smaae *Cupider*, *Amouretter*, Tares, Bitter: * *Témples*, Findinger: * *Terms*, en Billaar, ic. *Thanks*, Tak: Tongs, Gld: Slemen: Tráppings Heste: Smykke: Trówsers, Lang: Burer: Twéesers, Rappe: Lang: * *Vails*, Drifke: Pen: ge: Vésperers, Aften: Bøn: Vánds, *Víctuals*, Levnets Mid: ler: *Vitals*, Livs: Mander; Sinds Munterhed: Wáges, Løn, Gage: Waits, en vis Nat: *Musíc* i Engelland: *Wakes*, Kirke-Messe, Kirkens Indvielses Fæst.

Hertil kan ogsaa henføres *Botánics*, *Díptichs*, *Dióptrics*, *F'thics*, *Hydrostátics*, *Mathemátics*, *Meehánics*, *Meta-physics*, *Oeconómics*, *Optics*, *Physics*, *Polémics*, *Póli-tics*, *Státics*, *Táctics*, og flere deslige Kunst: Ord.

Reg. IV. *Nomina Specierum* (heele besynderlige Arters Navne) bruges meest i *Singulari Numero*; men naar nogen af disse tages for *Individua* (visse Slags) kan de have *Pluralem* tillige, saasom: Nobility, Adelskab: Souldiery, Soldatessen: Wheat, Hved: Air, Lust: Hair, Haar: Fleth, Kød: Milk, Mælk: Oil, Olie: Tar, Tjære: Wine, Vín ic. Hairs, Haar: Oils, Wines, &c.

2. *Pluralis* dannes af *Singulari*, ved at forandre Endelsen.

i. Rég.

1. Reg. Pluralis dannes almindeligst ved at lægge et *s* til Singularem; saasom: a Son, en Søn; *Sons*, Sønner; a Book, en Bog; *Books*, Bøger, *ic.* Men

2. Reg. Naar Singularis endes paa *s*, eller den hvislende End af *s*, [pag. 31. 4.] da udgøres Pluralis ved at lægge *es* til Singularem; * Fordi slige Endelser nærmer sig saa meget i Lyden til *s*, at man ej kunde høre forskiel paa deres *Singularis*, uden ved at lægge en Stavelse til Enden, saasom: a Face, et Ansigt; *Faces*, Ansigter; a Branch, en Green: *Branches*, *Greene*: a Judg, en Dommer; *Judges*, Dommere: a Page, en Side i en Bog; *Pages*, *Sider*: a Cause, en Marsag; *Causes*, *Marsager*: a Lads, et ungt Fruentimmer; *Lasses*, unge Fruentimmer: a Fish, en Fisk; *Fishes*, *Fiske*: a Fox, en Ræv; *Foxes*, *Ræve*: *Phiz*, et Udseende; *Phizes*, *Udseender*: *ic.* See og pag. 31. 4.

Obf. Det *e*, som findes i Enden efter *c*, *g*, *f*, eller *z* maae vige, for at forekomme tvende *E*-ers Sammenkomst.

3. Reg. Naar Numerus Singularis endes paa *y*, med en næst foregaaende Consonant, da dannes Pluralis ved at forandre *y* til *ies*, saasom: A'rmy, en Krigs-Hær, *A'rmies*; a Bódy, et Legeme; *Bódies*: a Cítý, en Stad; *Cíties*: a Dúty, en Pligt; *Dúties*, &c. men

4. Reg. Dersom der gaaer en Vocal forved *y*, da dannes Pluralis Regelræt, ved at sætte *s* til Singularem, efter 1ste Regel, saasom: a Bay en Fjord, *Bays*: a Dey, Algie-riske Regent; *Deys*: a Joy, en Glæde; *Jays*, &c.

3. Følgende *Nomina* danner deres *Pluralem* imod disse Regler; og maae derfor vel iagttages, som de, der er uregelrætte, nemlig:

Sing. a Beau, † en Straa: Junker; Plur. *Beaux*, (r)
Straa:

(r) Disse Slags fremmede Endelser kan jeg ingenlunde recommendere, ej alene fordi det Engelske Sprog

Straa-Junkere: f. a Bróther, en Broder; pl. *Bréthren*,
 Bróthers, Brødre, (Sødsfænde) f. a Calf, en Kalv; pl.
 Calves, Kalve: f. a Chick, eller Chicken, en Kylling;
 pl. Chickens, Kyllinger: f. a Child, et Barn; pl. Chil-
 dren, Børn: f. a Cow, en Ko; pl. Cows, Kine, eller Keen,
 Køer: f. a Chérub; ‡ pl. Chérubim, eller Chérubs; f. a
 Deer, et Daadyr; pl. Deer: f. a Die, en Dærning; pl.
 Dice, Dærninger: f. an Elf, en Underjords Pusling; pl.
 Elves, Puslinger: f. a Foot, en Fod; pl. Feet, Fødder:
 f. a Goose, en Gaas; pl. Geese, Gæs: f. a half, Hælf-
 ten, det Halve; pl. Halves: f. a Hose, en Strømpe; pl.
 Hose, Strømper: f. a Knife, en Kniv; pl. Knives, Knive:
 f. a Leaf, et Blad; pl. Leaves, Blade: f. a Loaf, et Brød;
 pl. Loaves, Brød: f. a Louse, en Luns; pl. Lice, Luns:
 f. a Life, et Liv og Levnet; pl. Lives: f. a Man, en Mand;
 pl. Men, Mænd: NB. Herefter gaaer alle de Ord, som er
 sammensatte med Man, saasom Meal-man, Wo-man, &c.
 f. a Mouse, en Muns; pl. Mice, Muns: f. a Mischief,
 en Ulykke; pl. Mischieves, Ulykker: f. Mister [Bøyer &c.]
 Hr. [Bøyer] pl. Méssieurs: f. an Ox, en Stud, eller Dre,
 pl. O'xes, O'xen, Stude, Øren: f. a Pea, en Vært, pl.
 Pease, Værter: f. a Penny, en To: Skilling; pl. Pence,
 To: Skillinger: f. a Phænómenon, en Luft-Syn, Synlig-
 hed, pl. Phænómena: ‡ f. a Scarf, en Skærv; pl. Scarfs,
 eller Scarves, Skærve: f. self, selv; pl. selves, See §. XIV.
 f. a Sheaf, en Korn-Næger; pl. Sheaves, Korn-Næg: f. a Sheep,
 et Faar; pl. Sheep, Faar: f. a Shelf, en Hylde; pl. Shelves,
 Hylde: f. a Sow, en So, pl. Sows, Swine, Søer: f. a Staff,
 en Rjep, Stav; pl. Staves, Rjeppe, Stave: f. a Swine, et
 Sviin; pl. Swine, Sviin: f. a Séraph, ‡ pl. Séraphim,
 eller Séraphs: f. a Thief, en Tyv; pl. Thieves, Tyve:
 f. a Tooth, en Taud; pl. Teeth, Tænder: f. a Turf, en
 Tørv,

derved liider Bولد; Men endog fordi Ordet derved gjøres
 uforstaaeligt for alle ustuderede Læsere.

Torb, pl. Turves, Turfs, Tørve: f. a Wife, en Kone; pl. Wives, Koner: f. a Wolf, en Ulv; pl. Wolves, Ulve.

Obs. De, som med dette Tegn $\neq$ er betegnede, danner ogsaa deres Pluralem, ved at lægge 'S til den fremmede pluralis Endelse, saasom: Arcána's, Beau's, Phænómena's, &c. Mange vel øvede Skribenter betiener sig ogsaa af 's til at forme pluralem, naar den Stavelse, som ender Singularis, endes paa en Vocal, saasom He's, Beau's, Chíméra's, Esau's, Jéhu's, Loo's, Quási's, Símile's, Syncope's, &c. Men som denne Dannelses forårsager Forvirrelse i andre Regler, saa var det nok saa rigtigt, at følge Hoved-Reglen og skrive Arcánums, eller Arcánas; Beaus, Chíméras, Esaus, Hēs, Jéhūs, Loos, Quásis, Shēs, &c. uden Apostrophus.

4. ¶ De Gamle Nationers Navne, som Kommer for i Historien, beholder til største Deelen deres Hoved-Sprogs Endelse i Plurali; Men endes gemeenligen i Singulari paa ian, saasom f. a Bélgian, en Nederländer, ic. pl. Belgæ, Nederlandere, f. a Cimbrian, en Jyde, Jyllænder: pl. Címbrî, Jyder: f. Icénian, en af Dorsettes i Engelland første Indbyggere, pl. Icénî, f. a Menápien, en Brabander, ic. pl. Menápîi: f. a Silúrian, en af Førstendømmets Wallis ældste Indbyggere, pl. Silúres: f. a Trinobántian, en af LONDON's første Indbyggere; pl. Trinobántes, &c.

5. ¶ Sædvanen har givet nogle Ord, som af Bemærkelse er Singularis Numeri, Pluralis Endelse, saasom: A'thens, en Stad i Grækenland; Bays, N. P. Coats, N. P. Devízes, en By i Engelland: Downs, en Engelsk Heed: Gibbons, N. P. Grigs, N. P. Jones, N. P. Pérkins, N. P. a Súmmons, en Stævning: ic. dog mestdeels egne Navne.

Hertil kan man ogsaa hensefø følgende Skjelds- eller Spotte-Ord, saasom: a Hunks, en Snier: a Jack-an-apes,

apes, en nævvis Gæf: a Jakes, et Snabs, et Sviin:
a Mopes, en Tøffe, Sandseløs: a Rômps, eller Râmps,
en Glane-Gjed, &c.

§. IX. Om Declinatione Nominum.

De Engelske Nomina har egentligen ifkun
een eeneste Declination, hvorefter de med Articulo
og Casuum Merker declineres i bægge Numeris,
med Nominativi Endelse uforandred i alle sex Cas-
sus, den Nordiske Genitivus aleene undtagen, som
følgende Exempels Tabel nærmere viiser.

See tillige pag. 127. Obs. 2.

Engelske Nomina declinerede

med Art. Indef. Art. Def. og uden Art.

Numerus Singularis.

		I	2	* 3	* 4
N.	- - -	a Man,	an Angel,	the King,	God.
G. N.	- - -	a Man's,	an Angel's,	the King's,	God's.
G. L.	of	a Man,	an Angel,	the King,	God.
D.	to	a Man,	an Angel,	the King,	God.
Ac.	- - -	a Man,	an Angel,	the King,	God.
V.	O	Man!	O Angel!	O King!	O God!
Abl.	from	a Man,	an Angel,	the King,	God.

Numerus Pluralis.

		I	2	* 3	* 4
N.	- - -	Men	the Angels,	the Kings	Gods,
G. N.	- - -	Men's	- - - - -	- - -	- - -
G. L.	of	Men	the Angels,	Kings	Gods,
D.	to	Men	the Angels,	Kings	Gods,
Ac.	- - -	Men	the Angels,	Kings	Gods,
V.	O	Men	- - Angels!	Kings	Gods!
Abl.	from	Men	the Angels,	Kings.	Gods.

2. Her maae man eengang for alle merke, at of, og det apostropherede s [*'s*] svarer til andre Sprogs *Genitivus*; *to*, eller *for*, til deres *Dativus*; og, *from*, *of*, *by*, *in*, eller *with*, til deres *Ablativus*, i begge *Numeris*.

Naar et Nomen faaer den Nordiske Genitivum kaldes det et NOMEN ADJECTIVUM.

Obs. 1. Naar et Ord endes paa *ch*, *dg*, *th*, *ss*, eller *x*, da dannes den Nordiske Genitivus, som pag. 126. beskriver, oftest ved at sætte *es* til Nominativum, uden Apostrophus; saasom: the Ch^urches D^octrine, the J^udges S^entence, &c. Dog synes mig, at det for Endeligheds Skyld var nok saa rigtigt, at skrive the Ch^urch'es, eller Ch^urch'es; the J^udg'es, eller J^udge's, &c. Paa det at man derved kunde kjende *genitivum singular.* fra *pluralis Numerus*, ligesom denne genitivi Dannelses Maade, nu af alle de bødste Skribentere er vedtagen, i de Ord, som endes paa *ce*, *ge*, *se*, eller *ze*, saasom: the Prince's L^evee, the J^udge's S^entence, the H^orse's Tail, the M^aze's Parts, &c.

Obs. 2. Udi *Ken*-eller *Fleerstavelses* Ord, som endes paa *s*, med en foregaaende Consonant, [Mars' Hill, Righteousness' Sake &c.] saa og udi *Fleerstavelses* Ord, som endes paa *s* med en foregaaende Vocal; [V^enus' T^emple, M^oses' L^aw &c.] samt udi *Fleerstavelses* Ord, som har Lyden af *s*, [pag. 31. og 139.] og ellers vilde lyde ilde, dannes genitivus ved at sætte en blot Apostrophus, foruden noget *s* til Enden, saasom Justice' Sake, Peace' Sake, &c. Men

Obs. 3. Naar Genitivus singularis kunde læt forvirres med genitivo pluralis, eller tvært imod, og hvor Meeningen ellers kunde blive tvetydig, efter som der i Talem ingen Forskjel kan høres imellem singularis og pluralis Genitivus, saasom: the Parents' D^uty, Forældrenes Pligt; the Fathers Writings, Kirke: Fædrenes Skrifter; the Stone's End,

End, Stenenes Ende; the Warriours' Arms, Helternes
 Baaben; *ic.* hvilke lyder i Talen ligesom disse Genit. singu-
 lars, the Parent's, Duty, Faderens eller Moderens Pligt;
 the Father's Writings, Faderens Skrifter; the Stone's
 End, Stenens Ende; the Warriour's Arms, Helternes
 Baaben, *ic.* Saa bruger man røttene den anden Geniti-
 vum med of, saasom: the Duty of Parents, the Writings of the
 Fathers &c.

Dog

Obs. 4. Enstavelses Ord, som i Nominativo endes paa
 es, danner deres genitivum ved at tage 's til sig i Enden,
 og vover da en Stavelse i Udtalen; saasom: Charles's Pa-
 pers, Carls Skrifter; St. James's Epistle, St. Jakobs
 Sende-Brev, *ic.*

Obs. 5. Ord, som i Nominativo endes paa y, vedbehol-
 der røttene samme y i Genitivo, end de forandrer det til ie,
 saasom: the City's Protector, Stadens Beskytter; King
 Henry's Treatise against Luther, Kong Henriks Traktat
 imod Luther, &c.

Og endelig

Obs. 6. Til de Ord, som har en uregelræt pluralem,
 bruger man røttene den Nordiske Genitivum, end den an-
 den, som dannes med of, saasom: Men's Minds; Children's
 Bread; Oxen's Toil; &c.

§. X. Om Adnomine.

Ad-nomen; (*Adjectivum*, eller Tillægs-
 Ord) er et Ord, som lægges til et Nomen, for at
 beskrive samme, eller tillægge det en vis Bestaf-
 fenhed.

ADNOMEN haver ingen bestemt, eller begribelig Bemer-
 kelse, uden det lægges til et Nomen, saasom: wise, viis, *ic.*
 giver ingen bestemt Idee, men a wise Man, en viis Mand,
 giver et tydeligt Begreb; Dog kan et Adnomen ogsaa staae
 aleene og give en begribelig Ting tilkjende; men det tager
 da

da Art. defin. *the* forved sig, og staaer i Steden for et No-
men, som forstaaes derunder, saasom: to. hit *the white*
[Mark] at træffe Middel-Puncten i Skyde-Stiven:
the wise [Men] *teach* to, de Visse lærer saa, &c.

Obs. Adnomina kjendes deraf, at de kan tage det Ord:
Thing, en Ting, til sig, og derved udgjøre en begribelig
Mening.

2. ¶ De Engellske Adnomina bliver hver-
ken med Genus, Numerus, eller Casus foran-
drede; Men beholder i alle disse Tilfælde een og
den samme Endelse:

§. L. m. a *good Man*, en goed Mand; f. a *good Woman*,
en goed Qvinde; n. a *good Table*, et got Bord, &c. pl. m.
the good Men, de gode Mænd, &c. genit. pl. of *the good*
Man, den gode Mand's &c.

Exc. Disse to følgende, nemlig 1) f. *this*, denne, pl.
these, disse: 2) f. *that*, den, pl. *those*, de. See p. 158.

Om, all, enough, enow, many &c. See neden til
i *Syntaxi*.

Obs. Naar Adnomina staaer i Nominum Sted og Be-
merkelse, tager de Numeri pluralis Endelse til sig, saasom:
one, Ones; *secret*, *Secrets*, &c.

§. XI. Om Comparatio Adnominum.

Comparation (Sammenligning) er et Adnominis
[eller *Adverbii*] Forandring i Endelsen, hvorved det i
Sammenligning med et andet Ord, enten forøges, eller
forringes i Bemerkelsen.

¶ Gradus Comparationis (Sammenlig-
nings Grader) er trende, 1.) Positivus, 2.)
Comparativus og 3.) Superlativus.

§

POSITI-

POSITIVUS, er Adnomen selv, i sin egentlige Skikkelse og Bemærkelse, saasom: sweet, sød, eller sødt.

COMPARATIVUS er den første Forøgelse, eller Forringelse i Adnominis første og egentlige Bemærkelse, saasom: sweeter, sødere, less sweet, mindre sød &c.

SUPERLATIVUS, er den Grad, hvori Adnomen stiger, eller falder, til den højeste, eller ringeste Bemærkelse, saasom: sweetest, sødest, least sweet, mindst sød, &c.

Regel. Comparativus dannes ved at lægge Endelsen er til Positivum, eller, om Positivus endes paa e, ved at sætte et r til samme; eller og ved at lægge eet af disse Adnomina, more, mere; eller less, mindre for ved Positivum. Superlativus gjøres af Positivo, ved at tillægge Endelsen est, naar Positivus endes paa en Consonant; Men ikkun st, naar den endes paa e: Eller og ved at sætte eet af disse Adnomina, most, meest; least eller lest, mindst, for ved Positivus, som af ovenstaaende Exempler kan erfares.

Obs. 1. Naar Positivus er et Eenstavelses Ord, som endes paa d, g, eller t, med en enkelt Vocal foran, da doubles samme d, g, eller t i Sammenlignelsen, saasom: red, rød, redder, reddest; big, før, bigger, biggest; fit, bequem, fitter, fittest; Men disse Bogstave doubles ikke, naar der gaaer en Diphthongus, eller en Consonant, for ved samme, saasom: broad, bred, broader, broadest, grand, stor, grander, grandest, &c.

Obs. 2. De Adnomina, som endes paa y, forandrer samme y i Comparisonen til ie, saasom: godly, guddelig, godlier, godliest; happy, lykkelig, happier, happiest; &c.

Obs. 3. De Fleerstavelses Adnomina, som endes paa
-able,

-able, -ain, -al, -ant, -ary, -ate, -cal, -en, -ent, -est, full, -ing, -ish, -ive, -less, -ly, -oly, -ory, -ous, -some, og deslige, danner deres Comparativum og Superlativum ved at lægge de Adnomina *more*, *less*, *most*, *least* forved samme, saasom: *Commendable*, roesværdig, *more* [less] *commendable*, *most* [least] *commendable*; *certain*, viß *more certain*, *most certain*; *general*, almindelig, *more general*, *most general*; *fragrant*, vellugtende, *more fragrant*, *most fragrant*; *necessary*, fornøden, *less necessary*, *least necessary*; *beautiful*, dejlig *more beautiful*, *most beautiful*, &c. (s).

Ikke desmindre, da dette meest skeer for Vellyds Skyld, i Følge af neden staaende Anmerkning, (s) bliver disse Adnomina ofte comparerede [efter den almindeligste Maade med *er*, og *est*] i sær i Superlativ, naar Articul. def. the staaer forved samme: saasom: *the commendablest Man in Town*, den roesværdigste Mand i Byen; *the certainest Means*, det visseste Middel; *the generalst Rule of all*, den aller almindeligste Regel af alle; *the fragrantest Rose in the Garden*, den bedst lugtende Rose

R 2

i Haven,

(s) Ligesom det Engelske Sprog i mange Poster har den Fordeel, at det besidder adskillige Sprogs Idiomata (besønderlige Maader at udtrykke sin Menning, og danne sine Ord-Forandringer paa) af hvilke man med Nytte kan betjene sig, hvor Siirlighed i Talen, eller den letteste og meest flydende Udtale det udkræver: Saa finder man og et mærkeligt Exempel paa denne Fordeel i følgende Anmerkning: I de korteste Ord og lettest flydende Endelser betiener Engellænderne sig af de Nordiske Sprogs Idioma, som det korteste; Men i de lange og haarde, eller ubehagelig klingende Endelser, benytter de sig af de Söwenlandske, som de lettest flydende Idiomata.

* Dette kan bruges som en fast Hoved-Regel for Comparativis Gradernes Dannelse, hvorfor jeg ikke har anført flere Endelser.

i Haven, the beautifullst of the three Sisters, den desligste af de tre Søstre, 2c. (t)

2. Følgende Adnomina er uregelrætte i deres Comparation, og afviger fra alle de forige Regler, nemlig:

<i>Positivs.</i>	<i>Comparativs.</i>	<i>Superlativs.</i>
Good, god,	better, bedre,	best, bedst,
evil, bad, ill, onde,	worse, verre,	worst, verst,
little, liden, smaa,	less mindre, smærre,	(least,]mindst, smærst.
many, mange,	more,	(fleere,
much, meget,	meere,	most, (fleest, meest.

NB. Man bruger ogsaa læsser, i steden for less; saasom: A'sia the less, eller the læsser A'sia, &c.

Obs. 4. Nogle faa Ord er baade regel- og uregelrætte tillige, saasom: *Pos.* Old, gammel, *Comp.* O'lder, eller E'lder, ældre: *Sup.* O'ldest, E'ldest, ældst 2c.

Obs. 5. Nogle Adnomina udfører Graderne ved at tage verry, meget, ræt; good, god, got; well, vel; ill, eller evil, ilde, ond; high, høj; low, lav, 2c. saasom: verry rich, meget riig; yet richer, endnu rigere; the richest of all, den allerrigeste: good humoured, som er af et godt Gemyt; better humoured, af et bedre Gemyt; best humoured, af det bedste Gemyt; well bred, vel opdragen, better bred, bedre opdragen, best bred, bedst opdragen; ill taught, ilde lært, underviist, worse taught, slættere lært, worst taught, allerstættest lært; high colour'd, høj-farved, higher colour'd, højere farved, highest colour'd, højest farved; low minded, nederdrægtig, lowest minded, nederdrægtigere, lowest minded, allernederdrægtigst, 2c.

3.

(t) Hertil maa henføres able dygtig og håndsome
skjøn, abler, håndsome, ablest, håndlomest,

3. **R**egle Ord [Sc. Adverbia] som ellers er ufor-
anderlige, voper og ved Graderne. See herom neden
til §.

§. XII. Om Adnominib. numeralibus.

De Adnomina, som bruges til at tælle
med, er sex Slags: 1) Cardinalia, 2) Ordina-
lia, 3) Collectiva, 4) Distributiva, 5) Propor-
tionalia, 6) Numeralia.

I. CARDINALIA (Ræde eller Roved-Tall) er de, med
hvilke man flethet tæller Ting, hvor mange de er, hvil-
ke efter den overalt vedtagne Maade ligesom i en Ræde
følger efter hverandre, saasom:

One [Hvaann]	1	Thirteen	13	Fóurty one &c.	41
Two [Tu]	2	Fóurteen	14	Fifty	50
Three	3	Fifteen	15	Fifty one &c.	51
Four	4	Sixteen	16	Sixty	60
Five	5	Séventeen	17	Sixty one &c.	61
Six	6	Eighteen	18	Séventy	70
Séven	7	Nineteen	19	Séventy one &c.	71
Eight	8	Twénty	20	E'ighty	80
Nine	9	Twénty one &c.	21	E'ighty one &c.	81
Ten	10	Thírty	30	Nínety	90
Elleven	11	Thírty one &c.	31	Nínety one &c.	91
Twelve	12	Fóurty	40	Húndred	100
Húndred and one, Hundrede og en, ic.					101
Two Húndred, to Hundrede, ic.					200
a eller one Tho'usand, et Tusend, ic.					1000
two Tho'usand, to Tusend, ic.					2000

2. ORDINALIA (Ordens-Tal) er de om hvilke man
udtrykker hvilken i Ordenen, eller Tallet, noget er, sa hien-
des paa det Spørgsmaal, hvilken ij Tallet, eller Ordenen:
saasom:

the First [første]	1ste	Eleventh	11te	Twénty first	21de
Sécond	2den	Twelfth	12te	Thirtieth	30de
Third [tjerd]	3die	Thirteenth	13de	Fo'urtieth	40de
Fourth	4de	Fo'urteenth	14de	Fiftieth	50de
Fifth	5te	Fifteenth	15de	Sixtieth	60de
Sixth	6te	Sixteenth	16de	Séventieth	70de
Séventh	7de	Séventeenth	17de	E'ightieth	80de
Eighth	8de	Eighteenth	18de	Ninetieth	90de
Ninth	9de	Nineteenth	19de	Húndredth	100de
Tenth	10de	Twéntyeth	20de	Thóusandth	1000de.

item, the last, den sidste; the last but one, eller save one, den sidste ikkun een: 2c.

3. COLLECTIVA (samlende Tal) er de, som indbefatter to, eller flere, Ting under eet Navn, og er til største Deelen Kunst-Ord, saasom: a brace, 2 Hunde, Karper, Ballacher, 2c. a couple, 2 Jagt-Hunde, 2c. a dozen [12] et Dozin, a groce [144] tolv Doziner, a leath, 3 Jagt-Hunde, Harer 2c. a Million, [10,00,000] et Million, a myriad, [10,000] ti tusende, a pair, [2] et Par, a score [20] en Snees, 2c.

NB. Céntury, Clove, Dicker, Quire, &c. som og de fleste af de ovenførte Exempler, er Nomina, og har sælgelig her intet Sted.

4. DISTRIBUTIVA (Uddeelings-Tal) er de, som deeler noget ud i visse Parter eller Portioner, og kjendes derpaa at man spørger, hvor mange, eller hvor meget af gangen, saasom: half, hælften; a third, en tredie Deel, a quárter, en fjerde Deel, a fifth Part, en femte Deel, 2c. one by one, een for een; one at a Time, een af gangen 2c. two by two, to for to, 2c.

5. PROPORTIONALIA (Lignings- eller Proportions-Tal) er de, med hvilke man tillægger en Ting et vist Tal, i Væning med andre flere, eller færre, saasom: single, enkelt; double, twofold, dobbelt; triple, thrée-fold, trede,

tredebelt; quádruple, fourfold, firedobelt; fivefold, &c. femdobelt, &c.

6. NUMERALIA (Igentagelses Tal: Ord) viiser hvor mange gange noget skeer, eller igientages; og er disse følgende: Once, [one Time] en gang, twice, [two Times] to gange, thrice [three Times] tre gange, four Times, fire gange, five Times, &c. fem gange, &c.

NB. De øvrige slags Tal findes neden for hos Adverb.

§. XII. Om Pronomine.

Et PRONOMEN (Hjælpe-Navn) er et Ord, som sættes i Steden for et Nomen, for at give den foranbemeldte, eller under Meningen forstaaene Persone, eller Ting tilkjende.

Obf. Pronomina, saasom de forrætter Nominum Embede, og staaer i deres Sted, har ligesom Nomina tvende Numeri, nemlig: *Numerus Singularis*, og *Numerus Pluralis*. See pag. 125.

2. Et Pronomina deles efter deres Bemærkelse i syv Classer 1) Personalia, som ogsaa kaldes Substantiva. 2) Possessiva, eller Adjectiva. 3) Reciproca. 4) Demonstrativa. 5) Relativa. 6) Interrogativa, og 7) Indefinita, hvoriblandt regnes Numeralia.

I. PERSONALIA (Personlige, eller selvstændige Hjælpe-Navne) er de, som tilkjendegiver de tre Personer, som kan indbefattes i en Tale.

Den første Person er den, eller de, som taler, saasom: *I write*, jeg skriver; *we hope*, vi haaber, &c.

Den anden Person er den, eller de, som man taler til,

til, saasom: *thou readest*, du læser, *you hear*, I hører paa, &c.

Den tredie Person er *den*, *det*, eller *de*, som man taler om, saasom: *he commands*, han befaler; *she talks*, hun taler; *it is*, det er; *they rejoice*, de glæder sig, &c. (u)

2. *POSSESSIVA* (Ejendoms Hjælpe-Navne) tilkjende giver en Ejendom, eller Besiddelse, og er to slags nemlig:

a) *Conjunctiva* (Tillægs Hjælpe-Navne) de slags Pronomina, som stædte sættes forved Nomina i begge Numeris, hvoraf de ogsaa kaldes *Adjectiva*. [*] Disse ere *my*, *min*, *mit*; *thy*, *din*, *dit*; *his*, *hans*, *hers*, *hendes*, *its*, *dets*, *dens*; *our*, *vor*, *vort*, *your*, *eders*, *jerres*; og *their*, *deres*. See pag. 158.

[*] Disse Pronomina er virkelig intet andet, end Adnomina, og haver, ligesom disse, hverken foranderlige Numeri, eller Casus i det Engelske Sprog.

b) *Absoluta* (Selv-stændige) fordi de staaer altiid foruden, eller i Steden for et foregaaende Nomen, i en Mæning, og er disse følgende *mine*, *min*, *mit*; *thine*, *din*, *dit*; *his*, *hans*; *hers*, *hendes*; *ours*, *vores*; *yours*, *eders*, *jerres*; *theirs*, *deres*.

Obs. Man hører ofte, baade iblandt honette Folk og den gemeene Mand, *hisa*, *hern*, *ourn*, *yourn*, *theirn*, i Steden for *his*, *hers*, *ours*, &c. men disse er af samme slags

(u) Af de 3 Personlige Hjælpe-Navne, som henhører til den 2die Person, er de 2 første ifkun egentlig Personlige, men det sidste, nemlig *it*, den eller det, er egentlig ifkun et pronomen reale, eller Hjælpe-Navn, som bruges om livløse Ting, til at staae i Steden for samme, for saa vidt de alle henhører til den tredie Person.

flaas som de Kjøbenhavnske Fruentimmers Zanses, Zenderfes 2c. hvorfor de ikke heller maae efterfølges. (x)

3. RECIPROCA, (Selv: Sigts Hjælpe-Maane) er de som altid sigter tilbage paa den Person, eller Ting selv, som taler, eller gjør noget, og er gemeenlig sammensat med det Nomen *self*, paa følgende Maade.

Singularis.

I *my self*, jeg selv
thou *thy self*, du selv
he *him self*, han selv
she *her self*, hun selv
it *self*, den selv, det selv

Pluralis.

we *our selves*, vi selv
ye *your selves*, I selv
they *them selves*, de selv,

NB. i egen Person.

4. DEMONSTRATIVA (Anviisnings- eller Pæge-Hjælpe-Maane) som viiser, eller ligesom, pæger paa en vis bestemt Person, eller Ting, som gaar foran, eller følger efter i Mæeningen; Disse ere ikkun egentlig fire, nemlig.

Sing.

This, denne, dette;
That, den, det, (hiin;)

Plur.

these, disse
those, de, (eller hin.)

Sing.

den (det) samme
ræt den (det) samme
den (det) selvsamme
ræt den (det) selvsamme
saadan, saadant

Sing. & Pl.

The same
the *very* same
the *self* same
the *very self* same
such, saadanne.

Plur.

de samme
ræt de samme
de selvsamme
ræt de selvsamme
Obs.

(x) Det synes at være Betænkning værd, hvad Hr. Dr. WATTS pag. 123, og andre mine lærde Landsmænd om disse Ord har sagt, naar de vil, at samme er indført af den gemeene Mand: Thi endstønt de bruges meest af disse, har de dog ingenlunde fra dennem sin Oprindelse; Men om de ikke maa være Forkortelser af *own*, saasom: *his'n*, i Steden for *his own*, &c. Saa kan vel ikke nægtes at de jo kommer af *urne*, *ewerne* &c. i det Anglo-Saxiske Sprog. See HICKESN Thesaurus Ling. vet. Sept. Tom. I. pag. 20. & 22.

Obs. you, [hos Poeterne,] og y'onder, hiin, hiint; bruges baade som Pronomina og Adverbia, ligesom Mee-ningen det udfærvær.

5. RELATIVA (Tilbagefigts-Hjælpe-Navne) er de, som figter tilbage til noget foregaaende Ord i Meeeningen; og er disse følgende: nemlig:

<i>Sing.</i>	<i>Sing. & Plur.</i>	<i>Plur.</i>
Hvilken, som	who,	hvilke, som.
Hvilken, hvilket, som	which,	hvilke, som.
Det, hvad, det som,	what,	hvilke, som; de Ting, som.
Den, det, som	that,	de som.
whéther, hvilken, hvilket, af to,	(uter)	som og de Ord som sammen-sættes af de førige.

6. INTERROGATIVA (Spørsmaals-Hjælpe-Navne) er de, som man spørger med, og er oven anførte.

<i>Sing.</i>	<i>S. & Pl.</i>	<i>Plur.</i>
Hvo? hvem?	who	hvilke?
Hvilken? hvilket?	which	hvilke?
Hvad? hvilken? hvilket?	what,	hvilke?
whéther hvilken, hvilket af to?		

NB. Forskiellen er denne, at de, som Relativa, aleene figter tilbage til et foregaaende Ord; Men Interrogativa, aleeneste bruges til at spørge med, uden Hensigt paa noget foregaaende.

7. INDEFINITA (ubestemte Hjælpe-Navne,) er de som ikke giver nogen vis Person, eller Ting tilkjende, og er i Engelsen disse 16, (y) nemlig: all, alle; ány, nogen, noget, nogle; both, begge; cértain, vis, viffe; each, enhver, ethvert; éither, en, et, af to (enten); évery, en

(y) Nogle lægger endnu til de ovenmelte 16 disse følgende else, ellers; neuter, ingen af de to, never aldrig, ingen; same, samme; very, meget, ræt; somebody, nogen; nobody, ingen, ic.

en hver, et hvert: few, få; many, mange; much, megen, meget; neither, ingen, intet af to; (hverken) no, ingen intet; none, ikke een, et; one, een, et; other, anden, andet; some, [nogen, noget,] nogle, somme; such, saadan, saadant. Hvorledes disse bruges, læres af Syntaxis.

§. XIV. Om Declinatione Pronominum.

De Engelske Pronomina har, ligesom de Danske, tre Endelser, til at forandre deres Casus med, som af følgende Exempels-Tabeller nærmere vises. *

* Men allerbedst af Hoved-Tabellen pag. 156. (2)

Obf. 1. De Engelske Pronomina Personalia har egentlig ikkun to Endelser til at forandres med i Declinationen, nemlig 1) deres første og rette Endelse, som svarer til Latinernes Nominativus, og 2) den anden, eller afvigende Endelse der, ligesom ubi Nominibus er vist (p. 142.) med Casuum Merker uforandred udgjør de øvrige Casus; Men den 3) som undertiden bruges i Genitivo, er tagen af Pronomine possessivo; saasom;

I. Den første Person, som er Generis Commun. declineret.

<i>Singularis.</i>		<i>Pluralis.</i>
N. I, jeg		We, vi
G. of me, (my) min		of us, (our) vor, vort,
D. to me, for mig		to us, for os
Ac. me, mig		us, os
V. - - - - -	fattes - - - - -	
Ab. from me, fra mig ic.		from us fra os, ic.

II. Den

II. Den anden Person, som ogsaa er Generis Com. declinered.

Singularis.

Pluralis.

N. thou, du	ye [you] I
G. of thee [thy] din, dit	of you [your] eders
D. to thee, for dig	to you for eder
Ac. thee, dig	you eder
V. O thou, O du!	O ye [you] O I!
Ab. from thee, fra dig ic.	from you, fra eder ic.

Obs. 2. Thou bruges ikke uden til Gud, ved solemne Leiligheder til Konger, og i Familiarité med nogen, eller af Vrede og Foragt; ellers bruger man altid af Høflighed you i den anden Person, men aldrig, som i Dansk, han, eller de.

Obs. 3. Ye bruges og i Gemenfkab med nogen for thou, men er for Resten ligesaa uhøfligt som forbemeldte thou.

(z)

III. Den

(z) En General - Tabell over

Singularis.			
	Nomin. (Voc.)	Genitiv.	Dat. Acc. Abl.
	1ste Casus.	2den Casus.	3die Casus
I. Person.	I, jeg	my, min, mit	me, mig.
II. persf.	thou, du	thy, din, dit	thee, dig.
III. persf. m.	he, han	his, hans	him, ham.
- f.	she, hun	her, hendes	her, hende.
- n.	it, det (den)	its, dets, dens	it, det, den.
Relativa	who, hvo	whose, hvis	whom
og	which (hvilken)		hvilken
Interrogati- va.	what, hvad		hvilket
	That (som der		hvad
			som

NB. De øvrige Pronomina forandres

III. Den tredie Person, som er gen. oma. declinered.

Singularis.

Mas.	Fem.	Neut.
N. he han	she hun	it. det [den]
G. of him [his] hans	of her [her] hendes	of it. [its] ders, [dens]
D. to him for ham	to her for hende	to it. til, for, det, [den]
Ac. him ham	her hende	it. det, [den,]
V. - - - - -	fatted	- - - - -
Abl. fr. him fra ham.	fr. her fra hende.	fr. it. fra det, [den.]

Pluralis.

Mas. Fem. & Neutr.

N. they, de	
G. of them, [their] deres	
D. to them, for dem	
Ac. them, dem	
V. - - - - -	fatted
Abl. from, of, &c. them fra ic. dem.	

IV. Den

de Engellske Pronomina.

Pluralis.

	Nomin. (Voc.) 1ste Casus.	Genitiv. 2den Casus.	Dat. Acc. Abl. 3die Casus.
I. Person.	we, vi,	our, vor, vort	us, os
II. pers.	ye, you, I	your, eders	you, eder
III. pers. m.	) they, de	their, deres	them, dem.
- f.			
- n.			
Rela- tiva og Inter- rogati- va.	who which what That	} whose, hvis	} whom, hvilke
	That		
	That	} som der	) that (som
	That		

iffun ved Casuum Merker.

IV. Den første Person af Possessiva declined.

*Singularis.**Pluralis.*

N.	my, min, mit	our, vor, vort
G.	of my, min, mit	of our, vore,
D.	to my, til min, mit	to our, til vor, vort,
Ac.	my, min, mit	our, vor, vort.
V.	- - - - -	fattes - - - - -
Abl.	from my, fra min, mit, from	our, fra vor, vort.

Obf. Paa samme Maade declineres thy, din, dit; his, hans; her, hendes, og it, dets, dens.

V. Den første Person af Reciproca declined.

*Sing.**Plur.*

N.	I my self, jeg selv,	we our selves, vi selv
G.	* of me my self, af mig selv	* of us our selves af os selv.
D.	to me my self for mig selv,	to us ourselves, for os selv.
Ac.	me my self, mig selv,	us our selves, os selv.
V.	- - - - -	fattes - - - - -
Abl.	from me my self, fra mig selv, fr.	us our selves, fra os selv.

Obf. 4. Paa samme Maade declineres thou thy self, du selv; he him self, han selv; she her self, hun selv, og it self, det, den selv.

VI. Pronomen demonstrativum this declined.

*Singul.**Plur.*

N.	this, denne, dette	these, disse
G.	of this, dennes, dettes	of these, disses
D.	to this, for denne, dette	to these, for disse
Ac.	this, denne, dette	these, disse
V.	O! this, denne, dette,	O! these, O disse!
Abl.	from this, fra denne, dette,	from these, fra disse

Obf. 5. Paa samme Maade declineres, that, den, det; the same, den, det samme; such saadan, saadant, og yon, Hiin, hiint.

VII. Pro-

VII. *Pronomen Relativum* who declinered.

Sing. & Plur.

	<i>Sing.</i>	<i>Plur.</i>
N.	hvilken, som, who	hvilke, som
G.	hvis of whom, [whose]	hvis, hvilkes
D.	for hvem to whom	for hvilke
Ac.	hvem whom	hvilke,
V.	fattes	
Abl.	fra hvem from whom	fra hvilke.

Obs. 6. Which, what og that, declineres paa samme Maade, og har whose og whom til afvigende Casus, ligesom who. See p. 154. 5. Det samme gjelder ogsaa ved Interrogativa pag. 154. 6.

VIII. *Pronomen Infinitum* all declinered.

N.	all, alle;	G.	of all, alles	D.	to all, for alle;
Acc.	all, alle;	Abl.	from &c. all, fra alle.		

Obs. 7. Paa samme Maade declineres de øvrige Pronomina Infinita, hvorfor der ikke behøves flere Exempels Tabeller.

§. Om Verbum.

Verbum (*oved-Ord*) er et Ord, som giver en Persons, eller Tings Gjerning, Lidel-
se, eller Værelse, (med eet Ord: *Forhold*) til
kjende; saasom: I love, jeg elsker, I am loved,
jeg elskes, I am, jeg er &c.

NB. De Ord, som bemerker saadant et Forhold, ind-
befatter Grunden til alle andre Ord og kaldes derfor, frem
for alle de andre Talens Deele, *oved-Ord*; Thi end-
skjønt man snarere begriber, eller lærer at kjende Ting-
ne, end Forholdet; Saa er dog Forholdet vigtigere
og ældere, end Tingene, eftersom det indeholder Aarsagen,
af hvilken Tingene, som Virkninger, har sin Oprindelse.

Alle

Alle Verba er i Almindelighed enten

1) TRANSITIVA (Udgjernings Hoved-Ord) der bemerker en Gjerning, som kan gøres ved noget andet, eller som gaar fra den, der gjør noget, ud paa noget andet, som lider: eller tager imod den, saasom: Saul persecuteth Christ, &c. Saulus forfølger Christum.

2) INTRANSITIVA (Hjemgjernings Hoved-Ord) der bemerker en Gjerning, som ikke kan gøres ved, eller gaar ud paa noget andet; Men bliver hos den, som gjør den, saasom: I go, jeg gaar; I stand, jeg staar; I seek, jeg leder; I sigh, jeg sukker, &c.

3) SUBSTANTIVA, (Værelses eller Selvstændigheds Hoved-Ord) som giver en Værelse, eller Selvstændighed tilkjende, og er disse: I am, jeg er, I be, jeg bliver eller vorder.

Ved ethvert Verbum har man følgende 5 Spørmaal at agte: 1) *Cujus Persona?* i hvilken Person det staar? 2) *Cujus numeri?* I hvilket Tal? 3) *Cujus Temporis,* i hvilken Tiid? 4) *Cujus modi,* i hvilken Maade? og 5) *Cujus Formæ?* hvilken Betydnings Skikkelse det har?

PERSONÆ (Personer) er de tre personlige Pronomina, som findes anført oven til pag. 151.

Obs. De Verba, som kan bruges i alle 3 Personer, kaldes PERSONALIA, (de personlige) og de, som kun bruges i den 3die Person alene, IMPERSONALIA, (personløse.)

NUMERUS (Tal) er Singularis, eller Pluralis, (pag. 125.) hvormed viises, enten een, eller flere Personer, eller Ting, i Verbi Bemærkelse indbefattes.

TEMPUS (Tiid) viiser, ved Forandring i Verbi Endelse, paa hvad Tiid Verbi Bemærkelse er, eller, skeer. Tempora er fem i Tallet, nemlig:

I.) PRÆSENS

1) PRÆSENS (den nærværende Tiid) viiser at Verbi Bemærkelse skeer i den nærværende Tiid, saasom: I composed, jeg sammenskriver, ic.

2) IMPERFECTUM (den ikke fuldt forbigangne Tiid) viiser at den omtalte Gjerning ic. vel er begyndt og deels ended men ikke fuldt færdig, eller at den endnu vedvarede, da en anden Gjerning ic. skeede, som udtrykkeligen er meldt, eller under Meeningen forstanden, saasom: I composed this, jeg sammenskrev dette; nemlig da jeg handlede om *Verbis*.

3) PERFECTUM (den fuldt forbigangne Tiid) er den, i hvilken Verbi Bemærkelse viises at være fuldkommen, og uden nogen Omstændighed, passeret: saasom: I have composed my Orthoëpy, Jeg har sammenskrevet min Orthoëpie.

4) PLUSQUAMPERFECTUM (den meer end fuldt forbigangne Tiid) er den, hvori Verbi Bemærkelse foresættes at være skeet, førend noget andet skeede, saasom: I had composed this before, I translated it, jeg havde sammenskrevet dette, førend jeg satte det over.

5) FUTURUM (den forestaaende, eller tilkommende Tiid) i denne viises, at Verbi Betydning endnu er forestaaende, saasom: I will print this Composition, jeg vil trykke denne Forsætning ic.

MODUS (Maaden) viiser paa hvad Maade Verbi Bemærkelse skeer: Disse er fire i Tallet, nemlig:

1) INDICATIVUS (den slethen tilkjende-givende Maade) er den, med hvilken man spørger om noget; eller slethen giver tilkjende, at noget er, eller skeer, med Gliid, Visshed og uden nogen hosføjed Omstændighed, saasom: I hope, jeg haaber, ic.

Obs. Denne Maades Kjende-Mærke i det Engelske Sprog er i *præsenti* do, i *imperf.* did, i *perf.* have, i *plusquam-perf.* had og i *fut.* shall, eller will. See §. XVII.

2) IMPERATIVUS (den befalende Maade) viiser at noget skeer efter Befaling, eller Begjering zc. saasom: FEAR God, Honour the King, frygt Gud, ær Kongen.

Obs. 1. Denne Modi Kjende-Tegn er, at *Verbum*, naar noget befales, staaer enten uden *Pronomen* ved den *Casus*, som det styrer eller har en *Vocativus*, enten uden trykt, eller under Meningen forstanden, bag efter sig, saasom: Fill the Cup, skjenk Koppen fuld, eller fill thou the Cup, skjenk du Koppen fuld, eller og thou shalt fill the Cup, du skal skjenk Koppen fuld; you must read, I maa læse zc. Men.

Obs. 2. Naar den giver en Begjering tilkjende, sætter man oftest *Vocativus* foran, og ikke sjelden *Verba pray, let*, eller deslige, saasom: Thomas, fill the Cup, Thomas! skjenk Koppen fuld; John strike home, Hans! slaa til! William, let him read, Wilhelm, lad ham læse, pray let us petition, vær saa god og lad os søge, zc.

3) CONJUNCTIVUS (Sammensøjnings Maaden) viiser at noget skeer med visse Omstændigheder, som dermed er sammensøjede, saasom at man har Magt, eller Tilladelse til at gjøre noget, zc. ønsker noget, zc. eller tvivler om at noget skeer, zc. saasom: let us go, if he come, lad os gaa bort, om han kommer: altho' I can, yet I will not, omendskjønt jeg kan, vil jeg dog ikke: you shall not go, unless he call, I skal ikke gaae, med mindre han kalder (paa jer): I fear lest he find me, jeg er bange at han tør finde mig, zc.

Obs. Denne Modus kjendes paa tvende Maader, saasom: 1) at *Verbum* forandrer aldrig sit Endelse, som i *Indicativo* er brugeligt, og som af ovenstaaende Exempler og pag. 168. kan sees. 2) At der staaer een af disse

Conjun-

Conjunctioner, álbeít, álthó', excépt, hówever, if, lest, that, tho', unlés, eller whéther, *forved Verbum*.

3) INFINITIVUS (den ubestemmende Maade) viíser at noget er, skeer, eller gjøres, *re.* uden ringeste Indskrænkning til visse Personer, Tíal, Maader *re.* saasom: *to be*, at være; *to love*, at elske; *to compose*, at sammenstve, *re.*

Obs. 1. Infinitivi Kjende-Merke er *to*, at. See pag. 173. som og i Syntaxi.

Obs. 2. Naar et Verbum staaer i Infinitivo, kaldes det infinitum, et uindskrænked Hoved-Ord; Men, i enhver af de andre Modis, finitum, saasom de, der er bestemte til Personer, &c.

FORMA (Betydnings Skikkelse) er den Verbi Skikkelse og Forandring, hvoraf man kan kjende, enten den Person, eller Ting, som lægges til Verbum selv, gjør noget, eller lúder og tager imod en Gjerning. Altsaa er Verba, i Henseende til Forma, enten

1) ACTIVA (Gjernings Hoved-Ord) der bemerker en Gjerning, som gjøres af den Person, eller Ting selv, som lægges til Verbum, saasom: *I love*, jeg elsker, *I strike*, jeg slaaer, *re.*

2) PASSIVA (Lidelses Hoved-Ord) der bemerker en Gjerning, som den Person, eller Ting, der lægges til Verbum, lider, eller tager imod af en anden, saasom: *I am loved*, jeg elstes, *I am struck*, jeg slaaes, *re.*

Obs. Engellænderne har egentligen ingen Verba Passiva, i Henseende til Bøjelsen, i enkelte Tempora; Men danne Passiva ved Sammenjættninger med Hjelpe-Verba og *Præterito Participii* af det Verbo, som skal dannes i Passivo.

Formedelst Forma dees Verba Activa igjen i visse besønderlige Arter, nemlig:

1) RECIPROCA (Tilbagefigts Hoved-Ord) er saadanne,

ne, i hvilke den Gjerning, de bemerker, gaar ud, eller sigter tilbage paa den virkende Person, eller Ting selv, som lægges til Verbum; eller i hvilke den, som gjør Gjerningen, er altid den samme, som den, der lider den; saasom: to right ones felt, at stasse sig selv ræt, to forswear one self, at forsværge sig, ic.

2) NEUTRA (hverkens *Govet:Ord*) kaldes saaledes fordi de bøjes som *Verba Activa*; Men haver dog ikke den egentlige *Activi* Bemærkelse, og har intet *Passivum*, see pag. 160. og §. XVIII.

3) PERIPHRASTICA (Omstrøvnings, eller sammensatte *Govet:Ord*) som bruges til at udtrykke to Gjerninger, eller Værelse og Gjerning med, paa een gang, saasom: I read stånding, jeg læser staaende, eller staaer og læser: I am reading, jeg er læsende, eller den, som læser.

Obs. 1. Disse 3 Arter kan alle ansees for Intransitiva, see pag. 160. 2.

Obs. 2. Nogle *Verba* bruges baade som egentlige *Activa*, og nogle som *Neutra* af Bemærkelse, og kan derfor kaldes COMMUNIA (Selles *Govet:Ord*.)

Obs. 3. Man har og forhen haft en besønderlig Art *Passiva*, som blev kaldede DEPONENTIA (afstæffende *Govet:Ord*) fordi de havde afstæffet *Activi* Bøjelse og med *Activi* Bemærkelse blev aleene fleeterede i *Passivo*; Men disse er nu næsten gaaene af Moden.

Verba deles endog i adskillige Classer, i Hensæende til deres Bøjelse, saasom:

1) REGULARIA (Regelrætte *Govet:Ord*) som, i alle Tilfælde, dannes og bøjes, paa en almindelig og Regel-fast Maade, saasom: I love, jeg elsker &c. See pag.

2) ANOMALA (uregelrætte *Govet:Ord*) som ikke dannes og bøjes paa den almindelige Regel-faste Maade, saasom:

saasom: I go, jeg gaaer; I went, jeg gik, I have gone, jeg har gaaet, &c. See §. XIX.

3) DEFECTIVA (Mangelagtige eller ufuldstændige Hoved-Ord) som ikke har alle Modos og Tempora, saasom: I can, I may, jeg kan; I must, jeg maae; I ought, jeg bør; I shall, jeg skal; I will, jeg vil, &c. See neden til pag. 177. &c.

Obs. Disse kaldes ogsaa AUXILIARIA (Hielpende Hoved-Ord) fordi de hjælper og bruges til at danne de fleste foregaaende slags Verborum Tempora. See p. 173. og 176. &c.

4) IMPERSONALIA (Personløse Hoved-Ord) som bruges uden Person, eller i den 3die Person alene, saasom: there is no Body, der er ingen; it is late, det er sidig, &c.

Endelig har et Verbum to PARTICIPIA (Blandings-Ord) saa kaldede fordi der findes i dennem en Blanding af Adnominis og Verbi Natur; nemlig:

1) PARTICIPIIUM *præsens activum*, som endes paa *ing*, saasom: loving, writing, &c. og dernæst

2) Som baade er PARTICIPIIUM *præteritum Activi*, og *præsens passivi*, og endes almindeligst paa *ed*, saasom: loved, composed, &c. See pag. 166. og 167.

Obs. 1. Af Participio *præsenti activi* dannes ogsaa GERUNDIA (Gjernings Navn Ord) ved at sætte Casuum Merker, eller Præpositionerne *of*, *for*, *in* &c. (See pag. 143.) forved samme. See pag. 173. og §. XX.

Obs. 2. Et Verbi Forandring i enhver af disse forbemelte Tilfælde i Særdeleshed, (nemlig *Persona*, *Numerus*, *Tempus*, *Modus* og *Forma*) kaldes FLEXIO (Bøjelse).

Men et Verbi Forandring igjennem alle disse i Almindelighed, kaldes med eet Ord CONJUGATIO (Sammenbindings Forandring.)

Obs. Da Temporum Dannelse ej alene er en Hoved-Sag i Conjugationen; Men det endog kommer Zukunfts- melsen meget til Hjelp i at lære Conjugationem Verborum, at man veed, hvorledes Tempora dannes af hverandre; Saa vil man her melde noget om samme, førend man lægger Læseren Conjugationens Exempelss-Tabell for Dine.

§. XVI. Om Temporum Dannelse i Verbis Regularibus.

De Engellske Verba Regularia har to Hoved-Tempora, eller Endelser, nemlig:

1. PRÆSENS INFINITIVI (den nærværende, uind- skrænkede Tiid) som har adskillige ulige Endelser, og er denne et hvert Verbi første og rette Skikkelse, saasom: love, høre, &c.

2. PRÆTERITUM PARTICIPII, (Blandings-Ords forbi- gangne Tiid) som endes almindeligst paa ed eller 'd, saasom: loved, hør'd, &c.

Alf hvillse to alle de andre Tempora kommer, eller sammensættes, saaledes at

I. Alf PRÆSENS INFINITIVO dannes:

1) *Præsens Indicativi*, saasom: to love, at elske, I love, jeg elsker &c. See §. XVII.

2) *Heele imperativus*, saasom: love thou, elsk du, love ye, elsker I, he shall love, han skal elske, &c. See §. XVII. pag.

3) *Præsens Coniunctivi*, saasom: I love, jeg elsker, &c. See §. XVII. pag.

4) *Imperfectum Indicativi og Coniunctivi modi*, ved at lægge til *Infinitivum* et af disse Hjelpe-Verba: can, do, may, saasom: I could love, jeg kunde elske; I did hope, jeg haabede; I may write, jeg maa skrive &c. See pag. 171. &c.

5) *Futu-*

5) *Futurum Indicativi*, ved at tillægge et af disse Hjælpe-Verba shall, eller will, saasom: I shall hope, jeg skal haabe; I will love, jeg vil elske &c. Og

6) *Futurum Coniunctivi modi*, ved ad tillægge enten should, eller would, saasom: I should write, jeg skulde skrive; I would compose, jeg vilde sammenskrive, &c. See §. XVII.

7) *Præteritum participii*, ved at lægge ed, eller, naar Infinitivus endes paa e, aleeneste et d til Infinitivi Endelse, saasom: loved, hoped, &c.

8) Naar man, i steden for bemelte Endelse, lægger Endelsen ing til *præs. Infinitivi*, faaer man PRÆSENS PARTICIPII, saasom: loving, hoping, writing &c. See pag. 165. &c.

II. Af PARTICIPIUM PRÆTERITUM dannes

1) *Imperfectum Indicativi* og *Coniunctivi*, saasom: I loved, jeg elskede; I hoped, jeg haabede, &c. See pag. 166.

2) PRÆSENS PARTICIPII *Passivi*, og med Hjælp af Verbo *Substantivo* I am, dannes den heele Engelske *Passiva Forma*. See pag. 173. &c.

3) *Perfectum Indicativi* og *Coniunctivi*, ved at tillægge Hjælpe-Verbum have, saavelsom og *Plusquamperfectum*, ved at tillægge had, saasom: *perf.* I have loved, jeg har elsket; I have hoped, jeg har haabet, &c. See pag. 175. *plus-quamp.* I had loved, jeg havde elsket; I had hoped, jeg havde haabet, &c. See pag.

4) *Futurum Coniunctivi*, ved at tillægge Hjælpe-Verba would og have, saasom: when I would have loved, da jeg vilde have elsket, &c.

5) Endelig kan man tillige med Hjælpe-Verba shall og have danne et slags Futurum, som af nogle kaldes *futurum secundum*, (den anden tilkommende Tid) eller *Futurum imperfectum* (den ufuldkommen tilkommende Tid) saasom: I shall have hoped, jeg skal have haabet;

I will have loved, jeg vil have elsket &c. I should have loved, I would have hoped &c. See pag. 175. og 6.

2. **E** Henseende til FLEXIONEN, forandrer de Engelske Verba kun den anden og tredie Person, i Singulari numero, *Præsentis*, saavel som *perfecti temporis*, INDICATIVI MODI; Men iffun den anden Person i Singulari, udi alle de øvrige Tempora. See pag. 169. &c.

Obs. 1. Den anden Persons Flexion dannes af den første, ved at lægge st til samme, saasom: I love, thou lovest, &c. I loved, thou lovedst, &c. Men i fieden for havest, shalt og wilt, skrives ha'st, shalt, og wilt; See ogsaa pag. 175.

Obs. 2. Den tredie Person dannes ogsaa af den første, ved at lægge th, eller, om Udtalen det udfræver, eth til samme, saasom: I love, he, she, eller it loveth, &c. Men i fieden for haveth skrives ha'th [has]. Dog

Obs. 3. Efter den nyere og af Poeterne indførte Skrive- og Udtale-Maaade, dannes den tredie Person med s, saasom: he, she, eller it loves, &c.

3. **E** Plurali har alle Personer samme Endelse, som den første i Sing. saasom: I, we, you (ye) eller they love &c. Og

4. **E** Udi Conjunctivus Modus, har alle Personer, efter de bædste AUCTORUM Exempler, een og den samme Endelse, saasom: I, thou, he; we, ye eller they love, &c. See ogs pag. 162 &c.

5. **E** Hjælpe-Verba danner Personerne paa selvsamme Maaade, saasom: I do, thou dost, he

he doth eller does, we, ye, eller they do, &c.
See pag. 174. og 5. Men:

Obf. I saa Fald beholder *Verbum* sit *Verbed*:
Temporis Endelse uforandred, saasom: I do love, thou
dost love, he does love, we, ye, eller they do love &c.
I did love, thou didst love, &c.

§. XVII. Om Conjugatione Verbor.

De fleeste andre Sprog har adskillige Conjugationer,
og nogle har lige saa mange, som de har Infinitivorum
Endelser, der er forskjellige, til at gjøre forskjellige Tem-
porum Bøjelser af: Men da det Engelske Sprog, i alle
regelrætte Tempora, af alle Infinitivis, i hvad for en
Endelse de har, *Verbum substantivum to be (am)* aleene
undtagen, danner deres Tempora paa een og den sam-
me Maade:

¶ Saa har Engellænderne egentlig ifkun
een CONJUGATION.

Saaom alle de Engelske Hjælpe-*Verba* er Defectiva,
burde de først iblandt Defectiva conjugeres; Men da alle
de regelrætte *Verba* dannes med disse, og det derfor gi-
ver stor Lættelse i at lære de regelrætte Verborum Con-
jugation; Saa vil jeg her viise deres Bøjelse, førend man
fremsætter en Exempels Tabel paa den regelrætte Con-
jugation.

1. *Verbum substant. to BE [am] conjugered.*

MODUS INDICATIVUS

PRÆSENS.

<i>Sing.</i> I am, jeg er	<i>Plur.</i> we are, vi er
thou art, du er	you [ye] are; I er
he, she, it is, han, hun, det er	they are, de er.

§ 5

IMPER-

IMPERFECTUM.

<i>sing.</i> I was, jeg var	<i>pl.</i> we were, vi var
thou wast, du var	you (ye) were, I var
he, &c. was, han ic. var	they were, de var. (a)

PERFECTUM.

<i>I have been, jeg har</i>	<i>pl. we have been, vi har</i>	
<i>thou ha'st been, du har</i>	<i>you have been, I har</i>	
<i>he hath been, han har</i>	<i>they have been, de har</i>	<i>veret.</i>

PLUSQUAMPERFECTUM.

<i>sing. I had been, jeg havde</i>	<i>pl. we had been, vi havde</i>	
<i>thou hadst been, du havde</i>	<i>you had been, I havde</i>	
<i>he had been, han havde</i>	<i>they had been, de havde</i>	<i>veret.</i>

FUTURUM.

<i>sing. I shall be, ieg skal</i>	<i>pl. we shall be, vi skal</i>	
<i>thou shalt be, du skal</i>	<i>you shall be, I skal</i>	
<i>he shall be, han skal</i>	<i>they shall be, de skal</i>	<i>vere.</i>

eller og

<i>sing. I will be, jeg vil</i>	<i>pl. we will be, vi vil</i>	
<i>thou wilt be, du vil</i>	<i>you will be, I vil</i>	
<i>he will be, han vil</i>	<i>they will be, de vil</i>	<i>vere.</i>

Futurum Secundum.

<i>sing. I shall have</i>	<i>been.</i>	<i>jeg skal have</i>	
<i>thou shalt have</i>		<i>du skal have</i>	
<i>he shall have</i>		<i>han skal have</i>	<i>veret.</i>
<i>pl. we shall have</i>	<i>been.</i>	<i>vi skal have</i>	
<i>you shall have</i>		<i>I skal have</i>	
<i>they shall have</i>		<i>de skal have</i>	<i>veret.</i>

MODUS

(a) Herr COOPER lærer pag. 139. at man kan skrive *was* udi alle Personer i *plurali*; Men, som mig synes, urættelig.

MODUS IMPERATIVUS.

PRÆSENS.

sing. be thou, vær du *pl.* be ye, værer I.

FUTURUM.

s. thou shalt be, du skal være *pl.* ye shall be, I skal være.
 he shall be, han skal være they shall be, de skal være.

MODUS CONJUNCTIVUS, OPTATIVUS, POTENTIALIS eller CONDITIONALIS.

PRÆSENS.

s. if, &c. I be, om jeg bliver *pl.* if, &c. we be, vi bliver
 thou be, du bliver you be, I bliver
 he be, han bliver they be, de bliver, eller er.

eller og

sing. if &c. *Om ic.* *pl.* if &c. *Om ic.*
 I may be, jeg maae we may be, vi maae
 thou may be, blive, eller you may be, blive, eller
 he may be, være. ic. they may be, være. ic.

eller og

sing. if &c. I can be *Om ic.* *pl.* if &c. we can be *Om ic.*
 thou can be jeg kan you can be vi kan
 he can be være ic. they can be være ic.

IMPERFECTUM.

sing. if &c. I were *Om ic.* *pl.* if &c. we were *Om ic.*
 thou were jeg var you were vi var
 he were ic. they were ic.

eller og

sing. if &c. *Om ic.* *pl.* if &c. *Om ic.*
 I might be jeg maatte we might be vi maatte
 thou might be te være. you might be være.
 he might be ic. they might be ic.

eller

eller og

<i>sing. if &c.</i>	<i>Om ic.</i>	<i>pl. if &c.</i>	<i>Om ic.</i>
<i>I could be</i>	<i>jeg kunde</i>	<i>we could be</i>	<i>vi kunde</i>
<i>thou could be</i>	<i>de være.</i>	<i>you could be</i>	<i>være.</i>
<i>he could be</i>	<i>ic.</i>	<i>they could be</i>	<i>ic.</i>

NB. Til disse tre søjer mange I should og would (be,) som findes anført pag. 176. og 177.

PERFECTUM.

<i>sing. if &c.</i>	<i>Om ic.</i>	<i>pl. if &c.</i>	<i>Om ic.</i>
<i>I may have</i>	<i>jeg maa</i>	<i>we may have</i>	<i>vi maa</i>
<i>thou may have</i>	<i>have været.</i>	<i>you may have</i>	<i>have</i>
<i>he may have</i>	<i>ic.</i>	<i>they may have</i>	<i>været ic.</i>

PLUSQUAMPERFECTUM.

<i>sing. if &c.</i>	<i>Om ic.</i>	<i>pl. if &c.</i>	<i>Om ic. vi</i>
<i>I might have</i>	<i>jeg maatte</i>	<i>we might have</i>	<i>maatte</i>
<i>thou might have</i>	<i>ic have</i>	<i>you might have</i>	<i>have</i>
<i>he might have</i>	<i>været ic.</i>	<i>they might have</i>	<i>været ic.</i>

NB. Til denne søjer mange I could, would, should have, eller had been. See Futurum Secundum.

FUTURUM.

<i>sing. if &c.</i>	<i>Om ic.</i>	<i>pl. if &c.</i>	<i>Om ic.</i>
<i>I should</i>	<i>jeg skulde</i>	<i>we should</i>	<i>vi skulde</i>
<i>thou should</i>	<i>være. ic.</i>	<i>you should</i>	<i>være. ic.</i>
<i>he should</i>		<i>they should</i>	

item would be, vilde være ic.

Futurum secundum.

<i>sing. when &c.</i>	<i>Naar ic.</i>	<i>pl. when &c.</i>	<i>Naar ic.</i>
<i>I should have</i>	<i>jeg skulde</i>	<i>we should have</i>	<i>vi skulde</i>
<i>thou should have</i>	<i>de have</i>	<i>you should have</i>	<i>de have</i>
<i>he should have</i>	<i>været.</i>	<i>they should have</i>	<i>været ic.</i>

item would have been, vilde have være ic.

MODUS

MODUS INFINITIVUS.

Præs. to be, at være *Præt.* to have been, at have været.

PARTICIPIIUM.

Præs. Béing, værende. *Præt.* beén, vaaren.
Præterit. Composit. háving been, havde været, eller den, som
 har været.

GERUNDIA.

*Simplex.**Compositum.*

N. Béing	at være, til,	<i>háving</i> beén	at have væ
G. of Béing	i, for, ic. at	of <i>háving</i> beén	ret til, i,
D. to Béing	være, eller	to <i>háving</i> beén	for, ic. at
Ac. Béing	Værelse.	<i>háving</i> beén	have været.
V. - - - -	- - - -	fatt es - - - -	- - - -
Ab. in <i>Ec.</i> Béing]	in <i>háving</i> beén.]		

Obs. 1. Dette Verbum viiser slet hen, at en Person eller Ting er til, uden nogen Omstændighed.

Obs. 2. Dette Verbum Substant. og alle de følgende Verba kaldes AUXILIARIA (*Hjælpe-Verba*) fordi baade de selv imellem sig indbyrdes og alle andre Verba bruges, til at danne deres sammensatte *Tempora*, som af deres gaaende Exempels-Tabell er viist.

Obs. 3. Af dette Verbum Substant. tilligemed Præsens Participii Activi af et andet Verbo, dannes de Engelske *Verba Periphrastica*. See pag. 164. og

Obs. 4. Tilligemed Præsens Particip. Passivi af et andet Verbo, dannes det heele Engelske *Passivum*. Hvorom see pag. 167. og

Obs. 5. Tilligemed Præsens Infinitivi af et andet Verbo, dannes et slags *Verbum Futura Significationis* (*Hoved-Ord* som har den tilkommende Tids Bemærkelse) saasom: I am to write, jeg skal skrive, eller er den som skal skrive &c.

II. Ver.

II. *Verbum to DO conjugered.*

MODUS INDICATIVUS.

PRÆSENS.

<i>sng.</i> I do, jeg gjør	<i>pl.</i> we do, vi gjør
thou doest, du gjør	you (ye) do, I gjør
<i>m.</i> he doth, (does) han gjør	<i>m.</i>) they do, de gjør.
<i>f.</i> she doth, hun gjør	<i>f.</i>)
<i>n.</i> it doth, det (den) gjør	<i>n.</i>)

IMPERFECTUM.

<i>sng.</i> I did, jeg gjorde	<i>pl.</i> we did, vi gjorde
thou didst, du gjorde	you (ye) did, I gjorde
<i>m.</i> he did, han gjorde	<i>m.</i>) they did, de gjorde
<i>f.</i> she did, hun gjorde	<i>f.</i>)
<i>n.</i> it did, det (den) gjorde	<i>n.</i>)

Obs. 1. Verbum to do, naar det tillægges et andet Verbum, bemærker den nærværende Tid; Men did den forbigangne, med større Eftertryk, end om Verbum stod alene, saasom: I do write, jeg skriver, eller jeg er den, der skriver, &c.

Obs. 2. Naar do, eller did staaer forved noget af de Personlige HjælpeNavne, da betegner de, at der spørges om noget, saasom: do I write? skriver jeg? did I hope? haabede jeg? &c.

Obs. 3. Verbum to do har i Participio *done*, og dannes i Perfecto med *I have done*, jeg har gjort &c. i plusquamperfecto med *I had done*, jeg havde gjort, i Futuro med *I shall do*, jeg skal gjøre &c. som oven til pag. 170. udi Verbum to be er viist.

III. Ver-

III. *Verbum to HAVE conjugered.*

MODUS INDICATIVUS.

PRÆSENS.

<i>ſing.</i> I have, jeg har	<i>pl.</i> we have, vi har
thou haſt, du har	you (ye) have, I har
<i>m.</i> he hath, (has) han har	<i>m.</i>)
<i>f.</i> ſhe hath, hun har	<i>f.</i>) they have, de har.
<i>n.</i> it hath, det (den) har	<i>n.</i>)

IMPERFECTUM.

<i>ſing.</i> I had, jeg havde	<i>pl.</i> we had, vi havde
thou haſt, du havde	you (ye) had, I havde
<i>m.</i> he had, han havde	<i>m.</i>)
<i>f.</i> ſhe had, hun havde	<i>f.</i>) they had, de havde.
<i>n.</i> it had, det (den) havde	<i>n.</i>)

Obſ. 1. Have er *perfecti*, og had *plusquamperfecti*
 Kiende: Merke, naar de tilføjes andre Verbis, og for-
 uden hvis Hjælp ingen Engelske Perfecta, eller Plusquam-
 perfecta dannes.

Obſ. 2. Naar dette Verbum bemerker en Kjendom,
 haver det i Perfectum, *have had*, *have haſt*; i plus-
 quamperfectum, *had had*; *havde haſt*, og i futuri, *ſhall*
have, ſkal have ic. ſom ved Verbo to be er viiſt.

IV. *Verbum I SHALL conjugered.*

MODUS INDICATIVUS.

PRÆSENS.

<i>ſing.</i> I ſhall, jeg ſkal	<i>pl.</i> we ſhall, vi ſkal
thou ſhalt, du ſkal	you (ye) ſhall, I ſkal
<i>m.</i> he ſhall, han ſkal	<i>m.</i>)
<i>f.</i> ſhe ſhall, hun ſkal	<i>f.</i>) they ſhall, de ſkal.
<i>n.</i> it ſhall, det (den) ſkal	<i>n.</i>)

Imper-

Imperfectum.

<i>sing.</i> I should, jeg skulde	<i>pl.</i> we should, vi skulde
thou shouldst, du skulde	you (ye) should, I skulde
<i>m.</i> he should, han skulde	<i>m.</i>)
<i>f.</i> she should, hun skulde	<i>f.</i>) they should, de skulde
<i>n.</i> it should, det (den) skulde	<i>n.</i>)

Obs. 1. Ved *shall* hae man at agte 1) at det er *Futuri Indicativi* Kjende-Mærke, hvormed alle Engelske *Futura Indicativi* dannes, saasom: I shall love, jeg skal elske &c. 2) at naar *shall* bruges i Sammensætning med et andet Verbum i den første Person, da giver det stethen tilkjende, at noget skal skee i den tilkommende Tiid; Men i den 2den og 3die Person betegner det, enten et Løfte, eller Trusel. See pag. 170. og 171.

Obs. 2. *Should* er 1) *Futuri Coniunctivi* Kjende-Mærke, saasom: when I should be, naar jeg skulde være &c. (See pag 172. 2) men bruges undertiiden i steden for ought (bør) saasom: I should write to Hambro', jeg bør skrive til Hamburg &c.

Obs. 3. *Shall*, tilligemed *have*, tilkjende giver at noget skal skee, efter at en anden vis Ting er skeet, og er derfor det andet *Futuri* Kjende-Mærke. See pag. 170. &c.

V. Verbum I WILL conjugered.

PRÆSENS.

<i>sing.</i> I will, jeg vil	<i>pl.</i> we will, vi vil
thou wilt, du vil	you (ye) will, I vil
<i>m.</i> he will, han vil	<i>m.</i>)
<i>f.</i> she will, hun vil	<i>f.</i>) they will, de vil.
<i>n.</i> it will, det (den) vil	<i>n.</i>)

Imperfectum.

<i>sing.</i> I would, jeg vilde	<i>pl.</i> we would, vi vilde
thou wouldst, du vilde	you (ye) would, I vilde
<i>m.</i> he would, han vilde	<i>m.</i>)
<i>f.</i> she would, hun vilde	<i>f.</i>) they would, de vilde
<i>n.</i> it would, det (den) vilde	<i>n.</i>)

Obs. 1

Obs. 1. Will er, ligesom shall, *Futuri Indicativi*, og Would *Futuri Coniunctivi*: Kjende-Merke. Dog

Obs. 2. Will, naar det bruges i Sammensætning med et andet Verbo, i den første Person, betyder ikke, som shall, alene den tilkommende Tid; men en Tilbøjelighed at gjøre noget af egen Drift, og hos de andre Personer at noget skal gøres, men derhos uden nogen Tvang, saasom: I will write, jeg vil skrive, eller jeg har lyst til at skrive; thou, he, she, you, eller they will go, du, han, hun, I, eller de, vil gaa: nemlig siden i den tilkommende Tid.

Obs. 3. Will har ogsaa et *Participium*, som er willing; hvoraf dannes et *Verbum regulare*, som bemærker en Befaling, saasom: I will this to be done, &c. jeg vil at dette skal gøres; eller, jeg befaler at dette skeer. omendkjønt det meget sjelden findes hos de nyeste Skribentere.

VI. *Verbum I CAN conjugered.*

PRÆSENS.

<i>sing.</i> I can, jeg kan	<i>pl.</i> we can, vi kan
thou canst, du kan	you (ye) can, I kan
<i>m.</i> he can, han kan	<i>m.</i>)
<i>f.</i> she can, hun kan	<i>f.</i>) they can, de kan
<i>n.</i> it can, det (den) kan	<i>n.</i>)

IMPERFECTUM.

<i>sing.</i> I could, jeg kunde	<i>pl.</i> we could, vi kunde
thou couldst, du kunde	you (ye) could, I kunde
<i>m.</i> he could, han kunde	<i>m.</i>)
<i>f.</i> she could, hun kunde	<i>f.</i>) they could, de kunde
<i>n.</i> it could, det (den) kunde	<i>n.</i>)

Obs. Can giver en fri og uindskrænket Magt tilkjende; og bruges derfor gjerne til at danne *Præsens* og *Imperfectum Potentialis* (eller *Coniunctivi*.) See p. 171. og 180.

VII. *Verbum MAT conjugered.*

PRÆSENS.

<i>sing.</i> I may, jeg maa	<i>pl.</i> we may, vi maa
thou mayst, du maa	you (ye) may, I maa
<i>m.</i> he may, han maa	<i>m.</i>)
<i>f.</i> she may, hun maa	<i>f.</i>) they may, de maa.
<i>n.</i> it. may, det (den) maa	<i>n.</i>)

IMPERFECTUM.

<i>sing.</i> I might, jeg maatte	<i>pl.</i> we might, vi maatte
thou mightest, du maatte	you (ye) might, I maatte
<i>m.</i> he might, han maatte	<i>m.</i>)
<i>f.</i> she might, hun maatte	<i>f.</i>) they might, de maatte.
<i>n.</i> it might, det (den) maatte	<i>n.</i>)

Obs. 1. May giver en *Magt*, dog med en andens *Tilladelse*, tilhørende, saaledes: I may write, jeg kan skrive, eller jeg maa skrive, saaledes det er mig tilladt.

Obs. 2. Det bruges derfor gjerne til at formeere *Præsens* og *Imperfectum Conditionalis* (eller *Conjunctivi*).

VIII. og IX. *Verba MUST og OUGHT conjugerede.**Singul.*

PRÆSENS.

Singul.

I must, jeg maae	I ought, jeg bør
thou must, du maae	thou ought, [st, -est] du bør
he must, han maae	he ought, han bør
she must, hun maae	she ought, hun bør
it must, det, (den) maae	it ought, det, (den) bør

Pluralis.

we must, vi maae	we ought, vi bør
you [ye] must, I maae	you [ye] ought, I bør
they must, de maae	they ought, de bør.

Obs. 1. Bøge disse *Verba* har det samme udi *Imperfectis*

fectis, som udi *Præsentib.* hvorover adskillige *Ækribentere* har lært at de ingen *Imperfecta* haver.

Obs. 2. Must tilkjende giver en *Evang.* eller *Fornødenhed*, og ought, en *Skyldighed* eller *Pligt*, saasom: I must go, jeg maae (af Nødvendighed) gaae, ic. I ought to write, jeg bør, eller, det er min *Skyldighed* at skrive ic.

Obs. 3. De nyeste *Ækribentere* bruger dem, uden at forandre *Endelsen*, udi den anden, eller tredie *Person*, som dog findes hos de gamle *Auctores*.

X. Et Verbum regulare conjugered.

ACTIVUM. (b)

Præf. infinitivi to love, at elske

Præf. participii loved, elsket.

MODUS INDICATIVUS.

Præfens.

Imperfectum.

ing. I love, jeg elsker
thou lovest, du elsker
he, she, it loveth,) han, hun,
eller loves) det, den elsk.

ing. I loved, jeg elskede
thou lovedst, du elskede
he loved, han elskede
she, it loved, hun, det elskede

pl. we love, vi
you (ye) love, I) elsker.
they love, de

pl. we loved, vi
you (ye) loved, I) elskede.
they loved, de

Item, I do love, thou dost
love, he doth, eller does
love &c.

Item, I did love, thou didst
love, he did love, &c.
See pag. 174.

(b) Dette dannes af *Præf. Infinit.* og *Præf. Particip.* med de udi foregaaende Section anførte *Hjelpe Verba*, saaledes som ved ethvert blev viist og af nærværende *Tobell* nærmere erfares.

Perfectum.

<i>sing.</i> I have	jea	} have elstet.
thou hast	du	
he hath	han	
<i>pl.</i> we have	vi	
you have	I	
they have	de	

Plusquamperfectum.

<i>sing.</i> I had	jeg	} hadde elstet.
thou hadst	du	
he had	han	
<i>pl.</i> we had	vi	
you had	I	
they had	de	

Futurum I.

<i>sing.</i> I shall	love	jeg	} skal ell. vil elstet.
thou shalt	love	du	
he shall	will	han	
<i>pl.</i> we shall	will	vi	
you shall	eller	I	
they shall	eller	de	

Futurum II.

<i>sing.</i> I shall	love	jeg	} skal have elstet.
thou shalt	love	du	
he shall	have loved	han	
<i>pl.</i> we shall	have loved	vi	
you shall	have loved	I	
they shall	have loved	de	

MODUS IMPERATIVUS.

<i>sing.</i> Love thou, elst du	<i>pl.</i> love ye, elstet I
* let me love, lad mig)	* let us love, lader os
let him love, lad ham)	let them love, lader dem)

MODUS CONJUNCTIVUS, OPTATIVUS, POTENTIALIS, eller CONDITIONALIS.

*Præsens.**Imperfectum.*

If, om; altho, omendstjont; ic. ell. GOD grant, Gud give.

<i>sing.</i> I may love, jeg maae	<i>sing.</i> I might love, jeg maatte
thou may[st] love (elstet ic.	thou might [st] love, (elstet ic.
he may love	he might love,
<i>pl.</i> we may love	<i>pl.</i> we might love,
you [ye] may love	you [ye] might love,
they may love	they might love,

Item, stethen: I love, &c. Item, stethen, I loved, &c.
 eller I can love, jeg kan eller I could love, &c. og
 elstet, ic. undertiiden I would love,
 I should love, &c.

Perfe-

Perfektum.

sing. I may	} have loved.	} have elsket.	jeg maa
thou may			du maa
he may			han maa
pl. we may			vi maa
you may			I maa
they may	de maa		

Item, I have loved, &c.

Plusquamperfectum.

<i>sing.</i> I might	} have loved.	} have elsket.	jeg maatte
thou might			du maatte
he might			han re.
<i>pl.</i> we might			vi re.
you might			I re.
they might	de re.		

Item, I had loved, og could, would, should have loved.

Futurum I. (when, naar re.) Futurum II.

<i>sing.</i> I shall	} have loved	} have elsket.	jeg skal
thou shall			du re.
he shall			han re.
<i>pl.</i> we shall			vi re.
you shall			I re.
they shall	de re.		

<i>sing.</i> I should	} have loved.	} have elsket.	jeg skulde
thou should			du re.
he should			han re.
<i>pl.</i> we should			vi re.
you should			I re.
they should	de re.		

MODUS INFINITIVUS.

Pres. to love, at elste. *Præt.* to have loved, at have elsket.

PARTICIPIUM.

Pres. Lóving, Elskende. *Præt. & pass.* loved, elsket.
Præterit. Compos. háving loved, havende elsket.

GERUNDIA.

Simplex.

N. - -	} Lóving	at elste
G. of		i, for, re.
D. to		at elste
Ac. - -		eller
V. - -		- -
Ab. in		Elskov

Compositum.

- -	} háving-	at have elsket
of		i, for, re.
to		at have
- -		elsket, eller
- -		den som
tes		haver elsket.

2. Af **ACTIVO** kommer ogsaa de **Engelske Verba RECIPROCA**, og bestaaer Forskjelen imellem dem og de øvrige *Verba Activa* alene deri, at de første tager altid et af de *Pronominibus reciprocis* efter sig, som anføres pag. 153. 3. og 158. v. for Exempel.

MODUS INDICATIVUS.

Præs. Sing. I love *my self*, jeg elsker mig selv
 thou lovest *thy self*, du elsker dig selv
 he loveth *him self*, han elsker sig selv
plur. we love *our selves*, vi elsker os selv
 you (ye) love *yourselves*, I elsker eder selv
 they love *them selves*, de elsker sig selv.

Imp. sing. I loved *my self* &c. saaledes som ovenfor udi Exempels-Tabell pag. 179. viises.

3. Af **ACTIVO** kommer endog *Verba PERIPHRASTICA* (pag. 164.) og dannes af *Verbo Substantivo* I am [pag. 169.] med det *active Participium* paa ing, af det *Verbo* som *periphrastice* skal conjugeres, saasom:

INDICATIVUS MODUS.

<i>Præs. Sing.</i> I am <i>reading</i> , jeg læser nu	} eller,
thou art <i>reading</i> , du læser nu	
he is <i>reading</i> , han læser nu	
<i>plur.</i> we are <i>reading</i> , vi læser nu	
you (ye) are <i>reading</i> , I læser nu	} som læ-
they are <i>reading</i> , de læser nu	

Imperf. sing. I was *reading*, &c. saaledes som viises udi Exempels-Tabellen pag. 169. &c.

PASSI-

XI. Et Verbum PASSIVUM conjugered.

PASSIVUM dannes som tilførn pag. 167. er sagt, af *Verbum Substantivum* I am, og *Participium præteritum* af et andet Verbum, saasom, af

INDICATIVO MODO.

<i>Præs. Sing.</i> I am	} <i>Loved.</i>	jeg elstes	} eller er elsted:
thou art		du elstes	
he is		han elstes	
<i>plur.</i> we are		vi elstes	
you [ye] are		I elstes	
they are		de elstes	

nofsom erfares; Hvorfor jeg ikke heller vil anføre flere Tempora eller Modos til Beviis.

§. XVIII. Om Verbo Neutro.

De Engelfke Verba neutra er to slags, nemlig: 1) NEUTRUM ORDINARIUM (algemeene hverkens Hoved-Ord) og 2) NEUTRO-PASSIVUM (som baade er Neutrum og Passivum, det første i Henseende til deres Bemærkelse, og det sidste i Henseende til deres Bøjelse.)

Obs. 1. I Henseende til bægge disse slags Neutra deres Conjugation er at merke, at det første slags conjugeres i alle Maader ligesom Verba activa, og danner viffe af sine sammensatte Tempora ved Sammensætning med det Hjælpe-Verbo, to have, at have (p. 175. og 185.) Det andet slags derimod danner disse sammensatte Tempora i viffe Tilfælde, ligesom de forige, med det Hjælpe-Verbo Substantivo to be, at være: (p. 159. og 185.)

Obs. 2. I Henseende til disse Neutra deres Bemærkelse, har man at agte:

I. At Neutra Ordinaria har tre slags Bemærkelser, og betyder enten 1) en Gjerning, eller en Gjernings Tilfjende:

Tjendegivelse, som bliver i sig selv og er uameddeelig, saasom: I go, jeg gaar; I run, jeg løber; I walk, jeg spadserer, ic. 2) en **Lidelse**, eller en **Lidelses Tilkjendegivelse**, som bliver i sig selv, saasom: I die, jeg dør; I pérish, jeg forgaar, gaar under; ic. eller og 3) **ingen af Deele**; Men en **Selvstændighed**, eller **Tilkjendegivelse af en Selvstændighed**, saasom: I am, jeg er; I becôme, jeg bliver, ic.

II. At *Neutro-Passiva*, naar de bruges som saadanne, og sammensættes i visse Tempora med Verbo Substantivo, har ligeledes tre slags Bemærkelser, og betyder enten 1) at den **Bevægelse**, som ved den nem tilkjendegives at skee fra et Sted, eller fra en Tilstand til en anden, **virkelig er skeet**, eller nu **virkelig skal være skeet**, eller **ikke skeet**, saasom: I arriv'd, jeg er ankommen; I was arriv'd, jeg var ankommen; I shall be arriv'd, jeg skal være ankommen; eller 2) man spørger om saadan en **vis og virkelig Bevægelse er skeet**, saasom: is he arriv'd, er han ankommen? Was he arriv'd, var han ankommen? Will he be arriv'd, skal, eller vil han være ankommen? eller og 3) Man forudsætter en saadan **virkelig Bevægelse at være skeet**, med if, saafremt; whéther, om, mon; eller andre deslige Partickler, saasom: if he be arriv'd, saafremt han er ankommen; Do'nt you know whéther he were arriv'd; vedt de ikke om han var ankommen? Thi ellers, naar man taler ubestemt, og uden Zensigt til saadan **virkelig skeet Bevægelse**, bruger man i de sammensatte Tempora det Hjelpe-Verbum, to have, ligesaavel til disse, som andre Verba Neutra.

Obf. 3. De Verba Neutra, som saaledes lader sig bruge som Neutro-Passiva, og til at bemærke en **Bevægelse fra et Sted, eller en Tilstand til en anden**, er følgende:

To arrive, at ankomme; to becôme, at blive, eller vørde; to befál, at vedersjares; to côme, at komme; to depárt, at gaae, eller rejse bort; to deceáse, at afgaae ved døden;

to

to enter, at komme ind; to escape, at undkomme; to fall, at falde; to fly, at flyve; to go, at gaae; to grow, at voxe; to meet, at mødes, samles; to pass, at gaae forbi; to return, at komme tilbage; to rise, at staae op; to run, at løbe; to stray, at gaae fejl, fare vild; to turn, at vende sig; to vanish, at forsvinde, ic.

De sammensatte Tempora, i hvilke disse *Neutro-Passiva* dannes med *Verbo Substantivo*, er i *Indicativo: Perfectum*, saasom: I am arriv'd, jeg er ankommen; *Plusquamperfectum*, saasom: I was become, jeg var bleven; det andet *Futurum*, saasom: I shall have been come, jeg skal have været, d. e. skal være kommen. I *Conjunctivo: Perfectum*, I be departed, jeg er bortgaaen; *Plusquamperfectum*, saasom: he were deceased, han var ved Døden afgangen. I *Infinitivo: Præteritum*, saasom: to be entered, at være kommen ind; Det sammensatte *Præteritum Participii Comp.* saasom: being escaped, som er undkommen. Det sammensatte *Gerundium*, saasom: being fall'n, værende falden, eller den som er falden, ic.

S. XIX. Om Verbis Irregularibus i Almindelighed.

§ De Engelske VERBA IRREGULARIA kaldes saaledes alene af deres uregelrette *Imperfectum* og *Præteritum Participii*; Thi for Resten er de ligesaa Regel-rætte, som de, der kaldes saaledes.

2. § Disse Verba er lutter *Uenstavelses* Ord, uden for Sammensætning med andre.

Obs. I. Deres Uregelræthed kommer sig i Almindelighed af Ordnes Afkortelse i Udtalen af Endelene *ed*, til *e*; saavelsom af deres Vowels, eller Diphthongi, Forandring til en Kortere, eller, naar den samme i de tvende Hoved-

Tempora, vedbeholdes, at den da udtales langt kortere: saasom: I read, I read, &c.

Obs. 2. Alle de Verba, som paa efterfølgende Liste, er betegne med [*] i Perfecto, har der det samme, som i Imperfecto; Men saa mange, som med [R] er betegne, findes regelræt bøjede, hos nogle af de nyere Skribenter; Dog kan man ikke med Sikkerhed conjugere flere af dem saaledes, end de, der, som uræglrette, endes i Imperf. paa t, og som dannes paa følgende og deslige Maader, nemlig:

NB. 1. De som i præf. infinitivi endes paa d, med en næstføregaaende Consonant, forandrer samme d i imperf. og perf. enten til t, eller ed, saasom: I gird, jeg omgjørd; I girt, eller girded; I have girt, eller girded &c.

NB. 2. De som i præf. infin. endes paa ay, kan dannes deres imperf. og perf., enten med Endelsen aid, eller efter Hoved-Reglen med 'd, saasom: I pay, jeg betaler; I paid eller pay'd; I have paid, eller pay'd &c.

NB. 3. De som i præf. infin. endes paa ls, kan dannes deres imperf. og perf. enten med st, eller, efter Hoved-Reglen, med ed, eller 'd, saasom: I bless, jeg velsigner; I blest, bless'd, eller blessed, I have blest, bless'd, eller blessed &c.

NB. Det samme har man at erindre om ch, saasom: I beseech, jeg ombeder, I besought, beseecht, eller beseeched; I have besought, beseecht eller beseeched &c.

Obs. 3. Efterdi de fleeste Verba, som har nogen af de oven anførte Endelser, helst de to sidste, bruges tiere regel- end u-regelræt; har jeg ikke villet anføre dem alle paa følgende

Alphabetiske Liste paa de Engelske Verba Irregularia. (c)

<i>Præsens infinitivi.</i>	<i>Imperfect.</i>	<i>Prat. Particip.</i>
To abide, at tæve, holde sig op	abode	*
arise, staa op	arose	arisen.
awake, opvække	awoke	* R
beare, taale, bærer,	bore, [bare]	* bourn,
beat, slaae,	beat	* beaten. (d)
become, blive,	became	become [becomen]
begin, begynde,	begot, [begat,]	* begotten.
begin, begynde,	begin, [begin]	*
begin, omgjorde,	begirt,	* R.
behold, anse,	beheld,	* beholden.

Præf.

(c) Efterat jeg havde forsøgt at opsætte Regler, til at danne de uregelrætte Hoved-Ords Tempora efter, befandt jeg Sagen vel at være gjørlig; Men merkede derhos, at Undtagelserne under enhver Regel besfattede undertiiden ligesaa mange Verba, som Hoved-Reglerne selv, og vilde derfor meere forvirre Læseren, end tjene til Esterrætning; Hvorfor jeg hellere vil recommendere Læserne denne tilførladelige Liste, af hvilken de lættre, ligesom med eet Blikkast, kan eftersøges, og andre deraf kommende Verba, efter disse conjugeres.

(d) En Deel Verba irregularia, har i *Præterito Participii* den uregelrætte Tydske Endelse en, foruden den, med hvilken de gjør deres *Imperfectum* og *Præteritum participii* liige: Om disse har man at aate, at de bruger meest den første *Participii* Endelse i en *active*, eller *neutrale* Bemærkelse, saasom: I have beat him &c. Men den sidste [Tydske] meest *passive*, eller og som et *Adjectivum*, saasom: he is beaten; a beaten thing; I have begot him, &c. I am begotten; an only begotten Son &c.

<i>Pres. Infinitivi.</i>	<i>Imperfect.</i>	<i>Pres. Particip.</i>
To bend, at bøje,	bent,	* R.
beræave, berøve, betage,	berést,	* R.
besæech, ombede,	besought	* R.
betake, begive sig,	betook	* betaken
bid, befale,	bid[bad, bade]*	bidden
bind, binde,	bound,	* [bóunden]
bite, bide,	bit,	* bitten
bleed, bløde, aarlade,	bled,	*
bles, velsigne,	blest,	* R.
blow, blæse paa,	blew,	blown, R.
break, bryde, brække,	broke [brake]	* broken
breed, hugle, opdrage,	bred,	*
bring, bringe,	brought,	*
build, bygge,	built,	* R.
burn, brænde,	burnt,	* R.
burst, briste, sprække,	burst	* bursten
buy, kjøbe,	bought,	*
cast, kaste,	cast,	*
catch, fange, snappe,	catcht, caught,*	R.
chide, skjælde paa,	chid, chod, chode,*	chidden
choose, chuse, udvælge,	chose, [chúsed]*	chosen
cleave, kløve,	cløve, clave, cleit,*	clóven
cling, klæve ved,	clung,	* R.
cloath, klæde,	clad,	* R.
cóme, komme,	came,	cóme
confess, bekjende,	confest,	* R.
cóst, koste,	cóst,	*
crack, knække,	crackt,	*
creep, krybe,	crept, [crope]	* [part. pass.]
crow, gale, knæsse,	crew,	* crōwn, R.
cut, skjære,	cut,	*
dēal, handle, negociere,	dēalt,	*
die, døe,	diéd	* [part. pass. dēad]
dig, grave,	dug,	* R.
dip, dyppe,	dipt,	* R.

Pres.

Pres. Infinit.

To dö, at gjøre,
 draw, trække, tegne;
 drēam, drømme,
 drink, drikke,
 drive, drive, kjøre,
 dwell, boe, opholde sig,
 ēat, spise, æde,
 fall, falde,
 feed, føde, (med Spiise)
 feel, føle,
 fetch, hente,
 fight, at sægte, slaes,
 find, finde,
 flee, flygte,
 fly, flyve,
 fling, kaste, slenge,
 forsake, gaae fra, forsage,
 forget, forglemme,
 forgive, forlade,
 forbear, aflade,
 forbid, forbyde,
 foreknōw, forudviide,
 foresee, forudsee,
 foreshōw, forudviise,
 foretell, spaae, forudsige,
 forswear, forsværge,
 forethink, tænke forud,
 fright, fragte,
 freeze, fryse,
 geld, gilbe,
 get, anskaffe, øve,
 gild, guild, forgylde,
 gird, omgjorde,
 give, give,
 go, gaae,

Imperf.

did,
 drew,
 drēamt,
 drunk, (drank)*
 drove, (drove)*
 dwelt,
 eat (ate)
 fell,
 fed,
 felt,
 fetcht,
 fought, fit
 found,
 fled,
 flew,
 flung,
 forso'ok,
 forgót,
 forgáve,
 forbóre, forbære,
 forbíd, forbád,*
 foreknéw
 foresáw,
 foreshéw,
 foretöld,
 forswóre, forswáre,
 forswörn
 forethought,
 fraught
 fróze
 gelt
 gôt, (gat)
 gilt,
 girt
 gave,
 went,

Pres. Particip.

dōne
 drawn,
 * R.
 drúken
 dríven
 *
 * éaten
 fáln, fállen,
 *
 *
 * R.
 * [fóughten]
 *
 *
 flōwn
 *
 * forsláken
 * forgóten
 forgiven
 forbórñ
 forbídden
 *
 foreknōwn
 foreséen
 foreshōwn
 *
 *
 * R.
 * frózen
 * R.
 * góten
 * R.
 * R.
 gíven
 gōne

Pres.

<i>Pres. Infinit.</i>	<i>Imperf.</i>	<i>Prat. Particip.</i>
To miss, at rame fejl,	mist,	* R.
mistake, tage fejl,	mislóok,	* mistáken
mix, blande,	mixt,	* R.
mow, meje,	mówed	* mówn, R.
overcôme, overvinde,	overcáme,	overcôme
overdo, gjøre meere end nok,	overdid,	overdone
overflow, oversvemme,	overflow'd	* ovrflown, R.
partake, tage Deel i,	parto'ok,	* partáken
pals, gaae forbi,	past,	* R.
patch, lappe,	patcht,	* R.
pay, betale,	paid,	* R.
pen, indspærre,	pent,	* R.
press, trykke, presse,	prest	* R.
put, sætte, lægge,	put	*
reach, lange En noget,	reacht, (raught)	* R.
read, læse,	read	*
reap, høste,	reapt,	* R.
rend, sønderrive,	rent,	* [part. rénting]
rid, befrie fra, stille af med,	rid,	*
ride, ride, [Rjøre]	rode, rid,	* ridden
ring, ringe,	rung, (rang)	*
rise, staae op,	role, ris	* risen
[rive, rive,	rived, rove,	ríven,]
rot, raadne,	rótted,	* róttén, R.
run, løbe, rende,	run, (ran)	*
say, sige, (e)	said,	* R.
see, see,	saw,	seen
seek, søge,	sought,	*
[seethe, koge,	sod,	* sódden,]
sell, sælge,	sold,	*

Pres.

(e) Dette Verbum danner sine Personer udi *3de* Præsents Indicativi uregelmæssigt, saasom: I say, thou saist, he sais, says, eller saith. Dog findes der nogle som skriver sayst

<i>Pres. Infinit.</i>	<i>Imperf.</i>	<i>Prat. Particip.</i>
To send, at sende,	sent,	*
set, sætte,	set,	*
shake, ryste, bæve,	shook,	* sháken
thave, barbere, rage,	sháved,	* sháven, R.
thear, flippe [Gaar]	shore	* shörn, R.
thed, ndande,	shied,	* R.
[shend, Øre-skjende,	shent,	*]
thew, show, viise,	théwed, show'd	* shewn, shōwn, R.
shine, skinne,	shône	* R.
thite - * - * - *	thit	* thitten
thoo, shoe, skoe, beskoe	thod, shoed	* R.
thoot, skyde,	thot,	* thóttén
thred, flippe, skjære smaat,	thred,	* R.
thrink, indskrænke,	thrunk, thrank,	* R.
[shrive; skrive,	shrove	shriveen, [thrift
thut, at lukke til,	thut,	*
sing, synge,	sung, (sang)	*
sit, sidde,	sat, sate,	*
slay, dræbe,	slew,	slain
sleep, sove,	slept,	* R.
slide, glide,	slid, slided,	* slidden, R.
sling, slynge,	slung,	*
slink, snige sig bort,	slunk,	*
slip, glide,	slipt,	*
slit, splitte,	slit,	*
smell, lugte,	smelt,	* R.
smite, slaae,	smote, smit	* smitten
snow, snee,	snew, snōw'd,	* snōwn, R.
sow, saae,	sowed,	* sōwn, R.
spēak, tale,	spoke, spake,	* spōken,
speed, lyfkes, iile,	sped,	*
spend, forøde,	spent,	*
spell, slave,	spelt,	* R.
spill, spilde,	spilt,	* R.

Pres.

*Pres. Infinit.**Imperf.**Prat. Particip.*

To spin, at spinde,	spun, (span,)	* R.
spit, spytte,	spit (spat)	* (spitten,) R.
split, splitte,	split,	*
spread, sprede,	spread, spred	*
spring, springe,	sprung	*
save, saae i Stykker,	stove,	* R.
stand, staae,	stood,	*
steal, stjele,	stole, (stale)	* stollen, stola,
stick, stikke,	stuck, (stack)	*
sting, stifte (med Braad)	stung,	* R.
sink, sinke,	stunk, (stank)	*
stray, gaae vild,	straid, * R. (<i>Part. adject. stray</i>)	
stride, stræve,	strid, (strod)	* stridden
strike, slaae,	struck	* stricken
string, træffe paa Snore, spænde Streng,	strung, * R.	
strip, afflæde,	stript,	* R.
strive, stræbe,	strove,	* striven
swear, sværge,	swore, (sware)	* swörn
sweat, svede,	swēat,	* swēated, R.
sweep, søje,	swept,	* R.
swell, hovne op,	swell'd,	* swōln, R.
swim, svømme,	swum (swam)	* R.
swing, svinge,	swung (swang)	* R.
take, tage,	took,	* taken
teach, undervise,	taught,	* R.
tear, rive i Stykker,	tore, (tare)	* torn
tell, tælle, fortælle,	told,	*
think, tænke,	thought	*
thrive, trives,	throve,	* thriven, R.
throw, kaste, slenge,	threw,	thrōwn
thrust, støde,	thrust,	*
toss, kaste,	tost,	* R.
tread, træde paa,	trod,	* trodden
unbend, rette, gjøre liige, unbent,	unbent,	* R.
	R	

Pres.

<i>Præs. Infinit.</i>	<i>Imperf.</i>	<i>Præt. Particip.</i>
To understand, at forstaae,	understood,	*
wake, waken, vaagne op,	waked, woke,	* R. <i>Part adj.</i> awake
wear, slide, (bære Klæder)	wore (ware)	* worn
weave, væve,	wove,	* wóven, R.
wet, væde,	wet,	* R.
weep, græde,	wept,	* R.
whip, pidske,	whipt,	* R.
win, vinde,	won, (wan)	*
wind, vinde op,	wound,	* R.
withold, holde tilbage,	withheld,	* withholden
work, arbejde, udarbejde,	wrought,	* R.
worship, dyrke,	worshipt,	* R.
wrap, svøbe ind,	wrapt,	* R.
wring, vride,	wrung,	* R.
write, skrive,	wrote, writ,	* written.

Endnu er at erindre:

Obs. 1. Udi *a*-regelrætte, som og udi en Deel regelrætte Verba, bliver en Consonant dobbelt efter en Fort Vocal, saasom: I sip, thou sippelt, eller sipst, he sippeth eller sips, &c.

Obs. 2. Naar Imperfectum endes paa *d* eller *t*, i stæden for *ed*, dannes dog den anden Person med den regelrætte Endelse, saasom: I rag'd, thou rágedst: I dipt, thou díppedst, &c.

§. XX. Om Verbis defectivis.

Disse kaldes saaledes, fordi de bliver ifflun conjugerede i visse Tempora. See pag. 165. 3.

Obs. 1. De ere alle *Neutra*, og har ingen *Participia Passiva*, sølgelig heller ingen af de *Tempora*, som dannes med samme.

Obs. 2. De fornemmeste af disse, nemlig: *be*, (p. 169. &c.)
do,

do, (pag. 174.) *have* og *shall* (pag. 175.) *will* (pag. 176.) *can* (pag. 177.) *may* (pag. 178.) *must* og *ought* (pag. 178.) er alt foran, paa de anførte paginis, bleven afhandlede, de øvrige er næsten gangne af Brug, og er følgende:

I. I dare, jeg tør; thou darest, eller dare, du tør; he dare, han tør; she dare, hun tør; it dare, det (den) tør; we dare, vi tør; you (ye) dare, I tør; they dare, de tør; dette har udi *Imperfecto*: I durst, jeg torde, thou, [*durstest*] he, we, you, og they durst, men ey flere Tempora, thi

Imperf. I dared, thou daredst, he, we, you, og they dared er af det Regel-rætte *Verbo*, *to dare*, som bemærker, at fordre *En* ud, 2c.

II. I need, jeg trænger til, thou neededst, he, we, you, og they need, har i *Imperfecto* needed, saasom: I needed, thou neededst, eller need, he we, you og they needed, eller need.

Obf. *Verbum need* holdes sikkerst for et *Defectivum*, men bruges og undertiiden som et fuldstændigt *irregulare*; For at kjende hvilket hvilket er, kan man sige, at naar det, i sammensatte Tempora, tydes med et *Substantivum* er det et *Substantivum*; Men naar det *construeres* med et andet *Verbum*, er det et *Verbum*.

III. Nill (*nolo*,) ikke vil, er nu aldeles ubrugeligt, undtagen at man undertiiden i *presenti conjunctivi*, kan sige, will thou, nill thou, (*nolens volens*) enten du vil, eller ikke; will he, nill he, enten han vil, eller ikke 2c.

IV. Quoth, (*inquam*, siger) bruges ikke meere, uden i lystigt Tale 2c. udi *imperfecto*, har og sin Person steds efter sig, som og begge bliver altid indhegnede, saasom: yes, yes, (quoth I,) leave that to me &c. Jo, jo (sagde jeg,) lad mig kun sørge for det; then (quoth he) my Daughter must have a Portion; dernæst (sagde han) maa min Datter have en Udsyr. Ah Brother! (quoth Amáryllis)

Age has always this ill Property with it, &c. Ach Broder, (sagde A.) Alderdom fører altid denne Uheld med sig &c.

V. I trow, jeg troer, holder for, er nu ikke meere brugeligt, uden iblandt Bønder, og i Byrde-Digter.

VI. Ware, være, tage i agt, bruges undertiiden i *imperativo*; men man bruger hellere Sammensætningen deraf beware.

VII. *Præs.* I wot, jeg veed, og *imperf.* I wist, jeg vedste, findes nu ingensteds, uden i vore Oversættelser af Biblen, og maae heller ingen andensteds efterbruges. Doa sætter mange *Infinitivum*, deraf to wit, at vude, i steden for viz [*videlicet*, nemlig].

§. XXI. Om Verbis impersonalibus. (p. 165.)

☞ Disse uregelrætte Verba er enten:

I. *ACTIVA*, (pag. 163.) som har *Activi* Bemærkelse, og conjugeres i den tredje Person. i *sing.* igjennem alle *Tempora*, i *Activa Forma*, saasom: *præs.* it seems, det synes; *imperf.* it seem'd; *perf.* it hath seem'd; *plusquamperf.* it had seem'd, *futurum* it will seem, &c.

Obs. De brugeligste *Impersonalia activa* er følgende: It appéars; det er aabenbart, sees klarlig: it becômes; det sommer sig, bliver: it begins; det begynder: it behooves; det sommer sig: it blows; det blæser: it cômesto pass; det hænder sig, udsalder bliver: it concerns; det angaaer: it dâwns; det dages: it drizles; det smaa-regner: it falls out; det hender sig: it fôllows; det følger: it freezes; det fryser: it grieves; det fortryder: it grows; det vøjer, bliver: it hails; det hagler: it háppens; det steer, indfalder: it is; det er: it lights úpon; det træffer paa: it lightens; det lyner: it misbecômes; det anstaaer ikke, lader ilde: it ought; det bør: it rains; det regner: it seems; det synes: it snows; det sneer: it thaws; det tøer: it thunders; det tordner: it úses; det plejer, &c.

II. *Im-*

II. *Impersonalia* PASSIVA, er de, som har passivi Bemærkelse, og høies ikkun i den tredie Person i alle Tempora i Passivo.

Obs. Disse er gandske faa, og gives bændst paa Dansk med *man*, saasom: it is said, *man* siger; it is (eller they are) sold for an old Song, *man* sælger det (dem) for Køber; Kjøb; it is supposed, *man* meener det, holder saa for; it is thought, *man* tænker det; it is so, det er saaledes; it bootsnot, det giær intet ic.

Obs. 2. Verbum *There is*, gives paa Dansk med *der* er, saasom: *Præs.* there is no Money; der er ingen Peng: *imperf.* there was Péter with him; der var Péder hos ham: *perf.* there has been more than one; der har været flere, end een: *fut.* there will be an Entertainement at N. N. der skal trafteres i, paa, eller til N. ic. See i *Syntaxi*.

S. XXII. Om Participia.

Participia (Blandings=Ord) er to i Tallet, nemlig: PARTICIPIUM *præsens activum*, og PARTICIPIUM *Commune*: Sælles=Blandings=Ord, saa kaldet fordi det er baade *præteritum activæ* og *præsens passivæ Formæ*. See pag. 165. 2.

Obs. 1. Om *Participium præsens activi* har man at agte: 1) At det har *activi* og *neutrius* Bemærkelse. 2) At det hjælper at danne *Verba periphrastica* (pag. 164. 3.) 3) At man maae skjelne vel inellem disse *Participia* og de *Substantiva* og *Verbalia*, som endes paa *ing*, nemlig: at de første bruges, compareres og componeres ligesom *Adjectiva*, de sidste derimod som *Substantiva*. See pag. 165. 1. og 199. 4) At man ogsaa af disse, ligesom af andre *Adjectiva*, kan gjøre *Adverbia*, ved at tillægge dem Endelsen *ly*.

Obs. 2. Om *Participium commune* har man at agte

N 3.

1) de

1) de Ting, som findes anførte pag. 167. 2) at man ikke maae confundere dette med de *Verbalia*, som endes paa ed, See pag. 181. 3) at det ofte gjøres til et *Adjectivum*, og at der kommer *Adverbia* af samme ved at tillægge Engelsken ly. 4) At man med *Participium* Præsens danner et sammensat *Participium*, som kan eftersees pag. 173. og

Obs. 3. Foruden oven anførte to Hoved: *Participia* angives endnu af Hr. LUDWIG, LEDIARD, &c. et *Participium*, som ligner i alle Maader Præsens Infinitivi og kaldes *PARTICIPIMUM Futurum Neutro-passivum*, fordi det forekommer ikkun udi *Verbis neutro-passivis*, hvor det dog sjelden bruges, uden paa følgende Maade, saasom:

Things to come, tilkommende Ting; the World to come, den tilkommende Verden (eller Liv) take care of the Mischiefs to happen, varer jer for de tilkommende Ulykker, &c. Dog anseer jeg det ikkun for stette *Infinitiva*, og at sammesteds *Verbum Substantivum* [p. 169.] tilligemed *Relativum* WHICH [pag. 154. 5.] er per *Elipsin* udeladt, saasom: The Age which is to come. Things which are to come. Rémedies for the Mischiefs which are to happen. He is not afraid of the Judgment which is to come, &c.

Obs. 4. Man har og i Engelsken et slags fremmede *Participia*, som endes paa nt, fra Latinen eller Franskten, saasom: a Lion dormant, en sovende Løve; the King regent, den regjerende Konge, &c. Men disse bruges ikkun for Adnomina.

§. XXII. Om Gerundiis.

¶ Gerundia (Hoved=Ords Navn=Endelser) er fire Aars, nemlig: 1) GERUNDIUM simplex *activi*, Gjernings Hoved=Ords enkelte Navn=Endelse: 2) GERUNDIUM Compositum *activi*, Gjer=

Bjærnings Hoved=Ords sammensatte Navn=Endelse. 3) GERUNDIUM simplex passivi, **Lidelses Hoved=Ords enkelte Navn=Endelse;** og 4) GERUNDIUM compositum passivi, **Lidelses Hoved=Ords sammensatte Navn=Endelse.**

Obf. 1. Gerundia er et slags *Substantiva* med *Verbi* Natur og *Egenskab*, og stilles fra *Participia* derved, at disse sidste er en Art af *Adjectiva*, med *Verbi* Natur. See pag. 197. desuden svarer et *Participium* gemeenlig til et foregaaende Nomen, eller Pronomen personale; *Gerundium* derimod construeres, eller tydes ofte sammen med et foregaaende Adnomine, og undertiiden styrer det, ligesom et andet *Substantivum*, en foregaaende Genitivum possessivum, hvilket et *Participium* aldrig kan gjøre.

Obf. 2. I visse Tilfælde kommer vores *Engelske Gerundium* overeens med de *Danske* og *Tydske* Infinitivus, naar den staaer absoluté, eller i Steden for et Nomen. I andre Tilfælde afviiger det gandske fra samme, og har en langt stærligere *Construction*, som ikke kan udtrykkes med den *Danske* Infinitivus, saa at der i saa Fald maa gjøres to *Danske* af een *Engelsk* Sats, som deels her neden for i Syntaxi skal forklares.

Obf. 3. Om deres Declination har man ikkun at merke, at de ikkun bøjes ved *Casuum* Merker, [ligesom oven til pag. 129. 142. 173. og 181. viises] aleeneste med den Forskjel, at de har ingen *Vocativum* og ingen *Pluralem*. Hvorledes de bruges, maae læres af Syntaxi.

§. XXIV. Om Adverbia i Almindelighed.

Adverbium (**Hoved=Ords Tillæg**) er et Ord, som lægges til Verbum, for at give dets besønderlige accidentale Omstændigheder til-

Fjende, saavelsom og hvor vidt samme Omstændighed, enten med større eller mindre Eftertryk, strækker sig, saasom: he hopes patiently, han haaber taalnaadigen, she loves violently, hun elsker heftig, &c.

Obs. 1. *Adverbia* er det samme hos *Verba*, som *Adnomina* hos *Nomina*: See pag. 144. og 145.

Obs. 2. *Adverbia* deles i Umindelighed I udi *PRIMITIVA* (*Stam-Adverbia*) som fra første Oprindelse er *Adverbia*, saasom: here, her; there, der; now, nu; late, sildig; never, aldrig &c. II. *DERIVATA* (*Udsprings-Adverbia*) som kommer af *Adnomina*, ved det at dertil lægges Endelsen *ly*, saasom: lovely, elskelig; wisely, viselig; potently, mægtig, &c. af hvilket Slags der findes en temmelig Mængde i det Engelske Sprog. III. *ADVERBIA per Accidens*. De som i visse Tilfælde bliver til *Adverbia*, nemlig *Adnomina*, som undertiiden, med deres blotte første Bøstave, bruges som *Adverbia*, saasom: I am mighty hungry, jeg er mægtig (saare) hungrig &c. Dog heraf er der ikke ræt mange. *SIMPLICIA* (enkelte *Adverbia*) er de som bestaaer af et enkelt Ord, som ovenfor udi *primitivis* blev anført. V. *COMPOSITA* (sammensatte *Adverbia*) som er sammensatte af flere, end et Ord, saasom: somehow, nogenledes; somewhere, nogensteds; just now, just nu, &c. Dernæst deles *Adverbia*, efter deres besønderlige Bemærkelse, i XX Classer, som udi efterfølgende Section skal anføres.

Obs. 3. Adskillige *Adverbia* er ogsaa *Conjunctioner* (pag. 208.) hvoriblandt *but* og *there* i sær er merkverdige, hvorom kan sees meere i Syntaxi.

2. Endeel *Adverbia* [som tilførn pag. 149. er blevet meldt] har *Gradus Comparationis*, ligesom *Adnomina*.

Dog

Dog har man at aate, 1) at Adverbia, naar de bruges som *Adverbia*, forandrer meget sjelden deres Endelser, med *er* eller *est*, som ved Adnomina blev lært; men almindeligen ved Adnomina *more*, *most*, eller *less*, *least*, 2) at følgende *Adverbia* compareres paa en uregelræt Maade, saasom:

<i>Pos.</i> well,	<i>vel</i> ,	<i>Comp.</i> better,	bædre,	<i>Sup.</i> best,	bædst,
ill,	slet,	worse,	værre,	worst,	værst,
little,	liden,	less,	mindre,	least,	mindst,
much,	meget,	more,	meere,	most,	meest.

Obs. Adverbia, som *compareres* er 1) de som egentlig er *Adnomina*, og i nogle Tilfælde bliver til Adverbia, saasom ovenstaaende *ill*, *much*, &c. 2) nogle af dem, som af sig selv og af første Oprindelse er Adverbia, saasom: soon, snart; sooner, snarere; soonest, snarest; well, better &c. 3) nogle Derivata, saasom: wisely, klogelig; more wisely, klogere; most wisely, allerklogest; easily, lettelig; more easily, lettere; most easily, allerlettest &c.

3. Adverbia dannes af Adnominibus paa følgende Maade:

1) De Adnomina, som endes paa *l* bliver til Adverbia ved at sætte *ly* til samme, saasom: martial, krigisk; martially, &c.

2) De som endes paa *le*, forandrer *e* til *y*, saasom: humble, ydmyg; humbly, &c.

3) De som endes paa *ly*, bruges aldeles uforandrede, saasom: lovely, elskelig, &c.

4) De øvrige Adnomina gøres til Adverbia ved at tillægge dem Ende: Stavelsen *ly*, [pag. 200.] omendstjont de bruges ofte uforandrede, saasom: you sing but indifferently (eller indifferent) de synger ifkun maadelig, &c.

§. XXV. Om Adverbia i Besønderlighed.

Adverbia deeles udi XX. adskillige Classer, saasom:

I. *Adverbia Ordinis, Ordens Adverbia.*

Before all, før alting, allerførst: afore, before, forved, foran: at the Beginning, i Begyndelsen: at First, i Førstningen: first, firstly, in the first Place, først, før det første: secondly, før det andet: thirdly, før det tredje &c. next, dernæst: thereupon, derpaa: whereupon, hvorpaa: thereafter, afterwards, derefter, siden: consequently, følgerlig: distinctly, frækilt, skilnder, apårt, hver for sig: separately, særskilt: orderly, ordentlig: one by one, een efter een: one after another, een efter den anden: behind, bagved: by turns, veksels: disorderly, uordentlig, i Uorden: at once, paa en gang: together, tillige, tilsammen: confusedly, forvirred: lastly, tilsidst &c.

II. *Adverbia Numeri, Tals Adverbia.*

Often, tit, ofte: many Times, mange gange: very often, gandske tit, saare ofte: several Times, adskillige gange: once, one Time, een gang: twice, two Times, to gange: thrice, three Times, tre gange: four Times, fire gange: og saa fremdeles, ligesom ved *Adnom. numeral.* pag. 151. er viist.

III. *Adverbia Quantitatis, Størrelses, eller Mængdes Adverbia.*

Little, lidet: less, mindre: least, mindst: much, meget: more, meere: most, meest: too, for, altfor: too much, altfor meget: too little, altfor lidet: enough, noksom, nok: but, kun, ikkun: as much as, saa meget som: almost, næsten, næstendeel: quite, aldeles: wholly, gandske: entirely, gandske og aldeles: much more, meget meere: abundantly, overflodig, i Mængde: plentifully, fuldkommelig

meligen: sufficiently, tilstrækkeligen: superfluously, overflødigen: only, aleeneste: not at all, aldeles intet ic.

IV. *Adverbia Qualitatis, Beskaffenheds, eller Egenkabs Adverbia.*

Good, well, goed, vel: better, bedre: best, bedst: ill, bad, ilde, slet: worse, værre: worst, værst: the very best, den allerbedste: the very worst of all, den aller værste af alle: indifferent, temmelig, imellem bage: still, eller yet better, endnu bedre: otherwise, anderledes: by Degrées, efter Haanden: by little and little, lit efter lit: somehow, nogenledes: at random, i Flæng: accidentally, uformodentlig, af en Hændelse: by chance, flumpeviis: hardly, besværlig, med Nød: scarcely, næppe, knap: rather, heller: much rather, langt hellere: willingly, gjerne: on purpose, med Gliid, med fri Forsæt: in haste, i en Hast: suddenly, on a sudden, pludselig: in Jest, jéstingly, paa Skrømt, skjemteviis, skrømtviis: in Earnest, earnestly, alvorlig: chiefly, fornemmeligen: as, som, ligesom: so, saaledes, saa: very, saare, meget: especially, besønderlig: in vain, to no Purpose, forgjæves: by Force, med Magt: gently, med Lempe, sagte: secretly, underhand, hemmelig, underhaanden: lovely, elskelig, ic.

NB. Da der findes mange *Adverbia derivata*, som endes paa ly, hvilke til største Deelen er *Adverbia Qualitatis*, vil jeg henviise Læseren til en god *Ord-Bog*, for at efterkaste samme.

V. *Adverbia Temporis, Tiids Adverbia.*

When, naar: whensoever, naar som helst: how soon, hvor snart: then, da: at that Time, paa den Tiid: now, nu: now a Days, nu omstunder: at présent, présently, nu paa nærværende Tiid: just now, just nu: immediately, directly, flux, strax paa Tiimen: speedily, hastig, gesvind: quickly, snart: this Moment, paa Øjeblikket: before, først, førend: already, allerede: still, yet, endnu: not yet, ikke endnu: lately, newly, fornylig: a while ago, noget

noget siden: long ago, længe siden: since, omsider: by and by, ræt paa Timen, ræt strax: soon after, strax der: efter: after, derefter: as soon as, saa snart som: soon, tiilig, snart: early, tiilig, aarfe: betimes, betids, i Tiide: too soon, for tiilig: late, sildig: too late, for sildig: seldom, sjelden: now and then, nu og da, stundom: sometimes, sommetider: often, tit, ofte: oftentimes, mange gange: always, alletider: for ever, til evig Tiid: ever, immer, idelig: continually, steds, bestandigen: another Time, en anden gang: again, igjen: hitherto, hidindtil: heretofore, for denne Tiid: formerly, forðum: of old, i gamle Dage: th'other Day, forleeden Dag: last Night, i gaar Aftes: the Day before Yesterday, i forgaares: last Week, forleeden Uge: yesterday, i gaar: yesterday evening, i gaar 8 Dage: some-while: en Tiid lang: on a Time, een gang: alternately, skiftevis: to Day, i Dag: this Evening, i Aften: to Morrow, i Morgen: after to Morrow, i over Morgen: to Morrow fore'night, i Morgen 14 Dage: to Morrow Morning, i Morgen tiilig: hereafter, efter Dags: henceforth, for the future, i Fremtiden: in the Day Time, om Hvs Dag: every Day, hver Dag: daily, daglig: till, untill, til, indtil: never, aldrig: infinitely, uendelig &c. Resten læres bedst af Brug, og af gode Skrifters Læsning.

VI. *Adverbia Locæ. Steds Adverbia.*

Where, hvor: whither, hvorhen: from whence, hvorfra: there, der, did: thither, didhen, derhen: here, hid, her: hither, herhen, herhid: this Way, denne Vej: that Way, hiin Vej: yonder, hiffet hen: from thence, derfra: from hence, herfra: from above, oven fra: from beneath, below, fra neden op, under fra: from behind, bagfra: from before, forfra: from far, far off, langt fra: somewhere, nogensteds: nowhere, ingensteds: elsewhere, andensteds henne: somewhere else, nogen anden steds: every where, allesteds, allevegne: anywhere, et steds, hvor som helst

helt det og er: where-ever, hvorhen det er, hvor som
 helt det være kan: wheresoever, hvorhen det og er:
 thereabout, deromkring, deromtrent, der paa Lav:
 far, langt borte: near, nigh, nær: hard by, nær ved:
 nigh at hand, nær ved Haanden, i Nærværelsen: above,
 op, oppe paa, oven over: up above, op oven paa: below,
 neden, neden under: within, inde, inden for: without, ude,
 uden for: aside, tilside, assides: roundabout, rundt om:
 fring: before, forved: behind, bagved: up, op: down,
 need, need til: upwards, op ad: downwards, need ad:
 forwards, frem ad: backwards, tilbage, baglænds: abroad,
 derude, ude: at home, hjemme: from home, hjemme fra:
 away, borte: eastward, imod Osten: southward, imod
 Sonden: Westward, imod Vesten: Northward, imod Nor:
 den: homeward, hjemad: inward, indad: outward, udad, ic.
 close by, tæt ved: opposite, lige over for: here and there,
 her og der: to and fro, frem og tilbage: thence, deraf:
 whence, hveden, hvorfra, hvoraf, ic.

VII. Adverbia similitudinis, Liigheds Adverbia.

Like, alike, lige: just so, just saaledes: likewise, lige:
 viis, ligeledes: in like Manner, paa lige Maade: thus,
 saaledes: in this Manner, on this Wise, paa denne Maade:
 as if, ligesom, ræt som: equally, lige, lige meget: as tho' it
 were, ræt som det kunde være, ic.

VIII. Adverbia demonstrandi, Peege Adverbia.

Behold, see, seetil: look, lo, see, see der: as, som, saa:
 som: to wit, viz, nemlig, ic.

IX. Adverbia interrogandi, Spørrmaals Adverbia.

How, hvordan, hvorledes? when, naar? where, hvor?
 whither, hvorhen? wherefore, hvorfor? why, hvi, hvorfor?
 why not, hvorfor ikke? why so, hvi saa? hvorfor det? for
 what, hvortil, til hvad Ende? from whence, hvorfra ic.

X. Adverbia affirmandi, Bejaelses Adverbia.

Yes, Ja: yes, yes, jo, jo: aye, I, ja, jo: yes indéed,
 ja

ja vist, visselig: indéed, virkelig: véřily, trúly, sandelig, sandfærdig: by all means, for alting: sùřely, to be sùře, assùředly. visselig: in Truth, i Sandhed: céřtainly, sifferlig: † *forsooth*, til visse, saa sandelig: undóubtedly, without Doubt, uden Tvívl: infállibly, ufejslbarlig: without all Doubt, uden al Tvívl: in Eárnest, alvorligen: without lying, uden at lyve: in tróth, Faith, min Tro, &c.

XI. Adverbia negandi, Benægtelses Adverbia.

No, nay, nej: not, ikke: by no Means, ingenlunde, paa ingen Maade: in no wise, not at all, aldeles ikke (intet) néver, aldrig: néver more, aldrig meere: not yet, endnu ikke: nor, or, hverken, ikke heller: nay, hold! nej hold: stop your Hand, stop, &c.

XII. Adverbia dubitandi, Tvivlsmaals Adverbia.

If, om: pérhaps, perchánce, per-advénture, by chance, maaskee, kan hende sig: may be, kan stee, kan være: próbably, vel maeligt, formodentlig: scarce, næppe, knap: hárdly, meget næppe, sværlig, &c.

XIII. Adverbia conjungendi, Sammenbindelses Adverbia.

Togéther, tilsammen: altogéther, alle til Høje: one amóng anóther, iblandt hinanden: jointly, samtlig, &c.

XIV. Adverbia separandi, Adskillelses Adverbia.

Afúnder, fra hinanden: apárt, fraskilt, for sig selv: alíde, tilside: séparately, særskilt: dístinétly, hver for sig &c.

XV. Adverbia eligendi, Udvalgelses Adverbia.

Ráther, heller, yea ráther, jo heller: sóoner, hellere, snarere: abóve all, frem for alle: chíefly, fornemmelig: espécially, i Særdeleshed &c.

XVI. Adverbia concedendi, Tilstaaelses Adverbia.

Be it so, lad saa være: suppóse, sæt ifkun, &c.

XVII.

**XVII. *Adverbia extendendi*, Udvidelses, eller
Forøgelses *Adverbia*.**

Véry, saare, meget, ræt: too much, for meget: extraor-
dinary, overordentlig: mightily, mægtigen: excéeding,
excéedingly, overmaadig, &c.

**XVIII. *Adverbia remittendi*, Eftergivelses
Adverbia.**

By degrés, efterhaanden: by little and little, lit efter
lit: step by step, Hod for Hod: softly, sagte: gently, med
Læmpe, læmpjældigen: at ease, beqvemmelig, efter Læng-
hed, &c.

XIX. *Adverbia concludendi*, Slutnings *Adverbia*.

In fine, endelig: at last, tilsidst: lastly, til Slutning:
finaly, endelig: in short, kort: in a Word, med eet Ord, &c.

**XX. *Adverbia Passionis Animæ*, Sinds Bevægelses
Adverbia, eller de saa kaldede INTERJECTIONES,
(Mellem-Ord.)**

1) Glædes, ha, ha, ha! oh! joy! Hvilken Glæde!
hang Sorrow! lystig! huzzá! hura! &c. 2) Opmuntrings,
so, so! saa, saa! come on! velan! come now! nu velan!
courage! ved frit Mod! cheer up! have a good Heart!
være ved frisk Mod! well! vel! ræt! well done! ræt saa!
oh brave! Hei! brav! pritheer! Kjære! &c. 3) Afstykelse,
fie! fy! fy! foh! fough! fy! away! bort! bort dermed! fie upon
you! fy jer an! fie for Shame! fy for Skam! Shame take ye!
gid du saae Skam! Skam saae du! &c. 4) Vredes, dewce
take it! Drogen kom efter det! get you gone! affted! Pshaw!
Pish Na Snak! tys! hum! hum! hum See! &c. 5) An-
gestes, Smertes, eller Lidelses, help! help! Hjælp! ay
me! Eja! aw! Au! Au! O Lord! o Herre! O lud! o dut!
O gémini! o vof. Murder! Hej, Gevalt! &c. 6) Bedrø-
velses, Ah! Al! alás! Ach! Na! O sad! O! O hea-
vens! Al Himmel! woe's me! væ! well a Day! Eja! Alás
for thee! Al Gud bødre mig for dig! &c. 7) Forundrings,
Zooks!

Zooks! Zóokers! hillemand! 's death! Døden! 's bobs! ej!
 O! o! O! o! good God! du gode Gud! O strange! O rare!
 O wonderfull! Hillemand! Under over Under, ic. 8) Vær
 sels, have a Care! tag jer i Aagt! sóftly! sagre! sutes! by
 you Leave! værfue! stand off! af Vejen! ic. 9) Paa
 raabelses, hola! Hola! sohó hejda! ho there! ho! hark
 ye! hør! you you! hør J! do you hear! hører J! come
 hither! kom hid! you sir! lírrah! hør du! ic. 10) Taus
 beds, hold your Tongue! (Peace!) hold Munden! not a
 Word! ikke en Muk! Peace! hush! st! st! silence! hvíst!
 stille der! be quiet! vær stille! ic.

NB. De øvrige Adverbia, maae søges i et got Lexicon,
 eller Ord-Bog, saasom BOYERS eller LUDWIGS.

§. XXVI. Om Conjunctioner.

Conjunctioner (Bindings Ord, kaldes
 saaledes, fordi de sammenbinder adskillige Lem-
 mer af een Sats, eller Meeaning, eller heele
 Meeeninge med hverandre, og deeles udi føl-
 gende Classer:

I. Copulativa, sammenbindende Conjunctioner

And, og: álso, too, ogsaa: likewise, ligeledes, ilige-
 maade: éven, ogsaa: both -- and, baade: og: as well as,
 saavelsom og: as álso, som og: but álso, men og: not
 ónly, ikke aleeneste: wíthal, dertil, tillige: besides, der-
 foruden: yet fúrther, endnu meere: éither -- or, enten
 eller: néither -- nor, hverken: eller: ic.

II. Disjunctiva, frastillende Conjunctioner.

E'ither, enten: or, eller: or, nor, ikke heller: or else,
 eller og, ellers: if not, hvis ikke: néither, ikke heller:
 whéther -- or, om: eller ic.

III. Conditionales, villkærlige Conjunctioner.

Ik, om, dersom: if per-adventure, om maasker: on Con-
 dition,

dition, that, med Vilkaar, at: if so be that, saa fremt at: provided that, hvis ikkun, dersom ikkun, ic.

IV. Causales, Aarsags Conjunctioner:

That, at: to the End, that, paa det, til den Ende, at: since, eftersom: because, efterdi, fordi: for as much, i Betragtning af: whereas, efterdi, saasom: for as much as, i Betragtning deraf, at: seeing that, anseet at: lest that, at ikke, paa det at ikke: for, thi: then, da: therefore, derfor: thereupon, derudover, ic.

V. Concessiva, Tilstaelses Conjunctioner.

Albeit' tho', skjønt, endskjønt: altho', omendskjønt, uagtet: however, det uanseet, ikke desto mindre: howsoever, alligevel: suppose it to be so, put Case it be so, sæt ikkun at det er saa: lad være at: yet, dog, ic.

VI. Adversativa, Modsetnings Conjunctioner.

But, men: but if, men om: but still, but yet, med dog: for all that, alt det uagtet, des uagtet, notwithstanding, dog alligevel, uagtet: yet, dog: however, alligevel: else, ellers: not only -- but also, ikke aleene: men endogsaa: nevertheless, ikke desto mindre: in the mean Time, imidlertid, ic.

VII. Excepiiva, Undtagelses Conjunctioner.

But, ikkun, kun: if not, om ikke: except, undtagen: unless, uden at, med mindre: save, uden ikkun: unless that, uden saa er at, dersom ikke ic.

VIII. Explanativa, Forklarings Conjunctioner.

To wit, viz, nemlig: that is to say, id est, det er at sige: or, eller: for Instance, for Example, for Exempel: as, saaledes, saasom: ic.

IX. Electiva, Udvalgelses Conjunctioner.

As, som, saasom: instead of, in place of, i Steden for, ic.

X. *Continuative, Fortfærelses Conjunctioner.*

Besides, derforuden, tilmed : moreover, ydermeere : furthermore ; videre, fremdeles : thereafter, dernæst : thereunto, dertil : First, firstly, for det første : lastly, at last, til sidst : finally, endelig : the more, saa meget, desmeere, &c.

XI. *Conclusive, Slutnings Conjunctioner.*

For the rest, for Resten : wherefore, hvorfor : therefore, derfor, so as, saa at : whereupon, hvorudover : thereupon, derudover, &c.

§. XXVII. Om Præpositioner
i Almindelighed.

§ Præpositioner (Forsetnings=Ord) [i sær *separabiles*] er saadanne Smaa=Ord, som sættes forved andre Ord, for at give en vis Omstændighed, eller det eene Ords Hensigt til det andet tilkjende ; dog meest i Henseende til deres Tæer= eller Gra=værelse.

Obs. Disse er enten Separabiles, eller Inseparabiles.

SEPARABILES (de adskillelige Forsetnings=Ord,) er besønderlige Ord, som uden for Sammensætning med andre, har deres egen besønderlige Bemærkelse ; saasom : by, ved : on, paa, &c. pag. 212.

INSEPERABILES (de uadskillelige Forsetnings=Ord) er derimod Stykker af andre Ord, som bruges aleeneste til at sammensætte Ord med, saasom : *ab, dis, con, &c.* pag. 211. Af disse har det Engelske Sprog en temmelig Mængde, eftersom det ej aleene har vedbeholdet dem, som det har arvet af sin Moder, det Anglo-Saksiske Sprog ;

Sprog; Men endog laant en stor Deel af det Græske, Latinke, og Franske Sprog.

§. XXVIII. Om Præpositiones Inseparabiles, i Særdeeleleshed.

Disse Præpositioner er, som før blev meldt, enten Græske, Latinke, Franske, eller Anglo-Saxiske af Oprindelse.

1) Af det Græske kommer, *Amphi-, ana-, anti-, apo-, arch-, cata-, dia-, ec-, el-, em-, en-, epi-, ex-, hyper-, hypo-, meta-, para-, peri-, præ-, pros-,* og *syn-*. Omendstjønt vi har formodentlig først optaget dem efter Latinerne og nogle efter de Franske.

2) Af det Latinke kommer, *ab-, abs-, ad-, ante-, circum-, co-, con-, contra-, de-, dis-, di-, e-,* eller *ex-, extra-, in-, inter-, intra-, intro-, ob-, per-, post-, pre-,* eller *præ-, pro-, preter-,* eller *prater-, re-, retro-, se-, sub-, subter-, super-,* og *trans-*.

3) Af det Franske kommer, *counter-,* (*contre*) *en-,* eller *em-, enter-, es-, pur-,* (*pour*) *sur-, vice-,* og *vis-*.

4) De, som endnu beholdes fra det Anglo-Saxiske, er *ab-* eller *a-,* fra; *arch-,* erke eller erts; *be-,* for; *for-,* for; *fore-,* for; *gain-,* gjen; *mis-,* mis; og *un-,* u. Exempler paa alle disse findes der nok af udi den første Deel.

§. XXIX. Om Præpositiones Separabiles i Særdeeleleshed. (f)

Disse bruges ligesom i Danskten, og andre
D 2 Sprog,

(f) Disse Præpositioner betegner alleene de Ting, som fornemmes ved Sandferne; men ikke dem, som med Fornuften begribes. See LEDIARD p. 508. (178.)

Sprog, baade til at sættes for og bag ved andre, og i Sammensætning med andre; og er enten *Simplices*, eller *Compositæ*.

SIMPLICES (enkelte adskillelige Forsætnings-Ord) er egentlige Stam-Ord, og

COMPOSITÆ (Sammensatte adskillelige Forsætnings-Ord) bliver sammensatte enten af to enkelte Præpositioner, eller af een Præposition, og et andet Ord af Talens Deele.

Ob! Da det Engelske Sprog, i Henseende til Endelser, ligesom det Danske, har ingen *Casus*, som af Præpositioner kan styres, uden i de *Pronomina* alleene, som anføres pag. 156. 157. (2) Saa vil jeg her ikke kun anføre dem, tillige med deres brugeligste Bemarkelser, efter *Alphabetisk* Orden; eftersom de ikke lættelig, som *Adverbia* og *Conjunctioner*, lader sig bringe under visse Classer.

Above, over: about, om, omkring: * according to, efter, i Overeenstemmelse med: after, efter: against, imod: among, amongst, iblandt, imellem: [Mange, eller flere end to] * along, ved Siden: * along with, tilligemed, jævnsides: at, hos, ved, i: behind, bag, efter, bagved: before, for, forved: below, beneath, under, underneden: beside, besides, ved, eller paa Siden af, hos, jævnsides, des foruden: between, betwixt, midt, imellem to: beyond, paa hin Side, uden for: by, ved, igiennem, hos: * by Reason of, formedelst: for [Nota Dativi] for, efter, re. from, [Nota Ablativi] fra, af: in, i, paa: into, ind i: * in stead of, i steden for: * in Behalf of, for dens Skyld: near, nigh, nær, nærved: next, næst ved: of, [Nota Genitivi] af, udaf, re. on, paa, over, til: * on this Side, paa denne Side: * on that Side, paa hin Side: out of, ud af: over, over, oven over: * over-against, opposite, over for: * right over, lige over for: * round about, runden om: thro', thorough, igiennem, ved: * till, untill, til,

til, indtil: to [*Nota Dativ*] til, indtil, hertil, for, re.
 * *touching*, angaaende: toward, towards, imod, hertil,
 henimod: under, under, mindre end: unto, to, til, indtil:
 up to, henved, hen til: upon, paa, oven paa: with,
 withal, med, ved, tilligemed: within, inden i: without,
 uden for, foruden.

Obf. 2. According, concerning, off, till, touching,
 og deslige er egentlig ikke Præpositioner; Men Adverbia
 eller Participia, som saaledes bruges i Præpositioners Sted,
 hvorfor jeg ogsaa har anført nogle af dem, og betegnet
 dem med * paa det at de des lettere kunne kjendes fra de
 andre.

Obf. 3. Nogle Præpositioner bliver og tilføjed Adverbiis
here, there og *where*, saasom: *hereby*, *herved*: *thereabout*,
 der omtrent, der paa Lav: *therefore*, derfor: *thereof*,
 deraf: *whereby*, hvorved eller hos: *wherefore*, hvorfor:
wherein, hvori: *whereof*, hvoraf: *whereunto*, hvortil:
whereupon, hvorpaa: *wherewith*, hvormed, re.

Finis Partis Primæ.

Rudimentor. Grammat. Anglicanæ
Partis Secundæ

CAP. I.

Om Syntaxis, eller Ord-Pasningen.

§. I. Om Syntaxis i Almindelighed.

Da jeg nu, i den foregaaende Deels tvende Capitler, har korteligen afhandlet det nødvendige, som bør viides om det Engelske Sprogs eenlige Ord og deres Tilfælde; Saa tilkommer mig nu at handle om sammes rette *Construction* og Sammenføjelse, i en naturlig og regelræt Sammenhæng, til at give Sindets Tanker tydelig tilkjende. Heraf sees at

SYNTAXIS befatter sig med heele Meeninger og Taler, i Steden for at de øvrige Sprog-Kunstens Parter har ifkun med Bogstave, Stavelser og Ord at bestille.

SYNTAXIS er tvende slags, nemlig: 1) REGULARIS eller ORDINARIA (den algemeene, eller regelrætte Ord-Pasning) som viser den almindelige Regelrætte Ord-føjelse i et Sprog; Denne er, efter de adskillige Sprogs Egenstaber, adskillig. 2) FIGURATA eller ORNATA (den figurlige, eller sirlige Ord-Pasning) som viser visse besønderlige Ord-føjelser, med hvilke man, for Sirligheds Skyld, kan afvige fra de ordentlige Regler. Denne

ne er efter ethvert Sprogs Bedtægt, meere eller mindre brugelig.

§. II. Om Syntaxis Regularis.

§ Syntaxis regularis giver Realer ej aleene 1) for CONSTRUCTIONEN (Ordenes rætte Sammenføjelse) Men endog 2) for INTERPUNCTIONEN eller DISTINCTIONEN (Ordenes Afdeeling ved Skille=Tegn) eftersom denne sidste grunder sig paa Syntaxis og Sammenhængen i Talen. Altsaa,

For at forstaae desbædste Reglerne baade om Constructionen og Distinctionerne, vil det ikke være utjenligt i Forvejen at viise hvad der 1) ved en Sats eller Meeening, 2) ved en Tale, 3) ved Omstændigheder, 4) ved Antecedens og Consequens, efter Grammatiken, forstaaes.

§. III. Om en Sats, eller Proposition.

§ En Grammatisk Sats, eller PROPOSITION, er en Meeening, som har ifkun eet eeneste Verbum finitum [pag 163.] saasom: God is truly good, Gud er visselig god. Hvori findes ifkun eet Verbum finitum, nemlig (is) (er) af to be.

Obs. Dog findes der ofte Sætser, som har to, tre, eller fleere Verba finita; men disse maae dog altid have Ord baade for og bag sig, som svarer til dem alle, saa som: Cæsar came, saw and conquered, Cæsar kom, saae, og overvandt. Men dette staaer i Steden for Cæsar he came, Cæsar he saw, and Cæsar he conquered, og er altsaa virkelig tre Sætser, som er sammendragne til een.

Obs. 2. Til at forklare nærmere hvad der hører til en tydelig Mæning, kan man af LOGICA (Fornuft-Læren) hente et klarere Eks. Thi

2. ¶ En Logisk Proposition er enhver Sats, som indeholder 1) SUBJECTUM (en Ting, der tales om) PRÆDICATUM (Omtale, eller det, der siges om den Ting, der tales om) og COPULA (Koblet, eller et Ord som binder de andre Ord sammen,) saasom: *a good Conscience is the best Riches*, en god Samvittighed er den bedste Rigdom.

J hvilken Sats (*a good Conscience*,) er Subjectum eller det, som man giver sin Betænkning om; men (*the best Riches*) er Prædicatum, eller det, som man siger om en god Samvittighed, og Verbum *is* (er) kaldes Copula, som det der binder Subjectum og Prædicatum sammen, det er, giver tydelig tilkjende, at det eene siges om det andet.

Obs. 3. Enhver Grammatikalst haver, ligesom en Logisk Sats, et Subjectum, eller *Nomen subjecti* (den omtalte Tings Navn) Prædicatum og Copula, enten udtrykkelig, eller underforstaaelig i Mæning begrebne.

Obs. 4. COPULA udi en Grammatikalst Sats er naturligt Verbum Substantivum *to be* (pag. 169.)

NB. Hvor man i steden for dette finder et Verbum activum i en Sats, f. E. *I write*, jeg skriver, der ligger baade Copula og Prædicatum, enten til deels, eller gandske, underforstaaelig i Verbum. Thi at sige *I write*, er det samme, som at sige, dog med mindre Eftertryk, *I am writing*, det er paa ubrugelig Dansk: jeg er skrivende.

Obs. 5. SUBJECTUM kan være eet, eller flere Ord, nemlig, den omtalte Tings Navn, med sine bestem-
mende

mende Tillæg, som bestemmer nøjere hvad for en Ting man meener, hvilke kan være et *Nomen*, *Adnomen*, *Verbum infinitum* (pag. 163.) og andre Ord, hvilke tilsammen kaldes *SUBJECTUM*, saasom: *the busy Condition of having too much to do*, [Subj.] is [Cop.] *vexatious*; [Præd.] den travle Tilstand, at have for meget at forrette, [Subj.] er [Cop.] fortredeelig. [Præd.]

Obs. 6. *PRÆDICATUM* kan iligemaade bestaae af flere, end eet Ord, hvilke kan være et *Nomen*, *Adnomen*, *Verbum infinitum* eller andre af Sprogets Deele, som alle tilsammen kaldes *PRÆDICATUM*, og er Prædicatet tilsæjet for at give samme nogen nøjere Bestemmelse, saasom: *To be Poor and contented*, [Subj.] is, [Cop.] *happier*, than *to be Rich and miserly*. [Præd.] At være fattig og nøjsom [Sub.] er [Cop.] lykkeligere, end at være rig og gjerrig. [Præd.]

§. IV. Om en Tale.

En Tale er efter Grammatiken en Samling af flere, end een Sats, eller Meneing, som hver har eet *Verbum finitum*, der er regelræt samlede med de Ord, som hører til samme.

Obs. En Tale, som bestaaer ikkun af een Sats, kan opløses til mange mindre Satser, ved at forandre *Verbalia* og *Participia* til *Verba*, og ved at indføre *Relativa* og andre bindende *Partikler* paa deres rette Steder, og Meneingen bliver ikke desmindre den samme. For Exempel:

En Sats.

udgiort i mange.

* GOD infinitely glorious,	GOD, who 1 is infinitely gló-
* the Créator of all Things,	rious, did 2 créate all Things,
* visible & * invísible,* doth	as well those which 3 are seen,
* from the first Beginning of	as those which 4 are not seen;
Time, * till the Consummá-	and he most wisely by a Pówer
tion	which

tion of all Things, * in an admirable O'rder, * and by an irresistibile Pówer *, most wisely GóVERN this World, * containing the whole Fá- bric of Héaven and Earth, * with all Créatures existing therein, * for the Manifestá- tion of his boundless Gló- ry, * and for accómplish- ing the Háppiness of Mán- kind.	which cannot 5 be resisted, and in an O'rder which 6 is to be admired, doth GóVERN the World; whére in is 7 contained the Fábric of Héaven and Earth togéther with all Créa- tures that do 8 exist in it; that he might 9 mánifest his bóund- less Glóry, and 10 accómplish the Háppiness of Men éversince Time 11 began, untill all Things shall 12 be consummated.
--	---

GOD, who is infinitely glorious, créated all Things, both those which are visible and those which are not. By a Pówer, which cannot be resisted, he most wisely and in an admirable O'rder, doth GóVERN the World. In which Fábric are contained Héaven and Earth, togéther with all the Créatures, that exist in them. This he did for to mánifest his Glóry, which is otherwise incompre- hénfible. He álsó théreby accómplisheth the Háppiness of Mánkind. Which thing he designed from the Begin- ning, and will perform till all Things are consummated.

Obs. 1. Naar Læsren vil nøje overveje dette, saa skal han deraf kunne see Oprindelsen til den store Foranderlighed i Stiilen, som forekommer saavel udi det Engelske som andre Tungemaal's Skrifter.

Obs. 2. Man maae, i sær for Interpunctionens Skyld, vel merke, hvilke Ord i en Tale der henhører til en hver Sats i sær; Hvilke bødst og sifferst kan undersøges af U-øvede, ved at opløse Talen med Spørgsmaal og Svar, saasom af dette korte Exempel klarligen sees. Dávid killed Goliath with a Pébble, he found in the Brook Cédron; David dræbte Goliath med en liden Steen han fandte i Zedrons Bek. I hvilket Exempel kan spørges; hvo har dræbt? Svar: David: Hvem har han dræbt?

dræbt? Svar: Goliath: Hvormed har han dræbt ham?
 Svar: med en liden Steen. Heraf sees, at alle Ordene, som hidindtil er givne til Svar, dependerer af det eene *Verbum* (killed) har dræbt; [*Imperfekt*. af at dræbe] og derfor, saasom ingen af dem er et *Verbum*, hører de allesammen til een eeneste Sats. Men farer man videre fort at spørge, hvad for en Steen? saa faaer man til Svar: den som han fandt i Bedrons Bek. Hvilken er en ny Sats, saasom deri findes et nyt *Verbum finitum*, nemlig (found) fandt. [som er *Imperfekt*. af at finde].

§. V. Om Talens Omstændigheder.

Enhver Sats, kan der forekomme mange flere Ord, end de tre, som kaldes *Subjectum*, *Copula* og *Prædicatum* (pag. 216.) og som hører til det eene, eller andet af dem, for at give dem enten en Udvidelse, Indskrænkelse, en vis Tid, Maade, Hensigt, Udfald, re. tilkiende, hvilke kaldes med eet Navn Talens Omstændigheder.

Obs. For at hjælpe Læseren til at huske des lettere, hvorledes man bedst kan kjende og opløse slige Omstændigheder i en Tale, har vi her bragt samme i følgende Vers, til at styrke Hukommelsen med:

Af Spørsmaal: Naar (1)? hvordan (2)? og hvi (3)?

Hvormed (4)? hvor (5)? til hvad Ende (6)?

Hvorvidt (7)? Omstændigheder i

En Tale man kan kjende.

Vi Hensigt (6), Maade (2), Øiemeed (6),

Marsagerne (3) hvorfor,

Samt Tid (1) og Middel (4), Maal (7) og Sted (5),

Af slige Spørsmaal spore.

Til Exempel herpaa kan ogsaa gælde den Sats, p. 218. Obs. 2.

§. VI.

§. VI. Om Antecedens og Consequens.

¶ I di Grammatiken er ANTECEDENS (den foregaaende Meeening) saadan en Begyndelses Meeening, der trækker en anden Meeening som Consequens (den paafølgende Meeening) efter sig, og paa hvilken der kan spørges: Hvad da? hvad saa? og CONSEQUENS er den Meeening, som faaes til Svar paa samme Spørgsmaal.

Obf. 1. Talens Antecedens staar undertiiden sidst, og Consequens derimod først i en Tale. *S. E.* When Summer comes [*Antec.*] we shall have finer Weather [*Conseq.*]. Naar Sommeren kommer, [*Antec.*] (Sp.) Hvad da? Svar:) Saa faaer man mildere Luft. [*Conseq.*] *S. E.* God can easily raise up our Bodies from the Grave, [*Conseq.*] seeing he could create them of Nothing. [*Antec.*] Gud kan lættelig opreise vore Legemer af Graven, [*Conseq.*] eftersom han haver kunnet skabe dem af intet (*Antecedens*).

Obf. 2. Antecedens begynder altid med en *Conjunctio concessiva* pag. 209. V. *Conditionalis* pag. 208. III. eller *Causalis* pag. 209. IV. eller og med et af disse *Adverbia Temporis*: when, naar da; then, da, den Tiid; whereas, efterat; as soon as, saa snart som, &c. pag. 203. V. hvilke da haver *Conjunctions* Natur. Derfor maae den, som begynder en *Antecedens*, med nogen af slige Bindings Partikler, passe vel paa, at han ikke enten aldeles glemmer Talens *Consequens*, eller og ikke rættelig binder og samler den med dens *Antecedens*, hvilket er en Fejl, som begaaes af mange.

Herpaa følger SYNTAXIS i Besønderlighed.

§. VII. Om Construction.

¶ Ordenes Construction eller Sammenføjelse

føjelse i Talen, deeles udi tvende Parter nemlig. Constructio Regiminis og Ordo Constructionis.

CONSTRUCTIO REGIMINIS (Ordenes Styrelse) viser hvorledes det eene af tvende Ord forårsager en Forandring i det andet.

Obs. Det Ord siges at styre, som er Årsag og Kiende: Tegn til, at et foranderligt Ord skal staae i Talen med den eller den Forandring, (pag. 125.) eller Flexions Endelse pag. 168. eller, naar Talen opløses ved Spørgsmaal og Svar, og man svarer kun med to Ord, hvoraf det ene var i Spørgsmaalet, da siges det, som var udi Spørgsmaalet, at styre, men det andet, som staaes til Svar, og var ikke i Spørgsmaalet, siges at styres.

ORDO CONSTRUCTIONIS (Ordenes Orden i deres Sammenføjelse) viiser Ordenes rette Orden i Sætserne, efter Sprogets Natur.

§. VIII. Om Constructio Regiminis.

REGIMEN eller Styrelsen er en aldeles vilkaarlig Vedtægt, og har sig derfor ikke saaledes i eet Sprog, som i et andet: I nogle Sprog betegnes *Regimen* ved *Casus*, saasom i det Latinske og Tydske, deels og i Danskene; Andre derimod, saasom det Franske, Italienske, Spanske, saavelsom Engelske, betjener sig der i Steden for af visse Partikler som betegner *Casus*. See pag. 143. item 127. og 156. (2).

§. IX. Om Articlernes Construction.

ARTICULUS indskrænker det Nominis Bemærkelse, som den staaer hos; altsaa udgjør den ifkun eet Begreb tillige med *Nomine*, og kan derfor ansees som en fuldstændiggjørende Partikel, eller lidet Lem, af samme.

Obs.

¶ Articulus er tvende Slags, indefinitus og definitus, som blev lært pag. 128. Om disse har man at merke

I. At de kan stilles fra andre Parter i Talem.

II. At den kan forstaaes med nogen Understeed: Thi naar *Articulus* A sættes forved et Nomen, saasom: a *Queen*, en Dronning, a *Bath*, et Bad, ic. da tales der *inaefnit* eller *uindskrænket*, og ikke saaledes om nogen vis Dronning, Bad, ic. at den, som horer Talem, kan deraf slutte, at det er denne, eller den Dronning ic. * thi en Dronning kan være enhver Dronning, for sig, i Verden. Derimod *THE*, naar den sættes forved de samme Nomina, saasom: the *Queen*, Dronningen, the *Bath*, badet, ic. viiser at der tales *definite* eller *indskrænket*, ligesom man pcegede paa en vis Dronning, et vist Bad, ic.

Obf. (1) Denne gjør derved et Nomen appellativum (pag. 130.) ligegyldig med et Nomen proprium; Men med mindre Eftertryk, saasom: the *Queen*, bemerker, naar man taler i Danmark, *Lovisa*, i Ungarn, *Maria Theresia*, &c. &c. og the *Bath*, naar man taler i Engelland bemerker Staden *Bath* (*Aquæ Solis*). 2) Naar the lægges til et Adnomen, gjør den samme ligegyldigt med et Nomen collectivum, (pag. 130.) saasom: the *Wise*, de Viise; the *Poor*, de Fattige; the *Just*, de Retsfærdige, ic. See pag. 145.

¶ I. Engellænderne sætter Artiklerne aldrig for 1) *Nomina propria*, eller 2) for *Appellativa*, og *Pronomina Personalia* (pag. 151.) naar de staaer absolute, eller i steden for *Nomina propria*, saasom: *John*, Hans: *Anne*, *Anna*: *Copenhåden*, *Kjøbenhavn*: *Piety*, *Guds Frygt*: *Drunkennels*, *Drukkenskab*: *Gold*, *Guld*: *Silver*, *Sølv*: *Parsley*, *Persille*: *Hysop*, *Isop*: *Wheat*, *Byede*: *Barley*, *Byg*, ic.

¶ Exc. 1) Naar man i Særdeleshed indskrænker et saadant Appellativum eller Pronomen Personale, saasom: *The Patience of Job*, *Jobs Taalmodighed*: the *Wisdom*

of Salomon, Salomons Wiisdom: the He, Zannen, the She, Zunnen, &c. Thi the indskrænker her Indbildningen til den Ting aleene, udeluft fra alle andre.

Exc. 2) NoGLE Nomina propria har undertiiden Articulum forved dem (bagved staaer de aldrig i det Engelske) Men saa ansees de for *Appellativa*, eftersom Appellativa er da med Billie (*per Ellipsin*) udeladt, saasom: a [Man *nåmed*] George, en (Mand ved Navn) Zorgen: the [River of] Eyder, Zider Strømmen: the [Ship *cåled*] London, Skibet London: an [Hero like] Alexander, en Alexander: the [Family *nåmed*] Howards, Zovardene: &c.

¶ II. 3) Naar der forståaes enten en *quantité* af Ting, saasom: Butter, Smør, Milk, Mælk; Bread, Brød, &c. eller 4) naar Tingen og Meeeningen er saaledes indskrænket, at ingen *Articul* behøves, saasom: Gød, Gud; King George, Kong George; Cape Nez, For Zjerget, Næs; Mount Sinai, Sinai Berg; &c. 5) Naar der kommer den Nordiske *Genitivus* (pag. 126. og 143.) foran, saasom: a Man's Strength, en Mands Styrke; the Lord's Anointed, Herrens Salvede, &c. 6) forved dem, som styres af Vægt, Maal, Tal, eller anden *Quantitet*, &c. dem som indbefattes i den Latinske *Genitivus* paa of, saasom: a Hogs-head of Sugar, et Gre Zoved Sukker; four Ells of Cloath, fire Alen Klæde: &c. 7) efter et *Pronomen* saasom: my Pen, min Pen; thy Paper, dit Papir, &c. 8) hvor det Ord al kan forståaes under *Nomen*, saasom: Wickedness, Ugudelighed, &c. alt hvad som er ugudeligt, &c. 9) udi de fleeste Ord: Sprog, bejonderlig dem, sem taler om *ideele* Ting (p. 129.) saasom: Patience overcomes all Hardships, Taalmodighed overvinder alle Vanskeligheder; we must expect Thunder and Lightning, vi maae vente os Torden og Lyned; &c. 10) Forred dem, der styres af en *Preposition* (pag. 210.) at Church, i Kirken, in Haste, i en Hast, &c.

11) i sære Tale-Maader, som kaldes *Idiotismi*, saasom: he plays at Cards, Dice, Skittles, &c. Han spiller Kaart, Tærninger, Regler, &c. Do you go by Land, or by Water, gaaer I til Lands, eller til Vands, &c. 12) Naar *Substantivum* kan omvendes til *Verbum*, og staaer uden Adnoemen, saasom: to make Wår, 2: to wår, at føre Krig, bekrige: to take Méasure, to méasure, at tage Maal, maale, &c.

Obs. Dersom Læseren vil behage nøje at eftertænke den første *Exceptions* Beskaffenhed, vil det ikke falde ham vanskeligt, selv at formeere videre *Exceptioner* til de andre anførte Poster; hvilke alle at anføre, her vilde falde mig alt for vidtløstiat. Hvad ellers videre kunde være ved Artistlerne at erindre, derom kan skjønnes af de bødste Engelske Skrifter, eller i Mangel af samme søges i een af de Ord-Bøger, som jeg pag. 208. har recommenderet.

§. X. Om Nominis Constractione.

Alt hvad ved Nomina er at erindre, er i Henseende til deres *Casus*, og saasom disse, i det Engelske og Danske Sprog, kjendes aleeneste af Endelsen's (pag. 143.) eller *Pronomina* (pag. 155.) og disse har ikkun tre Maader at forandres paa, saa vil jeg, for Kortheds Skyld, følge en god Dansk Skribents Exempel, og kalde *Nominativum* og *Vocativum*, den første *Casus*, den Nordiske *Genitivum* paa s, som og *Pronomina possessiva*, (pag. 152.) den anden *Casus*, og alle de øvrige, hvoriblandt regnes den Latinske *Genitivus* med of (pag. 143.) den tredie *Casus*. See Tabellen over disse pag. 156. (2)

§ I Reg. Naar tvende Nomina staaer sammen, som forklarer hverandre, saa maae de begge følges ad i eet og det samme *Numero* og *Casu*, nemlig naar det første staaer i den 1ste *Casu*, saasom: John the Båptist, Johannes den Døber; Paul the Apóstle, Apostelen Paulus;

lus; the River Thames, Tems Floden, ic. (g) Men dersom de bægge skal staae i den anden Casu, saa antager ifkun det første Genitivi Endelse, og det sidste bliver staaende i den 1ste Casu, saasom: Paul's Epistle, Pauli Sendebrev: King Christian's Law, Kong Christians Lovbog, ic. Thi

§ 2 Reg. Naar tvende Nomina bliver saaleedes samlede, at det eene bemærker det andet's Besiddelse; Saa staaer det eene af dem, som det andet besiddes af, i Genitivo, saasom: John's Doctrine, eller the Doctrine of John, Johannis Lærdom. Rome's Founder, eller the Founder of Rome, Romis Stifter, ic. Hvoraf sees, at

Obs. 1. Den Genitivus, som dannes med of, staaer altid bag efter; Men den Nordiske paa's altid forved det Ord, som bemærker Ejendommen.

Obs. 2. Naar den Ejende betegnes med to, eller fleere Nomina, saa staaer ifkun det eene i den 2den Casu, saasom: King Frederic the Fifth's Crown, eller the Crown of King Frederic the Fifth. Kong Friderich den Femtes Krone, ic.

Obs. 3. I Fald noget til Forklaring om Ejeren skulde (hvilket dog ikke uden største Nødvendighed bør skee) stikkes imellem Ejerens Navn og det, som han ejer, da kan ikke Ejeren ræt vel staae i Genitivo; Men dog i den 2den Casu, nemlig med et Pronomen, som kan sigte til ham; som da sættes i den 2den Casu, næst forved det, han ejer; saasom: George Turner, who dwells there and there, his House, Tørgen Drejer, som boer der
 p eller

(g) Denne Construction kaldes APPOSITIO, og det Nomen, som forklares, F. E. John, kaldes NOMEN ANTECEDENS (det foregaaende Navn-Ord) Men det, som forklarer det første, F. E. the Baptist, hedder APPROBITUM, (det jævnsides satte Navn-Ord).

eller der, hans Huus, *ic.* dog siger man og Cájus Július Cæsar the Róman E'mperor's Comméntaries.

Obs. 4. Den 2den *Casus* kan ofte omskrives med en *Præposition*, saasom: the Hinges on the Gate, Hængslerne paa Porten. The Wall about the City, Volden om Byen, *ic.* i steden for: the Gate's Hinges, Portens Hængsler, the City's Wall, eller the Wall of the City, Stadens Vold, *ic.*

§ 3 Reg. I den 1ste *Casu* staar det Ord, som er Navnet paa *Verbi finiti Subjectum*, det er som betegner den, eller det, som enten gjør, med *Verbum Activum*, (pag. 163.) eller gjøres med *Passivum*, eller med *Verbum Substantivum* (pag. 169.) NB. naar ikkun *Verbum ex finitum* (pag. 163.) saasom: Charles writes, Karl skrifer; Charles's Writings are read, Karls Skrifter læses, *ic.*

§ 5 Reg. I den 3die *Casu* sættes 1) den eller det, som gjøres, eller som lider Gjerningen, det er, som noget gjøres ved, nemlig med *Verbum Activum*; iligemaade den, som noget er, eller gjøres for, enten *Verbum* er *Activum*, eller *Passivum*, saasom: I love thee, jeg elsker dig, *ic.* dernæst 2) den, som er eller bliver, naar er, eller bliver, staar som *Sylde-Rækk*, og ligejont impersonaliter, efter Obs. p. 160. saasom: *it is* me, thee &c. det er mig, dig, *ic.* item 3) naar Ordet haver en *Præposition* forved sig at styres af, saasom: do this for me, gjør dette for mig. I come from him to thee, jeg kommer fra ham til dig, *ic.*

Obs. 1. Et *Verbum Activum* kan ofte tage tvende Ord efter sig, i 3die *Casu* uden *Præposition*; Den første 3die *Casus* er den, som i Latinen kaldes *Dativus* (p. 126. III.) og for hvilken man kan sætte *to*, til, eller *for*, for, saasom: I gave [to] him his Supper, jeg gav ham sin Aftens-
ander

anderlige 3die Casus. Thi, naar *Verbum Activum* for-
andres til *Passivum*, da forandres *Accusativus* med det
samme til *Nominativus*, men *Dativus* bliver uforandred,
saasom: God sees, knows and órders áll Things, to his
great Glóry, Gud, seer, veed, og regjerer alting,
til hans store Ære. Heber i *Passivo*, All Things are
seen, knōwn and ór'd'red by God, to his great Glóry.
Alting sees, vides, og regjeres af Gud, til hans
store Ære. *Item*, God is seen, knōwn and obéyed
by áll Things, to his great Glóry. Gud sees, hender
og adlydes af Alting, til hans store Ære.

Her seer man, at *Usting*, som er *Accusations* i det første Exempel, er *Nominations* i det andet, og *Ablatiuus*, i det tredje; som og, at *Gud*, som i det 1ste er *Nominations*, er i det 2det *Ablatiuus*, og i det 3die atter *Nominations*; Men *Dations* to his Glóry er ubi alle tre Exempler uforendred.

S 6 Reg. Naar der spørges om noget; Saa staae det Ord, der svares med, staae i samme *Casu*, som det der blev spurt med, saasom: Who hath said this? *Hvo* har sagt det? Svar: he, that Stands *there*. *Han*, som der staaer, ic, whose Books are these? *Hvis* Bøger er disse? Svar: the Student's, Studentens, ic. to whom did you deliver the Letter, *hvem* leverede *I* Brevet til? Svar: to him *that* stood behind the Counter, til ham, som stod bag Disken, ic.

Obs! Naar Spørgsmaalet er om Personer, saa maae
baade det *Pronomen*, hvormed man spørger, og det,
som der svares med, staae i den 1ste *Casu*, og ikke i
den 3die, saasom: who, men ikke, whom, is there? eller
knocks? paa Dansk, hvem er det? eller, hvem banker?
Dog staaer undertiden i Engelsken, det Ord, som man
saaer til Svar, i den 3die *Casu*; helst naar *Verbum*
bruges *impersonaliter*, saasom: 'tis I, eller me, det er
mig, nemlig, som bankede, ic. 'tis me, thee, us, &c.
A 2 they

they are seeking, det er mig, dig, os, &c. de leeder efter. En estertankssom Læser seer nok selv, at det stæer i Følge Reglen, pag. 238. og

§ 7 Reg. Et NOMEN PROPRIUM kan blive til et *Nomen appellativum* (pag. 130.) naar det gives til adskillige Væsener af samme slags, saasom: Cæsar, Ptolemaeus, &c. som har været *Nomina propria*, det første til Kæiser Julius, og det sidste til Lagos, Kongen af Ægypten; det første er blevet et *Nomen appellativum* for alle de følgende Kæisere, indtil denne Dag; Men det andet for de tolv efterfølgende Konger af Ægypten: Tea. Thee, som i Førstningen ikkun var et *Nomen proprium* paa et staa Indianiske Blad, er nu omstunder blevet et *Nomen appellativum* paa mange Uerte og Plante; Indgydelse i Vand, saasom: Sage Tea, Salvie Thee. Ivy Tea, Vedbænde Thee, &c. John, Hans, Peter, &c. Martha, Anna, &c. kan ogsaa kaldes *Nomina appellativa*, for saa vidt de tillægges mange Personer, med mindre de bliver bestemte, til at bemærke en vis Person, paa nogen besønderlig Tiid, eller Sted.

§ 8 Reg. APPELLATIVA bliver ofte til *Nomina propria*, formedelsi Vanen, Tiiden, Steden, eller i Henseende til Personerne, som bruger dem, see Exempler pag. 222.

Obs. Ethvert *Nomen appellativum* bliver til et *Nomen proprium*, naar dertil lægges et Ord, som giver noget særdeles tilkjende, saasom: Emperor, Kæiser: King, Konge: Pope, Pave: Gården, Have: &c. er Appellativa, men beskiftes til at bemærke en besønderlig Idee, og siges at staae *absoluté*, naar man siger: The late Emperor, den sidste Kæiser: the King of Denmark, Kongen af Danmark: the présent Pope, den nu værende Pave; the Kitchen Gården, Køkken Have: &c.

§. XI. Om Adnominis Construction.

¶ 1 Reg. Der kan intet *Adnomen* være, som jo svarer til et vist *Nomen*; Thi *Nomen* er det *Subjectum*, hvis *Beskaffenhed* *Adnomen* tydelig betegner; Men *Adnomen* kan ikke tydelig betegne noget *Subjectum*. See pag. 144.

¶ 2 Reg. Saaom *Nomen* er det *Subjectum*, som for sig aleene gives ikkun i *Almindelighed* og ubestemt; Men ved det tillagde *Adnomen*, paa en bestemt Maade tilkjende; Alisaa, naar et *Nomen* bemærker mange, er ogsaa de bestemte *Subiecta*, som dets *Adnomen* bestemmer, mange, og folgelig bør ogsaa *Adnomen*, som i alle Maader skal svare til sit *Nomen*, staae i *Plurali*, saasom: this Man, denne Mand, those Men, de Mænd: all Things, alle Ting: Many Opinions, mange Meeninger, ic. Thi

Obf. I hvorvel de Engelske *Adnomina* veed hverken af *Genus*, *Numerus*, eller *Casus* at sige, saa findes der dog nogle, som haver *Pluralis* Bemærkelse, og som ikke bør søjes til et *Nomen* af det enkelte Tal.

Obf. 2. Undertiden bliver et *Adnomen* *sing. num.* søjeb til et *Nomen*, som har *Pluralis* Endelse, saasom: By this Means, ved dette Middel: the Wages of Sin is Death, Døden er Syndens Sold. Men dette er et *Nomen Collectivum* (pag. 130.) og kan ansees for at ikke have nogen *Singularem*. Af samme Slags er de *Nomina*, som findes anførte pag. 137.

¶ Nogle mærkværdige *Adnomina* deres besønderlige Bemærkelse og Brug.

I. ALL, al, alt, eller alle. All, naar det sættes hos et *Nomen*, i *Singulari*, bemærker en *Quantitet*, efter Maal og Vægt, saasom: all the Clôth, alt det Klæde, ic. Men naar det construeres med et *Nomen* i *Plurali*, bemær-

fer det en *Mængde*, eller *Antal*, saasom: all the *Péople*, alt det *Folk*; all the *Hóuses*, alle de *Huuse*.

2. ENOUGH, *nok*, bemærker ligeledes, i *Singulari*, en *Quantitet*, saasom: He is rich, he has *Mány* enough, han er *rig*, han har *Penge* nok, *re*. Men i *Plurali* et *Antal*, saasom: He is háppy, he has *Children* enough (*enów*) han er *lyffelig*, han har *Børn* nok, *re*.

3. EVERY, EACH, *enhver*, bruges gemeenlig kun i *Singulari*, saasom: évery Year, hvert *Aar*; évery House, ethvert *Haus*; to each of his *Bróthers*, til hver af hans *Brødre*, *re*.

Obs. Every bruges undertiden, dog kun sjelden, i *Plurali*, saasom: évery two, three or more Men, hver 2, 3, eller flere *Mænd*. Men det bruges og anses da rettest for at være *collective construed*.

4. MUCH, *Mány*, meget, mange, MORE, meer, flere, Most, meest, fleest. Much og *mány* bruges med dette Forskiel i Bemerkelsen, at *much* bruges ikkun *collective* i *singulari* aleene, saasom: much *Mány*, mange *Penge*, much *Company*, et *Selskab* af mange *Fremmede*. Men *Mány* bruges i *Plurali* aleene, og betyder et *Antal*, saasom: *mány* Men, mange *Mænd*; *mány* Ships, mange *Skibe*, *re*. *Mány* bruges ogsaa *collective*, med et *Nomen* i *singulari*, men i saa Fald bliver *articulus indefinitus* sat imellem dem. F. E. *Mány* a Man, mangel en *Mand*, *re*. Dog bliver *Nomen* ofte underforstaaeligt, saasom: a great *Mány*, (nemlig *Péople*) are invited, en stor *Mængde* er indbudne; The *Mány* kan ogsaa bemærke den heele *Mængde*, saasom: We the *mány* (3: *Mémbers*) are one *Bódy* in *Chríst*, *Rom. XII. 5*. "The *mány* in "Antithesis to The one, are equivalent to all, exclusive "only of The one., &c. The *mány* naar det sættes som *Contrarium* imod *one*, er det ligegyldig med *All*. Dr. BENTLEY, *Sermon X. p. 343. &c.*

Mány

Many og *much* har bægge i Comparativo *MORE*, *meere*, *fleere*, og i Superlativo *MOST*, *meest*, *fleest*; kan bægge bruges i singulari og i plurali, bemerker i singulari en *Quantitet*, samled i een *Sub*, eller *Mængde*; Men i Plurali et *Antal*, saasom: *more Møny*, *fleere Penge*; *more Meat*, *meere Kjød*, ic. *the most Møny*, *de fleeste Penge*; *the most Meat*, *det meest Kjød*; *more Men*, *mere Mandskab*, *fleere Mænd*; *more Company*, *fleere Fremmede*; *most Men*, *de fleste Mænd*, ic. Naar *most* staaer forved et Adnomen, som ikke compareres dermed, saa bemerker det ret meget, saare, saasom: *He is a most rich Man*, han er en meget rig Mænd; *A most powerfull Prince*, en saare mægtig Prinds. *Most* bruges og undertiden som et *Nomen*, og har da sin *Comparativi* Bemærkelse, saasom: *I love him the most of all my Children*, jeg elsker ham den største, (d. e. *meest*, *højest*) af alle mine Børn.

5. *No*, *NONE*, *ingen*, *intet*. Det første bruges, naar det skal staae som et *Adnomen*, forved et andet *Adnomen*, eller *Participium*, eller og forved et *Nomen*, saasom: *There were no good Horses to be had*, der var ingen gode Heste at faae. Men det sidste har Sted, naar det staaer aleene, og et *Nomen* forstaaes derunder, saasom: *Have you any Møny*, har I nogle Penge? *I have none* (ic. *Møny*) *I* jeg har ingen, (neml. Penge.)

6. *Own*, *egen*, *eget*. Naar det følger efter et *Pro-nomen* *possessivum*, eller efter den Nordiske *Genitivus* paa 's; Saa giver det den tilkjendegivne Besiddelse en stærkere Eftertryk, saasom: *that is my own Child*, det er mit eget Barn. *My Brother's own Writing*, min Broders egen Haandskrift, ic.

7. *Adnomina no, every, all, none, item*, alle *Numeri Cardinales*, *one*, *two*, &c. *what*, *which*, *whatsoever*, eller *whatever*, *whichever*, eller *whichsoever*, *this*, *that*, *such*, *any*, *some*, *each*, *several*, *many* og *few*, kan tage öther

eller *óthers*, ligesom de bemerker til, i Steden for et *Nomen* efter sig.

8. *Only*, *whde*, *sole*, *óther*, *few*, *first*, *second*, &c. *ordinalia*, er de eeneste *Adnomina*, af en almindelig *Be-*
merkelse, som kan tage *Artiklerne* forved sig; Og disse
følgende *sole*, *same*, *selfsame*, *several*, *mány*, *one*,
two, &c. *cardinalia*, kan ikkun have *the* forved sig.

§. XII. Om Pronominum Constructione.

PRONOMINA staaer i *Nominis* Sted, og har man
derfor om dennem det samme at agte, som om *Nomini-*
bus, i den IV. Section, er melded; desuden falder at erindre,

1. Relativum *who* bliver egentlig kun brugt om *Personer*,
og *Anden*, saasom: *the Man*, eller *the Woman*,
who was here Yesterday, *Manden*, eller *Qvinden*, som
var her i Gaar. *God, who is so grácious untó us*, &c.
God, som er os saa naadig, ic. *The Person, who (eller*
that) sent me hither, *Personen* som sendte mig hid, ic.
Det bruges ogsaa i Steden for andre *Nomina*, naar der
kun er een af de *Personlige Pronomina* underforstaaeligt,
saasom: *Some body*, *I know not who*, gave me this *Re-*
lation, *En*, jeg veed ikke hvem, gav mig denne
Efterretning.

2. Relativum *which* svarer baade til *Personer* og *Ting*,
dog helst til de sidste, saasom: *the City which they de-*
stroy'd, *Staden*, som de har ødelagt. *Our Fátter which*,
(vótttere *who*) *art in Héaven*, vor Fader som er i Him-
melen, ic. ellers bruges dette Relativum, hvor man ikke vel
kan bruge enten *who*, *what* eller *that*, nemlig, naar *Re-*
lativum ikke svarer til noget foregaaende *Nomen* i
Besønderlighed, men til den heele foregaaende *Mees-*
ning, saasom: *And which is yet better*, og hvilket er
endnu bedre. *Which when he had ópenly declared*,
hvilket, da han havde offentlig erklæret, ic.

3. Rela-

3. Relativum *what*, naar det staaer absolute, er næsten altid et *Demonstrativo-relativum* pag. 154. og bruges da særlig i Steden for *that that*, eller *that which*, saasom: *what brought me to think so, was the Réasonableness of the Thing, det som bragte mig paa de Tanker, var den Billighed der er i Tingen, ic. ellers bruges what i Steden for deels, saasom: what with the Mōny I had by me, and what with that you lent me, I paid &c. deels med de Penge, jeg havde hos mig, deels med dem, de laante mig, betalte jeg, ic.*

For Resten forholder sig *what* og *which* til hverandre, ligesom *a* til *the*, pag. 128. saa vidt deres indbyrdes Henseende angaaer. Thi *what* bruges til at betegne et Art, eller slags Ting, i Almindelighed; Men *which* bemærker kun een Ting, eller mange *collective*, eller samlede i eet. *Whéther* betyder hvilken af to i Særdeleshed, saasom: *tell me whéther (eller which) you had ráther have, sig mig hvilken de gad helst haft, Whéther was it on the right, or on the left side the Throne, &c.*

4. Relativum *That* bruges ofte, dog uegentlig, i Steden for *what* og *which*, saasom: *the Linnen that (which) she brought home; Lintøjet, som hun bragte hjem, ic.*

For Resten svarer *who* til den 1ste og 2den Person; *which* og *that* til alle tre Personer, men *what* alene til den 3die Person.

NB. 1. *whéther, whethersoever, éither, néither, óther each*, og *one* maae have of imellem sig og et Nomen plurale, saasom: *Whether of the (two) Eyes, hvilket af de to Øjne: each of the (two) Birds, hver af de to Fugle: one of the Péople, een udaf Folket, ic.*

NB. 2. Det samme holder Stik med alle *Adnomina partitiva*, (de som skiller ad) forved et Nomen *Collectivum*, saasom: *Such of the Sailors, A'ny of the Pins, &c.*

Obs. 1. Pronomina relativa kommer med deres foregaaende Nomen overens i *Genere*, men i Casu rætter de sig efter det, som følger derpaa, saasom: he is háppy, whose Sins are forgiven. han er salig, hvis Synder er ham forladt; they are rich, whom Gód endóws with Grace, de er ríge, som Gud skenker sin Naade, &c.

Obs. 2. At relativa kan ofte siirligen udelades, saasom: I am (*he who is*) to thank you, &c. you know (*that*) I love you. I am the Person (*whom*) you took me to be, &c.

5. Pronomina Possessiva *Coniunctiva* my, thy, &c. maae stedsse have et Nomen udtrykt efter sig, saasom: my Book, thy Hat, her Fan, &c. men *absolute* mine, thine, &c. kan aldrig have et Nomen eller det Ord *own*, efter den nyeste Skrive-Maade, efter sig, saasom: whose is this Book? *mine, thine, his, hers, &c.*

⚡ For Resten er at merke, at 1) *every, either, neither, all, none, no, what, which, whatever, whether, this, that, such, any, some, both, each, og much*, kan ikke have Articulum forved dem; 2) at de andre Pronomina kan bruges *absolute, no, (all) og every*, undtagne 3) *what, which, whatsoever, whichever, any, some, none*, og *every* er snart de eeneste som kan sættes forved *else*.

6. Nu følger Pronom. Infinit. a) *ALL*, bemerker alt, eller heele, saasom: all the World, heele Verden; all the Mány, alle Pengene, &c. See pag. 229. b) *ANY* bemerker een Person, Ting, &c. uden ringeste Indskrænkning eller efter eget Behag, saasom: Give me any Thing; put it any where; any Thing will do; I wont stay any longer; any how, &c. c) *BOTH*, bemerker bægge saasom: both Sorts, bægge Sorter; I was with them both, jeg var hos dem bægge, &c. d) *CERTAIN* bemerker en vis Person, eller Ting, saasom: a Certain Man, en vis Mand; I wait for a certain Person, jeg venter efter

efter en vis Person, ic. e) EITHER, enten, een af to,
 efter eget Behag, saasom: give me éither. He or his Bró-
 ther, éither can do it. On éither Hand, &c. f) FEW,
 faa, saasom: But few (*people*) thought on it, der var
 kun faa som tænkte derpaa. Nárow is the Way, and
 few there are that find it. They have but few Friends, &c.
 g) NÉITHER bemerker ingen af to, saasom: I like néither
 of his Prójects, jeg huer ingen af hans Forslag; they
 néither of them have seen her, ingen af de to har seet
 hende, ic. h) Nø og NÖNE, ingen, intet, er beskrevet
 pag. 231. desuden er at erindre, at *no* forved Compara-
 tivus sættes i Steden for *not*, saasom: She is no (*not*) bét-
 ter pleased, hun er ikke meer fornøjet; will you give
 no (*not any*) more, vil I ikke give mere, ic. *none*
 bruges *absolute*, saasom: that is none of my Doings, det
 er ingen af mine Gjerninger, ic. jeg har ikke gjort det:
 you shall have none, I skal ingen faae, ic. i) ONE
 har næsten samme Bemærkelse, som *certain* eller *some*,
 nemlig, nogen Person, eller Ting uden ringeste
 Indskrænkning, saasom: ONE, can't believe a Word
 he sais, man kan ikke troe et Ord af det han
 siger; how shall one come there? hvorledes skal
 man komme derhen? One must comb one's head, with
 one's own Comb, man maa kamme sit Hoved med
 sin egen Kam; let one alone, lad være! the young
 Ones, (*Persons &c.*) de unge; the righteous ones (*People,*)
 der retfærdige, ic. k) OTHER, anden, andet, you will
 find one, or óther in your Way, I træffer een eller
 anden paa Vejen; somebody or óther will tell you,
 Other People's Advice. Tom and mány óthers. Other's
 Goods, &c. l) SOME, nogen, nogle, saasom: give
 me some (*Thing*) giv mig noget. Some (*People*) are
 of that Religion, nogle er af den Tro, for some Time,
 i nogen Tid, en Lúdlang, ic. m) SUCH, saadan, saa-
 dant, saasom: there's none such, der er ingen saadan;
 Such, as we have, give we thee, saadant, som vi haver,
 giver vi dig, ic.

§. XIII. Om Verbi Constructione.

§ 1 Reg. Et hvert Verbum maac have en 1ste *Casus*, som det svarer til, enten udtrykt, eller under Meeningen forstanden. Thi da et Verbum sætter altid, at en Person, eller Ting, er, gjør noget, eller gøres noget ved, saa bør det være tilfiede hos Verbum, som er, gjør noget, eller gøres noget ved, hvilket er *NOMINATIVUS*. See pag. 125, 159, &c.

§ 2 Reg. Verbum og dets *Nomen* maac altid komme overeens i *Numerus* og *Person*.

§ 3 Reg. Naar et Verbum svarer til to, eller flere foregaaende *Nomina Singularia*, saa skal Verbum staae i *Plurali*, saasom: The King, the Queen and Duke WERE præsent, Kongen, Dronningen og Hertugen var overværende, &c. NB. Naar disse adskillige *Nomina*, eller *Pronomina* bemærker adskillige Personer (pag. 151.) saa skal Verbum svare til den fornemmeste, som er den første Person, eller, i dens Gravarelse, til den 2den, saasom: you, Thomas and I (we) made OUR SELVES pretty merry, the last Time WE were together, du, Thomas og jeg, vi holt os temmelig lystig, da vi var sidst sammen. Thou and the Strangers diverted YOUR SELVES with Cælia's singing, du og de Fremmede fornøjede jer med Cælias Sang, &c.

§ 4 Reg. Naar der for et Verbum gaaer to, eller flere *Nomina*, af hvilke eet staaer i *Singulari* og et andet i *Plurali*, og disse bindes sammen ved *or*, eller *and*, saa svarer Verbum i *Numero*, til det, som staaer det nærmest, saasom: The Master, (he erreth) or the Disciples (they) ERR, Mesteren, eller Disciplene tager, fejl; the Master (he) ERRETH, or the Disciples, (they err). Mesteren tager fejl, eller hans Disciple, &c. NB. Samme Regel gjælder og, naar saadanne *Nomina* følger efter det Verbum, som svarer til dem alle, saasom: Here lives the

the Master and the Disciples, eller here live the Disciples and the Master, &c.

§ 5 Reg. Naar et *Verbum* styres af et foregaaende, eller efterfølgende, *NOMEN COLLECTIVUM*, saa kan baade *Verbum*, Personerne, og de *Pronomina*, som svarer til samme, staae enten efter Bemerkelsen, i *Plurali*, eller, efter Endelsen, (om *Collectivum* er et *Singulare*) i *Singulari*, saasom: the Army, it marches eller they march, Armeen, den, eller de marchere. The Convocation is eller ARE debating. A Regiment made the Attack by IT SELF, eller THEM SELVES, &c.

§ 6 Reg. Naar to *Verba* kommer umiddelbar sammen i Construction med hverandre; saa sættes det som styres af det andet, i *infinitivo Modo*, hvilket da altid følger efter *Verbum finitum*, saasom: I love to read, Jeg er en Elsker af at skrive: I dare (to) venture, jeg tør vove, I am to tell you, &c.

Obs. 1. *Infinitivi Modi* Kjende-Mærke: TO sættes udtrykkelig for alle infinitivi, undtagen, *bid, can, could, dare, durst, do, did, help, let, may, might, must, shall, should, will, would*, gaaer foran, thi i saa Fald er det underforstaaelig, men ikke udtrykt, saasom: I dare (to) fight. I can (to) love, &c. ligeledes udelukkes *to* forved den *infinitivus*, som følger næst efter en *Accusativus*, som styres af de ovenanførte *Verba*, saasom: Bid Dolly and her Sister (to) sing. bed Dorte og hendes Søster synge. He will make them (to) confess, &c. NB. Dug bliver *to* undertiiden for Vellyds Skyld udeladt, saasom: We heard her (to) sing. They saw him (to) dance, &c. Men i saa Fald staaer det sidste *Verbum* langt sirligere i *Participio praesenti*, saasom: we heard her singing. They saw him dancing, &c.

Obs. 2. *Infinitivus Modus* kan staae i Steden for den 1ste *Casus* af den tredie Person forved et andet *Verbum*. See Exempel pag. 217.

§ 7 Reg.

§ 7 Reg. *Verbum Substantivum* to BE har den 1ste *Casus* baade for og bag efter sig, saasom: The FATHER is HE, we are beholden to; eller the FATHER is he, to whom we are beholden, &c. Saderen er den, vi er for, bundne, &c.

Obs. *Infinitivus* af dette *Verbum* udelades tit, forved et *Adnomen*, saasom: You will find him (to be) honest, learned, rich, &c. I finder ham at være ærlig, lærd, riig, &c.

§ 8 Reg. Naar adskillige *Hjælpe-Verba* kommer sammen, som svarer ikkun til eet *Hoved-Verbum*, saa udtrykkes *Hoved-Verbum* ikkun hos det første, eller sidste af dem, saasom: We always do act so, always did, always will, and always must; eller we always do, we always did, always will, and always must act so.

§ 9 Reg. Naar den foregaaende 1ste og efter *Verbum* følgende 3die *Casus* bemærker eet og det samme, saa kaldes *Verbum* et *RECIPROCUM* (pag. 163.) og Ordet selv hører da til det sidste, saasom: he betook him (self) to his Work, han begav sig hen til sit Arbejde; you laid it from you (your selves) I lagde det fra jer, &c.

§ 10 Reg. Om *Verba NEUTRA* deres Construction er i Almindelighed at merke; at naar den Gjærning, *Verbum* bemærker, ikke gaar ud paa nogen anden Person, eller Ting; Men hviler og bliver hos *Subiectum* (den Person eller Ting selv, som lægges til *Verbum*). Saa følger der intet *Nomen* efter, som styres af *Verbum*, saasom: I stand, I go, I live, &c.

Obs. Hvor denne Regel ikke holder Stik, der paataager saadanne *Verba neutra* sig *Verbi activi* Natur; eller og det *Nomen*, som følger derefter, bemærker *Tiid*, *Maal*, *Verdi*, eller saadant, og har overalt en *Praposition* under *Betydningen* forstanden, saasom: they Stand it out,

de udstaaer det. Walk (*about with*) my Hôrse. I go (*to*) home. I have run (*in*) a Race. They becôme (*in Condition*) Rich. It continued (*for*) three Húndred Years. It flew (*for the Space of*) ten Hours. They are worth (*for*) two Pounds, &c. See pag. 183. 1c.

§ II Reg. Naar et *Verbum* findes *absolute*, det er uden noget forgaende, eller efterfølgende *Nomen*, saa kaldes det et *Verbum IMPERSONALE* (p. 196.) og er da dets *Nomen* under *Meeeningen* forstaaeligt, men *per Ellipsin*, udeløst, saasom: (*The Thing*) it seems *raisonable*, det synes billigt. (*The Proof*) it appears *évident*, det sees klarlig og tydelig; *item*, (*the Day*) it dawns. (*The Occásson*) it falls out. (*The Cold eller Wind*) it fréeses, &c. Eftersee pag. 165. og 196.

§. XIV. Om Participiorum Constructione.

PARTICIPIA bruges altiid som Tillægs-Ord, der har *Verbi Natur*. See pag. 197. 198. og 199.

§ I Reg. Naar *Participium* tilføies et *Nomen*, saa beskriver det samme med større Eftertryk, end et ordentligt *Adnomen*, saasom: *Cælia singing to her Lute*, stole away *Philänder's Heart*. *Cælia indtog Philanders Hjerte*, med at spille paa sin Luth og synge derhos. *Fame covéted by áll*, is the Ruín of mány. Berømmelse, som alle tragter efter, er manges Undergang. *The King háving procláimed the Júbilé* it was solemnly celebrated. Da Kongen lod Jubel-Fæsten udraabe, blev samme holden høitiidelig. *We háving had mány Vexátions* learn to be pátient, *vi* som haver haft mange Fortrædeligheder, lærer at blive taalmedige. *Augústus béing E'mperor the Taxátion of the World was made*, &c. Da *Augustus var Kæiser*, blev Verden paalagt Skat, 1c. *Cyrus béing employed in óther Wáirs*, the *Lydians rebelled*. Da *Cy-
rus*

rus var begreben i andre Krige; gjorde de Lydier et Oprør, 2c. (h)

Obs. Naar det samme *Participium* kommer til at staae forved *Nomen*, som ellers stod bag efter, saa mister det derved en Deel af sin Eftertryk; og udartes næsten til et gemeent *Adnomen*, saasom: a blasing Star, en Connet; a charming Person, en yndig Person; an aspiring Genius, et høimodigt Gemyt, 2c.

§ 2 Reg. Naar *Participium* tillægges et *Verbum*, da beskriver det samme langt eftertryffeliger, end noget *Adverbium Qualitatis*, saasom: Here he comes running, her kommer han løbende; Paul answered saying, Paulus svarede og sagde: I am expecting the Event, jeg (er den, som venter) efter Udfaldet. I was looking for a Friend, jeg (var den, som) leedte efter en Ven. I've been cleaving that Block long enough, jeg har været længe nok over at fløve den Kvade. The End is expected soon, Enden er snart i Vente. I am obliged to tell you, jeg er, (den som er) forpligtet, at sige jer. See pag. 182. 183. a Thing to be remembered, en Ting, som bør erindres. See pag. 198. Obs. 3. og pag. 234.

§ 3 Reg. Et *Participium* begynder ofte en Engelsk Sats, men i saa Fald maae dets *Nomen*, eller *Pronomen* tilføjes det i Satsen paafølgende *Verbum*, saasom: Singing to my Lute, I (nemlig Calia) stole Philander's Heart. 2: Jeg: Calia: indtog Philanders Hjerte; i det jeg spillede paa min Luth, og sang derhos.

Obs.

(h) Denne Construction svarer til et *Nomen in Appositione*, eller til Latinernes dobbelte *Ablativum*, hvor paa det sidste Exempel tjener til Bevis, thi hos Justinum lib. I. cap. 8. hedder det . . . *occupato in aliis bellis Cyro, Lydi rebellavere*.

Obf. Alle *Participia* lader sig omſkrive med *Adverbia*, *Prepoſitioner*, eller *Conjunctioner*, og et *Verbi Tempora*, ſaaſom, i Steden for: Paul answered ſaying, kan man ſætte, Paul answered AND ſaid, item, WHEN Cælia ſung to her Lute ſhe ſtole Philanders Heart. WHEN I ſung to my Lute &c. AFTER THAT the King had proclaimed the jubilé, it was celebrated. WHILE Cyrus was employed in other Wârs. the Lydians rebelled, &c.

§. XIII. Om Gerundiorum Conſtructione.

GERUNDIA er *Nomina*, ſom haver *Verbi Natur*, hvor af de ogsaa kaldes *VERBALIA*; De ſjendes fra *Participia* af de *Casuum Merker*, ſom de ſaavelſom *Nomina* plejer at tage forved dem, men aldrig har, Sted forved *Participia*, eller *Adnomina*.

Diſſe Gerundia holdes for en af det Engelske Sprog ſtorſte Sirligheder, ſom ikke findes i det Danske, og een deel andre Sprog, og falder fremmede Nationer derfor, uden tydelig Forklaring, vanſkelige ræt at bruge og forſtaa.

¶ I Reg. Gerundium Simplex Activi ſættes i Steden for et *Subſtantivum*, ſom bemerker ſit *Verbi Foreætning*, beholder det ſamme *Verbi Styrelſe*, og gjelder lige meget med *preſens infinitivi Activi* af ſamme *Verbo*, ſaaſom: NOMINAT. Travelling is uſeful, but chargeable and hazardous, det er nyttigt at rejſe, men koſtbart og farligt. The ſeeing of ſtrange Countries is pleaſant, det er fornøjeligt at beſee fremmede Lande; Promiſing is good, but Perſorming is better, det er godt at love, men det er bedre at holde, det man lover: My Father's Denying me Momy hindered me, jeg blev forhindred af det, at min Fader nægtede mig Penge. There is no Perſwading the obſtinate, de Gjenſtridige lader ſig ingenlunde overtale; It is agréable Walking in the Shade, det er fornøjeligt at ſpadsere i Skyggen, &c. GENITIV. I beg the Favour of your Subſcribing

bing to my Book, jeg udbeder mig den Ære, at de
 vil pranumerere paa min Bog. I am weary of Writing
 to no Purpose, jeg er fæd af at skrive til ingen Nytte.
 I was afraid of Disobliging them, jeg var bange, jeg
 skulde fortørne dem. Poetry is capable of Getting (of)
 every one's Love, Poesien er i stand til at forskaffe
 sig enhvers Behag. DATIV. He gives him self up to
 Drinking, han slaar sig til Drif. They prepare for
 Receiving the Princess, de bereder sig paa at tage imod
 Prindsessen. Assist him to the obtaining (of) his Wishes,
 hielp ham til at naae sit Ønske, ic. ACCUSATIV.
 She prevented his Coming, hun hindrede hans Komme.
 The Mother had lest Advising her Daughter, when, &c.
 Moderen holt inde med at give sin Datter gode
 Raad, da, ic. They could not help Telling (of) him, &c.
 de kunde ikke bare sig for at sige ham, ic. VOCA-
 TIVUS fattes, see pag. 199. ABLATIVI Brug, eller
 andre Casus, ligesom de foregaaende Propositioner
 dem udkræver, saasom: 1) med efter, efter. After his Gi-
 ving Sentence, efter at han havde affagt Dom; efter
 long Reasoning he consented, efter at han (de) havde
 længe raisoneret, samtykkede han, ic. 2) med at, til,
 med, ved, ic. at his Coming, ved hans Ankomst; as his Percei-
 ving the Enemy, i det han blev Sjenden var, ic.
 3) between, imellem. Can't you distinguish between
 Writing and Scribbling, Kan I ikke skjelne imellem ræt
 Skrift og Kladderi. What between Whoring and
 Gaming he spent his Estate, han har sat sin Formue til,
 deels paa Forer, deels med Spil, ic. 4) by, ved,
 igjennem. By Doing Nothing we learn to do ill, ved
 at gjøre intet, lærer man at gjøre ondt. He gain'd
 his Point by Taking hold of every Opportunity, han
 naaede sin Attraa, ved at betjene sig af enhver
 Leilighed, ic. 5) from, fra. I come from Hunting,
 jeg kommer fra Jagten. I was detained from Waiting
 on you, jeg blev opholdt fra at opvarte dem. I am
 far

far from *Thinking* my Book faultless, langt fra at jeg tænker, min Bog er uden Fejl, 2c. 6) for, for, i Steden for. For my *Coming* too late I was blamed, jeg blev tiltalt, fordi jeg kom for sildig. Good for the *Saving* of Souls, tjenligt til Sjælenes Salighed, 2c. 8) of, af. This comes of *Relying* so much on others, dette kommer sig deraf, at man forlader sig saa meget paa andre, you can't doubt of *Obtaining* it, I kan ikke tvivle paa, at I jo faaer det. You won't fail of *Coming*, forsammer dog ikke at komme, 2c. 9) to til. Diligence contributes very much to the *Acquiring* of Learning, Slittighed hjælper meget til at blive lærd. Whatsoever helps to the right *Clearing* up the Affair, alt hvad der kan hjælpe til at forklare Sagen ræt. As to his *Saying* so, hvad det angaaer, at han siger saa, 2c. 10) with, med, hos. With *Writing* and *Composing* I have spent the Time, jeg har anvendt Tiiden paa at skrive og componere. I am tired with *Arguing*, jeg er fæd af at disputere, 2c. 11) without, uden, foruden. He gave it away without *Ordering*, han gav det bort, uden Befaling. Do it without *Delaying* (of) the Time, gjør det uden Tiids Forhaling, 2c.

Obs. 1. Gerundium *simplex activi* bruges undertiiden i Steden for *compositum*, saasom: He is to be blamed for *Deceiving* me, eller *Having deceived* me. I am obliged to you for *Opening* (*Having opened*) my Eyes. The King is returned from *Hearing* (*Having heard*) an Oration. After my *Finishing* (*Having finished*) my Grammar, &c.

Obs. 2. Undertiden staaer Gerundium *simplex activi* i Steden for Gerund. *simplex Passivi* og bemærker da en Lidelse, saasom: He'll do it at a Word's *Speaking* (*Being spoke*) saa snart man taler et Ord, vil han gjøre det. That Great Man's *Dying* (*Being dead*) will &c. den store Herres Dødsfald vil 2c. He is liable to *Beating* (*Being beat* eller *to be beaten*) as often, &c. han staaer far for at blive slagen: faae Rug; saa ofte, 2c.

Undertiden bruger Engellænderne, i Steden for *Gerundia*, helst *Infinitivum*, efter visse *Nomina* og *Adnomina*, ligesom de Danske meest giver det Engelske *Gerundium* med *Infinitivus*, saasom: 1) efter de *Nomina Authority*, Myndighed; *Liberty*, Frihed; *Power*, Magt; *Right*, Retighed; og deslige; *I. E. Kings have Authority to make Laws, &c.* (for of *making* Laws, &c.) Konger har Magt og Myndighed til at foreskrive Love. *I have Liberty to refuse* (for of *Refusing*) det staaer i min Magt at nægte; *we have Power to command* (for of *Commanding*) vi har Magt til at befale, &c. 2) efter *Adnomina able*, dygtig, fit, skicked, ready, færdig, *unable*, udygtig og deslige, saasom: *He is able to do it*, han er i Stand til at gjøre det. *He is fit to teach*, han er skicked til at undervise. *She was ready to answer*, hun var færdig at svare, &c.

§ 2 Reg. *Gerundium Compositum Activi* kommer oversæens med *Gerund. simpl. Activi*, aleneft, at det første har altid *Præteritum* eller den forbigangne Tids Bemærkelse. *I. E. NOMINAT. His Having given me his Word* puts it out of Dispute, hans Løfte, som han gav mig, overbeviller mig. *GEN. The Satisfaction of Having seen you*, exceeds &c. den Fornøjelse at have seet dem, overgaaer. *DATA. Ascribe this to your Having seen him*, Dette maa I tilskrive det, at I har seet ham. *ACCUS. What helps your Having solicited to long*, hvad hjælper det, at de haver søgt saa længe. *ABLAT. Won't you loose by Having sold it at that Price? taber de ikke*, naar de har solgt det for den Priis? *I am far from Having gained my Point*, det er langt fra, at jeg haver naaet min Bensigt, &c.

Obs. Disse *Gerundia Composita* lader sig ikke give med en Dansk *Infinitivus*; men de Engelske Sætser hvori de kommer for, udfordre gemeenlig to Danske eller Tydske Sætser at forklare dem med, som af Exemplerne noksom beviises.

Æ 3 Reg. *Gerundium simplex Passivi* kommer overeens
 med *Gerund. simpl. Activi*, aleneſie at det første altid har
Passivi Bemærkelse, ſaaſom: NOM. The *Béing forewarned*
 leaves no Excuse, hvo der er forud vared, har ingen
 Undskyldning: Their *Béing deceived* may be a Warning
 to us, at de er bleven bedragne kan tjene os til Ad-
 varſel. GEN. I delight my ſelf with the Thoughts of
Béing invited, jeg fornøjer mig med de Tanker at jeg
 bliver indbuden. For Fear of *Béing delayed*, af Frygt
 for at blive opholdt, &c. DAT. It is wholly owing to
 his *Béing recommended*, det kommer ſig alene deraf,
 at han er recommended. To their *Béing invited*
 add, &c. til det at, de ere indbudne maae man ſøje.
 ACCUSAT. I'll forward your *Béing converted*, jeg vil
 befordre eders Omvendelſe, &c. ABLATIV &c. After
 my *Béing diſpleaſed*, efter at jeg var misfornøied.
 After his *Béing long-imprisoned*, efterat længe havde ſid-
 det Fængſel, &c. At my *Béing order'd* to appear, ved det
 jeg blev befalt at komme frem, Between *Béing well*
uſed and *Béing ill uſed*, ſome make no Difference, nogle
 gjør ingen Forſkiel imellem at blive vel, eller ilde
 trakteret, &c. By its *Béing brought* to Márket, af det den
 er bragt til Torves, &c. For *Béing miſtaken*, they
 were repróved, de ſik Utaſ, fordi de tog fejl, &c.
 From his *Béing chòzen* Emperor to his Inauguration was
 four Weeks, det varede fire Uger fra den Tid han blev
 valgt til Kaiſer, førend han blev Krøned, &c. In; There
 is a Pleaſure ſometimes in *Béing deceived*. And öften
 times an Advántage in *Béing diſappointed*, der er under-
 tiiden en Fornøyleſe i at blive firered, og mange
 gange en Fordeel i at blive hindred i ſit Forſæt.
 Of; I was told of your *Béing come*, mig blev fortalt at
 de var Komne, &c. to; As to your *Béing appláuded*,
 you need not, &c. i Henſeende til at blive roſed har
 I ikke nødig, &c. with; what with your *háving loſt*
 my Key, and his *Béing (Having been) out*, I was forced

to wait, &c. deels for det jeg havde forlagt min Nøgle, deels fordi han var ude, maatte jeg gie, 2c. *without*; He does it *without Being* (*Having been*) asked, han gjør det uopaa mindet, 2c.

§ 4 Reg. Om *Gerundium Compositum Passivi* har man det samme at agte som ved *Gerund. Comp. activi*, undtagen at det bruges ikkun sielden, men i dets Sted heller *Gerund. Simplex*, hvilket sees af mange næst foran anførte Exempler.

§. XVI. Om *But* og there deres Construction.

§ *But* er haade et *Adverbium* og en *Conjunction*.

1. *BUT*, som et *Adverbium*, sættes midt i Meningen og betyder 1) ikkun, saasom: do *but* remember it, erindre dig det kun? our Time is *but* Shørt, vor Tid er ikkun Kort, 2c. 2) ikke andet end, saasom: your Request is *but* reasonable, deres Forlangende er ikke andet end billigt; you do nothing *but* mention it, I gjør ikke andet, end taler derom, 2c. 3) andet end, forved *Verbum defectivum can*, og *Infinitivus* af et andet *Verbo*, saasom: you cannot *but* know, I kan ikke andet end vide. Nor can we from it *but* presage great Miseries, &c. ikke heller kan vi deraf spaae andet end store Ulykkeligheder, 2c. 4) som, uden, som ikkun, uden aleene, saasom: there is nobody *but* what knows, der er ingen som jo veed. None were agaiast him *but* Cicero, ingen var ham imod, uden Cicero. The last *but* one, den sidste, uden een, 2c.

2. *BUT* som en *Conjunction*, staar i Begyndelsen af en Meningen, og gives paa Dansk: *copulativé*, med, men end og; *disjunctive*, med men; *causaliter* med at, paa det, paa det at, *item*, at jo, at ikke; *exceptivé* med uden aleene, end; *conditionaliter* med hvis

hvis ikke, dersom ikke; *interrogativé* med hvorfor ikke, om ikke, eller deslige. Herom findes nok skreven hos Mag. LUDWIG, pag. 588. &c.

2. THERE, i sin egentlige Bemærkelse, betegner et Sted, nemlig: der, derhenne, paa et vist betegnet Sted, og bruges med begge *Numeris* og alle *Personer*. Men ofte misforstår det saadant indskrænket Steds Betydning, og bruges gandske uindskrænket, som i Danskene, ic. det er som es hos de Tydske, eller y, udi il y a, hos de Franske, ic. I denne Bemærkelse bliver *There* (dog ikkun i den 3die *Person sing.* eller *pluralis*) brugt med tre slags *Verbis*, nemlig: 1) med *Verbo Substantivo* og dets Hjælpe-*Verbis*, for at tilkjende give, enten 1. at et eller andet er til for nærværende Tid, eller ikke; eller 2. hvor mange der er til deraf. K. E. *There is one GOD*, der er een Gud, (es ist ein Gott, il y a un Dieu.) *There is no Purgatory*, der er ingen Skjærsild til. *There is no Book without some Faults in it*, der er ingen Bog til, som jo har nogle Fejl. *There will be Disputes*, der bliver Disputer. *There are no Wolves in England*, der er ingen Ulve i Engelland, ic. 2) Med nogle *Neutra* og *Passiva*, naar man tilkjendegiver, at noget er forhaanden eller ej, eller plejer saaledes at være. K. E. *There does not want those*, that say &c. der fattes ikke for dem, som siger, ic. *There wants not much*, eller *there's not much wanting*, der fattes ikke meget. *There use to be many Réasons*, why, der plejer at være mange Aarsager, hvorfor, ic. 3) Med nogle *Neutro-passivis* pag. 184. naar man vil give tilkjende, at noget skeer, eller er skeet, ved en Hændelse, eller ikke; eller og at noget sligt er skeet, eller ej, saasom: whenever there falls out such an Opportunity, naar der indfalder sig en Leilighed. *There happen'd strange Accidents at Algier*, der har hændet sig forunderlige Tilfælde i Algier. *There passed many Letters between us*, der passerte mange Breve imellem os, ic.

§. XVII. Om Adverbiorum Constructione.

ADVERBIA er egentlig Tillægs-Ord til *Verba*, lige som *Adnomina* til *Nomina*; dog lægges nogle af dem ogsaa til *Adnomina*. See pag. 199, 1c.

§ 1 Reg. Naar et Adverbium sættes til *Adnomina*, saa maas det stedsse staae forved samme, saasom: a very great Man, en særdeele stor Mand, 1c.

§ 2 Reg. Naar Adverbium sættes hos *Verbum*, staaer det rættest efter samme; Men for Vellyds- & Skyld staaer det snart forved *Verbum*, og snart imellem *Verbum* auxiliare og *Participium commune*, og snart igien bagefter den *Casus*, som styres af *Verbo*, &c. Desuden falder at erindre, 1) *Adverbia Loci*, *where*, *there*, og *here*, som bemærker paa Stedet, bruges ofte i Steden for *whither* *thither* og *hither* som bemærker til Stedet, saasom: *where* (*whither*) are you going, hvor gaar de hen? He is gone there (*thither*) han er gaaen derhen. She is come here (*hither*) hun er kommen hid, 1c. 2) Endeel *Adverbia* bliver per *Ellipsin* sirligen udeladte, F. E. You are mistaken (*as*) I see, jeg merker nok de tager fejl. (*Where there is*) much Riches, (*there is*) much Care, hvor der er stor Riigdom, der er stor Bekymring. I know the Reason (*why*) he won't, jeg veed Aarsagen, hvorfor han ikke vil, 1c. 3) *Néver* staaer bædsf forved *Imperfectum* og de sammensatte *Tempora*, saasom: I néver did (*give*) nor néver will give it (*to*) him, jeg har aldrig og vil ikke heller nogensinde give ham det. I have néver heard from him, jeg har aldrig hørt fra ham, 1c. 4) *Néither* staaer, naar det nødvendigt hører til *Meeningen*, forved *Verbum finitum*, saasom: She néither sings nor plays well, hun hverken senger, eller spiller got, 1c. men naar det staaer til Overflod, sættes det ved Enden, saasom: Nor I néither, jeg ikke heller, 1c.

§. XVII. Om Conjunctionum Constructione.

CONJUNCTIONerne bruges, ligesom i det Danske Sprog, som af de følgende kan sees, saasom: I am fully convinc'd *that* you did not design it, jeg er noksom overbevist, at de ikke meente det saa. It is all one to me, *whether* you come, or you stay away, det er mig lige meget, enten I kommer, eller I bliver borte. I would have given my Share, *but* my Brother would not, jeg vilde have givet min Part, men min Broder vilde ikke. I'll certainly come, *unless* bad Weather hinder me, jeg vil visseligen komme, uden saa er det slætte Vejr forhindrer mig. I should believe them, *if* they told any Thing probable, jeg skulde vel tro dem, dersom de fortalte mig noget, som var mueligt. *) I'll come *when* at four o' Clock, jeg vil da komme naar Klokken er fire. If it must be so, *then* let it be done, om det maa saa være, saa lad det skee I did it *therefore*, without further Examination, jeg gjorde det derfor, uden videre Betænkning. **) He will for *all that* go his own way, han vil, alt det magtet, gaa sin egen Gang. So bad, *that* even his own Family disowns him. Saa slæt, at endog han egne Venner vil ikke kjendes ved ham. ***) I neither Care for him *nor* his, jeg skjøtter hverken om ham eller hans. He *neither* writes *nor* reads, han hverken skriver eller læser, ic.

Obf. *and* bruges, ligesom i Danskten, i Stæden for *to* forved et Verbum finitum, saasom: go and (*to*) fetch it, gaa hen og hent det, ic.

§. XVIII. Om Præpositionum Constructione.

¶ I Reg. Alle Præpositioner bør staae forved deres tilhørende Nomina, Pronomina og Gerundia, saasom: Shall we go *to* Church, skal vi gaa i Kirke? Was your Father *at* Home, var deres Fader hjemme; all *about* the City, omkring heele Byen; take it *from* him,

tag det fra ham. The art of Writing, Skrivekunsten, &c. undtagen

§ 2 Reg. Naar den Casus som *Præpositionen*, er et *Pronomen demonstrativum*, *Relativum* eller *Interrogativum* (pag. 153. 154.) Saa sættes samme *Præposition* allersidst i Meningen. saasom: whom will you speak with? Hvem vil de tale med? This they bought it for, til den Ende har de kjøbt det, &c.

Obs. *Præpositioner* about, omkring; after, efter; for, for; over, over; through, igjennem, og under, under, sættes snart forved og snart bag efter deres Casus, saasom: He followed me all the House about, han fulgte mig heele Huuset omkring; a good Name we labour after, vi maa stræbe efter et godt Navn. My Honour I do it for, jeg gjør det for min Vres Skyld, &c.

§ 3 Reg. Eftersom *Præpositionerne* (efter pag. 210.) sættes forved andre Sprogets Deele, for at give en vis Omstændighed, eller det eene Ords Hensigt til det andet tilfjænde, i Besjænderlighed i Henseende til deres Casus; Saa bør de stedse følge det Ord, hvis Omstændighed de bestemmer. E. E. Judge between me and him, Dom imellem mig og ham. The Jews are despised by the whole World, Jøderne foragtes af heele Verden. I borrow'd it in my own Name, jeg laante det i mit eget Navn. I love Syrach for his Proverbs, jeg elsker Syrach for hans Ordsprogs Skyld. The Land in Debate, Landet, som der disputeres om, &c.

Obs. Undertiden sættes *Præpositionen* og dens Casus foran ved *Participium*, saasom: Rector for the Time being, Rector for nærværende Tiid, (Mar &c.) By the last Orders given we were &c. efter de sidst givne Ordres, skulle vi, &c.

§. XIX. Om Ordo Constructionis.

Den Engelske Constructions Orden er ikke saa vidtløftig eller indviklet, som i det Tydske og andre Sprog; Men ligesom den Danske, følger Naturen, i at stille Sagerne i den Orden, hvori de ved Sandserne kommer efter hverandre ind i Forstanden, og der tages i Betragtning. Altsaa sætter den:

1. En Tings Egenkab og Bestaenhed.
2. Tingen selv.
3. Dens Gjerning, Værelse eller Lidelse.
4. Tingen, som samme gaaer ud paa.
5. Maaden, hvorledes det skeer.
6. Udsaldet, eller Hensigtet; Da i Fald der skal tillægges flere Omstændigheder.
7. Det som binder dem sammen, og da
8. Disse Omstændigheder.

Reg. Gen. Den styrende Part af en Periodus gaaer næsten altid forved den, som styres.

Altsaa gaaer, CONJUNCTIONEN og NOMINATIVUS forved VERBUM. Den CASUS som styres af *Verba* bagefter *Verbum*. VERBUM *auxiliare* forved det *Verbum*, som det construeres med. En INFINITIVUS, som styres af et *Verbo* bagefter samme. PRÆPOSITIONERNE forved det *Nomen*, som de *construeres* med. ARTICULUS og ADNOMINA forved det *Nomen* som de henhører til. PARTICIPIA næst efter deres tilhørende *Nomen*. VOCATIVUS kommer for sig selv, enten foran, midt i, eller bag efter det, som tales til samme.

Efter at disse Regler er lagde til Grunde, bliver Constructions Ordenen i een heel Perioda saaledes indrættet, som følger.

Allerførst sætter man enten en *Conjunction* eller et *Pro-*
nomen

nomen Relativum, eller et *Pronomen Demonstrativum*, eller *Interrogativum* med sit Tilhæng; en *Vocativum Adverbium Temporis*, eller *interrogativum*, *Interjection*, eller *Participium absolute*; en *Imperativus*, *Verbum impersonale*, eller og *Preposition* med sit Anhang. Derefter følger *Nominativus* med sit Tilhæng, nemlig: *Articulus*, *Genitivus* og et *Adnomen* eller *Participium*, om der er noget, i den Orden, som foran er meied. Efter disse, helst det sidste, kommer *Verbum Finitum* til at staa, om det er en *Tempus simplex*; hvor ingen Hjelpe-Verba er tilstøde; Men er det et *Compositum*, saa sættes først *Verbum*, saa *Adverbium negandi*, om der ellers er noget; siden det andet *Verbum*, eller *auxiliare* og *Verbum selv*. Efter *Verbum* sættes *infinitiv* eller *Participia*, med deres Anhang. Derpaa følger *Subiectum*, eller den *Casus*, som høres af *Verbo*, nemlig 1) Personen, eller det personlige *Subiectum*, med sit Anhang, og 2) Sagen selv, eller det reelle *Subiectum*, med sit Anhang. Tilslutt følger *Prepositionerne* med deres Anhang; saaledes at den *Preposition* sættes tilslutt, som har det længste Anhang.

Exempler paa saadanne *Periodi* findes der nok af i min hosføjede *Essay on the Excellency and Style of the English Tongue*, hvortil jeg vil have Læseren henviist.

§ Derksom man forefinder nogen *Construction*, som til Anseelse strider imod disse Regler, saa ligger der en grammaticalske *Figur* i samme, saa at der, enten ved *ELIPSIS* forståes et Ord under Meningen, eller, efter *ENALLAGE*, da man skal give meere Agt paa Meningen, end paa Ordene selv; eller, at Ordenen med fri Forsæt er efter *METATHESI* eller *TRANSPOSITION* gandske omsat, eller og, at man for Sirligheds Skyld lader et Ord staa, ved *PLEONASMUS*, som synes overskødig i Talen. Om disse *Figurer* har Hr. Mag. *LUDWIG* skrevent med stor Eftertanke, i sin *Anleitung zur Englischen Sprache*, fra pag. 669. indtil pag. 780.

§. XX. Om Interpunctionen.

§ INTERPUNCTIONEN, lærer hvorledes en Satz bør deeles ved *Distinctions-Tegn*, i smaa eller større Deele.

DISTINCTIONS, eller Skille-Tegn, er de Streeger, eller Prikker, som bruges i Skrift, eller Tryk, til at indlukke de Ord samme, som hører sammen i en Mee-ning, og til at vise hvor man, i en Tales Opregnelser, bør lade Røsten falde, eller stige, hvor man bør holde op, eller læse fort, for at give Talens Mee-ning og Sammenhæng tydelig tilkjende.

§. XXI. Om Distinctions Tegn.

§ Hos Engellænderne er følgende XXIV. Tegn de brugeligste, og kaldes af dem enten Stops (*Opholds-Tegn*) eller Marks (*Mærke*) nemlig:

1) , Comma. 2) ; Semicolon. 3) : Colon. 4) . Punctum. 5) ! Signum Exclamationis. 6) ? Signum Interrogationis. 7) () Parenthesis. 8) [] Parathesis. 9) - eller , Hyphen. 10) “ eller „ Signum Citationis. 11) — eller - - - Ellipsis, eller Signum Abruptionis. 12) * Asterismus. 13) † Obeliscus. 14) ¶ eller § Parag-raphus. 15) § Section. 16) **§** Index.

Men disse sølaende angaaer meest enkelte Ord, nemlig. 17) ' Apostrophus. 18) ^ Acentus. 19) — Accentus Longus. 20) ° Accentus Brevis. 21) .. Dialylis eller Dicc-relis. 22) ^ Circumflex. 23) ^ Caret. 24) ~ Ligula.

§ De fire første af disse Tegn bruges næsten som i *Dansten*, (i) dog er herved at agte:

I. At Comma udelukkes gandske. 1) Naar Conjunctionen *that, at*, er per Ellipsin udelukket; hvormed tvende Commata drages

(i) Hvorledes de bruges i *Dansten*, sees af den *Danske accentueret Grammatica* fra pag. 169. til 184.

draaes sammen i eet, saasom: I promised I would write, jeg lovede, at jeg vilde skrive, ic. 2) Naar Pronomina relativa, *who, which, that, what*, per Ellipsin udelukkes, hvorved ligeledes to Commata sammen smeltes til eet, saasom: This is the Book you were promised, denne er Bogen; som dem blev lovet. I'll show you the House he lives in, jeg vil viise jer Huuset, som han boer i, ic. 3) Naar Accusativus Subjecti sættes forved Infinitivus, saasom: I don't believe her to be honest, jeg troer ikke, at hun er ærlig, ic. 4) Naar der i en sammensat Meneing følger en besønderlig Ellipsis, efter et Pronomen Relativum eller en relativiske Partikel, saasom: No Matter which, (*of the two &c. it be*) det er ligemeget, hvilken af dem det er, ic. He has not where withal (*to do it*) han har ikke det hvormed, han kan gjøre det, ic. 5) Jagemaaede naar Adverbium *as* er per Ellipsin udelukket, saasom: I came he said too soon, jeg kom, som han sagde, for tiilig, ic. Dog findes der nogle som sætter Comma i Steden for bemeldte Adverbium.

II. I Steden for Colon sætter Engellænderne aleeneste et Comma, foran, hvor de vil fortælle noget, saasom: Titlen paa en Bøg, eller en andens Ord, *F. E.* Under this Title, An Essay, &c. under Titlen af en Forsøg, ic. And he said, bring little Children unto me, &c. og han sagde: fører smaae Børn til mig, ic. For Resten bruger de Comma hvor de Danske oftest bruger semicolon eller Colon.

III. Ved Punctum har man aleene at agte, at man ikke sætter det for langt ud i Meneingen, som hos de Tydske, og ikke heller for nær paa hverandre, som er brugelig i det Franske; Men paa mellem Vejen, saa vidt mueligt.

Signum Exclamationis (paaraabs Tegn) bruges, efter en Interjection, et Ønske, en Forundring og deslige; *item* hvor der mange gange bruges Interrogations

tions Tegne i Daarken, saasom: What, is the City taken! &c.

Signum interrogationis (Spørrsmaals Tegn) bruges i Spørrsmaal paa den Sted, hvor Spørrsmaalet endes: som og efter en vilkaarlig Meeening, som sættes absolute, saasom: what's the Clock? Hvad er Klokken. Will you gain Estéem? you must be careful of your Behaviour. Hvis de vil vinde Aierlighed, saa maa de give vel Agt paa deres Opførsel, ic.

Signum Parentheseos skrives i Steden for Comma til at indlukke en Meeening, eller et Ord for sig selv, som af Forfatteren selv stikkes imellem, og ikke nødvendig hører til hans anden Tale, saasom: "I know that in me (that is, in my Flesh) dwelleth no good Thing.,, Jeg veed at i mig, (det er i mit Kjød) boer intet got, ic. Dog bruges Parenthesis istun sielden hos de nyere Skribenter, men hvor man ellers indfører noget, som egentlig ikke er Meeeningen vedkommende, saa sættes det sirligere imellem tvende Commata, saasom: Necessity, as the Proverb. saies, has no Law. Nød (som Ordsproget lyder) bryder alle Love, ic.

Parathesis (Klammerter, paa Engelsk Brackets) bruges til at indlukke et Ord eller flere, som er talt om i Satsen, eller naar man stikker vore egne Ord og Forklaringer ind i en anden Autors Skrift midt imellem hans Ord; eller hans imellem vores, saasom: When David said [Thou wilt show me the Path of Life] he foretold the Resurrection of Christ, &c. Dog bruges ofte Parenthesis og Parathesis i Slæng for hverandre.

Hyphen (Bindings-Tegn) skrives til at binde to eller flere Ord samme, saasom: High-way-man, Apple-pye, &c. Eller dersom en Linie endes midt i et Ord, saa maa Ordet deles efter Sprogets Vedtægt, og dette Tegn sættes da efter samme, hvorpaa sees Exempler næsten paa en hver Side i Bogen.

Signum

Signum Citationis, (andre Ords Anførelses Tegn) skrives baade i Begyndelsen og Enden af de Ord som man anfører for at være sagt af en anden, ic. See herpaa Exempel udi oftbemelte Ellay pag. 8. 9. 38, ic.

Ellipsis, eller Udeladelses Tegn, viser at noget er med Villie udeladt eller at man falder een i Talen, ic. hvorved Reeningen afbrydes, saasom: K — g G — g. King George. -- that I may recöver Strength, before I go hence -- Psalm XXXIX. v. 13.

* Asteriscus (Stjerne-Tegn) bruges til at vise hen til Randen, eller deslige, undertiden til at betegne at det Ord den findes hos, er mærkværdigt. Men naar mange Stjerner sættes samme, betegne de, at der er noget borte, eller saa grovt det ikke bør anføres.

† Obeliscus (Anviisnings-Tegn) bruges ofte i Biblen at viise hen til Randen; Man bruger og ll, eller Bogstave, eller og Tal i Steden for samme, efter eget Behag.

¶ Paragraphus bruges meest i Biblen, for at betegne en mindre Inddeeling end §. Section; Hvad denne sidste er, sees næsten af en hver Side i denne Bog.

☞ Index (Peger eller Opmerksomheds Tegn) viiser, at de Ord den peeger paa, er frem for andre mærkværdige.

' Apostrophus; (Afskøttelses Tegn) viiser at der, hvor den staar, er eet eller flere Bogstave borte, og i saa Fald bør trækkes i eet med det foregaaende Ord, saasom: give 'em me, maae udtales: givvem mi, ic.

^ Caret (Mangels Tegn) bruges ikkun i Skrift, for at viise, at de Ord, som er skreven oven over samme, maae føres paa det Sted ind i Linien.

~ eller ~ Ligula (Baand, paa Engelsk a Brace) bruges enten for, ikke saa ofte at igjentage nogle Ord, saasom paa pag 173. 181. ic. eller og udi Vers for at viise, at, hvor den staar oven for, befindes tre Linier, som rimer sig paa hverandre, og at Læseren maae søge sig derefter, for at det ikke skal klinge ilde. De øvrige Tegn findes alle anført i det første Capitel.

Rudi-

Rudimentor. Grammat. Anglicanae
Partis Secundae

CAP. II.

Om Orthographien eller Skrive-Rigtighed.

§. I Om den Engelske Skrive-Rigtighed
i Almindelighed.

 Hvorvel det Engelske Sprogs rette Udtale har
ver sine store Vanikeligheder; saa falder dog Skri-
ve-Rigtigheden Fremmede langt tungere at lære,
hvilket kommer deraf, at de mange *Vocaler, Diphthonger*
og *Consonanter*, som i Udtalen udelædes, maa til største
Deelen i Skrift udføres. En Sag, som langt besvær-
ligere læres af dem, der har lært Sproget meest ved
Hørelsen og Omgængelse; end af dem, som ved Under-
viisning og gode Skribenteres Læsning har faaet Or-
denes Retskrivning indprentet i Hukommelsen: Jeg vil
derfor i denne Post, ligesom hidindtil, ved faste Regler
stræbe at lette Lærernes Nøje.

 1 Reg. Hvo som lægger sig efter det Engelske,
gjør vel, om han ikke betjener sig af noget Skrift, som er
skrevet, eller trykt, førend Aaret 1650; eftersom de
Engelske Skribenter da først ere bleve eenige om Skri-
ve-Rigtigheden.

 2 Reg. Ved gode Skribenteres flittige Læs-
ning

ning maa man gjøre sig Ordenes Bemærkelse og rette Bogstavering vel bekendt, hvorhos det var tjenligt at man een, eller flere gange, optegned hvert et Ord, man lærte uden ad, med sin Accent paa en Steen-Tavle, eller deslige.

Obf. De bedste Skrifter, man kunde vælge sig, til at læse, tyde, udopierte og oversætte af, samt omfider søge at imitere, er den Engelske *Spéclator*, *Tåtler*, *A'dison's Works*, *Tillotson's Works*, *Temple's Writings*, *Pope's Works*, *Swift's Essays*, *Bentley's Writings*, *Füller's Works*, *Stånbope's Writings and Translations*, &c. gode og siirlige Auctores.

§. II. Om de store, eller Begyndelses Bogstave.

¶ 1 Reg. Med store Bogstave begynder de nyeste og netteste Skribentere en Tale, en Meeening eller Sats; Ord, som indføres at være sagt af en anden; alle *Nomina Propria*, og de Navne som fra samme er hidleedte; enhver Linie i Vers, saavelsom og i Almindelighed alle *Substantiva*, ja endog *Verba* og andre Sprogets Deele, i hvilke der ligger nogen besønderlig Eftertryk, og som man ikke med andet forskjelligt Skrift vil betegne; [*item* alle *Interjectiones*, pag. 207.]

¶ 2 Reg. Guds Navne, *Pronomen personale* I, alle *Inscriptioner* paa Steen, Altare, Begravelses-Stæder, Mønt, og deslige, skrives med store Bogstave.

¶ 3 Reg. Undertiden skrives heele Ord, hvor de skal være merkværdige, eller nogen til Vre, ic. med store Bogstave; det samme er nu brugelig i Begyndelsen af en hver *Section*, eller §.

¶ 4 Reg. Alle Forkortelser, naar de, hver for sig, bestaaer

bestaaer af enkelte Bogstave, maa skrives med store Bogstave, saasom: N. B. *nota bene*, merk vel. N. S. *New Style*, ny Stil. O. S. *Old Style*, gammel Stil. F. R. *Fridericus Rex*, Kong Friderik, ic.

Obs. Da endeel af de nyere Engelske Skribentere, eller deres Bogtrykkere, viger i mange Poster fra disse fire Regler: Saa har jeg ladet deres Piecer, i min Collection, trykke paa selvsaamme Maade, som deres Originaler, at Læseren deraf kunde see Forskjelen.

§ 5 Reg. Nogle store Bogstave bruges og, efter den Romerske Regne-Maade, til at udtrykke Aars og andre Tal, saasom:

I	bemerker	1.	§	C	bemerker	100.
V		5.	§	D		500.
X		10.	§	M		1000.
L		50.	§			

Med disse Syv Bogstave kan man udtrykke alle Tal, i hvor store, eller smaa, de maatte være, saasom: CMJ betyder 10,00,000. CCIJJMMCC er 12,200. MDCGL er 1750, ic. Hvorved man har to Ting at agte 1) at naar man sætter een af disse syv Bogstave, forved en anden af højere Værdi, saa afdrager den saa meget af den sidste Bemærkelse, som den selv betyder, saasom:

IV	bemerker	4.	§	XC	bemerker	90.
IX		9.	§	CD		400.
XL		40.	§	LM		950.

Exc. C ubi de Tal, som er over 1000.

2) At naar man sætter een af de foranstørte syv Bogstave, bag efter den, som betyder et højere, eller lige Tal, saa bliver det første Tal forøget, ligesaa meget som det andet Tals Bemærkelser, saasom:

VI	bemerker	6.	§	DC	bemerker	600.
XI		11.	§	ML		1050.
LX		60.	§	CC		200.
CX		100.	§	MM		2000.

R 2

Obs.

Obs. 1. Dog plejer man ikke at sætte andre af lige Bemærkelse, end I. X. C. og M. sammen.

Obs. 2. Med disse syv Bogstave kan man tælle indtil 5000; Men naar man vil beregne 5000, eller derover, med Bogstave; Saa stær det maageligst, paa følgende Maade, saasom:

100	} bemærker	5000.
CC100		10,000.
1000		50,000.
CCCI000		100,000.
10000		500,000.
CCCC10000		10,00,000.

I Steden for D, M og CCCC10000 skrives af andre 10,00, og CMJ.

NB. Nogle skriver, i Steden for store Bogstave, disse ovenanførte Tal med sine Bogstave, men saasom det stær imod al Vedtægt, bør samme sielden efterfølges.

§. III. Om Bogstaveringen.

 I Reg. I Skrift maae man, saa vidt mueligt, stræbe at undgaae alle overflødige Bogstave, som hverken høres i Udtalen, eller, i Henseende til Derivationen, og andre ved Sprog-Kunstens foresaldende Poster, er til nogen Nytte. Hvilken Sejl forrekommer næsten i alle Skrifter, som er trykte for Aaret 1650. See pag. 257.

Obs. Det overflødige *E finale*, som, af de gamle Skribentere, er brugt næst efter en Consonant, baade i Midten og i Enden af et Ord, bliver nu af de bødste Orthographis aldeeles udelukt, hvor det ikke behøves til at gjøre de Virkninger, som pag. 30. findes anførte, saasom: Break, Chain, Child, Claim, Gain, mild, wind, &c. hvilke desuden ere lange Stavelser, og følgerig behøver ikke *E finale* desli

besligeste og efter som, Blóssom, Cústom, Kingdom, Wis-
dom, og desliqe Korte Stavelses, hvor E *finale* ei aleene
vilde være overflødig; Men kunde endoa læt forføre en
Discipel, til at udtale disse Stavelses langt efter Hoved-
Reglen, pag. 3. Det samme har man ogsaa at agte,
i Henseende til de mange unyttige Consonanter, som for-
dum udi Korte Kønstavelses Ord; forved E *finale* blev
indsorte, saasom: Sonne, donne, summe, sinne, &c.
som nu skrives Son, done. (som dog skulde være dön)
Sum, Sin, &c. E *finale* er endnu langt overflødigere, i
Enden af Korte Stavelses, efter to Consonanter, saasom
efter Self, Scorn, Sick, Wind, Work, &c. See meere
pag. 30. 16.

2 Reg. I Enden af Ord, som fordum blev skrev-
ne med *ie* eller *ey*, skrives nu rættest *y* aleene; saasom:
Army, &c. pag. 68. og Abby, &c. pag. 50.

3 Reg. Udi Endelserne *aunce*, *aunch*, *aund*,
og *aunt*, bliver U nu omstunder udeladt, saasom: chance,
Hanch, Command, tant, &c. See pag. 20. item, p. 14.

4 Reg. I de fremmede Ord, som endes med
Lyden af K, skriver man rættere *c* end *ck*, eller den Franske
Endelse paa *que*. See pag. 70. og 94.

5 Reg. Endelsen *ough* skrives meest med et apo-
strophed *o'*, NB. i de Ord hvor *gh* ikke skal udtales,
saasom: tho', altho', thro', &c. See pag. 58.

6 Reg. I Steden for den Engelske Endelse *veigh*
bruges nu meest *vey*, See Exempler pag. 46. og 50.

7 Reg. De Kønstavelses Ord, som gaaer ud paa
Lyden af *c*, *f*, *l*, og *s*, har næsten altid samme Conso-
nanter dobled, saasom: back, * Staff, all, Afs, &c.
See pag. 24. 69. og 97. NB. ingen af de øvrige Conso-
nanter bliver nu omstunder doblede.

8 Reg. Naar der findes Ord, som skrives paa tven-
de

de, eller flere Maader, omendstjont med lige Antal af Bogstave, maae man enten rætte sig efter deres *Derivation* (pag. 124.) eller: i Fald samme var uvis, eller uæstet rættelig, eller og om den stred alt for meget imod Udtalen og den naagbarste Skrivemaade: efter de troværdigste Skribenteres Exempel. See pag. 18. 36. 37. 68. 112, 16. 16.

¶ 9 Reg. De fleeste Ord, som endes paa Lyden af *ace, ece, ice, oice*, eller *uce*, skal skrives med *ce* og ikke med *se*.

Exc. *abâse, abstrûse, Base, Case, Cease, concise, débâse, decéase, décréase, Geese, imbâse, incréase, Martise, Paradise, profûse, Prômise, Reclûse, Tréatise*, og maaſte nogle ſaa flere.

Obſ. Det er vel rættest at lade *Nomina* ende paa *ce* og *Verba* paa *ze*, (i Steden for *se*, ſaaſom: *advîze, accûze, chaze, devîze, practîze, purchaze, abûze, cruze, diſûze, doze, excûze, houze, louze, mouze, refûze, uze, &c.*) omendstjont de fleeste af de sidste skrives nu med *se*.

¶ 10 Reg. De Ord, som endes paa *ance, ence, ince, once*, eller *unce*, ſtaſes gemeenlig med *c* og ikke med *s*, imellem *n* og *e*.

Exc. *Condénse, dense, dispénse, Expénse, imménse, Incénse, inténse, propénse, suspénse, tenſe, Tenſe*, og nogle ſaa flere.

¶ 11 Reg. Udi de fleeste Ord, som endes paa Lyden af *arce, erce, orce*, eller *urce*, skrives *s*, og ikke *c*, imellem *r* og *e*.

Exc. *Amérce, divórce, Farce, fierce, Force, Pierce, ſcarce, Searce, Sauce, Sôuce, Source*, tilligemed de Ord ſom kommer af ſamme.

¶ 12 Reg. Lyden af *ſi* og en anden efterfølgende

Vocal,

Vocal, skrives paa tre Maader med *ci*, *si*, og *ti*, for at kjende hvilket hvilket er, maae man give Agt paa deres *Derivation* (thi de kommer alle fra Latinen) for at faae Wisshed om Sagen; hvorved da er at agte:

1) Naar Ordet kommer af et Latinsk *Supino*, som endes paa *sum*, saa skrives det med *si*, saasom: af *confessum*, Confession; *Visum*, Vision, &c. 2) Naar Ordet kommer af et Latinsk *Supino*, som endes paa *tum*, saa skrives det med *ti*, saasom: af *Natum*, Nation; &c. 3) *Adnomina* og *Verbalia* som horer til den tredie Declination, kaster bort *is* af deres *Genitivi* Endelse, saasom: *Visionis*, Vision, *Beneficialis*, beneficial &c. 4) Men de af den 2den Declination, som endes paa *cius*, *cus*, og *tius*, endes i Engelsken paa *cian*, og *tian*, saasom: *Patricius*, *Patrician*; *Gracus*, *Grécian*, *Logicus*, *Logician*, &c. 5) De *Adnomina* som endes paa *osus*, *osa*, *osum*, forandre samme til *ous*, saasom: *gratiosus*, *gratious*, *vitiosus*, *vitious*, &c. Dog skriver mange disse Ord med *ci*. (k) See pag. 25. 95. og 99.

(k) Hvoriblant er Hr. BRIGHTLAND, i hans *English Grammar*, with *Notes*, pag. 33. hvis Ord, saasom de indeholder nyttige Regler til de u-studerede Læseres Esterrætning, jeg her vil anføre:

"That S with C you may not still confound
 "To learn, and Mind the following Rules you're bound.
 "By Vowels follow'd, (si), (ti), and (ci) alike
 "With the same Sound do still the Hearing strike.
 "In Words deriv'd they keep a certain Law,
 "Impos'd by those from whence their Sound they draw.
 "If those in (de), (s) or (se) do end, (*)
 "To their Derivatives they (si) commend;
 "If with (c, k) or (cc) their close they make, (**)
 "Then the deriv'd (ci) will surely take;
 "But if with (t) or (te) that do conclude, (***)
 "Then with (ti) Derivative's end'd."

S. IV. Om Syllabization, eller Ord's Stavelse Deeling i Enden af en Linie.

¶ 1 Reg. Man burde aldrig slave noget Ord saaledes, at derved forarsages en tvungen Udtale. Og

¶ 2 Reg. Man bør skille Ordene ad, efter den allermeest vedtagne Udtale, og ikke, som de fleste gjør, efter det Latinske Sprogs Regler, NB. naar de strider herimod. Altsaa bør man skrive: a-búse, a-lóne, A'c-tion; Bús-tion, chán-ged, Drág-on, estáb-lish, fór-cing, Gív-er, Gárd-en, Glóce-ster, Háb-it, Lóv-er, lóy-al, Más-ter, má-ker, Nó-tion, O'ce-an, O'x-en. Pál-sion, pí-ous, Qués-tion, Rích-es, Li-fer, The-ól-ö-gy, Vál-ue, Wá-ges, Wórce-ster, &c. Men ikke ab-use, al-one, ac-ti-on, Básti-on, Dra-gon, forc-ing, gi-ver, Glo-ces-ter, Ha-bit, lo-yer, Ma-ster, Mak-er, O-ce-an, Páf-si-on, &c. &c. Hvem der har igiennem-læst mit første Capitel, seer nok selv, hvorfor denne sidste Skrive-Maaade, i hvorvel mange gode Skribentere bruge den, kan ikke have Sted. (1)

¶ 3 Reg. Vocalerne i Diph- og Triphthonger maae altid blive samlede i een Stavelse, saasom: Péa-cock, og ikke Pe-a-cock, greát-nefs, og ikke gre-at-nefs, Beau-ri-fol, og ikke Be-au-ti-ful &c. Men

¶ 4 Reg.

(*) F. E. af perfvåde, *Persvåtion*; confés, *Conféssion*; confúse, *Confússion*, &c. (**) af Grace, *grácious*, *Músic*, *Musícian*, *Lógic*, *Logícian*, &c. (***) af Sect. *Sécti-on*; Imitáte, *Imitátion*; &c. Exc. Submít, giver *Submíssion*; Permít, *Permíssion*, &c. som kommer af det Latinske *Supino missum*.

(1) Jeg seer meget vel, at, ved Anledning af denne Observation, *Etymologiens* Regler ikke altid i agttages; men, for at ikke blive u-forstaaelig, maae man herudi rette sig efter de fleestes Smag, som bestaaer i den meest vedtagne Udtale.

§ 4 Reg. Naar enhver af disse Vocaler bliver fuldkommen udtalt, og altsaa ikke udgjør nogen *Diphthongum*; men hver for sig udgjør en besønderlig Stavelse; Saa kan de skilles ad i Enden af en Linie, saasom: Archilá-us, Lá-ity, a-wárd, Be-áritude, Thé-atre, Re-wárd, gó-ing, to-wárd, co-óperate &c. See under enhver af Diphthongerne i den første Deel.

§ 5 Reg. Saa som *E finale* (pag. 31.) høres aldeles ikke i det Engelske Sprog; Saa maa det hørken med den foregaaende Consonant, eller for sig aleene udgjør en Stavelse. Altsaa maae ingen af de Ord, som endes paa *E finale*, skilles ad imod denne Regel, men skal skrives, come, Prô-vince, En-ter-príze, &c. og ikke Com-e, [eller Co-me,] Pro-vín-ce, En-ter-pri-ze, &c. Og

§ 6 Reg. Det samme er at agte, naar noget, af de i foregaaende Regel anførte Ord, voxer i Enden, saasom: man maae skrive Sáfe-ty, bláme-a-ble, Chárgé-a-ble, &c. men ikke Sa-fe-ty, bla-me-a-ble, eller Char-ge-ab-le, &c. See og pag. 33.

§ 7 Reg. Naar der kommer to Consonanter, af een Figur, sammen midt i et Ord, da skal i Deelingen, den eene forblive hos den foregaaende Stavelse, men den anden hos den følgende, saasom: Fél-low, bút-ter, bíg-ger, síp-ped, tóf-ting, &c.

§ 8 Reg. *ES Udi Pluralibus* (pag. 139.) den Nor- disse *Genitivus* (pag. 143.) saavelsom i den 3die Person i Singulari udi *Præsentí Tempore* i *Verbis* (pag. 168.) som endes paa *Lyden af s* (pag. 31.) udgjør en nye Stavelse, saasom: A'rch-es, &c. pag. 31. 139, &c.

§. V. Om den Engelske Accentuation.

En ACCENT (Ord-Tone) er det særdeles Tryk i Udtalen, som falder paa een, eller flere Stavelser i et Ord,

Ord, frem for paa de øvrige. Denne betegnes med den Streeg ('), som sættes over den *Vocal*, hvis Stavelse skal stærkere udtales, end de andre.

Obs. Den accentuered Stavelse forholder sig, i Henseende til Tiidens Længde, imod de andre Stavelser, som 3, eller 4 imod 1.

Da det nu Engelske Sprog har sin Oprindelse af adskillige andre Sprog, er det heel vanskeligt at give faste Regler for Accentens rette Sted, allerhøjest da Engellænderne ikke skrive deres *Accents* Tegn over deres Ord. De følgende Regler, som er tagne af Dr. WATTS pag. 33. &c. tillige med mine Observationer over samme, er alt hvad jeg har at byde Læseren.

§ 1 Reg. Engellænderne fæster gemeenligent *Accenten* langt fra den sidste Stavelse. „

Obs. Det er, enten paa den tredie Stavelse bag fra (s: *Antipenultima*) eller den første Stavelse ved Ordets Begyndelse, med mindre den forandres ved en *inseparabil Præposition* (pag. 211.) eller formedelsi Endelsen pag. 124. 143. 168. saasom: *Artillery*, *A'rtery*, *Barbarian*, *Harmónious*, &c.

§ 2 Reg. I Ord som bestaaer af to Stavelser, enten de er begge to korte, eller lange, er dog *Accenten* paa den første, saasom: *Mántle*, *prívate*, &c. „

Obs. Udi Verbis, som staves paa samme Maade som deres *Nomina*, sættes *Accenten* paa den sidste Stavelse, saasom: *absént*, *accént*, *attribúte*, *cément*, *colléct*, *compóund*, *condúct*, *confíne*, *conflict*, *concért*, *consórt*, *contést*, *contráct*, *convért*, *desért*, *fermént*, *frequént*, *incénsé*, *objéct*, *overthrów*, *premise*, *présént*, *projéct*, *rebél*, *reçórd*, *refúse*, *subgéct*, *tormént*, *uníte*, &c. er *Verba*; Men *A'bsént*, *A'ccént*, *Cément*, *Cólléct*, *Cómpound*, &c. er *Nomina*.

NB. *Verbalia* beholder samme *Accent* som deres *Verba* haver, saasom: *Absénting*, *Desértor*, *Objéction*, &c.

§ 3 Reg.

§ 3 Reg. Dersom den første Stavelse er aleene lang, da sættes Accenten meget sjelden paa den sidste.,
 Obs. *Diphthongi* haver meesendeels en lang Accent, saasom: A'iry, A'ugust, &c.

§ 4 Reg. Naar Accenten sættes paa Ende-Stavelsen, er det et Tegn at Ordet er *componeret*, og den, eller de, første Stavelse er en *Preposition*. saasom: *complète, dissolvé, prévent, retardé, &c.*

Obs. 1) *Derivata* beholder gemeenligen den Accent, som deres *Primitiva* haver, saasom: *Preténce, prétend, préténsive, peténding, Préténder, &c.* 2) *Prepositionerne* og *Particula componentes*, kaster Accenten paa den næstpaafølgende Stavelse, saasom: a-ríse, ac-cépt, a-ñict, be-líeve, be-lóved, dis-chárgé, &c. *Ante-de-lúvian, Supernátural, un-ad-vísed, &c.* 3) Endelserne *-ble, -cle, -dle, -dom, -ed, -el, -eu, -enge, -es, -et, -fle, -gle, -kle, -ly, -ment, -ness, -on, -ple, -re, -Ship, -tle, -ty, -og, -zle,* har Accenten paa en af de Stavelser som gaar foran helst naar Ordet er over 2 Stavelser, saasom: A'u-di-ble, Kíng-dom, Láw-ful, hárm-less, love-ly, Im-próve-ment, víle-ness; Lórd-ship, Síre-ty, Cán-dle, Rú-gle, Dá-zle, &c.

§ 5 Reg. I de Ord som bestaaer af 3, 4, eller 5 Stavelser, sættes Accenten sjelden paa de to sidste Stavelser, men oftest paa een af de første, saasom: Cé-re-mo-ny, a-bó-mi-na-ble, Qué-s-tion-a-ble, Vi-sion-a-ry, &c.,

Obs. Men fremmede Ord helst de som ere tagne af det Latinske, Italienske, eller Spanske Sprog beholder gemeenligen deres Sprogs Accent, saasom: A-lex-án-dri-a, Su-per-fi-cies, &c. Ban-dí-ti, Ba-ñi-ná-do, Gra-ná-do, re-ne-gá-do, Vir-tu-ó-so, &c.

§ 6 Reg. I de Ord som er af 6 Stavelser forekommer der ofte to Accenter, een paa den første og den anden paa den fjerde Stavelse, saasom: Jh-si-fi-cá-tion, ún-phi-lo-só-phi-cal, Få-mi-li-ár-i-ty, &c.

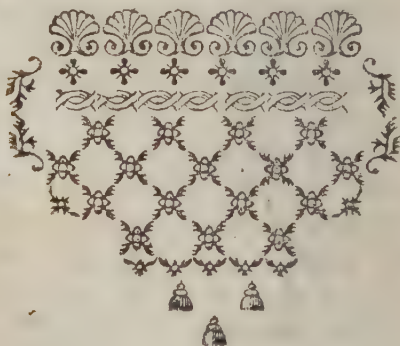
Obs.

Obs. Nogle Ord er *Δίφορα*, eller dem som *accentuæ* res paa tvende vedtagne Maader, saasom: A'cademy, Acádemý; áceptable, og accéptable; *Item*: ádmírabíle, Advértísement, A'ttríbute, A'vénue, Cónfessór, cóntémp-tible, cóntráry, cóntríbute, cón-vérse, cónversánt, Córól-láry, córrósive, córrúptible, Concúpíscence, délectáble, dístríbute, Gázette, Oécónomy, Réfráctory, Succéssór, cówárd, U'ténsil, &c. (m)

(m) Til disse foregaaende Regler gives der mange Undtagelser, -og det var ikke ubetænkt om enhver Læser; som lærte noget uden ad, skrev det først ud med *Accen-ten*, efter Hr. BÓYERS, LÚDWIGS eller BÁILY's Lexicis, helst Báiley's og Bóyers, i seld han kan komme over de nyeste Londonske Editioner. Dog haaber jeg, at hvem som har læst denne Grammatica med Ertentanke, skal ikke i Henseende til *Accenterne*, storlig behøve anden Hielp.

FINIS

RVDIMENTORUM GRAMMATICÆ ANGLICANÆ.

THE
ROYAL
ENGLISH-DANISH
GRAMMAR

Anden ^{Section} Deel:
eller

En grundig Anvisning at læse og tale
det Engelske Sprog;

Indeholdende

1. Et Ordriig VOCABULARIUM,
2. En Samling af udsøgte PHRASER,
3. En Collection af nyttige Samtaler,
4. CCCLXV. udvalde Engelske Ordsprog.

ved

Deres Kongelige Majestæts
Sprog-Mester i det Engelske Sprog,
CARL BERTRAM.

ALDENHARN,
Trykt paa AUCTORIS Bekostning af L. H. L.
1753.

THE
NEW YORK
LIBRARY

OF THE
CITY OF NEW YORK
AND
THE LIBRARY OF THE
ASTOR LENOX AND TILDEN FOUNDATIONS
1215 Broadway
New York City

1897

Sortale.

Denne Tome, som i Begyndelsen var sam-
menfrevet til Tieneste for det Smukke
Rig, og just i Særdeleshed for
Hendes Kongelige Høihed Prinsesse
SOPHIA MAGDALENA,
indeholder Kiernen af det Engelske Sprog,
fremsat uden nogen Slags Regler, som gierne
foraarsager en temmelig Vanskelighed.

Sortale.

Her finder man et Ordriig og ordentligt Vocabularium indrettet paa en gandske nye Method, og inddeelt i Stavelser, af hvilke enhver viser sin Quantitet og Accent, en Ting, som er højt nødvendig, naar man lærer et andet Sprog: men langt mere ved det Engelske, hvor sligt aldrig hidindtil er forsøgt.

Derpaa følger en udvaldt Samling af daglige Talemaader, hvor jeg har anvendt alle Kræfter, saavidt som Bogstave kan udrette det, tydeligt og klart at affildre det Engelske Sprogs Udtale, hvorudover jeg er i den faste Tanke at en Scholar med en kort, mundtlig, Underretning, kan i en liden Tiid giøre en gandske stor Fremgang.

Hertil har jeg søiet tredeve nyttige Samtaler, som kan bruges ved alle foresaldende Lejligheder, og ere indrettede paa en drammatisk Maade ved Bogstave, som forestille de talende Personer.

Siden har jeg formeret Skriftet med en Tilgift af 365 sindrige Ordsprog, eller Sentencer, som ere bragte i en Alphabetisk Orden: Ordene i denne, saa,

Sortale.

saavelſom i de andre Parter, ere overalt nøje og gandske rigtigt accentuerede

Endelig ſigter mit højeſte Onſke derhen, at det Smukke Kiøn maae behage at værdige mit ringe Værk med deres naadige og højgunſtige Biſald og Protektion, og at ellers enhver Læſer maa finde fuldkommen Fornøjelſe for Umagen ved dets Gien-nemlæsning, hvilket vil i viſſe Maader forſikre mig at den ſtore Nøje, ſom jeg fra forſt til ſidſt ved dets Udarbejdelse har fundet, ſkal derved være giengiældet.

Forklaring om de trykte Accenter, som findes i denne Bog.

â, é, î, ô, û, betegner den accentuerede Stavelse.
 à, è, ì, ò, ù, læses æe, ii, ej, oo, ju.
 éa, læses ii, saasom Féar, læs Giir.
 èa, læses æe, saasom Græat, læs Græet.
 éa, læses a', saasom Heart, læs Ha'rt.
 ôu, ôw, læses au, saasom ôur, nôw læs aur, nau.
 ôu, ôw, læses o, saasom fôur, Bôw, læs foor, bo.
 ôû, læses som o udi det Ord som, saasom youúng
 &c læs jong, men ubi youúth, you, youúr, &c.
 læses o som u.

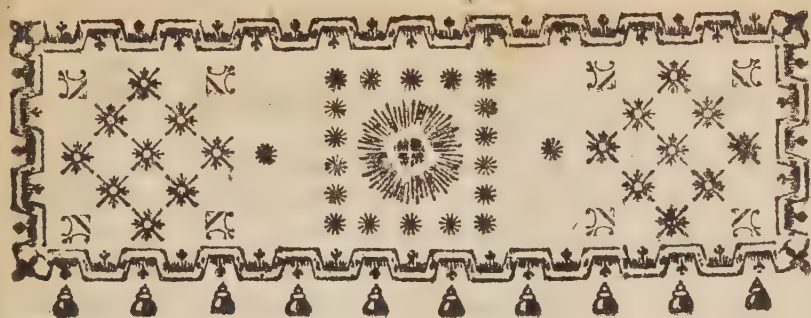
• betegner at den følgende Consonant maae for-
 doubles, saasom A.u.i.m.al, som der stod skrevet æn-
 nimmæl.

Obf. 1. Hvor der findes *curfue* Bogstaver udi de Ord,
 som ere trykte med antiqua, er det et Tegn, at sam-
 me ey bør læses, saasom fight, Sign, give, &c. læses
 fejt, sejn, giv &c.

Obf. 2. Hvor ingen Accent findes tegnet, bør den settes
 paa den første Stavelse, undtagen at der findes y i
 nogen af de følgende Stavelser, og i saa Fald settes
 Accenten paa y.

Obf. 3. Omendstient jeg har brugt ald muelig Forsigtig-
 hed; har der dog indsneget sig nogle Trykfeil, hvil-
 le jeg, saasom de samme foresalde meest i det Dan-
 ske, beder Læseren selv ville behage at rette, alt som
 de forekomme ham; dog findes de groveste af Tryk-
 fejlene anførte ved Bogens Ende.

A
COPIOUS VOCABULARY
English & Danish :

Et Ordreng Engelsk og Dansk
VOCABULARIUM.

CAP. I.

The most úseful SUBSTANTIVES.
De meest brugelige Navn-Ord.

§. 1. Spí-ri-tual Things.	<i>the</i> Hó-ly Ghòst,	den hellig
Aandelige Ting.		Aand
G OD,	<i>the</i> Cre-á-tor,	Skaberen
<i>the</i> Trí-ni-ty, Treenig-	<i>our</i> Re-déem-er,	vor Frelser
heden	<i>the</i> Cóm-for-ter,	Trøsteren
<i>the</i> Fát-her.	<i>the</i> Sánc-ti-fi-er,	Helliggjø-
<i>the</i> Son,		rerer
Faderen		
Sønner		

The Vir-gin Má-ry,	Jom- frue Maria	an E-ván-ge-list,	en Evan- gelist
our Lá-dy,	vor Frue	an Aspós-tle,	en Apostel
the Créa-tures,	Skabninger	a Próp-het,	en Prophet
an Ani-mal,	et levende	a Már-tyr,	en Martyr
	Creatur	a Cbrís-tian,	en Christen
Ná-ture,	Naturen	an A-pós-tate,	en som fal- der fra Troen
a Bó-dy,	et Legeme	a Pá-gan,	Héa-then, en Hedning
a Spí-rit;	en Aand	a Spí-rit,	en Aand
the In-car-ná-tion,	den Men- neskelige Naturs Antagelse	an Ap-pa-rí-tion.	et Eps- gelse
the Nati-vi-ty,	Gudsfødselen	the Dés-vil,	Diævelen
the Cír-cum-cís-sion,	Om- skærelsen	the Dám-ned,	de Førdømte
Báp-tism,	Daaben	Hell,	Helvede
the Lord's Súp-per,	Hér- rens Madvare	*****	
the Re-sur-réc-tion,	Opstan- delsen	§. 2. The Ele-ments &c.	
the Scrip-ture,	den hellige Skrift	Clementerne.	
the Bí-ble,	Bibelen	Earth,	Jord
the Crofs,	Korset	Air,	Luft
Fás-ting,	Fasten	Fire,	Ild
Faith,	Troen	Wá-ter,	Vand
Hope,	Haabet	the world,	Verden
Héa-ven,	Himmelen	the Fir-ma-ment,	Stierne- Himmelen
Pá-ra-díse,	Paradiis	the Sky,	den klare Luft
Gló-ry,	Herlighed	a Star,	en Stjerne
an An-gel,	en Engel	the Sun,	Solen
an Arch-àn-gel,	en Erke- Engel	the Moon,	Maanen
the Saints,	Helgene	the Créf-cent,	half Moon, den til-eller asta- gende Maane, el- ler Halv-Maanen
the Blés-sed,	de Salige	Full Moon,	Fuld-Maane
the Gós-pel,	Evangelium		

<i>an</i> E-clipse, en Formørkelse	<i>Fair</i> Wéa-ther,	got Vejr
<i>a</i> Plá-net, en Planet	<i>a</i> Clóud,	en Skye
<i>a</i> Có-met, en Comet	<i>the</i> Rain,	Regnen
<i>a</i> Con-stel-lá-tion, et Him- mel: Tegn	<i>the</i> Hail,	Haglen
<i>an</i> Átom, et Soelgrand	<i>the</i> Frost,	Frosten
<i>a</i> Béam, Ray, en Straale	<i>the</i> Snow,	Sneen
<i>Light</i> ,	<i>the</i> Thaw,	Toen
<i>Dárk-ness</i> ,	<i>the</i> Dew,	Dugen
<i>a</i> Shá-dow, en Skygge	<i>a</i> Fog, Mist,	Taaqe
<i>Héat</i> ,	<i>the</i> glázed Frost.	Tislag
<i>Warmth</i> ,	<i>a</i> white Frost,	Kunfrost
<i>Còld</i> ,	<i>Ice</i> ,	Tis
<i>a</i> Vá-pour, en Damp, Dunst	<i>an</i> Ice-ísle, en Tistape	
<i>an</i> Ex ha-lá-tion, en Ud- dunstning	<i>a</i> Téam-pest, et Uveyr	
<i>the</i> Wind, Vinden	<i>a</i> Storm, en Storm	
<i>the</i> East, Osten	<i>a</i> Dé-luge, Flood, en Vand- flood	
East-North-East, Øst, Nord:	<i>a</i> Flame, en Lue, Flamme	
Øst	<i>Light</i> ning, Lynild	
East-South-East, Øst: Syd:	<i>Thún-der</i> ,	Torden
Øst	<i>a</i> Thunder-Bolt, en Tor- densteen	
West, Vesten	<i>Will</i> with a Wisp, Lygte- manden	
West-North-West, Vest:	<i>Jack-a-lánt-horn</i> ,	Ignis
Nord: Vest		fatuus
West-South-West, Vest:	<i>the</i> Nór-thern Glades, Au- rora Borealis, Nord:	
Syd: Vest	lyset	
North, Norden	<i>the</i> Ráin-bòm, Regnbuen	
North-North-East, Nord:	<i>a</i> Há-lo, en Ring om So- len eller Maanen	
Nord: Øst		
North-North-West, Nord:	<i>an</i> Earth-quake, et Jord- skjælv	
Nord: Vest		
South, Sønden	<i>a</i> Whírl-wind, en Hvirvel- vind	
South-South-East, Syd:		
Syd: Øst	<i>* a</i> MINE, et Bergverk	
South-South-West, Syd:		
Syd: Vest		

a Métal,	en Metal	* a Stone,	en Steen
a Mi-ne-ral,	en Mineral	a Rock,	en Klippe
a Fôl-sil,	hvad som graves op af Jorden	a Cliff,	en steil Klippe
Gold,	Guld, n	a Slate,	Stieſer: Steen
Sil-ver,	Solv, n	Már-ble,	Marmor: Steen
Cóp-per,	Robber n	Free-stone,	Quader: Steen
Brass,	Messing, n	A-gate,	Agat
I-ron,	Jern, n	a Touch-stone,	en Proves- Steen
White-I-ron, Tin,	Blis n	a Pá-mice stone,	en Pimp Steen
Steel,	Staal n	Chrys-tal,	Chryſtal
Péw-ter,	forarbejdet Tin	a Pré-cious Stone,	Gem, en Edel: Steen
Tin, Block-Tin,	Tin i Klumper	a Dia-mond,	en Demant
Lead,	Blye n	a Rú-by,	en Rubin
Quick-Sil-ver,	Quæſſolv	an A-mé-thyst,	en Amethist
An-ti-mo-ny,	Stibi-um,	an E-me-rald,	en Smaragd
	Epidéglas, n	a Pearl,	en Perle
Brím-stone,	Súl-phur,	Am-ber,	Rab, Bern: Steen
	Snovl, n	*****	
Al-lum,	Alum, n	S. 3. Time and Séa-ſons.	
Salt,	Salt n	Tiden og Havets Tider.	
a Load-stone,	Mág-net, en Magnet: Steen	an Op-por-tu-ni-ty,	en Lej- lighed
Plás-ter of Pá-ris,	Gips	the Day,	Dagen
Ar-se-nic,	Rotte: Krud	the Break of Day,	Dag- brækningen
Or-pi-ment,	Auripigment, Aurum	the Dawn,	Au-ró-ra, Mor- gen: Roden
White-lead,	Blegbvidt	the Sun-rí-ſing,	Soelens Dygang
Red-lead,	Winnie	the Mór-ning,	Morgenſtund
Black-lead,	Blyant	the Fore-noon,	Formiddagen
O-ker,	Ofker	Noon,	Middag after
Rád-dle,	Rødt: Kridt		
Pit-Coal,	Steen: Kul		
Vi-triol, Cóp-pe-ris,	Vi-triol		
Clay,	Leer		

after-noon, Eftermiddag
 Sun-set, Soelens Nedgang
 the Twi-light, Tusmørket
 the E-ven-ing, Aftenen
 Night, Nat
 Mid-night, Midnat
 the Cock-crow-ing, Hanegal
 an Hour, en Time
 half an Hour, en halv Time
 a Quar-ter, et Korteer
 a Mi-nute, en Minut
 a Mó-ment, an In-stant, et
 Øjeblik
 a Day, en Dag
 a Hó-ly-day, en hellig Dag
 a Wórk-day, en Sogendag
 to Day, i Dag
 Yés-ter-day, i Gaar
 the Day before Yésterday, i
 Forgaars
 to Mór-rom, i Morgen
 áfter to Mórrow, Over,
 Morgen
 this Day Sé'night, i Dag
 otte Dage
 a Week, en Uge
 a Fórt'night, fiorten Dage
 a Month, en Maaned
 a Yéar, et Aar
 Léap-year, Skud-Aar
 a Quar-ter of a Yéar, et
 fierding Aar
 the Spring, Foraaret
 Sów-ing Time, Soede-Tiid
 the Súm-mer, Sommeren
 the Au-tumn, Høsten

the Fall of the Léaf, Førfaldet
 Há-r-vest, Høste-Tiid
 Win-ter, Binter
 an Age, Cén-tury, en
 Mand's Alder, 100 Aar
 the Be-gín-ning, Begyndelsen
 the Mid-dle, den mellemste
 Deel
 the End, Enden
 E-tér-ni-ty, Evigheden

§. 4. The Days of the Week.

Dagene i Ugen.

Món-day,	Mandag
Túes-day,	Tirsdag
Wédnes-day,	Onsdag
Thúrs-day,	Torsdag
Fri-day,	Fredag
Sá-tur-day,	Lørdag
Sún-day, the Lord's Day,	Søndag

§. 5. The Months of the Yéar.

Maanederne i Aaret.

Já-nu-a-ry,	Slug-Maaned
Fé-bru-a-ry,	Blide-Maaned
March,	Tor-Maaned
A-pril,	Soare-Maaned
May,	Mey-Maaned
June,	Skiersommer
Ju-ly,	Orme-Maaned
Aú-gust,	Høste-Maaned
	Sep-

Sep-tém-ber, Fiske-Maaned
Oc-tó-ber, Gæde-Maaned
No-vém-ber, Slagte-Maaned
De-cém-ber, Christ-Maaned

§. 6. Hó-ly Days &c.

De aarlige Festsdager.

the New-Year's Day, Nyt-
Aars-Dag

Twelfth Day, E-pí-pha-ny,
hellig tre Konger

Cán-dle-mas Day, Kyndel-
misse

Shróve-tide, Fastelavn
Shrove-Túes-day, Hvide-

Ash-Wédnes-day, Tíisdag
Aste-

Lent, Onsdag
Kosten

Lá-dy Day, Mariæ
Bebudelse

Em-ber Weeks, Tamper-
Uge eller Dage

the Hó-ly Week, Demmel-
Uge

Palm Sú-n-day, Palme-
Søndag

Good Frí-day, Lang-Fredag
Ea-ster, Paaste

Easter-Day, Paaste-Dag
As-cén-tion Day, Christi

Himmelfart
Whít-sun-tide, Pén-ti-cost,
Pink

White-Sún-day, Pinkedag

Trí-ní-ty Sú-n-day, Trini-
tatis Søndag

Míd-sum-mer day, St.
Hans-Dag

Míc-hael-mas, Mikkels-Dag
All-Saints, Alle-Helgens-Dag

Már-tle-mas, Mortens-Dag
Ad-vent, Advents-Søndag

Christ-mas, Jule-Fest, Jul
In-no-cents Day, Børnedag

a Hó-ly Day, Fés-ti-val,
en hellig Dag

the Eve, Hellig Aften
a Fast-Day, en Fast-Dag,

Bede-Dag

§. 7. Man-Kind.

Det menneffelige Rion.

a Man, en Mand, Mand-
Person

a Wó-man, et Fruentim-
mer, en Kvinde

an old Man, en gammel Mand
an old Wó-man, en gammel

Kone
a yoúng Man, en ung

Mands-Person
a young Wó-man, et ungt

Fruentimmer
a Bât-che-lor, en ung Karl

a Maid, en Møe, Pige
a Boy, en Dreng

a Girl, en Pige
a Child, et Barn

an In-fant, et spædt Barn

a Youth, en Mand's-Person
i sin Opvext
a Vir-gin, Mai-den, en
Jomfrue
a Gi-ant, en Riempe
a Dwarf, en Dverg
Child-hood, Barndommen
Youth, Ungdommen
Mán-hood, Mandommen
Old Age, Alderdommen

§. 8. The Parts of a Hú-
man Bô-dy.

Parterne i et Menneſſes
Legeme.

the Bô-dy, Legemet,
Kroppen
a Mém-ber, Limb, et Lem
the Head, Hovedet
the Crôwn, Tſſen
the Hair, Haaret
a Head of Hair, et Hiont
Haar
the Face, Anſigtet
the Còun-ten-ance, Naſyn
the Fôre-head, Panden
the Fêa-tures, Lineamenter
the Eye, Øyet
the Eyes, Øynene
the Eye-brôws, Øynebrynene
the Eye-lid, Øyelogget
the Eye-ball, Øyefteenen
the Cór-ner of the Eye, Øyekrogen

the Noſe, Næſen
the Nôſ-trils, Næſeborene
the Cheek, Kinden
a Dím-ple, Hnulhed i Kin-
den, af Latter &c.
the Lip, Lippen, Læben
the Mòuth, Munden
a Tooth, en Tand
the Eye-Teeth, Øye-Tæn-
derne
the Grínd-ers, Kind-Tæn-
derne
the Fore Teeth, For-Tæn-
derne
the Gums, Gummerne
the Jaw, Kindbenet
the Pá-late, Ganen
the Throat, Struben
the Wind-pipe, Luſtroret
the Ear, Øret
the Tém-ple, Tindingen
the Chin, Hagen
the Whis-kers, Knæbelsbart
the Beard, Skægget
the Neck, Halsen
the Bô-ſom, Barmen
the Breast, Brøſtet
a Bú-b-by, Pap, et Brøſt,
en Pátte
the Níp-ple, Borten
the Shòul-der, Skulderen
the Arm, Armen
the Arm-pit, Arm-hole,
Armbullet
the El-bow, Albuen
the Wriſt, Haandledet
the

<i>the Hand,</i>	Haanden	<i>the Knee,</i>	Kneet
<i>the right Hand,</i>	den høyre	<i>the Hain,</i>	Hæsen
	Haand	<i>the Leg,</i>	Beenet
<i>the Left Hand,</i>	den venstre	<i>the Calf of the Leg,</i>	Leggen
	Haand	<i>the Shin,</i>	Stinnebeenet
<i>the Back of the Hand,</i>	Bag-	<i>the An-cle,</i>	Ankelen
	haanden	<i>the Foot,</i>	Foden
<i>the Hóllow of the Hand,</i>		<i>the Sole of the Foot,</i>	Fod.
	Forhaanden, eller		Saalen
	det hule i Haanden	<i>the In-step,</i>	Bristen
<i>the Palm,</i>	den flade Haand	<i>the Heel,</i>	Hælen
<i>the Fing-er,</i>	Fingeren	<i>a Toe</i>	en Taae
<i>the Thumb,</i>	Tommelfingeren	<i>the great Toe,</i>	den store Taae
<i>the Fore Fing-er,</i>	Forfingeren	<i>the Skin,</i>	Huden, Skindet
	geren	<i>a Bone,</i>	et Been
<i>the Mid-dle Fing-er,</i>	den	<i>a Rib,</i>	et Ribbeen
	lange Finger	<i>the Skull,</i>	Hiernefællen
<i>the Ring Fing-er,</i>	Ringe-	<i>the Brain,</i>	Hiernen
	eller fjerde-fingeren	<i>the Flesh,</i>	Kiødet
<i>the lit-tle Fing-er,</i>	den mind-	<i>the Fat,</i>	Fædmen, Fedt
	ste Finger	<i>the Már-row,</i>	Marven
<i>a Joint,</i>	et Led	<i>a Vein,</i>	en Aare
<i>a Knúe-kle,</i>	en Knogle	<i>an Ar-te-ry,</i>	en Blod-Aare
<i>the Nail,</i>	Næglen	<i>the Pores,</i>	Svedehullerne
<i>the Fist,</i>	Næven	<i>a Sí-new, Nerve,</i>	en Secne
<i>the Bél-ly,</i>	Buggen	<i>a Múf-cle,</i>	en Múus i
<i>the Ná-vel,</i>	Naveln		Kiødet
<i>the Back,</i>	Ryggen	<i>the En trails,</i>	Bów-els, Ind-
<i>the Back-bone,</i>	Rygbeenet		voldene
<i>the Side,</i>	Siden	<i>the Guts,</i>	Larmene
<i>the Loins, Wasse,</i>	Lænderne	<i>the small Guts,</i>	småe
<i>the Hip,</i>	Hoften		Larmene
<i>the Bút-tocks,</i>	Balderne	<i>the Stó mach,</i>	Maven
<i>the Groin,</i>	Lysten	<i>the Mid-riff,</i>	Di-a-phragm,
<i>the Thigh,</i>	Låret		Mellem-Gulbet
			the

<i>the Heart,</i>	Hjertet	Sleep,	Søvn
<i>the Lungs, Lights,</i>	Lungen	Snó-ring,	Snorken
<i>the Lí ver,</i>	Leveren	a Dréam,	en Drøm
<i>the Kid-neys, Reins,</i>	Nyre	<i>the Voice,</i>	Røsten, Stentmen
<i>the Spleen, Milt,</i>	Miltten	<i>the Speech.</i>	Talen, Maalet
<i>the Gall,</i>	Galden	Beau-ty,	Skionhed
<i>the Blád-der,</i>	Blæren	Ug-li-ness,	Heflighed
<i>the Milk,</i>	Melken	Good Case,	yndig Fædthed
<i>the Blood,</i>	Blodet	Léan-ness,	Maverhed
<i>a Téar,</i>	en Taar	Health,	Helsen, Sundhed
<i>the Snot,</i>	Snottet	<i>the Shape, Pitch,</i>	Taille, Gestalt
<i>the Spít-tle,</i>	Spyttet	<i>the Size,</i>	Hønden, Størrelsen
<i>the Dán-driff, smaa Skæl i</i>	Haaret	<i>the Mien,</i>	Minen
<i>the U-rin, Pifs,</i>	Urin	<i>the Looks, Air,</i>	Anseelsen, Lader

§. 9. Ac-ci-dents & Prop-er-ties of the Bódy.			
Legemets Tilfælde og Egenskab.			
<i>Láugh-ter, Latter, (l. La'ster</i>		<i>Pos-ture,</i>	en Positur, Gebærder
<i>Wée-ping,</i>	Graad	<i>Gri-mace, wry Face, en</i>	
<i>the Breath,</i>	Anden		Mundbrængen
<i>a Gróan, et dybt eller sterkt</i>	Guf	<i>the Sight,</i>	Synet
<i>a Sigh,</i>	et Guf	<i>the Héa-ring,</i>	Hørelsen
<i>Snée-zing,</i>	Nysen	<i>the Smell, Smél-ling, Lugten</i>	
<i>the Hic-cough,</i>	Hikken	<i>the Taste,</i>	Smagen
<i>a Belch,</i>	en Ræben	<i>the Fée-ling, Touch,</i>	Følelsen
<i>Numb-ness,</i>	Følesløshed	<i>a Còlour,</i>	en Farve
<i>Drów-si-ness,</i>	Søvnagtighed, Dorskhed	<i>a Sòund,</i>	en Lyd
<i>Wát-ching,</i>	Waagen	<i>a Smell, O-dor,</i>	en Lugt

a sweet or good Smell, en

god Lugt

a Stink or Stench, en Stank

a Rélish or Taste, Smagen
i en Ting

§. 10. Bé-mis-hes of the
Bódy

Legemets Fehl eller
Bræk.

a Woúnd, et Saar

a Scar, et Ar

a Cut, et Hug

a Bruise, et Stød

Bléar-ed-ness, Dyuenes

Suurhed

a Scal'd-head, et skurved

Hoved

a Tét-ter, Ring-worm, en

Ringorm

a Wart, en Borte

a Pim-ple, en Kinne

a Mole, en Plet, en Borte

a Wrín-kle, en Rynke

a Rú-by, en Rubin, en

rod Plet af Drif

a Fréc-kle, Fregner

a Wen, en Gevæxt

a Bunch, Hump, en Puffel

a Scratch, en Rist af en

Naal &c.

a Strain, et Led's Forryk-

kelse

a Flat-Nose, en bræk Næse

Báld-ness, skalded Hoved

§. 11. Dis éaf-es.

Sygdomme.

Sick-ness, Dis-éase, en

Sygdom

a Dis-tém-per, Ill-ness, en

Svaghed

an In-dis-po-sition, en U-

passelighed

a Pain, en Pine

an Ach, Ake, en Smerte

the Bél-ly Ach, Mave-Pine

the Tooth Ake, Tandpine

a Fé-ver, en Feber

an A-gue, Kolden, Kolds-

feber

a Tér-tian A-gue, anden

Dags Feber

a Fit, Anstød eller Slag

Mád-ness, Galenskab,

Raserie

a Cough, Hosten, (l. kaa'f

a Rheum, Còld, en For-

køllelse

Hóarse-ness, Hæshed

Short-wind, Pthy-sie,

Trangbrystighed

the Jáun-dice, Gull-sot

the Fál-ling Sick-ness, den

fallende Syge

a Fáin-ting, Daanelse

a Swóon-ing, Besvimelse

the Scár-vy, Skjørbug

the

the Lé-pro-sy, Spe-
the Plague, Pés-ti-lence, dalskhed
the Blóody Flux, Vesten
the small Pox, Blod-
the Pox, gang
the Mé-a-fles, smage
an Itch-ing, Kopper
the Itch, Scab, Frankoser
a Wheal, Blis-ter, Mæslinger
the Con-sump-tion, en Kløen
the Cò-lic, Knat,
the Gri-pings, Skab
Diz-zi-ness, en Byld
the Gout, Svind-
the Stone, fot
the Gravel, Colik
the Pleu-ri-sy, Bred i Larmene
the Dróp-sy, Svindel
the Pál-sy, Podagra
a Swél-ling, Blær Steen
an Ul-cer, Sore, Ryre Steen
Cor-rúp-tion, Pløris
a Cánc-er, Batterfot
the Gan-grene, Verfbrud
a Mis-cár-riage, en Hævelse
Death, et Saar
 Materie
 Kræft
 Koldfyre
 et Mis-
 foster
 Døden

§. 12. The Soul, its Pó-
 wers and O-pe-rá-tions.
 Sielen. &c.

Life, Livet
the Soul, Sielen
the Mind, Forstanden,
the Un-der-stán-ding, Gemyttet
the Will, standen
 Réa-son. Villien
 Sense, Fornuft
 Dis-crétion, Júd-g-ment, Forstand
 Gé-nius, Wit, Skøtighed
 Dúl-ness, Taabelighed,
 Live-li-ness, Dumhed
the Mé-mo-ry, Minderhed
 For-gét-ful-ness, Glem-
 melse
 Wis-dom, Visdom
 Fól-ly, Taabelighed
 Ig-no-rance, Uvidenhed
 Know-ledge, Kundskab
 a Mis-take, en Vildfarelse
 a Mis-un-der-stánd-ing, en
 Misforstaaelse
 an Er-ror, Fault, en For-
 seelse, Fejl
 Love, Kierlighed, Elsker
 Há-tred, Had
 Faith, Troen
 Hope, Haabet
 Kind-

Kind-ness, Godhed, Ven-
 lighed, Kierlighed
 Joy, Glád-ness, Glæde
 Sád-ness, Bedrøvelse
 Pleá-sure, Fornøielse
 Grief, Sór-row, Sorg
 Lóath-ing, Dømmelse
 a Dóubt, Tvíl
 Sus-pí-cion, Mistanke
 De-síre, Begjærliighed
 a wísh, et Víske
 Bóld-ness, Dristighed
 Básh-ful-ness, Undseelse
 Shame, Skam
 Grú-d-ging, Misundelse
 Fú-ry, Ubesindighed, For-
 bittrelse
 An-ger, Brede
 Wrath, Forbittrelse
 Cón-fi-dence, Trúst, For-
 troliighed
 Ad-mi-rá-tion, Forundring
 Mé-r-cy, Barmhertighed.
 see §. 40.

§. 13. De-grées of Kín-
 dred.

Elegtiskabs Grader.

the Fá-ther, Faderen
 the Mó-ther, Moderen
 Pap-pá, Papa,
 Mam-má, Mama
 the Pá-rents, Forældrene
 the An-ces-tors, Forfædrene

Pos-té-ri-ty, Efterkommerne
 a Child, et Barn
 a Son, en Søn
 a Dáugh-ter, en Datter
 the Gránd-Fá-ther, Bestes-
 faderen
 the Gránd-Mó-ther, Bestes-
 moderen
 the gréat Gránd-Fá-ther, Ol-
 defaderen
 the gréat Gránd-Mó-ther, Oldemoderen
 the Gránd-Son, Sønnes-
 Søn, Datter-Søn
 the Gránd-Dáugh-ter, Søn-
 ne-eller Datter-Datter
 a Bró-ther, en Broder
 a Sis-ter, en Søster
 Twins, Tvillinger
 an Un-cle, en Far-eller
 Morbroder
 an Aunt, en Taster eller
 Moster
 a Né-phew, en Brøder-eller
 Søster-Søn
 a Niece, en Brøder-eller
 Søster-Datter
 a Cou-sin, en Fætter
 a She-Cou-sin, en Fætterske
 a Cou-sin Gér-man, et syds-
 sende Barn
 Re-lá-tions, Kins-folks.
 Samfrænder
 a Woo-er, Ló-ver, en Frier
 a Mís-tress, Sweet-heart,
 en Kiereste

<i>a</i> Match.	et Partie	<i>a</i> Gód-Mother. en Gudmoder
Wéd-lock, Má-tri-mo-ny,	Eftestand	<i>a</i> Gód-Son. en Gudsøn
<i>a</i> Wéd-ding,	et Bryllup	<i>a</i> Gód-Daughter. en Guds-
<i>the</i> Bri de-groom,	Brud-	datter
<i>the</i> Bride.	gommen	<i>an</i> Heir, <i>an</i> Héir-els. en
<i>the</i> Pór-tion.	Bruden	Arving af han og
<i>the</i> Hús-band.	Medgiften	hun Kønnet
<i>the</i> Wife.	Manden	<i>an</i> In-hé-ri-stance. en Arv,
<i>the</i> Fát-her-in-Law.	Konen	Arve-Part
<i>the</i> Mó-ther-in-Law,	Swiger-	<i>a</i> Wi-dow-er. en Enkemand
<i>the</i> Bró-ther-in-Law.	faderen	<i>a</i> Wi dow. en Enke
<i>the</i> Sis-ter-in-Law.	moderen	<i>a</i> Guár-di-an. en Formynder
<i>the</i> Son-in-Law.	Swi-	<i>a</i> Pú-pil. en Myndling
<i>the</i> Dáugh-ter-in-Law.	ger-	<i>an</i> Or-phan. en Fader-eller
<i>the</i> Step-Fát-her.	Datteren	Moder-løs
<i>the</i> Step-Mó-ther.	Stif-	<i>a</i> Wó-man in the Straw. en
<i>the</i> Step-Son.	Faderen	Barsel-Kone
<i>the</i> Step-Dáughter.	Stif-	<i>a</i> Mid-wífe. en Jordemoder
Half Bróthers & Sisters.	moderen	<i>a</i> Man-míd-wífe. en Accou-
<i>a</i> Kins-man, <i>a</i> Kins-Wóman	Stif-Søn	cheur
en Beslegted	Datteren	<i>a</i> Nurse for a Sick Pér-son.
<i>a</i> Chris-ten-sing. en Daab,		en Baage-Kone
døben		<i>a</i> Nurse for a Child. en
<i>a</i> Gód-Father. en Gudsader		Amme
		<i>a</i> Dry Nurse. en Barne-Pige
		<i>a</i> Fós-ter Father. en Fós-
		terfader
		<i>a</i> Fós-ter Mother. en Fós-
		termoder
		<i>a</i> Fós-ter Bró-ther. en
		Patte-Broder
		<i>a</i> Bús-tard. en Horunge
		<i>a</i> Ná-tu-ral Son. en uægte
		Søn &c.
		<i>a</i> Friend. en Ven
		<i>a</i> Dár-ling. en Kiæl edegg

<i>a</i> Rí-val.	en Rival
<i>a</i> Néigh-bour.	en Naboe
<i>a</i> Com-pá-nion.	en Kammerat
<i>a</i> Lánd-lord,	en Bert
<i>a</i> Lánd-lá-dy.	en Vertinde

§. 14. Cloaths & Things
cárry'd about us.

Gang-Klæder. &c.

<i>a</i> Gár-ment.	et Klædebond
<i>a</i> Drefs.	en Dragt
<i>a</i> Suit of Clòaths.	en Klædning
Mans Cloaths.	Mands Klæder
<i>a</i> Còat.	en Riol, in genere
<i>a</i> Rí-ding Coat.	en Roque-delor
<i>a</i> Close Coat.	en Riol
<i>a</i> Vest, Wáist-coat.	en Vest
<i>a</i> Sur-tout.	en Surtout Riol
<i>the</i> Brée-ches.	Burerne
<i>the</i> Sleeve.	Ermet
<i>the</i> Trim-ming.	Staffering
<i>the</i> Fringe.	Frange
<i>the</i> Lí-ning.	Underfoeret
<i>a</i> Bút-ton.	en Knap
<i>a</i> Bútton-hole.	et Knaphul
<i>the</i> Pòc-ket.	Lommen
<i>a</i> Fob.	Flappen, Uhelommen
<i>a</i> Clòak.	en Kappe
<i>a</i> Night gówn.	en Sloprof

<i>a</i> Mór-ning gówn.	en Morgenkiol
<i>a</i> Doú blet.	en Dams, dobbelt Riol
<i>a</i> Gír-dle.	et Belte, Livbaand
<i>a</i> Frock.	et Overtræk
Lín-nen.	Lintoy
Cléan-linnen.	reent Lintoy
Fóul-linnen.	stiden Lintoy
<i>a</i> Shirt.	en Skjorte
<i>the</i> Dráw-ers.	under Buxer
<i>the</i> Rúf-fles.	Mansketterne
<i>the</i> Cò-ver Sluts,	Shams. Halvermerne
<i>a</i> Sham for the Neck.	Halskraven
<i>a</i> Crá-vat.	en lang Halsklud
<i>a</i> Néck-cloth.	en Halsklud
<i>a</i> Stock.	et Halsbind
<i>a</i> Hánd-ker-chief,	et Tørklæde
<i>a</i> Night-cap.	en Nathue
<i>the</i> Socks.	Sokkerne
<i>the</i> Gár-ters.	Strompebaandene
<i>the</i> Shoes.	Skoene
<i>the</i> Búe-kles.	Spænderne
<i>the</i> Slíp-pers.	Toslene
<i>the</i> Cap.	Huen
<i>a</i> Bón-net.	en flad Hue
<i>the</i> Hat.	Hatten
<i>a</i> Hát-band.	et Hattabaand
<i>a</i> Wig, Pér-ri-wig.	en Peryk
<i>a</i> Glove.	en Handske

<i>a</i> Muff.	en Muffe
<i>a</i> Comb.	en Kam
<i>a</i> Brush.	en Børstie
<i>a</i> Sword.	en Kaarde
<i>a</i> Belt.	et Geheng, Belte
<i>a</i> Boot.	en Støvle
<i>a</i> Jack-boot.	en stiv eller Ride-Støvle
<i>a</i> Spur.	en Spore
<i>a</i> Ring.	en Ring
<i>a</i> Watch.	et Lomme-ur
<i>a</i> Snuff-Box.	en Tobaksdose
<i>a</i> Purse.	en Dukatpung
<i>a</i> Tooth Pick.	en Tand- stikker
<i>the</i> Case.	Futteralen
<i>Spéc-ta-cles.</i>	Briller
<i>a</i> Tá-ble Book.	en Tavlebog

§. 15. Wó-men's Cloaths.

Fruentimmer-Klæder.

<i>a</i> Pét-ti-coat.	et Skjort
<i>an</i> un-der-coat.	en Klokke
<i>a</i> Hoop.	et Fiskebeens Skjort
<i>the</i> Stays.	Snørlivet
<i>a</i> Bó-dice.	et daglig Snørliv
Jumps.	et Snørliv af Huder
<i>a</i> Mán-teau.	en Mantov
<i>a</i> Gówn.	en Riol
<i>a</i> Smock, Shift.	en Serf
<i>a</i> Head-dress.	en Coiffure

<i>a</i> Com-móde, Drest-head.	et Sæt
<i>a</i> Pin-ner.	Hengler, cor- netter
<i>the</i> Rúf-fes.	Engageanter
<i>a</i> Night-Rail, Cóm-bing Cloth	et Hammer-eller Pudderklæde
<i>an</i> A-pron.	et Forklæde
<i>a</i> Típ-pet.	en Palatin
<i>a</i> Fúr-be-slów, Fál ba-la.	en Galbalade
<i>the</i> Scarf.	Skierfet
<i>the</i> Fan.	Wiften
<i>a</i> Mask, Ví-zor.	en Maske, Larve
<i>a</i> Tów-er.	en Tour
<i>a</i> Néck-lace.	en Hals-Tour eller Baand
<i>a</i> Chain.	en Kæde
<i>the</i> Brá-ce-lets.	Brasselet, terne
<i>a</i> Bob, Péndant.	et Drege- heng
<i>an</i> Ear-Ring.	en Drenring
<i>a</i> Clasp.	en Hægte
<i>the</i> Toi-let.	Ratbordet
<i>a</i> Pin.	en Knappenaal
<i>a</i> Pin cu-shion.	en Naale- pude
<i>a</i> Bód-kin.	en Haarnaal
<i>a</i> Néa-dle.	en Syenaal
Sweet-Wa-ter.	lugtende Vand
Hún-ga-ry Water.	Hoved- vand
Pów-der.	Pudder

<i>the</i> Pów-der Box.	Pudder.	Mús-lin.	Netteldug
	æsten	Cás-li-có.	Eattun
<i>the</i> Pát-ches.	Ekionpletterne	Lawn.	Ronneftiær
<i>a</i> Lóok-ing Glas.	et Speil	Cám-brick.	Kammerdug
<i>a</i> Rib-bon, Rib-band.	et	Gawfe.	Flor
	Silkebaand	Búck ram.	Dvellik
Paint.	Smínke	Fús-tian.	Barfan
Lace.	Ruiplinger & Galon	Dí-mi-ty.	Ripperkattun
<i>a</i> Lace.	et Snorebaand	Vél-vet.	Fløvel
<i>a</i> Knot.	en Sloyfe	Plush.	Phys
<i>a</i> Stó-ma-cher.	et Smykke	Drúg-get.	Dragget
<i>a</i> Bríd-le,	et Hoved-eller	Cám-blet.	Camelot
	Huebaand	Rattéen.	Rattiin
<i>a</i> Breast Knot.	en Bryst-	<i>a</i> Lús-tring.	Lustring
	Sloyfe	<i>a</i> Bró-scade.	Brofcade
<i>a</i> Jéw-el.	en Juvel	Léa-ther.	Skind, Læder
<i>a</i> Thím-ble.	et Fingerringe	Skin.	Skind NB. alle slags
<i>a</i> Pair of Scí-sars.	en Sax	Fur.	Graadværk
Silk.	Silke	*****	
Thread.	Traad	§. 17. Eastables.	
<i>a</i> Dis-taff.	et Rokkehoved	Ædende Vahre.	
<i>a</i> Spín-dle.	en Teen		
<i>a</i> Spín-ning wheel.	en		
	Spinderof		
<i>a</i> Reel.	en Haspe		

§. 16. Things ú-fed for			
Clóath ing			
Toy som bruges til			
Klæder.			
<i>a</i> Stuff.	Stof	<i>a</i> Féast.	et Gæstebud,
Cloth.	Klæde		Gilde
Lí-nen Cloth.	Lærret	<i>a</i> Tréat.	et Tractement
Cán-vas.	Canifas	<i>a</i> Guest.	en Gæst
			Col

Food.	Fode
Víctuals.	Mad, Forraad
	af Spise
Pro-ví-sions.	Proviant
<i>a</i> Méal.	et Maaltid
Bréak-fast.	Frokost
Dín-ner.	Middagsmaaltid
Súp-per.	Aftensmad
	Nadvere
	et Gæstebud,
	Gilde
	et Tractement
	en Gæst
	Col

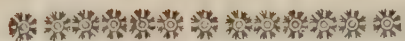
a Col-lá-tion. en *Collation*
the Bread. Brødet
Hous-hold Bread. Huus-
 baged Brød
White Bread. Hvede-Brød
Brown Bread. Rug-Brød
New Bread. friskt Brød
Stale Bread. gammelt Brød
Hot Bread. varmt Brød
Moul-dy Bread. mulen Brød
the Crum, Pith. Krommen
the Crust. Skorpen
the Méal. Meelet
the Flów-er. fint Meel
Bran. Klid
Dough, Paste. Dey
Léa-ven. Surdey
a Loaf. et Brød
a Mán-chet. en Hvede-
 Simle
a Bis-ket. en Trebat
a Toast. ristet Brød
a Bit, Mór-sel. en Bid
a Móuth-ful. en Mundfuld
a Slice. en Skive
a Mess, Dís-k of Meat. en
 Portion af Mad
Flesh. Kiød, raat Kiød
Meat. tillavet Kiød
Boi-led Méat. faagt Kiød
Róast, Méat. stegt Kiød,
 Steg
Mín-ced Méat. Smaahaf-
 fet Kiød
Broi-led Méat. Carbonade

Fri-ed Meat. Kiød som er
 stegt i Vand
Stéw-ed Meat. Fricassée
Sálted Meat. salt Kiød
Bá-ked Meat. Kiød som er
 stegt i Ovn
Mút-ton. Gaare eller Bede-
 Kiød
Véal. Kalve-Kiød
Beef. Dre-Kiød
Lamb. Lamme-Kiød
Pork. Flæsk
Bá-con. røget Flæsk
a Gám-mon of Bá-con. en
 Skinke
a Flitch of Bá-con. en
 Flæske Side
a Sáu-sage. en Polse
a Púd-ding. en Boddning
Véni-son. Vilbrød
a Pie, Pá-stry. en Postey
a Tart. en Tarte
an Eel-Pie. en Ual-Postey
a Pí-geon Pie. en Due-Postey
an Ap-ple Pie. en Æbel-
 Postey
the Broth, Bouillon
the Pó-stage, Potage. Suppe
the Soop, Pór-ridge. Kiød,
 Suppe
Pap. Meelpap
Wá-ter Grú-el. Havre-
 Suppe
Milk-Pór-ridge. Melkevelling
Créam. Fløde

Bút-

Bât-ter.	Smør	the Désert, or Fruit.	Frukt
Cheese.	Ost		& Confect
an Egg.	et Eg	* DRINK.	Drif, driften
a Pan-cake.	en Vandekage		de Vahre
a Frit-ter.	en Vblestive		Band
a Wá-fer.	en Vassel	Wá-ter.	Thée
a Cake.	en Kage	Téa.	Caffee
a Sál-lad.	en Sallat	Cóffee.	Chocolade
Salt.	Salt	Chó-co-late.	Ol
Oil.	Olie	Beer.	tyndt Ol
Ví-ne-gar.	Edike	Small-Beer.	stærk Ol
a Sauce.	en Souce,	Strong-Beer.	Ol uden Humle
	fort Suppe	Ale.	Biin
Mús-tard.	Sinnup	Wine.	nye Biin
Cá-pers.	Cappers	new Wine.	doren
Mus h-rooms.	Championer	Pall'd (dead) Wine.	Biin
An-chó-vies.	Anchofer		rod Biin
Spice.	Spedserie	Clá-ret.	hyd Biin
Sú-gar.	Suffer	white Wine.	Sæt Biin
Pép-per.	Peber	Sack.	Pæremost
Gín-ger.	Ingeler	Pér-ry.	Vblemost
Gín-ger-bread.	Peberkage	Cy-der.	Misd
Cín-na-mon.	Caneel	Méad.	Bundfald, Bærme
Cloves.	Nell-er	Dregs.	en Slurf
a Nút-meg.	en Mustat Rod	a Draught.	(l. Dra'ft
Mace.	Mustatblomme		
Sáf-fron.	Caffran	*****	
Lí-quo-rice.	Lakris	§. 18. Tém-porál Díg-	
Dàn-ties.	Delicateffer,	nisties.	
	Slifferierer		
Sweet-meats.	Confecturer	Verdslige Værdigheder,	
Már-ma-lade.	Marsepan		
the first Còurse.	alt faagt	The Em-pe-ror.	Keyseren
	Mad	the Em-press.	Keyserinden
the fé-cond Còurse.	alt stegt	a King.	en Konge
	Mad	a Queen.	en Dronning

<i>a</i> M ^o narch.	en Enevolds Regent	<i>a</i> G ^e n-tle-man.	en Edel- mand
<i>a</i> S ^o ve-raign.	en S ^o verain	<i>a</i> G ^e n-tle-woman.	et ade- ligt Fruentimmer
<i>a</i> Prince.	en Prins	* <i>the</i> L ^o rd St ^e w ard.	D ^e - ber Hof-Marchal
<i>a</i> Prin-cess.	en Princesse	<i>the</i> M ^a s-ter of the Horse.	Ober-Staldm ^a - steren
<i>an</i> Arch-Duke.	en Erke- Hertug	<i>the</i> L ^o rd Ch ^a n-cel-ler.	Gros Cancelleren
<i>an</i> Arch-D ^u -chess.	en Erke- Hertuginde	<i>the</i> L ^o rd Ch ^a m-ber-lain.	Ober-Camm ^e - Herren
<i>a</i> Duke.	en Hertug, F ^o rste	<i>the</i> L ^o rd high Al-mo-ner.	en Herre som ud- deler de Kongelige Almisse
<i>a</i> D ^u -chess.	en Hertuginde, F ^o rstinde	<i>the</i> L ^o rd K ^e e-per.	Seglfor- vareren
<i>a</i> M ^a r-quis.	en Margr ^a ve	<i>the</i> L ^o rd of the Hunt, Buck- hounds.	Ober- J ^a gemesteren
<i>a</i> M ^a r-chion-ess.	en Margr ^a - vinde	<i>a</i> S ^e -cre-tary of State.	en Staats-Secretaire
<i>an</i> Earl.	en Engelsk Gr ^a ve	<i>a</i> S ^e -cretary of War.	en Krigs-Secretaire
<i>a</i> C ^o unt.	en Udenlandsk Gr ^a ve	<i>the</i> Tr ^e a-su-rer.	Skatme- steren
<i>a</i> C ^o un-tes.	en Gr ^a vinde	<i>an</i> Am-b ^a s-sa-dor.	en Ges- andt
<i>a</i> V ⁱ -scount.	en Borggr ^a ve	<i>an</i> En-voy.	en Envoye
<i>a</i> V ⁱ -scount-tes.	en Borg- gr ^a vinde	<i>a</i> R ^e s-ident.	en Resident
<i>a</i> Lord.	en Engelsk Friherre	<i>an</i> A-gent.	en Agent
NB. er og en Titel, som gives alle ovenmeldte Mands Personer		<i>a</i> C ^o n-sul.	en Consul
<i>a</i> Lady.	en Friherreinde, Frue, Dame eller F ^o rken		
<i>a</i> B ^a -ron.	en Baron, Friherre		
<i>a</i> B ^a -ro-ness.	en Baronesse, Friherreinde		
<i>a</i> Knight.	en Ridder		
<i>a</i> Knight's L ^a -dy.	en Rid- ders Frue		
<i>an</i> Es-quire.	en Skjolddrager		

§. 19. Officers of Jus-
tice.

Justits Bærdigheder.

The Pár-li-a-ment. Parle-
mentet
the Star Chàmber. Høyeste
Ret
the Hóuse of Lords. Ober-
huuset
the Hóuse of Com-mons.
Underhuuset
the Spéa-ker. Parleментets
Talsmand, den
sóm forer Ordet
a Mém-ber. et Medlem
the Usher of the Black Rod.
Parleментets Fiskal
the Lord chief Jus-tice. den
høyeste Dommer
the Prési-dent. Præsæs
a Cón-sel-ler. en
Raadsherre
a Judge. en Dommer
a Vice-Roy, Lord Lieute-
nant. en Stadtholder
a Báilif. en Amtmand
a Gó-ver-nor. en Comman-
dant, Gouverneur
a Lord Má-yor. en Ober-
Præsident
a Má-yor. en Borgemeister
an Alder-man. en Bor-
gemeister, eller Raadmand

a Shérif. en Byefoged
a Láv-yer. Ad-vo-cate. en
Jurist, Advocat
the At-tór-ny Gé-ne-ral.
General-Procureren
an At-tór-ny. en Procurator
a Nó-ta-ry. en Notarius
Publicus
a Clerk. en Skriver
* *a* Sér-geant, Báil-y. en
Underfoged, Magi-
strats Betienter
a Prí-so-ner. en Arrestant,
Fange
a Cáp-tive. en Krigs-Fange
a Jái-lor, Túrn-key. en
Arrestforvarer
the Háng-man, Ex-e-cú-
tion-er. Boddelen

§. 20. Officers of War.
Krigs-Officerer.

a Gé-ne-ra-lis-si-mus. en
Generalissimus
a Général Field Már-schal.
en General Feld-
Marshal
a Gé-ne-ral. en General
an Ad-mi-ral. en Admirál
a Liéu-te-nant Général. en
General-Lieutenant
a Více Ad-mi-ral. en Více-
Admiral

a Má-jor General. en Gene-
 ral-Major
a Reer Admiral. en Schout-
 bynacht
a Bri-ga déer. en Brigadier
an Aid de Camp. en General-
 Adjutant
a Cól-onel. en Oberst
a Cóm-mo-dóre. en Com-
 mandeur
a Lieute-nant Cól-onel, en
 Oberst-Lieutenant
the Má-s-ter of the Or-di-
 nance. General
 Feld-Tøy-Mester
a Má-jor. en Major
a Mús-ter Má-s-ter. en Plads
 Major
a Cáp-tain. en Captain
a Cáp-tain of Horse. en
 Ritmester
an Ad-ju-tant. en Adjutant
a Lieute-nant. en Lieute-
 nant
a Cóm-mis-sá-ry. en Com-
 missarius
a Cór-net. en Cornet
an En-sígn. en Jendré
a Quár-ter Má-s-ter, en Re-
 giments Quarteer-
 Mester
a Sér-geant. en Sergeant,
 Under-Officer
a Cór-po-rál. en Corporal
a Bòw-swain. en Baads-
 mand

§. 21. Ec-cle-si-as-ti-cal
 Díg-ni-ties.

Geistlige Værdigheder.

the Pope. Paven
a Cár-di-nal. en Cardinal
a Pá-tri-arch. en Patriark
a Prí-mate. en ypperste
 Præst
an Arch-bí-shop. en Erke-
 Biskop
a Bí-shop. en Biskop, Bisp
a Priest. en Præst, helst
 Catholik
a Déan. en Stifts Provst
a Cán-non. en Kanik
a Pre-ben-da-ry. en Dom-
 Herre
a Déa-con. en Diaconus,
 Dechant
a Réc-tor. en Provst
a Pár-son. en Sognepræst
a Mí-nis-ter. en Præst, helst
 Reformeret
a Ví-car, Cú-rate. en
 Sognepræst, helst
 paa Landet
an Ab-bot. en Abbed
an Ab-bes. en Abbedisse
a Lé-gate. en Pavelig
 Gesandt
a Prí-or. en Prior
a Prí-or-els. en Priorinde
a Réa-der. en Forlæser,
 Cappellan

<i>a</i> Church-Wár-den.	en	Me ta-phy-sics.	Metaphysica
<i>the</i> El-ders.	Kirke: Børge	Phy-sic.	Medicine, Læge:
<i>an</i> O-ver-féer.	de Eldste		Kunsten
	en For-	Mó-rals,	Ethica. Moral-
	stander		Læren
<i>a</i> Clark.	en Dean	Law,	Jura. Ræt, Ret-
<i>a</i> Séx-ton.	en Klokker		tergang
<i>a</i> Munk.	en Munk	Súr-ge-ry.	Chirurgien
<i>a</i> Nun.	en Nonne	Rhé-to-ric.	Beltalenheds:
<i>a</i> Choir-is-ter.	en Chor-		Kunsten
	Synger	Pó-e-try.	Digter: Kunsten
<i>an</i> Or-gan-ist.	en Organist	Grám-mar.	Sprog: Kunsten
<i>a</i> Clér-gy-man.	en geistlig	<i>the</i> Ma-the-má-stics.	Mathe-
	Mand		matiken
<i>the</i> Clér-gy.	Geistligheden	As-tró-lo-gy.	Stierntyder:
*****			Kunsten
§. 22. Arts, Sci-en-ces,		As-tró-no-my.	Stierne:
Pro-fés-sions and those			Læren
that pro féss them.		His-tory.	Historien
Konster, Videnskab,		Chró-no-lo-gy.	Chrono-
Professioner, og de som			logien
betiener dem.		A-ríth-mestic.	Regne: Kun-
			sten
<i>a</i> Sci-ence.	en Videnskab	Geó-me-try.	Maale: Kun-
<i>an</i> Art.	en Kunst		sten
<i>a</i> Li-be-ral Art.	en Fri-	Geó-gra-phy.	Verdens:
	Kunst		Beskrivelse
<i>a</i> Me-chá-nic Art.	et Kunst:	Ar-chi-téc-ture.	Bygnings:
	Haandverk		Kunsten
<i>a</i> Trade.	en Handtering,	Na-vi-gá-tion.	Styrmands:
	Haandverk		Kunst
Di-ví-ni-ty.	Theologien	Mú-sic.	Musiken
Phi-ló-so-phy.	Philosophien	Chy-mis-try,	Chymien.
Ló-gic.	Fornuft: Læren		Distilleer: Kunsten
Phy-sics.	Natur: Læren	Pain-ting.	Skilder: Kunsten

Cár-ving.	Bildhugger	an As-tró-no-mer.	en
	Kunstien		<i>Astronomus</i>
Prín-ting.	Bogtrykker	a Chro-nó-lo-ger.	en
	Kunstien		<i>Chronologus</i>
Fén-cing.	Fegte-Kunstien	an A-ríth-me-tí-cian,	good
the Rí-ding the Great Horse.		Ac-cómp-tant	en
	Ride-Kunstien	Regnemester	
Dán-cing.	Dandse-Kunstien	a Ge-ó-me-ter, Súr-vey-er.	
Sing-ing.	Singe-Kunstien		en Land-Maaler
Réa-ding.	Læsning	a Geó-gra-pher.	en
* a Di-ví-ne.	en Theo-logus		<i>Geographus</i>
a Préa-cher.	en Prædifikant	a Más-ter Buíl-der.	en
			Bygmester
a Phi-ló-so-pher.	en Philo-sophus	a Lán-guage-Más-ter.	en
			Sprog-mester
a Lo-gí-cian.	en Logicus	a Mu-sí-cian.	en Musicus,
			<i>Musican</i>
a Ná-tu-ral Philó-sopher.	en	a Ché-mist.	en Chymicus
	Natur-Lærer		
an His-tó-rian.	en Historicus	a Páin-ter, Lím-ner.	en
			Skilder
a Phy-sí-cian.	en Medicus	a Cár-ver, Stá-tu-a-ry	en
	Læge		Bildhugger
a Súr-geon.	en Chirurgus	a Fén-cing-máster.	en Fegt-
	Feldstier		mester
an Apó-the-ca-ry,	en	a Rí-ding-máster.	en
	Apotheker		Berider
a Láv-yer.	en Jurist	a Dán-cing-máster.	en
			Dandsmester
a Rhe-to-rí-tian.	en Rhetor	a Mú-sic-máster.	en Infor-
an Or-a-tor.	en Orator		mator i Musiken
a Pó-ët.	en Poet	a School-máster.	en
			Skolemester
a Gram-má-rian.	en Sprog-	an U-s-her.	en Hører
	kyndig		
a Másthe-ma-tí-cian.	en	a Schó-lar.	en Discipel
	<i>Mathematicus</i>		
an As-tró-lo-ger.	en	a Pé-dant.	en Grillensænger
	Stiernetyder		

* a Trádes-man.	en	a Hát-ter.	en Hattemager
	Haandverksmand	a Pér-ri-wig-iná-ker.	en
an Ap-prén-tice.	en Lære-		Perfsmager
	dræng	a Watch-máker.	en Uhr-
a Mér-chant.	en Riibmand		mager
a Trá-der.	en Handelsmand	a Coi-ner.	en Møntmester
a Chàngé Bró-ker.	en	a Grá-ver.	En grá-ver: en
	Mægler		Kobbersliffer
a Iéw-el-ler.	en Juvelerer	an I-ron-món-ger.	en
a Shop-kée-per.	en		Isekræmmer
	Kræmmer	a Bút-ton-maker.	en
a Mér-cer.	en Silke-		Knapmager
	kræmmer	an Em-broí-der-er	en
a Wóo-len Drá-per.	en		Perlesliffer
	Uldenkræmmer	an Up-hól-ster-er.	en
a Linen Drá-per.	en		Tapetserer
	Lærretskræmmer	a Chánd-ler.	en Hoffer
a Silk-man.	en Silkehandler	a Bró-ker.	en Marschandist
a Con-féc-tion-er.	en	a Gló-ver.	en Handstæ-
	Sufferbager		mager
a Gró-cer.	en Urrekræmmer	a Glá-lier.	en Glarmester
a Góld-Smith.	en Guldsmied	a Míl-li-ner.	en som selger
a Sil-ver-Smith.	en Sølv-		nytt spæt Linnet
	arbejder	a Séam-stress.	en Syefone
a Páin-ter.	en Maler	a Láun-dress.	en Døtt-
a Há-ber-dásh-er.	en Gal-		terste
	lanteriefkræmmer	a Cút-ler.	en Knivsmed
a Prin-ter.	en Bogtrykker	à Swórd-cútler.	en Sværd-
a Book-sel-ler	en Bogfører		sæger
a Book-bínd-er.	en Bog-	a Péw-ter-er.	en Rande-
	binder		støber
a Stone-Cút-ter.	en	a Brá-lier.	Cóp-per-smith.
	Steenhuager		en Kobbersmed
a Stá-tion-er.	en Papir-	a Lock-Smith.	white-Smith.
	kræmmer		en Kleinsmed
a Bár-ber.	en Barberer	a Black-Smith.	en Grovsmied

a Fár-rier. en Hestesmed
 a Sád-ler. en Sadelmager
 a Táy-lor. en Stræder
 a Shóe-maker. en Skoemager
 a Týr-ner. en Drejer
 a Bás-ket-maker en Kurvemager
 a Cár-pen-ter. en Lømmemand
 a Joi-ner. en Snedker
 a Má-son. en Muurmester,
 a Free-má-son. en Fri-
 muurer
 a Brick-lay-er. en Muurmester
 a Plúmb-er. en Blytækker
 a Bá-ker. en Bager
 a Bréw-er. en Brygger
 a Bút-cher. en Slagter
 a Vint-ner. en Viintapper
 a Físh-mong-er. en Fiskermand
 an Ale-Drá-per. en Øltapper
 a Cook. en Kok
 a Pá-stry-Cook. en Postekok
 a Mil-ler. en Møller
 a Pót-ter. en Pottemager
 a Pá-viour. en Broelægger
 a Coo-per. en Bødker
 a Trunk-máker. en som
 gjør Coffetter

a Lace-máker. en Posse-
 mentmager
 a Wéa-ver. en Bæver
 a Síl-k-wéa-ver. en Silke-
 væver
 a Dy-er. en Farver
 a Skín-ner. en Fældbæver
 a Tán-ner. en Garver
 a Rope-máker. en Rebs-
 slager
 a Wood móg-er. en
 Lømmehandler
 a Cól-lier. en Steenkul-
 handler
 a Foun-der. en Bietmester
 a Pin-máker. en Naale-
 mager
 a White-ner. en Blegmand
 a Tín-man. en Blikken-
 slager
 a Còach-man. en Hærefødsf
 a Chair-man. en Porteur
 a Pór-ter. en Drager,
 leve Karl
 a Fíd-ler. en Bierstedler
 a Péd-lar. en Bysselæm-
 mer
 a Tín-ker. en Riebelslifter
 a Cób-ler. en Skoeflifter
 a Bál-lad Sínger. en som
 gaaer med
 Búiser
 a Bég-ger. en Diager,
 Betler

§. 23. Instruments and Tools.

Instrumenter og Værk-
tøj.

an Or-gan. et Orgelverk
a Hárp-si-chord. en Clavi-
 sýmbal
a Flute. en Fløyte
a Fíd-dle, Ví-o-lin. en Violin
a Bass-Ví-ol. en Bas Viol
a Lute. en Lut
a Harp. en Harpe
a Gui-tar. et Gitbar, Guitaire
a Spí-net. et Spinnet
a Flá:gea-let. en Væqter
 Wibe
a Gér-man-Flute. en Fløyte
 travers
a French-Horn. et Vald-
 horn
a Trúm-pet. en Trompet
a Két-tle-Drum. en Pauker
a Háut bois, Hó-boy. en
 Hautbois
a Drum. en Tromme
a Bag-pipe. en Sækkepibe
 * *a* HAM-MER. en
 Hammer
a Mál-let. en Træhammer
 Pín-cers. en Knibtang
a Wím-ble, Gím-blet. et
 Grit
a Bó-rer. et Boor

a File. en Fiil
a Rasp. en Raspe
a Saw. en Sav
an An-vil. en Ambolt
an Ax. en Dre
a Hát-chet. en liden Dre
a Pláne. en Høvl
a Chíz-zel. et Huggejern
a Grá-ver. en Gravstikker
a Pén-cil. en Pensel
a Frame. en Ramme
a Stóc-king-Frame. en
 Strømpebæ
Sheers. en stor Sax
a Shút-tle. en Skytte,
 Væve-spole
an Ad-dice. en Bødker Dre,
 eller Haffe
a Tap. er. Tappe
a Mòld, Má-trix. en Form
a Loom. en Væv
Pút-ty. Ryt
a Trów-el. en Muurstee
a Wedge. en Kiele
a Rám-mer, en Ramme til
 Pæle &c.
a Jack. en Dinkraft
a Cròw. en Koesod
a Screw. en Skrue
a Grín-dle-stone. en slibe
 Steen
a Whet-stone. en Olie-
 eller Hvedsteen
a Rá-zor. en Raagekniv
a Press. en Presse
a Wheel. et Hjul

an Awl, en Svel
a Last, en Læst
an Oar, en Mære
an Eel-spear, en Malesfang

§. 24. A COUN-try or
 Land, &c.

Et Land og dets Ind-
 vaanere.

a State, en Staat
an Em-pire, et Røyser-
 domme
a King-dom, Realm, et
 Kongerige, Rige
a Com-mon-wéalth, Re-
 pú-blic, en fri Staat
a Prin-ci-pá-lity, et
 Førstendom
a Pró-vince, en Provins
a Dú chy, Duke-dom, et
 Hertugdom
a COUN ty, et Grævskab
a Bá-ro-ny, et Baronie
a Tér-ri-to-ry, et Distrikt
a Hún-dred, et Herred
a Ré-gion, et Landskab
one's Ná-tive COUN-try, Fæ-
 dernelandet
the Lí-mits, Fron-tiers,
 Grændserne
a Lórd-ship, et Herredom,
 Gods
an Ach-bí-shop-rick, et
 Erkebispedømme

a Bí-shop-rick, et Bisper-
 domme
a Dí-o-cese, See, et Stift
an I-land, en Øe
the Cón-ti-nent, det faste
 Land
a Pen ín-su-la, en Halvøe
a Sú-b-ject, en Undersaat
a Ná-tive, en Indfødt
an In-há-bi-tant, en Ind-
 vaaner
an Is-land-er, en Deboer
 * EUROPE, Europa
A-sia, Asien, Asia
A fri-ca, Afrika
A-mé-ri-ca, America
Gér-ma-ny, Tydskland
Greát-Brit-tain, Storebri-
 tannien
France, Frankerige
Spain, Spanien
Dén-mark, Danmark
Swé-den, Sverrig
Pór-tu-gal, Portugal
Pó-land, Polen
Prú-sia, Preussen
Ná-ples, Neapolis
Rú-sia, Mus-có-vy, Rus-
 land
Eng-land, Engelland
Scót-land, Skotland
Ire-land, Irland
Bo-hé-mia, Böhmen
Nór-way, Norge
Italy, Italien
Sar-dí-ni-a, Carbinien
 Tár-

Túr-key,	Tyrkiet	a Bo-hé-mi-an,	en Böhmer
Hól-land,	Holland	a Prús-sian,	en Preusser
the Né-ther-lands,	Neder-landene	a Hun-gá-ri-an,	en Ungarer
Swít-zer-land,	Svidserland	a Swít-zer,	en Svidser
Vé-nice,	Venetien, Benedig	an I-tá-li-an,	en Italiener
Gé-no-a,	Genua	a Ne-a-pó-li-tan,	en Neapolitaner
Hún-ga-ry,	Ungarn	a Mús-co-vite,	Rús-sian,
Greece,	Grækenland		en Russe
E-gypt,	Egypten	a Turk,	en Tyrk
Pér-sia, &c.	Persien	a Gré-cian,	en Græker
* a Eu-RÓ-PE-AN,	en Europæer	a Pér-sian,	en Persianer
an Asi-á-tic,	en Asianer	an E-gyp-tian,	en Egypter
an Afri-can,	en Africaner	*****	
an A-mé-ri-can,	en Amer-ricaner	§. 25. a Tówn or Cít-y.	
		En Bye eller Stad.	
a Gér-man,	en Tydsker	a Town,	en Bye
a Brit-on,	en Britannier	a Cít-y,	en Stad
a French-man,	en Fransk- mand	a Me-tró-po-lis,	en Hoved- stad
a Spán-iard,	en Spanier	a Már-ket-Town,	en Købsted
a Dane,	en Dansk	a Wál-led-Town,	en fast Bye, Bye med Volde
a Swede,	en Svensk	a Víl-lage,	en Landsbye
a Por-tu-guése,	en Portugiser	the Hóu-ses,	Hausene
a Pole,	en Polak	a Street,	en Gade
an Eng-lis-h-man,	en Engellænder	a Lane,	en snæver Gade, Gyde
a Scot, Scóth-man,	en Skotlænder	an Al-ley,	en Gang
an I-ris-h-man,	en Irlænder	a Còurt, Yard,	en Gaard
a Dútch-man,	Hól-lan-der, en Hollænder	a Place,	en Plads, aaben Plads
a Flém-ing,	en Neder- lænder	a Square,	en Krinds, Kreds
		the Mar-ket-place,	Torvet the

<i>the</i> Físh-már-ket,	Gíste- Torvet	<i>a</i> Shop,	en Boed, Botique
<i>the</i> Shám-bles,	Slagter- boden	<i>a</i> Prí-son, Jail, Goal,	et Arresthuus
<i>the</i> Tówn-Hóuse,	Maad- huuset	<i>the</i> Gates,	Portene
<i>a</i> Pá-rísh,	et Cogn	<i>a</i> Bridge,	en Broe
<i>a</i> Church,	en Kirke	<i>the</i> Súb-urbs,	Forstaden
<i>the</i> Ca-thé-dral,	Domkirken	<i>the</i> Cí-ti-zens,	Borgerne
<i>a</i> Cháp-pel,	et Cappel	* THE Fór-ti-fi-cá-tions,	Fæstnings- værkerne
<i>a</i> U-ni-vér-sísty,	et Universitet	<i>a</i> Fór-tress,	en Fæstning
<i>an</i> Ac-cá-de-my,	et Academie	<i>a</i> Fört,	et Fort,
<i>a</i> Cól-lege,	et Collegium		en Skandse
<i>a</i> School,	en Skole	<i>a</i> Cás-tle,	et Castel
<i>a</i> Pá-lace,	et Slot,	<i>a</i> Cí-ta-del,	et Citadel
	Pallads	<i>the</i> Walls,	Muurene
<i>an</i> Hós-pítal,	et Hospital	<i>the</i> Rám-párt,	Bolden
<i>the</i> 'Chàng-e, Ex-chàng-e,	Børsen	<i>a</i> Tów-er,	et Taarn
<i>a</i> Tén-nis Còurt,	et	<i>a</i> Bás-tion,	en Bastion
	Boldhuus	<i>a</i> Port-hole,	en Stykport, et Skydehul
<i>the</i> Pláy-hóuse,	Comedie- huuset	<i>a</i> Cén-try Box,	et Skil- derhuus
<i>a</i> Mád-house, (Béd-lam,)	en Daarekiste	<i>a</i> Pòs-tern,	en Løn- eller Side-Port
<i>a</i> Rí-ding-house,	et Ride- huus	<i>a</i> Draw-bridge,	en Binde- broe
<i>an</i> Inn,	en Giæstgiver- Gaard	<i>the</i> out-works,	Udverkerne
<i>an</i> Or-di-ná-ry,	et Spiis- quarteer	<i>the</i> Dít-ches,	Gravene
<i>a</i> Tá-vern,	et Viin-huus, Riælder	<i>the</i> Cò-ver-ed Way,	den bedækkede Vej
<i>an</i> Ale-house,	et Bertshuus	<i>the</i> Pal-lisá-does,	Pallisa- derne
<i>a</i> Cook's-Shop,	en Madboe		

§. 26. Some Fámous Cíties.

Nogle Navnkundige Stæder.

Lón-don,	London
Pá-ris,	Paris
Rome,	Rom
Có-pen-há-gen,	Riøbenhavn
Lís-bon,	Lisabon
Má-drid,	Madrid
Am-ster-dam,	Amsterdam
Dúb-lin,	Dublin
Vi-en-na,	Vien
Bér-lin,	Berlin
Stock-holm,	Stokholm
Mús-cow,	Moskov
Pé-ters-burg,	Petersborg
Fló-rence,	Florens
Ná-ples,	Neapolis
Brús-sels,	Brussel
Prà-gue,	Prag
E-din-burgh,	Edenborg
Prés-burg,	Presborg
Wár-saw,	Warschow
Lég-horn,	Livorno
Bá-zle,	Basel
Con-stanti-nó-ple,	Constantinopel
A-thens,	Athenen
Tú-rin,	Turin
Is-pa-han,	Isbahan
Pé-king,	Peking
A-gra,	Algra

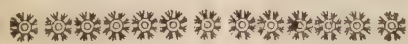
Méx-i-co,	Mexico
Lí-ma,	Lima
Cái-ro,	Alkairo
Je-rú-sa-lem,	Jerusalem

§. 27. Of the Church.

Om Kirken.

a Church,	en Kirke
a Tém-ple,	en Tempel
the Dome,	Himlen over Kirken
the Isles of a Church,	Gangerne
the Quire, Choir,	Choret
the Al-tar,	Altaret
the Púl-pit,	Prædike-stolen
a Cháp-pel,	et Cappell
the Vés-try,	Sacristiet
the Font,	Fonten
a Sté-ple,	et Klokke-Taarn
the Wéa-ther Cock,	Vejr-Hanen
a Bell,	en Klokke
a Clock,	et Uhrværk
a Church-yard,	en Kirkegaard
a Grave,	en Grav
a Cóf-fin,	en Liigfiste
a Tomb,	et Begravelse Sted
a Bú-ri-al,	en Liigsfærd
* a Sér-mon,	en Prædiken
the Lítur-gy.	Ritualen

a Cháp-ter, et Kapitel
a Verse, et Vers
a Psalm, en Psalme
a Práy-er, en Bon
a Sá-cra-ment, et Sacrament
 Alms, Almisse
a Tune, en Melodie, Tone
 Sing-ing, Sang

§. 28. Of a House in
 Général.

Om et Huus i Almindelighed.

a Hóuse, et Huus
a Pál-lace, et Slot, Pallais
a Cás-tle, et Castel, Slot
a Mán-sion-house, et
 Stammehuus
a Shed, et Skuur
a Cót-tage, en Bonde-
 Hytte
a Coún-try-House, et
 Huus paa Landet
a Séat, en Herre Gaard
the Wall, Muren
the Foun-dá-tion, Grund-
 volden
a Cór-ner, et Hjørne
the Flòòr, Gulvet
the Cie-ling, et gipsed Loft
the Roof, Taget
the Gróund-Flòòr, den
 underste Etage

the First-Stó-ry, den anden
 Etage
the Sé-cond Stó-ry, den
 tredie Etage
the Gár-ret, et Dou-
 Kammer
an A-párt-ment, et Gemak
a Lód-ging, et Bærelse,
 Logement
the Stairs, Trappen
Back-stairs, en hemmelig
 Trappe
the Steps, Trinene
the Dòòr, Døren
the Gate, Porten
the Back-Dòòr, Ildgen,
 Bagporten
a Bar, en Stang, Bolte
a Chink, en Sprekke,
 et Rist
the Thré-shold, Dørtær-
 skelen
a Hinge, et Hængsel
the Knóck-er, Hammeren
 paa Døren
the Lock, Laasen
the Key, Nøglen
a Mús-ter Key, en Hoved-
 Nøgel
a Bòlt, en Slaad
a Latch, en Klink
the Hall, den store Sal
the Pár-lour, Stuen
a Chám-ber, Room, et
 Kammer
a Cló-set, et Cabiolet

<i>a</i> Dí-ning Room,	en	<i>a</i> Ware-house,	et	Wakhuus
	Spise Stue	<i>a</i> Béam,		en Biele
<i>a</i> Bed-chám-ber,	et	<i>a</i> Ráf-ter,	en	Trærbiele
	Sovekammer	<i>a</i> Lath,		en Lægte
<i>a</i> Lí-bra-ry,	et	<i>a</i> Board,		et Bredt
<i>a</i> Press, Ward-robe,	et	<i>a</i> Shelf,	en	Hylde, Reol
	Klædeskab	<i>the</i> Wáin-scot,		Paneelet
<i>a</i> Gál-le-ry,	en	<i>a</i> Stone,		en Steen
<i>a</i> Bál-co-ny,	en	<i>a</i> Brick,	en	Muursteen
<i>a</i> Wín-dow,	et	<i>a</i> Tile,		en Tagsteen
	Tag	<i>a</i> Slate,	en	Schiffersteen
<i>the</i> Gláss-Wíndows,	Glas	<i>te</i> Mór-tar,		flagen Kalk
	Winduer	Lime,		Kalk
<i>a</i> Sáf-h-wíndow,	et	Sand,		Sand
	at trække op og need	*****		
<i>the</i> Shút-ters,	Windue-			
	stoderne			
<i>the</i> Síg-n,	Skiltet			
<i>the</i> Pán-try,	Spisekammeret			
<i>the</i> Kít-chen,	Riøkkenet			
<i>the</i> Bake house,	Bagerhuset			
<i>the</i> Ó-ven,	Ønnen,			
	Bagerønnen			
<i>the</i> Cél-lar,	Kielleren			
<i>the</i> Yárd, Còurt,	Gaards-			
	rom			
<i>the</i> Púmp,	Posten			
<i>a</i> Well,	en Brønd			
<i>the</i> Bréw-house,	Brygger-			
	huset			
<i>the</i> Stá-bles,	Hestestalden			
<i>the</i> Hóuse of óffice,	lille-			
	Huset			
<i>the</i> Gár den,	Haven			
<i>the</i> Còach-house,	Vogn-			
	Skuret			
		<i>a</i> Ware-house,	et	Wakhuus
		<i>a</i> Béam,		en Biele
		<i>a</i> Ráf-ter,	en	Trærbiele
		<i>a</i> Lath,		en Lægte
		<i>a</i> Board,		et Bredt
		<i>a</i> Shelf,	en	Hylde, Reol
		<i>the</i> Wáin-scot,		Paneelet
		<i>a</i> Stone,		en Steen
		<i>a</i> Brick,	en	Muursteen
		<i>a</i> Tile,		en Tagsteen
		<i>a</i> Slate,	en	Schiffersteen
		<i>te</i> Mór-tar,		flagen Kalk
		Lime,		Kalk
		Sand,		Sand

		§. 29. Fur-ni-ture.		
		Meubler, Boesfab.		
		Lúm-ber,	de største Meub-	
			ler e. g. Bord &c.	
		<i>the</i> Fúr-ni-ture,	Goods,	
			Boesfab, Gods	
		<i>the</i> Háng-ings,	et	Betræk
			af Tapetserie	
		<i>a</i> Píc-ture,	et	Skilderie
		<i>a</i> Lóok-ing-Gláss,		et
			Speilglas	
		<i>a</i> Frame,	en	Ramme
		<i>a</i> Séat,		et Sæde
		<i>a</i> Chair,	en	Stoel
		<i>an</i> Arm chair,	en	Lænestoel
		<i>a</i> Búffet Stool,	et	Laboret
		<i>a</i> Stool,	en	Skammel
		<i>a</i> Bench,	en	Bænk
		<i>a</i> Cú-shion,	et	Pudehynde
				a

a Tá-ble,	et Bord	the Snuff,	Tanen
a Cár-pet,	et Godstæde	a Lán-tern,	en Lygte
a Side-board,	en Skient	a Cán-dle-stick,	en Lysestage
a Cós-ver,	et Dækkelse,	the Snúf fers,	Lysefaren
	en Couvert	a Lamp,	en Lampe
a Plate,	en Tellerken	a Stand,	en God, Opslan-
a Trén-cher,	en Trætaller-		der, Gueridon
	ken	a Save-all,	en Lyseprofit
a Náp-kin,	en Salvet,	a Bál-ket.	en Kury
	Serviet	a Pít-cher,	en Krukke,
a Knife,	en Kniv		smalere oven end
a Fork,	en Gaffel		neden til
a Spoon,	en Stæe	a Vés sel,	et Kar
a Salt-sel-ler,	et Saltkar	a Butt,	en Londe
a Dish,	et Gad	a Hógs-head.	et Drehooved
a Pór-rin-ger,	en Staal	a Bár-rel,	en Rustage
a Sáu-cer,	en Souce	a Cúp-board,	et Madskab
	Tellerken	a Chéft of Dráw-ers,	en
a Eú-er,	et Haandbæffen		Dragtstie
a Bá-son,	et Bæffen	a Dráw-er,	en Skuffe
a Tów-el,	en Haanddug	a Trunk,	en Koffert
a Pot,	en Potte, Krukke,	a Box,	en Kiste
	et Krus	a Chest,	en Kiste
a Bót-tle,	en Bouteille,	a Port-mán-tle,	en Postisæl,
	rund Glaske		Badisæl
a Cork,	en Prop, Told,	* BED,	en Seng
	Kork	a Béd-sted,	et Sengestied
a Glas,	et Glas	the Té-ster,	Himmelen
a Vi-al,	en Apotheker	the Bòl-ster,	den lange
	Glaske		Pude
a Crú-et,	en Edike Glaske	the Féather-bed,	Fiardy-
a Mug,	et Krus		nen
a Cup,	en Kalk	the Quilt,	Sengeteppet
a Béa-ker,	et Bægger	the Pil-low,	Hovedpuden
a Cán-dle,	et Lys	the Pil-low-beer,	Pudernaar
a Tá-per,	et Dørlys		

the

<i>the</i> Bed-Cloaths,	Overdy-	Sea Coal,	Steenful
	nen &c.	a Spark,	en Gnist
a Blán-ket,	et ulden Teppe	live Coals,	Bløder
a Rug,	et flosset Teppe	Cín-ders,	halvudbrændte
<i>the</i> Sheets,	Lagenerne		Steenful
<i>the</i> Cúr-tains,	Omhanget	<i>the</i> Ash-es,	Asken
<i>the</i> Wár-ming-pan,	Fyr-	<i>the</i> Flame,	Luen
	bækkenet	<i>the</i> Smoke,	Røgen
<i>the</i> Chám-ber-pot,	Mat-	<i>the</i> Soot,	Good
	potten	a Tín-der-Box,	et Fyrton
a Close-stool,	et Matstrib	Tóuch-Wood,	Trost
a Bed-of-State	en stads	<i>the</i> Tín-der,	Tønder
	Sæng	a Match,	en Svovelsikke
a Cóuch,	en Loybæk	a Flint,	en Flinte-Steen
a Crá-dle,	en Vugge	<i>the</i> Steel,	Fyrstalet
a Mat,	en Mattras,	* <i>the</i> KÍT-CHEN	u-ten-fils
	Motte		Riøffen Loyet
* <i>the</i> CHÍM-NEY,	Stor-	a Két-tle,	en Kiedel
	steen	a Pot,	en Potte
<i>the</i> Heá-rth,	Ildæller Urne-	a Great Pot,	en jern-Gryde
	Stedet	a Sáuce-pan,	en Kobber-
a Fún-nel,	et Størsteens-		potte
	Nor	a Pót-lid,	et Laag
a Grate,	en Rist til	a Flesh Hook,	en Ried-
	Steenful		frog
<i>the</i> Bél-lows,	Pusteren	a Chóp-ping Knife,	en
<i>the</i> Tongs,	Ildtang		Hakkekniv
<i>the</i> Shó-vel,	Ild-Stuffen,	a Skím-mer,	en Skumstee
	en Skuffe	a Lá-dle,	en Røkkestee
<i>the</i> Pó-ker,	Brand-Jernet,	a Fry-ing-pan,	en Steege-
	Fork		pande
<i>the</i> Skreen,	et Skiermbret	a Púd-ding-pan	en Tarte-
a Skreen,	en Ildskierm		pande
Wood,	Brændevod	a Trí-vet,	en Tresod
a Fág-got,	et knippe Rís	a Grí-d-í-ron,	en Rist
Cóal,	Kull	a Spit,	et Bradspid

a Jack, en Steegevender
a Pail, en Vandspand
a Bûc-ket, en Pøs
a Broom, en Røs
a Hair-Broom, en Stove-
 kost
a Dish clout, en Karflud
a Brush, en Borste
a Drés-ser, en Retterbæk
a Rack, en Række
a Rope, en Strikke
a Spunge, en Svamp
a Drip-ping-pan, Brad-
 panden
a Châ-ting-dish, et Kyrfsad
the Pot-hång-er, Kiedel-
 haagen
a Grå-ter, et Rivejern
a Stråin-er, en Siate
a Cúl-lan-der, et Dorstag
a Mór-tar, en Morter
a Pés-tle, en Stoder
a Lård-ing-pin, en Spel-
 fenaal
a Knéad-ing Trough, et
 Degnetrug
Lyc, Lyud
a Bag, en Pose
a Sack, en Sæk
a Wásh-ing Tub, en
 Wasteballe
a Båt-ting Staff, en Tærstel
a Hand Iron, *a* Box Iron,
 et Strygjern
a Stove-hole, en Ildgrube

** the* CLÓ-SET Uténsils,
 Toy som bruges
 i et Cabinet
the Stú dy, Studere,
 Stuen
a Desk, et Pult, Skriver
 Pult
a Book-Case, et Bog-Stab
a Book, en Bog
the Pá-per, Papir
Wri-ting Pá-per, Skriv-
 papiret
Blót-ting Pá-per, Klappapir
Brówn Pá-per, graat Papir
Gilt-Pá-per, sørgylt Papir
a Sheet of Paper, et Ark
 Papir
a Quire of Paper, en Bog
 Papir
a Réam of Pá-per, et Rist
 Papir
Párch-ment, Pergament
a Page, Side, en Side
a Léaf, et Blad
the Már-gin, Bredden
 Ink, Bæk
the Ink-horn, *a* Ståndish,
 Bæk-Huset
a Quil, en Pennesier
a Pen, en Pen
the Nib, Spidsen
the Pen-knife, Pennkniven
an Hóur-Glass, et Time-
 glas
Páck-thread, Seglgarn
 Sand, Sand
 F Pów-

Pów-der, Dust, Glinsesand
the Wax, Segl-Laf
a Wá-fer, en Oblat
a Séal, et Segl
a Pén-cil, en Pensel, Bli-
 ants-Pen, Griffel
a Slate, Steen-Table
a Rule, Rú-ler, en Lineal
a Line, en Linie
Wri-ting, Skriften
a Lét-ter, et Bogstav, *item*
 et Brev
a Syl-la-ble, en Stavelse
a Pé-riod, en Periodus
a Tic-ket, en Sæddel
a Love-Lét-ter, et Elskovs-
 Brev
a Lés-son, en Lektie
a Theme, et Thema,
 en Stil
a Task, et foresat Arbejde
a Trans-lá-tion, en Over-
 sættelse
a Pré-face, en Fortale
Vér-ses, Vers
Prose, Solut Stil
a Pó-ëm, en Digt, Sang,
 et Vers
an O-rá-tion, Speech, en
 Oration, Tale
a Day-Book, Jour-nal, en
 Dagebog
a Póe-ket Book, en Brev-
 taske
a Pair of Cóm-pas-ses, en
 Cirkel

* *the SHOP* Im-ple-ments,
 hvad som hører
 til en *Boutique*
the COUN-ter, Dissen
the Scales, Vægtstaaen
a Weight, en Vægt,
 et Lod
a Méas-ure, et Maal
a Dram, Drachm, et
 halv Quintin
an Ounce, to Lod
a Póund, et Pund
a Stone, et Lispund, paa
 14 Pund Engelsk
a Kín-tal, or Quín-tal, et
 Centner
a Tun, et Skippund,
 paa 2240 Pund
a Sack of Wool, en Uld-
 Sæk, 364 Pund
 * *LÍ-QUID* Méas-ures,
 Maal til flydende
 Vædre
Half a Pínt, Gill, en Væl
a Pínt, en halv Pot
a Quart, en Pot,
a Pót-tle, et Maal paa
 2 Potter, en Kande
a Gál-lon, et Maal paa
 4 Potter
a Fír-kin, en Fierding
 paa 36 Potter
a Hógs-head, et Drehoed
a Pipe, But, et Fad paa
 504 Potter

a Ton, et Styl-Fad paa
 1008 Potter
 * DRY, Méasures, Maal
 til tørre Væhre
a Peck, et Maal paa
 8 Potter
a Bushel, et Maal paa
 32 Potter
 * Méasures of Length, lang
 Maal
an Inch, en Tomme
a Foot, en Fod 11 og en
 halv Danske Tommer
a Yard, en Alen paa
 36 Engelske Tommer
an Ell, en Alen paa
 45 Tommer
a Perch, Pole, Rod, en
 Rode 16 og en
 halv Fod
a Fur-long, Stadium, en
 Distans paa 660 Fod
a Mile, en Mil paa
 5280 Fod
a Léague, en Søc-Mil
 paa 15840 Fod
 * Square Méasure, Qua-
 drat Maal
an A-cre, en Dags Ploy-
 ning, indeholder
 43560 Fod
a Yard-Land, 30 Acres
 eller 1306800 Fod
a Hide of Land, 100 Acres
 eller 4356000 Fod

a Mile Square, 640 Acres,
 eller 27878400 Fod
 * COIN, or Mōny, Mynt
 eller Penge
a Far-thing, en halv
 Skilling Dansk
a Half-pen-ny, en Skilling
 Dansk
a Penny, en 2 Skilling
a Groât, en 8 Skilling
a Shil-ling, en Rixort,
 24 Skilling
a Crówn, en Specie,
 7 Mark og 8 Skilling
a Pound Stér-ling, et Pund
 Sterling, eller
 5 Rixdaler
a Guí-neá, et Guldstykke
 paa 31 Mark og
 8 Skilling

a Cob, en Piastre
a Médal, en Medaille

§. 30. A Fámily.

En Familie.

a Hóuse-Kée-per, en Hus-
 bond, Huns-Fader
the Mās-ter, Herren eller
 Husbonden
the Mīs-tress, Fruen eller
 Madmoderen
a Ménial Sér-vant, en
 Borneb

<i>a</i> Do-més-tic,	en Dome- stique	<i>a</i> Lác-key, Li-ve-ry Sér-vant,	en Laquey, Tiener i Livrée
<i>the</i> Gén-tle-man. <i>m.</i>	<i>the</i> Gén- tle-wó-man, <i>f.</i>	<i>a</i> Foót-man,	en Tiener
	<i>Favorit</i> i et adeligt Hús	<i>a</i> Maid,	en Pige
<i>the</i> Stéw-ard,	Hofmesteren, Forvalteren	<i>the</i> Láun-dry Maid,	Vasser- pigen
<i>the</i> Gén-tle-man of the Horse-	Staldmesteren	<i>the</i> Chíl-dren's Maid,	Bar- nepigen
<i>the</i> Vá-let de Chambre,	Cammer-Tieneren	<i>the</i> Houfe-Maid,	Stuepigen
<i>the</i> House-Kée-per,	Hús- holdersten	<i>the</i> Gár-de-ner,	Urte- gaardsmanden
<i>the</i> Tú-tor,	Præceptoren, Hofmesteren	<i>the</i> Pór-ter,	Portneren
<i>the</i> Cá-te-rer,	Maitre de Hotel, Riøgemesteren	<i>the</i> Groom of the Stá-ble,	Staldfnegten
<i>the</i> Cháp-lain,	en Hús Capellan	<i>a</i> Pos-tíl-lion,	en Forriber
<i>a</i> Page,	en Page	<i>a</i> Groom,	en Gaardskarl
<i>the</i> Clerk of the Kit-chen,	Riøffen-Skriveren	<i>a</i> Rún-ning Foot-man,	en Løber
<i>the</i> Chám-ber-maid,	Cam- mer-Tomfruen, Pigen	*****	
<i>the</i> Cár-ver,	Forstiereren	§. 31. The Coún-try & Hús ban-dry.	
<i>a</i> Húnts-man,	en Jæger	Landet og Uggerdyr- ning.	
<i>a</i> Cup-béar-er,	en Mund- stienf	<i>a</i> Coún-try Vil-lage,	en Landébye
<i>a</i> Bút-ler,	en Bouteillæ- ver	<i>a</i> Hám-let,	en Flek uden Riøbstæds Rettigh- der
<i>a</i> Cook,	en Kok, Mandkok	<i>a</i> Farm,	en Udsøgaard
<i>a</i> Wó-man Cook,	en Kokkepige	<i>a</i> Gént-tleman's Séat,	en Herregaard
<i>a</i> Scúl-lion,	en Dreng eller Pige under Kokken	<i>a</i> Coún-try Hóuse,	et Hús paa Landet

a Barn, en Lade, et Ladehuus
the Barn Fløðr, Lærstegulvet
a Grá-nary, Corn Loft, et Kornloft
*Stá-ble*s (for Hór-fes), Hestestalde
Stalls (for Cát-tle), Duragstalde
a Dove Hóuse, et Duehuus
a Hill, en Høy
a Moun-tain, et Bierg
a Mole Hill, et Muldstub
a Vale, Vål-ley, Dale, en Dal
the Top or Sám-met, Spidsen, Toppen
a Ridge of Hills, en Rød af Bierge
a Chain of Moun-tains, et Fjeld
a Hil-lock, en liden Høy, Banke
a De cli-vi-ty, en Bakke
a Plain, en Sletning
a Héath, en Heede
Broom, Gnel
Héath, Lyng
a Thorn, en Torn, Tiørn
a Bri-ar, en Tiørnebusk
a Brám-ble, en Brambærbusk
a Bur, en Borre
Hips, Hyben

a Håw-thorn-Bush, Torn-bær
a Sloe, en Slaae
a Crab-tree, et vild Ebletræ
a Den, Cave, en Hule (Kule)
a Pré ci-pice, et stejl farlig Sted at komme ned ad
 clay, Leer
Sán-dy Gróund, Sandjord
Chalk, Krid. See §. 2.
a Fór-rest, Kongens Bildbane
a Wood, en Skov
a Park, en Dyrehave
a Grove, en Lund
a Tree, et Træ. See §. 32.
a Bank, et Diige, en Damming
a Bush, en Busk
a Ditch, en Grav.
 See §. 34. 38.
a Hedge, et Gierde
A-gri-cúl-ture, Agger, dyrkning
the Gróund, Land, Agger, Jord
the Soil, Jord, Grund
A-ra-ble Land, Ploveland
a Field, en Mark
a Fúr-row, en Fure
a Ridge, en Fure, Jord som Ploven har optasted

Fál-lov Ground.	en Mark	Wheat.	Hvede
a Méadow,	som høier	Buck-wheat.	Boghvede
a Close,	en Eng	Rye.	Rug
an In-cló-sure,	en Bæng	Bár-ley.	Bvg, Korn
Turf.	en indheg-	Oats.	Have
Grass.	ned Bæng	Tares.	Klinter, Biffer
Hay.	Tørve	a Béan.	en Bonne
a Rake,	Græffet	Péase.	Erter
a Plow, Plough.	Høe	Vét-ches, Chich-peas.	Biffer
the Plow Share.	en Rive	Rice.	Ris, Riisengryn
the Yoke.	en Plov	the Husk, Hull.	Skallerne,
a Goad,	Plovjernet	the Shell, Cod.	Arnerne
	Naget		Skallen
	en Stok med en	an Ear.	paa Bonner &c.
	Pik i til at drive	a Grain.	et Ar
	Opene frem med	the Straw.	et Korn
a Hár-row.	en Harve	the Stáb-ble.	Stobben
a Mát-tock.	en Halke	the Blade.	Bladeforn
a Pick-ax.	en dobbelt Halke	a Shéaf.	et Neg, en Kierv
a Spade,	en Spade	a Shock of Shéaves.	en
a Réaping Hook.	en		Trav
	Sejel	the Hár-vest.	Høsten
a Sy-cle.	en frum Kniv	a Vine-yard.	en Vingaard
a Scythe.	en Sec	Vín-tage.	Vín Høsten
a Fan.	en Harpe	a Cart.	en Karre
a Sieve.	et Sild, Sigte	a Wág-gon.	en Vogn
Dung.	Mog	a Wheel.	et Hjul
a Dúng-hill.	en Mødding	the Ax-el-tree.	Arten
the Seed,	Sæden, Kornet	the Spokes.	Egene i Hjul
	som saaes		lene
Corn.	Korn	a Whip.	en Vidst
Stán-ding Corn.	Sæden,	the Lash.	Snærtten,
	Kornet som staaer		Svøben
	paa Marken		
Pulse.	alle slags Frukt som		
	vøxer i lange Skaller		

a Coûn-try-Man, Péa-sant. en
 Bonde, Landsbyemand
a Får-mer. en Fårpagter,
 Nolsmand
a Té-nant. en Sederste,
 Fårpagter, eller anden,
 som har noget at fæste,
 eller leye af en anden
a Plów-man, Lá-bour-er,
 or Hus-band-man. en
 Bonde, Agerdyrker
a Shép-herd. en Faare-
 hyrde
a Shép-her-defs. en Hyrd-
 inde
a Sheep-tén-der. en
 Faarevogter
a Sòw-er. en Sædemand
a Réa-per. en Høstemand
a Thrés-h-er. en Tærsker
a Mòw-er. en Meyer
a Cár-ter. en Vognmand,
 Kudsst
a Wée-der. en Luger, som
 tager Uendet bort

§. 32. *a* Går-den. &c.

En Have. &c.

a Kit-chen Går-den. en
 Kjøkkenhave
a Flów-er Går-den. en
 Blomsterhave
a Or-chard. en Åbild-
 gaard, Frugthave

a Walk, Al-ley. en Gang,
 Allee
a Bed, et Have-Bæd
a Grass Plot. et Græs-Bæd
a Súm-mer-house. et Lyst-
 hus
a Ar-bour. en Løv-Sal
a Bów-er. et Lysthus af
 grønt
a Foun-tain. et Springvand
a Prop. en Stof, Stang,
 Stotte
 * *a* PLANT. en Plante
the Stalk. Stikken
the Léaves. Bladene
the Root. Roeden
a Túr-nip. en Røed
a Cár-rot. en gul Røed
 Beets. Beder
 red Beets. røde Beder
a Párs-nip. en Pastinakke
a Rá dísh. en Radis
 Horse Rádish. Heberrod
 Spí nage. Spinnat
 Cóle-worts. Raalurter
 Cáb-bage. Hvidkaal
 Spróuts. Spirekaal
 Cól-li-flów-ers. Blumkaal
 Ar-ti-chokes. Artistoffer
 Af-pá-ra-gus, Spár-row græs.

Asparagus
 Lét-tice. Laktuf
 Súc-co-ry, En-dive. En-
 divie
 Sél-le-ry. Sellerie
 Párs-ley. Petersillie
 Cref-

the Core. Kiernehuset
the Coat, Out-er Husk. den
 ynderste Høse, eller
 Huus

the Shell. Skallen
the Kér-nel. Kiernen
the Stone. Steenen
the Rind. Skallen paa
 Frugter, Planter
 eller smaa Træer.

the Juice. Saften i Frugten

the Sap. Saften i Træet

the Gum. Gummii

Pitch. Beeg n

Tar. Tiære

Ró-sin. Harpiz n

Túr-pen-tine. Serpentin

Balm. Balsam

Myrrh. Myrrha

Frán kin-cense. Viraf

a Knot. en Knort paa Træ

a Léaf. et Blad

a Bóugh. en Green

a Twig, Spray. en Dvisti

a young Sprig. en liden

Dvisti

a Súc-ker. en Umpe, som

spirer op fra Roden

af et Træ

a Graft. en Pøde Dvisti

a Bud. en Knop

the Bark. Barken

the Trunk, Stammen,

Stoffen

an Arm. en Arm, en stor

Green

§. 33. Of Ani-mals.

Om Creaturer.

a Béast. et Dyr, Bæst

a Wild Béast. et vildt Dyr

a Tame Béast. et tam Dyr

a Lá-bour-ing Beast. et

Last Dyr

a Béast of Cár riage. et

Bæst som bruges

til Arbejde

Hór-ned Beast. Horn-Dvæg

* *a Lí-on.* en Love

a Lí-o-nels. en Lovinde

a Lí-on's Whelp. en

Love Hvalp

an Ele-phant. en Elephant

a Rhi-nó-ce-ros. en Næse-

horn

a Cám-el. et Cameel Dyr

a Dró-me-da-ry. en

Dromedarius

a Léo-pard. en Leopard

a Pán-ther. et Panter-Dyr

a Ty-ger. et Tyger-Dyr

a U-ni-córn. en Enhjørning

a Wolf. en Ulv

a Bear. en Bjørn

a Bear's Cub. en Bjørne

Hvalp

a Bóar. en Orne

a Wild Boar. en Vildbasse

a Bád-ger. en Brot,

Grævling

a Fox. en Ræv

<i>an</i> Ape.	en Abekat	<i>a</i> Stál-lion.	en Stod. Hest
<i>a</i> Món-key.	en Markat	<i>a</i> Mare.	en Hoppe
<i>a</i> Bá-boon.	en Babbian	<i>a</i> Colt, Fole.	et Føl
<i>a</i> Hare.	en Hare	<i>a</i> Nag.	en ung Hest
<i>a</i> Lé-ve-ret.	en ung Hare	<i>a</i> Pad.	en Pasganger,
<i>a</i> Ráb-bit.	en Canin		Ganger
<i>a</i> Deer.	et Dyr, e. g.	<i>a</i> Tit.	en Nordbagger
	Hiort &c.	<i>a</i> Pál-frey.	en Krigs Hest
<i>a</i> Buck.	et Daadhr	<i>a</i> Háck-ney Horse.	en
<i>a</i> Doe.	en Daæ		leve Hest
<i>a</i> Hart, Stag.	en Hiort	<i>a</i> Ram.	en Væder
<i>a</i> Hind.	en Hind	<i>a</i> Ewe, Sheep.	et Faar
<i>a</i> Fawn.	en ung Hiort	<i>a</i> Wéa:ther.	en Beede
<i>a</i> Roeibuck.	et Raadhr	<i>a</i> Lamb.	et Lam
<i>a</i> Squ-rel.	et Egeern	<i>a</i> He Gôat.	en Ruk,
<i>a</i> Wéa-fel.	en Væfel		Geedebuk
<i>a</i> Fér-ret.	en Maar	<i>a</i> She Goat.	en Geed
<i>a</i> Béa-ver.	en Bæver	<i>a</i> Kid.	et Kid
<i>a</i> Cás-tor.	en Castor	<i>an</i> Als.	et Afsen
<i>a</i> Hedge-Hog.	et Pindsvin	<i>a</i> Mule.	et Munlesel
<i>a</i> Pór-cu-pine.	stor Pind:	<i>a</i> Hog.	et Svin
	svin, et Staffel:	<i>a</i> Sôw.	en Soe
	svin	<i>a</i> Bár-row-hog.	en Galdt
<i>a</i> Pole-cat.	en Bildkat	<i>a</i> Pig.	en Griis
<i>a</i> Civet Cat.	en Desmerkát	<i>a</i> Dog.	en Hund
* CAT-TIE.	Quæg	<i>a</i> Bitch.	en Tispe, Tæve
<i>a</i> Bull.	en Tyr	<i>a</i> Whelp.	en Hvalp
<i>a</i> Búl-lock, Steer.	en ung	<i>a</i> Dutch Dog, Pug.	en
	Tyr		Mops
<i>an</i> Ox.	en Oxe	<i>a</i> Más-tiff.	en Engelsk
<i>a</i> Còw.	en Koe		Dog
<i>a</i> Calf.	en Kalv	<i>a</i> Wá-ter Dog.	en Vand:
<i>a</i> Héi-fer.	en Orie		eller Skude-Hund
<i>a</i> Horse.	en Hest	<i>a</i> Spán-iel.	en Spansk Hund
<i>a</i> Stone Horse.	en Hingst	<i>a</i> Hóund.	en Jagt-Hund
<i>a</i> Gél-ding.	en Vallak		

<i>a</i> Grey-Hound.	en Bind-	<i>a</i> Hawk, Fál-con.	en Fálk
	hund	<i>a</i> Búz-zard.	en stor Hogg
<i>a</i> Béa-gle.	en Støver	<i>a</i> Rá ven.	en Ravn
<i>a</i> Buck-Dog.	en stor Jagt-	<i>a</i> Cròw.	en Krage
	hund	<i>a</i> Crane.	en Trane
<i>a</i> Cur.	en koter Hund	<i>a</i> Gléad, Kite.	en Glente
<i>a</i> Món-grel.	en Skindting	<i>a</i> Hé-ron, Hern.	en Heire
<i>a</i> Láp-dog.	en Fruer Hund,	<i>a</i> Stork.	en Storf
	en Skjodehund	<i>an</i> Of-trich,	en Struds
<i>a</i> Cat.	en Kat	<i>a</i> Cúc-kóo.	en Grog
<i>a</i> Kít-ten.	en Katteskilling	<i>a</i> Cock.	en Hane
<i>a</i> Rat.	en Rotte	<i>a</i> Hen.	en Honne
<i>a</i> Móuse.	en Mús	<i>a</i> Brood Hen.	en Klufhonne
<i>a</i> Dor-mouse.	en stor	<i>a</i> Chíc-ken.	en Kolling
	Hassel Mús	<i>a</i> Gá-pon.	en Capun
<i>a</i> Mole.	en Muldvarp	<i>a</i> Pál-let.	en ung Honne
* <i>a</i> Sér-pent.	en Slange,	<i>a</i> Túr-key.	en Ralkoen
	Hugorm	<i>a</i> Pea-Cock.	en Paafugl
<i>a</i> Snake.	en Snaag	<i>a</i> Goose.	en Gaas
<i>an</i> Ad-der.	en Otterslange	<i>a</i> Gós-ling.	en Gæsling
<i>a</i> Drá-gon.	en Drage	<i>a</i> Gán-der.	en Gæse
<i>a</i> Scór-pion.	en Scorpion	<i>a</i> Drake.	en Andrik
<i>a</i> Bá-si-lisk,	<i>a</i> Cóc ka trice.	<i>a</i> Duck.	en Uad
	en Basliff	<i>a</i> Teal.	en Krif And
<i>a</i> Cró co-dile.	en Crocodil	<i>a</i> Swan.	en Svane
<i>an</i> Al-li gá-tor.	en Vestin-	<i>a</i> Cyg-net.	en ung Svane
	biff Crocodil	<i>a</i> Pi-geon, Dove.	en Due
<i>a</i> Sa-la-mán-der.	en Sala-	<i>a</i> Túr-tle Dove.	en Túr-
	mander		tel-Due
<i>an</i> Eff	en Firbeen	<i>a</i> Láp-wing.	en Vibe
<i>a</i> Líz-zard.	en Ogle,	<i>a</i> Pár-tridge.	en Agger-
	Lacerta		Honne
* <i>a</i> BIRD, Fòwl.	en Fugl	<i>a</i> Phéa-sant.	en Fasan
<i>an</i> Ea-gle.	en Drn	<i>a</i> Wood-cock.	en Ur-Hane
<i>an</i> Ea-glet.	en ung Drn	<i>a</i> Wood hen.	en Ur-Honne
<i>a</i> Phé-nix.	en Phoenix	<i>a</i> Snipe.	en Sneppe

a Quail. en Voagtel
a Lark. en Lerke
a Thrush. en Drossel
a Black-bird. en Umsel,
 Coelfort
a Nigh-tin-gale. en Nat-
 tergal
a Spár-row. en Spurre
a Pár-rot. en Papegøye
a Pie, Mág-pie. en Skade
a Ca-ná-ry Bird. en Cana-
 rie Fual
a Lin-net. en Horfinke
a Wag-tail. en Quikstert,
 Hveegstert
a Wren. en Gierde-
 Hoppe, Fugle-Ronge
a Góld-finch. en Stiiglit
a Cháf-finch. en Bogfinke
a Búl-finch. en Dompope
a Red-start. en Rødstert
a Ró-bin Red-breast. en
 rød Spurre
a Pló-ver. en Vand-Hønne
a Jay. en Slov-Skade,
 Røge
a Jack-daw. en Allike
a Owl. en Uale
a Screech Owl. en Liig-
 Hvalp
a Vúl-ture. en Grib, Gaen
a Gríf-fin. en Grif
a Bít tern. en Rørdum
a Gull. en liden Strand-
 Røge

a Red-shank. en Strand-
 Stade
a Cór-mo-rant. en Strand-
 Røge
a King's Fi-scher. en Gisfugl
a Pé-li-can. en Pelican
a Stár-ling. en Stær
a Tit-móuse. en Munsvit
a Bat. en Nsten Bakke,
 Gladermuus
a Swál-low. en Svale
 * The WING, Plú-nion.
 Vingen
a Herd. en Hjord
a Flock. en Flok
a Hide. en Hud
a Skin. et Skind
the Fleece. Ulben
a Pée-ther. en Gier
 Wool. affklipped Uld
a Horn. et Horn
 Tál-low. Tælle
 Horse-Hair. Heste-Haar
a Hoof. Hoven
the An-tles of a Deer. Hjør-
 te-Takterne
the Paw. Foden paa rivende
 Dyr
a Claw. en Kloe
the Mane. Mannen
the Dówn. de smaae Gæere,
 Duunen
the Tail. Halen, Rumpen
the Rump. Rumpen
the Mú-z-zle. Munden paa
 Dyr
the

<i>the Snout.</i>	Snuden	<i>a Grass-hop-per.</i>	en Græs- hoppe
<i>the Bill, Nib.</i>	Rebbet	<i>a Léach.</i>	en Blod-Igel
<i>the Crop.</i>	Kroen	<i>a Frog.</i>	en Fro, Padder
<i>a Cock's Comb.</i>	Kammen	<i>a Toad.</i>	en Skruptudse
<i>the Spurs.</i>	Hane Sporer	<i>a Cá-ter-pil-ler.</i>	en Kaal- Orm
<i>an Egg.</i>	et Egg	<i>a Críc-ket.</i>	en Gaarekilling
<i>the White.</i>	Egge, Hviden	<i>a Louse.</i>	en Luus
<i>an Egg Shell.</i>	en Egg- Skal	<i>Lice.</i>	Luus
<i>the Yolk.</i>	Blommen	<i>a Nit.</i>	en Snid
<i>a Nest.</i>	et Rede	<i>a Fléa.</i>	en Loppe
<i>a Cage.</i>	et Fuglebuur	<i>a Bug.</i>	en Bægge-Luus
<i>an A-vi-a-ry.</i>	et stor Fuglebuur	<i>a May-Bug.</i>	en Oldenborre
<i>* a FÓW-LER.</i>	en Fug- lesænger	<i>a Fly.</i>	en Flue
<i>Bird-lime.</i>	Fuglelim	<i>a Bút-ter-Fly.</i>	en Sommer- flugt
<i>a Hog-fly.</i>	en Spineskie, Stald	<i>a Bé-tle.</i>	en Skarnbasse, Lorbi
<i>a Rat-Trap.</i>	en Rottesfelde	<i>a Wasp.</i>	en Bæms
<i>a Gin.</i>	en Ræve Går	<i>a Bee.</i>	en Bie
<i>a Snare.</i>	en Snare	<i>* the STING.</i>	Braaden
<i>* an IN-SECT.</i>	en Insect, Udoy	<i>a Swarm.</i>	en Bie-Sværm
<i>a Rép-tile.</i>	et krybende Dyr, See pag. 91.	<i>a Bee Hive.</i>	en Bie-Kube
<i>a Snail.</i>	en Snegl	<i>Hóney.</i>	Honning
<i>a Worm.</i>	en Orm	<i>Wax.</i>	Bog
<i>a Silk-Worm.</i>	en Silke- Orm	<i>a Cób-web.</i>	en Spindelvær
<i>a Glów-Worm.</i>	en St. Håns Orm	* * * * *	
<i>a Moth.</i>	en Mølorm	§. 34. Of the Wá-ter.	
<i>a Mág-got.</i>	en Mæddike	Om Vandet.	
<i>a Gnat.</i>	en Myg	<i>the Séa.</i>	En, Havet
<i>a Spí-der.</i>	en Ederkop	<i>a Wave, Bil-lom.</i>	en Bølge
<i>an Ant.</i>	en Myre	<i>the Océ-an.</i>	det store Hav
		<i>a Bay.</i>	en Bugt

<i>a</i> Hár-bour, Há-ven or Pòrt.	<i>a</i> Freet, Strait.	et Sund
en Havn	<i>the</i> Banks.	Uabreden
<i>an</i> Arm of the Séa.	* <i>a</i> FISH.	en Fisk
en Fjor,	<i>a</i> Whale.	en Hvalfisk
Viig	<i>a</i> Dól-phín.	en Delphin,
<i>a</i> Gulph.		et Marsvín
en stor Fjor	<i>a</i> Sea-calf.	en Selhund
<i>the</i> Tide, Ebb & Flood.	<i>a</i> Pór-poise.	et Marsvín
Ebbe og Flod	<i>a</i> Stock-fish.	en Stokfisk
<i>the</i> Shðar, Shðre, Còast.	<i>a</i> Stúr-geon.	en Stær
Havbreden, Kysten	<i>a</i> Cod fish.	en Kabbelan,
<i>a</i> Drop.		Torff
en Draabe	<i>a</i> Cóng-er.	en Havaal
<i>a</i> Spring.	<i>an</i> Eel.	en Aal
et Rildespring	<i>a</i> Hér-ring.	en Sild
<i>a</i> Fòun-tain.	<i>a</i> Red Hér-ring.	en Hol-
en ferst Rilde,		steenst Sild
Brønd	<i>a</i> Thorn-back.	en Rokke
<i>a</i> Rill, Tór-rent.	<i>a</i> Lób-ster.	en Hummer
en rin-	<i>a</i> Crab.	en Krabbe
dende Bæk	<i>a</i> Shrimp.	en Reye
<i>a</i> Well.	<i>a</i> Craw-fish.	en Krebs
en Brynd	<i>a</i> Flóun-der.	en Fjynder
<i>a</i> Brine-Pit.	<i>a</i> Sole.	en Tunge
en salt Rilde	<i>a</i> Mác-ka-rel.	en Makrel
<i>a</i> Pond.	<i>an</i> Oís-ter.	en Ofiers
et Rier	Mús-cles.	Muslinger
<i>a</i> Bath.	<i>a</i> Pe-ri-win-kle.	et Riig-
et Bad		horn
<i>a</i> Warm-Bath.	<i>a</i> Cóc-kle.	en Snekke
et varm Bad	<i>a</i> Bár-bel.	en Barbe
<i>a</i> Lake, Pool.	<i>a</i> Bréam.	en Brasen
en Søe	<i>a</i> Perch.	en Aborre
<i>a</i> Rí-ver.	<i>a</i> Carp.	en Karpe
en Flod, Aae	<i>a</i> Pike, Jáck.	en Geede
<i>a</i> Brook, Rí-vu-let.	<i>a</i> Gúd-geon.	en Grundling
en		
Bæk		
<i>a</i> Stréam.		
en Strøm		
<i>a</i> Marsh.		
en Morads		
<i>a</i> Fish-pond.		
en Riste-Part		
<i>a</i> Ditch.		
en Pyt, Grav		
<i>a</i> Cas-cáde.		
et Bandsald i		
en Have		
<i>a</i> Cá-ta-ract.		
et naturligt		
Bandsald		
<i>a</i> Whirl-pool.		
et Svelg,		
Aaesvelg		
<i>a</i> Fòrd.		
et Bad, Badstæd		
<i>a</i> Fér-ry.		
et Færgested		

a Tróut. en Forelle
a Lám-prey. en Lampret,
 Regenogen
a Píl-cher. en Sardelle
a Sál-mon. en Lax
 l. Semmonn
a Tench. en Elle
a Whí-ting. en Hoilling
an An-chó-vy. en Anchois
a Plíce. en Skulder
a Ròach. en Rudsstalle
a Túr-bot. en Trindbyt
a Shad. en Skade
a Guard-Fish. en Hoornfist
a Gilt-head. en Dred
a Shark. en Hoofist
a Tún-ny. en Lanthejt
a Tór-toise. en Skildpad
 * Whale-bone. Hvalfiske-
 been, Barden
the Gills. Gellerne
the Fins. Finderne
the Scales. Skællerne
the Milt, Soft Roe. Melken
the Spawn. Ravnen
the Shell. Skallen
Yóung Fry. Fiskeyngel
 * Físh-íng. Fiskerie
a Fish-er-man. en Fisker
a Net. et Fisker Garn, Net
a Line. en Linie, Snor
an An-gle. en Ringel,
 Fiskertrog
a Rod. en Fiskerslang
a Hook. en Krog
the Bait. Løffemaden

the Har-poon. en Harpun

§. 35. Ship-ping

Søe-Væsenet.

a Ship. et Skib
a Vés tel. et Fartoy
a Man of War. et Orlogsskib
a Fri-gate, Fri-gat. en
 Fregat
a Bri-gan-tine, Brig. en
 Brigantia
a Fire-Ship. en Brander
a Bomb-Ketch. en Bomba-
 deer: Galiot
the Ná-vy. Sømagten
a Fleet. en Flode
a Squá-dron. en Esquadré
an Ar-má-do. Grand Fleet.
 en Hoved Flode
a Flag-Ship. et Flag: Skib
a Guard-Ship. et Vaar:
 Skib
a Mér-chant-man. et
 Koffardie: Skib
a Pink. en Pinf
a Store-Ship. et Provant-
 eller Ammunitionskib
a Gál-ley. en Galley
a Long boat. en Baad,
 Skibs-Baad
a Pin-nace. en armerede
 Sluppe
a Sloop. en Engelsk Sluppe

a Barge. en *Chefs Challenge*
a Light-ter. en *Præm*
a Fær-ry Boat. en *Færge*
 Boad
a Whér-ry. en *Jolle*
a Barge, Fløat. en *Præm*
 en *Træ Flode*
 * *the HULL.* Skrogget
the Head. Galionen
the Rails. Repperne
the Cut wá-ter. Skægget
the Stem. Stævnen, For-
 Stævnen
the Hawse-holes. Klysed
the Fóre-cast-le. Bassen
the Cat-head. Kran-Bjælken
the Keel. Kiolen
the Stern. Spjilet
the Deep-wá-ter. Agter-
 stevnen
the Rúd-der, the Helm. Roeret
the Wheel. Rattet
the Gál-le-ry. Vægter-
 gangen
the Poop. Hytten
the Táf-fe-rel. Haffebrettet
the Poop Lán-terns. Lanter-
 nerne
the En-sign Staff. Flag-
 Spillet
a Truck. en Flag Knap
the Cáb-bin. Kahytten
a Cáb-bin. et Kammer
the Quár-ter-deck. Skandsen
the Fife Rails. Reelinger

the Net-work. Finkenettet
the Waste-cloths. Skands
 Klæderne
the Hatch-way. Luen
the Grá-tings. Rystværket
the Cap-ston. Gang-Spillet
a Pòrt, en Stof-Pòrt
the Deck, Dækket
the Bend, Wale, Bark-
 holiet
 * *the Bów-sprit.* Bug-
 Spreddet
a Mast, en Mast
the Fore Mast, Fokke-Masten
the Main Mast, stor Masten
the Míz-zan Mast, Mesans
 Masten
a Top Mast, en Stang
a Top-gál-lant-Mast, en
 Bram-Stang
the Mizzan-top-mast, Kryds-
 Stangen
a Jú-ry-Mast. en Rod Mast
the Top, Mersjet
the Top Ar-mour, Mers-
 klæder
the Cap, Væsel-Hovedet
the Cross-trees, Krydsalin-
 gen
the Spín-dle, Fløy Teenen
the Stump, Trommel-
 Stoffen
 * *a Yard,* en Raad
the Fore yard, Fokke-Raad
the Sprit-sail-yard, blinde
 Raad
 the

<i>the</i> Main-Yard, Stor-Naaen	Oac-ham,	Verk
<i>the</i> Miz-zan Yard, Mesans Rue	* Tack-LING,	Tasse-lasen
<i>the</i> Cross-Jack yard, Ber-ginie Naaen	a Stay,	et Stag
<i>the</i> Top Mast Yard, Merse Naaen	a pre-vén-ting Stay,	et Hielpe-Stag
<i>the</i> Fly-ing Gib-Boom, Rly-ver Bommen	<i>the</i> Bob-stay,	Batter-Stagen
<i>the</i> Top Gallant Mast Yard, Bram Naaen	<i>the</i> Back-stays,	Bardonerne
<i>the</i> Stúd-ding Sail Boom, Læseigls Bommen	<i>the</i> Shróws,	Vandterne
* a Block, en Blof	<i>the</i> Pút-tock Shrowds, Pýt-ting - Vandtet	
<i>the</i> Pin, Blof-Naylen	<i>the</i> Hál-liards, Drene-Kebene	
<i>the</i> Shive, Skiven	<i>the</i> Bów-lines, Buclinerne	
<i>the</i> Death-Eyes, Jomfruer	<i>the</i> Top sail Bów-lines,	Bramseigls Buclinerne
a Double Block, en dob-bel Blof	<i>the</i> Fore top-sail Bowlines,	Magermændene
a Tré-ble Block, en Tre Blof	<i>the</i> Crane-line,	Skier-Linien
<i>the</i> Crów-foot, Hanesoden	<i>the</i> Brá-ses,	Braserne
* a ROPE, et Tov	<i>the</i> Cléw-lines,	Gie-Toverne
a Cá-ble, et Svær-Tov	<i>the</i> Sheets,	Skioderne
a Hawse, et Cabel-Tov	<i>the</i> Lifts,	Toplenterne
a Tòw-line, en Pert-Linie	<i>the</i> Bunt-times,	Buggor-dinger
a Coil of Rope, et opstut Tov-verk, eller Redskab	<i>the</i> Jacks,	Halser
Réef-ing, Tælle-Rek	<i>the</i> Léach-lines,	Rofgor-dinger
Twine, Smerting	<i>the</i> Horse,	Bardonerne
<i>the</i> Ríg-ging, Tætelasen		paa Bugspdydet
<i>the</i> Rún-ning Ríg-ging, løbende Redskab	Stánd-ing Lifts,	Spanstke
<i>the</i> Rát-lings, Værlingerne	<i>the</i> Gás-kets,	Toplenter
Spún-yarn, Skibmandsgarn		Seyfinger
		<i>the</i>

<i>the</i> Top Rope,	Top Rebet	* a FLAG,	et Flag
* a SAIL,	et Seigl	a Vane,	en Floy
<i>the</i> Còur-fes,	under Seigl	<i>the</i> An-cient,	Campagnie
	lene		Flagget
a Top-Sail,	et Mers: Seigl	<i>the</i> Pén-dant,	Vimpelen
a Top-Gál-lant Sail,	et	<i>the</i> Jack,	Giosen
	Bram-Seigl	* a Dock,	en Docque
a Stúd-ding Sail,	et Læ	to ca-réen,	at Kolhale
	Seigl	to re-pair,	at reparere
a Stay-Sail,	et Stag: Seigl	to rig,	at takle til
<i>the</i> Mizzan Top Sail,	Krys	to un-rig,	at takle af, at
	Seiglet		lægge op
<i>the</i> Fore Sail,	Foffen	to tar,	at tiære
<i>the</i> Sprit Sail,	Blinden	to pitch,	at beege
* an AN-chor,	et Anker	to calk,	at calvaterere
<i>the</i> Sheet An-chor,	Pligt	to fit out,	at udryffe
	Ankeret	* a Voy-age,	en Søe-Rejse
<i>the</i> best Bów-er,	Løy	to sail,	at seigle
	Ankeret	to cruise,	at krydse
<i>the</i> small Bówer,	Daglig	to chase,	at jage
	Ankeret	to fire,	at fyre
a Gráp-ling,	en Dræk	to én-ter, board,	at entre
<i>the</i> Buoy,	Boyen		et Skib
* <i>the</i> BÍN-NA-CLE,		to strike,	at stryge, over-
	Nat: Hulst		give sig
<i>the</i> Cóm-pas,	Compasset	to sink,	at synke
a Spéa-king Trúm-pet,	en	to give the Sig-nal,	at give
	Raaber		Signal
an Awn-ing,	et Soel Telt	to take,	at tage, at giøre
Guns,	Canoner		til Priis
a Swí-vel,	en Svinge-basse	* to BUILD,	at bygge
Tar-pául-ings,	Presen-	<i>the</i> Stocks,	Stabeln
	ninger	a Wharf,	et Verf
a Hám-mock,	en Henge-	a Crane,	en Cran
	Matte	a Boom.	en Bomme
Thím-bles,	Roufer	an Ar-se-nal,	et Løghuus
		H 2	

a Line, en Linie, et Geleed
a File, en Rode
the Stán-dard, Standarten
the Cólours, Fanen
a Camp, en Leir
a Tent, et Telt
the Bág-gage, Bagagen, Trudset
a Spy, en Spion
a Sút-ler, en Marquetenter
Ar-tíl-le-ry, Artillerie
Am-mu-ní-tion, Krigs-
Ammunition
 * *Arms*, Vaaben, Gæver
Of-fén-five Arms, Vaaben, hvormed man angriber andre
De-fén-five Arms, Vaaben, hvormed man forsværer sig
a Mús-ket, en Musquet
a Ca-ra-bíne, en Carbin
a Blún-der-buss, en Musquetdoner
a Hánd-Gun, Fu-see, et Slags *Arquébuse*
a Pís-tol, en Pistol
a Cán-non, great Gun, et Stykke, Canon
the Móuth of a Gun, Canon-Munden
the Cár-riage, Pavetten
a Shot, en Kugle
a Bomb, Shell, en Bombe
a Graná-do, en Granat

a Mór-tar, en Mórser
a Búl-let, en Musquet-Kugle
Gun-Pów-der, Krud
the Match, Lunten
a Dart, en faste Píl
a Já-ve-lin, et faste Spyd
a Lance, Spéar, et Spyd
a Hál-berd, et Korsegevær
a Pár-ti-fan, en Partisan
a Sling, en Slynge
a Bòw, en Bue
a Crofs-Bòw, en Flitsbue
an Ar-row, en Píl
a Quí-ver, et Rogger
a Bát-tle-Ax, en Stormære
a Svòrd, et Sværd, Kaarde
a Cút-lafs, en Pallas
the Hán-dle, Grebet, Hæstet &c.
the Hilt, Fæstet, Grebet
the Blade, Klingen
the Point, Spidsen
the Scáb-bard, Shéath, Skæden
a Háng-er, en Hængsler
a Sá-bre, en Sabel
a Dág-ger, en Dolk
a Bá-yo-net, en Bajonet
the Ar-mour, Rustning
a Hél-met, en Hjelmt
a Còat of Arms, et Vaaben
a Shield, Búc-kler, Tårg-et, en Skjold

§. 37. Other Terms of War.

Andre Krigs Talemaader.

The Trén-ches, Lobegravene
a Bât-tery, et Batterie
a Mine, en Mine
a Gá-bison, en Standskurv
a Bréach, en Breche, Hul paa Volden &c.
to de-cláre War, at forkynde Krig
to raise Men, at hævøe Folk
to list, at indrullere
the Söldiers Pay, Lening, Sold
to re-view an Army, at mynstre en Armée
to Mús-ter, at mynstre saa hver Mand passerer Mynstering
to em-bárk, at indstibe
to in-camp, at slaa Lejr
to fight, at fegte, slages
a Séa-fight, en Søes Trefning
a Bât-tle, en Bataille, Feldslag
a pit-ched Bât-tle, en Hoved Trefning

to give BATTLE, at levere et Feldslag
to róut the E-ne-my, at drive Fienden paa Flugten
to de-feat the E-nemy, at nedlegge Fienden
to win the BATTLE, at beholde Marken, vinde Bataillen
to lose the Day, at tabe Slaget
a great Sláugh-ter, et stort Nederlag
to yield, at overgive sig
to ask Quár-ter, at begjære Quarteer
to give Quár-ter, at give Quarteer
to put to the Swórd, at lade springe over Klingen
to be-siege, at belejre
the Be-sie-gers, de belejrende
the Be-sie-ged, de belejrede
to ó-pen the Trén-ches, at aabne Lobegravene
to make a Sál-ly, at gjøre Udsald
to raise the Siege, at op-hæve Belejringen
to báttle, can-no-náde, at bestyde
to un-der-míne, at under-minere

to scale, at bestige med
Stormstier
to af-sault, or Storm, at
løbe Storm
to béat a Pár-ly, at slaae
chamade
to ca-pi-tu-late, at
capitulere
to sur-rén-der, at give,
overgive sig
to guár-ri-son, at besætte
med Følk

§. 38. a Jour-ney.

En Land-Reyse.

the Way, Veyen
the High-way, Alvey,
Alfarven
a Road, en Lande-Vey
a By-way, en Gienvey,
Bivey
a Path, en Stie, Fodstie
a Track of a Wheel, et
Vognspor
the Dirt, Skarnet
Mire, Dynd
Dust, Støv
* a SADDLE, en Saddel
a Side-Sad-dle, en tvær
Saddel
a Pack-Sad-dle, en fløst
Saddel
a Slough, en Søle
the Girts, Saddelgiordene

the Stír-rups, Stieboylene
a Hál-ter, en Grime
the Brí-dle, Bidselet
the Reins, Tømmen
the Bit, Mundstykket paa
Bidselet
the Curb, Kind-Riøden
a Chaize, en Chaise
a Háck-ney Coach, en
Hyrevogn
a Coach-Wheel, et
Vognhjul
an Inn, et Vertshuus,
en Kroe
an Ost-ler, en Stald-
Knegt
an Inn-kée-per, en Kroe-
holder, Gæstgiver
Lód-gings, Logementer

§. 39. Di-versions.

Fornoyelser.

Gá-ming, Spil, vore Spil
Di-ver-sion, Lyflighed,
Fornoyelse
Play, Leeg, Spøg, Spil
Jés-ting, Skiemt, Giefferie
Tén-nis, Bold Spil
Bíl-liards, Billard
Bówls, Kugle Spil
Nine-Pins, Regler
Chess, Skakspil
the Chess Men, Bønderne
i Skak

a Rook, en Bisp
a Knight, en Springre
 Draughts, Dam Spil,
 I. Drafts
a King, en Dam
a Man, en Briske
 Dice, Terninger
the Dice Box, Bøggeret til
 Terninger
 Tick-Tack, Trique, traque
 Chance Play, Hazzard
a Lot-tery, et Lotterie
 Cards, Kort
a Pack of Cards, et Spil
 Kort
the King, Kongen
the Queen, Damen
the Knave, Knægten,
 Bonden
 Hearts, Hierter
 Dia-monds, Ruder
 Clubs, Kløer
 Spades, Spaer
 Pic-ket, Pi-quét, Piquet
 Om-bre, l'Ombre
 Bas-fét, Basset
 Phá-raòh, Pharo
 Còun-ters, Regnepenge,
 Fiske &c.
 E-ven and odd, lige og
 ulige
a Shít-tle Cock, en Fierbold
a Rac-ket, en Raquet
a Top, en Barne Top
a Ball, en Bold
 Wál-king, Spadsere

Léa-ping, Springen,
 Hoppen
a Race, et Løb, en Løben
a Race Horse, en Løbehest
 Hún-ting, Jagt
 Fów-ling, Fuglejagt.
 See §. 22.

§. 40. Vêr-tues Vi-
ces &c.

Dyder, Easter. &c.

See §. 12.

Vir-tue, Vêr-tue, Dyd
a Mô-ral Virtue, en Mô-
 ralst Dyd
a Chrís-tian Virtue, en
 christen Dyd

Faith, Troen
 Hope, Haabet
 Chá-ri-ty, Christen Kierlig-
 hed

Prú-dence, Forsigtighed
 Jús-tice, Retfærdighed
 Fòr-ti-tude, Mandhaftig-
 hed

Tém-pe-rance, Maadelig-
hed

Góod-ness, Godhed
 Pi-e-ty, Gód-li-ness, Guds-
 frygt

So-brí-e-ty, Edruelighed

Cón-ti-nence, Afholdenhed

Pú-ri-ty, Reenhed

Grace, Naade, Gunst

Chas-

Chás-ti-ty,	Ryddsthed	Ex-pé-rience,	Erfarenhed
Mó-des-ty,	Urbardhed	Fru-gá-hi-ty,	Sparsomhed
	Undseelse	Thrif-ti-ness,	Oe-có-no-my,
Básh-ful-ness,	Bluesær:		Lærvæghed
	diabed	Bóld-ness,	Driftighed,
Hu-mí-li-ty,	Domvæghed		Frimodighed
Ci-ví-li-ty,	Hoflighed	Vá-lour,	Lapperhed
Li-be-rá-li-ty,	Bóuh-ty,	Cón-stan-cý,	Bestandighed
	Rundhed	Do-cí-li-ty,	Lærvillighed
Gene-ró-si-ty,	Gaomildhed	Hó-nour,	Ure
Clé-men-cy,	Naade	Pró-bi-ty,	Fremshed
	Mildhed	Pó-ver-ty,	Fattigdom
Pí-ty,	Mædunk	* VICE,	Udyd, Last
Mag-na-ní-mi-ty,	Uedelmod-	a Sin,	en Synd
	ighed	a Crime,	en Misgietning
Long-suf-fe-rence,	Lång-	high-Tréa-son,	Crimen last
	modighed		Majestatis
Méek-ness,	Sagtmodighed	Im-pí-e-ty,	un-gód-li-ness,
Pá-tience,	Læalmmodighed		Ugudelighed
Sin-cé-ri-ty,	Plain-déal-ing,	A-vá-rice,	Có-ve-tous-ness,
	Opriktighed		Stertighed
Fríend-ship,	A-mi-ty,	Re-bél-lión,	Opør
	Vensteb	Tréa-son,	Førraderie
Péace,	Fred	Há-tred,	Had
Cón-cord,	Enighed	Má-líce,	Undstak,
Truth,	Sandhed		Arktighed
Hó-nes-ty,	Uerlighed	Dís-córd,	Ueenighed
In-dús-try,	Vindstibestighed	En-mi-ty,	Fjendstak
Dí-li-gence,	Flid	Con-tén-tion,	Strid,
Cá-re-ful-ness,	Omhygge-		Uedragt
	lighed	Dis-hó-nes-ty,	Uroelshed,
Wís-dom,	Visdom		Bedragerie
Thánk-ful-ness,	Grá-ti-tude,	Dis-gráce,	Unaade
	Lafnemmelighed	In-dis-crétion,	Uforfig-
Flí-dé-li-ty,	Fáith-ful-ness,		tighed
	Uroestak	In-jús-tice,	Uretferdighed
			Ców-

Ców-ar-dice,	Feighed	ryate, Ekam,
In-tém-pe-rance,	Umaadelighed	Ekandsel, Tort
Pléa-sure,	Bellyst	Lá-vish-ness, Pro-di-gá-li-
Glút-to-ny,	Fraadferie	ty, Odselhed
Drún-ken-ness,	Drukken	I-dle-ness, Lediggang,
	skab	Ladhed
Lúx-ury,	Overdaadighed	Sløth, Dovenskab
Wán-ton-ness,	Letferdighed,	Stúb-born-ness, Halstar-
	Krekhed	righed
Tóy-ing,	Lofelerie	Ob-stinancy, Oysersighed,
Loft,	Geilhed, ond Lust	Haardnaffenhed
For-ni-cá-tion,	Horerie	Im-pá-tience, Utaalmo-
A-dúl-ter-y,	Egteskabs-	dighed
	brydelse	In-grá-ti-tude, un-thank-ful-
Vil-lasny,	Undersundighed,	ness, Utafne-
	Ekarnagtighed	melighed
Múr-der,	Mord	In-cón-stan-cy, Ubestan-
Man-sláugh-ter,	Mandrab	dighed
	soni fæer af Vaad	Pic-kle-ness, Ustadihed
Crú-el-ty,	Grumhed	Nég-li-gence, Forsømmelse
Pride,	Hovmod	Rúde-ness, Grovhed
Háugh-ti-ness,	Spaafted,	In-ci-ví-li-ty, Uhosftighed
	Koragt	Ráf-h-ness, Korvovenhed
Am-bí-tion,	Vergierighed	En-vy, Avind, Misundelse
Dis-si-mu-lá-tion,	Hypó-	Ti-mí-di-ty, Frygtagtig-
	cri-cy, Hysterie	hed, Banghed
Kná-ve-ry,	Spidsbuberie	Báb-bling, Gladderaagtighed
Pér-ju-ry,	Meneed	In-cre-dú-li-ty, Vantroec
Ly-ing,	Løgn, Usandhed	Des-páir, Fortvilelse
Craft, cún-ning,	Tæst-	Fél-ly, Daarlighed
	hed, List	De-céit, Fraud, Svig,
Fál-si-ty,	Falskhed	Bedragerie
Theft,	Tyverie	* a vicious Pér-son, en
In-fa-my,	Vanære, Van-	lidelig Person
		a Sin-ner, en Synder

a Knave, en Skalk,
 et Skarn
a Rògue, en Stielm
a Rás-cal, en Gabstrikke &c.
a Scóun-drel, en Dagdriv-
 ver, lumpen Knecht
a Vil-lain, en Stielm,
 Eyn, Bedrager
a Drún-kard, en Drunken-
 bolt
a Rake, De-báu-fee, et
 liberlig Afftum
a Glút-ton, en Graadser
a Whore, en Hore
a Prós-ti-tute, en Støge
a Whore-móng-er, en
 Horejæger
a Bawd, en Rufferste
a Pimp, Pán-der, en Hore-
 Vært
an A-dúl-tress, en Kone
 som begaaer Hore-
 rie i Egetskab
a Wíz-zard, en Trolskarl
a Witch, en Trolb, Herc
a Chéat, en Bedrager
a Ly-ar, en Løgner
a Shár-per, en Spisgub
a Bul-ly, en Horeplog
a Crí-mi-nal, en Misvæder
a High-way-man, en
 Stratenrøver
a Re-céi-ver, en Hælere
a Múr-der-er, en Morder
an In-cén-di-ary, en
 Mordbrænder

a Thief, en Tyv
a Pick-Póc-ket, en Loms-
 metys
a Cut-Purse, en Beutel-
 snider
a Church-Rób-ber, en
 Kirketyv
a Tráy-tor, en Forræder
a Blas-phé-mer, en Guds
 Bespotter
 * Im-prí-son-ment, Fæng-
 sel, Arrest
 Pá-nish-ment, Straf
 Tór-ture, the Qués-tion,
 Piinebænk
 Ex-île, Bámish-ment,
 Landsflygtighed
to whip at the Cart's Arse,
 at Kagsstryge
to burn in the Hand &c.
 at sætte Brændemerke
to pinch, at knibe
to hang, at hænge
to quár-ter, at deeles i
 fire Parter
to break on the Wheel, at
 radbrækkes
to put in the Stocks, at
 sættes i Gabelstokken
to stand in the Pil-lo-ry,
 at staae i Pranger
 eller Halsjernet
to burn a-live, at brændes
 levendes
to be-héad, at halsbugges

the Pil-lory,	Prangeren,	Chains,	Lænker, Riæder,
	Halsjernet		Jern
the Stocks,	Gabstøtten	Pét-ters,	Jern paa Fod-
the Gál-lows, (Ty-burn),			derne
	Gallien	Má-ni-cles,	Jern paa
* Gib-bit,	en Vippe		Hænderne
	Gallie	* Dún-geon,	et Hul, et
Slá-ve-ry,	Slaveriet		dyb Arrest Hul

NB. Læseren vil finde en Fortegnelse paa de meest bekjendte
Engelske Nomina appellativa, som hver for sig til-
fiendegiver Rønnets Forskiel med adskillige Navne,
udi mine Rudimentis pag. 132. See og pag. 137. &c.

CAP. II.

The most né-ces-sa-ry ADJECTIVES.

De meest nødvendige Adjectiva.

§. I. Ex-prés-sing
Cólours.

Som giver Farverne
tilkiende.

White,
Black,

Red,

Green,

Blue, Blew,

Yél-low,

hvid

sort

rød

grøn

blaa

gul

Brówn,

Car-ná-tion,

Crím-son,

Scár-let,

Grey,

Púr-ple,

Light,

Dark,

Pale,

Swár-thy,

brun

liv Farve,

Ansigt-Farve

Carmesin-rød

Skarlager

graa

purpur

lys

mør

bleeg

fortladen

Rúd-

Rúd-dy, rødmoset
VÍ-o-let, Violet

§. 2. Ex-pres sing Qua-
li-ties.

Som giver Egenstaber
tilkiende.

Di-ví-ne, gudommelig,

Hú-mane, himmelf

Ce-lés-ti-al, menneskelig

Ter-rés-tri-al, himmelf

Spí-ri-tual, jordf

Sé-cu-lar, aandelig,

wórld-ly, geistlig

Pér-fect, fuldkommen

Im-pér-fect, ufuldkommen

E-ver-lás-ting, ævig,

stedsvarende

Trán-si-to-ry, Pé-rif-h-ing,

forgængelig

Vain, forfængelig

Mór-tal, dødelig

Im-mór-tal, udødelig

Gód-ly, gudelig

Un-gód-ly, ugudelig

Pí-ous, gudfrygtig

Im-pí-ous, ugudelig

Hó-ly, Sá-cred, hellig

Pro-pháne, un-hó-ly, van-

hellig

Just, rígh-teous, retfær-

dig

Un-júst, un-rígh-teous, u-

retfærdig

Good, god, got

Bad, ill, naught, ond,

slæt, daarlig

Wise, un-der-stánd-ing,

viis, forstandig

Fóo-lis'h, taabelig, daarlig

Vír-tuous, dydig, from

Lewd, udydig

Wán-ton, løsgættig

Chaste, fydft

Un-chaste, ufydft

Mó-dest, undseelig, blue-

særdig

Im-mó-dest, ublue

Tém-pe-rate, maadelig

Glút-to-hous, fraadfig

Só-ber, ædrue

Drunck, fuld, drukken

De-vóut, andægtig

Wic-ked, ugudelig

Blas-phé-mous, bespottelig

Sin-cére, oprigtig, ærlig

Fal-se-heár-ted, falsk, svig-

agtig

Hó-nest, ærlig, redelig

Dis bó-nest, bedragelig

True, sand, sandfærdig

Fal-se, falsk

Ré-al, True, ægte, usor-

falsked

Ly-ing, løgnagtig

Coun-ter-feit, forfalsked,

falsk

De-céit-ful, svigefuld

Faith=

Faith-ful,	troe, ærlig	In-dús-trious.	vindssibelig
Faith-less, false.	troeløs	Lá-zy, sløth-ful.	lad,
Cón-stant,	bestandig		doven
In-cón-stant,	ubestandig	As-sí-du-ous.	mæget slittig
Mó-dest, re-fér-ved.	indge-	Nég-li-gent.	forømmelig,
	togen		skodesløs
Wild, wán-ton,	vild,	Thánk-ful, grate-ful.	taf-
	fripostig		nemmelig
Cí-vil, coúr-teous.	høflig	In-gráte-ful.	utafnemmelig
Un-cí-vil.	uhøflig, grov	Meek. Mild.	sagtmodig
Fríend-ly.	venlig	Crú-el.	grum
Un-fríend-ly.	ubvenlig	Re-vénge-ful.	hævngiærrig
Rude, còurse.	grov,	Tame.	tam
	uhøflig	Wild.	vild
Próud.	stolt	Fú-ri-ous.	rasend, som
Lóf-ty, high-mínd-ed.			tager gruelig affied
	høymodig	Strong.	sterk
Húm-ble.	ndmyg	Weak.	svag, skrøbelig
Sim-ple.	ensfoldig	Hé-al-thy.	sund, frisk
Cráf-ty, Sú-b-tle.	snild,	Sick.	syg, svag
	snedig	Crá-zy.	forvirred i hovedet
In-no-cent.	uskyldig	Rich.	rig
Cúl-pa-ble, guíl-ty,	skyldig,	Poor.	fattig
	straffældig	Ná-ked.	nøgen
O-bé-dient.	lydig	Cló-a-thed.	flæd
Dis-o-bé-dient.	ulydig,	Fór-tu-nate, lú-c-ky.	lyk-
	opsetsig		kelig
Lóy-al.	huld, troe	Un-fór-tu-nate,	un-lúc-ky.
Re-bél-lious.	oprørist		ulykkelig
Lí-be-ral.	rund, gavmild	Mí-se-ra-ble, wrét-ched.	
Có-ve-tous.	færrig,		elendig, usel
	gnieragtig	Yóung.	ung
Sá-ving, Spá-ring.	spar-	Old, á-ged.	gammel, be-
	sommelig		daged
Pró-di-gal,	ødsel	Fair, hánd-some.	ndig,
Dí-li-gent.	slittig		smuk
			Come-

Cóme-ly.	deylie, yndig,	Salt, fál-ted.	salt, salted
	meget smuk	Ripe.	moden, moen
Ug-ly, il-fá-vour'd.	hæs-	Un-rípe, green.	umoen,
	lig, grim		raae
Már-ried.	gift	Whóle-some.	sund
Sín-gle.	enkel, ugift	Un-whóle-some.	usund
Lí-ving, a-live.	levende	Long.	lang
Dead.	død	Short.	fort, stæffet
Blés-fed.	velsignet	Great, big.	stor, tyk
Dám-ned.	fordømt	Lít-tle, small.	liden, smal
Sá-ved.	frelst, bierged	Míd-ling.	middelmaadig
Lost.	tabt, forloren,	Broad.	breed
	mist, sat til	Wide.	vid
Fat.	feed	Nár-row, streight.	snæver,
Léan.	maver		trang
An-gry.	lvreed	High.	høy
Quár-rel-some.	Trættestier	Lòw.	lav, nedrig
Warm.	varm	Deep.	dyb
Còld.	kold	Thick.	tyk
Raw.	raae	Thin.	tynd
Boil'd.	kogt	Róund.	rund
Ròst, róas-ted.	stegt	O-val.	aflang, oval
Bá-ked, Bakt.	baged	Square.	firkanted
Cléan, pure.	reen	An-gu-lar.	kanted
Un-cléan, foul, im-púre.	ureen, besmitted	Còurse, coarse.	grov
		Fine.	fin
Múd-dy.	rørt, skiden, tyk	Hól-low.	hul
Cléar.	klar, reen	Só-lid, firm.	fast, tyk og
Fresh.	frisk		tæt
Stale.	gammel	Más-sive.	tyk, stærk af
Rót-ten.	raaden		Arbeyde e. g. en
Sóund.	frisk, sund		Stang &c.
Sweet.	sød	Sharp-poin-ted.	skarp og
Bit-ter.	bæst		spidsed
Sóur.	sur	Sharp-éd-ged.	hvas skarp
Fresh.	fersk		til Eggen
			Blus

Blunt.	flav, stumped	Tén-der.	spæd, sm, fier
E-ven, lé-vel.	jævn, flæt		lig, omhierted, yndig
Smooth.	glæt	Soft.	blød, veeg
Un-é-ven.	ujævn	Hard.	haard
Rough.	ujævn, skarp, haard	Stiff.	stiv
	l. Roff	Moist.	fugtig
Like, é-qual.	lig, lige	Lí-quad.	flydende
Un-like, un-é-qual.	ulig, ulige	Wet.	vaad
Dif-fer-ent.	forskjellig	Dry.	tør
Sé-ve-ral.	adskillig	Whole.	hælt
Light.	let	Bró-ken.	brækket, sønderlagett
Héa-vy.	tung	E-ven.	lige, ligemange
Eá-ty.	let, magelig	Old.	ulige, enkelt og Mageløs
Hard, díf-fi-cult.	haard, vanskelig	Spoil'd.	forderved, spoleret
Con-vé-nient.	beleylig	New.	nye
In-con-vé-nient.	ubeleylig	Old.	gammel
Pleá-sant.	fornyelig, lystig	Sweet.	vellugtende
Un-pléa-sant.	ubehagelig	Stín-king.	ildelugtende, stinkende
A-grée-a-ble.	behagelig, angenem	Far, re-móte.	langt fra, liggende
Dis-a-grée-a-ble.	uangenem	Néar.	nær, nærliggende
Safe.	sikker	Sé-cret.	hemmelig, forborgen
Dán-ge-rous.	farlig	Púb-lic, má-ni-fest.	aabenbar, bekiendt
Use-ful.	nyttig, brugelig	O-pen.	aaben
Use-less.	unyttig, ubrugelig	Shut.	lukket, tillukket
Húrt-ful.	skadelig	Own, pró-per.	eget
Hárm-less.	uskadelig	Stránge.	fremmed
Strait.	lige, snævert	Cóm-mon, ór-di-nary.	almindelig, tilfælles, gemeen
Cróo-ked, bent.	froget, boyet, frum		
Full.	fuld, udstoppet		
Emp-ty.	tom, ledig		
Slów.	langsom, seen		
Quick.	raff, hurtig		

Ex-trá-or-di-na-ry. opper-
 lig, usædvanlig
 Base, Vile. ringe, nedrig,
 lumpen
 Hi-de-ous. sæl, forfækkelig
 Frigh-t-ful. gruelig
 Hór-rid. stig, sæl
 Grim. græslig, grim
 Bright. glimrende,
 funklende
 Shí-ning. skinnende,
 glindsende
 Dull. dunkel, mat, dum
 Ob-scúre. mørk, usor-
 saaelig
 Knòwn. bekiendt
 Un-knòwn. ubekiendt
 Fá-mous. berømt, navn-
 kundig
 In-fa-mous. berøgtet
 Hó-nour-able. ærværdig
 Dis-hó-nour-a-ble. uærlig,
 lumpen
 Prú-dent, dis-créet. for-
 sigtig
 Im-prú-dent, in-dis-créet. ufor-
 sigtig
 Im-pu-dent, Sháme-less u-
 forfæmmed
 Right. ret
 Wrong. uret

Geyl paa Legemet.

Pock-frét-ten. kopared
 Lane. lam, halt
 Hál-ting. hinfende
 Gíd-dy. svimmel
 Croo-ked. froged
 Bán-dy-leg'd. frumbeened
 One ey'd. eenøved
 Squín-ting. skieløved
 Pur-blind. stærblind
 Dumb. dum, stum
 Stút-ter-ing, Stám-me-ring. stammende
 Lis-ping. læspende
 Deaf. døv
 Thick of Héar-ing. tung-
 hørende
 Tóoth-less. tandløs
 Jòlt-héad ded. tykhoved
 Hair-lip-ped. harelipped
 Blúb-ber-lip'd. tykmundet
 Long-tongu'd. en som har
 en lang Tunge
 Fréc-kled. fregned
 Bald. skalded
 Hump-bác-ked. frogryaged
 Gor-bél-ly'd. tykmaved

§. 4. Núm-bers.

Tal.

a Núm-ber. et Tal
 a Cár-di-nal Núm-ber. et
 Hoved-Tal

K

an

§. 3. De-féets of the Bó-dy.

an Or-dinal Númber. et
Ordens Tal

adskillige Classer i nære Ru-
dimentis fra pagina 202 til
208.

NB. Læseren behager at see
disse Tal, som de findes
anført i mine Rudimentis
pag. 149. 150. &c.

§. 5. Use-ful Ad-vérbs.

Nyttige Adverbia.

Disse staaer deelte ubi XX

Derpaa følger Conjunctio-
nerne indtil pagina 210. og
siden Præpositionerne indtil
pagina 213. hvilke alle bør
læres uden ad, det er derfor
re unyttigt her at igientage
dem.

CAP. III.

The most né-ces-sa-ry V E R B S. 3:

De meest nødvendige Verba.

De Verba som trykkes med *aurfiv* ere irregulaire
og findes i mine Rudimentis fra pagina 187.
til 194.

§. 1. Belónging to Stú-dy.

Til Studeringer henhø-
rende.

to téach.

to in-strúct.

to get by Heárt.

to réad.

to per-úse.

at lære andre

at undervise

at lære

uden ad

at læse

at læse igiennem

so

T^a stú-dy.

to léarn.

at studere

at lære selv

to write. at skrive
to re-péat. at igientage
to có py. at udskrive,
copiere

to cor-réct. at rette, for-
bedre

to blot out. at slette ud
to race, scratch out. at
fradse ud

to com-páre. at sammen-
ligne

to com-póse. at sammensette

to trans-láte. at oversette

to sub-scribe, sign. at un-
derskrive

to fold up. at folde, lægge
sammen

to seal. at forsegle

to di-réct a Lét-ter. at
skrive Dyffersten

to de-líver. at levere,
frelse

§. 2. Be-lóng-ing to Speech.

Talen angaaende.

to spéak. at tale, snakke

to dis-cóurse. at discourere

to ac-cóst. at komme
een i tale

to be si-lent. at tie

to pro-nóunce. at udtale,
pronuncere

to talk. at tale

to háb-ble.

to réa-son.

to say.

to tell.

to ask.

to án-swer.

to re-ply. at give Giensvar,

svare paa ny

to con-tra-díct. at sige imod

to dis-púte. at indvende

to ac-cúse. at beskylde,

anklage

to ex-cúse. at undskyldte

to con-féss. at bekende

to de-ny. at nægte

to go to Law. at begynde,

føre Process

to sám-mons, cite. at

siævne

to in-díct. at forelægge,

give en an

to in-díte. at díctere, sige

en til

to prop-óse, pro-póund. at

forestille, sætte sig for

to wit-ness. at vidne

to prove. at bevise, prøve

to con-vínce. at overbevise

to de-fénd. at forsvare

to af-firm, to con-firm. at

bekræfte, bevidne,

gøtgjøre

to judge. at domme

<i>to pass</i> Sên-tence.	at sælde	<i>to dis-praise.</i>	at lasie
	Dom	<i>to scold.</i>	at livers, flamres
<i>to con-démn.</i>	at fordømme	<i>to af-frónt.</i>	at tortere cen
<i>to ac-quit.</i>	at frikende	<i>to curse.</i>	at forbande
<i>to pár-don.</i>	at forlade,	<i>to swear.</i>	at bande, svære
	pardonere	<i>to quár-rel.</i>	at Mundhug-
<i>to de-cláre.</i>	at erklære,		ges, slaes
	forliare	<i>to call.</i>	at kalde, kalde paa
<i>to re-con-cile.</i>	at forsoné	<i>to cry out.</i>	at raabe ud,
<i>to pray, en-tréat, beg.</i>	at bede, begiere		ffrige
<i>to beg, ask</i> Chá-rísty.	at tygge	<i>to call, name.</i>	at nævne
		<i>to call Names,</i>	at skielde,
<i>to pray.</i>	at bede til GUD		give oge Navne
<i>to say</i> Grace.	at læse til	<i>to weep, cry.</i>	at græde,
	Bords		ffrige
<i>to re-túrn</i> Thanks.	at læse	<i>to jest.</i>	at skiemte
	fra Bords	<i>to com-fort.</i>	at trøste
<i>to préach.</i>	at prædike	*****	
<i>to ab-sólve.</i>	at absolvere,	§. 3. Of éating.	
	frikende	Om Spise.	
<i>to ask, re-quire.</i>	at begie-	<i>to hún-ger.</i>	at sulte
	re, fordre	<i>to thirst, be dry.</i>	at tørste
<i>to de-síre.</i>	at forlange	<i>to éat.</i>	at spise, æde
<i>to crave.</i>	at fræve	<i>to drink.</i>	at drikke
<i>to com-mánd.</i>	at besale	<i>to bite.</i>	at bide l. tschaa'
<i>to bid.</i>	at byde Gald paa	<i>to chew.</i>	at tygge
	noget, besalde	<i>to swál-low,</i>	at slugé,
<i>to for-bíd.</i>	at forbyde		svælge
<i>to praise.</i>	at roese	<i>to taste of.</i>	at lippe til
<i>to com-ménd, ap-pláud.</i>	at berømme	<i>to taste.</i>	at smag
<i>to bôast, brag.</i>	at prale	<i>to fast.</i>	at faste
<i>to chide, re-próve.</i>	at	<i>to bréak-fast.</i>	at spise
	overstíende, sætte		Broekost
<i>til rette</i>			to

to dine. at spise Middags
Maaltid
to sup. at spise Aftens Mad
to cut. at skære
to carve. at skære for
to help one. at lægge en for
to fill. at skienke fuld, fylder
to sātis-fy, fill, cloy, glut.
at mette
to serve up. at rette an
to take a-way. at tage bort

§. 4. Of Sléep-ing.

Om Sovn.

to ly, lie. at ligge
to go to bed. at gaæ til
Sengs
to be a-sléep. at sove
to fall a-sléep. at falde i
Sovn
to lull a-sléep. at dyffe i
Sovn
to slúm-ber. at slumme
to nod. at blunde, nikke
to dréam. at drømme
to snore. at snørke
to watch, be a-wáke. at
vaage
to a-wáke, Neut. at vaagne
to a-wáke, wake, Act. at
vække
to rise. at staae op

§. 5. Of Dréssing.

At klæde sig paa.

to dress. at klæde, pynte
to dress one's self. at klæde
sig paa
to put on. at tage paa
to bút-ton one's self. at
knæppe sig til
to comb. at kemme
to pów-der. at pudde
to paint. at sminke
to un-dréss. at klæde af
to pull off one's Cloaths. at
klæde sig af
to un-bút-ton. at knæppe op

§. 6. Of the Senses.

Om Sandserne.

to feel. at føle
to see. at see
to hear. at høre
to smell. at lugte
to taste. at smage
to per-céive. at blive vaer
to look. at see paa
to view. at see til, bese
to look up-on. at see til
to mind. at see til,
passe paa
to lis-ten. at lure paa
to hear-ken. at høre til

to touch. at røre, føle
to handle. at tage i Haanden, eller fat paa
to prick. at stikke
to sting. at stikke med
 Braad
to pierce. at giennemboere
to scratch. at rive,
 giøre rift
to hit. at ramme,
 treffe
to stretch. at strække ud
to spread. at brede,
 spreede ud
to quake, tremble. at
 skjelve, bæve
to tread. at træde, træde
 paa, betræde
to breathe. at drage sin
 Aande
to blow. at blæse, puste
to sneeze. at nyse
to whistle. at fløyte,
 hvisle
to smile. at smile
to laugh. at lee l. la'f
to weep. at græde
to sigh. at sukke
to spit. at spytte
to hick. at hikke
to cough. at hoste l. kaa'f
to hinder. at hindre,
 forhindre
to trouble, disturb. at
 forurolige

to trouble, plague, tire.
 at plage, giøre Uro
to be troublesome. at være
 til Hinder, giøre
 Fortræd

§. 7. Actions of the Mind.

Forstandens Forretninger.

to understand. at forstaae
to perceive. merke,
 skionne
to conceive, apprehend.
 at begribe
to weigh. at overveje
to esteem, value. at
 skattere, vurdere
to judge. at dømme
to know. at vide, kiende
to observe. at legge Merke
 til, observere
to take Notice. at agte,
 tage kiende paa
 een, at antegne
to pry in-to. at see ind i
 en Ting
to search out. at udgrunde,
 ublede
to examine. at forhøre,
 overlægge, exami-
 nere

to part, séparate. at
to ex-pé-rience. at erfare
to find out, dis-có-ver. at
 updage, opfinde
to in-vént. at finde ud,
 opfinde
to con-clúde, in-fér. at
 slutte, domme
to pur-pose. at sette sig for
to de-tér-mine. at beslutte,
 giøre Ende paa
to de-láy, put off at for-
 hale, opsette
to pro-lóng. at forlænge,
 forhale
to fore-wárn. at advare
to ex-hórt. at formane
to ac-quáint, in-fórm. at
 underrette
to ad-ver-tíze. at give til-
 fiende
to make knòwn. at giøre
 bekendt
to con-céal. at skjule
to pró-mise. at love
to feign. at stille sig an
to dis-sémb-le. at fore-
 stille sig
to des-píse. at foragte
to re-mém-ber. at erindre
to for-gét. at glemme
to think. at tænke
to con-sí-der. at betragte,
 betænke
to guéss. at giette

to sus-péct. at mistænke
to be-líeve. at troe
to í-má-gíne. at bilde sig
 ind

§. 8. Of the Pássions.

Om Affeetne.

to love. at elske
to car-éss. at lesse med,
 caressere
to fawn upón. at smigre,
 logre
to flát-ter. at hyfle
to car-jóle, còax. at lokke
 til sig
to make much of one. at
 holde meget af
to em-bráce. at omfavne
to kifs. at kysse
to sa-lúte. at hilse
to make a Bów. at buke
 se for
to cúrt-sy. at neye
to hope. at haabe
to wísh for. at ønske
to de-síre. at begjære,
 forlange, trag-
 te efter
to en-jóy. at nyde,
 besidde
to féar. at frygte,
 frygte for
to be a-fráid. at blive
 bange
 to

to fright. at skrekke,
to des-pair. at fortvile
to ab-stain. at holde sig fra
to hate. at hade
to a-dóre. at tilbede,
dyrke
to fá-vour. at vunde
to o-blige. at giøre sig
forbunden, tvinge
to hó-nour. at ære,
beære
to res-péct. at bevise Ære
to op-póse, cross. at sette
sig imod, hindre
to be a-gáinst. at være imod
to re-fúse. at nægte,
afslaae
to de-ny. at fornægte
to be án-gry. at være
vreed
to constént. at fornøye
to grieve, make sad. at
bedrøve
to grieve, be sad. at være
bedrøvet
to indurn. at sørge
to be mé-lan-cho-ly. at
være melancholisk
to re-pént. at fortryde,
angre
to thank. at takke
to re-joíce, make glad. at
glæde
to be glad, re-joíce. at
glæde sig

§. 9. Of Ex-cer-cise.

Om Øvelse.

to sing. at synge
to dance. at danse
to leáp, jump. at springe,
hoppe
to play. at spille, leye
to fence. at fægte
to fool, play the Fool. at
spøge, flase
to play at Cards. at spille
Kort
to win. at vinde
to lose. at tabe
to vén-ture. at vove
to lay. at vedde
to cut. at tage af,
skære
to sháf-ſe. at blande
to bán-ter. at skiente
to move, stir. at bevæge,
røre sig
to go. at gaae
to come. at komme
to de-párt, go a-wáy. at
gaae bort, rejse
to ar-ríve, come. at kom-
me til
to re-túrñ, come back. at
komme tilbage
to re-coíl, go back. at
vige, vige tilbage
to ap-próach. at nærme
sig til
to

to stand, at staae
to walk, at spadfere
to march, at marchere
to dis-ap-pear, at komme af Synet
to vá-nish, at forsvinde
to run, at løbe
to stay, at tæve, bie
to run away, at løbe bort, desertere
to pur-sue, at forfølge
to fól-low, at følge, følge efter
to shun, at vige til Side fra
to es-cápe, at undkomme, undgaae, undløbe
to o-ver-táke, at forekomme, indhente
to turn, at dreje, vende
to slide, at glide
to léan, at læne, hælde sig til
to léad, at føre an
to fall, at falde
to stúm-ble, at snuble
to go, ad-vánce, at gaae frem
to meet, at møde, komme i Møde
to a-múse, at fornøje
to send, at sende, stifte
to make haste, at haste, skynde sig

to go sóft-ly, at gaae langsom
to sit dówn, at sidde ned
to swim, at svømme
to dive, duck, at dukke
to plunge, at styrte sig ned i Vandet
to drówn, at drukne
to trá-vel, at reyse
to go on horse-back, ride, at ride
to go in a Còach, at køre
to drive, at drive for sig, køre en Vogn
to as-cénd, at stige op, gaae op
to des-cénd, at stige ned
to ac-cóm-pány, at giøre Selskab
to bring, at bringe
to load, at læse, ladde
to fly, at flyve, tage Flugten
to wait, tár-ry at vente, bie, tæve
to re-máin, at blive tilbage
to dwell, at boe
to guide, at vejlede, føre an
to stoop, at bukke sig
to kneel, at knæle, falde paa Knæ
to stág-ger, at rave
to bold, at holde

<i>to vi-sit,</i>	at besøge	<i>to héal,</i>	at heele, læge
<i>to seek,</i>	at søge, lede	<i>to mend,</i>	at forbedre
<i>to find,</i>	at finde	<i>to re-có-ver,</i>	at komme sig,
<i>to rob,</i>	at røve, berøve		bringe i Stand igien
<i>to béat,</i>	at slaae, banke	<i>to die,</i>	at døe,
<i>to wóund,</i>	at saare		item at farve
<i>to kill, múr-der,</i>	at dræbe, slaae ihjel	*****	
<i>to vex, tor-mént,</i>	at plage, pine	§. 10. Of Trá ding.	
<i>to tór-ture,</i>	at pine som ved Tortur	Om Handel og Bandel.	
<i>to cor-réct, chas-tize,</i>	at rette, reyse, straffe	<i>to buy,</i>	at fiøbe
<i>to pú-nish,</i>	at straffe	<i>to sell,</i>	at sælge
<i>to whip,</i>	at pidske, hudslette	<i>to trade,</i>	at handle
<i>to burn,</i>	at brænde	<i>to óf-fer, bid,</i>	at byde
<i>to catch,</i>	at fange		sal, tilbyde
<i>to lá-bour,</i>	at stræbe, arbejnde, trælle	<i>to bár-gain, cháf-fer,</i>	at tinge, afstinge
<i>to main-táin,</i>	at underholde, forsvare	<i>to cost,</i>	at koste, bekoste
<i>to en-déa-vour,</i>	at stræbe	<i>to a-grée,</i>	at accordere, blive eenig
<i>to force,</i>	at tvinge, forcere	<i>to chånge,</i>	at vexle, bytte
<i>to try,</i>	at forsøge, forhøre	<i>to truck, bár-ter,</i>	at tuske
<i>to pro-cúre,</i>	at tilvejebringe	<i>to out bid,</i>	at byde over
<i>to fall sick,</i>	at blive syg	<i>to ex-áct,</i>	at sordre formeget, sælge for dyrt
<i>to purge,</i>	at purgere	<i>to set dówn,</i>	at skrive need, annotere
<i>to vó-mit,</i>	at spye	<i>to place to ac-cóunt,</i>	at føre an til Regning
<i>to sweat,</i>	at svede	<i>to méa-sure,</i>	at maale
<i>to let Blood,</i>	at aarelade	<i>to cut,</i>	at skære, flippe af
<i>to cure,</i>	at curere		to

to weigh, at weye
 to pay, at betale
 to as-sign, at give An-
 viisning paa
 to a-bate, at slaae af,
 formindske
 to give cré-dit, trust, at
 betroe
 to buy up-on Trust, at
 fiobe paa Credit
 to bór-row, at laane,
 borge
 to lend, at borge, ud-
 laane fra sig
 to owe, at skulde,
 være skyldig
 to pawn, at pantssette
 to re-déem, at løse, indløse
 to lose, løse, at tabe, miste
 to ór-der, at ordinere,
 befale
 to re-céive, at antage,
 tage imod
 to de-lí-ver, at levere
 to fór-ward, dis-patch, at
 befordre
 to pro-vide, at besørge,
 forsee
 to pack up, at pakke ind
 to un-pack, at pakke ud
 to re-mít, at remittere,
 sende tilbage
 to at-tách, at beslaae
 to draw up-on, at trække
 paa een
 to in-dórse, at endossere

to ac-cépt, at antage,
 acceptere
 to pro-tést, at protestere
 to give Se-cú-ri-ty, at stille
 Caution
 to in-súre, at assurere
 to rise, gròw déar-er, at
 stige i Pris
 to fall, gròw cheá-per, at
 falde i Pris
 to add, at addere,
 lægge til
 to sub-stráct, at substra-
 here, tage fra
 to mul-ti-ply, at multipli-
 cere, mangsfol-
 diggiøre
 to di-vide, at dividere
 deele ad
 to bál-lance, at ballancere

§. 11. To work.

At arbejnde.

to touch, at røre
 to hán-dle, at tage fat
 paa
 to shut, at lukke
 to dam up, at dæmme op
 to ó-pen, at aabne
 to lift up, at løfte op
 to fill, at fylde
 to pour, at øse
 to spill, shed, at spilde,
 udøse
 to

to dip, steep,	at dyppe	to build,	at bygge
to reach,	at ræffe, naae	to a dörn,	at pryde
	til, give	to guild, gild,	at
to draw,	at tegne,		foraylde
	tappe	to cö ver,	at beske,
to pull, draw,	at slæbe,		bedeske
	træffe	to un-cö ver,	at blotte
to shöw,	at vise	to pull down,	at rive
to min-gle,	at blande		ned
to pull out, stretch,	at	to fish,	at fiske
	strefke ud	to hunt,	at jage
to plant, set,	at plante,	to weave,	at væve
	pode	to tan,	at garve,
to graft,	at pode		berede Huder
to tie, bind,	at binde	to grind,	at slibe,
to un tie,	at lose op		Knive &c. ma-
to knit,	at strikke,		le Korn &c.
	knytte	to kin-dle,	at tænde an
to héap,	at siæble op	to put out, ex-tin-guish,	at slukke
to gá-ther,	at samle		at trykke
to pluck,	at plukke	to print,	at ringe
to réap,	at høste	to ring,	at sye
to tear,	at rive i Stykker	to sew, stitch,	at stoe,
to stain,	at farve	to shoo a Horse,	beslaae
to rinse,	at skylle		at fløve
to sweep,	at soye	to cleave,	at bryde,
to wash,	at toe,	to break,	brække
	vaste		at kaae
to paint,	at male,	to boyl,	at syde,
	sminke	to seeth,	kaae
to limn,	at male i		at siege
	Bandsfarve	to roast,	at bage
to grave, en-gráve,	at	to bake,	at brygge
	stikke ud i Metal	to brew,	at tap-
to bind in,	at binde ind	to bröach,	pe out
to carve,	at hugge ud		to

to stròw, at strøe
 to spread abroad, at spre-
 de ud
 to sòw, at saae
 to mòw, at mòye &c.
 See Gram. p. 187.
 & 196.

§. 12. The Sòunds of
 Béasts & Birds.

Dyrenes og Fuglenes
 Lyd.

the Horse neigbs, Hesten
 brinster
 the Lí-on ròars, Løven
 brøler
 the Ox bél-lows. Stønden
 brøler
 the Còw lòws, Køen
 drønner
 the Hog grunts, Svinet
 grynster
 the Ase brays, Åsenet
 stryder
 the Wolf hówls, Ulven
 tuder
 the Dog barks, Hunden
 giver
 the Fox yelps, Røven
 bieffer

the Hare squeaks, Haren
 piber
 the Cat mews, Katten
 miauer
 the Sheep bleats, Haaet
 bræger
 the Snake his-ses, Slangen
 hvisler
 * the Birds are úsed, Fugle-
 ne plye
 to sing, at synge
 to chirp, at quidre
 to peck, at pikke
 the Cock cròws, Hanen
 galer
 the Pár-rot talks, Papen
 goyen taler
 the Mág-pye-chát-ters, Skar-
 den sluddrer
 the Ká-ven cròaks, Ravnem
 golper
 the Hen-các-kles, Hønnen
 kagler
 the Cháf-finch pinks, Bos-
 finken finker
 the Owl hoots, Uglem
 skriger, hylar
 the Cocks tread, Hønerne
 træder
 the Hens lay Eggs, Høne-
 merne giver Æg
 and brood, or háteh, og
 ligger dem ud.

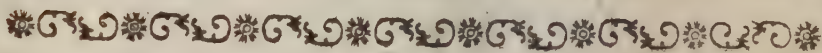
Herpaa følger:

En Samling af nyttige Talemaader. fra
p. I. indtil p. 48.

Ovelse i Conjugationerne indtil p. 50.

En Collection af udsøgte Samtaler.
indtil p. 156.

365 udvalde Engelske Ordsprog. indtil
Enden

Grundig Anvisning

paa en læt og vis Maade

at

Læse og Tale

det

Engelske Sprog,

bestaaende af

1. En Ordrig og velindrettet Ordbog.
2. En Samling af nyttige Talemaader.
3. En Collection af udsøgte Samtaler.
4. 365 udvalde Engelske Ordsprog.

ved

CARL BERTRAM.

De Engelske Ord ere overalt accentuerede.

Kjøbenhavn,

Trykt paa AUCTORIS Beføstning af L. H. L.
1753.

Words in one Lá nguage Elegántly us'd,
Will hárdly in anóther be excús'd,
The Génuine Sense, intélligibly tòld,
Shòws a Translátor bòth Discréet and Bòld.

Earl of Roscomon.

Familiar Phrases,
 ENGLISH and DANISH.
 Meeft brugelige Talemaader,
 Engelsk og Dansk.

I. To ask Something.	Tu ask sum- thing.	I. At begjære noget.
I pray you. Pray give me.	Ey præ ju. Præ givv mi.	Jeg beder jer. Vær saa god at gi- ve mig.
If you please. Be so kind as—	If ju plis. Vi so kejnd æs.	Om I behager. Vær saa artig (from) at.
Bring me those, Reach me that, Lend me this.	Bring mi dhoos Riitsch mi dhætt. Lendd mi dbis.	Bring mig hine. Riit mig det. Laa mig dette (denne).
Go and fetch. Presently Dear Sir Do me that Favour	Go ænd fetsch. Presentli. Diir Sorr. Du mi dhætt sæ- vor.	Gaa og hent. Strax. Kiære Herre. Beviis mig den Gunst.
Do me that Kind- ness. Dear Madam. Grant me that Få- vour.	Du mi dhætt Kejdnes. Diir Mæddæm. Grant mi dhæt Sævor.	Beviis mig den Gødhed. Kiære Madame. Lad mig nyde den Gunst.
I beseech you) I entreat you) I conjure you.	Ej bisitsch ju. Ej intriit ju. Ej kaann-dschur ju	Jeg beder jer. Jeg beder jer in- derlig.
I beg it as a Favour.	Ej begg it æs æ Sævor.	Jeg begjærer det samen Gunst.
Oblige me so far.	Aabblendsch mi so farr. A	Tiaa mig saa vidt. II.

II. Exprés- sions of Kindness.

My Life
My dear Soul

My dear, Déaree.

My Love.
My Delight.

My little Dárling.

My little Héart.
My dear Child.

Sweet Héart.
My little Hóny.

My prétty Angel.

My Duck

My all

Expres- schonns af Keindnes.

Mej Leif.
Mej diir Sool.

Mej diir, diiri.

Mej Lovv.
Mej dilejt.

Mej littel da'r-
ling.

Mej littel ha'rt.
Mej diir tschejld.

Swiit ha'rt.
Mej littel Honni.

Mej pritti En-
dschell.

Mej doff.

Mej abl.

2. Venligheds Expressio- ner.

Mit Liv.
Min dyrebare
Siæl.

Min Skat, min
Hierte.

Min Allerkiereste.
Min Fornøjelse,
Glæde.

Min lille Kæledeg-
ge.

Lille Hierte.
Mit kiere (Hierte)
Barn.

Søde Hierte.
Min lille Høning,
søde Mor.

Min smukke Engel.

Min And, min
Snut.

Min Alting.

III. To thank and complé- ment, or shòw civi- lity.

I thank you
I give you Thanks

Tu dhænk and Raam- pliment, aarr scho- sivilliti.

Ej dhænk ju.
Ej giv ju dhænk.

3. Til at tak- ke, og com- plementere el- ler vise Hof- lighed.

Jeg takker jer.
Jeg siger jer Tak.
I rén-

I render you Thanks	Ej render ju dhænts.	Jeg siger jer Tak igien
I humbly thank you.	Ej om-bli dhænt ju.	Jeg takker ydmysgt
Many Thanks	Mæ-ni dhænts.	Mange Tak.
I will do it with Pleasure.	Ej vil du it vidh Ples-schørr.	Jeg vil giøre det med Gornoyesse.
With all my Heart	Vidh-ahl mei ha'rt.	Hiertelig gierne.
Heartily, willingly	Ha'rtili, villingli.	Gierne.
I am obliged to you	Ej æmm-aabblei: dschid tu ju.	Jeg er jer forbunden.
I am wholly yours	Ej æmm hoo-li jurs.	Jeg er eder gandske hengiven.
I am your Servant	Ej æmm jar Sa'r-vent.	Jeg er eders Tiener
Your most humble Servant	Jur moost ombil Sa'rvant.	{ Eders ydmyske Tiener. Underdanigst: Tie- ner.
You are too obliging	Ju ær tun abblei: dsching.	Jer alt for artig.
You give your self too much Trouble	Ju giv jur self tun motsch trobbel.	J giør jer alt for megen Umag.
I find none so,	Ej feind naann so	Aldeeles ingen,
I can serve you	ej kæn sa'ro ju	naar jeg kun kan tiene eder.
You are very kind	Ju ær verri feind	Jer særdeeles from
You are very civil	Ju ær verri sivoil	J er særdeeles hof- lig.
That is kind	Dhætt is feind.	Det er venligt.
That was kindly done	Dhætt huaas feindli duun.	Det var et Vene stykke.
What will you be pleased to have?	Suaatt vil ju bi plüsid tu hæv.	Hvad behager E- der? Hvad lyjer Jat have.

I desire you to be free	Ej di-sejr ju tu bi frii.	Jeg beder, undsee jer ikke.
Without Compliments	Huid aut Kaampliments.	Uden Complémenter.
Without Ceremony	Hvid aut Sørri-monni.	Uden Ceremonie.
I love you from my Heart	Ej lovv ju fraam mei ba'rt.	Jeg elsker jer hjerdelig.
And I also you.	End ej ahl-so ju.	Og jeg ligeledes eder.
Rely upon me	Ri-lej oppann mi.	J maa lide paa mig.
Depend upon it	Dispend oppaann it.	Det kan J forlade jer paa.
Command me	Komma'nd mi.	J vil kun befale mig.
Honour me with your Commands	Hannør mi hvid jur komma'nds.	Gjør mig den Ære at befale mig.
Have you any Commands.	Hæv ju ænni komma'nds.	Haver J noget at befale.
Have you anything to command me	Hæv ju ænni dbing tu komma'nd mi.	Har J nogen Ting at befale mig.
You need but command	Ju niid bott komma'nd.	J behøver kun at befale.
Dispose of your Servant	Dis-poos af jur Sarvænt.	J behager ester Tykke at befale over jeres Diener.
I only wait for your Commands	Ei oon-li huæt saarr jar komma'nds	Jeg venter kun ester eders Befaling.
Say what I can serve you in	Sæ buætt ei kæn sa'rv ju inn.	Sig mig hvad jeg kan tiene eder i.
Do but speak the Word	Du bott spik dhi huordd.	Sig kun til.

You do me too much Honour.	Ju du mi tau motsch Mannorr.	I gior mig alt for megen Vre. eller, I gior for me- get af saa lidet.
You honour me exceedingly Let us forbear Complements.	Ju aannorr mi ex- süd:dingli. Let os saarrbær Raampli- ments.	I gior overmaadig meget af mig. Lad os spare Com- plimenter.
I pray forbear Cé- remonies Present my Service to her Remember my Re- spects to her Remember me to him I will not fail	Ei præ saarrbær Sörrimonnis. Present mei Sa'viff tu berr Remember mei rispects tu orr Remember mi tu bimm. Ei vil naatt sæl.	Jeg beder, lad Cere- monier fare. Formæld hende min Respect. Hils ham fra mig. Det skal vist nok ske.
Remember my Love to them Present my Re- spects to my Lá- dy Present my Duty to him Remember me kindly to Madam your— Go before I am ready to fol- low After you Sir I know my Duty	Remember mei Lovo tu dhemm Present mei res-spekts tu mei Læ di. Present mei du ti tu bimm. Remember mi feindli tu Mæddæmm jur Go bisoor. Ei æmm reddi tu fallo After ju Sorr. Ei no mei duti.	Formæld dem mit sierlige Densteb. Formæld Frue min Respect. Formæld ham min Pligt. Formæld Madame deres . . . min venlig Hilsen. Gaa foran. Jeg er færdig at følge Efter jer min Herre. Jeg veed min Skyl- dighed.

Excuse me Sir	Ex skius mi Sorr	Torlad mig det, min Herre.
I know too well what, I owe you	Ei no tuu buell huatt, ei o ju.	Jeg veed alt for vel hvad, Jeg er eder skyldig.
I will not forget my self so far as that comes to	Ei vil naatt far: get mei self so far æfs dhætt koms tu.	Jeg skal ikke glem- me mig selv saa vidt.
I am ashamed of all your Civili- ties.	Ei æmm æs schæ: med av abjur Siv vil li tis.	Jeg undseer mig for eders store Høflighed.
No more of that I pray	No moor av dhætt ei præ.	Nok af dette, fiere!
Let us forbear these modish Compiements.	Lett os forber dhiis mo-disch Baammpli- ments.	Lad os ende denne Modens Cere- monie.
You will have me then commit a Piece of Rude- ness	Ju vil bæv mi dhenn kom- mitt æ Pliis av Raudness	J vil have, jeg skal beaae en Grov- hed.
I shall do it to please you	Ei schæll du itt tu plis ju	Jeg skal gjøre det for at søye jer.
It is purely to obey you.	Itt is pjur-li tu aabba ju.	Det skeer allene jer til villie.
To please you	Tu plis ju.	Til at fornøye jer.
I do not love so many Ceremo- nies	Ei du naatt lovv so mæ ni Spr- rimonnis.	Jeg er ingen Elsker af saa mange Ce- rimonier.
I am not for them	Ei æmm naatt for dhem.	Jeg er ikke derfor.
That is the best Way	Dhætt is dhi best Væ.	Det er den beste Vey.
You are in the Right	Ju ær inn dhi reit.	J har ret.

IV. To affirm,
deny, con-
sent.

Tu æf-fœrm,
Dinei, Kaan-
sent.

4. Til at be-
kræfte, nægte
og samtykke.

It is true.

Itt is tru.

Det er sandt.

Is it true?

Is itt tru.

Er det sandt.

It is but too true.

Itt is bodd tuu
tru.

Det er alt for
sandt.

To tell you the
Truth.

Tu tell ju dhi
trudh.

For at sige jer
Sandhed.

Really it is so.

Rielli it is so.

Det er virkelig saa.

Who doubts it?

Ju dauts itt.

Hvo tvivler der-
paa?

Who questions it?

Ju kvest-tjonns-
itt.

Hvo gjør Iven-
ding derimod.

There is no doubt
of it.

Dhær is no daut
av itt.

Der er ingen Tvivl
paa.

I believe yes.

Ei bi-liiv jis.

Jeg troer ja.

I believe not

Ei bi-liiv naatt.

Jeg troer nej.

I say yes

Ei se jis.

Jeg siger ja.

You say no?

Ju se no.

Jeg siger nej.

I say it is not.

Ei læ itt is naatt.

Jeg vedder, det er
ikke saa.

Yes faith

Jis sædh,

Ja min Troe.

In my Conscience.

Jinn mei Kaann-
schens.

Paa min Samvit-
tighed.

Upon my Life

Oppaann mei
Leif.

Saa sandt jeg le-
ver.

Let me die if I tell
you an Untruth,
(a Lye.)

Lett mi dei if ei
tell ju ænn on-
trudh (æ lei.)

Gid jeg maae døe,
om jeg lyver.

Yes I swear

Jis ei soær.

Ja jeg svær jer til.

As I am a Gentle-
man.

Æs ei æmm æ
dschentilmænn.

Saa sandt jeg er en
brav Mand.

As

As I am an honest Man	Es ei æmm ænn aanneft Mænn.	Saa sandt jeg er en ærlig Mand.
As I am a Man of Hónour.	Es ei æmm æ Mænn af aan- nør.	Saa sandt jeg er en Mand af Hón- neur.
Upón my hónest Word.	Oppaan mei aan- nest huordd.	Paa min Troe og Love.
Upón my Hónour	Oppaann mei Nannør.	Paa min Tre.
Upón my Crédit	Oppaann mei Kred:ditt.	Paa min Parole.
Believe me	Bi-liiv mi.	Troe mig.
I can tell you	Ei kenna tell ju.	Jeg kan sige jer.
I can assure you	Ei kenna æs-siur ju.	Jeg kan forsikre jer.
I could lay some- thing	Ei kuld læ som- dhing.	Jeg tør vedde med jer.
Do not you jest?	Du natt ju dschest	Skienster I ikke?
Are you sérious?	Er ju sérios.	Er I alvorlig?
Are you in éarrest	Er ju inn ærrest	Er det jer Alvor?
I am in éarrest	Ei æmm inn ær- rest.	Det er mit Alvor.
I do not jest.(joke)	Ei du naatt dschest (dschoot)	Jeg skienster ikke.
I wárrant you	Ei huaarrent ju.	Jeg er jer god der- for.
I protést	Ei pro:stest.	Jeg forsikre dyre.
You have guéssed ríght	Ju hæv ges-sedd reit.	I har giettet ret.
You have hit it	Ju hæv hitt itt:	I har truffet det.
You have hit the Nail on the Head	Ju hæv hitt dhi Næl aann dhi hedd.	I har truffet det rigtig. I har ramt det paa et Haar.
I believe you	Ei bi-liiv ju.	Jeg troer jer.

One may believe you	Zuaann mæ bi liiv ju.	Man kan troe jer.
That is not impossible	Dhætt is naatt im-paassibbel.	Det er ikke umueligt.
Well, let it be so	Zuell, lett itt bi so.	Vel, lad det saa være.
Well and good	Zuell ænd gudd.	Vel og godt.
Well, in good Time	Zuell inn gudd Teim.	Vel an, i en god Stund.
Softly	Sabst-li.	Sagte.
Fair and softly	Sær ænd sabst-li.	Stil og langsom.
Is it not true	Is itt naatt tru.	Er det ikke sandt?
It is not true	Itt is naatt tru.	Det er ikke sandt.
That is false	Dhætt is sabls.	Det er usandt.
That is a Lie	Dhætt is æ lei.	Det er en Usand- færdighed.
That is an Untruth	Dhæt is ænn Un trudh.	
I did but jest	Li didd bott dschest.	Jeg skiemtede kun.
I did it in jest	Li didd itt inn dschest.	Jeg gjorde det i Skiemt.
I said it in jest	Li sæd itt inn dschest.	Jeg sagde det i Skiemt,
Yes indeed, certainly	Jis in diid sa'r, tæ-li.	Ja i Sandhed. vt- selig.
Yes truly	Jis tru-li.	Ja sandelig.
I will	Li vil.	Jeg vil.
I consent to it	Li kaannsent tu itt.	Jeg samtykker deri.
I give my Consent to it	Li giv mei kaannsent tu itt.	Jeg giver mit Samtykke der- til
I grant it	Li gra'nd itt.	Jeg tilstaaer det.
I am not against it	Li æmm naatt æ, gænst itt.	Jeg er ikke deri- mod.

I agrée to it
Done
I will not
I am against it.

Ei æ grii tu itt.
Donn.
Ei vill naatt.
Ei æmm æ-ge'nst
itt.

Jeg indgaaer det.
Top, vel an!
Jeg vil ikke.
Jeg er derimod.

V. To con-
sult, or Con-
sider.

Tu faann-
solt, aar
faann-
siddet.

5. Alt raadfø-
re, eller be-
tænke sig.

What is to be do-
ne?

Huaatt is tu bi
donn.

Hvad skal man giø-
re?

What shall we do?

Huaatt schæll vi
du.

Hvad skal vi giøre?

What think you?

Huaatt thinf ju

Hvad tænker J?

What do you ad-
vise me to do?

Huaatt du ju æd-
væis mi tu du?

Hvad raader J
mig at giøre?

What Rémedy is
there for it?

Huaatt rem med-
di is dhær for
itt.

Hvad Raad er der-
til?

What Course must
we take?

Huaatt Koors
most vi tæll?

Hvad skal vi gribe
til?

Let us do so and so

Lett os du so ænd
so

Lad os giøre saa og
saa

Let us do one
thing

Lett os du huann
thing.

Lad os giøre een
Ting.

It will be better to

Jtt vil bi better
tu.

Det er best at

Hóld a little, stop

Hoold æ littel
stop

Hold lidt, stop.

Would it not be
better that

Hvuld it naat bi
better dhætt

Skulle det ikke væ-
re bedre, at

I had ráther

Ei hædd rædher

Jeg gad heller.

You had best to

Ju hædd best tu

Det er best at J

Let

Let me alone	Lett mi æ-loon.	Lad mig derom, lad mig være.
Were I in your Place	Hvær ei inn þu þ æs	
If I were you I	Þæt ei hvær þu ei.	Vær jeg i jer Sted.
It is all one.	Þæt is æhl buaann.	Det er lige meget.
It is the same Thing.	Þæt is dhi sëm Þhing.	Det er det samme.

VI. Of Eating, and drinking.

Alv ii-ting and Drin-ting.

6. Alt æde og drikke.

I have a good Stomach	Æi hæv æ gudd stöm-mæf.	Jeg har god Appetit.
I have no Appetite	Æi hæv no æppi-teit.	Jeg har ingen Appetit.
I am hungry	Æi æmm hon-gri.	Jeg er hungrig, sulten.
I am very hungry	Æi æmm verri hon-gri.	Jeg er gandske sulten.
I am sharp set	Æi æmm scharp sett.	Mine Larme svi-er af sult.
I am almost starv'd	Æi æmm æhlmo'st starv'd.	Jeg er næsten for-hungred.
Methinks I could eat a nice Bit, if I had it	Mi-thinks ei kuld itt æ neis bitt if ei hædditt.	Mig synes jeg kun-de spise en Lef-fer-Bisgen, om jeg havde den.
I have eat nothing yet.	Æi hæv iit noth-ing iit.	Jeg har ikke spist noget endnu.
I have fasted till now	Æi hæv fa'sted till nau.	Jeg har fastet ind-til nu.
Eat something	Þit somm-thing:	Spis noget.
What will you eat	Hvaatt vil þu iit.	Hvad vil I spise.
		I could

I could éat a Bit of something.	Ei kuld iit æ bitt av somm-thing	Jeg kunde spiise en smule af noget.
Give me some- thing	Giv mi somm- thing.	Giv mig noget.
I have éat e- nough	Ei hæv iit i noff.	Jeg har spiist nok.
I am sâtissfy'd	Ei æmm sættis- feid.	Jeg er fornøyet.
I have stay'd Hún- ger	Ei hæv stæ'd hon- ger.	Jeg har stillet Hungeren
I have éat my fill.	Ei hæv iit mei fill.	Jeg har spiist mig mæt.
Will you éat ány more.	Vil ju iit ænni moor.	Vil J spiise noget meer.
I have no more stó- mach	Ei hæv no moor stommak.	Jeg har ingen meer Appetit.
My Appetite is gone	Mei æppeteit is gaann.	Min Appetit er borte.
I am dry	Ei æmm drei.	Jeg er tørstig.
I am véry thirsty	Ei æmm verri thorsti.	Jeg er meget tør- stig.
I am almóst chóa- ked with thirst.	Ei æmm ablmo'st tschoo-ked hvid thorst.	Jeg er næsten død af Tørst.
Give me to drink	Giv mi tu drink.	Giv mig noget at drikke.
Will you have some Drink	Vil ju hæv somm drink.	Vil J have noget at drikke?
I could drink a Glas of Wine. or Beer	Ei kuld drink æ Glas av huein aarr biir.	Jeg kunde drikke et Glas Vin, eller Øll.
Drink then	Drink dhenn.	Drik da.
I have drunk e- nough	Ei hæv dront i noff.	Jeg har druffet nok.

I can drink no more	Li kæn drink no moor.	Jeg kan ikke drikke meer.
I have lost my Thirst	Li hæv lahst me; thorst.	
I am no more dry	Li æmm no moor drei.	Min Tørst er forbi.
My Thirst is quenched	Mei thorst is kvæntshed.	Min Tørst er slukket.

VII. Of Going, Coming, Scirring.	Av go-ing, Komning, Stor-ring.	7. At gaae, komme, og røre sig.
From whence come you?	Fraamm huenss komm ju.	Hvor kommer I fra?
Where have you been?	Suær hæv ju binn	Hvor har I været?
Whither do you go?	Huid dher du ju go.	Hvor gaar I hen?
Where are you going?	Suær ær ju go-ing.	Hvor gielber I hen?
I come from	Li komm fraamm	Jeg kommer fra.
I go to	Li go tu.	Jeg gaar til.
Come in	Komm inn.	Kom ind.
Come up	Komm opp.	Kom op.
Come hither	Komm hid dher.	Kom hid.
Come down	Komm dann.	Kom ned.
Go out	Go aut.	Gaa ud.
Come on	Komm aann.	Kom nærmer.
Come forward	Komm for-va'rd	Kom frem.
Stay there	Stæd hæv	Bliv der,
Do not stir from thence	Du naatt storr fraamm dhenss	Diig ikke derfra.
Come near me	Komm nær mi.	Kom nær til mig.
Stand further off	Stænd for-ther aaff.	Staae længere bort.

Get you gone	Gett ju gaann.	Bef, gaac bort.
Go your Ways	Go jur we's.	Gaac jer Bey.
Go back a little	Go baekk æ littel.	Gaac libt tilbage.
Stay a little	Stœ æ littel.	Bie libt.
Stay for me	Stœ for mi.	Bie ester mig.
Will you stay long	Vil ju stœ laangg.	Vil I bie længe?
Do not go so fast	Du naatt go so fa'st.	Gaac ikke saa fast.
You go too fast	Ju go tuu fa'st.	I gaaer for fast.
Walk faster.	Kuabk fa'fter.	Gaac bedre til.
How slow you go	Hau slo'ju go.	Hvor langsom gaaer I ikke.
You creep along.	Ju kriip æ-laangg	I kryber kun af sted.
Do not touch me	Du naatt totsch mi	Rør mig ikke.
Get you out of my sight	Gett ju aut av mei seit.	Gaac bort fra mine Døne.
Let that alone	Lett dhætt æ loon.	Lad det blive.
Why? why so?	Huei? Huei so?	Hvorfor? Hvi saa?
Because	Wikaus.	Kordi.
I am well here	Ei æmm huell bliir.	Jeg befunder mig aet her.
The Door is shut	Dhi door is schott.	Døren er lukket til.
The Gate is open	Dhi Gat is o: penn.	Porten er aaben.
Open the Window	Openn dhi huin: do.	Luf Vinduet op.
Shut the Wicket	Schott dhi huik: fett.	Luf Porte-Døren.
The Door stands a- jar	Dhi door stands æ dschærr	Døren staaer paa Klem.
Come this Way	Kom dhiss Hæc.	Kom denne Bey. Go

Go that Way	Go dhætt huc.	Gaa den Vey.
Pass this Way	Paß dhiss huc.	Gaa den Vey for- bi.
Go up that street	Go opp dhætt frit.	Gaa op ad den Ga- de.

VIII. To ask
a Question.

How do you say?

What have you
lost?

What do you look
for?

What is that?

What is the Matter?

What do they say?

What do you
mean?

What means this?

What is that good
for?

What do you
think?

To what Purpose
is that?

Why did she say
that?

Tell me

May a Body ask
you

Tu a'f æ
fvest-jom.

Hau du ju sæ.

Huaatt hæv ju
lahst.

Huaat du ju luk
for.

Huaatt is dhætt.

Huaatt is dhi
Mætt.

Huaatt du dhæ
sæ.

Huaatt du ju
miin.

Huaatt miins
dhiss.

Huaatt is dhætt
gudd for.

Huaatt du ju
think.

Tu huaatt por-
poß is dhætt.

Huei didd schi sæ
dhætt.

Tell mi.

Mæ æ baaddi a'f
ja.

8. At spørge
om noget.

Hvorledes siger J?

Hvad har J tabt?

Hvad leder J efter?

Hvad er det?

Hvad er Sagen,
hvad er paa fær-
de.

Hvad siger de?
hvad siger man?

Hvad mener J?

Hvad vil dette sige?

Hvad nytter det
til?

Hvad tænker J?

Hvortil, eller i
hvad Henseende
er dette?

Hvorfor sagde hun
det?

Siig mig.

Maae man spørge
J?

May

May one knòw	Mæ huaam no.	Maae man faae at vide?
What do you ask?	Huaatt du ju a'sk.	Hvad forlanger J?
Why did you ask?	Huei didd ju a'sk.	Hvad begiærte J.
Hów Sir	Sau Sorr.	Hvordan min Herre?
What shali we do	Huaatt schæll vi du.	Hvad skal vi tage os for?
What is to be done	Huaatt is tu bi donn.	Hvad skal der beslilles?
What do you want	Huaatt du ju huaant.	Hvad begiærer J?
What will you please to have	Huaatt vil ju pliis tu bæv.	Hvad behager jer?
Answer me quickly	Wnser mi foik li	Svar mig strax.
Inquire of him	Infoeir av himm	Erkynbigge jer hos ham.
Why do you not answer	Huei du ju naatt a'nsfer.	Hvorfor svarer J ikke?

IX. Of knòw-
ing, béing ac-
quainted, for-
gétting, Re-
membering.

Alf no-ing,
bi-ing æf.
Fvæn-
ted,
forgetting,
ri-mem-
bering.

9. Alt vide,
være bekiendt
med, glemme,
og erindre.

Do you knòw that?
I do not knòw
I knòw not
I knòw nóthing of
it
She knòws it
Did he knòw it?

Du ju no dhætt
Ei du naatt no.
Ei no naatt.
Ei no noth-ing
av itt
Echi no's it.
Didd hi no itt.

Veed I det?
Jeg veed det ikke.
Jeg veed ikke.
Jeg veed ikke noget
deraf.
Hun veed det.
Vidste han dette?

He

He shall know nothing of it	Hi schæll no no thing av itt.	Han skal ikke saae det at vide?
Did he not know of it?	Didd hi naatt no av itt.	Vidste han ikke der af?
He never knew anything	Hi never nun æn ni thing	Han har aldrig vidst nogen Ting.
I knew it before you.	Ei nun iit bisoor ju.	Jeg vidste det før J.
Not that I know.	Naatt dhætt ei no.	Ikke det jeg veed.
Do you know him?	Du ju no himm.	Kiender I ham?
Does she know them?	Doss schi no dhemm.	Kiender hun dem?
I know them all	Ei no dhemm abl.	Jeg kiender dem alle.
I do not know them	Ei du naatt no dhemm.	Jeg kiender dem ikke.
We know one ano- ther	Vi no buaann æn- nother.	Vi kiender hveran- dre.
We are acquainted together	Vi ær ælfoæn ted tu-ged her.	Vi ere bekiendte sammen.
We have been long acquainted to- gether.	Vi hæv binn laang ælfoæn- ted tu-ged her.	Vi har været læn- ge bekiendte.
Do not you know me?	Du naatt ju no mi.	Kiender I mig ikke.
I believe I have known him by sight	Ei bilitv ei hæv noon himm bei seit.	Jeg troer jeg har kiendt ham af Afsende.
I knew them by Reputation	Ei nau dhemm bei ripjutæ schonn.	Jeg kiendte dem af Rygte.
He knew her well	Hi nau hør huell.	Han kiendte hende vel.
Do you know me?	Du ju no mi. C	Kiender I mig? I have

I have forgót your Name	Ei hæv forgaatt jur Næm	Jeg har vidst jer Navn.
Have you forgót me?	Hæv jø forgaatt mi.	Har I glemt mig?
Does the Ládý knów you?	Doss dhi læ di no ju.	Kiender Fruen jer?
She does not knów me	Schi doss naatt no mi.	Hun kiender mig ikke.
The Géntleman says he does	Dhi dschentilmæn ses hi doss.	Monsieur siger han gjør.
Yes, he knòws me	Jis hi noos mi.	Ja, han kiender mig.
He has forgót me	Ei hæs forgaatt mi.	Han har glemt mig.
She knòws me no more	Schi noos mi no moor.	Hun kiender mig ik- ke meer.
I have the Hónour to be knòwn to him	Ei hæv dhi aan- nørr tu bi noon tu himm.	Jeg har den Ære at være kiendt af ham.
Do you remémber that?	Du ju rimember dhætt.	Kan I erindre det?
I do not remémber it	Ei du aaatt ri- member itt.	Jeg erindre det ikke.
I remémber it véry well	Ei rimember itt verri huell.	Jeg erindre det me- get vel.
Now I call it to Mind	Naa ei fahl itt tu meind.	Nu kan jeg erindre mig det.
It wóuld not énter into my Head	Jtt hould naatt enter intø mej hedd.	Det kunde jeg al- drig faae i mit Hoved.
You have a bad Mémoire	Ju hæv æ hædd Mem-mori.	J har en slet Hu- sommelje.
You remémber nó- thing	Ju rimember noth-ing.	J husker ingen Sag.

X. Of Spéaking, Dóing.

Spéak aloud, lóu-der

You spéak too slów

Whom do you spéak to?

Do you spéak to me?

Spéak to him

Spéak English

Do you spéak Dá-nish?

Can you spéak French

I spéak it a little

What do you say?

What did he say?

I say nóthing

I said nóthing

Hòld your Tongue

I hòld my Tongue

She will not hòld her Tongue

She does nóthing but prátte and táttle

Is her Móther up

I was tòld so

They say so

Every one says so

21. Of spiiking du-ing.

Spiik æl-laud, laud-der.

Ju spiik tu slo.

Surum du ju spiik tu.

Du ju spiik tu mi

Spiik tu himm

Spiik ing lisch

Du ju spiik Dæ-nisch.

Kann ju spiik Srentsch.

Ei spiik itt æ littel

Suaatt du ju sæ

Suaatt didd hi sæ.

Ei sæ noth-ing

Ei sæd noth-ing

Szòold ju tong

Ei hoold mei tong

Schi vil naatt hoold horr tong

Schi doss no-thing bott præ-tel ænd tættel.

Is horr modh-er op

Ei huaas toold so

Dæ sæ so

Ev-veri huaann sæs so

10. Of tale og giøre.

Tal høyt, endnn høvere.

J taler for lang-somt.

Hvem taler J med?

Taler J til mig?

Tal til ham.

Tal Engelsk.

Taler J Dansk?

Kan J tale Fransk.

Jeg taler lidet.

Hvad siger J.

Hvad sagde han?

Jeg siger intet.

Jeg sagde intet

Hold jer Mund, tie.

Jeg tier jo stille.

Hun vil ikke holde Munden.

Hun gjør ikke andet end slud-dre.

Er hendes Mor op-pe

Det var mig sagt.

De siger saa.

Enhver siger det.

Mister told me so	Mister toold mi so	Monsieur fortalte mig det.
Miss A told it me	Miss toold itt mi	Jomfrue A. fortal- te mig det.
Did she tell it you?	Didd schi tell itt ja	Sagde hun jer det?
Who told them?	Ha toold dhemm	Hvo fortalte dem det?
I do not believe it	Ei du naatt bi- liiv itt.	Jeg troer det ikke.
That is a sham	Dhætt is æ schæmm	Det er kun opdigted Løp
What does he say?	Huaatt dols hi sæ	Hvad siger han?
What did she say to you?	Huaatt didd schi sæ tu ja	Hvad sagde hun til jer?
He said he would	Hi sæd hi hould	Han sagde han vil- de
She said nothing to me	Schi sæd noth-ing tu mi	Hun sagde ikke no- get til mig:
He told me News	Hi toold mi Naus	Han fortalte mig Nyt
Mister N. told me News	Mister toold mi Naus.	Monsieur fortalt mig Nyt
Do not tell him that	Du naatt tell himm dhæt	Sig ham det ikke
I will not tell him	Ei vil naatt tell himm	Jeg vil ikke sig ham det
Have you said that?	Hæv ju sæd dhætt	Har I sagt det?
No, I did not say so	No, ei didd naatt sæ so	Nei, jeg har ikke sagt det
What do you do?	Hvaatt du ju du	Hvad bestiller I?
What have you done?	Huaatt hæv ju denn	Hvad har I bestilt?
I do nothing	Ei du noth-ing	Jeg bestiller ingen Sag

I have

I have not done it	Li hæv naatt doim itt	Jeg har ikke gjort det
Have you done?	Hæv ju donn.	Er I klar?
Have you not done yet?	Hæv ju naatt doim jitt	Er I ikke færdig endnu?
What is she doing?	Huaatt is schi du, ing	Hvad bestiller hun?
What does he?	Huaatt dofs hi	Hvad tager han sig for?
Will not they do it?	Vii naatt dhæ du itt	Vil de ikke forrette det?

XI. Of Héar-
ing, Hearken-
ing.

Av Híring,
Hærfening.

II. At høre,
og agte.

Do you hear me?	Du ju hiir mi	Hører I mig!
I do not hear you	Li du naat hiir ju	Jeg hører jer ikke
I cannot hear her	Li kannaatt hiir orr	Jeg, ikke høre kan hende
Speak that all may hear you	Spiik dhætt ahl mæ hiir ju	Tal saa at alle kan høre jer
Hark ye	Hærf j	Hør!
I hear you	Li hiir ju	Jeg hører jer
When did you hear it?	Huenn didd ju hiir itt	Naar hørte I det?
I heard it to Day	Li hørdd itt tu dæ	Jeg hørte det i Dag
I never heard it	Li nevvær hørdd itt	Jeg har aldrig hørt det
I listen, to what you say	Li listæn tu huaatt jæt se	Jeg giver agt paa hvad I siger
I give you the Hearing	Li giv ju, dhi hiiring	Jeg hører jer med Agtsomhed
Be quiet	Blævet ett	Være stille.

Do not make a Noise	Du naatt mæk æ nðis	Gjør ingen Allarm
What a Noise you make	Suaatt æ Nðis ju mæk	Hvilken Støi J gjør.
One cannot hear another speak	Suaann kænnaatt hiir ænnoth ær spiff	Man kan ikke høre hinuanden Tale.
What a thundring noise you make there	Suaatt æ thondring nðis ju mæk dhær	Hvilken usorff med Bulder i gjør derhen.
You break my Head	Ju bræk mei hedd	J bryder mit Hoved
You distract me	Ju dist-rækt mi	J forvirre mig
You deafen me	Ju def-fen mi	J døver mig.
You make my Head giddy	Ju mæk mei hedd giddi	J gjør mit Hoved hvimmel
You are trouble-some	Ju ær trob-bil-somm	J er mig kiedsommelig

XII. Of Understanding, or Apprehending.

Do you understand him?

Did you understand what they said?

Do you understand me well?

I understand you I do not understand it

I understand it pretty well

XII. Of Understanding, or Apprehending.

Du ju onderstånd himm

Didd ju onderstånd hvaatt dhæ sæd

Du ju onderstånd mi huell

Ei onderstånd ju Ei du naat onderstånd itt

Ei onderstånd itt pritti huell

12. At forstaae, og begribe.

Forstaaer J ham?

Forstaaer hvad de sagde?

Forstaaer i mig vel?

Jeg forstaaer jer Jeg forstaaer det ikke

Jeg forstaaer det temmelig vel

Does

Does Míster under- stánd it?	Doss Míster on- derstænd itt	Forstaaer Monsieur det?
Does the Géntle- man understánd English	Doss dhi dschen- tilmann onder- stænd Ing-lisch	Forstaaer Herren Engelst?
Does my Ládý un- derstánd it?	Doss mei Læ di onderstænd itt	
Does your Ládý- ship understánd what we spéak?	Doss jur Læ di- schip onderstænd hvaatt vi spiik	Forstaaer Fruen hvaad vi taler?
She does not un- derstánd it	Schi doss naatt onderstænd itt	Hun forstaaer det ikke.
Did she understánd his Méaning be- fore?	Didd schi onder- stænd his Mínn- ning bísfoor	Forstoed hun hans Meeening tilfoør?
No, she under- stánds not a Tit- tle of it	No, schi onder- stænds naatt æ tittel av itt	Nei, hun forstaaer ikke deraf.
Did you under- stánd it?	Didd ju onder- stænd itt	Forstoed I det?
Where is your un- derstánding then?	Huer is jur onder- stænding dhænn	Hvor er da jeres Forstænd?

XIII. Of Age, Life, Death. Alf Ledsch, 13. Om Al-
Leif, deth. deren, Livet
og Døden.

How old are you?	Sau oold ær ju	Hvor gammel er I?
How old is your Bróther?	Sau oold is jur Broð:her	Hvor gammel er jer Bror?
I am ten Yéars old	Li æmm tenn jirs oold	Jeg er ti Aar gam- mel
I am twelve yéars of Age	Li æmm toelb jirs av Ledsch	Jeg er paa mit tolbte Aar.
He is twénty	Si is twenti	Han er tyve

You

You are older than I	In ær ool-der dhænn ei	Jer ældre end Jeg
He begins to be old	Hi bi-gins tu bi oold	Han begynder at blive gammel
She grows old	Schi groos oold	Hun bliver gammel
Hów old may you be?	Hau oold mæ ju bi	Hvor gammel kan Jvære?
I am well that is the chief thing	Ei æmm huell, dhætt is dhi tschiif thinga	Jeg er vel, det er det fornemmeste
Are you married?	Er ju mæ-ri	Er J gift?
Was she married?	Huaass schi mæ- rid	Var hun gift?
Will you marry?	Dil ju mæ-ri	Bil J gifte jer?
Have you been married?	Hæv ju binn mæ- rid	Har J været gift?
Hów often has she been married?	Hau aafften hæss schi binn mæ- rid	Hvor ofte har hun været gift?
Hów mány Wives has he had?	Hau mæ-ni hueivs hæss hi hædd	Hvor mange Koner har han haft?
She had two Hús- bands	Schi hædd tu hos- bænds	Hun havde to Mænd.
Have you a Fáther and Móther still?	Hæv ju æ fa'dher ænd Mod-her still	Har J Far og Mor endnu?
Is your Fáther alive?	Is jur fa'dher æ-leiv	Er jer Far i Liv?
Is your Móther li- ving?	Is jur Mod-her livving	Er jer Mor leven- de?
Is your Sister dead?	Is jur Sister dedd	Er jer Søster død?
My Couſin is dead	Mei Kos-sin is dedd	Mit Sydskind Barn er død.

My aunt has been dead these ten Years	Mei a'nt bæss binn dedd dhiis tenn jirs	Min Fæster (Mus- ter) har været dødi ti Aar.
My Uncle is mar- ried again	Mei ontil is mæ- rid e-gæn	Min Færbroer (Morbroer) er gift igien.
How many chil- dren have you?	Hau mæ-ni tschil- dern hæv ju	Hvor mange Børn har J?
I have four	Ei hæv foor	Jeg har fire
I have a Son and two Daughters.	Ei hæv æ-sonn ænd tu dæhters	Jeg har en Søn og to Døttre
I have one dead	Ei hæv huaann dedd	Jeg har een død
How many Bro- thers have you?	Hau mæ-ni Brodh-ers hæv ju	Hvor mange Brø- dre har J?
I have none alive	Ei hæv naann e- leiv	Jeg har ingen i Li- ve
They are all dead	Dæ ær abl dedd	De ere alle døde
We are all mortal	Vi ær abl Maarr- tall	Vi ere alle dødelig
Where was he bû- ry'd?	Huær huaaß hi berriidd	Hvor blev han be- gravet?
When will she be bûry'd?	Huenn huill schi bi berriidd	Naar bliver hun begravet?
He was bûry'd last Week.	Hi huaaß berriidd laßt huill.	Han blev begravet forleden Uge.

Mis-sed Fra-ses
XIV. Mixed Phrases.

14. Blandede Tale-
maader.

Er ju
Are you in Bed still
Du ju schlup
Do you sleep?

Er J i Sæng endnu?

Sover J?

D

No.

Ei du bot slomber
 No, I do but slumber
 E-huæf ær ju naatt e-huæf
 Awake, are you not awake.
 Ju sliip tu motsch
 You sleep too much.
 Ei æmm verri sliipi
 I am verry sleepey.
 Reis kvikli op op
 Rise quickly, up, up.
 teim tu reis ahfreddi
 Is it Time to rise already?
 Hvei truli du ju tveisjon
 Why truly, do you question it?
 niie nein æ
 'Tis near nine a Clock.
 Er ju op
 Are you up?
 jur op
 Is your Sister up?
 mæf hæ't ænd op
 Make haste, and get up.
 Hvei du ju naatt mæf hæ't
 Why do you not make haste.
 Hæv æ fær
 Have a care
 Tæt fær ju
 Take Care, you will fall
 Ju huær leif tu
 You were like to fall

 Kom niie, dhi feir
 Come near the Fire.
 Klip jur huahrm
 Keep your-self warm.
 Ju fætsch
 You will catch Cold.
 Ei hæv gaatt æ
 I have got a Cold,

Nei, jeg blumer fun.
 Vaagne op, er J ikke vaagen.
 J sover for meget.
 Jeg er gandske sovnig.
 Staa strax op: op, op!
 Er det alt Tid at staa op?
 Ja vist, tvivler J derpaa?
 Kloffen er næsten Ni.
 Er i opstaaen?
 Er jer Søster op?
 Skynd jer, og staa op.
 Hvorfor stunder J jer ikke.
 Tagt jer i Agt, eller vare.
 Var jer, at J ikke falder.
 Det var nærvæd J havde faldet.
 Kom til Ilden.
 Hold jer varm.
 J bliver forkølet.
 Jeg er bleven forkølet.

Ei du bott fahf æ
I do nothing but cough and
spit.

Blo jur noos
Blow your Nose.

jur
Dress your self.

jur hedd
Dress your Head.

sch jur hænds fæs
Wash your Hands, Face,
Mouth.

kennis jur tiith
Cleanse your Teeth.

foom jur hedd
Comb your Head.

foom mei hedd
Comb my Head.

klin jur fooms
Clean your Combs.

fæs mi
Lace me.

jur læ-sed
Get your self laced.

botten jur foot
Button your Coat.

mi præ du
Help me, pray do.

Huet du naatt ju mi
Why do not you help me?

hær ju donn
Have you done?

Naatt jitt dhenn
Not yet, begin then.

ju ær verri tidjos
You are very tedious.

sæ jur præ-ers
Say your Prayers.

Jeg gjør intet andet end host
og spytte.

Gnyd Næsen.

Klæd jer paa.

Sæt paa jer Hoved, eller Coif,
fer jer.

Tør jeders Hænder, Ansigt,
Mund.

Gjør jeres Tænder reene.

Kem jer Hoved.

Kem mit Hoved.

Gjør eders Kamme reene.

Snør mig.

See til at I bliver snøret.

Knep Riolen til.

Hielp mig, vær saa god.

Hvorfor hjælper I mig ikke?

Er I særdig, klar?

Endnu ikke, begynd da.

I er meget langsam.

Bed, eller læs jer Bøn op?

aann
 Begin, go on.
 Mæt ann . op
 Make an End, hold up.
 Hvar . iur . præ-er . buk
 Where is your Prayer-Book?
 iur . græmmer
 Bring your Grammar.
 Luf . iur . Beibel
 Look for your Bible.
 riid æ tſchap-ter
 Read a Chapter.
 Hvar . iu . lio
 Where did you leave off?
 ei . hie
 I left off here.
 iu . deont
 You don't hold
 iur . Buk . reit
 your Book right.
 riid æ lœud jæt lœuder
 Read aloud, yet louder.
 dhætt hœud
 Spell that Word.
 iu . riid . tu . tu
 You read too fast, too quick.
 ei . æffræd ei . red . tu . ſlo
 I was afraid I read too slow.
 iu . du . riid
 You do not read well.
 iu . læ'nn
 You learn nothing.
 iu . aabſerv . mi
 You don't observe me.
 iu . ſtœddi
 You must study.

Begynd, bliv ved, ſar fort.
 Gjør Ende derpaa, hold op.
 Hvor er jer Bønne-Bog?
 Bring jer Grammatica.
 Leed efter jer Bibel.
 Læs et Capitel.
 Hvor holt I op?
 Her holte jeg op.
 I holder ikke
 jer Bog ret.
 Læs høyt, endnu høiere.
 Stav dette Ord.
 I læser for haſtigt, for ge-
 ſpindet.
 Jeg var bange, jeg læste for
 langſam.
 I læser ikke got.
 I lærer ſlet intet.
 I giver ingen Agt paa mig.
 I maae ſtudere.

ju unaatt pruv
You do not improve.
ju ær ei-del verri læ-ff
You are idle, very lazy.
Huaatt u ju o thær
What do you matter there?
æ æ huons moor
Begin again once more.
ju iur e
You don't know your Lesson.
e i ei verri
Pardon me I know it very
well.

i ii j i ii
Let me hear you repeat it.

æ i æ
Pray give me another.
Huei u i
Why do you ask me in
æ sch
Dänish?
ii æ i sch
Speak always English.
j ii j æ
Will you eat your Breakfast.
o j æ
What must you have
j æ
for your Breakfast?
æ j o
Have you cut some Bread?
o
Spread Butter on it.
ei æ ii ei æ o
I have eat my Bread and But-
ter.
æ j æ
Say what you will have.

J forbedrer jer intet.
Jer lad, gandske doven.
Hvad er det J mumler der?
Begynd igien; endnu engang.
J veed ikke jer Lære.
Forlad mig det, jeg veed det
gandske vel.

Lad mig høre J læser det op
igien.

Vær saa god giv mig en anden.

Hvorfor spørger J mig paa
Dansk?

Tal altid Engelsk.

Vil J spiise jer Frokost?

Hvad vil J have
til Frokost?

Har J skaaren Brød?

Rom Smør paa.

Jeg har spist mit Smørre-
Brød.

Siig kun hvad J vil have?

Will you have any more.	Vil I have noget meere.
Make haste to eat your	Skjnd jer at spise
Breakfast.	jer Frokost.
Have you dined?	Har I spist Middags-Mad?
Take your Work.	Tag fat paa jer Arbejde.
Show me your Writing.	Vis mig jer Skrift.
That is not right.	Det er ikke ret.
Do all over again.	Gior det altsammen om igien.
Do you make Mouths.	Brenger I Mund.
Have you a good Pen?	Har I en god Pen?
Needle?	Spnaal?
Have you any Paper? Thread?	Har I Papier? Traae?
Leave your Work.	Gaae fra jer Arbejde.
Go and play a little.	Gaa hen at lege lidt.
Come to work again.	Kom til Arbejdet igien.
You have play'd enough.	I har legt nok.
Go and walk in the Garden.	Gaae at spadser i Haven.
Do not overheat your self.	See til I bliver ikke for varm.
Come again quickly.	Komm igien snart.

^{ei}
It is Dinner time.

^{i æ il æ}
The Table is laid.

^{æ æ il}
Sit at Table.

^{au æ j ii}
Sit down, take your seat.

^{j æ i i j}
Put your Napkin before you.

^{æ j ei æ}
Where's your Knife and
^{aa}
Fork!

^{æ ei j u i}
There lies your spoon on the
Ground.

^{æ æs æ u Gaad}
Say Grace, pray to God.

^{ii u}
Eat some Soup.

ⁱⁱ
Eat some, carve.

^{j æ o e}
Will you have some Mutton?

^{j æ æ}
Will you have fat?

^{æ æ il ii j ii}
Nay, a little lean if you please.

^{j æ}
Don't you love fat.

^{j æ}
Will you have some of this?

^{shall ei j u}
Shall I help you to some of
^{æ sch}
that Dish?

Er det Tid at spise Middags
Mad!

Bordet er dekket.

Sid til Bords.

Set jer ned, tag Plads, Sæde.

Tag jer Serviet for.

Hvor er jer Kniv og

Gaffel?

Der ligger jer Skæ paa Gul-
vet.

Læs. Bed til Gud.

Epiis Suppe.

Epiis noget, skær for.

Vil I have noget Faarekød?

Vil I have Fedt?

Nei lidt magert om I beha-
ger?

Sider I ikke spist fedt.

Vil I have noget heraf?

Skal jeg leg jer for

af den Tad?

^{u j} Do you love ^{'s} Sauce?

^{i j ei} Tell me what you like.

^{ii j u ii} Eat, you do not eat.

^{j oo} Will you pick a Bone?

^{ii æ i æ} Here, there is the Wing of a
^j young Pullet.

^{ii j ii} Eat Bread with your Meat.

^{ii æ æ il} Here's no Drink at Table.

^{æ j æ} Have you drank?

Gall for some Drink.

^{j æ} Ask for what you will have.

^{ii u} Is this Meat good?

^{j æ ænni oo} Will you have any more of it?

^{æ j ii inoff} Have you eat enough?

^{æ j ei} Have you dined well?

^{u j æ ænni tſchiis} Do you care for any Cheese?

^{æ æ i o æ} Say Grace, return Thanks.

^{u s s æ} Go to dance, fence, play.

Gider I haft Saus.

Siig mig hvad I har Lyst til.

Epiis dog, I spiser intet.

Vil I pil et Been?

See her, der er Vingen af en
ung Høne.

Epiis Brød til jer Riød.

Her er ikke at drikke paa Bor-
det.

Har I druffet?

Forlang noget at drikke.

Begier hvad I vil have.

Er dette Riød got?

Vil I have meere deraf?

Har I spist nok?

Har I faaet et got Middags,
Maaltid?

Skjotter I om Ost?

Læs fra Bords, takker Herren.

Gaa hen at danse, sægte,
spille.

Have

^{æ j}
Have you danced, fenced,
^æ
play'd?

^{eis j}
Exercise your self.

^{s æ dsch s}
Dance a Minuet jig, Set Dance.

^{j s}
You don't dance well.

^{æ o ei o j}
Stand upright, hold up your
Head.

^{æ j au o}
Make your Bow, Sir.

^{æ æ o i}
Make a Cautious Miss.

^{u o i}
Look upon me.

^{u j æ æ}
What do you stare at?

^j
Is your Master gone?

^{æ j i}
Have you done already?

^{ah}
Go sing, draw, sow.

^{æ i j u j}
Carry your Book with you.

^{æ j o ah}
Have you sung, drawn, sow'd.

^{æ j æ æ u e}
There you have a new Lesson.

^{æ aa æ æ}
Sing a Tune, Song, an Air.

^{j i i}
You sing pretty well.

Har J danset, sægtet,
spillet.

Doer jer selv.

Dans Minuet, Sique, Engelsk
Dans.

J danser ikke vel.

Staa ret op, Hovedet i Væ-
ret.

Gior jer Complement, Mon-
sieur.

Jomfrue maage nie.

Seer paa mig.

Hvad stirrer J paa?

Er jer Mester gaaen bort?

Er J alt klar?

Gaae hen at synge, tegne, sye.

Tag jer Bog med.

Har J sunget, tegnet, syet.

Der har J en ny Lære.

Syng en Tone, en Vise, en
Gang, Aria.

J synger temmelig vel?

E

Play

^{æ i}
Play on the Hárpsichord.

It is out of Tune.

^{æ j}
Can you tune it?

^{æ i sch}
Go and learn English.

^{u j u}
Look for your Book.

^{æ æ j}
Where have you put it?

^{eje æ j}
What Dialogue have you
read?

^j
You know nothing.

^{j æ æ o s}
You are a Duncce.

^{j u s}
You do not pronóunce well.

^{ej}
Mind bétter.

^{j æ æ}
You take no Pains.

^{j æ mm i}
You have no Mémory.

^{ii i i}
Read befóre me.

^{j æ j}
What will you have for your

^u
Afternooning?

^{j æ ii i}
Will you have Tea, or Coffee?

^{ei tschaakfollett}
I love Chócolate bétter

^{æ æ}
than éither.

Spil paa Claveret.

Det er uslemmet.

Kan I stemme det.

Gaae hen at lære Engelsk.

Sog jer Bog.

Hvor har I lagd den?

Hvad for en Samtale har I
læst.

I veed ingen Ting.

I er en Døsmer.

Ieres Udtale duer ikke.

Giv bedre agt.

I gjør jer ingen Umage.

I har ingen Hukommelse.

Læs for mig.

Hvad vil I have til

Mid-Aftens Mad?

Vil I have The, eller Caffé?

Jeg vil hellere have Chokolade

end nogen af de andre.

^{ii inoff j}
Is it sweet enough for you?

^{j æ u motſch}
You have put in too much
^{ju æ}
Sugar.

^{j ii}
Drink Milk with your Tea.

^{u o}
Come to Supper.

^o
It is ready, served up.

^{u ii motſch}
Do not eat so much Fruit.

^{j i}
You will be Sick.

^{u j}
Fruit is not good for you.

^{ei u u}
'Tis time to go to Bed.

^{o j}
Undress your self.

^{æ j æ}
Say your Prayers,
^{æ u gaadd}
pray to God.

^{ei u ei}
Rise to morrow betimes.

^æ
What a Clock is it.

^{ii æ}
See what a Clock it is.

^{i æ}
Tell me what a Clock it is.

^{u j æ}
Do you know what 'tis a
Clock?

^æ
It is early, it is not late.

Er det sødt nok for jer?

J har kommen for meget

Sukker deri.

Drif Mælk til jer The.

Kom at spise Aftens- Mad.

Den er ferdig, paa Bordet.

Epis ikke saa meget Frugt.

J bliver syg.

Frugt tiener jer ikke.

Det er Tid at gaae til Sengs.

Klæd jer af.

Læs jer Aften- Bøn, bed til
Gud.

Staa op i Morgen betids.

Hvad er Klokken.

See hvad Klokken er.

Slig mig hvad Klokken er.

Veed I hvad Klokken er?

Det er tilig, det er ikke sildig.

ſhall i oo æ æ
Shall we go home again?

ei i-nouff
Time enough.

o æ
'Tis but twelve a Clock.

oo huaann
It is almoſt One.

o i ei e
Thirty five Minutes paſt
twelve.

æ o jit
It has not ſtruck yet.

ei æ ii ei
I have not heard it ſtrike.

æ huaann
'Tis half an Hour paſt one.

i huaatſch o u
Your Watch goes too faſt.

ei ei i o u æ
I ſet it by the Sun to Day.

i cie ah i
Then the Dial was faulty.

au u j
How do you know it?

i ei
The Clock ſtrikes.

ei æ
I think it is not ſo late.

ei ſch o
My Watch does not go,
'tis down.

ei o æ æ
Wind it up, make haſte.

i æ
Tonder is an Hour-Glaſs.

o æ huaann
It ſhows a Quårter paſt one.

Skal vi gaae hiem igjen.

Tids nok.

Kloffen er kun tolv.

Det er næſten et.

35 Minuter til et.

Det har ikke ſlaget endnu.

Jeg har ikke hørt den ſlaae.

Den er halv gaaen to.

Jer Uhr gaaer for faſt.

Jeg ſtillede det eſter Soelen i
Dag.

Da viiſt Skiven falſk.

Hvoraf veed I det?

Kloffen ſlaaer.

Mig synes det er ikke ſaa ſildig.

Mit Uhr gaaer ikke, det ſlaaer.

Træk det op, ſkynd jer.

Hiſt henne er et Time-Glaſ.

Det viiſer et Korter til to.

They

^{æ æ ii}
They don't agree.

^{o i}
Let us be going then.

^{i æ}
It is very fair Weather.

^{i ii æ}
This is a very serene Day.

^{ei ii}
The Sky is very clear.

^{æ æ}
There is not a Cloud.

^{o æ i æ}
Let us take the Air.

^o
Let us walk out.

^{i æ æ æ o}
Will you go and take a Turn?

^{i æ i}
Will you go along with me?

^{i ii}
Tell me yes, or no.

^{ei ei æ i}
I will, why so hasty?

^{ei}
I consent to do it.

^{ei æ ii}
I agree to it.

^{ei æ æ i}
I shall wait on you.

^{ch i}
Whither shall we go.

^{æ i æ æ ah}
Any where, abroad.

^{o u i}
Let us go into the Park,

ⁱⁱ
(Fields.)

^{o u i}
Let us go into the Meadows.

De kommer ikke overeens.

Lad os da til at gaae.

Det er ret smukt Veir.

Det er en meget klar Dag.

Himlen er deylig klar.

Der er ikke en Skye.

Lad os tage frisk Lust.

Lad os gaae ud.

Vil I gaae at gjøre en Tour?

Vil I følge med mig?

Siig mig ja, eller ney.

Jeg vil. Hvorfor saa hastig?

Jeg samtykker dertil,

Jeg indgaaer det.

Jeg vil opvarte jer.

Hvor skal vi gaae hen?

Lige got hvor, ud.

Lad os gaae ind i Dyrehavn,

(paa Markene.)

Lad os gaae i Engene.

E 3

Shall

ch i u tschorisch Shall we go to Church.	Skal vi i Kirken.
ch i æ otisch Shall we go in a Coach, schris (Chaize?)	Skal vi fiere i Vogn, eller Chaise.
æ i ii dscho æ i As you please, just as you will.	Som I behager, ligesom I vil.
u Let's go thither on foot.	Lad os gaae derhen til Føds.
o ah schonn Let us walk it, 'tis a Motion.	Lad os spadser, det er en Mo- tion.
i æ i ei You are in the right.	I har ret.
æ u huann That is good for ones Health.	Det er tienligt for Sundhe- den.
huann æ ei ah One gets a Stomach by wal- king.	Man faaer Appetit ved at gaae.
tschi o ah Cheer up, come let's walk.	Grijs op, kom lad os gaae.
tsch æ ch i Which Way shall we go?	Hvad Vey skal vi gaae?
tsch æ i ii Which Way you please.	Hvilken Vey I behager.
i ei æ On the right Hand or left.	Paa høyre, eller venstre Haand?
u i ei u i Go to the right, to the left.	Gaa paa høyre, paa venstre Haand.
i æ u i We are come to the ei Water side.	Vi er kommen til Bandet.
j ei Will you go by Water.	Vil I gaae til Bands?

Are

^{æ i æ æ}
Are you a frâid.

^{æ æ i o}
No, Where is the Boat?

^{æ æ i}
Where are the Ships?

^{æ æ s}
Have a little Pâtiēce.

^{u i o}
Ho into the Boat.

ⁱ
Do you take a Scüller, or
^o
Oars?

^{dispo}
We will just cross the Wâter.

^{i u}
The Wâter is verry sinooth.

^{tsh i}
Yes it is charmingly calm.

^{ei}
The Wind don't stir.

^{tsh i æ}
Where shall we land?

^{ei ei}
The Wind rises.

^f
It begins to grow rough.

^{i æ i ii i sch}
We are verry near the Shore.

^o
Stop the Boat.

^{u i}
Let's view those Fields.

^{ei æ ii}
What fine Méadows are here!

Er I bange.

Nei, hvor er Baaden?

Hvor er Skibene?

Hav lidt Taalmodighed.

Gaa ind i Baaden.

Vil I have een man, eller flere
at roe for jer.

Vi vil allene sette over Vandet.

Vandet er heelt stille.

Ia det er fornøveligtblikstille.

Vinden rører sig ikke.

Hvor skal vi stige i Land.

Vinden reyser sig.

Vandet begynder at reyse
Bølger.

Vi er gandske nær ved Strand-
bredden.

Stop Baaden.

Lad os bestue disse Marker.

Hvilke deilige Enge er her!

They

^{æ æ æ} They are enámel'd with ten	De er prydede med mange tus-
^{æ au} Thóusand different Flowers.	sende adskjellige Blomster.
^{ei} That's a fine Próspect.	Det er en yndig Prospect.
^{æ æs} This is a pléasant Place.	Det er et fornøyligt Sted.
^{ei i} I'll bring you to a bétter.	Jeg skal bringe jer til et bedre.
^{æ æ i} Can that be?	Kan det lade sig gjøre.
^{ii i ei} Here is a véry fine Flówers	Her er en gandske smul Urte-
Gården.	gaard.
^{ii j ii} Here you see both Art	Her seer I baade Kunst
^{æ æ e} and Náture.	og Natur.
^{æ æ i ei} There are véry fine Flówers.	Der er meget skionne Blom-
	ster.
^{e j æ} How do you call that Flówer?	Hvorledes kalder I dette
	Blomster.
^{æ tsch æschonn} 'Tis a rich Coronátion.	Det er en kostelig Melliike.
^{æ æ oo} And this is a Rose.	Og det er en Rose.
^{æ æ ei ejo} There are fine Violets.	Der er smukke Violer.
^{æ ii j ii} And here you see Pinks.	Og her seer I Melliiker.
^{o æ} Let us gather some Túlips.	Lad os samle nogle Tulipaner.
^{o æ æ æ} Let us make a Nólsegay of	Lad os gjøre en Urtekost af
them.	dem.
^{ii æ} What Tree is that?	Hvad er det for et Træ.

'Tis

æ iitsch ii
'Tis a Peach Tree.
æ i iitschi ei ii
Are the Peaches ripe yet?
ei o æ i
Not quite but they will be
shortly.

i æ oo
Give me a Rose.
æ huaann o
Take one, pluck some.
o u æ
Let us go into that Bower.
ii æ ei ii
Here's a fine green Arbour.

i o tisch ei æs
The Sun scorches my Face.
æ i æ
Where is your Fan? Mask?
o i schæ
Let us go in the Shade.
ii æ ei æ
Here are fine grass Plats.
ii
This Tree is in Blóssom.
æ ii æ o
And these are loaded with
Fruit.

i æ ii s i
You may see from hence the
aa i
Corn-Fields.

æ æ u sch o
There is a good Show of Corn.

i u o
The Corn comes up.

Det er et Pserstén-Træ.

Er Pserstene modne endnu?

Jkke gandske, men de bliver
med det første.

Giv mig en Rose.

Tag een, pluk nogle.

Lad os gaae i det Lyse-Huus.

Her har vi et deylig grøntLyst-
Huus.

Soelen brænder mit Ansigt.

Hvor er jer Viste? Maske?

Lad os gaae i Skyggen.

Her er deylige Græs-Beder.

Denne Træ staaer i Blomster.

Og disse hænger fulde af
Frugt.

Her kan man staa og see Korn-
Markene.

Der er en yndig Prospect af
Korn.

Kornet kommer op.

^{i ii æ i}
The Ears are very long.

Axene er gandske lange.

^{i ei}
The Corn is ripe.

Kornet er modent.

^{i æ}
The Meadows are mowed.

Engene er slagne.

^{æ i u o i}
They begin to cut down the Corn.

De begynder at høste Kornet.

^{i o i}
We must get in the Corn.

Vi maae have Kornet ind.

^{ei h ii}
Harvest time draws near.

Høste-Tiden nærmer sig.

^{i ii æ}
All the Trees are full of Fruit.

Alle Træerne er fulde af Frugt.

^{æ a æ æ s}
There is abundance of Fruit.

Der er Mængde af Frugt.

^{i sch æ æ æ ii}
We shall have a great deal of

Vi faaer meget Høe,

^{æ æ u}
Hay, a good After-Grass.

god Esterstet.

^{i æ i aa æ}
We are in the Dog-Days.

Vi er i Hunde-Dagene.

^{aa o}
Tis almost Autumn.

Høsten stunder til.

^{adich ii}
Vintage draws near.

Vinhesten nærmer sig.

^{i sch e æ}
We shall gather Grapes.

Vi skal samle Druer.

^{ei i u ii}
Wines will be good this Year.

Vinen bliver god i Aar.

^{ei i tschii}
Cyder will be Cheap.

Øblemost bliver got Riob.

^{o ei ii i u}
Hush! I hear the Cuckow.

St! Jeg horer Giegen.

^{i vii}
The sweet singing, or warbling of the Nightingale.

At Matteredalen synger eller
flaer angeneent.

^{u j ii i vii}
Do not you hear the sweet Mé-
^{i i o}
lody of the Birds?

^{i ei æ æ i}
Methinks I am in an earthly
^{æ æ ei}
Paradise.

^{ei j æ øtsch i}
Did not I tell you as much be-
^{oo æ}
fore hand?

^{ei ødsch}
True, but I could not imagine
^{it.}

^{ii æ æ i i}
These Shades are very re-
freshing.

^{o æ il}
Let us rest a little.

^{æ æ il ah}
Pray go a little sofler.

^{i ei}
'Tis not worth the While.

^{æ j ii i ei}
Are you weary, tired.

^{o ei o i}
Let us lie down upon the
Grass.

^{æ ii æ}
Take heed of that.

^{i o}
'Tis very unwholesome.

^{i ei}
The Grass is moist, or wet
^u
with Dew.

^{u æ oo}
Let's pass into that Grove.

Hører I ikke den yndige

Fugle-Sang?

Mig synes at være i et jordisk
Paradis.

Har jeg ikke sagt jer det
i Forvejen?

Sandt nok: men jeg kunde ikke
sille mig det for.

Denne Skjæne giver en koler-
de Forfriskelse.

Lad os hvile lidt.

Vær saa god at gaa lit sagtere.

Det er ikke Uimagen værdt.

Er I træt, modig?

Lad os legge os ned paa Græs-
set.

Tag jer i Agt derfor.

Det er meget usundt.

Græset er fugtigt, eller naad
med Dug.

Lad os gaa over i denne Lund.

F 2

What

^{u j ii i ii} What, do you mean the Wood?	Hvad mener I Skoven?
^{æ æ u} Is that a Wood?	Er det en Skov?
^{ii æ dſch u} Yes, and of large Extent too.	Ja; og temmelig vidtloftig dertil.
^{æ æ æ} What a pléasant Place this is!	Hvilket behageligt Sted er dette!
^{od i} How fit for Study!	Hvor beqvemt til Studeringer.
^{ii æ ii ah æ} Here are three Walks, Allies.	Her er tre Gange, Alléer.
^{ii ii æ} How well these Trees are planted.	Hvor vel er ikke disse Træer sat.
^{æ æ i u} They are set in véry good order.	De er sat i en ganske god Orden.
^{æ æ æ æ} They don't grow at Rándom.	De vokser ikke i flæng.
^{æ ii u huaann æ} They seem to kiss one another.	Det synes at de kysse hverandre.
^{ii ii æ æ ei} These Trees make a fine ^{ſchæ} Shade.	Disse Træer give en smukt Skygge.
^{ii ii æ} How thick these Trees are ⁱⁱ with Leaves.	Hvor fulde er ikke disse Træer af Blade.
^{i o ii æ i s} The Sun Beams cannot pierce through them.	Solens Straaler kan ikke trænge igiennem dem.

ei ii æ tſch

I want to see an Orchard.

Jeg har Lyst at see en Ailds-
gaard.

i æ ei tſch

Ōnder are fine Orchards.

Hist henne er deylige Ailds-
gaarde.

æ æ æ ii

There is a great deal of Fruit.

Der er en stor Mængde af
Frugt.

ei ii æ il æ o

I see Apples, Pears, Nuts,

Jeg seer Æble, Pærer, Nød-

tſch

Filberds, Chérries,

der, Lambardske Nodder,

o æ o

Wálnuts, and Plumbs.

Kirsebær, Valnødder, og
Blommer.

iitſch æ ei

Those Péaches make my
Mouth wáter.

De Pserffene komme min
Mund til at løbe i Vand.

ei

Let's buy some.

Lad os kiøbe nogle.

u æ

How do they sell them?

Hvordan sælger de dem.

ii i ei i

We'll enquire of the Gárdener

Vi vil forhøre hos Urtegaards-
Manden.

ei æ æ æ i ſchæ i

I am afraid we shall be wet.

Jeg frygter for vi skal blive
vaade.

ei ii i i u i

I see the Wéather begins to be

Jeg seer, at Veyret begynder

i

cloudy.

at trække op med Skyer.

æ æ æ

Let's go back again.

Lad os gaae tilbage igien.

æ

It grows late.

Det bliver sildig.

i o d i u

The Sun is ready to set.

Soelen er særdis at gaae ned.

ⁱ ^æ ⁱ
The Clouds are very thick.

^æ ^æ ^æ ^æ
It rains as fast as it can pour.

^o ^æ ^{sch}
'Tis but a Shower.

ⁱ
'Twill be over presently.
^{ei} ^æ ^æ ^æ ^u ^{ei} ^{ei}
I am afraid to spoil my
Clothes.

^æ ^æ ^{aa}
It is a great Storm.

^{ei} ⁱⁱ ^o
I hear it thunder.

ⁱ ^o ^o
The Thunder roars.

^{ei}
It lightens.

ⁱ
Now it begins in earnest.

^o ^æ ⁱ ^u
Let us make out of the Wood.

^æ ^{sch} ⁱ ⁱⁱ
It is dangerous being here.

^{hwaann} ⁱⁱ ⁱ ^æ
One can't see the Flashes of
^{ei} ^æ ⁱⁱ ^æ
Lightning so plain here as
^æ
there.

ⁱ ^{ei} ^{ei}
The Wind rises, blows.

ⁱ ^{ei} ^{ei}
The Wind Blows high.

^{ei} ^æ ^æ ⁱ ⁱⁱ ⁱ
I am afraid the Trees will be
^o ^{ei} ⁱ ^u
torn up by the Roots.

Skyerne er meget tykke.

Det regner saa stærk, som det
øste ned.

Det er kun en Plads-Regn.

Den gaaer strax over.

Jeg er bange for at fordærve
mine Klæder.

Det er en stor Storm, Uvejr.

Jeg hører det tordner.

Tordenen skralder.

Det lyner.

Nu begynder det for Alvor.

Lad os begive os af Skoven.

Det er farligt at være her.

Man kan ikke see Skiæren af
Lynilden saa vel her som
der.

Binden reyser sig, blæser.

Binden blæser stærk.

Jeg frygter for at Træerne
skal rives op med Roden.

We

^{i schæ i e i o}
We shall be bûry'd *ûnder*
them.

^{j æ æ æ}
You are a C^oward.

^{ei i e}
I beg your p^{ar}don.

The Wind bl^ows c^old.
^{t sch æ d sch}
Then it is *ch^{an}ged*.

ⁱ
The Wind falls.

ⁱ
The Storm is *ô*ver.
^{ii o}

It clears *up*.

^{i i æ}
It begins to be *f^{ai}ir*
^{æ æ}
ag^{ai}n.

^{ei æ}
The Cl^ouds *divⁱde*, 'or *br^{ea}k*
^{æ o}
as^ûnder, or *disp^{er}se*.

^{i o i u sch ei}
The Sun begins to *shⁱne*.
^{ei ii i æ}
I see the R^{ai}n^bôw.

^{æ æ ei}
Thank God, it is a *sign* of
^æ
f^{ai}ir W^eather.

^{ei sch ei æ ei o}
I wish I had my S^ûpper.

^{i æ oo}
We are *almost* got home.

Vi bliver begravet under
dem.

I er en C^ojon.

Forlad mig det.

Vinden blæser kold.

Saa har den vendt sig.

Vinden legger sig.

Stormen er forbi.

Det klarer op.

Det begynder at blive got

Deyr igjen.

Skyerne stille sig ad,
deele sig.

Soelen begynder at skinne.

Jeg seer Regn-Buen.

Gud skee Lov, det er Tegⁿ ti
got Deyr.

Gid jeg havde min Aftens-
Mad.

Vi er næsten kommen hjem.

Tis

^{ei} ^j ^a ^u
'Tis time for you to go to
Bed.

^o ⁱ
Undress your self.

^a ^j ^a
Say your Prayers.

^{ei} ^u ⁱ ^{ei}
Rise to morrow betimes.

Det er Tid for jer at gaae til
Sengs.

Klæd jer selv af.

Læs jer Aften-Bøn.

Staa betids op i Morgen.

XV. A Praxis on the Conjugations.

I have a Friend.

Thou hast Mõny.

He has an Estate.

She has a Sweetheart.

It has good Qualities.

We have new Books.

You have Enemies.

They have no Patience.

* * *
I have the Esteem of all Men.

Thou hast a Mind to quarrel.

He has my Approbation.

We have your Consent to go.

You have Reason to oppose it.

My Father and my Mother
have the Love of all the
Neighbours.

* * *

15. Øvelse i Conju- gationerne.

Jeg har en Ven.

Du har Penge.

Han har et Gods.

Hun har en Kiereste.

Det har gode Egenskaber.

Vi have nye Bøger.

Jeg har Fiender.

De have ingen Taalmo-
dighed.

* * *
Jeg haver alle Menneffers
Undest.

Du haver Lust til Klammerie.

Han haver mit Bisald.

Vi have jeres Samtykke at
gaae.

Jeg have Marsag at sette jer
derimod.

Min Fader og Moder ere vel
lidet af alle Nabøerne.

* * *

*I am fearful.
Thou art mérry.
He is sad.
She is in Love.
It is the same.
We are humble.
You are civil.
They are proud.*

* * *
*I am weáry of your Compá-
ny.*

Thou art inclin'd to do Evil.

*Covetousness is the Root of
all evil.*

*We are desiréous of your In-
strúctions.*

You are ready to ánsWer.

*These are the Fruits of our
Lábour.*

* * *
*I love God.
Thou lovést thy Néighbour.
He loves his Wife.
She loves her Húsband.
We love one anóther.
You love Spórtíng.
They love no bódy.*

* * *
I fear God more than Men.

*Thou féarest the Efféct of his
Málice*

*A good Cónscience fears no
Accúser.*

*Jeg er bange.
Du er lystig.
Han er bedrøvet.
Hun er forlebt.
Det er det samme.
Vi ere ydmyge.
I ere høflige.
De ere stolte.*

* * *
*Jeg er flet af jer Compá-
nie.*

*Du er hengivet til at gjøre
Ondt.*

*Giarighed er Roed til alt
Ondt.*

*Vi ere begierlig efter jeres
Underretning.*

*I ere færdige til at svare.
Dette er Frugten af vores
Arbejde.*

* * *
*Jeg elsker Gud.
Du elsker din Næste.
Han elsker hans Kone.
Hun elsker hendes Mand.
Vi elske hverandre.
I elske Spil og Fornøvelse.
De elske ingen.*

* * *
*Jea frygter Gud mere end
Mennisker.*

*Du frygter for Virkningen
af hans Ondskab.*

*En god Samvittighed fryg-
ter ingen Beskyldning.*

*We fear a Change in our
Affairs.*

You fear no Reprôach.

They fear no Man.

*Bad Men fear no Pânish-
ment.*

* . * . *
I loved, feared &c.
I have loved, feared &c.

*Vi frygte for Forandring i
vore Sager.*

I frygte ingen Tort.

De frygte sia for ingen.

*Onde Mennesker frygter in-
gen Straf*

* . * . *
Jeg elskede, frygtede ic.
Jeg har elsket, frygiet ic.

Useful and Familiar Dialogues.

Nyttige og brugelige Samtaler.

I. To salute and en-
quire after one's
Health.

A. Good Mórrow, Sir.

B. Your Sérvant.

A. I am your Sérvant.

C. I am yours.

B. I thank you.

Hów do you do this Mór-
ning?

A. Véry well as your Sérvicé.
Hów is it with your
Health?

C. Hów is it with you?

B. Réady to serve you.

I. At hilse, og spør-
ge om ens Sund-
hed.

God Morgen, min Herre!

Eders Tiener.

Jeg er eders Tiener.

Jeg er eders.

Jeg takker jer.

Hvorledes befinder I jer i den-
ne Morgenstund?

Ret vel til eders Tieneste.

Hvor staaer det med jeres
Sundhed?

Hvorledes er det med jer?

Færdig at tjene eder.

- And you, Sir, how do you do?
- A. Very well, thank God.
I am well to serve you.
Ready to do you Service.
- B. I am very glad to see you Well.
- A. I am overjoy'd to see you in Health.
- B. I must humbly thank you.
I am obliged to you.
- A. How does your Brother?
- B. He is well, God be thanked.
- Prétty well, so, so.
I believe he is well.
Pray, how does your Father?
- A. He was well last Night.
He was well the last Time I saw him.
- B. I rejoice at it.
I am glad of it.
Where is he?
- A. In Town, at home.
He is gone out, abroad.
He will be glad to see you.
- B. I am his Servant.
- A. How does my Lady?
- B. She is well.
I believe she is not well.
She is sick.
- A. I am sorry for it.
- B. She was ill Yesterday.
- A. Here she is a Coming.
- Og I, min Herre, hvordan lever I?
- Ret vel, Gud ske Lov.
Jeg er vel til eders Tjeneste.
Hærdig at bevise jer Tjeneste.
Jeg er hiertelig glad at see jer vel.
- Jeg er inderlig fornøyet, at see jer ved Helsen.
- Jeg takker ydmiggst.
Jeg er eder forbunden.
- Hvordan lever jer Broder?
- Han er Gud ske Lov vel.
- Lemmelig vel, saa, saa.
Jeg troer han er vel.
- Kiere hvorledes lever jer Fader?
- Han var vel i Aftes.
- Han var vel den sidste Gang jeg saae ham.
- Jeg glæder mig derover, det er mig kiert.
- Hvor er han?
- I Byen, hjemme.
- Han er gaaen ud.
- Han vil fornøye sig ved at see jer.
- Jeg er hans Tiener.
- Hvordan befinder Fruen sig?
- Hun er vel.
- Jeg troer hun er ikke vel.
- Hun er syg.
- Det gjør mig ondt.
- Hun var slet i Gaar.
- Her kommer hun.

Continuâtion.

Mâdam, I am your Sêrvant,

B. Your môst hûmble Sêrvant.

C. Sir. I am your Sêrvant.

Gêntlemen, your Sêrvant.

A. Hôw have you done since Yêsterday?

C. I was a little indisposèd, or out of Order, last Night.

A. Trûly, I am vêry sôrry for it.

C. Hôw do all with you? at your Hôuse?

A. Prêtty well, Indîfferent well.

C. And yours, Sir?

B. Mine at Còurt, in the Còuntry in the Cîty are all well.

Thêy are all well, excêpt my Aunt.

C. What ails her? What's the Mâtter with her?

What Distêmpêr has she?

What's her Disêase?

B. She has an Ague, a Còlick, a Còugh, the Head ach.

C. I am vêry sôrry for it.

A. And I too indêed.

C. Hôw long has she been ill?

B. Not vêry long.

A. Pray God restôre her to her good Health.

Fortsattîelse.

Madame, jeg er jer Tiener. Eders allerydmygske Tiener.

Min Herre, jeg er eders Tienerinde.

Messieurs, eders Tienerinde. Hvordan har I levet siden i Gaar?

Jeg var noget upasselig, eller i slet Stand i gaar Aftes.

Det gjør mig i Sandhed ret ondt.

Hvordan lever de alle hos jer hjemme? i jeres Huns.

Fæmmelig vel. Maadelig vel.

Og eders, min Herre?

Alle mine til Hove, paa Landet, og i Byen ere vel.

De befinde sig alle vel, undtagen min Tante.

Hvad fattes hende. Hvad feiler eller skader hende?

Hvad Sygdom har hun?

Hvad er hendes Upasselighed?

Hun har Koldfeber, Colik, Hoste, Hovedpine.

Det gjør mig ret ondt.

Mig i Sandhed liaesaa.

Hvor længe har hun befundet sig saa slet.

Ikke ret længe.

Jeg ønsker, at Gud vil give hende hendes Helsen igien.

B. She

B. She is obliged to you.
She is your *Servant*.
She will be glad to see you
both.

C. I am sorry I have not
Time to see her to Day.

Pray sit down a little.

A. Indéed I cannot.

C. You are in great Haste.

A. I'll come again to Morrow

B. Pray stay a little,
Will you be gone so soon?

A. I have earnest Business.

I must go home.

I only came to know how
you did.

C. Present my Service to your
Father, Brother, Uncle.
Commend me to your Sis-
ter.

A. I will not fail.

Present my Respects to
your Aunt.

Tell her, I am sorry to hear
she is ill.

B. I shall do your Errand.

C. But how does Miss Dolly?

A. The best in the World.
Always very well.

C. I am glad of it.

A. I thank you heartily.

C. I thank you for this Visit.

Hun er jer forpligtet.

Hun er jer *Tjenerinde*.

Det vil være hende tiert at see
jer begge.

Det fortryder mig at jeg ikke i
Dag har Tid at besøge
hende.

Vær saa god at sidde lidt ned.

Jeg kan i Sandhed ikke.

J har stor Hast.

Jeg skal komme igien i Mor-
gen.

Behag at blive lidt.

Vil J gaae saa snart.

Jeg har vigtige Forretninger.

Jeg maa gaae hjem.

Jeg kom allene for at vide
hvordan J befandt jer.

Formeld min Respekt til eders
Fader, Broder, Uncle.

Hils flittig jer Søster.

Det skal ikke mangle.

Formæld min Respekt til jer
Tante.

Sig hende, at hendes Svage-
hed er mig ukær.

Jeg skal forrette jer Erende.

Men hvordan lever Jomfrue
Dorothea.

Saa vel som det er mueligt.

Altid ret vel.

Jeg er glad der ved.

Jeg takker skyldigst.

Jeg takker jer for denne Besø-
gelse.

Good Evening, or good Night, Sir. God Aften, eller god Nat min Herre.
 A. Good Night, Mádám, Sir. God Nat Madame, Herre.

II. Before going to Bed, in Bed, and at rising in the Mórning.

A. Night comes on, it gròws Night, It gròws dark.

B. It is véry late, time to go to Bed.

A. You come home véry late.

B. They sit up 'till mídnight.

A. I go to Bed betímes.

B. You go to Bed before Súnset.

A. I am sléepy, quite a sléep.

B. Rise and go to Bed.

A. Go with me.

C. Why will you have him go with you.

A. He is my Bédfellow.
 He lies with me.

C. Do you fear Spírits?

A. No, it is because the Bed is cold.

C. Get it warm'd.

A. I will go to Bed.

Sit up as long as you will.

C. You are a sléepy Compánion.

2. Ferend man gaær til Seng, i Sengen, og naar man staaer op om Mórningen.

Matten falder paa, det bliver Nat, det bliver mørk.

Det er meget sildig, Tid at gaæ i Seng.

J kommer meget sildig hjem.

De sidder oppe til Midnat.

Jeg gaær betids til Seng.

J gaær til Sengs før Sœlens Nedgang.

Jeg er søvnig, gandske i Sovn.

Staa op og gaa til Seng.

Gaa med mig.

Hvorfor vil J have han skal gaæ med jer.

Han er min Sov-Kammerat.

Han ligger hos mig.

Er J bange for Spøgelse?

Nei, det er fordi Sengen er kold.

Lad den blive varmed.

Jeg vil i Sengen.

Sid oppe saa længe, som J vil.

J er en søvnagtig Brøder.

A. Why

A. Why do you call me so?

B. Why you ore so?

C. Because that Name befits you.

A. Good Night.

C. I wish you a good Night.

B. I wish you a good Night's Rest.

Will you go too?

C. I won't keep you up.

B. Indéed you don't.

C. I'll call in the Mórning.

I wish you a good Repóse.

B. And I you the same.

I. Continuátion.

B. Have you made the Bed?
is my Bed made?

D. Yes, Sir, it is.

B. The Bed is ill made.

Make it up again.

Béat up the Féather-Bed,

Turn dówn the Bed-
Clóthes.

Draw the Cúrtains.

D. They are drawn, ópen.

B. Tuck up the Bed-Clóthes.

Give me a Night Cap.

Príthee, put it on.

D. Undrés your self, Sir.

Pull off your Clóthes.

B. Pull off my Shoes, Boots.

Help me off with my Còat.

Hvorfor kalder I mig saa?

Hvorfor er I saa?

Fordi det Navn passer sig paa
jer.

God Nat.

Jeg ónsker jer en god Nat.

Jeg ónsker jer en god roelig
Nat.

Vil I ogsaa gaa med?

Jeg vil ikke holde jer oppe.

I gior i Sandhed ikke.

Jeg vil komme til jer i Mor-
gen.

Jeg vil ónske jer en søde Hvile.

Og jeg jer det samme.

I. Forskættelse.

Har I reed Sengen.

Er min Seng reed.

Ja min Herre den er.

Sengen er ilde reed.

Reed den om igien.

Røst Fierene bedre op.

Vend Seng-Klæderne need.

Trek Gardinerne.

De er trokken til, eller fra.

Stop Teppene vel ned under
Dynerne.

Giv mig en Nat-Hue.

Kiere, set den paa.

Klæd jer af, min Herre.

Trek Klæderne af.

Trek mig mine Skoe, Støv-
le, af.

Hielp mig af min Kiol.

- D. Your Stöckings are on still.
 B. I'll pull them off my self. Jeg vil selv trekke dem af.
 Lay all my Clöthes in örd. Jeg alle mine Klæder i Orden.
 That I may find them in the Mörning betimes. At jeg kan finde dem i Morgen betids.
 Take my Bréeches, and lay under my Pillow. Tag mine Buxer og legg under min Hoved-Pude.
 Come anon and fetch the Candle. Kom ret nu og hent Lyset.
 Take away the Candle. Tag Lyset bort.
 Léave the Candle. Lad Lyset staae.
 I love to read in Bed. Jeg gider læst i Sengen.
 Put out the Candle. Slut Lyset.
 D. I shall put it out. Jeg skal slukke det.
 B. Call me to Mörrow betimes. Kald paa mig i Morgen betids.
 Will you remémber to wake me. Vil I huske paa at vække mig op.
 D. Yes, yes, I'll wake you. Ja, ja, jeg skal vække jer.
 B. Do, not fail, I must wake at Break of Day. Det skal vist skee, jeg maae vaagne i Dagningen.
 Go to your own Chamber. Gaae ind i jer eaet Kammer.
 2. Continuátion.
 A. Let me sleep. Lad mig sove.
 I am véry sléepy. Jeg er meget søvnig.
 You hinder me from sléeping. I hindrer mig fra at sove.
 B. He sleeps like a Top. Han sover som en Steen.
 He sleeps soundly, Han sover trygt.
 He is in a dead, or deep Sleep. Han er i en dyb Sovn.
 A. Do you come to Bed at this Time of Night? Kommer I til Seng paa den Tid om Natten?
 B. I sat up to study. Jeg sad oppe at studere.

Light a Candle.

Have you brought a Tinder-Box?

D. There it stands by you.

A. There's no Tinder in it.

I have no Matches.

The Steel is good for Nothing.

The Flints are lost.

3. Continuátion.

A. Shall we lie together?

B. I love to lie alone.

A. I love to have a Béd-Fellow.

B. You are an ill Béd-fellow. You do nothing but kick about.

A. And you pull off the Bed-clothes.

I have no Clôthes.

B. You have got my Pillow.

A. Lay your Head on the Bôlster.

B. The Fléas bite me.

A. Give me the Chámber-Pot.

B. We have néver a one.

A. Where are you going?

Why do you léap out of Bed?

B. I must go to the Close-stool.

A. Put on your Shooes, lest you catch cold.

B. I cannot sleep to Night,

Tænd Lys.

Har I bragt Fyrtøyet?

Der staar det hos jer.

Der er ikke Tønder (Trøst) deri.

Jeg har ingen Svovlsstikker, Staalet duer til ingen Ting.

Glinte-Steenene er borte.

3. Fortsættelse.

Skal vi ligge (sove) sammen?

Jeg gider gierne laad allene.

Jeg maae gierne fordrage en Sov-Kammerat.

Jer en slet Sove-Kammerat.

J gjør ikke andet end sparke omkring jer.

Og I trekker Dynen af.

Jeg har ingen Klæder.

I har saaet min Hoved-Pude.

Læg jeg Hoved paa den lange Pude.

Lopperne stikker mig.

Giv mig Nat-Potten.

Vi har jo ingen.

Hvor vil I hen?

Hvorfor springer I af Sengen.

Jeg maae paa Nat-Skrinet.

Tag jer Skoe paa, at I ikke forkøler jer.

Jeg kan ikke sove i Nat.

H

A.

- A. I cannot lie awake any longer.
 B. Let us fall asleep together.
 A. Snuff the Candle.
 Put it out.
 B. What Noise do I hear.
 A. Somebody knocks at the Door.
 B. It is very dark yet
 Who knocks at the Door?
 A. Who is there?

Jeg kan ikke ligge længere
 vaagen.
 Lad os da begge legge os til
 at sove.
 Sned (puds) Lyset.
 Sluk det ud.
 Hvad hører jeg for en Alarm.
 Der er nogen banker paa
 Døren.
 Det er endnu gandske mørk.
 Hvo banker paa Døren?
 Hvo er der?

4. Continuation.

- C. Are you a Bed still?
 Do you sleep?
 Are you asleep.
 B. Awake.
 A. I am awake.
 C. Who wak'd you?
 A. My Brother.
 B. Rise, up, up, quickly.
 A. Is it time to rise?
 C. 'Tis broad Day.
 'Tis eight of the Clock.
 A. It is Day break, the Day
 does but begin to peep.
 C. Open the Curtains, Door.
 B. The Closet Door is
 lock'd.
 The Key is in the Door.
 The Door is bolted.
 Lift up the Latch.
 Stay a little.
 A. I am going to rise. I rise.

4. Fortsettelse.

Er I endnu i Seng?
 Sovor I?
 Er I i Sovn?
 Vaagn op.
 Jeg er vaagen.
 Hvem vækkede jer?
 Min Broder.
 Staa op, op op, gesvindt.
 Er det Tid at staae op?
 Det er klar Dag.
 Klokkeren er Ote.
 Det er Dagbrækning. Da-
 gen begynder at bryde frem.
 Luk Gardinet (Døren) op.
 Cabinet-Døren er lukket, i
 Laas.
 Nøglen sidder i Døren.
 Der er Slaa for Døren.
 Træk Klinken op.
 Bie lidt.
 Jeg er færdig til at staae op
 jeg staaer op.

- C. Hów lòth he is to rise. Hvor uwillig han er at staa op.
 B. Why don't you rise quickly? Hvorfor staaer I ikke strax op?
 A. What time do you use to rise at? Hvad Tid plejer I at staae op?
 C. At seven o' Clock. Klokken syv.
 A. I was fast asleep. Jeg sov ganske trygt.
 B. I fate up late last Night. Jeg sad længe op i Nat.
 I went to Bed very late. Jeg gik meget sildig til Sæng.
 A. I slept ill to Night. Jeg sovede slet i Nat.
 I got not a Wink of sleep. Jeg fik ikke Døynene tilluft den hele Nat.
 B. Don't believe him. Troe ham ikke.
 He is a lazy body, Sluggard. Han er, en døven een, Døgesnigt.
 C. And you, at what a'Clock did you rise? Og I, ved hvad Klokke steg stod I op?
 B. I rose at break of Day. Jeg stod op ved Dagbrækning.
 At Sun rise. Ved Solens Opgang.
 A. Is the Sun up already? Er Solen alt staaen op?
 C. I *ris* before the Sun was up. Jeg stod op førend Solen var op.
 A. For my part, I think the Morning Sleep is the best of all. Jeg for min Part synes at Morgen-Sovn er den aller beste.
 C. If you won't rise I'll pull off Your Bed-clothes. Hvis I ikke vil staae op jeg vil trække Klæderne af jer.
 A. You see I am rising. I seer at jeg staaer op.
 B. Good Morrow, good Morrow. God Morgen, god Morgen.

III. A Gentleman dresses himself.

3. En Herre, der klæder sig paa.

C. Dress your self.

Klæd jer paa.

H 2

B.

- B.** Why don't you make haste to dress your self?
A. Boy light a Candle.
 Make a Fire.
 Bid the Maid bring me a clean Shirt.
B. You do not need one now.
 This is clean enough still.
A. Pray reach, or give me my Bréeches.
C. Will you have your Night Gown?
A. Yes and my Stockings too.
C. Which, the Silk Stockings? or the worsted ones.
A. Nay give me the Thread Stockings, because it is hot.
C. Daniel, give your Master his Clôthes.
 Tie up your Stockings.
A. Give me my Garters.
 My Stockings have Holes in them, a Stitch is down.
 Take it up.
 Darn these Stockings a little.
D. There are your Shoos Sir.
A. Clean my Shoos, wipe them.
 Give me my Slippers.
 Let my Boots be mended.
C. Put on your Shoos.
 Do it your self.
A. I cannot stoop.
- Hvorfor skynder I jer ikke at klæde jer selv paa?
 Dreng, tænd Lyset.
 Gjør Ild paa.
 Bed Pigen bringer mig en reen Skjorte.
 I behøver ingen endnu.
 Den er endnu reen nok.
 Vær saa god at række, eller give mig mine Buxer.
 Vil I have jer Sloprok.
 Ja og mine Strømper med.
 Hvilke? Silke-Strømperne? eller de uldene?
 Den giv mig Traad-Strømperne eftersom det er varmt.
 Daniel, giv jer Herre hans Klæder.
 Bind jeres Strømper.
 Giv mig mine Strømper (Hose-) Bænd.
 Der er Huller paa mine Strømper, en Naal er ned.
 Tag den op.
 Stop disse Strømper lidt.
 Der er jeres Skoe min Herre.
 Gjør mine Skoe reene, visk dem af.
 Giv mig mine Tøfler.
 Lad mine Støvler repareres.
 Tag jeres Skoe paa.
 Gjør det selv.
 Jeg kan ikke bukke mig.

- Còmb my Head.
 B. Còmb my Wig.
 Dress my Pérriwig.
 D. It is réady, Sir.
 The Còmb's are misláid.
 Sòme' body has broke
 three Téeth out of
 my Còmb,
 A. Lend me yóur Ivory
 Còmb.
 B. I will lend you the Box-
 Còmb.
 A. It is all one to me.
 Còmb the Pówder off.
 Put some Effence to that
 Wig.
 Pówder it well.
 I must wash my Hands,
 Móuth, and Face.
 C. Yóu are a long while a
 Dréssing.
 A. This untóward Girl has
 bróught me no Wáter.
 B. Call her présently.
 A. Give me the Báson.
 Reach me the Sòap.
 B. Where is yóur Washball.
 A. I have lóst it.
 C. Wipe yóur Hands on the
 Tówel.
 Make a little Dispátsch.
 A. My Hands were véry
 dírtý.
 Where is my Shirt.
 D. Here it is.
- Rem mit Haar (Hoved).
 Rem min Peryk.
 Accomoder min Peryk.
 Den er færdig min Herre.
 Rammene er forlagt.
 Der er en har brækket tre
 Tænder af min Kam.
 Laan mig jer Elfenbeens Kam.
 Jeg vil laane jer, min Bux-
 boms Kam.
 Det er mig det samme.
 Rem Puderet af.
 Kom noget lugtende paa den
 Peryk.
 Puder den vel.
 Jeg maae toe mine Hænder,
 min Mund og mit Ansigt.
 I er længe om at flæde jer
 paa.
 Denne uartige Pige har ikke
 bragt mig noget Vand.
 Rask strax paa hende.
 Giv mig Bækkenet.
 Lang mig Sæbet.
 Hvor er jeres Sæb-Kugle.
 Jeg har tabt den, den er
 kommen bort for mig.
 Tør jer Hænder paa Haand-
 duget.
 Vær snar, skynd jer.
 Mine Hænder vare meget
 skidne.
 Hvor er min Skjorte.
 Her er den.

- A. It is not cleán.
It is fôul, dirty.
This Shirt is not warm.
D. I will air it if you please.
- C. No, no, it is no Máttér.
Put it on as it is.
'Tis Súmmer time.
- A. Give me a Hándkerchief.
B. There is a cleán one.
- A. Nay, give me the Hándkerchief that is in my Còat-Pòcket.
- C. Is it perfúmed?
B. Has the Wásherwoman got my Línnen yet.
D. Yes Sir, since Yésterday.
- B. That is véry well.
D. What Crávat do you put on?
- A. A Plain Neckclòth, Stock, Plait (or gáther) this Neckclòth
You rúmples it all óver.
Where are my Rúffles?
Give me my Sùit of Clòthes.
- D. What Sùit, Sir?
A. That I had on Yésterday.
C. Do not you put on your new Sùit of Clòthes?
A. Why? why so?
C. Because to Day is the King's Birth-Day.
A. I am in the Wrong.
- Den er ikke reen.
Den er skiden.
Denne Skjorte er ikke varm.
Jeg vil varme den om I behager.
Nei, nei, det giver intet.
Tag den paa som den er.
Det er Sommer-Tid.
Giv mig et Tørklæde.
Der er et reent.
Nei, giv mig det Tørklæde der er i min Kiolomme.
Er der sat Lugt paa?
Har Vasser-Konen faaet mit Binton (vask) endnu.
Ja, min Herre, hun fik det i Gaar.
Det er got.
Hvad Halsklud tager I paa?
En flæt Halsklud, et Bind.
Læg denne Halsklud i Folder.
Jeg krøller den over alt.
Hvor er mine Manchetter?
Giv mig min Klædning.
Hvilken Klædning, min Herre.
Den jeg havde paa i Gaar.
Tager I ikke jer nye Klædning paa?
Hvorfor? hvi saa?
Fordi det i Dag er Kongens Geburts-Dag
Jeg har uret.

You

- You are in the right.
 B. Truly I had forgot it too.
 A. 'Tis well you put us in Mind of it.
 Now I am almost ready.
 B. I only want my Gloves, my Hat and my Sword.
 A. Brush my Clothes and my Hat.
 C. Where's the Brush!
 D. 'Tis out of the Way.
 I will go and fetch one.
 C. Why don't you button your Waist-Coat?
 B. I love to go open breasted.
 A. That's the Fashion now.
 C. Where is your Cane?
 A. Here it is.
 I am dressed.
 Who waits?
 D. I, Sir, what do you want?
 A. Follow us.
 Come Gentlemen, let's go.
- J har ret.
 Jeg havde sandelig ogsaa glemt det.
 Det var vel I erindrede os derom.
 Nu er jeg mesten færdig.
 Mig fattes kun mine Handsker, min Hat, og min Kaarde.
 Børst mine Klæder og min Hat.
 Hvor er Børsten?
 Den er forlagt.
 Jeg vil gaae at hente een.
 Hvorfor knepper I ikke jer Vest til?
 Jeg gider gjerne gaa med Brystet aabent.
 Det er nu Mode.
 Hvor er jer Stof (Spansk, Rør.)
 Her er den.
 Jeg er paaflædt.
 Hvo varter op?
 Jeg, min Herre, hvad behager jer?
 Følge med os.
 Kom mine Herre lad os gaae.

IV. A Lány Drés-fing herself.

- A. Who is there?
 B. Do you call, Mádam?
 A. Yes, what's the Clock?

4. En Dame, som klæder sig paa.

- Hvo er der?
 Kalder hun Madame. (Frue)
 Ja, hvad er Klokken.

B.

- B. I don't know Madam.
 A. See by my Watch.
 B. It does not go, it is down.
 A. Give it me, that I may wind it up.
 B. There it is, Madam.
 A. Go and see what a Clock it is by the Clock in the Parlour.
 B. Madam, it is e'en half an hour past ten.
 A. Is it so late?
 B. Yes, Madam, it is.
 A. Well, give me my Shift.
 B. It is not warm.
 I am going to warm it.
 A. Is there a good Fire in my Clóset?
 B. Vêry good.
 A. Take Care not to burn my Shift.
 Give me my Dímetty Under-Pétticoat, and my Hoop.
 Give me my Mórning Gówn.
 B. Here they are, Madam.
 A. Give me my Slippers, my Stóckings, and my Gárters.
 B. I cannot find the Gárters.
 A. What's becóme of them? What have you done with them?
- Jeg veed det ikke, Madame.
 See paa mit Uhr.
 Det gaaer ikke, det staaer.
 Giv mig det, at jeg kan træf-
 fe det op.
 Der er det Madame.
 Gaa at see hvad Klokken er
 paa Uhret i Stuen.
 Madame Klokken er alt halv-
 gaaen elleve.
 Er det saa sildig.
 Ja, Madame, det er.
 Got, giv mig min Serk.
 Den er ikke varm.
 Nu gaaer jeg hen at varme
 den.
 Er der brav varmt i mit Ca-
 binet.
 Meget vel.
 Tag jer vare I ikke brænder
 min Serk.
 Giv mig min Ripper, Car-
 tuns Klokke og mit Fiske-
 beens-Skiort.
 Giv mig min Morgen Riol.
 Her er de Madame.
 Giv mig mine Tøfler, mine
 Strømper og mine Strøm-
 pe-Baand.
 Jeg kan ikke finde Strømper
 Baandene.
 Hvor er de bleven af?
 Hvor har I gjort af dem?

- B. I cannot tell. Jeg veed det ikke?
 A. Look for them. Leed efter dem?
 B. I look for them every where. Jeg søger efter dem allevegne.
 A. You leave all things in Disorder. J lader alting ligge efter jer i Uorden.
 B. I have found the Garters. Jeg har fundet Strømper.
 A. Spread the Toilet. Baandene.
 Wipe a little the Glass of Det Nat-Vordet.
 that Looking-Glass, it is Visk lidt af Glasset af det
 all dusty. Speil, det er gandske stø-
 vet.
 Reach me a Chair. Lad mig faae en Stool.
 Stir the Fire, make it Rør Ilden kom den til at
 burn. brænde.
 Give me my Combing- Giv mig mit Kæmme-Klæde-
 Cloth. cloth.
 Cleanse my Combs. Gjør mine Kamme reene.
 B. They are clean, Madam. De ere reene, Madame.
 A. Comb my Head. Kem mit Hoved.
 Softly, how you go to it. Sagte, see hvor J far af-
 sted!
 I believe you have taken Jeg troer J har revet Huden
 the Skin off my Head. af mit Hoved.
 B. Will you be to day in your Vil J have jeres Franske
 French Night-Clothes? Nat-Coiffure paa i Dag.
 A. No, give me my dress'd Mei, giv mig mit Sæt.
 Head.
 Where's my Bridle, and Hvor er mit Hoved-Baand,
 my Breast-Knot. og min Bryst-Sløjse?
 Dress my Hair nicely. Coiffure mit Haar smukt
 neatly. (net.)
 Give me a Pin. Giv mig en Knappe-Naal.
 B. There's the Pin-Cushion. Der er Naale-Puden.
 A. Give me my black Velvet Giv mig mit sorte Etels

- Pétticoat, and my Blue Gown.
 Tho' stay, I had ráther put on my Góld-fringed Pétticoat and my Yéllow Mantéau.
 Help me to put on my Stays.
 Lace me véry tight, véry close.
 Where are my Rúffles?
 B. The Milliner has not bróught home the new ones yet.
 A. Then she shall have my Cústom no lónger.
 B. She neglects her Cústomers too much.
 A. Give me my Stómacher of Ribbands, my Típpet, my Gloves, my Scarf, my Muff, and my Fan.
 Give me a clean Hándkerchief.
 Swéeten, (or perfume) that Hándkerchiéf.
 Where is the Patch-Box?
 B. It stands on your Left-Hand.
 A. Open the Pówder-Box.
 Give me the Puff to pówder my Hair.
 Hów do you like me?
- Skjort, og min blaa Riol.
 Bie dog, jeg vil heller have mit Guld-frønsede Skjort, og min gule Manteau paa.
 Hielp mig at faae mit Snør-liv paa.
 Snør mig gandske tæt (hart.)
 Hvor er mine Engageanter?
 She: Konen har ikke bragt hiem det nye endnu.
 Da skal hun ikke arbejnde for mig længere.
 Hun forsammer dem hun har noget for at bestille alt for meget.
 Giv mig mit Smykke af Baand, min Palatin, mine Handsker, mit Skierf, min Muffe, og min Vifte.
 Giv mig et reent Tørklæde.
 Set Lugt paa det Tørklæd.
 Hvor er Skjønplette Daasen?
 Den staaer paa (ved) jer vensire Haand.
 Luk Puder-Dosen op.
 Giv mig Dvaasen at jeg kan pudere mit Haar.
 Hvad synes I nu om mig?

- B. Véry well. You look very well.
 A. Is not my Head awry?
 B. No indéed, Mádam.
 A. Go and bid the Cóachman to put the Hórses to the Coach.
 B. He has put them in the Cháriot
 A. Let him take them out again.
 B. The Cháriot is réady, it is befóre the Dòdr.
 A. Well I will let it pass this Time, but he shall enquire anóther Time which I will pléase to have.
 Lay up all my Clòthes, and put all Things in Order.
 B. William your Lády is réady.
 A. Drive to the Dúchess of N.
- Meget got. I seer meget got ud.
 Staaer ikke mit Set skævt.
 Nei vist ikke, Madame.
 Gaae og sig til Kudsken han skal spænde for Karetten.
 Han har spændt for den lille.
 Lad ham spænde fra igien.
 Den liden er færdig, den staaer for Døren.
 Vel da, jeg vil lade det passere denne Gang, men han skal spørge sig for, naar det gaaer om igien, hvilken der staaer mig an.
 Giem alle mine Klæder, og leg alting i Orden.
 Wilhelm, Fruen er færdig.
 Kør til Fyrstinden af N.

V. To make a Vísit in the Mórning.

- A. Who is there?
 B. A Friend, ópen the Dòdr. Where is your Máster?
 A. He's in Bed.
 B. Is he asléep still?
 A. No Sir, he is awáke.

5. At aflegge Besø-gelse om Morgenén.

- Hvo er der?
 En god Ven, luf op.
 Hvor er jer Herre?
 Han er i Sængen.
 Sovet han endnu?
 Nei, min Herre, han er vaagen.

- B. Is he stirring?
 A. Not yet, will you be pleas'd to step into the Chamber?
 B. How now are you a Bed still?
 C. I went to Bed so late last Night, that I could not get up early.
 B. What did you do after Supper?
 How did you spend the Evening?
 C. We play'd at Cards.
 What Game did you play at?
 B. Quadrille, Ombre, Picket.
 C. Those are Games much in Fashion.
 B. After that we went to the Ball.
 C. How long were you there?
 B. 'Till twelve o' Clock at Night.
 At what time did you go to Bed?
 C. At one o' Clock in the Morning.
 B. I do not wonder you rise so late.
 C. What is the Clock?
 B. What o' Clock do you take it to be?
 C. Believe me I can't tell.
- Er han staaet op.
 Endnu ikke, vil I behage at trine ind i Kammeret?
 Hvad! er I i Sengen endnu?
 Jeg gik i Seng saa sildig i gaar Nat, at jeg ikke kunde staae tidlig op.
 Hvad forrettede I da I havde spist jer Aftens Mad?
 Hvorledes fordrov I Aftenen?
 Vi spillede Kort.
 Hvad slags Spil?
 Quadrille, l'Ombre, Piquet.
 Disse Spil er meget i Moden.
 Derefter gik vi paa Ball.
 Hvor længe var I der?
 Indtil Klokken tolv om Natten?
 Hvad Tid gik I til Sengs?
 Klokken et om Natten.
 Jeg undrer mig da ikke at I staaer saa sildig op.
 Hvad er Klokken?
 Hvad meener I Klokken er?
 Tro mi (vær forsikred) jeg veed det ikke.

B. It

B. It has struck ten.

Rise as fast as you can.

C. I am asham'd of my self.

B. Make no Excuses.

We'll go and take a Walk
(or Turn) round the
Park, when you are
drest.

Den har slagen ti.

Staa op saa snart I kan.

Jeg maae skamme mig.

Brug ingen Undskyldninger.

Vi vil gaa at spadseré en
Tour omkring Dyre-Ha-
ven, naar I er paaftædt.

VI. To Breakfast.

A. Will you Bréakfast?

B. Is it time to Bréakfast?

A. What will you have for
Bréakfast?

B. What have you got?

A. Bread and Bûtter.

Milk-Pôrridge.

Wâter-Grûel.

B. All that is Children's
Méat.

Bring us something else.

A. Shall I bring the Gâm-
mon of Bacon?

B. Yes, bring it, we shall
cut a Slice of it.

A. Boy, lay a Nápkin on
the Táble.

Give us Plates, Knives
and Forks.

Rinse the Glâsses.

Réach the Géntleman a
Séat.

Take a Chair and sit down.

6. At spise Frokost.

Wil i spise Frokost?

Er der Tid at spise Frokost?

Hvad vil I have til Frokost?

Hvad har I?

Smør og Brød.

Melke-Bælling.

Havre-Suppe.

Alt det er Børne-Mad.

Bring os noget andet.

Skal jeg tage Gleske-Skinken
ind?

Ja, bring den, vi skal nok
fiere et Stykke (Slive)
deraf.

Dreng, sæg en Serviet paa
Bordet.

Giv os Tellerkener, Knive
og Gæster.

Styl Glasse.

Sig Herren en Stool.

Tag en Stool og sid ned.

DIALOGI.

Sit by the Fire.

Sid ved Ilden (Kaffeloven.)

B. I shall be verry well here.
I am not cold.

Jeg er meget vel her.
Jeg er ikke kold.

A. Now I remember I promised you fried Eggs and Bacon.

Nu besinder jeg mig at jeg lovede eder stegte Eg og Flest.

I will be as good as my Word.

Jeg vil efterkomme mit Ord.

Here are some.

Her er nogle.

Eat new laid Eggs.

Spis nye-giorte Eg.

Here are soft Eggs in the Shell.

Her er blødt-fogte Eg.

B. This is a rotten Egg.

Det er et raadt Eg.

A. Sirrah, how durst you bring us bad Eggs.

Slungel, hvor torde I bringe os fordervede Eg.

B. The Lad knew nothing of it.

Drengen vidste ikke deraf.

A. Do you love poach'd Eggs, or boil'd ones?

Holder I meest med rødt-Eg, eller kogte Eg.

Break the Shell of the Egg, and suck it up.

Bræk Skallen paa Eget, og sæb det ind.

Take away that Dish.

Tag dette Gad bort.

Well thought on, I have got some French pêtty-pates that was left Yesterday, and some nice Bolognies.

Velbetænkt, jeg har nogle smaae Franske Posteter, som blev tilovers i Gaar, og nogle delicate Polse.

B. I have eat so much already, that I sha'nt be able to eat my Dinner.

Jeg har allerede spist saa meget, at jeg ikke bliver i Stand at spise noget til Middag.

A. You only jest, you have eat nothing at all.

J skiemter kun, I har jo intet spist noget.

Eat Sauages.

Spis Polse.

There

DIALOGI.

<p>There is an Orange.</p> <p>Squeeze it upon your
<i>Boligny.</i></p> <p>B. Let's taste the Wine, pray.</p> <p>A. Pull the Cork out of the
Bottle.</p> <p>I have no Screw.</p> <p>Give the Gentleman some
Drink.</p> <p>Pray taste that Wine.</p> <p>How do you like it?</p> <p>B. It is good. It is not
bad.</p> <p>What do you say to it?</p> <p>A. Sir, my Service to you.
Sir, your Health.</p> <p>B. I thank you Sir, and this
is to yours.</p> <p>A. You don't drink.</p> <p>B. I drank but just now.
The petty Pates were vé-
ry good.</p> <p>A. They were baked a lit-
tle too much.</p> <p>B. Let us say Grace.</p> | <p>Der er en Pomerantz
(Æbelsine.)</p> <p>Pres den ud paa jeres Pølse.</p> <p>Vær saa god lad os smage
Vinen.</p> <p>Træk Proppen udaf Boutel-
lien.</p> <p>Jeg har ingen Proppe-Træk-
ker.</p> <p>Giv Herren at drikke.</p> <p>Vær saa god at smage den
Vin.</p> <p>Hvor smager den jer an?</p> <p>Den er god. Den er ikke
slet.</p> <p>Hvad siger I derom?</p> <p>Min Herre eders Sundhed.</p> <p>Jeg takker jer min Herre, og
det er eders.</p> <p>I drikker intet.</p> <p>Jeg drak nu nyelig.</p> <p>De smaa Posteter var ret
gode.</p> <p>De var bagede lidet for
meget.</p> <p>Lad os læse fra Bords.</p> |
|---|---|

VII. To order Din- ner.

A. Cook, I have Company
at Dinner to Day.

7. At ordinere Mid- dags Maaltid.

Røf! jeg har Gæster til
Midtag.

B. How

B. How mány Pêrsons will
be at Táble?

A. I believe we shall be nine.

B. Well, Sir, what will you
be pleased to have got
réady.

A. Two Soops.

One with Méat, the óther
with Cráwfish.

B. Véry well, it shall be
done.

A. For the first, there must
be a good Knúckle of
Véal.

A Púllet stúffed.

Beef, Múttou, and salted
Pòrk.

For the first Sérvicé or
Course, or the boil'd.
Méat.

Besides the Soop, there
must be two Púllets,
with Spróuts, and Bá-
con, and a Leg of Mútt-
ton, with Cáper Sauce.

B. Will you have me put
Anchóvies álso?

A. Yes, that whets the Stó-
mach.

Besides that, there must
be a Dish of choise Fish.

A Pike, a fresh Cod, boil'd
with Oísters, and
Shrimps; two pair of
Soles, two Dózin of
Péarches well fried and
crisp.

Hvor mange Personer bliver
der ved Bordet.

Jeg troer vi bliver ni.

Vel min Herre hvad got be-
hager I at have laved.

Toe Supper.

Den eené med Kiød, den an-
den med Krebs.

Gandske got, det skal see.

For det første maae der være
en god Kalve-Skinke.

En stoppet ung Høne.

Ore-Kiød, Gaare-Kiød, og
grønsaltet Slegt.

Til første Ret, som bestaaer
af saagt Mad.

Foruden Suppe skal der væ-
re to unge Høns, med
Spiretaal, Slegt, og en
Lamme Bagstierding, med
Caper Saus.

Vil I have at jeg skal kom-
me Anchoiser iblandt?

Ja det giver Appetit.

Der maae derforuden være
en Ret god Fisk.

En Giedde, en fersk Torst
saagt med Østers og Reier,
to par Tunger, to Døsin
Abborre velstegte og brune.

The-

There must be also a Carp
well stéwed with Clá-
ret.

Der maae tillige være en Kar-
pe vel laagt i rød Wiin.

B. What must there be for
the sécond Course, or
køst Méat?

Hvad for slags Steg skal der
laves til?

A. A young Túrkey.

En ung Kalkun.

Four Pártridges, with a
Phéasant, a Pig, and a
Dózin of Larks.

Fire Hager: Hans, med en
Phasant, en Griis, og et
Dofin Perker.

B. And for By-Courses and
Ragóos?

Og hvad til Vi: Retter og
Ragouts?

A. A Fricassée of Chickens,
a Pigeon Pie, a *West-
phaly* Ham, and a Ra-
góo of Véal with Arti-
choaks, and another
with Péase, Béans, and
Bácon.

En Fricassée af Kyllingaer,
en Due Pastet, en West-
phalsk Skinke, og en Ra-
gout af Kalve-Ris, med
Artiskoffer, og en anden
med Erter, Bonner og
Fleis.

B. And for the Fruit, or
DéSSERT?

Og til Frugt eller Dessert?

A. Bid the Hóuse-Keeper
get good Chéeses; a
Plate of Apples and
Pears; another of Apri-
cocks and Péaches;
Grapes both white and
black; and Nuts and
Almónnds.

Bed Husholdersten skaffe
gode Oste, en Tallerken
med Æble og Pærer, en
anden med Aprikosser, og
Pferstener; sorte og hvide
Druer, og Rødder og
Mandler.

B. Will not you have a Sál-
lad?

Vil I ikke have en Sallat?

A. Withóut dóubt; go quick-
ly to Márket to the
Póulterer, the Fish-
monger, and the Herb

Uden Tvivl; gaae strax paa
Torvet, til Slagteren,
Hønsesopperen, Fiskeæl.

Wóman, to fetch all
that you want.

Lay óut the Móny, write
dówn what you spend,
and I will pay you a-
gáin at the End of the
Week.

Continuátion.

Jack, kill this Pig immé-
ately; broil his Feet;
put him in Wáter
boiling hot, and hang
him on the Hook.

And you, *Mary*, scóur
the great Pot, fill it
with cleán Wáter, and
put it on the Pot-hánger.

Pick that yóung Túrkey,
draw it and truss it up
as it shóuld be.

Lard véry néatly those
Pártridges, with the
léast Lárding-pin.

Shell these Péase and
Béans, and let them boil
for a Quárter of an
Hóur.

Give me the Spit.

Help me to put these
Larks on the Spit, or
to spit them.

Wind up the Jack.

Stir up the Fire.

geren, og til Urte, Konen
at hente alt det J fattes.

Læg Pengene ud, skriv op
hvad J giver ud, og jeg
vil betale jer ved Ugens Ud-
gang.

Fortsettelse.

Sans, slagt strax denne Griis,
rist Fodderne; Læg ham i
kaagende Vand, og hæng
ham paa Krogen.

Og J, *Maria*, skuur den
store Gryde, fyld den med
reent Vand, og hæng den
paa Potte-Kroen.

Pluk den unge Kalefan, tag
Indvoldene ud, og sæt
den op, som den bør at
være.

Spæk gandske net disse Ag-
ger-Høns med den mindste
Spekke-Maal.

Pil disse Værter og Bønner,
og lad dem kaage et heelt
Korteer.

Fly mig Spiddet.

Hielp mig at sætte eller stikke
disse Lærker paa Spiddet.

Træk Steegevenderen op.
Rør Jlden op.

Put

Put the Dripping-pan under the M ^e at.	Set Steerge-Panden under Steegen.
Baste the M ^e at with Butter.	Dryp Steegen med Smør.
Put the Soup upon the Stove to let it soak.	Set Suppen paa Ild-Gruben at den kand holde Heeden.
Dish up the P ^o tages.	Giv Suppen paa Faddet.
Take the Pudding out of the B ^a king-pan.	Tag Boddningen op af Steerge-Panden.
The Bell rings.	Kloffen ringer.
Serve up D ⁱ nner.	Ret and.

VIII. Before and at Dinner.

8. For og ved Middags Maaltid.

A. Is it D ⁱ nner Time!	Er det Tid at spise Middags Maaltid?
D. It is n ^e ar upon Twelve of the Clock.	Kloffen er næsten Tolv.
A. It is Time to go to D ⁱ nner.	Det er Tid at spise.
D. D ⁱ nner was put off to Day till one o' Clock.	Maaltidet blev opsat i Dag til Kloffen Et.
A. At what a Clock do you use to dine?	Hvad Klokke-Glet pleyer I at spise til Middag?
C. At two o' Clock.	Kloffen To.
A. Pray take a D ⁱ nner with us, to Day.	Bær saa god at spise til Middag hos os i Dag.
I shall entertain you with m ^e an Fare.	Jeg skal tractere jer med ordinaire Kost.
I invite you to D ⁱ nner, only to enjoy your Company.	Jeg beder jer til Bords alene for at profitere af jeres Selskab.
Who waits!	Hvem varter op?

Serve us with Water.
 Lay the Cloath }
 Spread the Táble }
 Serve up, or set on the
 Méat.
 Set the Sáltsellers, and
 Plates upón the Táble.
 Have you whet the Knives?
 Wash (or rinse) the Glásses.
 Set them upón the Cúp-
 board.
 Cut Slices of Bread,
 Set the Chairs in Order,
 róund the Táble, and
 put Cúshions on them.
 Are the Gúests all come?
 D. Not yet, Sir.
 A. Fetch out the Silver-
 Spoons.
 Call for the Dínner.
 D. It is not réady yet.
 A. I am afraíd it will be
 done too much.
 D. The Méat is sérved up.
 Sir they ónly wait for
 you.
 They have rung the Bell.

I. Fortsættelse.

A. Who says Grace?
 Sit down at Táble.
 Why do you not sit down?
 Sit you down in the first
 Place.
 Take your Place.
 I won't súffer you to sit

Skaf os Vand.
 Dek Bordet.
 Ret an. Lad Maden kom-
 me paa Bordet.
 Bær Salt-Karrene, og Tal-
 lerkenerne paa Bordet.
 Har I slebet Knivene?
 Vask (eller spyl) Glassene.
 Set dem paa Skenken.
 Skær Brødet.
 Set Stoolene i Orden om-
 fring Bordet, og leg Hyn-
 der paa dem.
 Er alle Gæsterne kommen.
 Endnu ikke Herre.
 Tag Sølv-Skeerne frem.
 Lad dem bringe Maden ind.
 Den er ikke færdig endnu.
 Jeg er bange den faaer for
 meget.
 Maden er paa Bordet.
 De bier kun efter eder min
 Herre.
 De har ringet til Bords.

I. Fortsættelse.

Hvem læser til Bords?
 Sid ned til Bords.
 Hvorfor sidder I ikke ned?
 Tag det øverste Sæde.
 Tag jer Plads.
 Jeg vil ikke tillade at I sidde
 at

at the lower End of the
Table.

You shall sit at the upper
End.

C. Indéed I sha'n't.

A. Why do you make such
Cérimonies?

Friends live freely toge-
ther.

B. Sit farther and make a
little more Room.

A. Sit on the Bench, Cou-
sin; and you on the
Stool, Mølle.

C. Let Miss sit here pray.

A. Forbear Compléments,
I pray.

We have more Company
than I thought we
should.

Here wants two Covers.

Boy, go and fetch two
Nápkins, all the rest
are here.

ved den nederste Bord-
Ende.

J skal sidde ved den øverste.

Jeg vil i Sandhed ikke.

Hvorfor bruger i saa mange
Cérimonier?

Venner omgaaes hverandre
fortroeligt.

Sid bedre frem og giv lidt
Plads (Rum).

Sid paa Bænken Fetter (Fet-
teriske) og J paa Laboret-
ten, Maria.

Vær saa god at lade Jom-
fruen sidde her.

Jeg beder dog, lad Compli-
menter fare.

Vi har større Compagnie end
vi ventede.

Her fattes to Couverter.

Dreng spring efter to Servi-
etter, Resten er her.

1. Continuation.

A. Do you love Soup?

B. Yes, provided it be well
made.

Such as yours I néver
refuse.

A. Take some white Bread.
Bring some Hóushold
Bread.

2. Fortsættelse.

Gider J spiise Suppe?

Ja, i fald den er vel tillaved.

Jeg nægter aldrig saadan som-
jeres.

Tag noget Hvede Brød.

Bring os noget Husbagger
Brød.

- C. I love brówn Bread bét-ter.
 A. This Bread is móuldy.
 This is stale.
 Give us some new Bread.
 E. This Bread is véry favo-ry.
 A. Boy rasp (chip) the Bread.
 Shall I cut you some of the úpper or únder Crust?
 Shall I help you to some of this boil'd Méat?
 B. As you please.
 E. I shall help my self.
 A. Give us the Dish.
 C. This Méat is véry júicy.
 A. Sir, you éat nóthing.
 F. I beg your Párdon.
 I éat as much as two óthers,
 E. That's a véry fine first Còurse.
 G. For my Part I commend this Méal by my éating well.
 A. But, Sir, you have not drank yet.
 Boy, give the Géntleman some Wine.
 Fill some Drink.
 Fill a Glas.
 E. Come you must drink a Búmper.
- Jeg gider hellere have Rug-Brod.
 Dette Brød er mulden.
 Det er gammelt.
 Giv os friske Brød.
 Dette Brød er særdeles vel-smagende.
 Dreng rasp Brødet.
 Skal jeg skjære jer et Stykke over-eller under-Storpen?
 Skal jeg leage et Stykke for jer af det saagte Kiød?
 Ligesom I behager.
 Jeg skal skjære for mig selv.
 Giv os Fadet hid.
 Dette Kiød er meget saftigt.
 Min Herre I spiser ingen Ting.
 Forlad mig det.
 Jeg spiser saa meget som to andre.
 Deres fogte Mad er meget vpperlig.
 For min Part jeg roser det-te Maaltid ved at spise brav.
 Men min Herre I har ikke drukkert endnu.
 Dreng giv Herren noget Wiin.
 Skient os noget i.
 Skient et Glas.
 Kom, I maae drikke en Bokal.

F. Drink it up.

G. Mádam, I have the Hó-
nour to drink your
Health.

H. Sir, I thank you.

Sir, my Sérvíce to you.

C. I'll pledge you.

B. Sir, to the Hónour of
your Acquáintance.

E. To all that pleáses you.
Here's all you wish and
all you want.

A. You are very obliging.
To your Inclínations
To your best Thóughts.

H. Hów do you like that
Beer?

F. I like the Beer prétty
well.

A. I think it is too bitter.

H. I'll compláin to the Bréw-
er abóut it.

A. Take away these Things.
Serve up (or bring in)
the Sécond Còurse.

H. You are a great Drínker
and a smáll éater.

I. You see I bòth éat and
drink well.

A. Thómas, cut the Méat,
do not tear it in Pieces.

Sir, you dòn't éat.

F. Excuse me, I éat heart-
tily.

Drif den ud.

Madame, jeg har den Ære
at drikke jeres Skaal.
(Sundhed)

Min Herre jeg takker jer.

Min Herre paa eders Sund-
hed.

Jeg skal giøre Besteed.

Min Herre den Ære af eders
Befiendtskab.

Alt hvad jer fornøyer.

Alt det de ønske sig, og hvad
dem manqueres.

J er meget artig.

Kierestens Skaal.

Hvordan smager Øllet jer?

Øllet smager mig temmelig
got.

Mig synes det er for beest.

Jeg vil besværgé mig derover
hos Bryggeren.

Tag disse Ting bort.

Lad dem bringe de stegte
Retter ind.

J drikker meget, og spiser
kun lidet.

J seer jeg baade spiser og
drikker got.

Thomas, skær jer Mad or-
dentlig, og riv den ikke
saaledes i Stykker.

Min Herre J spiser intet.

Forlad mig, jeg spiser brav.

- A. Come, Sir, éat what you like best. Rom min Herre spiis det der smager eder.
- G. I have no Stómach. Jeg har ingen Appetit.
- A. What do you say to that Neát's Tongue? To that minced Méat? To that Fricassée? Hvad siger I om den Oxe-Lunge til den pluktes Steeg? til den Fricassée?
- Shall I help you to some Pártridge, Cápon, Chíc-ken, or Wood-Cock? Skal jeg betjene jer med et Støkke af en Haer-Høne, Copnae, Kylling eller Eneppre?
- I. E'en as you please. Rigesfort I behager.
- A. What do you love best? Hvilket gider I helst havt?
- The Wing, or the Leg? Vingen eller Beenet?
- I. 'Tis all one to me. Det er mig det samme.
- A. Eat some Rádishes to whet (or shárpen) your Stómach. Spise nogle Røddikker til at opvække Appetiten med.
- E. *Húnger is the best Sauce.* Hunger er den bedste Kryderie.
- C. I have éat too much al-ready. Jeg har allerede spist for meget.
- B. Give us some Mústard. Giv os noget Sínup?
- A. Where is the Mústard-pot? Hvor er Sínups-Karet?
- H. You see what a Táble we keep. I seer hvad Bord vi holder.
- A. This is our Cómmons, our dáily Fare. Det er vor Daglig Kost, saaledes spiser vi hver Dag.
- We have no Dáinties. Vi har ingen Delicateesser.
- No tid Bits. Ingen lekker Biskener.
- H. You devóur you Méat, Barn, I sluger jer Mad i Child. jer.
- You are a Gréedy gut. I er en Slug-Hals.
- E. I am véry dry. Jeg er ret Tørstig.
- G. Give me a Glas of Wine. Giv mig et Glas Viin.

Come,

Come, Sir, I drink the
King's Health to you.

A. I'll pledge you withal
my Heart.

Let it go round.

There's excellent Wine.

H. How do you like that
Pigeon Pie?

G. It is very good, very
well season'd.

I. Are you a good Carver?
Do you carve well?

B. I carve pretty well.

A. I'll help you.

I know what you like.

I know your Palate.

I have a very nice Palate.

C. You carve for all, and
eat nothing your self.

A. Take away this Dish,
and set on the other.

F. What! dainty Dishes,
after so magnificent a
second Course?

E. You give us a King's Feast
instead of a friendly
Méal.

A. Eat Apricocks.

Lend me your Plate.

This Méal is quite cold.

H. Set it on a Chafin-Dish,
in order to heat it.

F. Pray give me some Pú-
ding.

Kom min Herre, jeg bringer
jer Kongens Skaal.

Jeg skal giøre jer Bæskeed af
mit gandske Hierte.

Drif omkring.

Der er fortreffelig Vin.

Hvordan staaer jer denne
Due Pastet an.

Den er meget god, meget
vel krydet.

Er I en god Forstkierer?

Kan I got skiere, for!

Jeg skierer temmelig got for.

Jeg vil hjælpe jer, skiere for
jer.

Jeg veed hvad jer lyster.

Jeg kiender jeres Smag.

Jeg har en megen delicat
Smag.

I skierer for alle, men I
spiser ikke noget selv.

Tag dette Fad (Ret) bort,
sette det andet hid.

Hvad, har I saa excellent
Mad endnu, da Maaltis-
det skulle være til Ende.

I tracterer paa Kongelig
Viis, i stæden for at trac-
tere som en Ven.

Spiis Albrikoser.

Kly mig jer Tallerken.

Denne Mad er gandske kold.

Set den paa et Fyrfad, at
den kand varmes.

Vær saa god at give mig et
Stykke Bøding.

L

A.

- A. Eat well at Dinner for you shall have no Afternoon's Lúnsbion.
- B. I make but two Méals a Day.
- C. For my part. I bréakfast and dine évery Day, but I séldom éat ány Súpper.
- A. Will you have Múttón, Beef or Véal?
- G. What you pléase, Sir.
- A. Will you have roast, or boil'd Méat?
- Eat some Cárrots, Túr-nips, Pársnips, or Cáb-bage.
- H. This is rústý Bácon.
- A. Let this Dish go- about the Táble.
- H. Géntlemen you see our Cheer.
- You see hów we fare.
- A. I am sure you are héartily wélcome.
- G. This is the best Dish at Táble.
- A. Much good may't do you. Eat of the Cústard.
- I. There's a véry fine Dés-fert.
- C. The Déssert ánwérs all the rest.
- B. You have gáthered the móst éxquisite Fruits the Séason cóuld affórd.
- Spiis et got Middags Maaltid, thi I saær intet igien sörénd Aften.
- Jeg spiser kun to Maaltider om Dagen.
- Jeg for min Part spiser Frokost og Middags Mad hver Dag, men sielden til Aften.
- Bil I have Lamme-Oxe-eller Kalve-Kiød?
- Hvad I behager, min Herre.
- Bil I have siegt, eller kaagt Mad?
- Spiis nogle Gulerødder, Roer, Parslenatter, eller Hvidkaal.
- Dette Flesk er harst.
- Lad denne Ret (Fad) gaae omkring.
- Min Herre, I seer vor Tractement.
- I seer, hvordan vi lever.
- Jeg er vis paa, I ere hiertelig velkomne.
- Det er den beste Ret paa Bordet.
- Vel bekomme eder.
- Spiis af Snees-Rosen.
- Der er en herlig Dessert.
- Desserten svarer til alt det forige.
- I har samlet de delicateste Frugter, som denne Aarets Tid kan frembringe.
- F.

- F. The Pástry-work is véry well made
 H. You make me blush, to hear you prevent, by your Commendátions, the Excúses I owe you, for entertáining you so ill.
- I. This is an excellent Tart.
 A. Eat some Fritters.
 G. Give me some strong Beer.
 This is small.
 This is dead, (or pálled).
- A. Tap (or broach) another Bárrél.
 Give the Géntleman a clean China-Plate.
- H. I am sórry we have no better Cheer.
 A. If I had known of your coming, I would have provided something better.
- B. I have dined véry well.
 C. I believe évery Bódy has eat enóugh.
 Let's rise from Táble.
- H. Are you weáry of Síting?
 Take awáy.
 Let's say Grace.
- A. Let's take a Turn róund the Gárden, and then
- Pástet: Verket er meget ve giort.
 Jeg maa undsee mig, at I ved eders Berømmelse forkommer den Undskyldning jeg burde at giøre, fordi jeg tractere jer saa slet.
 Det er en hypperlig Tærte.
 Spiis Bakkelse.
 Giv mig noget got Al.
 Det er tyndt.
 Det er dovent.
 Tap af en anden Tønde.
 Stik en anden Tønde an.
 Giv Herren en reen Porcelains Tallerken.
 Det gjør mig ondt vi har ingen bedre Tractement.
 Havde jeg veedste eder komme, skulle jeg forsynet mig, med noget bedre.
- Jeg har spiist et got Middags-Maaltid.
 Jeg troer enhver har faaet sin Fornøjelse.
 Lad os staae op fra Bords.
 Er I fied af at sidde?
 Tag bort.
 Lad os læse.
 Lad os spadseré lidt omkring i Haven, og siden

we will come and drink
Téa.

vil vi komme at drikke Thé.

E. You make too much of us.

J gjør alt for meget af os.

H. I wish it were really so.

Jeg vilde ønske det var virkelig saaledes.

IX. To drink Coffee and Téa.

9. At drikke Caffe og Thé.

D. My Lady sends to let you know the Coffee is ready.

Frøen sender mig at berette jer, at Caffen er færdig.

B. Come, let us go in.

Rom lad os gaae ind.

H. Gentlemen, I have waited for you this Quarter of an Hour.

Messieurs, jeg har biet et heelt Korteer efter eder.

C. I am sorry for that Madam.

Det gjør mig ondt, Madame

H. Nay it was my Maid's Fault.

Nei, det var Pigens Skyld.

She got it ready without letting me know.

Hun har lavet det færdig, uden at lade mig vide det.

A. Pray be seated. Gentlemen.

Messieurs, vær saa artig at sætte jer.

Don't let us stand.

Lad os ikke staae længere.

E. I am seated for my part.

Jeg, for min Part, sidder.

F. So we are all.

Det gjør vi alle.

H. How do you like this Coffee Gentlemen?

Hvorledes staaer denne Caffe eder an, Messieurs?

G. It is excellent.

Den er fortreffelig.

H. Is it sweet enough?

Er den sød nok?

Do you chuse Cream?

Sider I havt Fløde?

Pray, say what you like.

Vær saa god, sig hvad der staaer jer an.

A. Do you love Smóaking?

Lyster jer en Pibe Tobak?

I. We shall offend the Ladies.

Vi incommodere Fruentimmeret dermed.

H.

- H. Not at all, I assure you.
Pray be free.
- I. You are extrême kind.
- A. Boy, bring Pipes and a Plate of Tobácco.
Stop your Pipes.
- E. This is curious Tobácco.
- G. Indéed it is.
- H. Come don't turn dówn your Cup yet.
T'other Cup.
- F. I had ráther have a little Tée, Madam.
- H. Well, Sir, it is at your Sérvíce.
You are at your ówn Choice.
- F. Mádam, you infinitely oblige me.
- H. Give us the Téa-things híther.
Will you have Green or Bohée Téa?
- F. What you drink your self.
- H. I love green Tea best.
- F. It is best, when it is good of the Sort.
- H. Géntlemen, are you not for Téa?
- G. A síngle Cup, Mádam, if you pléase.
- C. And one for me too.
- B. This Téa has an éxcellent fine Flávour.
- Jungenlunde, jeg forsikrer jer.
Vær ikke undseelig.
J er overmaadig artig.
Dreng, hent Piber, og en Tallerken med Tobak.
Stop jeres Piber.
Det er en delicat Tobak.
Ja i Sandhed er det.
Kom vend ikke jer Kóp om endnu.
En Kóp endnu.
Jeg gad hellere have libet Thee-Vand, Madame.
Vel min Herre, det er til jeres Tiensse.
J har selv at vælge.
Madame, J gjør mig høilig forbunden.
Giv os Theetøyet hid.
Vil J have Grøn-The eller The-Bohe.
Det som J selv drikker af.
Jeg holder meest af grøn The.
Det er den beste, naar den er kun god i sig selv.
Messieurs, ere J ikke for The?
En eneste Kóp, Madame, om J behager.
Og een for mig ligesaa.
Denne The har en fortreffelig god Lugt.

- A. It is the best I could buy. Det er den bedste jeg kunde faae at koebe.
- I. Pray, Sir, what might it cost you a Pound. Maae jeg spørge min Herre, hvad Pundet har kostet.
- A. Eighteen Shillings. Halvfemte Rirdaler.
- I. It ought to be good, that is a great Price. Den bør være god, thi Prisen er høj.
- H. Don't turn down, Sir. J maae ikke vende om.
- C. I can drink no more. Jeg kand ikke drikke mere.
- H. Does nobody care for any more Tea? Er der ingen der gider have mere The?
- Boy, take away the Tea Table. Dreng tag The-Bordet bort.
- Take care you break nothing. Vær jer, at I ikke slaar noget i tu.
- D. I shall Madam. Det skal skee Madame.

- X. To speak English. 10. At tale Engelsk.
- A. Sir, are you a Dane? Min Herre, er I en Dansk?
- B. Yes, Sir, at your Service. Ja, Min Herre til jeres Tjeneste.
- A. What Province of Denmark are you of. Hvilken Provinds i Danmark er I fra?
- B. Of the Isle of Seeland. Fra Sieland.
- A. Of what City? Fra hvilken Bys?
- B. Of Copenhagen, Elsinour, &c. Fra Kiøbenhavn, Helsingør &c.
- A. How long have you been in England? Hvor længe har I været i Engelland?
- B. A Year, a Twelve Month. Et Aar.
- A. Do you speak English? Kan I tale Engelsk?
- B. I speak it a little. Jeg taler lidet.
- I understand it better, than I can speak it. Jeg forstaaer det bedre end jeg kan tale det.

A. 'Tis said, however, that you speak very well.

B. I know enough of it to tell you I am your most humble Servant.

The *English Tongue* is very hard for Foreigners to learn especially *Frenchmen*.

A. The *French* is far more difficult to *Englishmen*.

B. I am persuaded of the contrary.

A. I can hardly believe it.

B. Experience shows it every Day.

The Pronunciation of the *French* is far more easy than that of the *English*.

I know many *Englishmen*, who pronounce *French* perfectly well.

And one can hardly find a *Frenchman* in a hundred, who can pronounce *English* tolerably well.

A. The *French* clip most of their Words in *English*.

Yet I know some *Frenchmen* who pronounce *English* almost as well as the *English* themselves.

Der siges alligevel, at I taler meget godt.

Saa meget forstaaer jeg deraf, at jeg kand sigte eder: I am &c. Jeg er eders ydmygske Tjener.

Det Engelske Sprog er meget tungt for Fremmede at lære, i sær for de Franske.

Det Franske er langt vanskeligere for Engelskmændene.

Jeg er vis paa, det er tvært imod.

Jeg kand neppe troe det.

Erfarenhed viser det os hver Dag.

Den Franske Udtale er langt lettere end den Engelske.

Jeg kiender mange Engelsk-Mænd, som taler perfect Fransk.

Og man kand neppe finde en Franskmand iblandt hundred, som kan pronuncere det Engelske taalelig vel.

De Franske bider deres Ord af i det Engelske.

Dog kiender jeg nogle Fransk-mænd, som tale Engelsk næsten saa godt, som de Engelske selv.

B. Then I suppose they came
very young into Eng-
land.

A. 'Tis likely; for they
have been there a long
time.

I. Continuation.

B. Do you learn *French*, Sir?

A. Yes, Sir, I learn it.

B. You do very well, for
'tis now a Days the U-
niversal Tongue.

Every Body speaks *French*.

A. All Persons of Quality
speak *French* at least.

B. Like as all Men of Let-
ters understand Eng-
lish.

The *English* is become the
modern learned Lan-
guage of *Europe*.

A. You find choice Writings
in both Tongues.

B. But far more in *English*.

A. The *French* is sweeter
than the *English*.

B. But it is nothing near so
copious, nor so emphá-
tical.

A. Are you well enough
versed in the *French* to
be a Judge.

B. I assure you I understand
it perfectly well.

Da stiller jeg mig for: de
maa være komne meget
unge til Engelland.

Vel mueligt, thi de hár væ-
ret der en lang Tid.

I. Fortsettelse.

Lærer I *Fransk*, min Herre?

Ja, min Herre jeg lærer det.

J gjør vel der i, thi det er
nu omstunder det almindes-
lige Sprog.

Hvert Menneske taler *Fransk*.

J det ringeste taler alle for-
nemme Personer *Fransk*.

Eigesom alle lærde forstaaer
Engelsk.

Det *Engelske* er nu bleven
det lærdeste Sprog i Eu-
ropa.

J finder udvalgte Skrifter i
begge Sprog.

Men langt flere i det *Engel-
ske*.

Det *Franske* er sødere end
det *Engelske*.

Men det er ingenlunde saa
riigt, eller saa eftertryk-
keligt.

Er I øved saa meget i det
Franske, at I kan være
Dommer.

Jeg forsikrer at jeg forstaaer
det ganske fuldkommen.

Tha

The *French* can produce
no Heróic Póëms like
the *English*.

They can néither trans-
late *Milton* nor *Pope*
out of it, without ló-
sing all the Póëtical
Spírit.

Ane yet we see *Télema-
chus*, *Boileau* &c. spéa-
king their Séntiments
in *English*, ráther bét-
ter than worse, than in
their nátive Tongue.

2. Continuátion.

A. What Books do you read
to leárn *English*.

B. The new Téstament, the
Cómmon Práyer Book,
Æsop's Fables by Mfr.
L'Estrange; *Dryden's*
Plays, *Telemachus* by
Boyer, *Clarissa*, *Pamela*,
and chiefly the *Spectátors*.

A. These are véry good
Books.

But what Dictionáry do
you make use of?

B. *Boyer's* Róyal Dictionáry
which, they say, is the
best.

A. It is so cértainly.

But have you none in
your ówn Tngue.

B. None at all, Sir.

Det Franske kan ikke frem-
bringe saadanne Helte-
Digter som det Engelske.

De kan hverken oversætte
Milton eller *Pope* af det
Engelske, uden at tabe
al den Poetiske Geist.

Og dog ser vi *Telemaque*,
Boileau &c. at sige deres
Meening i det Engelske,
snarere bedre, end sige
fletere, end i deres eget
Sprog.

2. Fortsættelse.

Hvad Bøger læser I for at
lære Engelsk.

Det nye Testamente, den al-
mindelige Bønne Bog,
Æsopi Fabler ved *L'Estran-
ge*, *Dryden's* Comœdier,
Telemaque ved *Boyer*,
Clarissa, *Pamela*, og for-
nemmelig *Spectator*.

Disse ere gandske gode Bøger.

Men hvad Lexicon betiener
I jer af?

Boyer's Royal Dictionáry,
som siges at være den beste.

Det er virkelig saaledes.

Men har I ingen i jer eget
Sprog.

Aldels ingen min Herre.

M

Non-

- None as yet. Endnu ingen.
- A. What Grammar did you use? Hvad Grammatica har I brugt?
- B. *Bértram's* *Rúdiments*. *Bertram's* *Rudimenta* &c.
- A. Well, I am going to teach you how to speak *English* quickly. Vel, jeg staaer i Begreb at lære jer at tale hastig *Engelsk*.
- B. You will oblige me mightily. I gjør mig en vigtig Tjeneste.
- You will do me a very great Favour. I vil da bevise mig en stor Gunst.
- A. The easiest Method to learn *English*, or any Tongue is to speak it often. Den letteste Maade at lære *Engelsk*, eller noget andet Sprog, er at tale det ofte.
- B. But to speak it one must know something of it. Men til at tale det maae man vide noget deraf.
- A. You know enough of it already. I veed allerede nok deraf.
- B. I can understand it pretty well, when I read in a Book, but I can't speak twenty Words right together. Jeg forstaaer det gandske vel naar jeg læser det i en Bog, men jeg kan ikke tale tyve Ord ret, efter hverandre.
- A. You must learn some little Phrases, and *Diálogos*. I maae lære nogle Talemaas, maander og Samtaler.
- B. But I don't pronounce well. Men jeg pronuncerer ikke vel.
- A. See that you procure the *Ethicks*, and *Diálogos* which are accented and published by the aforesaid Mr. *Bértram*. See til at I kan skaffe jer de Moraler og Samtaler, som ere accentuerede og udgivet af bemeldte Mr. *Bertram*.
- B. I shall not neglect to do it. Dette skal jeg ikke efterlade.

A. Do not you understand what I say to you?

B. I both understand it, and apprehend it very well. But I find it hard to speak.

I have not the Faculty of speaking.

A. That will come in Time. Do not be discouraged for that.

B. I am a little impatient.

A. Is it long since you began to learn?

B. It is two Months since.

A. That's a very little Time. Does not your Master tell you, that you must always speak *English*.

B. Yes, Sir, he tells me so often.

A. Why don't you speak then?

B. Who will you have me speak with?

A. With all those that shall speak to you. or that you know understand the Language.

B. I would fain speak, but I dare not.

A. Believe me, be confident, and speak without minding whether you speak well or ill.

Forstaaer I ikke hvad jeg siger eder.

Jeg baade forstaaer og begriber det meget vel.

Men jeg merke det er vanskelig at tale.

Min Udtale falder mig besværlig.

Det vil komme med Tiden.

Lad ikke Modet sinke derfor.

Jeg er lidet utaalmodig.

Er det længe siden I begyndte at lære?

Det er to Maanedes siden.

Det er en ganske kort Tid.

Siger ikke jeres Sprog. Mener ikke, at I maae ildelig tale Engelsk?

Jo, min Herre, dette siger han mig ofte.

Hvorfor taler I da ikke?

Hvem vil I jeg skal tale med?

Med alle dem som taler til jer, og som I veed der forstaaer Sproget.

Jeg vilde gjerne tale men jeg tør ikke.

Troe mig, vær dristig, og tal kun uden at bekymrer jer om, endten I taler vel eller ilde.

- B. If I spéak so, évery Bódy will laugh at me. Taler jeg saaledes, da vil enhver lee mig ud.
- A. Do not féar that. Bør ikke bange derfor.
- Don't you know, that in order to spéak well, one begins with spéaking ill? Veed I ikke, at man lærer aldrig vel uden at begynde slet?
- B. I shall then fóllow your Advice. Da skal jeg følge jeres Raad.
- A. You will do véry well. I gior vel deri.

XI. With an English Language-Máster.

- A. Did you send for me, Sir?
- B. Yes, Sir, I should be glad to have some Instrúction in the English Tongue.
- A. Have you a spare Hóur?
- B. Yes, Sir, this Hóur from eleven to twelve. I can let you have that.
- B. What must I give you a Month?
- A. Two Dúcats.
- B. Hów! two Dúcats? I give my French-Máster but one.
- A. That may be, Sir. But I néver take less.
- B. Hów óften do you come a Week?
- A. I réckon sixtéén Hours a Month.

II. Med en Engelsk Sprog-Mester.

- Har I sendt Bud efter mig, min Herre.
- Ja, min Herre, jeg ønskede gjerne at faae nogen Undervisning i det Engelske Sprog.
- Har I en Time til overs.
- Ja, min Herre denne Time fra elleve til tolv.
- Den kan jeg lade eder faae.
- Hvad skal jeg give jer om Maanedén.
- To Ducater.
- Hvad? to Ducater! Jeg giver min Franskmand kun een.
- Det kan være, min Herre.
- Men jeg tår aldrig mindre.
- Hvorofte kommer I om Ugen?
- Jeg regner sexten Timer paa Maanedén.

B.

- B. You are déar, but I'll give you your Price, so you will promise me to be diligent.
- A. I hope, I shall give you Satisfaction
- B. When shall we begin?
- A. Now if you please.
- B. What shall we begin with?
- I have no Grámmar.
- A. I have one in my Pócket, which is at your Sérvíce.
- B. Pray tell me, what is the Price of it?
- A. I will bring you a better Cópý.
- B. This is good enough, I assure you.
- A. Can you speak any *Eng: lish*?
- B. I made a Begíning some Yéars ago
- A. Pray let me hear you read.
- B. How do you like my Pronunciátion?
- A. Indifferent, did you learn by Rule.
- B. By Rote.
- A. The common Fault of most Lánguage-Másters. Do you know any thing of the *Englisk* Grám-mar.
- J er dyr, men jeg vil give jer det forlangte, dersom I vil love mig at være flit-tig.
- Jeg haaber I skal blive for-noyed.
- Naar skal vi begynde?
- Nu om I behager.
- Hvormed skal vi begynde?
- Jeg har ingen Grammatica.
- Jeg har en i min Lomme, som er til eders Tieneste.
- Vær saa god og sig mig hvad den koster.
- Jeg vil bringe jer et bedre Exemplar.
- Jeg forsikrer jer den er god nok.
- Kan I tale noget Engelsk.
- Jeg gjorde en Begyndelse for nogle Aar siden.
- Vær sa god lad mig høre hvorledes I læser.
- Hvordan staaer min Udtale jer and?
- Temmelig got, lærde I es-ter Regler?
- Ex usu, ved Øvelse.
- Det er en almindelig Fejl af de fleste Sprog-Mestere.
- Forstaaer I noget af den En-gelske Grammatica?

B. Véry little, I can only repéat the auxiliary Verbs. and form a regular Verb áctive.

And then I know the irrégular Verbs by Heárt.

A. That's a good Bégining. Do you know ány thing of the Use and Constrúction of the Cáses and TénSES?

B. Nóthing at all.

A. Nor the particúlar use of sundry Verbs?

B. No, Sir, I know nóthing but what I have leárn'd by rote.

A. Nów I know hów far you are advánced, I can the bétter tell what Méthod to take.

B. Pray what Méthod shall we make use of?

A. We will spend the first half of óur Hóur in Réading and expláining at the same time.

B. What Book shall I réad?

A. As you alréady in Part understánd what you réad, you shall bégín with módern Cómedies.

B. But, Sir, I have none.

A. Then I will fúrnish you.

Gandske libet, jeg kan kun allene opregne Hielpes-Verba, og formere et regulaire Verbum áctivum. (Gram. p. 163.

Derneft veed jeg de irregulaire Verba uden ad.

(Gr. p. 187.

Det er en god Begyndelse.

Forstaaer I hvorledes Casus og Tempora blive brugt og anvendte?

Ingenlunde.

Ikke heller den besønderlige Brug af visse Verba?

Nei, min Herre, jeg forstaaer slet intet uden hvad jeg har lærdt af Øvelse.

Nu da jeg veed hvor vidt I er kommen, saa kan jeg desto bedre sige hvad Method der skal bruges.

Kiere! hvad Method skal vi betiene os af?

Vi vil anvende den første halve Time paa at læse og forklare tillige.

Hvad for en Bøg skal jeg læse.

Saa som I allerede forstaaer hvad I læser, bør I begynde med nye Comœdier.

Men, min Herre jeg har ingen.

Jeg vil da forsyne jer.

There

There you will find the most concise, beautiful, and expressive Phrases of the *English Tongue*.

B. So I have heard.

But how shall we employ the Remáinder of our Time?

A. In máking the necessary Observations upon the Etymology and Construction of the different Parts of Speech.

And some times in correcting, or examining what you do in my Absence.

B. What shall I do in your Absence.

A. First learn the Vocabulary.

Then the short familiar Phrases, Afterwárd the Dialogues and Proverbs.

At Times, the Rules of Syntax and their Examples.

And then proceed to Translátion.

B. What shall I translate?

A. Some of Báron Hólberg's Letters.

B. Why those?

A. Because they are more adapt to the *English*

Der skal I finde de allerførste, smukkeste og eftertruffeligste Talemaader i det Engelske Sprog.

Det har jeg og hørt.

Men hvorledes skal vi anvende den øvrige Tid?

Paa at gjøre fornødne Anmærkninger over Etymologien, og hvorledes Talens adskillige Deele skal sammenføres.

Og undertiden paa at rette og examinere det som I forretter i min Fraværelse.

Hvad skal jeg forrette i jeres Fraværelse?

Først maae I lære Gloser.

Derneft de korte daglige Talemaader, og siden Samtalerne og Ordspørgene.

Paa sine Tider de Syntactiske Regler med deres Exempler.

Og derpaa fare fort til at sette over.

Hvad skal jeg sette over?

Noale af Baron Holbergs Breve.

Hvorfor disse?

Efter som de kommer meere overeens med den Engelske

Epistolar Stile, than the
Gérman.

B. Wherein consists the
Beauty of the *English*
Epistolar Stile?

A. That it be short, nátu-
ral, éasy, píthy and
expressive.

B. I shall follow your Di-
rections in évery Thing.

A. You'll oblige me.

B. Will you give me Tic-
kets, or shall I give
you?

A. Just at you please.

B. When shall I expect you.

A. I'll wait on you again to-
morrow.

B. Your humble Sérvant, Sir.

A. Farewél,

Breve. Stíil end de Tydske.

Hvori bestaaer Skonheden
af den Engelske Breve-
Stíil?

At den bliver kort, natur-
lig, let, spndig og tyde-
lig.

Jeg skal følge jeres Raad i
alle Ting.

J gjør mig en Tieneste.

Vil J give mig Billetter?
eller skal jeg give jer?

Ligesom J behager.

Naar skal jeg vente jer.

Jeg skal opvarte jer i Mor-
gen.

Eders ydmingsste Tiener.

Kar vel.

XII. Of the Dánish Tongue betwéen two Englishmen.

A. Your most obedient Sér-
vant, Sir.

B. I am yours, Sir, with
all my Heárt.

A. Hów, am I so fortunate
as to meet with you
here, Sir?

B. I think mysélf véry háp-
py to meet with so
good a Friénd in a só-
reign COUNTRY.

12. Om det Danske Sprog imellem to Engelske Mænd.

Jeres skuldigste Tiener min
Herre.

Jeg er eders, min Herre af
mit gandske Hierte.

Hvor kommer det, jeg er saa
lykkelig at møde jer her,
min Herre.

Jeg skatterer mig gandske
lykkelig ved at finde saa
god en Ven i et fremmed
Land.

A.

- A. How long have you been in *Copenhågen*.
 B. Since last Night.
 A. Where do you lodge, Sir?
 B. At *Hånsen's*.
 A. You are well lodged.
 Do you now come from *England*?
 B. No, Sir, I come out of *Germany*.
 A. How long have you been from *England*?
 B. Upwards of two Years.
 A. Then you are Master of the *German* Language I suppose.
 B. I stay'd some Time at *Leipzick* to learn it, and would be glad to know a little of the Language of this Place before my Departure.
 I presume you speak it perfectly, Sir?
 A. I make Shift to make every Body understand me.
 B. The Landlord of this House says you speak like a native of the Country.
 I therefore should be glad of your Assistance.
 A. My Help will be but of little Service to you.
- Hvorlænge har I været i *Kiøbenhavn*?
 Siden i Aftes.
 Hvor logerer I min Herre.
 Til *Hansens*.
 I logirer godt.
 Kommer I nu fra *Engelland*?
 Nej, min Herre, jeg kommer fra *Tydsland*.
 Hvorlænge har I været fra *Engelland*?
 Over to Aar.
 Saa slutter jeg da, at I kan det *Tydske* Sprog.
 Jeg holdt mig op nogen Tid i *Leipzig* at lære det, og jeg saa gierne at vide lidt af dette Lands Sprog før jeg reysrer bort.
 Jeg meener I taler det fuldkommen min Herre.
 Jeg kan med Nød tale saaledes at enhver forstaaer mig.
 Verten her i Huset, siger at I taler det som en *Indfødt*.
 Det skulde derfor være mig kiert, om I vilde hjælpe mig.
 I kan kun have liden Fordeel af min Hielp.
- N
 B.

B. Pardon me, I should be glad of an Hour's Conversation with you, on that Head, (Subject.)

A. When you please, Sir.

B. Over a Bottle.

A. Where can we have a good Glass of Wine?

B. We have excellent Burgundy in my Quarters.

A. I'll wait on you this Evening, with your Permission.

B. You will infinitely oblige me, Sir.

2. Continuâtion.

B. Your Sérvant, my good Mr. A.

A. Sir, your most humble Sérvant.

According to my Promise, I take the Fréedom of páying you my Respects.

B. I take it as a great Fávour.

Pray, Sir, sit down.

You'll give me Léave, Sir, to put you in Mind of your last Promise.

A. What was it, pray?

B. To lend me your Assistance towards leár-

Forlad mig det, det skulde være mig en Fornøvelse at tale en Times Tid med eder om den Materie.

Naar I behager min Herre. Ved en Bouteillie Viin.

Hvor kan vi faae et got Glas Vin?

Vi har fortreffelig god Burgundie Viin, i mit Logement.

Med eders Tilladelse skal jeg gjøre min Opvarning i Aften.

J forpligter mig høylig min Herre.

2. Fortsættelse.

Eders Diener min kære Mr. A.

Min Herre eders allerydmygske Diener.

J følge af mit Løfte, tar jeg mig den Frihed, at aflegge min Skyldighed.

Jeg anseer det som en stor Artighed,

Vær saa artig, min Herre, at sidde ned.

J tillader mig min Herre at jeg erindrer eder om eders sidste Løfte.

Kære! Hvad var dette?

At være mig behjælpelig til

ning

ning the *Danish*
Tongue.

at lære det Danske Sprog.

A. I am a Schölar my-sëlf yet.

Jeg er endnu selv en Lærling.

B. Make no Excuses, You are arrived to a great Perfection.

Brug ingen Uadskyldning, I har naaet en stor Fuldkommenhed.

Had you a Master of Languages?

Har I havt en Sprog-Mester?

A. No, Sir, I could not meet with any.

Nei min Herre, jeg kunde ingen faae sat paa.

B. Then how did you learn?

Hvorledes lærte I da?

A. By diligently observing, and consulting, at proper times, all my Acquaintance.

Ved det jeg noye gav Agt paa, og raadsørte mig, paa sine Tider, med alle mine Bekjendtere.

B. Well, that is one way.

Vel, det er en egen Maade.

But how do you like the *Danish* Language?

Men hvordan staaer det Danske Sprog jer an?

A. Very well, it is an ancient, sweet, and tolerably copious Language; Nothing inferior to the *French*.

Ket vel; Det er et ældgammelt, sødt, og temmelig Ordriigt Sprog, som ikke giver det Franske efter.

B. You surprise me, for I have heard the contrary.

I sætter mig i Forundring, thi jeg har hørt langt anderledes.

A. It is as I say; tho' I know it has many Enemies.

Det er som jeg siger: Endskjønt jeg veed, det har mange Fiender.

B. Is it difficult to learn?

Er det vanskeligt at lære?

A. Very difficult, I can assure you.

Gandske vanskeligt jeg kan forsikre jer.

B. Wherein consists the Difficulty, in the Pronunciation?

Hvori bestaaer Vanskeligheden, er det i Udtalen?

- A. No. The Pronunciátion is very éasy: for the *Danes* seldom write more Létters than they pronóunce.
- B. I wish it were so in all Tongues.
- A. And I too.
The *Dánish* ö and y are the móst difficult for an *Englishman*.
Becáuse they are pronóunced out of the Stómach with the Lips drawn róund togéther
- B. What óther Difficulties do you find in the *Dánish* Lá nguage?
- A. The Género of Nóuns, for which no cértain Rules can be gíven.
- B. Are the Verbs difficult.
- A. I can't say they are: for the *Danes* have próperly but one Conjugátion, as we have
The irrégular Verbs are indéed sómething hard, and véry váriable, but then they hárdly exceed two húndred and fifty in Númber, and their Irregularity resembles that of óur ówn Verbs.
- B. Is the Póssition éasy?
- Nej. Udtalen er meget let, thi de Danske skriver sjældn den flere Bogstaver end de taler ud.
- Jeg vilde ønske, det var saa i alle Sprog.
Ja jeg likesaa.
Det Danske ø og y ere de allervanskeligste for en Englishmand.
Fordi de tales ud af Brystet, med Læberne rundt sammentnærpede.
- Hvad for andre Vanskeligheder findes i det Danske Sprog?
Genera Nominum, hvorfor ingen Regler kan gíves.
- Ere Verba vanskelige?
Det kan jeg just ikke sige, thi de Danske har egentlig kun en Conjugation, ligesom vi.
- De irregulære Verba ere virkelig noget vanskelige, og meget foranderlige, men derimod overgaaer deres Tal neppe 250 og deres irregularite ligner den som er i vores Verba.
- Er Constructionen læt.

- A. Yes, especially to one, who is used to a natural Construction.
 It is much like our's in *English*.
- B. What Grammar do you make use of?
- A. One that is written in *Danish*.
- B. That is of no Use to an English Beginner.
- A. True. But there's no other, except what are extremely deficient.
- B. When shall I have the Honour of your Visit?
- A. I will pay my Respects to you to Morrow Evening.
- B. I shall expect the Honour.
- Jaa, særdeles for een, som er vant ved en naturlig Construction.
 Den er næsten lig vores i det Engelske.
 Hvad Grammatica bruger I?
 En som er skrevet paa Dansk.
 Den er af ingen Nytte for en Engellænder som først begynder.
 Sandt. Men der er ingen anden, undtagen hvad som er meget ufuldkommen.
 Naar skal jeg have den Ære at see jer hos mig?
 Jeg skal have den Fornøjelse at gjøre min Opvartning i Morgen Aften.
 Jeg venter paa den Ære.

XIII. Betwixt two Friends.

13. Imellem to Venner.

- A. How! is it you?
 Why don't you look upon me?
- B. Indéed I did not take notice of you, I did not see you.
- A. That's a good one! you pass just by me, you touch me with your Elbow, and yet you do not see me!
- Hvad! er det jer?
 Hvorfor seer I ikke paa mig?
 I Sandhed jeg blev jer ikke vaer, jeg saae jer ikke.
 Det var en smuk denne! I kommer mig tæt forbi, rører ved mig med jer Elbue, og dog alligevel seer I mig ikke.

B. I was thinking on some-
thing.

A. Perhaps you was thinking of your Mistress.

B. I have other Business in my Head.

A. What Business?

B. As I want Money, I am going to see for one that owes me some.

And I was thinking, whether, I should arrest him, in case he did not pay me.

A. Does he live a great way off?

B. Four Steps from this Place.

A. Are you sure to find him at Home?

B. I believe I shall find him about this Time.

A. Will you tarry long there?

B. Not a Quarter of an Hour.

A. Make haste then, I'll go and stay for you in that Coffee-House.

B. I'll be with, you presently.

Jeg gif i Tanker.

Maaskee J tænkte paa Kieresten.

Jeg har andre Forretninger i Hovedet.

Hvad for Forretninger?

Saa som jeg behøver Penge, gaaer jeg hen at søge efter een som eyer mig nogle.

Og jeg tænkte paa, om jeg skulde lade ham sætte i Arrest, i Fald han ikke betalte mig.

Boer, (logerer) han langt herfra?

Fire Skridt fra dette Sted.

Er J vis paa at træffe ham hjemme.

Jeg troer jeg skal finde ham ved denne Tid.

Vil J opholde jer længe der?

Ikke noget Kortere.

Skjnd jer da, jeg vil gaae og vente jer i dette Kaffe-Huus.

Jeg skal snart være hos jer.

Continuation.

Fortsettelse.

A. Are you return'd already?

B. As you see,

Er J alt kommen tilbage?

Som J seer.

A.

- A. Did you find your Man? Hif I fat paa jer Mand?
 B. Yes, thank God, he has Jo, Gud ske lov, han har
 paid me. betalt mig.
 A. I am glad of it. Det er mig tiert.
 But if he had not paid Men dersom han ikke havde
 you, I would have betalt jer, skulde jeg have
 lent you Móny. laant jer.
 You should not have I skulde ikke have seylet for
 wanted Móny. Penge.
 My Purse had been at Min Bourse havde været til
 your Sérvíce. jeres Tieneste.
 B. I'm infinitely obliged to Jeg er jer uendelig forbun-
 you, Sir. den, min Herre.
 Shall we stay here? Skal vi blive her?
 A. No, let's go and buy Nej, lad os gaar og kiøbe
 some Books. nogle Bøger.
 B. With all my Héart, I Hiertelig gierne, jeg trænger
 want some. til nogle.

XIV. With a Bóok- 14. Med en Bog-
 feller. handler.

- A. Sir, have you any new Min Herre har I nogle nye
 Books? Bøger.
 C. Yes, Sir; what sort of Ja, min Herre hvad slags
 Books do you desire Bøger forlanger I? Vil
 to have? will you have I have Historiske Mathe-
 Books of History, matiske, Philosophiske,
 Mathemátiks, Philóso- Theologiske, Medicinske,
 phy, Divinity, Phy- eller Juridiske Bøger?
 sick, or Law?
 A. No, I look for Books Nej jeg søger efter Poëtiske
 of Poëtry.
 C. I can fúrnish you with Jeg kan forsyne jer med dem
 them, in all sorts of paa alle Sprog.
 Lánguages.

For

- For I have all the Greek, Latin, Spanish, Italian, French and English Poëts.
- B. You have also a great many of them.
- C. You say true, Sir, what Poëts have you then a mind to buy?
- A. *Popes Works* in twelve, *Dryden's Poëms*, and *Voltaire's Writings*, the last and best Edition.
- C. I have all those Books.
- A. Let me see them, if you please.
- C. Will you have them bound in Sheep, Calves, or Turkey Leather?
- B. In Calves is best.
- C. Will you have them gilt on the Back and titled?
- A. Yes surely.
- C. Must they be gilt on the Leaves?
- A. There is no Occasion for it.
- C. There they be, as you desire them.
- B. This Binding is not good.
- A. This Book is not well sewed.
- C. There's another for that.
- Jhi jeg har alle de Grætske, Latinske, Spanske, Italienske, Franske, og Engelske Poeter.
- J har ogsaa en stor Deel af dem.
- J taler sandt min Herre, hvad for Poeter har J da Lust til at Kiøbe?
- Popes Skrifter* i Duodes, *Drydens Vers*, og *Voltaire's Skrifter*, af sidste og beste Edition.
- Jeg har alle disse Bøger.
- Lad mig see dem, om J behager.
- Bil J have den bunden ind i Raare-Kalve eller Saffians Skind?
- Kalve-Skind er det beste.
- Bil J have dem forgyldt paa Ryggen, og med Titel?
- Ja vist.
- Skal de være forgyldt paa Snittet?
- Det gøres ikke nødvendig.
- Der ere de ligesom J forlanger dem.
- Denne Indbinding er ikke god.
- Denne Bog er ikke vel heftet.
- Der er en anden derfor.

A.

- A. What do you ask for this Book?
 C. It will cost you two Crowns.
 A. That's too much.
 C. 'Tis a set Price.
 A. I'll give you nine Shillings for it.
 C. It stands me in more than you bid me for it.
 A. I can hardly believe it.
 C. I assure you it cost me three half Crowns in Quires, and two Shillings for the Binding.
 You would not have me sell my Books to Loss.
 A. Far from it; I would have you get something.
 C. Then you must give me ten Shillings for it.
 A. There they be; I will not stand on so small a Matter.
 What Books do you want?
 B. The universal History.
 C. I have just this Moment sold it.
 But I have other Copies binding in.
 B. Well I'll call again in a few Days.
 A. But I have Occasion for
- Hvad forlanger I for denne Bog.
 Den vil koste jer 15 Mark.
 Det er for meget.
 Det er en fast (sat) Priis.
 Jeg vil give jer halvfjortende Mark derved.
 Den kommer mig høiere end I byder mig derved.
 Det kan jeg neppe troe.
 Jeg forsikrer jer at den kostede mig halvtolvte Mark i raue Materie, og 3 Mark Bindet.
 I vilde ikke at jeg skulde sælge mine Bøger med Forlis.
 Langt derfra: jeg vilde at I skulde fortiene noget.
 Saa maade I da give mig de 15 Mark derved.
 Der er de: Jeg vil ikke tingge saa nøye i slig en Bagatelle.
 Hvad Bøger behøver I?
 Den almindelige Historie.
 Jeg har just dette Øyeblik solt den.
 Men jeg har andre Exemplarier henne at binde ind.
 Got, jeg vil see her ind igien om nogle faae Dage.
 Men jeg trænger til Skriv-

Writing páper, Pens,
Ink, Séaling-wax, and
Wáfers.

Papier, Penne, Blet, Lak,
og Oblater.

C. I sell nóthing of all that,
but you will find it at
the Státioner's, who
keeps the next Shop.

Jeg sælger ikke noget af alt
dette, men i faaer det hos
Kræmmeren, som har sin
Boed strax herved.

A. Fare wéll, Sir.

Farvel, min Herre.

C. Géntlemen, I am your
móst húmble Sérvant.

Mine Herrer, jeg er eders
ydmýgste Tiener.

I thank you for your
Cústom.

Jeg takker jer for denne
Gang.

XV, Betwéen a Gén-
tleman, a Táylor and
a Wóolen-Draper.

15. Imellem en Her-
re, en Stræder og en
Klæde-Kræmmer.

A. Máster Hárry, I have a
suit of Clothes to make.

Mester Hendrik, jeg har en
Klædning, som jeg vil ha-
ve gjort.

B. Sir, I am álwáys réady
to serve you.
What will you make it
of?

Min Herre, jeg er stædse
særdig at tiene jer.
Hvoras vil I have den gjort?

A. Of some fine *English*-
Cloth.

Is fint Engelsk Klæde.

B. Of what Cólour?

Is hvad Couleur?

A. Black; for I have a mind
to go in Mòurning
with the Còurt.

Sort: thi jeg har i Siinde
at tage Hoff-Sorg paa.

B. Will you be pleás'd to buy
the Cloth, or shall I
buy it myself?

Behager I at kúbe Klædet,
eller skal jeg kúbe det?

A. I am góing to buy it
alóng with you, cárry

Jeg stæder særdig at gaae
med jer for at kúbe det,

me to a Woolen-Dra-
per.

B. Will you go to *Cóvent
Gården*, *Fleet-Street*, or
Saint Paul's?

A. Let's go to the néarest.

I. Continuation.

C. What do you want, Sir?

A. I want a good and fine
Cloth.

C. Give your sélf the trouble
to come into my Shop,
and I will shòw you the
finest Cloth in *Lóndon*.

A. Shòw me the best you
have.

C. There's a súper-fine one.

B. But it does not feel soft.

C. See whéther this will
pléase you bétter.

B. It is good; but the Cólour
seems not so to me.

C. Look upón that Cloth in
the Light, you néver
saw one of a finer
black.

B. I like this Cólour well,
but the Cloth is too
thin, it is not strong,
or thick enóugh; It
has not Bódy enóugh.

C. Here's anóther Piece.

B. This will do my Búsiness.

for mig hen til en Klæde-
Kræmmer.

Vil I gaae hen til *Covent
Gaden*, *Fleet-Street*, eller
St. Pauli Kirke.

Lad os gaae til den nærmeste.

I. Fortsettelse.

Hvad behager min Herre?

Jeg vil have got og fint
Klæde.

Vil I umage jer at komme
ind i Boeden, saa skal jeg
vise jer det fineste Klæde i
London.

Vil mig det beste I har?

Der er overmaade fint Klæ-
de.

Men det er ikke blødt.

See om dette staaer jer bedre
an.

Det er got, men Couleuren
synes mig intet om.

Betragt dette Klæde ved Da-
gen, I har aldrig seet
bedre sort Klæde.

Couleuren staaer mig vel an,
men Klædet er for tyndt,
det er hverken stærkt eller
tykt nok, der er ikke noget
at tage paa.

Her er et andet Stykke.

Med dette kan jeg være tiemt.

- A. How much do you ask for it? Hvad begierer I for det?
- B. What do you sell it a Yard. Hvad sælger I Alen for?
- C. The nearest (or lowest) Price, is twenty Shillings a Yard. Den ringeste eller mindste Pris er 5 Rixdaler Alen.
- B. That's too much. Det er for meget.
- C. You must consider the goodness and fineness of the Cloth; it will wear well, and do you a great deal of Service. I maae see hen paa Klædets Bonitet og Finess, det er got at slide paa, og I kand have lang Tieneste deraf.
- A. Shopkeepers are never wanting in praising their Commodities. Kræmmerne fattes aldrig Roes til deres Vahre.
- C. Without exacting a Penny of you, I assure you this Cloth is worth twenty Shillings. Uden at tage to Skilling for meget, kan jeg forsikre at dette Klæde er fem Rixdaler værdt.
- A. I am not used to haggle, tell me your last word. Jeg er ikke vantt til at prunte, sig mig den nyeste Pris.
- C. I told you, Sir, it is worth so much. Jeg har sagt jer min Herre, at det er dette værdt.
- What do you bid me for it? Hvad byder I mig derved?
- A. I will give you eighteen for it. Jeg vil give jer halvfemte Rixdaler.
- C. That's too little, I can't bate a Penny of twenty Shillings. Det er for lidet, jeg kan ikke slaae en 2 Skilling af 5 Rixdaler.
- B. That's too dear. Det er for dyrt.
- C. And at eighteen Shillings, it is too cheap. Og halvfemte Rixdaler er alt for got Kiøb.
- A. We must then divide the Difference. Saa faaer vi deele den halve Rixdaler.

- C. I consent to it; and I assure, you I sell it for the same Price I bought it my self. Jeg indgaaer det, og jeg forsikrer at jeg sælger det for den samme Priis, som jeg har kjøbt det selv.
- A. Come, come, cut me what I want of it. Kom, kom, skær mig deraf hvad jeg behøver.
- C. How much must you have, Sir? Hvor meget har min Herre nødig?
- A. Ask my Táylor. Spørg min Skræder.
- B. I must have three Yards and a Quárter for the Wáiscoat and Bréeches. Jeg maae have tre Alen til Riolen, og to Alen og et Korteer til Vest og Buxer.
- A. Táylores álways ask more Stuff than they have Occásion for; cut but five Yards of it. Skrædere begiere altid meere Tøj end de har nødig: skær kun fem Alen deraf.
- C. There they be, Sir, and good Méasure into the Bárgain. Der ere de, min Herre, og velmaalte oven i Kjøbet.
- A. How much does that amount to? Hvormedget beløber det sig til?
- C. To four Póunds fiftéen Shillings. Til 23 Rdlr. 4 Mk. 8 Skl.
- A. Here, there is your móny; see whéther I have misfréckon'd, for I wóuld not wrong you of a Pénny. See her, der er jeres Penge, see om jeg har forregnet mig, thi jeg vilde ikke gjøre jer Uret for en to Skilling.
- C. Sir, the Móny is right, it is good, and well told. Min Herre, Pengene ere rigtige, gode og vel talte.

2. Continuátion.

2. Fortsættelse.

- A. Return home with me to take my Méasure. Kom hjem med mig at tage Maal.
- B. Shall I find the Trimming? Skal jeg besørge Stafferingen?

A. That's to be understood. Det forstaaer sig.
 Line the Coat with some Kiolen skal foeres med noget
 Indian Stuff, the Waist- Ost: Indisk Løyn, Vesten
 coat with the same, and med det samme, og Bux-
 the Bréeches with Skins erne med velberedet Skind.
 well dréssed.

B. You shall be obéy'd. Det skal efterkommes.

A. Take a móst spécial Care Drag vel Omforg for at
 that my Suit be well min Klædning bliver vel
 made, néat and módish. gjort, net og efter Mo-
 den.

B. I will not fail. Det skal ikke manquere.

A. Remémber I must have Husk paa at jeg skal have min
 my Suit of Clothes for Klædning til Søndag.
 Sûnday.

B. I promise you, you shall Jeg lover at I skal have den
 have it without fail. uden Ophold.

A. Do not break your Word I maae holde Ord med mig.
 to me.

B. Trust me for once. Forlad jer til mig for een-
 gang.

3. Continuâtion.

3. Fortsættelse.

A. Do you bring my Suit of Bringer I mig min Klæd-
 Clothes? ning?

B. Yes, Sir, here it is. Ja, min Herre, her er den.

A. I staid for you, try it Jeg har ventet paa jer, pro-
 me on. bere den paa mig.

B. Will you be pléased to Vil I behage at probere
 try the close Coat on? Kiolen?

A. Let's see if it be well Lad os see om den er got gjort.
 made.

B. I hope it will pléase you. Jeg haaber den skal staae jer
 and.

A. It is véry short methinks. Mig synes den er ganske
 kort.

B.

B. They don't wear them now so long as they did before. Man bære dem ikke saa lange som tilforn.

They wear them long-bodied. Man bær dem med langt Liv.

A. Button me, it is too close. Knap mig til, den er for trang.

B. To be well-made, it ought to be close. Skal den være velgjort, saa maae den slutte got.

That Suit makes you a very good Shape. Den Klædning giver jer en god Tallie.

A. Are not the Sleeves too narrow? Ere ikke Ermene for snevre.

B. No, Sir, they fit very well. Nej, min Herre, de passer meget got.

They wear them not now so wide as formerly. Man bær dem ikke nu saa vide, som forhen.

A. The Bréeches are too narrow. Buxerne ere for trange.

B. That is the Fashion. Det er Moden.

A. The Ròlls are not big enough. Kullerne ere ikke store nok.

B. I beg your Pardon. Forlad mig det.

A. Give me the Waistcoat. Giv mig Vesten.

B. That Suit becomes you mighty well. You are very fine. Den Klædning staaer meget vel. I er meget proper.

Your Suit is very beautiful. Jeres Klædning er efter den høieste Mode.

A. But the Stóckings do not match my Cloth. Men Strømperne passer sig ikke efter Klæderne.

B. No matter, such Things are not so nicely observed. Bagatelle, det bliver ikke saa nøye iagttaget.

A. What do you say to my Hat? Hvad siger I om min Hat?

- B. 'Tis a véry fine Béaver. Det er en meget fin Castor-Hat.
- A. You are mistáken. I tager Fejl.
- 'Tis a Caroline Hat. Det er en fin Uld-Hat.
- B. This is a Cloth Hat, Sir. Det er en Filtes Hat, min Herre.
- What Hátbånd do you put Hvad Bånd bruger I dertil?
to it?
- A. A gold Galóon, with a En Guld-Tresse, med et Di-
Diamond Búckle. amantes Spænde.
- B. That's óut of Fásion. Det er af Moden,
Let it be laced with a Lad sætte en Guld-Tresse,
Silver Lace. derom.
- A. Where is my Svórd- Hvor er mit Kaarde-Bånd?
Knot?
- B. Here it is. Her er det.
- A. I believe I have all that Nu troer jeg at jeg har alt
I wanted. det jeg behøvede,
Have you your Bill. Har I jer Regning.
- B. I had not time. Jeg fik ikke Tid dertil.
- A. Bring it to Mórrów, I Bring den i Morgen, saa
shall pay you. skal jeg betale jer.

XVI. With a Shóo-
maker.16. Med en Skoe-
mager.

- A. Are these my Shoos? Er disse mine Skoe.
- B. Yes, Sir. Ja, min Herre.
- A. Try me them on, put Pas mig dem paa.
them on.
- They are too nárrów. De ere for trange.
- They pinch me a little. De flemmer mig lidt.
- Put them on the Last, to Ret dem paa Læsten, at det
make them wider. kan giøre dem videre.
- B. They will grów wide De bliver vide nok, ved det
enóugh by weáring. man bruger dem.

This

This Léather strétches as
a Glove.

A. I feel véry well that they
will hurt me.

My Corns will súffer for
it.

My Feet are in the Stocks,

The úpper Léather of
this Shoo is good for
nóthing.

The Heel is too lów,
(high.)

The Soles are not strong
(or thick) enough.

You bring me square
Shoos, and I had be-
spóke róund ones.

Make me some óthers.

B. You are véry difficult.

You are hard to pléase.

Will you pléase to try
anóther Pair, which I
bróught by Chance?

A. I will, I believe they
will fit me.

My Foot is more at éase.

What are these Shoos
worth?

Hów do you sell them?

B. Five Shillings, or a
Crówn.

A. That's too much.

B. 'Tis a set Price.

Dette Lædder giver sig som
en Handske.

Jeg mærker heel vel, at de
vil trykke mig.

Mine Ligtorne kommer til
at betale derfor

Mine Fødder ere stærk i
Klemme.

Over-Lædderet af denne Skoe
duer intet.

Hælen er for lav (for høy.)

Saalene ere hverken stærke,
eller tykke nok.

J bringer mig brede Skoe,
og jeg havde bestilt runde.

Gjør mig nogle andre.

J er meget vanskelig.

J er ikke let at fornøye.

Vil J behage at probere et
andet par, som jeg af en
Hendelse bragte med mig.

Ja vel, jeg troer de skal pas-
se mig.

J dem sidder mine Fødder
mageligere.

Hvad koster disse Skoe?

Hvorledes sælger J dem.

For halvøttende Mark, eller
en Specie.

Det er for meget.

Det er en sat Priis.

'Tis a Shoo well made and well stitched. Disse Skoe er vel dannede og vel syede.

A. Make me anóther Pair like these. Gjør mig et andet par lige som disse.

Take my Méasure. Tag Maal af mig.

There's your Móny. Der er eders Penge.

XVII. With a Péri-wigmáker. 17. Med en Peryk-mager.

A. Sir, I want a Wig? Min Herre, jeg behøver en Peryk.

B. Sir, what Cólour will you have it of? Af hvad Couleur vil min Herre have den af?

A. Of the Cólour of my Eyebrows. Af samme Couleur som mine Øynebryne.

Néither fair nor black. Hverken hvid eller sort.

Of a light brówn. Men lyse brun.

B. Your Eyebrows are of a Chésnut brown. Jeres Øynebryne er Kastanienbrune.

Will you have a Wig with a full Bóttom, a Cám-paign Wig, a Spánish Wig or a Bob? Vil I have en stor vid Peryk, en strappaser Peryk, en Spansk eller Abbé-Peryk.

A. I must have a full bót-tom Wig, and a Bob. Jeg maae have en fuldkommen stor og bred Peryk, og en Abbé.

B. I believe I have a Wig here that will fit you véry well. Jeg troer, jeg har en Peryk her, som skal passe jer gandske got.

A. Shòw it me. Let me see it. Vis mig den. Lad mig see.

B. Here it is, Sir, poise it. Her er den, min Herre, løst paa den.

A. Tis not full enóugh. Den er ikke fuldkommen nok.

B.

- B. They don't wear them so full as before.
 A. Is it made of live Hair? Er den gjort af Menneſtes Haar?
 B. I warrant them ſuch. Det vil jeg ſvare for.
 A. The Fôretop ſeems to Toupeen kommer mig lidt me a little too low. for lav for.
 B. That is the Faſhion. Det er Moden.
 A. Is not the hind Lock a Er ikke den bageſte Lokke lidt little too long? for lang.
 B. That may be éaſily rémedied. Det kan let forandres.
 A. There is no need on't, Det behøves ikke, thi Couleuren ſtaaer mig ikke an.
 B. Heres anóther, which I'm ſure will pléaſe you. Her er en anden, ſom jeg er vis paa, ſkal være efter jeres Sind.
 A. what do you aſk for this? Hvad forlanger I for denne?
 B. Four Póunds Stérling. 20 Rixdaler.
 A. That's a little too much. Det er lidt for meget.
 B. Párdon me, 'tis véry chéap. Forlad mig det er gandske billigt.
 Look well upón that Pérriwig. Betragt vel denne Peryk.
 Feel this Hair. Føl paa Haarene.
 This is a róund Hair, Det er krused, og ſaa ſtærk and as ſtrong as Horſe ſom Heſte-Haar.
 Hair.
 A. Cómbs it out. Rem det ud.
 B. See hów éaſily this Hair See hvor let dette Haar læder ſig femme.
 cómbs. Tag den paa Hovedet.
 Put it on your Head. See jer ſelv i Speilet.
 See your ſelf in the Glaſs. Klæder den jer ikke vel?
 Does it not becóme you? Den ſtaaer mig got nok an?
 A. I like it well enough. But

- But I find it a little too short.
- B. 'Tis, perhaps, because I made a Búckle at the Bóttom.
- A. Well, tell me your last Word.
- Will you sell it for three Póunds?
- B. The Hair cost me as much.
- I háve refúsed three Póunds five Shíllings for it.
- If you give me three Póunds ten for it, it is yours.
- A. Can't you affórd it for less?
- B. No, Sir, not to my ówn Bróther.
- A. Well, there are fóur Guíneas, give me the rest.
- B. There is your Chànge.
- A. Mend this óld Wig for me.
- Put Drops to it, and twist it.
- B. Twisted Wigs are óut of Fáhion.
- A. No mátter; this is but a Càmpaign Wig.
- I'll ónly use it to ride on Hórseback.
- Men jeg finder, den er lidt for kort.
- Det kommer maaskee deraf at jeg gjorde en Búffel neden til.
- Got, sig mig med et Ord.
- Vil I sælge den for 15 Rixdaler.
- Saa meget koster Haaret mig.
- Jeg har jo alt afslaget at tage imod 16 Rdlr. 1 Mk. 8 St.
- Derfom I da vil give mig 17 og en halv Rirdaler derved, er den eders.
- Kan I ikke lade den ringere.
- Nej, min Herre ikke engang til min egen Broder.
- Velan, der er 4 Guineer, (21 Rdlr.) giv mig Resten tilbage.
- Der er Overskuddet.
- Gjør mig den gamle Peryk til rette.
- Set Lokker til, og drey dem sammen til en Pidsk.
- Dreyede Pidsker ere af Moden.
- Det giver intet, det er kun en strappaseer Peryk.
- Jeg vil kun bruge den naar jeg rider.

XVIII. To hire Lód-
gings.18. Om at leye Lo-
gement.

B. Sir, will you be pleased to do me a Fávour?

A. With all my Héart; what wóuld you have me to do for you?

B. I wóuld have you go alóng with me, to hire a Lódging.

A. I shall wait on you wher-éver you pléase.

Let's go into St. James's Street.

B. I fóllo w you.

A. Stay, here is a Bill at this Door which shòws that there are Rooms to let.

B. Knock at the Dòdr.

C. Who is there?

A. A Friend.

C. Whom do you want to speak with?

B. With the Máster, or Místrefs of the Hóuse.

C. Here is my Místrefs.

A. Mádam, have you ány Rooms to let?

D. Yes, Sir will you be pléased to see them?

B. I am come on púrpose for that.

D. Hó w mány must you have Sir?

Bil J behage at giore mig en Willighed.

Hiertelig gierne: hvad vil J at jeg skal bestille for jer?

Jeg vil, at J skal følge med mig for at leye Logement.

Jeg er til Tieneste, hvor som-helsi J behager.

Lad os gaae hen til St. Jacobi Gade.

Jeg er følgagtig.

Bie, her er Leye-Brev udsat over denne Dør, som giver tilkiende at der er Bærelser til leye.

Bank paa Døren.

Hvo er der?

En god Ven.

Hvem vil J tale med?

Med Høsbønden eller Madamen i Huset.

Her er min Madame.

Madame, har J Bærelser at leye bort?

Ja min Herre, vil J behage at see dem?

Just derfor er jeg kommen.

Hvormange vil J have, min Herre.

- B. I want a Dining Room, and a Bed-Chamber. with a Clóset to it for my self, and a Gárret for my Man.
- D. Must your Rooms be fúrnished, or unfúrnished?
- B. Fúrnished.
- D. Be so kind to stay a Móment in this Parlour, and I will go and fetch the Keys.
- B. Well, Mádam, I stay for you.
- D. Will you take the Pains to come up?
- A. We fóllo you, Mádam.
- D. Here is the Apártment you desire to have on the first Stóry.
- There's a véry good Bed, I pass my Word for it. And you see that there are all things nécessary in a fúrnished Room.
- As Táble, Hánging Shelf, Lóoking-Glass, Stands, Chairs, Easy-Chairs, and fine Hángings.
- A. But where is the Clóset.
- D. Here it is.
- B. This fits me well enóugh. I like the Apártment véry welk.
- A. I am glad of it.
- Jeg behøver en Sal, og et Sove-Kammer med et Cabinet til for mig selv, og et Dvíst Kammer til min Tiener.
- Skal eders Værelser være meublerede eller uden Meubler.
- Meublerede.
- Vær saa artig at vente et Øjeblik her i Stuen, jeg skal strax gaae at hente Nøglerne.
- Got, Madame, jeg venter da efter hende.
- Vil I umage jer at komme op?
- Vi skal følge Madamen.
- Her er de Værelser, som I forlanger at have i anden Etage.
- Der er en gandske god Sæng, jeg caverer derfor.
- Og I seer, at der er alting, som behøves i et meubleret Værelse.
- Saa som Bord, Stab, Speyl, Gueridoner, Stole, Læne-Stole, og smukke Tapissierier.
- Men hvor er Cabinetet.
- Her er det.
- Disse ere mig beqvemme nok. Værelset staaer mig meget got an.
- Det er mig kiert.

- B. How much do you ask for it a Week.
- D. I néver let my Lódgings but by the Month, or the Quárter.
- B. Well, I shall take them by the Month; what will you have for them?
- D. I néver had less than four Guineas a Month for these two Rooms.
- A. That is too much.
- D. You ought to consider that this is the finest Part of the Tówn.
- And that you are within a Step of the Còurt.
- B. Well to shòw you that I don't love hággling, I'll give three for them.
- D. That's too little; you don't knòw what Rent I pay for this Hóuse.
- B. It is no Búsíness of mine to knòw it.
- But in one Word as well as in a Thóusand, if you will, we shall divide the Difference.
- D. I assúre you I lose by it, but I am lóth to turn you away.
- B. But nów I think on't, may I not board at your Hóuse?
- D. Yes, you may.
- Hvad vil I derfor have Ugentlig.
- Jeg leyer aldrig mine Værelser bort, uden paa Maaned og fjerding Aar.
- Vel an, jeg vil tage dem Maaneds vis; hvad forlanger I for dem?
- Jeg har aldrig saaet ringere end 4 Guineer Maanedlig for disse to Værelser.
- Det er for meget.
- I bør betænke det er den skønneste Part af Byen.
- Og at I er nær ved Høffet.
- Vel da, for at vise, at jeg gider ikke tinge længe, vil jeg give jer tre for dem.
- Det er for lidet, I veed ikke hvad Løye jeg betaler for dette Hús.
- Det er ikke min Sag at vide det.
- Men med et Ord saa got som 100, om I vil, slaaer vi halvt af paa begge Sider.
- Jeg forsikrer, jeg taber derved; men jeg vilde ikke gierne lade jer gaae bort.
- Men nu falder det mig ind: kan jeg ikke staae i Kost hos jer?
- Jo I kan.

A.

- A. Hów much do you take for éach Bóarder a Week? Hvormegét tager J for hver Person om Ugen?
- D. At the Rate of Thírty Póunds a Year. Marlig at regne 150 Rdlr.
- B. Hów much does that come to? Hvormegét beløber det sig til?
- A. To about twelve Shílings a Week. Til omtrent 3 Rixdaler om Ugen.
- B. And what do you take for the Chámber and Board togéther? Og hoad tager J for Kóst og Kammer under et.
- D. Fifteen Póunds a Quárter. 75 Rdlr. hver tierding Mar.
- B. Well, I shall begin to Mórrow. Got, jeg skal begynde i Mórgeu.
- D. When you please. Naar J lystér.
- A. Good Night Mádám. God Nat Madame.
- D. Good Night Géntlemen. God Nat Messieurs.

XIX. Betwéen two
yóung Géntlewó-
men,

19. Imellem to
Jomfruer.

- A. Where's my Lády? Hvor er Fruen?
- C. She's in her Chámber. Hun er i hendes Kammer.
- A. Are you sure of it? Er J vis derpaa?
- C. I believe it. Jeg troer det.
- A. Did you see my Bróther? Har J seet min Broder?
- C. No, Mádám. Nej Jomfrue.
- A. Where's your Síster? Hvor er jer Søster?
- B. She's gone óut. Hun er gaaen ud.
- She dines abroad. Hun spiser ude.
- Where do you go? Hvor gaaer J hen?
- A. Into your Chámber. J jer Kammer.

- B. Will you come along Vil I følge med mig?
with me?
- A. Yes, if you will play. Ja dersom I vil spille.
- B. At what Game? Hvad for Spil?
- A. At Cards. Korte Spil.
- B. I cannot play. Jeg kan ikke spille.
- I am the most unfortunate in the World at Gaming. Jeg er den allerulykkeligste Verden i Spil.
- A. I never win. Jeg vinder aldrig.
- I always lose. Jeg taber altid.
- B. Let's then go a walking. Lad os da gaae at spadserere.
- A. Where shall we go? Hvor skal vi gaae hen?
- B. Where you will. Hvor I vil.
- A. It is too hot. Det er for heedt,
- B. Let us stay a little. Lad os vente lidt.
- Are you hot? Er I varm?
- A. Yes, indeed. Ja, i Sandhed.
- B. What do you look for? Hvad søger I efter?
- A. I look for my Fan. Jeg søger efter min Vifte.
- B. Will you then go? Vil I da gaae?
- A. Ay, why not? Ja, hvorfor ikke?
- B. Stay a little. Nie lidt.
- A. What Lady is that? Hvad er det for en Dame?
- B. 'Tis the Countess of — Det er Grevinde (Comtesse) af.
- A. Do you know her particularly? Har I noget besynderlig Kiendskab til hende.
- B. I have that Honour. Ja jeg har den Ære.
- A. You have great Acquaintance at Court. I har fornemme Bekiendtskab til Høye.
- Do me a Favour. Gjør mig en Tjeneste.
- B. With all my Heart. Af Hjertet gierne.
- Command me. Befal mig kun.
- What do you desire of me? Hvad forlanger I af mig?

Q

A.

- A. To cárry me to that Lády. At føre mig til den Dame.
 B. I shall do it wíllingly. Det vil jeg gierne gjøre.
 She will be véry glad to Det vil blive hende fiert at
 knòw you. kiende jer.
 A. My déar, I am ínfinítely Min Hierte, jeg er eder u-
 obliged to you. endelig forbunden.
 I am whóllly yours. Jeg er eder gandske hengiven.
 B. I tell you the same. Jeg forstkrer jer det samme.

XX. To play at Cards. 20. At spille Kort.
 Betwéen two yóung Imellem to Frøke-
 Ládies. ner.

- A. Shall we play at Cards? Skal vi spille Kort?
 B. As you will. Ligesom I vil.
 What Game shall we play Hvad Spil skal vi spille?
 at?
 A. Let's Play at Omber, Lad os spille l'Ombre, Qua-
 Quadrille, at Bassét, or drille, Bassét eller Piquet.
 at Piquét.
 B. You talk of Quadrille I taler om Quadrille, og
 and we are but two. vi ere ikkun to.
 A. I could get my Bróthers, Jeg kunde staffe mine Brø-
 to make up the Núm- dre til at gjøre Tallet fuldt,
 ber.
 B. It will be too much Det vil være jer alt for me-
 tróuble for you. gen Umage.
 Let's play at Piquet. Lad os spille Piquet.
 A. 'Tis a Game véry much Det er et Spil, som er me-
 in Fás'hion, éven amóng get i Moden, ja endog
 the Ládies. iblandt Damerne.
 B. So it is. Det er saa.

- Give us two Packs of Cards, and some Counters. Giv os to Spil Kort, og endeel Regne-Penge.
- A. How much shall we play a Game? Hvor høyt skal vi spille?
- B. Let's play for a Crown, to pass away the Time. Lad os spille om en Specie, for Tidsfordriv.
- A. Do we play Lurchers? Spiller vi paa Jan?
- B. E'en as you please. Ligesom I behager.
- A. What Odds do you give me? Hvad giver I mig forud?
- B. You ask me Odds, and you play as well as I. I begierer forud, og I spiller ligesaa godt som jeg.
- A. Is this a whole Pack of Cards? Er det et heelt Spil Kort?
- B. No, there wants a Card. Nej, der fattes et Kort.
- A. Throw out the small Cards. Kast smaa Kortene ud.
- Let's see who shall déal. Lad os see hvem der skal give.
- B. Cut, or lift for déal. Tag af om hvem der skal give.
- A. I have the Hand, I am to play first, I am elder Hand. Jeg har Forhaand, jeg skal spille først ud.
- You are to déal, you are younger Hand. I skal give, I er i Baghaand.
- Shuffle the Cards. Bland Kortene.
- B. All the Court Cards are together. Alle Herre-Bladene er sammen.
- Don't pack the Cards. Pak ikke Kortene.
- A. Déal away. Giv Kortene frisk.
- I want a Card. Der fattes mig et Kort.
- B. There's one too many in the Stock. Der er et for mange i Stammen.
- A. Déal again. Giv om igien.
- B. Cut. Tag af.

- Have you your Cards? Har I jer Kort?
- A. I believe I have. Jeg tror ja.
- B. Have you discarded, or put out? Har I lagt ud.
- Hów mány do you take in? Hvor mange tager I op?
- A. I take all. I leave none. Jeg tager dem alle. Jeg lever ingen.
- B. I have bad Cards. Jeg har et slet Kort.
- I have the worst Cards in the Pack. Jeg har de fletteste Kort i Spillet.
- You must needs have good Cards, since I have nothing. I maae nødvendig have gode Kort, siden jeg har ingen.
- A. My Game, or my Cards, puzzle me. Mit Spil (Kort) forvirre mig, gjør mig Hovedet krused.
- B. Call your Game, or call what you have. Giv an hvad I har.
- Tell your Point. Tel op, hoormange har I?
- A. Fifty, Sixty, Séventy, &c. Halvtredsfindstyve, Tredsfindstyve, Halvfierdsfindstyve, &c.
- B. 'Tis good, or they are good, or they are not good. De ere gode, eller de ere ikke gode.
- A. I put; or laid out the Game. Jeg har viist dem op.
- I am a Bungler, or Nóvice at play. Jeg er en Fusser eller Sinket i Spil.
- A. Sixieme Major, a Quint to or from the King, a Fòurth to or from the Queen, a Tierce to the Knave or Ten. En Sex Major, en Quint fra Kongen, en Quart fra Damen, en Ters fra Kuegten eller Tien.

- B. I have as much, that's equal. Jeg har lige saa mange, det er lige.
- A. Are three Aces, three Kings, &c. good? Er tre Esser, tre Konger, &c. gode?
- B. No, I have a Quatorze. Nej, jeg har fire. I am fourteen by Queens. Jeg har fiorten Damer. Play on. Spil fort.
- A. I play a Heárt, a Spade, a Diamond, a Club. Jeg spiller en Hjerter, en Spader, en Ruder, en Klør.
- The Ace, the King, the Queen, the Knave, the Ten, the Nine, the Eight, the Séven. Eßet, Kongen, Damen, Knekten, Tien, Nien, Otten, Syven &c.
- B. I win, or I have the Cards. Jeg vinder, eller har alle Kortene.
- A. I have seven Tricks. Jeg har syv Stik.
- B. I have lost. Jeg har tabt.
- You have won. Jeg har vunden.
- A. You owe me a Crówn. Jeg skylder mig en Specie.
- B. You ówed it me. Jeg skyldte jo mig een.
- A. That's true, we are quits, or éven. Det er sandt, det er qvit.
- B. Give me my Revéngé. Giv mig Revenge.
- A. With all my Heárt. Hiertelig gierne.

XXI. To go to see a Play.

21. At gaae paa Comœdie. &c.

- A. They say there's a fine Play acted to day. Man siger der skal et smukt Stykke føres op i Dag.
- B. Is it a Cómèdy, a Trágedy, an Opera, or Farce? Er det en Comœdie, en Tragœdie, en Opera, eller et Eßter-Spil?
- A. 'Tis a Trágedy. Det er en Tragœdie.

B. What's its Name.

Hvad heder den?

A. CATO.

Cato,

B. Who is the Author of it?

Hvem er Autor dertil?

A. Mr. ADDISON.

Mr. ADDISON.

B. Is this the first Time it
is acted.

Er det den første Gang den
er bleven opført?

A. No, Sir it has been acted
with univérſal Applauſe
mány Times.

Nej, min Herre den har
været opført med alminde-
lig Bisald mange Gange.

Mr. Addison is immortalized by his writings, and assure you this is one of his best Pieces.

Hr. Addison er udødelig for-
medelst hans Skrifter, og
jeg forsikrer at denne er en
af hans bedste Stykker.

B. Then let us go and see it.

Lad os da gaae at see den.

A. I'll go and bid the C^oach-
man get the Coach ré-
ady, and we'll go im-
médiately.

Jeg vil gaae at bede Gudstjen-
spænde for, og vi vil føre
derhen strax.

Continuation.

Fortsettelse.

B. Shall we go into a Box?

Estal vi tage en Loge?

A. I'll do what you please,
but I had rather go in-
to the Pit.

Jeg vil gjøre hvad I beha-
ger, men jeg gad hellere
gaaf paa Partierret.

B. Why?

Hvorfor dette? Hvi saa?

A. Because we may pass away the Time in talking with the Ladies, before the Curtain is drawn up.

Fordi at vi kan passere Ti-
den ved at tale med Damer-
ne førend Gardinet er
troffen op.

What do you say to that
Symphony?

Hvad siger I om denne Symphonie?

B. Methinks it is véry fine.

Mig synes den er gandske
smuk.

Dòn't you take Nótice of

Giver Jagt paa denne Haut-
that

that Hautboy and
Trúmpet? bois og Trompet?

A. They sound véry well among the Violins and Hárpshords. De lyder ret got iblandt Violinerne og Claviscymbalerne.

B. The Gálleries are all full alréady. Alle Gallerierne ere alt fulde.

A. And, as you see, we are véry much crowdéd in the Pit. Og som I seer, er her allerde stérk Trængsel paa Parterret.

B. And the Bóxes are as full of Ládies as they can hólde. Og i Logerne ere saa mange Damer som der kan faae Rom.

A. I néver saw the Hóuse so full. Jeg har aldrig seet Huset saa fuld.

There's abúndance of Péo-
ple. Der er en Mængde af Folk.

B. I love almóst as much as the Play, the Sight of those fine Ládies who grace the Bóxes. Jeg har nesten ligesaa stor Fornøjelse af at betragte de smukke Damer, der ziver Logerne, som af Comedien selv.

A. That's a fine Próspect. Det er et prægtigt Syn.

B. They are véry fine, or véry finely dress'd. De ere ret yndige eller smukt paaflædt.

A. They join the Beauties and Charms of their Bó-
dies to the Richness of the ir Attíre, and the Brightness of their Jéwels. Til deres Begemers Skónhed og indtagende Yndighed, kommer og de prægtige Klæder saavelsom deres glimrende Juveler.

B. Do you take nó-
tice of that Ládý who sits in the King's Box? Giver I agt paa den Hérne, (Dame) som sidder i Kongens Loge?

A. Yes, I see her; she's prétty, Jo, jeg seer hende, hun er artig.

B. How, prétty! you should Hvad artig! I skulke sige af
say

- say that she's as handsome as an Angel.
- A. Now I examine her with more attention, I perceive she is a perfect Beauty.
- B. She's perfectly handsome.
- A. Do you know her?
- B. I have that Honour.
- A. She has a fine easy Shape.
- B. Have you taken Notice of her Complexion?
- A. 'Tis the finest in the World.
- B. She has Teeth as white as Snow.
- Wherever she casts her Eyes, they are the Center of the amorous Ogles of all the Beaux.
- A. I think she has a great deal of Wit.
- B. Beauty indeed may be seen, but not Wit; had she as much Wit as Beauty, she might be said to be an Abridgment of all Perfection.
- But the Curtain is drawing, let's hear.
- A. That Actor has a good elocution.
- B. And that Actress acts to admiration.
- hun er skion, som en Engel.
- Nu da jeg nøyere betraaer hende, merker jeg, at hun er en fuldkommen Skionhed.
- Hun er fuldkommen skion.
- Kiender I hende?
- Jeg har den Ære.
- Hun besidder en yndig Skabning.
- Har I givet Ngt paa hendes Couleur?
- Det er den smukkeste i Verden?
- Hun har Tænder saa hvide som Sne.
- Hvorsemligst hun kaster sine Øyne hen, faaer hun alle Petitmaitres til at gabe paa sig.
- Jeg holder for hun besidder stor Forstand.
- Skionhed lader sig vel see, men Forstanden ikke, havde hun kun saa megen Forstand som Skionhed, kunde man sige om hende at hun var et Udtog af al Fuldkommenhed.
- Men nu trækkes Gardinet op, lad os høre til.
- Denne Aeteur føres sin Tale med smukke Manieres.
- Og den Actrice agerer saa man maae forundre sig derover.
- A.

- A. Let's give them a Clap. Lad os klappe for dem.
 B. So we will when they Det vil vi, naar de gaar
 go off. ud.
 A. I never saw a Play better Jeg saae aldrig i min Livs
 acted in my Life. Tid et Stykke bedre op-
 ført.
 B. The first Act is done. Den første Act er ude.
 A. How do you like it? Hvad synes I om den?
 B. Extremely well. Overmaade vel.
 A. The Play is done. Tragedien (Comœdien) er
 til Ende.
 The Curtain is let down. Gardinet er alt treffet ned.
 B. Let's return home. Lad os gaae hjem igjen.

XXII. To desire one to sing. 22. At bede en synge.

- A. Sir will you be pleased Min Herre vil I behage at
 to sing us a little Song? synge os en liden Sang?
 B. Madam, I would do it Madame, jeg vilde hiertelig
 with all my Heart, if gierne gjøre det, i fald
 I could sing. jeg kunde synge.
 A. Why do you tell me you Hvorfor siger I mig at I
 cannot sing? kan ikke synge?
 B. I tell you nothing but Jeg siger ikke andet end
 the Truth. Sandhed.
 C. I know you sing very Jeg veed at I synger gands-
 well. ke got.
 B. How do you know it, Hvor veed Madamen det?
 Madam?
 C. Your Singing-Master told Jer Synge-Mester har for-
 me so. talt mig det.
 B. He says so for his own Det siger han til sin egen
 Credit. Berømmelse.
 A. He must be believed. Man maae troe ham.

R

C.

C. You may deny it as long as you please: I am perswaded you sing véry well, and that you have a fine Voice.

B. Why are you perswaded of it?

C. Because all good Singers love to be much entréated, or courted to sing.

B. *There's no Rule without Excéption.*

A. You refuse me then the Pleasure of héaring you sing.

B. Mádam, I have a mind to leave you in the good Opinión you have of my Voice.

A. You will incréase it, if you please to oblige me.

B. The Certainty I have of the contrary will keep me silent.

C. You disoblige us for éver, if you don't sing.

B. That Thréat is sufficient to oblige me to sing.

But I am véry hoarse.

I shall grate your Ears.

A. Pshaw! Pshaw! all those Excuses are good for nothing.

J maage nægte det saa længe som J lyfter: Jeg er forsikret at J synger meget got, og at J har en yndig Stemme.

Hvoraf er J overbevist derom?

Deraf at alle gode Sangere vil gierne at man skal bede og med Caresser formaae dem til at synge.

Der er ingen Regel uden Exception.

J nægter mig da den Fornøjelse at høre eder synge.

Madame, jeg vilde gierne lade jer blive i de gode Tanker, J har om min Røst.

De vil endnu blive bedre, dersom J vil behage at tiene mig deri.

Den Forsikring jeg har at det ikke er saaledes, vil giøre mig taus.

Vi bliver aldria eders Vener hvis J ikke synger.

Denne Trudsel er tilstrekkelig nok, at røde mig til at synge.

Men jeg er gandske hæs.

Det vil skurre i eders Øren.

En! en! saadan Undskyldninger duer til ingen Ting.

B.

B. Well Ládies, since you must be obéyed, what Tune will you have me sing?

A. Which you pléase.

C. Sir, I thank you.

You sing véry well.

A. I am véry glad I have heard you sing.

B. Ládies, you are véry obliging, so kindly to excúse the Defect of my Voice, and my small skill in Singing.

Vel, I smukke Damer, eftersom jeg bør adlyde jer, hvad for Melodie vil I jeg skal synge.

Hvilken I selv behager.

Min Herre jeg takker jer.

I synger meget got.

Det er mig ret kiert jeg har hørt jer synge.

De gode Damer er gandske artige, i at undskylde den Mangel som er i min Stemme, og den liden Erfarenhed jeg besidder I at synge.

XXIII. To write a Létter.

23. At skrive et Brev.

A. Is not this a Póst-Day?

B. Why do you ask?

A. Becáuse I have a Létter to write.

B. Whom do you write to?

A. To my Bróther.

B. Is he not in Tówn?

A. No, Sir, he is in the COUNTRY.

B. In what COUNTRY?

A. In Scótlánde.

B. Hów long has he been there?

A. A Fórtnight.

B. Give me a Sheet of gilt Páper, a Pen, and a

Er det ikke Póst-Dag i Dag?

Hvorfor spørger I derom?

Fordi jeg haver et Brev at skrive.

Hvem skriver I til?

Til min Broder.

Er han ikke i Byen?

Nej, min Herre, han er paa Landet.

I hvad Land?

I Skotland.

Hvortænge har han været der?

Tiorten Dage.

Giv mig et Ark sørgylt Papir, en Pen, og lidt Blet,

little Ink and I will
write one too.

A. Step along with me into
my Clóset, and you'll
find upon the Táble
all you have occásion
for.

B. There are no Pens.

A. Here are some in the
Inkhorn; or Stándish.

B. They are good for nó-
thing.

A. There are óthers.

B. These Pens are not made,
or These are but Quils.

Where is your Penknife?

A. Can you make Pens?

B. I make them my ówn
Way.

A. This is not bad.

B. It is prétty good.

A. While I make an end
of this Létter, be so
kind, to make a Pá-
cket of that Cópý of
Vérse, and that Pám-
phlet.

B. What Séal will you have
me put to it?

A. Séal it with my Coat of
Arms, or with my
Cypher.

B. What Wax shall I séal it
with?

saa vil jeg skrive et med.

Trin ind med mig i mit Ca-
binet, der skal I finde paa
Bordet alt hvad I behø-
ver.

Der er ingen Penne.

Der er nogle i Blekhuset.

De duer til intet.

Der er andre.

Disse Penne ere ikke skaarne,
eller de ere kunns Pennes
Siere.

Hvor er jer Penne-Kniv?

Kan I sfiere Penne?

Jeg sfiir dem paa min egen
Maade.

Den er ikke saa slet.

Den er temmelig god.

Vær saa artig, mens jeg
slutter dette Brev, at ind-
pakke mig disse Vers og
den liden Piece.

Hvad Seigl skal jeg sætte
derfor?

Forseigl det med mit Vaas-
ben, eller med mit Ciffer,
(Træk.)

Hvad slags Lak skal jeg for-
seigle det med?

A.

- A. Either red or black, no matter which. Endten med rødt, eller sort, det er lige meget.
- B. Mayn't I put Wafers to it? Maae jeg ikke bruge Oblat dertil?
- A. 'Tis all one. Det er det samme.
- B. Have you put the Date? Har I sat Datum til?
- A. I believe I have; but I did not subscribe. Jeg troer ja: Men jeg har ikke skrevet det under.
- What Day of the Month is this? Hvad skriver vi i Dag?
- B. The tenth, the twentieth &c. Den Tiende, den Tyvende &c.
- A. Fold up (or make up) that Letter. Leg dette Brev sammen.
- Put the Superscription to it. Skriv der uden paa.
- Make up the Cover, and seal it. Set en Convolut om, og forsegl det.
- B. Where's the Powder? Hvor er glindse Sandet?
- You have neither Powder nor Sand. I har hverken dette, eller andet Sand.
- A. There's some in the Powder, or Sand-Box. Der er noget i Sand-Bossen. (Sand-Huset.)
- Dry your Writing with blóttling Paper. Tør jer Skrift af med Lest-Papiir.
- B. How do you convey your Letters? Hvorledes faaer I jer Brev affied? eller bort?
- A. I send them by the Carrier or the Post. Jeg sender dem med den agende, eller ridende Post.
- B. My Man shall carry them to the Post, if you will trust him with them. Min Tiener skal bringe dem paa Post-Huset, om I vil betroe ham dem.
- Carry the Gentleman's Letters to the Post. Bær Herrens Breve til Post-Huset, og glem ikke at be-

- Office, and do not forget to pay Póstage. tale Post-Pengene.
- C. I have nō Mōny. Jeg har ingen Penge.
- A. There is some, go quickly and make haste to come back. Der er nogle, gaae strax, og kom snart tilbage.
- C. I'll be back again in less than half a Quárter of an Hóur. Jeg skal være her igjen i mindre end et halvt Kórtér.
- A. Is the Póst come? Er Posten kommen?
- C. Yes, Sir. Ja, Herre.
- B. Are there any Létters for me? Er der nogle Breve til mig?
- C. I believe there are. Jeg troer der er.
- B. Why did you not bring them? Hvorfor har I ikke bragt dem?
- C. They don't give them out yet. De leverer dem ikke ud endnu.

XXIV. To make an Exchange.

24. At bytte, eller túske.

- A. Will you truck (or exchange) your Watch? Vil I bytte jer Uhr bort?
- B. With what? Hverimod?
- A. With my Swórd. Imod min Kaarde.
- B. With all my Héart; but how much will you give me to Boot? Hiertelig gierne, men hvor meget vil I give mig til Bytte?
- A. Hów much do yo ask? Hvormegét forlanger I?
- B. Two Guíneas. Ti og en halv Rírdaler.
- A. What do you válué your Watch at? Hvor høyt skatterer i jer Uhr?
- B. Six Guíneas. 31 og en halv Rírdaler.
- A. It is not worth so much. Det er ikke saa meget værdt.
- 'Tis an óld Watch. Det er et gammelt Uhr.

B.

- B. I ðown it; but it goes right
for all that.
- A. I will give you nothing
to boot.
My Swòrd is as good as
your Watch.
- B. Trúly you jeer me.
- A. Far from it.
- B. What Swòrd is it?
- A. 'Tis a Swòrd I bough^t
just nów at the Swòrd
Cútlér's.
- B. Is the hilt of it gilt Cóp-
per?
- A. A fine Quéstion indéed!
Dòn't you see it is Sil-
ver gilt?
- B. Is the Hándle right Sil-
ver.
- A. Withóut dóub^t.
- B. Hów much did your
Swòrd cost you?
What does it stand you
in?
- A. It cost me five Póunds
Stérling.
You must then give me
six Crówns to boot.
- A. I'll not do it.
I'll be sure not to do it.
- B. Well, chuse.
- A. See whéther you will
chànge éven Hands.
Trúly, you tell me fine
Stóries!
- Jeg tilstaaer det; Men dog
alligevel gaaer det rigtigt.
Jeg vil ikke give jer noget
til.
Min Kaarde er ligesaa god,
som eders Uhr.
J skiemter i Sandhed med
mig.
Langt fra dette.
Hvad er det for en Kaarde?
Det er en Kaarde, jeg køb-
te nu nyelig hos Sverdt-
fejerens.
Er Grebet forgyldt Kobber?
Hviffet herlig Spørsmaal.
Seer I ikke at det er
Sølv forgyldt.
Er Grebet agte Sølv?
Uden Tvivl, ufejlbarlig.
Hvor meget har jeres Kaar-
de kostet jer?
Hvad kommer den jer paa?
Den kostede mig 25 Rdlr.
Saa maae I give mig sex
Specier til.
Det vil jeg ikke.
Det gjør jeg visselig ikke.
Belan! gjør som I vil.
Kom an! vil I bytte lige
for lige?
J snakker mig i Sandhed no-
get smukt for:

- I am not so easily bubbled.
 A. Then each may keep his own.
 B. Well I'll change or truck with you even Hands.
 A. Done.
- Jeg lader mig ikke saa let taage ved Ræsen.
 Saa kan enhver beholde sit.
 Kom an! Jeg vil bytte med jer lige om lige.
 Top.

XXV. Going upon a Journey.

25. At reyse.

- A. Where do you go, Sir?
 B. I am going to *Harwich*.
 A. When do you go away?
 B. Presently.
 A. Do you go thither in a Coach, or on Horseback?
 B. On Horseback.
 C. Boy, bring out my Horse.
 B. Here he is, Sir!
 B. Is he well carried?
 C. Yes, Sir.
 B. How many Miles is this Place from *Harwich*?
 A. Thirty Miles.
 B. Are they long Miles?
 A. No, Sir, they are the shortest in England.
 B. Do you think we can go so far to Day?
 A. Without doubt; it is not late.
- Hvor agter I jer hen min Herre.
 Jeg agter mig til *Harwich*.
 Naar vil I afsted?
 Strax.
 Læger I derhen i Vogn, eller til Hest.
 Til Hest.
 Dreng, bring min Hest ud.
 Her er den, Herre!
 Er han vel strøgen.
 Ja, Herre.
 Høermange Mile er der herfra til *Harwich*?
 Tredive Mile (NB. 4 gjør en *Dansk*.)
 Ere de lange Mile?
 Nei, min Herre, de ere de korteste i *Engelland*. (NB. 69 gjør 15 *Danske*.)
 Læsker I vi kand komme saa langt i Dag?
 Ufeilbarligt: Det er jo ikke saa flidig.

It is upon the Stroke of Twelve.

It is high Noon.

B. You have then Time enough to arrive there before Sunſet.

If the Way is good.

A. It is very fine.

'Tis a Carpet Way.

You meet with no Quagmire upon the Road.

B. But have we any Woods to go through, or Rivers to go over.

A. None considerable.

B. Is there any Danger upon the Highway?

A. There's no talk of it.

They ſay nothing of it.

B. Don't they ſay whether there be Highwaymen in the Woods?

A. There's nothing to be feared either by Day or Night.

'Tis a great Road, where a Man meets with People every Moment.

B. Which Way muſt one take?

A. When you come near the next Village we muſt turn to the Left Hand.

Det er høy Middag.

Saa har I jo Tid nok at komme der ſørend Soelen gaaer ned.

Der ſom Veien er god.

Den er gandske god.

Den er ſom et Stue-Gulv.

I finder ikke nogle Sumper paa Lande-Veien.

Men har vi nogle Skove at reise igjennem, eller Floeder (Aaer) at komme over.

Ingen af Betydning.

Er der nogen Fare paa Alveien?

Man hører intet dertil.

Der tales intet derom.

Siger man, at der ere Stræten-Røvere i Skoven?

Der er intet at frygte for enten ved Dag eller Nat.

Det er en ſtor Lande-Vei, hvor man møder Folk hvert Dieblis.

Hvilken Vei tager Vi?

Naar man kommer nær til den næſte Lands-Vye, drejer man om paa den venſtre Haand.

- B. Must we not go up the Hill?
 A. No, Sir, you must leave it on the Right,
 B. Is it a Difficult Way through the Wood?
 A. Not at all.
 We must go straight along.
 We cannot lose our Way.
 B. Where do we meet with a River?
 A. As we come out of the Wood.
 B. May one ford it over?
 Is it fordable?
 A. No, Sir, We go over it in a Ferry, (or we ferry, it over.)

Continuation.

- C. Come, Gentlemen, let's go on our Journey.
 B. Is this our Guide?
 A. Yes, Sir.
 B. Will you not take the Stirrup cup?
 A. As you please.
 Sir, to your good Journey, and happy Return.
 B. I wish you the same.

Skal vi ikke op ad Bakken?
 Nei, min Herre, I maae lade den ligge paa høyre Haand.
 Er Veien vanskelig igiennem Skoven?
 Aldeles ikke.
 Vi maae gaae lige frem.
 Vi kan ikke fare vild.
 Hvor treffer vi en Flod.
 (Nae)
 Naar vi kommer ud af Skoven.
 Kan man fiøre eller ride derover.
 Er den passable.
 Nei, min Herre, man setter derover med en Færge.

Fortsættelse.

Kom mine Herrer! Lad os give os paa Reisen.
 Er denne vor Beyeriser?
 Ja, min Herre.
 Vil I ikke drikke engang paa en lykkelig Reise?
 Som I behager.
 Min Herre, paa en god Reise, og lykkelig Tilbagekomst.
 Jeg ønsker eder det samme.

XXVI. In an Inn. 26. I et Vertshuus,
eller Kroe.

A. Where is the best Inn in
Tówn? Hvor er det bedste Vertshuus
i Byen?

B. At the Sign of the white
Horfe. I den hvide Hest.

A. In what part of the Tówn
is it? I hvad Part af Byen er
den?

B. Near the great Church. Et ved den store Kirke.

A. Can we lodge there? Kan vi logere der?

B. Yes, Sir; they have good
Chámbers, and good Ja, min Herre, de har gode
Beds. Kamre, og gode Senge.

Besides the Lándlord is a Desuden er Verten en gandske
very obliging Man. tienslagtig Mand.

A. Then let's alight there, Lad os da tage ind der mine
Gentlemen. Herrer.

I. Continuation.

I. Fortsættelse.

B. Where's the Ostler? Hvor er Stald-Karlen?

C. Here I am, Sir Her er jeg, min Herre.

A. Take our Hórses. Tag vore Heste.

Cárry them into the Bring dem ind i Stalden.
Stáble.

B. Take care of them. Drag Omforg for dem.

C. I shall, Gentlemen. Det skal skee mine Herrer.

A. Cúrry my Horfe. Strigl min Hest.

Rub him with a Wisp of Gnide ham med en Bist
Straae.

B. My Horfe is unshóed. Min Hest har tabt en af sine
Skoe.

C. He wants two Shoos. Han fattes to Skoe.

B. Cárry him to the Fár- Trek ham hen til Smeden.
riers.

Get him shod. Lad ham blive beslagen.

- A.** Carry mine to the River. Lebe min til Vandet.
Wash him. Voe ham.
Have you watered him? Har I vandet ham?
C. Yes, Sir. Ja, min Herre.
A. Give them some Oats. Giv dem noget Havre.
Walk them. Trek dem omkring.
B. Give them some Bran. Giv dem noget Kli.
Has he drunk? Har han drukket?
Has he eat his Oats? Har han ædt sin Havre?
A. Give mine some Straw. Giv min noget Halm?
Give him some Hay. Giv ham Høe.
Bridle our Horses. Leg Bidselet (Trense) paa vore Heste.
B. Bring them to us. Bring dem til os.
Take them by the Bridle. Tag dem i Bidselet.
A. Do not make them run. Rom dem ikke til at løbe.
Do not overheat them. Lad dem ikke blive for heede.
They are weary. De ere trætte.
B. Unbridle them. Tag Bidselet af.
Unfaddle them. Tag Sadlen af.

2. Continuâtion.

2. Fortsættelse.

- A.** Now let's see, what will Nu velan! Lad see hvad I
you give us for supper? vil give os til Aftens-
Mad?
D. See yourselves, Gentlemen, what you have a Sia til Messieurs. hvad I
Mind to selv har lyst til.
A. Give us half a Dozin Pi- Giv os et halv Dosin Duer,
geons, a Brace of Par- et par Ugerhøns, en god
tridges, a good Capon, Capun, og et got Fad
and a large Sallad. Sallad.
D. I shall take care of all, Jeg skal drage Omseerg for
do not trouble your- det altsammen, bekymrer
selves. eder ikke.

- Will you have any thing else?
 B. No, that's enough; but let's have good Wine, and some Fruit.
 D. I shall content you, I warrant you.
 Will you go and see your Chambers?
 A. Yes, call the Chamberlain.
 D. Light the Gentlemen up Stairs.
 B. Let's have our Supper as soon as possible.
 D. Before your Boots are pull'd off, Supper will be got ready.
 A. Where are our Footmen?
 D. They are coming up with your Portmanteaus.
 B. Have you brought our Pistols?
 C. Yes, Sir, there they be.
 A. Pull off my Boots, and then go look after our Horses.
- Vil I ellers have noget andet?
 Nei, det er nok, men lad os faae god Wiin, og noget Frugt
 Jeg skal fornøye jer, det svarer jeg for.
 Vil I gaae hen at besee jere Kamre.
 Ja, kald paa Huns-Karlen.
 Lys Herrene op ad Trappen.
 Lad os faae vor Aftens-Mad saa snart det er mueligt.
 Maden bliver alt færdig før end I faaer jere Støvler af.
 Hvor ere vore Tieneré.
 Her kommer de med jere Vad-Sækker.
 Har I bragt vore Pistoler?
 Ja, min Herre, der ere de.
 Trek mine Støvler af, gaae saa at see efter vore Hester.

3. Continuátion.

- B. Bid them serve up Supper.
 D. Gentlemen, Supper is ready.
 A. Let's go to Supper, Gentlemen, that we may go to Bed betimes.
3. Fortsættelse.
 Bed dem bringe os Aftens-Mad.
 Mine Herrer, Maden er færdig.
 Lad os gaae at spise mine Herrer, at vi kan gaae betids til Seng.

- B. Let's sit dōwn, Gēntle-
men, let's sit dōwn at
Táble.
- A. You éat nóthing; what
ails you?
- B. I have no Stómach, I
am wéary, and tired.
- E. I am brúised all óver.
'Twill be bétter for me
to be in Bed than at
Táble
- A. You must take Cōurage.
- B. If you find your self ill
go to Bed.
- A. Get your Bed wármed.
- E. Let me not hínder you
fróm your Súpper, I
am góing to endéavour
to rest.
- D. Do you want nóthing?
- E. I want nóthing but Rest.
- A. I wish you a good Níght.
- B. Bring the Déssert, and
go bid the Lándlord
come to spéak with us.
- A. Here he is cōming
- D. Gēntlemen, are you sá-
tisfied with your Súp-
per?
- B. Yes, Sir, but we must
sátisfy you álso.
- A. What have we had?
- B. What have we to pay?
- D. The Réckoning is not
gréat.
- Lad os sette os, mine Her-
rer, lad os sette os til
Bords.
- J spiser intet, hvad fattes
jer?
- Jeg har ingen Appetit, jeg
er træt og udmattet.
- Jeg er siødt over alt.
- Det er bedre for mig at væ-
re i Sengen, end ved Bor-
det.
- J maae være ved et frit
Vod.
- Dersom J befinder jer slet,
saa gaae til Sengs.
- Lad jer Seng blive varmet.
- Lad mig ikke hindre jer fra
jer Aftens-Mad; jeg gaaer
hen at see jeg kan hvile
mig.
- Fattes jer ingen Ting?
- Mig fattes intet uden Hvile.
- Jeg ønsker jer en god Nat.
- Bring og Frugten, og gaae
hed Verten komme, at
tale med os.
- Her kommer han.
- Messieurs, ere J fornøiede
med jer Aftens-Mad?
- Ja, min Herre, men vi
maaе og fornøye jer.
- Hvad har vi faaet?
- Hvad har vi at betale?
- Regningen er ikke stor.

- B. See what you must have for us, our Men, and our Hórses.
 A. For the Súpper, Bed and Bréakfast.
 D. I must have ten Crówns.
 B. Methinks you ask too much.
 D. On the Cóntrary, I am véry chéap
 Réckon up yourselves, and you will find that I do not ask you more than I shoúld.
 A. We shall pay you to Mórrów Mórning áfter Bréakfast.
 D. As you pléase.
 B. Now I think on't, let's have cléan Sheets.
 D. The sheets you shall have are Lye wáshed.
 A. Good Night, Lándlórd.
 D. Good Night, Géntlemen, I am your Sérvant.
- See hvad I skal have for os, vore Tienere og vore Heste.
 For Aftens, Mad, Seng, og Frokost.
 Jeg faaer ti Kroner, (Specier.)
 Mig synes I begierer for meget.
 Ivertimod, jeg er gandske billig.
 Gjør selv Regning, og I skal finde at jeg forlanger ikke meere end hvad ret er.
 Vi skal betale jer i Morgen tilig naar vi har spiist Frokost.
 Som I behager.
 Nu jeg betænker mig, lad os faae rene Lagener.
 De Lagener I faaer ere vaskede med Lüd.
 God Nat, Herr Vert.
 God Nat Messieurs jeg er eders Tiener.

XXVII. To embárk
on the Pácket-
Boat.

- A. Frénd, are you the Máster of the Pácket-Boat?
 B. Yes, Sir, at your Sérvíce.

27. At gaae om
Bord paa Paquet-
Baaden.

- Min Ven er I Ciere af Paquet-Baaden?
 Ja, min Herre til eders Tieneste.

A.

- A. When do you sail for Naar seiler I til Helvoet-
Helvoetfluyt? fluyt?
- B. As soon as the Wind Gaasnaert Binden er god.
serves.
- A. Have you many Passen- Har I mange Passagerer.
gers?
- B. I have ten or twelve Jeg har allerede ti eller tolv.
already.
- A. Where lyes your Ship? Hvor ligger jer Skib?
- B. Will you see it? it lyes Vil I see det? det ligger
here hard by. her stor ved.
- It is a strong built Vessel, Det er et stærkt Kortoy af
with proper Convénien- Dynding, med bequemme
ences for Passengers. Indretninger for Passage-
rer.
- A. When will you go away? Naar vil I gaar herfra?
- B. To morrow; or perhaps I Morgen, eller kan see i
this Night. Nat.
- A. How much do you ask Hvad skal jeg give jer for
for my Passage. min Reise (til Fragt.)
- B. A Guinea. En Guine.
- A. Is not that too much a Er det ikke alt for meget?
- B. By no means, Sir, and Ingenlunde min Herre, og
besides you must pay desuden maae I betale for
for your Sérvants and jer Tienere eller Gods,
Goods if you have any. om I har nogen.
- A. I shall give you as much Jeg skal give ligesaa meget
as other People. som de andre.
- B. Where do you lodge? Hvor logerer I.
- A. At the Sign of the white I den hvide Hest.
- B. I know where it is. Jeg veed, hvor det er.
- Be réady, I will call you Bær færdig, jeg vil kalde
when the Wind is fair. paa jer naar Binden er
god.

A. Pray do.
must I carry Victuals.

B. As you please, else I can
beard you.

Continuâtion.

B. Sir, the Wind serves.

A. Let us go then.
You see I am ready.

B. Step into the Boat.

A. I'll pay you when we
come a Shore.

B. 'Tis all one.

Where do you go to
lodge?

A. I know not, for I have
néver been there
before.

B. Have you no Acquain-
tance there?

A. None, but where is the
best Inn.

B. I'll carry you to it,
when we are come on
Shore.

A. What Land is that we
see yonder?

B. The Coast of *Holland*.

A. Is it possible? are we so
soon there?

B. Yes, Sir, and you shall
see *Helvoetsluys* within
a short time.

Vær saa god.

Skal jeg føre Proviant med
mig.

Som I behager, ellers kan
jeg tage jer i Kost.

Fortsettelse.

Min Herre, Vinden er god.

Lad os da til at gaae.

I seer jeg er færdig.

Trin ind i Baaden.

Jeg vil betale jer, naar vi
kommer i Land.

Det er ligemeget.

Hvor tager I hen at logere?

Jeg veed det ikke, thi jeg
har aldrig været der
før.

Har I ingen Bekendtere
der?

Ingen, men hvor er det be-
ste Herberge?

Jeg vil føre jer derhen, naar
vi ere komne i Land.

Hvad er det for Land, som
vi seer hifl henne?

Den *Hollandiske* Kyst.

Er det muligt? er vi der
saa snart?

Ja, min Herre, og I skal
saa *Helvoetsluys* at see
inden kort Tid?

XXVIII. With a 28. Med en Kudst.
Coach-man.

A. Are you hired Coachman?

B. No, Sir, whither will you go?

A. To the Róyal Exchange, what must you have.

B. Two Shillings; you know my Fare.

A. I think it is but éighteen Pence.

B. Step into the Coach.

A. Stop here.

B. Have you any Búsiness here?

A. Have a little Pátience.

B. But, Sir, time goes away.

A. Don't trouble your self. I will consider you for it.

B. Do you stay long?

A. No, I'll return presently.

Coachman, where are you?

B. Here I am, Sir.

A. I shall stay here so there's your Móny.

B. I must have more.

A. True, I promised you a Pot of Pórtér.

B. Sir, I humbly thank you.

Kudst, er I hyret?

Nei, min Herre, hvor vil I hen?

Til den Kongelige Børs.

Hvad skal I have?

I veed at 3 Mark er min Hyre. (Tapt.)

Jeg meener, det er kun 2 Mark og fire Skilling.

Stig ind i Vognen.

Hold her!

Har I noget at forrette her?

Har lidt Taalmodighed.

Men, min Herre, Tiden gaaer.

Gior jer ingen Belymring.

Jeg skal betænke jer derfor.

Bier I længe?

Nei, jeg kommer strax igjen.

Kudst hvor er I?

Her er jeg, min Herre.

Jeg bliver her, derfor der er jer Penge.

Jeg maae have mere.

Det er sandt jeg har loved jer en Kande Öl.

Min Herre, jeg takker yd-
møgt.

XXIX. Betwéen a 29. Imellem en Pa-
sick Person, a Phy- tient, en Doctor og
fician, and a Súr- en Chirurgus.
geon.

A. Sir I took the Liberty
of sending for you,
and I am obliged to
you for your ready
attendance.

B. It is my Dúty.
But what ails you, Sir?

A. I am ill, and véry much
out of Order.

B. You do not look well.
Where is your Aílment?

A. I have a Pain in my
Head, my Heárt akes,
and I have a Pain in
my Stómach.

B. Hów long have you been
indispósed?

A. Since last Night.

B. Did you rest last Night?

A. I did not sleep a Wink
all the Night long.

B. Have you a Stómach?

A. Not at all.

B. Let me feel your Pulse?
Shów me your Tongue.

You have a Féver.

Your Pulse does not beat
éven, it is véry high
and quick.

Min Herre jeg tog mig den
Frihed at sende Bud efter
jer, og jeg er eder forbun-
den for eders Ferdighed at
komme.

Det er min Skyldighed.
Men hvad fattes jer, min
Herre?

Jeg er slet, og sandtse ilde
til pas.

J seer ikke vel ud.

Hvor er jeres Svaghed?

Jeg har ondt i mit Hoved,
for Hiertet og Brystet.

Hvorlænge har I været u-
passelig?

Siden i Aftes.

Har I sovet i Nat?

Jeg har ikke sovet en Blund
hele Natten.

Har I Appetit?

Aldeles ingen.

Lad mig føle jer Puls.

Vis mig jer Tunge.

J har en Feber.

Jer Puls slaaer ikke jævnt,
den slaaer stærk og hastig.

- A. I feel a heaviness all over my Body. Jeg føler en Mæthed over mit hele Legeme.
- B. You must be let Blood. You must have a Vein opened. I maade Aarelades. I maade have en Aare aabnet.
- A. I was let Blood last Week. Jeg blev Aareladt forgangen Uge.
- B. No matter, to morrow you shall take Physic. Det gier intet I Morgen skal I tage ind at purgere paa.
- A. Will you not prescribe for me? Vil I ikke give mig en Recept?
- B. Excuse me: bid some body give me Ink and Paper. Forlad mig; Bed nogen give mig Blesk og Papir.
- Here, there is my Prescription, send it to the Apothecary. Her, der har I Recepten, send den paa Apotheket.
- Do not go out. Gaae ikke ud.
- Keep your Chamber. Hold jer i jer Kammer.
- Keep a bed. Hold jer til Sengs.
- A. What Diet must I keep? Hvad for Diet skal jeg holde?
- B. Take new laid Eggs and Chicken-Broth. Spis nyegjorte Eg, og Kulling-Suppe.
- Have you a Nurse? Har I en Baage-Kone.
- A. No, Sir. Nei, min Herre.
- B. Send for one. Send efter een.
- Some body asks, for me. Der er en spørger efter mig.
- I must go and see a Patient. Jeg maade hen og besøge en Patient.
- A. Are you going away? Gaaer I bort?
- B. Yes, I am going away; but take Courage, I hope the letting of Blood will do you good. Ja, jeg gaaer vel bort, men vær ved et frit Mod, thi jeg haaber at Aareladen skal hjælpe jer.

A. I pray you to come again to see me to-morrow.
Jeg beder at I kommer igien i Morgen, for at see til mig.

B. I will not fail.
Det skal ikke manquere.

I. Continuâtion.

A. Nurse, let somebody go for a Surgeon

C. Whom will you have?

A. The same who let me Blood the other Day.

C. What's his Name?

A. I know not: ask below.

D. Sir, give me your right Arm.

A. Have you a good Lancet?

D. You will not feel it.

A. You bind my Arm too hard.

Make a great Orifice.

D. The Blood comes as it should.

C. There's the Fillet and the Bólster.

A. Make a good Lígature.

2. Continuâtion.

A. You are véry careful.

B. A Physician ought to be careful and punctual.

How do you find your self to Day?

A. I am véry ill.

I am almóſt spent.

I. Fortſættelſe.

Vaage: Kone! Lad komme Bud efter en Barberer.

Hvem vil I have?

Den ſamme ſom Aarelod mig forleden Dag.

Hvad er hans Navn?

Jeg veed ikke, ſpørg neden til.

Den Sæge, giv mig hid jer høyre Arm.

Har I en god Lancette?

I ſkal ikke føle den.

I binder min Arm for haardt.

Gjør et ſtort Hul.

Blodet ſpinger ſom det bør.

Der er Baandet og Lappen.

Bind vel til.

2. Fortſættelſe.

I er gandske omhyggelig.

En Medicus bør være Omhyggelig og Ordholdende.

Hvordan befinder I jer i Dag?

Jeg er meget ſlet.

Jeg er næſten udmattet.

I 3

I am

I am dying.

I linger, or I pine away.

B. Cheer up, be not cast
down for so small a
Matter.

A. Oh! Sir, you little know
how ill I am.

I have one Foot already
in the Grave.

I am gone I decay very
sensibly.

I grow weaker every
Day.

I am consumptive; my
Disease is past Recovery.

B. You make your Disease
worse than it is.

I dare promise you, that
you will recover.

A. I must die; my Disease
is too inveterate.

B. Believe me 'twill be no-
thing: you are not in
Danger.

Have you been let Blood?

A. Yes, Sir, I was let Blood
Yesterday.

B. Where is your Blood?

A. It is in three Porringers
upon the Window.

B. You want to be let Blood
again.

Your Blood is very hot
and corrupted.

Jeg er særdig at døe.

Jeg har en tærende Syg-
dom, jeg ligesom svinder
bort.

Vær ved et friskt Mod, vær
ikke forlagt for saa ringe
en Ting.

Ach! min Herre, I veed
kun lidt af hvor slet jeg er.

Jeg har allerede den een-
e Fod i Graven.

Det er ude med mig, jeg ta-
ger mærkelig af.

Jeg bliver hver Dag meere
og meere mat.

Jeg har Svindsot, min
Sygdom kan ikke cureres.

I forstiller jer jer Sygdom
verre end den er.

Jeg tør forsikre jer, at I
kommer jer.

Jeg maae døe: Min Syg-
dom er alt for indgroet.

Tro mig, det har intet at
sige, I har ingen Fare.

Har I været Aareladt.

Ja, min Herre, jeg blev
Aareladt i Gaar.

Hvor er jer Blod?

Det staaer i 3 Skaaler i
Vinduet.

I trænger til at aarelades
igien.

Jer Blod er gandske hedt og
fordervet.

Did

- Did your Physic work well. Har jeres Medicin virket vel.
- A. Véry well. Ret vel.
- B. Hów mány Stools have you had? Hoor mange Sedes har I haft?
- C. Hów mány Times were you at Stool? Hoor ofte har I været til Stools.
- A. Eight or nine Times. Die eller ni Gange.
- B. Hów do you find yourself nów? Hvordan befindet I jer nu?
- A. I find my self a little better, I thank God. Jeg befindet mig lidt bedre, Guds Afsigtes lov.
- B. Your Féver is gone. Does your Head ache still? Jer Fieber er borte. Har I ondt i Hovedet endnu?
- A. No, Sir. Nei, min Herre.
- B. So much the better. You must take a Clyster, to keep your Bélly loose, (or your Bódy óape.) Saa meget desbedre. Der maae sættes jer Clysteer, for at skaffe jer aabent Liv, eller at holde Livet aabent.
- You shall take áfter to Mórrow anóther Purge. I skal i Overmorgen tage nok en Purgation ind.
- A. I shall do Whatéver you prescribe. (or órder) me. Jeg skal giøre alt hvad I foreskriver mig.
- B. Keep yourself warm. Have you no better Stómach? Hold jer vel varm. Har I ingen bedre Appetit?
- A. Yes, Sir, I could éat a Chícken. Ja, min Herre, jeg kunde spise en Kylling.
- B. You may éat it. There's no Dánger. I maae nok spise den. Der er ikke ondt.
- A. What must I drink? Hvad skal jeg drikke?
- B. Some Beer with a Toast. Lidt Ól, med risted Brød i.

A. Mayn't I drink a drop of Wine? Maade jeg ikke drikke en Taar Viin?

B. Drink some, but with Water. Drif' noget, men med Vand i.

Endéavour to rest; to Morrow I shall call (or come) this way. See til I kan hvile jer, i Mórgen skal jeg see ind til jer igien.

3. Continuátion.

3. Fortsettelse.

B. Does all go well to Day?

Gaaer alting vel i Dag?

A. I am a great déal better.

Jeg befindet mig en heel Deel bedre.

B. Did you sleep well last Night?

Sov I vel i Nat?

A. Perfectly well.

Kuldkommen vel.

B. Your Féver is quite gone. In two Days you may go abroad.

Jeres Fieber er borte.

Om to Dage kan I gaae ud.

A. Have you a good Stómach now?

Har I bedre Appetit nu?

I am véry húngry.

Jeg er gandske sulten.

B. You may eat, but módérately.

I kan spise, men til Maade.

Take a little Wine.

Tag jer lidt Viin.

A. What Wine?

Hvad slags Viin?

B. Which you please.

Hvilken I behager selv.

White or red, no mátter which.

Fransk eller rød Viin, det er lige meget.

A. Do you visit Mr. A?

Besøger I Monsieur A.

B. I come from him.

Jeg kom nu fra ham.

A. How does he do?

Hvordan er det med ham?

B. He is véry ill.

Han er gandske slet.

A. Is he in Dánger.

Er han i Livs Fare?

Is there no Hope?

Er der intet Haab?

B. There is none.

Slet intet.

He is a dead Man.

Han er en død Mand.

- A. How long has he been sick?
 B. These three Months.
 A. What's his Distemper?
 B. He has a Consumption.
 A. 'Tis an incurable Disease.
 B. If Asses Milk does not cure him nothing will.
 A. I am grieved for him.
 B. So am I. But it is Time for me to go.
 A. Sir, I thank you for your Care and Trouble.
 B. I am wholly at your Service; but I wish you may have no more occasion for me.
 A. I am infinitely obliged to you.
- Hvorlænge har han været syg?
 Tre Maanedes.
 Hvad er hans Sygdom?
 Han har Svindsoet.
 Det er en ulægelig Sygdom.
 Hvis Esels Mælk kan ikke helpe ham, saa kan der intet.
 Det gjør mig ondt for ham.
 Mig ligesaa. Men det er Tid for mig at gaae.
 Min Herre, jeg takker for jeres Omfarg og Umag.
 Jeg er jer gandske til Tieneste, men jeg ønsker, at I maae ikke have mig meere nodig.
 Jeg er jer uendelig forbunden.

XXX. Of a Chrístening, a Wédding and a Búrial.

- A. Whither do you go so fast?
 What Búsiness have you there?
 B. We have a Chrístening to Day.
 A. Is your Wife brought to Bed?
 B. She's delivered of a Boy.
 A. I thought 'twas a Girl.

30. Om at døbe et Barn, et Bryllup, og en Begravelse.

- Hvor hasten I hen saaledes?
 Hvad har I der at forrette?
 Vi har et Barn der skal døbes i Dag.
 Ligger jer Kone i Barsels Seng?
 Hun er forløst med en Dreng.
 Jeg tænkte det var en Pige.
 U Where

- Where will he be christened? Hvor bliver han døbt?
- B. At our own House. Hjemme til vores.
- A. Who are the Godfathers and Godmothers? Hvem har I til Faddere?
- B. Persons of my own Acquaintance. Folk af mine Bekendtere.
- A. Are the He Góssips and the she Góssips there? Er Fadderskabet der?
- Are the Midwife, the Wet-Nurse, and the Dry Nurse there? Er Jorde-Moderen, Ammen, og Barne-Pigen der?
- B. Yes they only stay for the Parson to christen the Child, and I have been to fetch him. Ja, de bier kun efter Præsten som skal døbe Barnet, og jeg har været efter ham.
- Come and make one among us. Kom, og være een iblandt os.
- A. With all my Heart. Hiertelig gerne.
- I. Continuátion. I. Fortsættelse.
- A. Is your Sister married? Er jer Søster gift?
- B. No, but she is betrothed. Nei, men hun er forlovet?
- A. When was she betrothed. Naar blev hun forlovet?
- B. 'Tis eight Days since she entered into Articles of Matrimony. Det er ote Dage siden hun indgik Egteskabs Conditioner.
- A. Who does she marry? Hvem saar hun?
- B. She marries Mr. A. Hun saar Mr. A.
- A. That's a good Match. Det er et smukt Partic.
- B. She matches, (or marries) into a good Family. Hun bliver gift i en god Familie,
- A. What Portion does your Father give her? or Hvad Udsyr giver jer Fader med hende, eller, hvor how

how much does your
Fáther give her in
Márrriage?

B. Ten thóusand Póunds
Stérling.

A. That's a good Pórtion.
When will the Wédдинг,
(or Márrriage be kept.)

B. To Mórrów will be the
Wédдинг.

The Wédдинг Ring and
Fávours are alréady
bóught.

The Bridegroom and
Bride have try'd on
their Wédдинг-Cloaths.

A. Who is to márry them?

B. Our Cháplain.

2. Continuátion.

A. What's the Réason your
Cóusin is so much
afflicted?

B. His Móther is dead.

A. When did she die?

B. She died yésterday Mórr-
ning.

A. So his Fátther is nów a
Wídower.

B. I féar he will not be so
long, he will soon
márry agáin.

A. Who will take care of
his Chíldren?

B. They are provided for.

meget giver jer Fát herde
til Udsstyr.

50000 Rixdaler.

Det er en god Udsstyr.
Naar skal Bryllupet holdes.

I Morgen skal Bryllupet
være.

Brude-Ringen og Gaverne
ere allerede bragt hjemme.

Brudgommen og Bruden
har alt prøvet deres Bryll-
ups Klæder.

Hvem skal vie dem?

Vores Capellan.

3. Forsættelse.

Hvorfor er jeres Fætter saa
meget bedrøvet?

Hans Moder er død.

Naar døde hun?

Hun døde i gaar Morges.

Saa er hans Fader da Enke-
Mand.

Jeg frygter for, at han bli-
ver det ikke længe, han
gifter sig snart igjen.

Hvem drager Omfarg for
hans Børn?

De ere forfargede.

- A. Who will take care of Hvem besørger Begravelsen?
the Búrial?
- B. My Bróther. Min Broder.
- A. Where will she be bú- Hvor bliver hun nedlagt?
ried?
- B. In St James's Church. I St. Jacobi Kirke.
- A. Will it be a magnificent Bliver Ligfærden prægtig?
Fúneral.
- B. Withóut dóubt. Uden tvívl.
- A. Will there be a Fúneral Bliver der en Lig Prædiken?
Sérmon?
- B. Yes, Sir. Ja, min Herre.
- A. The Búrying goes by. Liget passerer forbi.
- B. There are Thirty Mourn- Der er tredive Sørger-
ing. Cóaches. Voage.
- A. Was you not invited. Blev I ikke buden?
- B. No, they thóught me. Nei, jeg kan tænke de meente
too yóung I supposé. at jeg var for ung.

CCCLXV. Choice English Próverbs and Sentences.

365 Udvalgte Engelske Ordsprog og Sentencer.

A Bárgin is a Bárgin.

A Bird in Hand is worth two
in the Bush.

Skad man indgaaer, det
slaaer.

En Fugl i Hænde, er bedre
end to i Skoven.

- A Bøw long bent at last
gròws wéak. Den Bue som længe er
spændt, bliver slap eller
brister.
- A burnt Child dreads the
Fire.. Brændt Barn skyer Ilden.
- A close Mòuth catches no
Flies. Luft Mund fanger ingen
Fluer.
- A contented Mìnd is a conti-
nual Féast. Et fornøjet Sind er et Pa-
radis.
- A còvetous Man is his òwn
Torménte. En karrig Mand er sin egen
Pinere.
- A Còward's wéapons are his
Tongue and Heels. En Coujon fægter med Tun-
gen og Hælene.
- A Fool loves nóthing, but
what he does himself. Daaren elsker intet uden
hvad han selv gjør.
- A Fool's Bòlt is soon shot. Narrens Votum er snart gi-
vet.
- A Fool and his Mòny are
soon párted. Naar Narren kommer til
Torvs, faaer Krømmere
Penge.
- After a Storm comes a Calm. Paa Storm følger got Veir.
- After Death comes the Phy-
sician. Naar Børned er død, skyder
man Brønden efter.
- After Dinner sit a while,
áfter Súpper walk a
Mile.. Efter Middags Maaltid bør
man sidde lidt, og spadser
en Tour efter Aftens-
Maden.
- After sweet Méat comes sour
Sauce. Paa det søde følger det sure.
- A Friend in need is a Friend
indéed. En Ven i Nød er en virkelig
Ven.
- A Friend in Còurt is worth
a Pénny in the Purse. En Ven til Høve er Guld-
værd.
- A Friend is not so soon gòt-
ten as lost. En Ven tabes lettere end han
vindes.

A good Bárgain is a Pick- purse.	Got Riab stæler Pengene af Lommen.
A good Name is bétter than Ríches.	Et got Navn er bedre end Ríghdom.
A good Neighbour, a good Mórraw.	En god Naboer, en god Morgen.
A good Stómach is the best Sauce.	En god Appetit er den beste Urt paa Maden.
A good Wife makes a good Húsband.	En god Hustru gjør en god Mand.
Agree, for the Law is cóstly.	Forliges Børn, Process træk- ker Penge.
A hásty Man néver wants Woe.	En hastig Mand fattes aldrig Sorrig.
A high Búilding, a low Foundátion.	Til store Projecter behøves en stor Pung.
A hóny Tongue, a Heárt of Gall.	Honning paa Tungen, Gal- de i Hiertet.
All Things do not suit with all Men.	Hvad der passer til een, pas- ser ikke til alle.
All by Love & nóthing by Fórcé.	Med Lempe faaer man et Eg i en Humble-Sæk.
All in good Tíme.	Altíng med Tíden.
All cóvet all lose.	Den, der vil have alt, mis- ser alt.
All is well that ends well.	Ende god, altíng got.
All is not Góld that glísters.	Det er ikke alt Guld, der glimrer.
All is Fish that comes to the Net.	Dette Menniske er ingen Ting for god. i. e. Den er Bøg- haanded.
All Truths must not be tòld.	Sandhed kan ikke altid lade sig høre.
A Leg of a Lark, is bétter than the Bódy of a Kite.	Et Been af en Lærke er bedre end en heel Glintz-Krop: lidt got bedre end meget flet. A

- A little Pot is soon hot. Staffet Dans er snart
sprungen.
- A long Hårvest of a little Megen Tids spilbe og liden
Corn. Nytte.
- A lazy Youth a lousy Age. En lad Ungdom giver en lused
Alder.
- A Liar is not to be belie- En Løgner kan man ikke troe,
ved, tho he speaks the endskiøndt han taler Sand-
Truth. hed.
- Always keep a Røgue at a Lad en Skalk ikke komme jær
Distance. for nær.
- A Man or a Måuse. En brav Karl eller intet.
- A Man is not so soon héalæd Et Saar læges ikke saa snart
as hurt. som det hugges.
- A Man may buy Gøld too Man kan kiobe Guld for
dear. dyrt.
- A Miss is as good as a Mile. Den Kugle der ikke rammer
dræber ikke.
- An Egg and a Nut, you may Et Æg og en Nød, maae I
eat áfter a Slut. spise fra Hænder af en ski-
den Soe.
- A new Broom sweeps cleán. Nye Koste feye altid best.
- An Egg to Day is better Et Æg i Dag er bedre end
than a Púllet to Mór- en Høne i Morgen.
- row.
- An òld Dog will leárn no En gammel Hund lader sig
Tricks. ikke afrette, eller en Green
lader sig best bøye mens
den er ung.
- An Inch breáks no Squares. Det kommer ikke derpaa an.
- A Poor Man chánges his En fattig Mand forandrer
Máster., but not his sin Herre, men ikke sin
Condition. Tilstand.
- A Poor Dog that is not worth En slet Hund! er ikke værd
the whístling. at sløyte efter: eller man
kunde sagte give et Ord
derfor. a

A Pound of Care will not
pay a Pennyworth of
Debt.

A Poor Fréedom is better
than a rich Slavery.

A préjudiced Opinion spoils
the Júdgment.

April Shówers, do Spring
May Flówers.

A revéngeful Man créates
Míschief to himsélf.

A rólling Stone gáthers no
Mofs.

A short Horse is soon cú-
ried.

A Shóomaker must not go
beyónd his Last.

As good lost as fóund.

As wélcome as Wáter in a
Ship.

As you brew, so you shall
bake.

A Tree is knòwn by its
Fruits.

A wise man súffers that pá-
tiently which he cán-
not avóid.

A Word to the Wise is
enóugh.

Báachelors Wives and
Maid's Children be
well taught.

Et Pund Corrig kan ikke
betale en Skilling; Gield.

En fattig Frihed er bedre
end et Golden Slaverie.

En forudfattet Meening for-
derver den sunde Fornuft.

Paa April Regn følger May
Blomster.

En Hævngierig Kæffer sig
selv Ulykke paa Halsen.

Der voxer ingen Mos paa
den Steen som idelig veltes
omkring.

Iden Gierning er snart
giort.

Stomager bliv ved din Last!

Det var lige saa godt tabt som
fundet! eller det nytter os
ikke.

Ligesaa kjærkommen som Vand
i et Skib.

Som man haver ibrokket,
skal man søbe ud.

Træet kendes af sine Frug-
ter.

En vis Mand lider med
Taakmødighed, hvad han
ikke kan undgaae.

Et Ord er nok for den Vis.

Unge Karles Koner og Pi-
gers Børn blive vel op-
lærte.

Beauty is but a Blóssom.	Skíonhed er kun et Blomster.
Be content in your own Stá-tion.	Vær fornøjet i din egen Stand.
Beggars must not be chúsers.	Den der tigger maae ikke vælge.
Be not hásty to believe Slánder.	Vær ikke for hástig at troe Bagtalelse.
Be mérry and wise.	Vær lystig og forsigtig.
Bétter late than néver.	Bedre seent end aldrig.
Bétter spare at the Brim, than at the Bóttom.	Bedre at spare oven til end paa Bunden.
Bétter be énvied than píttied.	Bedre at misundes end ynkes.
Bétter the Eye out than al-ways áking.	Bedre Øyet ud end altid lide Smærte deri.
Bétter fed than taught.	Bedre flædt end lærdt.
Bétter half a Loaf than no Bread.	Bedre et halvt Brød end intet.
Bétter unbórn than un-taught.	Bedre aldrig født end ulærdt.
Bewáre of a Wolf in Sheep's Clóthing.	Var dig for en Ulv i Gaareklæder.
Birds of a Féather, flock to-géther.	Lige søger Lige.
Bought Wit is best.	Al Skade bliver man snarest flog.
Boys will have Toys,	Børn gjør Børne Giernin-ger.
Brag's a good Dog, but Hóldfast is a better.	Godt at love, men bedre at holde, loven er ærlig, men holden besværlig.
By dóing nóthing we leárn to do ill.	Bed Vedigang lærer man at gjøre ondt.
Care will kill a Cat.	Sora kan dræbe en Kat.
Children and Fools	Al Børn og Narrer tell

tell Truth.

Chrístmas comes but once a
Yéar.

Cháritý begins at home.

Clóudy Mórnings turn to
cléar Evenings.

Cut your Coat accórding to
your Cloth.

Cústom is a Sécond Náture.

Death makes no Distin-
ction of Pérsóns.

Death when he comes will
have no Deníal.

Deláy breeds Dánger.

Deeds are Fruits, Words are
but Léaves.

Do a bad Man a Kindness,
and héll be the worse
for it.

Do as you wóuld be done
by.

Do not grieve for ány Defór-
mity, but what you
bring upón yourself

Do not insúlt Pérsóns in Mí-
sery.

Do not overdó Things.

Do not téach your Grán-
dame to suck.

Do well and have well.

Dogs that bark seldóm bite,

Dumb Folks get no Land.

faaer man Sandhed at vi-
de.

Juul kommer kun engang om
Aaret

Enhver er sig selv næst.

Graa Morgen kan blive en
klar Aften.

Skier Rappen efter Klædet.

Banen er den anden Natur.

Døden gjør ingen Pérsóns
Anseelse.

Døden naar den kommer,
vil ikke have Nei.

Korhaling bringer Skade.

Gierninger ere Frugter, og
Ord kun Blade.

Gjør du et Skarn got, bli-
ver han værre deraf.

Gjør det mod andre, som
du vilt hendes selv.

Bedrøb dig ikke over nogen
Brek og Mangel, uden
den du selv er skyld i.

Hug ikke Saar i Saar.

Man skal ikke gjøre for meget
af en Ting.

Eget bør ikke lære Hønen.

God Gierning, god Betal-
ning.

Den Hund der gjør bider
fienden.

Den Stiltiende maae miste.

Ear

Early to go to Bed, and
early to rise, makes a
Man héalthy, wéalthy,
and wife.

Enough is as good as a Féast.
Ever spare & éver bare.

Every Béan has its black.

Every COUNTRY has its Cú-
stom.

Every Man knòws where his
Shoo pínches him.

Every Things is good in its
Séason.

Evil be to him, that Evil
thinks.

Evil Communicátion cor-
rúpts good Mánners.

Expérience goes beyónd Art.

Expérience makes Fools
wise.

Evéry Thing is the worse
for wéaring.

Fair and sóftly goes far.
Famíliarity breeds Con-
témt.

Faint Héart néver won fair
Lády.

Fast bind, sure find.

Féasting is the Physician's
Hárvest.

Féar God, hónoúr the King.

Fire & Wáter are two good

Silig at gaae til Sengs,
og tilig at staae op, gjør
en Mand sund, rig og
flog.

Nok er nok.

Altid spare og altid bar, er
fattig.

Aldrig er nogen Ror, der jo
er en Knort paa.

Hver Land har sin Skif.

Enhver finder hvor Skoen
trykker.

Hver Ting er god paa sin
Tid.

Ulykkelig være den, der mes-
ner ilde.

Und Omgang fordærver go-
de Sæder.

Erfarenhed gaaer over Kun-
sten.

Erfarenhed gjør Daarer flo-
ge.

Enhver Ting tager af ved
Brug.

Hast med Betænksheds.
Alt for frie Omgang
bringer Foragt.

En seig Mand tillsægtede sig
aldrig en yndig Brud.

Luf vel til, saa beholder du
hvad du har.

Ved Graadserie gaaer Doc-
torens Plov.

Frygt Gud, ær Kongen.

Jld og Vand ere to gode Tie-
ser-

Sérvants & as bad Másters.	nere, og lige saa stette Her- rer.
First come, first served.	Hvo der kommer først til Møllen, faaer først malet.
First desérve, & then desire.	Gjør dig først meritered, kom siden med Ansøgning.
Folly is for the móst Part at- ténded with ill Conse- quénces.	Daarlighed har mestendeel onde Sviter i Følge med sig.
Fools jángle, but wise men agréé.	Narrer flves, men fløge Folk forliges.
Fórtune is éasier fóund than kept.	Lykken findes snarere end den bindes.
Fórtune is blínd.	Lykken er blind.
Fóul in the Crádle proves fair in the Sáddle.	En flatted Fole kan blive en god Hest.
Friends may meet, but Móun- tains néver greet	Benner kan samles igien, men Biergene aldrig.
Full of cóurtesy, full of Craft.	Under mange søde Ord ligger ofte Falskhed skjult.
Gámesters & Racehórses néver last long.	Spillere og Jagt-Heste holde ikke længe ud.
Get a good Name and go to sleep.	Leg vind paa et got Navn, saa kan du sove rolig.
Give him an Inch & he'll take an Ell.	Giver du ham en Tomme, saa tager han sig en Alen til.
Give him a Rówland for his Óliver.	Betal ham med samme Mynt.
Give Lóosers léave to spéak.	Den, der mister sit, bør man holde et Ord til gode.
God héals & the Physician has the Thanks.	GUD læger Gaaret, og Doctoren faaer Tak. (eller Gren.)
God néver sends Móuth, but he sends Méat.	GUD skaber aldrig Mund, uden han og skaber Mad. Good

Good to begin well, bétter
to end well.

Good Words cost nóthing.
Greát Boast, small Roast.

Half warn'd, half arm'd.

Harm watch, harm catch.

Haste makes waste.
He cánnót héar on that Ear.

He hándsóme is, that hánd.
some does.

He hólds with the Hare, and
runs with the Hóund.

He is no lóser who keeps
God for his Fríend.

He looks one Way, and
róws anóther.

He made a Hálder to hang
himself.

He makes a Móuntain of a
Mole hill.

He must needs go that the
Dévil drives.

He that buys Lawn befóre
he can fôld it, shall
repént him befóre he
has fôld it.

He that gives quíckly gives
twice.

He that goes bórrówing,
goes sórrówing.

Det er gót at begynde vel,
bedre at ende vel.

Gode Ord kóster ingen Penge.
Biergene lave til Barsel, og
der sødes en Muns.

Den der forud er halvsveis
advared, er halv be-
væbnet.

Hvo der graver en Grav til
en anden, falder selv i
den.

Hast giver Tab.

Han kan ikke høre med dette
Øre.

Den er stion nok, som er god
nok.

Han holder med Haren, og
løber med Hunden.

Den taber intet, som behol-
der GUD til sin Ven.

Han skyder ikke som han sig-
ter.

Han lavede Riis til sin egen
Kumpe.

Han gjør en Elefant af en
Mug.

Han er vel Nød til at fiøre,
naar Fanden er Rudst.

Den der giver sig ud paa
Søen, uden at forstaae
Compasset, kommer ikke
beholden i Havn.

Den der giver strax, giver
to gange.

Borgen giver Sorg.

- He that helps soonest, helps best.
- He that hopes for dead Men's Shoes, may go long barefoot.
- He that is mann'd with Boys, & horst with Colts, shall have his Méat éaten, & his Work undóne.
- He that kills a Man when he is drunk, shall be hang'd when he is sober.
- He that sees his Nèighbours Hóuse on Fire, must take heed to his ówn.
- He that seeks Tróuble név-er mísses it.
- He that will not when he may, when he will he shall have nay.
- Hóld fast when you have it.
- Home is home, be it néver so hómely.
- Hónesty is the best Pólicy.
- Hónour chánges Mánners.
- Hónours becómes not a Fool.
- Hot Love, soon còld.
- Húnger pierces Stone walls.
- Húngry Dogs will éat dirty Púddings.
- Den, der hielper strax, hielper best.
- Den der venter paa anden Mand's Død, maae ofte leve af Band og Brød.
- Den der har Mængde af unyttige Folk, faaer sin Mad fortæret, og intet forrettet.
- Den, der stæler i Drukken- skab maae hænge naar han er ædrue.
- Naar man seer sin Naboes Huus i brand, maae man frygte for sit eget.
- Den der søger efter Fortræd, faaer nok sin Deel deraf.
- Hvem der ikke vil tage Bruden naar hun vil, faaer Kurven naar han vil.
- Hold fast paa Englen, naar du først har den fangen.
- Naar alting er frist, er hieme best.
- Uerlighed bestaaer længst.
- Højhed forandrer Sæder.
- Værdighed stikker sig ikke for en Nar.
- Hidtig Kiærlighed er snart fold.
- Hunger er et haardt Sværd.
- Gultene Hunde, æder skiden Polse.

Hypócrisy is a Complicátion
of Wickedness.

Jack wou'd be a Gentleman
if he cou'd spéak French.

Idleness is the Root of all
Evil.

If évery Man mend one, all
shall be ménded.

If the blind léads the blind,
both fall into the
Ditch.

If Things were to be done
twice, all wou'd be
wise.

If you trust befóre you try,
you may repént befóre
you die.

Ill góttén, ill spent.

Ill Lánguage begéts worse.

Ill News flies a-pace.

Ill pútting a náked Sword in
a mad Man's Hand.

Ill Weeds gròw a-pace.
Impúnyty entíces to Sin.

Ingenúity gets Reputátion.

In Prospérity féar the worst,

Hyllerie er en Samling af
ald Ugudelighed.

Hans vilde nok være Her-
remand, kunde han kun
tale Fransk.

Ledighed er Hændens Hoved-
Vude.

Naar enhver seiede for een
Dør, blev der seied over,
alt.

Naar en Blind leder en an-
den, falde de begge i Gra-
ven.

Naar en Ting kunde stee to
gange, blev alle flogede.

Den der troer, eller forlader
sig paa en Ting; for den
er forsøgt, maae fortryde
det ved Enden.

Saa forhvervet, saa fordær-
vet.

Som man raaber i Skoven
saaer man Svar.

Det Onde saaer man snarest
at spørge.

Det er daarligt at give et
affindigt Menneske et blot
Gevær i Hænder.

Ukrud vorer snarest.

Naar det onde ey bliver
straffet, giver det Leylig-
hed til mere.

Klygtighed forskaffer Noos
og Ure.

I Medgang frygt for det
in

- in Adversity hope the best.
 It is an ill Wind, that blows nobody good.
 It is a good Horse that never stumbles.
 It is a bad Bird that fileth his own Nest.
 It is good fishing in troubled Water.
 It is good sleeping in a whole Skin.
 It is hard halting before a Cripple.
 I talk of Chalk & you of Cheese.
 It is hard striving against the Stream.
 It is merry in the Hall, when Beards wag all.
 It must needs be true what every one says.
 It is not good jesting with edged Tools.
Keepest honest Company, & honest thou shalt be.
 Keep not high Company.
 Kick not against a Thorn.
 Kindness will creep where it cannot go.
Lay not Pearls before Swine.
 Learned Men carry their best
- værste, i Modgang haab til det beste.
 Der er ingen Ulykke, som bliver jo nogen til Gavn.
 Det er en god Hest, der aldrig snubler.
 Det er en slet Fugl der besmitter sit eget Rede.
 Det er got at fiske i rørt Vand.
 Det er got at sove med heelt Skind.
 Det er vanskeligt at halte i en Krøblings Paasyn.
 Jeg taler i Øster og du i Vester.
 Det er haardt at seyle mod Strømmen.
 Det gaaer lystigt hvor alle faaer noget.
 Den Ting maae nødvendig være sandt, naar alle sige det.
 Det er ikke got at spøge med Nagelknive.
Søg ærlig Compagnie, og du skal blive ærlig.
 Pluk ikke Kirsebær med de Store.
 Stamp ikke imod Braaden.
 Kierlighed vil krybe, hvor den ikke faa gaae.
Nast ikke Perler for Svin.
 En lærd Mand bær sin beste

Treasure about them.
Léan not to a bróken Staff.

Léave is light.
Let no Man despise his Infé-
riors.

Life is short, Art is long.

Liberty is better than Gold
Light Gains make a héavy
Purse.

Like Fátber, like Son.

Little said is soon mended.

Long absént, soon forgóttén.

Look before you léap.

Look not a given Horse in
the Móuth.

Love & the Cough can néver
be hid.

Love begéts Love.

Love is blind.

Love me little, & love me
long.

Love me, love my Dog.

Make Hay while the Sun
shines.

Málice hurts it self móst.

Man propóses, God dispóses.

Mány Drops make a Shówer.

Mány a Little makes a
Mickle.

Stat hos sig.
Held dig ikke til en raaden
Stok.

Man bør give et Ord derfor.
Lad ingen foragte sin Under-
mand.

Livet er kort og Kunsten er
lang.

Frihed er bedre end Guld.
Smaa og mange Gevinster
giver best Profit.

Ublet falder ikke langt fra
Stammen.

Den der taler lidet fortaler
sig lidet.

Længe af Dyrnene, snart af
Sindet.

See dig vel for paa en ube-
kiendt Vey.

Kit ikke en stienked Hest i
Munden.

Kiærlighed og Hofse kand ik-
ke dølges.

Kiærlighed føder Kiærlighed.
Kiærlighed er blind.

Elst mig lidt og elst mig
længe.

Elster du mig, saa elst mine.
Grib fat paa Venligheden,
mens du kan.

Ondskab skader sig selv mest.
Mennesket setter sig for,

Gud setter i Verk.

Mange Bækker gjør en Aae.
Item hjælper og til en Præ-
diken.

Y

Mány

Mány Hands make light Work.	Mange Hænder gjør raff Gierning.
Mány Kinsfolks, few Friends.	Mange Samfrender, faae Venner.
Mány kiss the Child for the Núrse's Sake.	Mange kysser Barnet for Ammens (eller Moderens) Skyld.
Mány stumple at a Straw, & léap óver a Block.	Mange snubler over et Straa, og springe over en Blok.
Mány talk of Róbbin Hood who néver shot in his Bòw.	Mange praler om Krig, som aldrig saae en blot Kaarde.
Mány Words will not fill a Búshel.	Ord ere gode, har vi Penge faaer vi Skoe.
Mìght overcomes Rìght.	Hvor Kaarden regierer, maae Løven tie.
Misfréckoning is no Páyment.	Misregning er ingen Betaling.
Móny commánds all.	Penge kan alt, og gjør alt.
Móny makes the Mare go.	Har man det som flinger, faaer man den som springer.
More affráid than hurt.	Han har større Frygt end Blessure.
More Haste, worst Speed.	Hastig Gierning var aldrig god.
Much falls betwéen the Cup and the Lip.	Der falder meget imellem Glasset og Munden.
Much Wórship, much cost.	Stor Rang, store Udgifter.
N ecessity has no Law.	N ød brækker alle Love.
Need makes the óld Wife trot.	Nød kommer nogen Kone til at spinde.
New Kings, new Laws.	Nye Konger, nye Love.
No Bódy can take away sólid Worth.	Guld bliver Guld i hvor det kommer.

- No longer Pipe, no longer Dance. Ingen Penge, ingen Pater Noster.
- No Man is without Faults, but no body will look upon himself. Enhver har sine Fejl, men ingen ser sine.
- No Pardon for the wilful Offender. Ingen Medynk for en modvillig Misdæder.
- No Pains; no Gains. Den der ikke pløyer, faaer ingen Høst.
- No Receiver, no Thief. Bar der ingen Hæler, var der ingen Tyv.
- No Smoke without some Fire. Ingen Røg uden Ild.
- Nothing is impossible to a willing Mind. Lyst og Villie gjør alting læt.
- Nothing without Reason. Intet uden Marsag.
- No Joy without Anoy. Ingen Glæde uden Sorg.
- Nothing is more deceitful than a Flatterer. Intet er bedrageligere end en Hykler.
- Nothing venture, nothing have. Den der intet vover intet vinder.
- Not the outside, but their Virtue makes Men alike. Ikke det udbortes, men Dyden gjør Mennesker lige.
- O**f Evils chuse the least. **A**f onde Ting vælg den mindste.
- Often times what we most despise, may be most serviceable. Det der ofte mest foragtes, kan snarest komme til Nytte.
- Old Birds are not caught with Chaff. Gamle Ræve er ikke let at fange.
- One cannot please every one. Man kan ikke være alle til Maade.
- One good Turn deserves another. Tjeneste er Tjeneste værd.
- One beats the Bush, another catches the Bird. Een saer, en anden høster.

One Swallow does not make a Summer.	En Svalve gjør ingen Sommer.
One scabbed Sheep will in- fect a whole Flock.	Et skabet Gaaer forderver en heel Hjord.
Opportunity makes the Thief.	Leylighed gjør Tyve.
Out of Debt, out of Danger.	Uden Gield, uden Bekym- ring.
Out of Sight, out of Mind.	Uf Øyet, af Sindet,
Pardon all but thyself.	G iv alle til uden dig selv.
Patience overcomes all things.	Taalmodighed overvin- der alting.
Patience upon Force is a Mé- dicin for a mad Dog.	Evungen Taalmodighed er Medicin for en gal Hund.
Penny wise, and Pound foolish.	Han sparer paa en Skilling, og lader Daleren gaae.
Poverty is a sharp Weapon.	Fattigdom er et skarpt Sværd.
Poverty is no Sin.	Fattigdom er ærlig.
Possession is eleven Points of the Law.	En Tings Besiddelse kan snart agtes for den største Retlighed dertil.
Pouring Oil into the Fire; is not the way to quench it.	Jlden slukkes ikke ved det man kaster Olie derpaa.
Praise a fair Day at Night.	En skøn Dag skal man rose om Aftenen.
Pride goes before a fall.	Hovmod gaaer for Fald.
Profer'd Service stinks.	Tilbudne Tjeneste stinker.
Prove your Friend before you want him.	Prøv din Ven, før du træn- ger til ham.
Q uick at Méat, quick at Work!	S urtig ved Bordet, hur- tig ved Sierningen.
Quieness is a great Tréa- sure.	Roelighed er en dyrebær Eft.
Quit all for Truth,	Sandhed bør have Fortrin.

Riches entice Men to
many Evils.

Right Réckoning makes long
Friends.

Rob Péter to pay Paul.

Rome was not built in a Day.

Save a Thief from the
Gallows and he'll cut
your Throat.

Sáying and dóing are two
Things.

Séeing is believing.

Set a Thief to catch a Thief.

Shámeiful Crávings must
have shameful Nay.

Short shóoting lóoses the
Game.

Síllence gives Consent.
Small Pitchers have wide
Ears.

Soft Fire makes sweet Malt.

Sóme thing has some Sávor.
Soon ripe, soon róttén.

Some Péople pay déar for
jésting.

Some Men care not who
sink, so they do but
swim.

Penge er en Skalk og giv
mange Skalké.

Rigtig Regnskab holder lang
Venfskab.

Eult en Dag, for at have
et Maaltid en anden Dag.

Rom blev ikke bygt paa een
Dag.

Frels en Tyv fra Galgen,
og han skal hængé dig
selv.

Sige og giøre ere to Ting.

Det man seer troer man best.
En Ræv fanges best ved en
anden.

En skammelíeg Begíering
maae have Svár, som
kan passe sig derefter.

Hvo der vil naae Vén, maae
ikke vende om paa halv
Vejen.

Den der títér, den samtykker.
Smaae Krukker har og Dren.

Med Lempe kommer man best
affled.

Krummer er og Brød.
Frugt som snart modnes,
forderves snarest.

Skíemt kommer tit til at
staae dyre.

Somme er tilfreds hvo der
øver Koen, naar de haver
Melken.

Spare to spéak, spare to speed.	Soger du intet, saacr du intet.
Store is no Sore.	Forraad skader intet.
Strike whilst the Iron is hot.	Smed, mens Jernet er varmt.
T ake away my good Name, and take away my Life.	S ager du min Vre bort, saa tag mit Liv med.
Tell me with whom you go, & I'll tell you what you do.	Sig mig; hvem du omgaaes med, og jeg skal sige dig hvad du er for en Karl.
The Béllý has no Ears.	Snak fylder ikke en hungrig Mave.
The best Horse léap the Ditch.	En brav Karl staaer sig nok.
The best Horse may stúmbler.	Den bedste Hest kan snuble.
The best Things are often slighted.	De bedste Ting agtes ofte ringe.
The best Wísdóm is that which is got' at óther Folks Cost.	Man bliver snarest klog paa andres Regning.
The cómmon Péople are no good Júdges.	Folken er ingen gode Dommer.
The Dánger past, God is forgóttén.	Er Faren forbi, er GUD forglemt.
The Fox fares well, when he is curst.	Ræven lever best, naar Føl bander ham.
The Générósity of Shárpers is always to be suspected.	Skienker. Spizbuben noget bort, maae man slutte han vil fiske ti dobbelt igien.
The greátest Tálkérs are the léast Dóers.	De største Pralere udretter mindst.
The léast Remáinder of Good is váluable.	Den ringeste Ting af det gode, bør agtes høyt.
The Máster's Eye makes the Horse fat.	Hosbondens Øye fæder Hesten.

The more Cooks, the worse Bróth.	Jo flere Køkker, jo værre Suppe.
The more Riches, the more Care.	Jo større Rigdom, jo større Betsmring.
The Receíver is as bad as the Thief.	Hæleren er saa god som Stiæleren.
The Religious are sure to be rewarded.	Gudsfrøgt bliver vist beløn-
ned.
There is nothing like plain Déaling.	Intet kan lignedes mod Oprig-
tighed.
The unfortunate are insulted by évery Rascal.	Enhver Slynge sætter sig
paa Næsen af den Ulykksal-
ge.
The weakest goes to the Wall.	Den fattige maae alletider
ligge under.
The Work shòws the Work-
man.	Gierningen priser Mesteren.
Time and Tide will stay for
no Man.	Hvo der vil med, maae sid-
de op betids.
'Tis both obliging & safe
to be courteous.	Høflighed bringer Nytte og
Sikkerhed.
'Tis ridiculous for a Còward
to boast of Còurage.	Det er latterligt af en Cou-
jon at prale om Tapper-
hed.
To add Fewel to the Fire.	At kaste Blaar paa Ilden.
To advise with ones Pillow.	Altting med Estertanke.
To ángle with a golden
Hook.	At fiske med en guld Krog.
To buy a Pig in a Poke.	At købe Katten i Sækken.
To do good is the Way to
find it.	At giøre godt er Veien at
finde godt.
Too much of one Thing is
good for nóthing.	For meget førderver alting.
Too much Láughter discó-
vers Fólly.	Megen latter, røber Daar-
ren.
Too much Módesty is as	For megen Blyfsærdighed er
bad

bad as too little.	ligesaa farlig som for lid- den.
To perfect other Men's In- ventions is praise-wor- thy.	Det er priseligt at fuldføre hvad andre har opdaget.
To reckon without one's Host.	Den der gjør sin Regning u- gen Verten, maae betale to gange.
To reckon one's Chickens before they be hatched.	At tælle Kyllingerne førend de blive ndlagde.
To save at the Spiggot, and let it out at the Bung- hole.	At lade løbe ved Bredden, og spare paa Bouden.
To wash the Black-moör white.	At vaske Moren hvid.
True Glory outshines the counterfeit.	En ægte Diamant fiendes fra- den nægte, ved sine Straa- ler.
Truth is the Daughter of Time.	Sandhed er Tidens Dotter.
Value a Tree for its Fruit, and not for its Leaves.	Elst Træet for Frugten, og ikke for Bladene.
Vice is often clothed in Vir- tue's Habit.	Udyd klædes ofte i Dydens Dragt.
Virtue and Trades are the best Portions for Child- ren.	At lære noget godt er den be- ste Arve-Part.
Virtue finds its own Re- ward.	Dyden belønner sig selv.
Virtue that parlies, is near a Surrender.	Naar Dyden vakler kan den snart falde.
Use makes Perfection.	Øvelse gjør fuldkommen.
Use Moderation, and defy the Physician.	Lev tarvelig, saa kan du byde Doctoren trods.
Vue not with thy Superiors.	Sæt dig ikke op mod din Ø- vermand.

Want of M^ony, want of
C^omfort.

Well begun is half done.

What is bred in the Bone,
will never out of the
Flesh.

What the Eye sees not, the
Heart rues not.

Where nothing is, the King
must lose his Right.

Where shall a man find a
true Friend.

When the Wine is in, the
Wit is out.

While the Grass grows, the
Steed starves.

Who can withstand P^ower
joined with P^olicy.

Win Gold and wear it.

W^omen and Glas^s éver in
Danger.

You cannot fare well, but
you must cry roast
M^eat.

You can't see Wood for
Trees.

You can't guess by a Man's
Face, how much M^o-
ny he has in his P^ocket.

Mangel paa Penge, Man-
gel paa Trøst.

Vel begyndt er halv ended.

Det er ham ikke i Klæderne
skaaret, men i Riødet baa-
ret.

Hvad Øyet ey kan see, gjør
Hiertet ikke Bee.

Hvor der intet er, har Key-
seren tabt sin Ret.

Hvor skal en oprigtig Ven
findes!

Naar Vinen er inde, er For-
standen ude.

Mens Græsset groer, dør
Horsket.

Hvo kan bestaae imod Lovens
Magt, naar den en for-
eenet med Rævens List.

Syr dig op saa prægtig du
lyster, hvis du kun selv
kan fortjene det.

Truentimmer og Glas, ere
nær ved Faren.

En Naben, Munded udbla-
ser sirax hvad Got, der
er ham beviist.

Han kan ikke see Skoven for
Træer.

Man kan ikke slutte af en
Mands Ansigt, hvor man-
ge Penge han har i Lom-
men.

Yoúng Men may die , Old Uge fan doe , Gamle maac
Men must die. doe.
You have hit the white. Du traf det paa et Haar.

FINIS
DIALOGORUM &c.

ETHICS

FROM

Séveral Authors,

THE WORDS ACCENTED
to rénder the ENGLISH PRO-
NUNTIATION éasy to
Fóreigners.

by CHARLES BERTRAM.

The like néver hithertó attétempted.

In év'ry Work regárd the Wríter's End,
Since none can cómpás more than they inténd;
And if the Méans be just, the Cónduct true,
Appláuse, in Spíght of trívial Faults, is due.

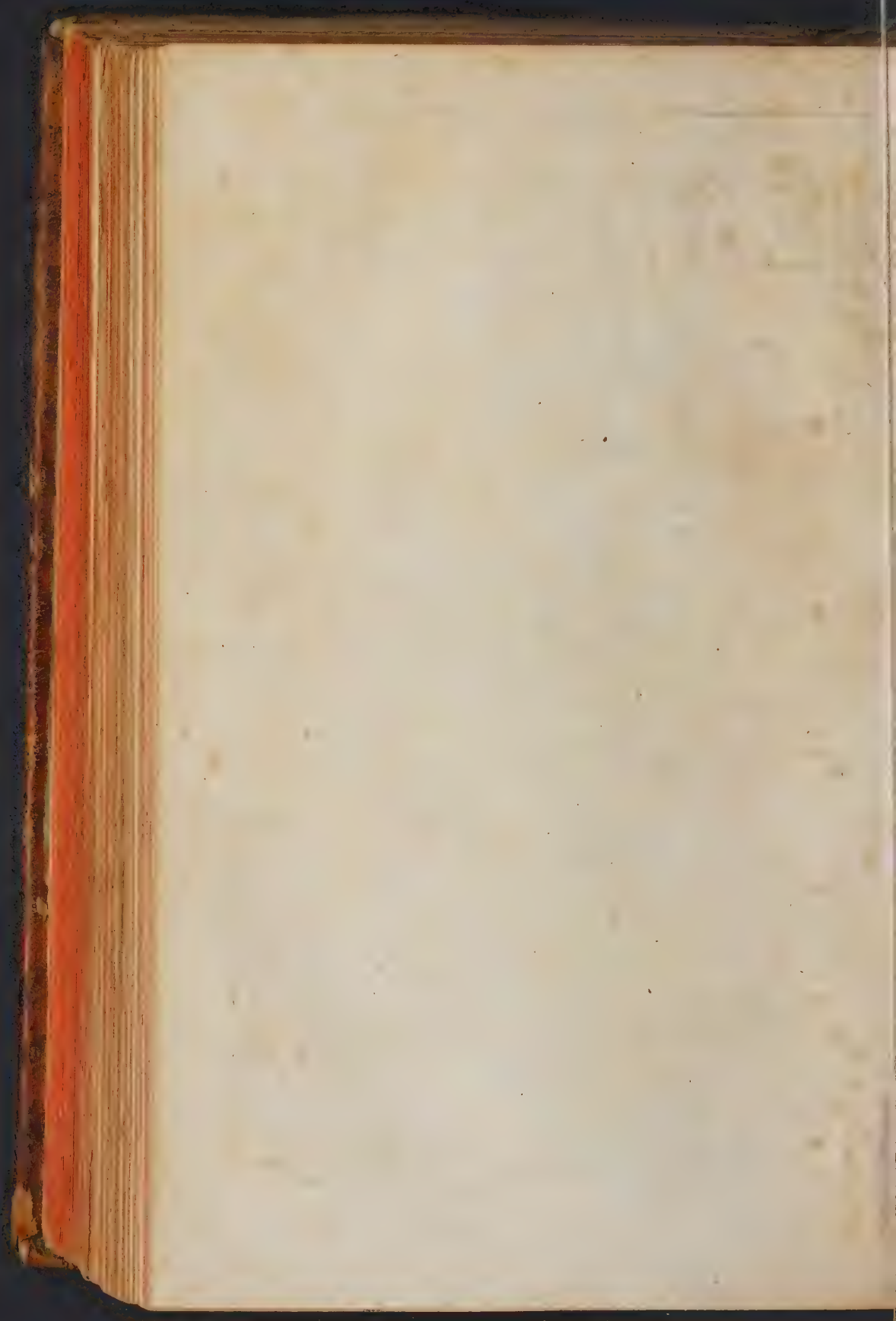
POPE.

COPENHAGEN,

Printed for the AUTHOR, in the Printing
Office of the late Mr. BERLING,

by L. H. LILLIE.

M, DCC. LI.

TO THE
QUEEN'S
Most Excellent
MAJESTY.

MADAM,

THE many eminent Virtues united in the Person of Your Majesty, have so effectually endeared You to Your Loyal Subjects of DEN-MARC and NORWAY, that whatever

X 2 You

Epistle Dedicatory.

You are pleased to recommend, is sure to meet with their unanimous Acceptance.

This Consideration added to my great Desire of dedicating to Your Majesty, emboldens me to interceed for Your Royal Recommendation and Protection of the *English-Tongue*, which, as it is obvious to all Persons of polite Letters, is at present not only esteemed one of the Four Principal Languages of *Europe*, but has in a very peculiar Manner the Province of European Learning lately assigned to it, by a very famous French Critic, the Abbot *le Blanc*.

It is also understood or spoken by most Persons of Distinction, either for Birth;

Let-

Epistle Dedicatory.

Letters or Taste in *Europe*; and we know that her Royal Highness the *Margravin* of *Bayreuth*, the Princess *Amalia*, Sisters to the King of *Prussia*; the Princess of *Waldeck*, *Madam Godtschedin*, and others renowned for their Wit in *Germany*; the learned Marquis *Nicolini*, Marquis *Maffei*, Count *Algarotti* &c. in *Italy*, with *Madame de Borage*, Mr. *Voltaire*, Mr. *D'Alembert*, in *France*, and many other great Names, glory in the Knowledge of it; nor do the *French* support their Language a little by their frequent Translations of our *English* Authors.

The Progress the *English-Tongue* has made in the two *Danish* Kingdoms since Your Majesty's Arrival, and the Pub-

Epistle Dedicatory.

lication of my *English-Danish Grammar*, is not small: But was it to meet with that Protection and Favour from Your Most Gracious Majesties, that the *French Tongue* so laudably has, who need doubt of it's being equally as well known, and of it's procuring to Your Subjects as solid Advantages as the other?

Which Favour to procure, I will not alledge the Partiality of Your Majesty's *English Birth*, nor the strict Amity of the two Crowns; the Conformity of the two Tongues, being both derived from one Spring; nor yet the general Inclination of the *Danes* to consult *English Books*, tho' these are none of them trivial Incitements to such a Concession; But only the Complement

Epistle Dedicatory.

plement Your Majesty will thereby make to a Glorious Nation, that equally loves and admires You.

What is peculiar in the present Treatise is my having introduced necessary Accents to facilitate the *English* Pronuntiation to Foreigners, especially the Ladies of Your Majesty's Court; which being a Thing never hitherto attempted, accounts for the Smalness of the Volume; and the Text, being Morals extracted from the best Authours of the Age, will make it worth the Perusal of others.

The favourable Reception this meets with, will encourage me to undertake Works of greater Moment, and in the
mean

Epistle Dedicatory.

mean Time I beg Leave to remain with
the most profound Respect,

M A D A M,

Your Majesty's Most Obedient

Most Dutiful and

Most Faithful Subject

Copenhagen
July 3d. 1751.

Charles Bertram.

THE P R E F A C E.

AS the gréatest Difficulty in Pronóuncing the *English* Tongue procédés from the Mobility of the Accent, and the differing Sónnds of the same Díphthongs, the Accénts béing not expréssed in Print, or the láttér to be reduced in the cómpás of a few cértain Rules, I have by a new Mèthod endéavoured to remoóve bòth these *Symplegades* óut of the Way of my Fóreign Réaders, that are desíreous to léarn the Pronuntiátion of the *English* Tongue; That is, by insérting the Accénts óver thèir próper Vówels, and límiting therewith the Sónnds of the Díphthongs.

But befóre I procéd to the Work it self, it is nécessary that the Réader obsérves, That in all accénted Syllables énding with a Vówel, the Vówel is pronóunced with the Sónnd it is called by, in the *English* Alphabet; but befóre a Cónsonant the accénted Vówel is pronóunced short as in *Mánner, bétter, bigger, góttén, cúnning* &c. If a Vówel accidéntally sòunds long befóre a Cónsonant or short in a Díphthong, I have márked it by invérting the Accent thus, *Táste, Sign, Níght, òld, bòth* &c. where the Vówels are long tho' befóre Cónsonants, and *èither*, &c. where it is short tho' in an accénted Díphthong. I have álsò introdúced a Dóuble Hyphen (:) at the end of a Line in Spélling, after short Vówels, or where the Sónnd of a Síngle Cónsonant is dóubled (for which we have, as yet, no *Dagesch*, or Note) to warn the Réader of the Vówels béing short, tho', perháps, accénted. Those Poly-syllables not márked with an Accent, have it on the Inítial Létter, or first Syllable.

The Díphthongs *ea, ei, ou, ow*, háving éach two or three different Sónnds, I have dístínguished in Mánner fólloving: *ea* sòunding like the long énglish *e* is márked thus *Féar. ea* when

it

it sounds like a short *e*, is left unaccented thus *Breast*; and when *ea* sounds like a long *a*, I have noted it thus *great*. *ei* sounds either like a long *e*, or a short *e*; when long, I have marked it thus *conceive*, but when short thus *Heir*, *either*, &c. The true sound of *ou* is expressed by the *Danish* and *German* *au*, and is marked thus, *found*, *about*, &c. In *though*, *four*, &c. it takes the Sound of long *o*. but in *you*, *blood*, &c. it usurps the sound of the *French* *ou*, or *English* *u*, tho' pronounced shorter in the last, than in the first of the two Examples. *ow* is a Deputy of *ou*, and therefore sounds like the proper Sound of that Diphthong in, *now*, *how* &c. but when it sounds like to a long *o*, I have marked it thus *know*, *row*, *glow* &c.

And had our Printing-Office furnished us with a sufficient Number of Vowels distinguished by *o* and - Quantities, as I had designed them in my Written-Copy, the Reader would have had yet far greater Assistance, such as is to be met with in the Examples in my *Grammar*.

The Text is a mixed Collection of *Moral-Matter* extracted from the Writings of *Rocheffaucault*, Sir *Roger*, *L'Esrange*, Lord *Bacon*, *Pope*, &c. tho' in several Places I have altered their Words, or added my own, whenever I thought such Alterations contributed to give the Language a better Turn.

And as the Collection consists of 400 MAXIMS, 30 FABLES with their MORALS, and 15 PASSAGES in *History moralized*, it comprehends a large Stock of Words, which if the Reader accustoms himself unto, will prove a Guide to him in reading our other Books, and of pronouncing so as not to grate an *English* Ear.

SELECT

SELECT THOUGHTS

AND

MAXIMS.

SPEAK little, and speak well, if you would be look'd upon as a Man of Mérit.

He that does not use himself to speak with Wariness and Réserve in Things of little Consequence, will be sure to slip in Affairs of Importance.

Nothing is so tiresom in Conversation, as long Speeches, void of all Grace and Attraction.

The Way to please and succeed in Conversation, is not to take half so much Pains to bring one's own Wit into play, as the Wit of other People.

A Spirit of Contradiction turns the sweetest Conversations into downright Wranglings: It is almost impossible, in such a Conjunction, to avoid Offence on one Side, or the other.

Conversation ought to be easy, and full of Temper: The Rule is, to hear, answer pertinently, and contradict nothing.

Exaggerations must be avoided: That Manner of speaking always offends, either against Truth, or Discretion; and betrays the shallow Capacity and ill Taste of the Speaker.

There are many People in the World, who upon the Credit of being virtuous, or, at least, of appearing so, become insupportable; because, it seems, they may take all Manner of Privileges.

He that caresses you beyond his Custom, either wants your Assistance, or means to deceive you.

He that parts with his Estate, before he dies, prepares himself for Abundance of ill Usage.

To know the Value of Money, the best Way is to be oblig'd to borrow it.

Truth, Justice and Reason lose all their Force, and all their Lustre, when they are not accompanied with agreeable Manners.

Nothing is so catching,

as Exámple; and we are néver the Authors of véry wórthy, or véry base Acti-
ons, which do not producé the like.

It is not so dângerous to do most Men Injuries, as to do them too mány Fávours.

The réadiest Way to be chéated, is to think ones self cúnning, than óther Péople.

Péople, who are well in the World, are not apt to mend their Faults: When Fórtune smiles upón their Fól-
lies, they álwáys think them réasonable.

The Fávours we have re-
ceiv'd from ány one, oblige us to give him a líttle way, when he does us an Injury.

None are afráid of Con-
témp, but such, as are réally contémp-
tible.

What we call Liberá-
lity, is óften nóthing, but the Vánity of Gíving; of which we are fón-
der, than of the Thing we give.

We find but few Péople ungráteful, while we are in a Condí-
tion to do Fávours.

We should óften be ashá-
med of óur finest Acti-
ons, if the World was to see all

the Mótives, that producé them.

We óften forgíve those, who are tíresom to us; but we cánot forgíve them, to whom we are tíresom.

Pride will not owe, and Self Love will not pay,

The Knówledge of one's self is the Foundátion of all Vértues; as the Ignorance of one's self is the Source of all Vices.

Misfórtunes surpríze us, ónly for Want of dúly re-
flecting on the Condí-
tion of óur Náture, and the Míse-
ries, that are inséparable from it.

What makes Péople dissas-
tisfied with their Condí-
tion, is the Chimérical Idéa they form of the Háppiness of óthers.

Décency and Interést are the órdinary Sources of the Téars we see shed by a gréat mány Péople.

There are mány Péople a Man esteéms, becáuse he knóws them not.

It requíres as much Skill and Addrés to tell the Truth, as to concéal it.

Péople óften do Truth an ill Office, by their mánn-
er of defending her.

True

True Cúnnig is nóthing but exáct Discrétion; which makes a Man sincére without béing silly, and quick-sighted without béing a Knave.

The fréquent Use of Cúnnig, is álwáys the Efféct of gréat Incapácity, and the Mark of a nárrow Génius.

We óught to cúltivate the Friéndship of all Men, and dépend, in a mánnér, upón none: There are Few, that are áble and willing to serve us; but évery one may do us ill Offices.

Friéndship cánnót be maintáin'd without the Forgiveness of mány Faults on both Sides.

It is as difícil to find a True Friénd, as it is to meét with Pérsóns, who are cápable of gíving us good Cónsels, who excúse óur Faults, and succour us in Nécessity.

Want of Respéct and Esteém makes Friéndship inconstant, and rúins its stróngest Foundátions.

It is not the Pérsón, that is órdinarily belóv'd; 'tis his Fórtune, his Ríches, his Emplóyment. This is pláinly seen in Misfórtunes.

We óught to préfér Enemies, that are too bitter, to Friénd, that are too sweet; becaúse the first óften spéak Truth, and the óthers néver do.

If we had the Art of conceáling óur Infirmities, óur Enemies cóuld have no Opportunity to hurt us; becaúse we are álwáys attáck'd, and vanquish'd in that Quárter.

An Enemy is more sévèrement púnish'd by Contémt and Oblívion, than by the shárpest Tórtures: For to flight and forgét him, is, in a mánnér, to redúce him to Nóthing.

When once Péople have táken Offénce, they think they have an etérnal Right to suspéct the Pérsón that gave it; This is what makes it a most difícil Thing, to meet with heárty Reconciliátions.

The Quárrels of the Gréat are hárdly to be reconcil'd; becaúse they are continually kept up by Suspícions and Repórts; and it álwáys happens, that one of them can not, or will not, put Faith in the óther.

Chänge of State and Condítion does not álwáys change the

the Húmour of Men: It óften serves but to give them an Opportúny of discóvering what they had dissémbled, to arrive at their Ends.

A plain and náatural Beháviour is the most agrééable: A forc'd, affectéd Cárriage is as insuppórtable to óthers, as it is páinful to such, as práctise it.

A Man impóses on himself, when he thinks to impóse upón óthers; and it úsually háppens, that in cówering some little Imperféción, he discóvers some of the gréatest.

A Cónduct full of Disguíses, does a Man hurt; and makes him suspécted of many críminal Actions, which óften he does not commít.

Every Cóndition of Life has its Mánners and Decórum, and éven cértain Vértues, which are pecúliar to it: These a Man óught to knów, and cárefully présérve and práctise; ótherwise he falls into Rídicule.

There is Good and Bad évery where; a good and a bad Side: All the Art is to find it out. This is the Réason there are some, who are

álways contént; and óthers, who are néver sátisfied.

A sèrious and compós'd Air is véry decéitful; but of éxcellent Use in cówering a Man's Imperfécions.

Thóugh a sèrious Air is tédious and búrthenfom to óthers, it makes a Man óften respécted, and rárely contémn'd.

Thóse that have néither Wit, nor Léarning, génerally práctise with Grávity, to draw óthers into an Opiníon of their gréat Senle, Penetrátion and Capácity.

Men in Pówer are álways unháppy, in béing almóست álways expósed to Envy and Suspícions in good Evénts, and to Repróach and Contémt in bad ones.

The Moderátion of Cónquerors is óften nóthing, bnt a Désire to augmént the Glóry they have purchas'd by Víctory.

Men call'd up to Gréatness and Pówer, becóme órdináarily contémptible in the Place of their Birth, Envy thrówing a Shade óver évery Thing, but the Imperfécions they had befóre their Elevátion.

Prínces and Gréat Men shóuld

should distinguish themselves from the rest of Mankind, only by the Power they have to do more Good, than they.

Interest is the Sovereign of Princes. There are few of them, who had not rather wound their Consciences, than their States.

The Science of a Prince should be the Art of Government; which is better taught by Experience, than Books.

The Courts of Princes are the ordinary Abode of Lying, Dissimulation, Envy and Flattery.

There are no People more unhappy, than those, that hang upon the Courts of Princes; since there is no sort of Part, which they are not oblig'd to play.

All Power, and all Superiority, excites the Envy of most Men, and is hateful to them. This is the Reason they decry, with so much Licence, the Conduct of those, who are put over their Heads, and whose Authority they cannot dispute.

There are no People more dangerous, than those,

who unworthily possess the Affection of Princes.

Magistrates ought not to go upon what the People say, who speak and act only by Passion.

It is necessary to tolerate certain Vices and Abuses, when they cannot be rooted out without overturning the State.

Every Nation ought to govern it self according to the Necessity of its Affairs, and the Preservation of the Publick-Weal.

We ought, properly, to fear and love nothing but GOD; since there is nothing but HE alone, that can make us happy or unhappy.

Every one makes his Happiness consist in the Possession of what he loves, and not of what is lovely, and what would too be more for his Honour and Advantage.

It is not enough, in order to do good and generous Actions, that a Man has divine Intentions; he must likewise make Choice of proper Moments to succeed in them, and be extremely prudent in the Execution of his Designs.

There is nothing, properly,

ly, but *Vértue*, that makes Men *hónour'd* and *esteém'd*. The Most *Debáuched* themselves cannot help *práising* it, and *respécting* those, that *práctise* it.

Vértue is néver without *Reward*; since a good *Action* is well *recompéns'd* by the *Pléasure* there is in *háving* done it.

The *Práctice* of *certain Vértues*, and the *Shunning* of *certain Vices*, is not all, that is *required* in the *Chárácter* of a good Man.

There is more *Glóry* and *Hónour* in *dóing* *cómon* and *órdinary Things*, when they are *úseful* to the *Públick*, than in *dóing* such, as are *shíning* and *extraórdinary*, when they are *búrthensom*, or of no *Use* to it.

True Hónour *álways* *consists* in *dóing* what *óur Dúty* *requíres* of us, *hów éver* *méan* and *tróublesom* it may *appéar*.

Most Men *pass* their *Lives* without *Aim* or *Design*. Their *Minds* are in a *continúal Reverié*, without *knowing* *whither* they *tend*, or *where* they would *be*.

A Man might *pass* *away*

his *Life* with *Pléasure*, if he did not *tróuble* himself so much about *óther Péople's* *affáirs*; 'Tis a *mad Thing*, to be so *sénsible*, to what does not *concern* us, and to be so *little* so to what *does*.

The *ill Use* we make of *Life*, *disórders* it, and *rénders* it *unháppy*. This is what makes the *Háppiness* of *Life* seem *álways* too *shórt* to us, tho' *Life* be *long* *énough*.

The *gréátést Part* of the *Incúmbrances* of *old Age*, are *órdinarily* *ówing* to the *ill Use* of *one's Yóuth*.

Men do not *álways* *gròw* *wíser*, as they *gròw* *ólder*; *becáuse* the *Infirmities* of the *Mind* *incréase* with those of the *Bódy*.

If a Man had the *Art* of *setting* *Bóunds*, to his *Desires*, he might *escápe* a *great mány Sórrows*, and *meet* with *Satisfáctions*.

We are so *fond* of *Truth*, that we would *All* we *love* was *Truth*.

It would *cost* Men *less Tróuble* to *corréct* their *Imperféctions*, than to *disguise* them, as they *do*, with

with such a N  umber of Artifices

The Deb  auch of the Conscience is the Source of all human Imperfections.

The ill Use we make of our Prosperity, is   ften the Cause of our Misfortunes.

Good and bad Fortune are necessary to Man, to make him knowing and d  xterous.

Bad Fortune is more advantageous to Man than Good: The one serves to humble him, and convince him of the Inconstancy of worldly Things; the   ther   nly serves to puff him up with Pride.

Bodily Pain is the   nly Evil of Life, that Reason cannot cure, nor abate.

In   rder to appear worthy of an Empl  yment, the Fatigues of it must be born with Patience, without sh  wing any Signs of them without Doors.

'Tis v  ry difficult for a M  gistrate, addicted to Luxury and Deb  auch to be disinterested and incorruptible.

Opportunities of advancing one's self are not wanting: What makes the Unfortunate, is, not seeing them,

or not knowing h  w to improve them.

The s  rest M  thod of Consolation against all, that can happen, is álways to expect the Worst.

'Tis Want of Judgment, not to see Danger; 'tis Stupidity, or Rashness, not to fear it, and to expose one's self unadvisedly to it.

Genealogies almost álways change with Fortune: This is what provides the Rich with such a Multitude of Relations, and leaves the Poor almost quite without.

Marriages of Interest are Sources of Divisions and Quarrels, instead of being Bands of Love.

As Men are naturally vain, Flattery quite spoil them; because it stops them from reflecting on their Faults, and correcting them.

If we would live in Peace, we must accustom our selves to bear the F  oleries of   ther P  ople; as a Man accustoms himself to see ugly Faces, without being sc  r'd at them.

A Man were a Fool, not to know h  w to hide his F  olies, and to pretend to excuse them: The Defence of
a Bad

a Bad Cause is worse than the Cause it self.

Sorrow and Disquiet are Remedies for nothing: They make us still more wretched in ill Fortune.

There is nothing so troublesome in the Commerce of Life, as a vain Wit, prepossess'd with his own Mérit.

Shallow People ordinarily make a Mystery of every Thing, even of the greatest Trifles: Every Thing seems extraordinary to them.

Morose fantastical Natures are always alléging Faults against all the World; because they apprehend, they are justly blam'd themselves, for the very Faults they falsely charge upon other People.

The World judges now-a-days so superficially of Things, that the Grace of ordinary Words and Actions, done and spoken with a good Air, with some Knowledge of what passes in the World, often Succeeds better, than the greatest Abilities.

To be too much dissatisfied with one's self, is a Weakness: To be too well satisfied with one's self, is a Stupidity.

The Chief Wisdom of Man consists in knowing his Follies.

There is as much Wit in bearing the Imperfections of others, as in discovering their good Qualities.

True Eloquence is that of good Sense, plain and natural: That which stands in Need of Figures and Ornaments, is only founded upon this, that most Men are very short-sighted, and have but a Glimpse of Things.

The soft and idle Lives of most Men and their continual Distraction with regard to outward Objects, make them contented with seeming Persons of Vertue, without taking any Pains to become so.

No body can chuse but our selves whether we shall be virtuous, and reputed so: We cannot chuse, that others shall be oblig'd to believe it, and to allow us this Quality: Nevertheless, we labour only to be allowed the Reputation of virtuous People, without taking any Care to deserve it.

Truly virtuous People are always like themselves: They every where maintain the
Good

Good Man's Character : They have a great deal of Indulgence for all the World, and always judge charitably of their Neighbour.

Such as are virtuous in Appearance, are oblig'd to put themselves under many Constraints, and to observe great Measures, in order to pass for what they are not: Soon, or late they contradict and betray themselves, because they act upon contradictory Principles.

The too great Goodness of a virtuous Man exposes him to Tricks and Decits. As he always judges well of his Neighbour, he does not provide against the Artifices of wicked People.

Riches don't teach a Man to cure himself of his Passion for Riches. The Possession of great Wealth does not give the Repose there is in desiring none.

'Tis very rare, that Reason cures the Passions: One Passion is cured by another: Reason often goes over to the strongest: There is no violent Passion, that has not its Reason to authorize it.

'Tis Strength of Mind, frankly to confess our De-

fects and our Perfections; and it is a Weakness, not to be satisfied with what is Good or Bad in us.

To attend well, and to answer well, is a greater Perfection, than that of speaking well and a great deal, without attending and answering to the Things, that are said to us.

Shallowness of Wit, Ignorance and Presumption are the Causes of Obstinacy; for the Obstinate will believe nothing but what they comprehend, and they comprehend but a very few Things.

'Tis a very common Fault with People, never to be satisfied with their Fortune, nor dissatisfied with their Wit.

The Society, and even the Friendship, of most Men, is nothing but a Traffick of Interest, which lasts no longer, than 'tis wanted.

Life is good in it self, and the greatest Blessing in the World, but the worst managed: 'Tis of our Irregularities, and not of Life, that we ought to complain.

The Secret to please in Conversation, is not to explain Things too much, to

B

tell

tell them by halves, and leave them a little to conjecture: 'Tis a Mark of the good Opinion one has of others, and nothing so much tickles their Self-Love.

Rallery is often a Mark of the Barrenness of the Mind: It comes into a Man's Assistance, when good Arguments fail him.

True Friendship consists in Speaking with Sincerity; and telling one's Sentiments without Flattery,

Ambition is the Queen of Passions. Love it self and the Laws are subject to her. There are no Unions she does not dissolve.

Every Thing is fortuitous in Life, even one's Birth. There is nothing certain but Death: And yet we act, as if it was the only Thing uncertain.

Put your self always in the Place of him, to whom you would do an Injury, and you won't offend him.

Avoid speaking of your self with too much Advantage. Never search for the Imperfections of other People. 'Tis the only Secret to escape the Lashes of Slander.

Treat all the World civil-

ly at all Times, and never insult over your Neighbour's Calamity, if you would be belov'd by every Body.

True Mérit depends not upon the Time, nor the Fashion.

Nothing is more weak, and less reasonable, than to submit one's Judgment to that of other People, without any Use of one's own.

In sad Events, don't pretend to too great Strength of Mind: There is as much Weakness in it, as in excessive Weeping, which is rather a Token, that one would be thought afflicted, than the Proof of a real Affliction.

Above all Things, avoid Law-Suits: The Conscience is affected, the Health impair'd, and the Substance squander'd away in them.

Self-Love is the greatest of all Flatterers, and cunninger than the cunningest in the World.

We have all of us strength enough to support the Misfortunes of other People.

The Duration of our Passions depends no more upon us, than the Duration of our Lives.

Good

Good Fórtune requíres greater Vértues to support it, than bad.

Pássion óften makes a Fool of the most ingénious Man, and óften makes the gréatest Blóckhéads ingénious.

If we had no Pride of óur ówn, we shoúld not compláin of that of óther Péople.

The Sun and Death cánnót be look'd upón stéadfastly.

Whatéver Inequálicity there appéars in the Fórtunes of Men, there is, neverthelés, a Compensátion of Good and Evil, that makes them équal.

To fix themsélves in the World, Péople do all they can to appéar fix'd in it.

Fórtune turns évery Thing to the Advántage of those she fávours.

Our Aétions seem to have their fórtunate, or unfórtunate Stars, to which they owe a gréat Part of the Práise and the Blame they meet with.

There is no kînd of Disguise, that can long conceál Lóve, where it is; nor còunterféit it, where it is not.

Silence is the sùrest Choice for him, that distrusts himself.

'Tis more dishónourable

to suspéct óur Friénds, than to be déceiv'd by them.

Men wóuld not live long togéther in Sociéty, if they were not the Dupes of one anóther.

Old Men love to give good Précepts, becaúse they are no longer in a Condítion to give bad Exámplés.

The Mark of an extraordinary Mérit, is to see, that those, who énvý it the most, are forc'd to praise it.

He that knòws not hów to ask, knòws not hów to give.

Cóurteous Lánguage is worth much, and costs bus little.

To try yóur Friénd, tell him a Trifle: If he keeps yóur Sécret, tell him the most impórtant Mátters.

He, that has no Sense at Thírty, will néver have ány.

Don't put of 'till to mórrów, what yóu óught to do to day.

Let us not rest upón the Virtue of óur Ancestors: Let us be Pérsons of Worth ourselves.

Péace and Pátience, and Death with Repéntance.

Péople gíve nóthing so fréely, and so réadily, as Còunsél.

The Politeness of the Mind lies in forming virtuous and delicate Reflections.

We are so accusom'd to disguise ourselves to others, that in the End, we are a Secret to our-selves.

If we did not flatter our-selves, the Flattery of others could not hurt us.

Hope, as deceitful as it is, serves, at least, to lead us to the End of Life, by a pleasant Road.

The World oftner rewards the Apppearances of Merit, than Merit it self.

When Vices forsake us, we flatter our selves with an Opinion, that 'tis we who forsake them.

Virtue would not go far, if Vanity did not keep her Company.

We easily forget our Faults, when they are known to none, but our selves.

Most People judge of Men only by the Vogue they are in, or by their Fortune.

Hypocrisy is a Kind of Homage that Vice pays to Virtue.

We are not much troubled for the Misfortunes of our Friends, when they serve

to make our Tenderness for them noted.

Youth is a continual Quarrel; 'tis the Fever of Reason.

Affected Simplicity is a delicate Imposture: The Merit of Men has it's Season, as well as Fruits.

We always love those, who admire us; but we don't always love those, whom we admire.

The Gratitude of most Men, is nothing but a Secret Longing to receive greater Favours.

Almost every Body takes a Pleasure, in acquitting themselves of small Obligations: Many People have Gratitude for indifferent ones; but there is hardly any body, that is not unthankful for great ones.

We meet with few People of good Sense, but those that are of our Opinion.

When our Friends have deceiv'd us, we owe nothing but indifference to the Marks of their Friendship; but we always owe some Sensibility to their Misfortunes.

A Man is sometimes a Fool with Wit; but he is never so with Judgment.

Old Age is a Tyrant, who forbids, upon pain of Death, all the Pleasures of Youth.

'Tis easier to be wise for others, than for one's self.

A Man is never so ridiculous by the Qualities he has, as by those he affects to have.

No body loves to praise other People; and when they do it, 'tis always with some View. Praise is a close, subtle Flattery, which satisfies both the Giver and the Receiver.

The Disclaiming of Praises, is often a Desire to be prais'd again.

'Tis not enough to have great Qualities. a Man must know how to manage them.

Our Mérit gains us the Esteem of worthy Men; and our Star, or Dignity, the Esteem of the Public.

There are People distasteful with Mérit; and others, who please with Faults.

Vices enter into the Composition of Vertues, as Poisons enter into the Composition of Medicines.

Our Repentance is not so much a Sorrow for the Evil we have done, as a Dread of that, which may befall us for it.

We had better employ our Minds in supporting the Misfortunes, that befall us, than in foreseeing those, that may befall us.

All People are not despis'd, who have Vices; but every one is despis'd, who has no Vertue.

The Health of the Soul is no more secure, than that of the Body: And though a Man appears forsaken of Passions, he is as much in Danger of being carried away by them, as of falling sick, when he is well.

True Valour is, to do, without Witnesses, what a Man might be capable of doing before all the World.

'Tis difficult to judge, whether a clear, ingenuous and honest Proceeding be the Effect of Probity, or of Art.

It makes a Man mad, to be trick'd by his Enemies, and betray'd by his Friends; and he is often content to do both by him self.

The subtlest Point of Cunning is, to dissimble well the Falling into the Traps, that are laid for us: And a Man is never so easily deceived,

céiv'd, as when he thinks of deceiving others.

Every one gives his Heart a good Character; but no body dares give his Wit one.

What sours us so much against those, who put Tricks upon us, is, that they think themselves cunniger, than we.

The greatest Effort of Friendship is, not to show our own Faults to a Friend, but to let him see his.

We should desire but few Things ardently, if we perfectly knew what we desire.

Most Men adapt Religion to their Interests, instead of adapting their Interests to Religion.

The Vertue of most Men lies, most commonly, in outward Practices, in which the Heart has no manner of Share.

Nothing is more dangerous, than the false Appearances of Piety and Devotion. Hypocrisy has always been the Mask made use of to cover the most pernicious Designs.

Mistrust your self, and you won't be deceiv'd.

Every one complains of

his Memory, but no body complains of his Judgment

There are Persons, whose Imperfections become them; and others, who are disgrac'd with their good Qualities.

The Happiness of Man in this Life does not consist in being without Passions, but in becoming the Master of them.

Most Men content themselves with knowing, or believing the Things ordain'd by Religion, without taking Care to follow them.

The Merit and Greatness of a Man should be measur'd only by his Vertue, and not by his Fortune.

True Merit does not consist in great Advantages of the Mind, Body, or Fortune, but in the good Use we make of those Things.

Most Men are guided by Custom, Interest and Passion, and not by Reason.

Such as cannot put themselves forward by true Merit, make a Merit of their Vices and ill Qualities.

True Merit is always accompanied with Civility and Modesty, as the False is with Vanity and Haughtiness.

'Tis

'Tis often more difficult to support great Merit, than great Imperfections.

There is nothing so vain, nor at the same time so false, as those Marks of Esteem and Affection Men give one another, because there is nothing less sincere.

Fine Words and Great Promises make no Impression, but upon the Minds of Fools and silly People.

'Tis a great Weakness to be credulous, nothing being more common than Lying.

If we would know what is said of us in our Absence, we have nothing to do, but to consider what is said of others in our Presence: No more Regard will be had for us than for other People.

The surest way to baffle the Reports, that are rais'd of us, and the Rumours, that annoy us, is, to despise them, and take no Notice of them.

Patience is the surest Remedy against Calumnies: Time, soon or late, discovers the Truth.

Nothing is more capable of confounding Enemies, than Patience in Injuries. A touchy Man commonly shews

them his Foibles, and gives them an Opportunity to make an Advantage of it.

There is more Glory in forgiving, than there is Pleasure in revenging

Complaints and Reproaches are Remedies for nothing; and generally serve for nothing, but to bring those, that make them, into Contempt.

A Man generally resembles the Company he keeps. This ought to oblige us to have no Commerce but with wise and Vertuous Persons.

A Man should endeavour to cure the Suspensions of others, by a sincere and ingenuous Way of proceeding: Excuses and Explanations often serve only to render us culpable.

Such as are for Eclaircissements upon every Thing, have never any Quiet. The Way to live contentedly, is to turn our Eyes from the Causes of Discontent, that are given us, and to dissimble them dexterously.

The Hebrews say, There is no Vertue in forbearing to do any one Wrong; but 'tis a great Vertue to suffer patiently

patiently the Wrong that is done us.

Opinion is the Cause of most of the Plagues of Mankind. A white Eléphant has cost Millions of Men to the Kings of Siám and Pegu. Other Asiatic Princes have hazarded their own Lives, and those of their People, to make themselves Masters of the Tooth of an Ape, which was become their God.

Mérit is not always rewarded. Chance has often more to do in't than Réflexion. Fávours are almost always in the Hands of Fórtune, and rarely in the Pówer of Réason; unless they are distributed by that Sort of Men, who know the Worth of Vértue by their own Expérience.

There is in the Héart of Man a continual Propagation of Pássions, so that the Ruín of one is almost always the Estáblissement of another.

Philó sophy easily triumphs over Evils past, and Evils to come; but présent Evils triumph over Philó sophy.

We are more áble than willing: And 'tis often to excuse us to our selves, that

we imagine Things are impossible.

Truth does not do so much Good in the World, as its Appéarances do Mischief.

Good Grace is to the Bódy, what good Sense is to the Mind.

The Love of Jústice is, in most Men, nothing but the Féar of suffering Injústice.

In the Troubles of our best Friénds, we always find something that does not displease us.

We oftner please, in the Comércio of Life, by our Imperfécions, than by our good Quálities.

While Supinitty and Timorousness keep us in our Dúty, our Vértue has often all the Hónour of it.

We confés our Imperfécions, in Order to repair, by our Sincérity, the Préjudice they do us in the Minds of others.

We néver confés our Imperfécions, but out of Vá nity.

Too great Haste to acquit an Obligátion, is a kind of Ingrátitude.

There is as much Eloquence in the Tone of the Voice, in the Eyes, and in the Air
of

of the Person, as in the Choice of Words.

A Man has but few Imperfections, which are not more pardonable, than the Methods he takes to hide them.

Nothing should so much abate the Satisfaction we have in our selves, as to see, that we disapprove at one time, what we approv'd at another.

Whatever Care a Man takes to cover his Passions by the Shews of Piety and Honour, they always appear through these Vails.

Men are not only subject to forget both Benefits and Injuries; but they even hate those that have oblig'd them, and cease to hate those, who have wrong'd and abus'd them. The Trouble in requiting a good Turn, and revenging an ill one, appears a Servitude to them, they have much ado to submit to.

We promise according to our Hopes; and we hold according to our Fears.

Interest speaks all Languages, and acts all parts, even that of the disinterested.

They that apply themselves too much to little Things,

generally become incapable of great ones.

If Love be judg'd of by most of its Effects, it looks more like Hatred, than Affection.

There is but one sort of Love; but there are a thousand different Copies.

It is with true Love, as with Apparitions; every body talks of them, but few have seen any.

Love lends his Name to an infinite deal of Commerce, that is attributed to him; and wherein he has no more Share, than the Doge in what's done at Venice.

We can love nothing but with an Eye to our selves; and we do nothing but follow our Humour and our Pleasure, when we prefer our Friends to our selves. 'Tis, nevertheless, thro' this Preference alone, that Friendship can be true and perfect.

The first Movement of Joy we have for the Prosperity of our Friends, is neither owing to the Goodness of our Nature, nor the Friendship we have for them; but is an Effect of Self-Love, which flatters us with the Hope of being happy in our Turn,

Turn, or of réaping som Advántage from their good Fórtune.

What Men call Friéndship, is nóthing but a mútual Cul- tivátion of Intérests, and a Trúcking of good Offices; nóthing but a Cómmerce, wherein Self-love álways propóses to be a Gáiner.

The Blíndness of Men is the most dângerous Effect of their Pride. It serves to nóurish and áugment it; and hinders us from seéing the Rémedies, which might alléviate our Míseries, and cure us of our Disórders.

Self-love áugments, or diminíshes the good Quálities of our Friénd: in our Esteém, in propórtion to the Satisfáction we have in them: And we Judge of their Mérit by their way of líving with us.

In Friéndship, as in Love, a Man is óften háppier by the Things he knòws not, than by those he knòws.

There are Péople, who wóuld néver have been in Love, if they had néver héard talk of Love.

A Man wóuld have but líttle Pléasure, if he did not flátter himsélf.

A Man is néver so háppy, nor so unháppy, as he thinks himsélf.

'Tis a kínd of Háppiness to knòw hów far a Man is to be unháppy.

When a Man finds not his Repóse in himsélf, 'tis in vain to seek it elsewhére.

Háppiness is in the Rélish, and not in Things; and 'tis in posséssing what he líkes, that a Man is háppy, and not in posséssing what óthers fáncy.

Whatéver Shame we have desérv'd, 'tis almóست álways in our Pówer to recóver our Réputátion.

A Man does not pléase long, when he has but one sort of Wit.

Wit somtímes helps us stóutly to play the Fool.

In Love, he that is first cur'd, is álways best cur'd.

Yóung Wómen, who wóuld not appéar wánton, and Men in Yéars, who Wóuld not be ridículous, shóuld néver talk of Love, as a Thing they cóuld share in.

All the Pássions make us commít Faults; but Love makes us commít the most ridículous.

Fór-

Fórtune and Mággotry góvern the World.

Penetrátion has an Air of divíning, which flátters óur Vánity more, than all the óther Quálities of the Mínd

It is éasier to knòw Man in géneral, than to knòw one Man in partícular.

The sûrest Mark of béing born with gréat Quálities, is to be born without Envy.

We óught not to judge of the Mérit of a Man by his gréat Quálities, but by the Use he mákes of them.

Our Pride is óften augmented by what we retréñch from óur óther Imperfécions.

There are no Fools so tróublefome, as those, that have Wit.

We shóuld be gréater Gáiners by shòwing our selves as we are, than by endéavouring to appéar what we are not.

Our Enemies cóme néarer the Truth, in the Júdgments they make of us, than we do óur selves.

There is óften more Pride than Góodness in lamén-ting the Misfórtunes of our Enemies: We shew them Sígs of Compásson, to let

them see, that we are abóve them.

We have not the Córage to say in géneral, that we have no Imperfécions, and óur Enemies no good Quálities; but if we come to Partículars, we are not far from thínking so.

Fóur Things are nécessary to the Háppiness of Life; Health, Tranquíllity of Mínd, Goods of Fórtune, sincere Friends.

Flátteries make indéfferent Póersons sick, írritate the énvíous, and displéase éven those, that recéive them.

Whatéver Care a Man takes to disguíse himself, the Pássions, soon or late, shòw him in his true Cólours.

What is done in Pásson, is always done agáinst Réason; and gives, áfterwards, abúndant Mátter of Repén- tance. A Móment of Anger, or of Delíght, a Word spóken in Héat, costs sómetimes Sórrow, which lasts a Man's whole Life.

The Contémp of Ríches was in the Philósofers a sécret Désire to Revéngé their Mérit upón the Injústice of Fórtune, by the contémp of those véry Goods, of

which she depriv'd them: 'Twas a secret to secure themselves from the Disgrace of Poverty, a by-way to come at the Esteem they could not have by Riches.

Sincerity is an Opening of the Heart: 'Tis found in very few People: and what is ordinarily seen, nothing but an artful Dissimulation, to win the Confidence of others.

If we had no Faults ourselves, we should not take so much Pleasure in remarking them in others.

Moderation in good Fortune is nothing but an Apprehension of the Shame, that follows upon Passion and Transport, or the Fear of losing what a Man has.

A Man never forgets Things better, than when he is weary of talking of them.

The Moderation of Persons, who are easy in the World, is owing to the Calm, that good Fortune gives to their Humours.

Moderation is a Fear of falling into the Envy and Contempt, that such deserve, as are intoxicated with their good Fortune. 'Tis a vain Ostentation of our Fortitude. In a Word, the Moderation

of Men, in their highest Elevation, is a Desire to appear greater, than their Fortune.

Moderation is like Sobriety: A Man would willingly eat more; but he is afraid of doing himself Hurt.

The Clemency of Princes is often nothing but a Policy, to gain the Affection of the People.

This Clemency, of which Men make a Virtue, is one while practis'd out of Vanity, another while, out of Supineness, often out of Fear, and almost always out of all three together.

The Capriciousness of our Humour is still more fantastical, than that of Fortune.

Those, that Think they have Merit, make a Brag of being unfortunate, to persuade others and themselves, that they are worthy to be the Butts of Fortune.

A Man must be able to answer for his Fortune, to be able to answer for what he shall do hereafter.

How can a Man answer for what he shall do hereafter, since he knows not precisely what he shall do at the present Time.

There

There are Men, who make use of their Friends, as they do of their Cloaths, which they leave off, when they have worn them thread-bare.

There is nothing more ridiculous, than to fall into a long Peal of Laughter; and 'tis not a Whit the better, to be the first to laugh at your own Story.

He who knows but little, has soon said what he knows; But 'tis common with those that know nothing, to love to talk of what they are unacquainted with. This Intemperance of the Tongue, is one of the greatest Plagues of Life.

Man is a vain-glorious Animal, who employs his Wit in searching for the Imperfections of his Fellow.

Patience and tranquillity of Mind contribute more, than the whole Art of Medicine, to cure the distempers of the Body. Brutes, that have not so many Anxieties, are neither so long, nor so dangerously sick as Men; and cure themselves without Physick, by Repose alone.

Let not Price, nor Pro-

mise of Honours bribe thee to take Part with the Enemy of thy natural Prince: Assure thy self whoever wins, thou art lost. If thy Prince prevail, thou art proclaimed a Rebel, and branded for Death; if the Enemy prosper, thou shalt be reckoned but as a meritorious Traitor, and not secure of thy self; He, that loves the Treason, hates the Traitor.

If thy Strength of Parts hath rais'd thee to an eminent place in the Common-wealth, take heed thou sit sure: If not, thy Fall will be the greater: As Worth is fit matter for Glory; so Glory is a fair Mark for Envy. By how much the more thy Advancement was thought the Reward of Desert; by so much thy Fall will administer Matter for Disdain: It is the ill Fortune of a strong Brain, if not to be dignified as meritorious, to be deprest as dangerous.

There are three sorts of Government; Monarchical, Aristocratical, Democratical; and they are apt to fall three several ways into Ruin. The first by Tyranny; the second by Ambition; the last by

Túmult. A Cómmon-wealth gróunded upón ány one of these, is not of long Contínuance, but wisely míngled, éach guárds the óther, and makes that Góvernment exáct.

Let that Cómmon-wealth, which desires to flóurish, be véry strict, both in her Púnishments and Rewárds, accórding to the Mérits of the Súbject, and offénce of the Delínquent: let the Sérvice of the Desérver be rewarded, lest thóu discoúrage Wórch; and let the Crime of the Offénder be púnish'd, lest thou encóurage Vice; the Negléct of the one wéakens a Cómmon-Wealth; the Omíssion of both rúins it.

It is Wísdóm for him, that sits at the Helm of a sétled State, to deméan himsélf toward his Súbjects at all times so, that upón ány évil Accident, they may be réady to serve his Occásió: He, that is ónly grácious at the Approach of a Dánger, will be in Dánger, when he expécts Delíverance.

That Prince, who stands in Féar more of his ówn Péople, than of Stráangers, óught to build Fórtresses in his Land: But he, that is

more afráid of Stráangers, than of his ówn Péople, shall build them more secúre in the Afféctions of his Súbjects.

Cárry a wátchfull Eye upón Dángers, befóre they come to Rípeness; and when they are ripe, let loose a speedy Hand: He that expécts them too long, or meets them too soon, gives Advántage to the évil: Com-mít their Begínnings to Argus his húndred Eyes, and their Ends to Briárëus his húndred Hands, and thóu art safe.

It is nécessary Wísdóm in a Prince to-encóurage in his Kíngdom Manufactúre, Mérchandise, Arts, and Arms: In Manufactúre lyes the vítal Spíríts of the Bódy Pólitick: In Mérchandise, the Spíríts Náatural: In Arts and Arms, the Animal. If éither of these flóurish, the Bódy flóurishes.

It is more éxcellent for a Prince, to have a próvident Eye for the preventing fúture Míschiefs, than to have a pótent Arm for suppréssing présent Evils: Míschiefs, in a State, are like Héctic Féavers in a Bódy. In the Begínnings hard to be known, but

but éasy to be cûred; but, let it alóne a while, it be-comes more éasy to be knòwn, but more hard to be cûred.

It is an infállible Síg of appróaching Rúin in a Repúb-lick, when Religion is neglécted, and her estáblish'd Céremonies interrúpted: Let thérefore that Prince, that wóuld be pótent, be píous; and that he may púnish looseness the bétter, let him be religious. The Joy of Jerúsalem depends upón the Péace of Sión.

It is a Princely Alchymy, out of a nécessaire War, to extráct an hóurable Péace, and more beseéming the Májesty of a Prince, to thirst áfter Péace, than Cónquest: Bléssedness is promís'd to the Péace-máker, not to the Cónqueror. It is a háppy State, whose Prince hath á péaceful hand, and a mártial héart, áble both to use Péace, and to mánage War.

If thóu be ámbítious of Hónour, and yet féarfull of the Cánker of Hónour, Envy; so beháve thy self, that Opínion may be sátisfied in this, that thou seékest Mérit, and not Fame; and

that thóu attributest thy Pres-ferment ráther to Próvidence, than to thy ówn Vértue: Hónour is a due Debt to the Desérver; and who éver énvied the Páyment of a Debt? a just Adváncement is a providéntial Act; and who éver énvied the Act of Próvidence?

It is véry réquisite for a Prince to keep the Church álways in Propórtion to the State. If the góvernment of the one be Monárchical, and the óther Democrátical, they will agréé, like Métal joíned with Clay, but for a while. Dúable is that State, were Aáron commánds the Péople, and where Móses commánds Aáron; but most háppy, in the continú-ance, where God commánds both.

If a Prince expécts Vértu-ous Súbjects, let his Súb-jects have a Vértuous Prince; so shall he the bétter púnish the Víces of his degenerate Súbjects; so shall they trú-lier prize Vértue, and fóllow it, béing extrémplified in their Prince.

Three Ways there are to begin a Repúte, and gain Dígñities in a Cómmon-wealth

wealth. The first, by the Vértue of glórious Párents, which, till thóu degenerate too much, may raise thee upón the Wings of Opinión: The sécond is, by associáting with those, whose Aétions are knòwn éminent: The third, by ácting some Exploit, éither públick, or privéte, which in thy Hand has próved hónourable: The two first may miss, béing fòunded on Opinión: the last séldom fails, béing gròunded upón Evidence.

A Prómise is a Child of the Understánding and the Will; the Understánding begéts it, the Will brings it fòrth: he that perfórms it, delivers the Móther: he that breaks it, múrthers the Child. If it be begóttén in the Absence of the Understánding, it is a Bástard, but the Child must be kept. If thóu mistrúst thy Understánding, prómise not: if thou hast prómised, break it not: it is better to maintain a Bástard, than to múrther a Child.

Chárity is a náked Child, gíving Hóny to a Bee without Wings: náked, because excúseless and símples;

a Child, because ténder and gròwing; gíving Hóny because Hóny is pléasant and cómfortable; to a Bee, because a Bee is labórious and desérving; without wings, because hélpless and wáunting. If thóu deníest to such, thou killest a Bee; if thou gívest to óther, than such, thou présérvest a Drone.

Befóre thy Undertáking of ány Design, wèigh the Glóry of thy Aétion with the Dánger of the Attémt; if the Glóry outwèigh the Dánger, it is Còwardize to neglect it; if the Dánger exceed the Glóry, it is rashness to attémt it; if the Bállances stand poiz'd, let thy ówn Génius cast them.

Wóuld'st thóu knòw the Láwfulness of the Aétion, which thou desírest to undertáke? let thy Devótión recommend it to divíne Bléssing; if it be láwful, thou shalt percéive thy Héart encouráged by thy Práyer: if unláwful, thou shalt find thy Práyer discoúrag'd by thy Héart: That Aétion is not wárrantable, which éither blúshes to beg a bléssing,
or

or háving succéeded, dares not présent Thánsgiving.

If évil Men spéak good, or good Men évil of thy Conversátion, exámine all thy Actiöns, and suspéct thy self. But if évil Men spéak évil of thee, hòld it as thy hónour; and by way of Thánksfulness, love them, but upón Condition, that they continue to hate thee.

If thou hope to pléase all, thy Hopes are vain; if thou féar to displéase some, thy Féars are idle. The Way to pléase thy self, is not to displéase the best, and the way to displéase the best, is to pléase the móst: if thou canst fáshion thy self to pléase all, thou shalt displéase him, that is All in All.

If thou negligétest thy Love to thy Nèighbour, in vain thou professést thy Love to God: for by thy Love to God, the Love to thy Nèighbour is begóttén, and by the Love to thy Nèighbour, thy Love to God is nóurisht.

Thy Ignorance in unre- véaled Mysteries, is the Móther of sáving Faith; and thy Understánding in re- véaled Truths, is the Móther of a sécret Knówledge: un-

derstánd not thérefore, that thou máyest believé; but believé, that thou máyest understánd. Understánding is the Wáges of a lively Faith, and Faith is the Re- wárd of an húmble Igno- rance.

Pride is the Ape of Chá- rity; in shòw, not much unlike, but somewhát fúller of Actiön. In seéking the one, take heed thou light not upón the óther: they are like two Párallels; néver united, but asúnder: Chá- rity feeds the poor, so does Pride: Chá- rity builds an Hóspital, so does Pride: in this they díffer; Chá- rity gíves her Glóry to God, Pride takes her Glóry from Man.

Flátter not thy self in thy Faith to God; if thou wántest Chá- rity for thy Nèighbour; and think not thou hast Chá- rity for thy Nèighbour, if thou want'st Faith to God; where they are not bóth togéther, they are bóth wánting; they are bóth dead, if once dívided.

Be not too slòw in the breáking of a sínful Cústom: a quick courágeous Resolú- tiön is bétter, than a grádual

D

De-

Deliberation in such a combat: he is the bravest Soldier, that lays about him without Fear, or Wit: Wit pleads, Fear disheartens; He that would kill Hydra, had better strike off one Neck, than five Heads. Fell the Tree, and the Branches are soon cut off.

* Be careful rather of what thou dost, than of what thou hast: for what thou hast, is none of thine, and will leave thee at thy Death, or thou the Pleasure of it, in thy Sickness. But what thou dost, is thine, and will follow thee to thy Grave, and plead for thee, or against thee, at thy Resurrection.

Let not thy Fancy be guided by thine Eye; nor let thy Will be governed by thy Fancy: thine Eye may be deceived in her Object, and thy Fancy may be deluded in her Subject: let thy Understanding moderate between thine Eye, and thy Fancy, and let thy Judgment arbitrate between thy Fancy and thy Will; so shall thy Fancy apprehend what is true: so shall thy Will elect what is Good.

Endeavour to subdue as well thy irascible, as thy

concupiscible Affections: To endure Injuries with a brave Mind, is one half of the Conquest: and to abstain from pleasing Evils with a courageous Spirit, is the other. The Sum of all Humanity, and Height of moral Perfection is, Bear, and Forbear.

If thou desire not to be too poor, desire not to be too rich: he is rich, not he, that possesses much, but he, that covets no more: and he is poor, not he, that enjoys little, but he, that wants much: The contented Mind wants nothing, which it hath not: the covetous Mind wants not only what it hath not, but likewise what it hath.

The outward senses are the common Cinque-ports, where every subject lands towards the Understanding. The Ear hears a confused Noise, and presents it to the common Sense. The common Sense distinguishes the several Sounds, and conveys it to the Fancy. The Fancy wildly descants on it. The Understanding (whose Object is Truth) apprehending it to be Musick, com-
mends

mends it to the Jûdgement; The Jûdgement severally and jointly examin's it, and recommends it to the Will. The Will (whose Object is Good) approves it, or dislikes it, and the Memory records it. And so in the other Senses; according to their Subjects. Observe this Progress, and thou shalt easily find, where the Defect of every Action lies.

The Way to subject all Things to thy self, is to subject thy self to Reason: Thou shalt govern many, if Reason govern thee: Would'st thou be crowned the Monarch of a little World? command thy self.

Search into thy self, before thou accept the Ceremony of Honour: If thou art a Palace, Honour (like the Sun-Beams) will make thee more glorious: If thou art a Dung-hill, the Sun may shine upon thee, but not sweeten thee. Thy Prince may give Honour, but not make thee honourable.

A Vow, a Promise, and a Resolution, have all one Object, only differ in Respect of the Persons, to whom they are made. The

first is between God and Man. The second between Man and Man. The third between Man and his own Soul. They all bind, if the Object be lawful, to Necessity of Performance: if unlawful, to Necessity of Sin; they all take thee Prisoner. If the Object be lawful, thy Performance hath redeem'd thee; if unlawful, Blood and Tears must ransom thee.

If thou hast any Business of Consequence in Agitation; let thy Care be reasonable, and seasonable. Continual standing bent weakens the Bow, too hasty drawing breaks it. Put off thy Cares with thy Cloaths, so shall thy Rest strengthen thy Labour, and so shall thy Labour sweeten thy Rest.

When thy inordinate Affections do flame towards transitory Happiness, quench them thus: think with thy self; if my Prince should give me what Honour he hath to bestow, or bestow on me what Wealth he hath to give; it could not stay with me, because it is transitory, nor I with it, because I am mortal. Then

revise thy Affections and weigh them with their Object, and thou wilt either confess thy Folly, or make a wiser Choice.

With three Sorts of Men enter into no serious Friendship: the ungratefull Man: the multiloquious Man; the Coward: the first cannot prize thy Favours; the second cannot keep thy Counsel; the third dare not vindicate thy Honour.

God is Alpha and Oméga, in the great World; make him so in the little World; make him thy Evening Epilogue, and thy Morning Prologue; practice to make him thy last Thought at Night, when thou goest to sleep; and thy first Thought in the Morning, when thou awakest: so shall thy Fancy be sanctified in the Night, and thy Understanding rectified in the Day; so shall thy Rest be peacefull, thy Labours prosperous, thy Life pious, and thy Death glorious.

Natural Anger glances into the breasts of wise Men, but rests in the Bosom of Fools: in them it is Infirmity; in these, a Sin: there is a ná-

tural Anger: and there is a spiritual Anger; the common Object of that, is the Person; of this, his Vice: Be angry, but sin not; He, that is always angry with his Sin, shall seldom sin in his Anger.

When thou seest misery in thy Brother's Face, let him see Mercy in thine Eye: the more the Oil of Mercy is pour'd on him by thy Pity, the more the Oil in thy Cruse shall be encreased by thy Piety.

Read not Books alone, but Men, and amongst them chiefly thy self: if thou find any Thing questionable there, use the Commentary of a severe Friend, rather than the Gloss of a sweetlip'd Flatterer: there is more Profit in a distasteful Truth, than in deceitful Sweetness.

Deliberate long, before thou consecrate a Friend, and when thy impartial Judgment concludes him worthy of thy Bosom, receive him joyfully, and entertain him wisely: impart thy secrets boldly, and mingle thy Thoughts with his. He is thy very self, and use him so; if thou firmly

firmly think him faithful, thou mak'st him so.

* As there is no worldly Gain, without some Loss; so there is no worldly Loss without some Gain. If thou hast lost thy Wealth, thou hast lost some Trouble with it; if thou art degraded from thy Honour, thou art likewise freed from the Stroke of Envy; if Sickness hath blurr'd thy Beauty, it has deliver'd thee from Pride; set the Allowance against the Loss, and thou shalt find no Loss great: He loses little, or nothing, that reserves himself.

If thou art rich, strive to command thy Móny, lest she command thee, if thou know how to use her, she is thy Sérvant, if not, thou art her Slave.

So use Prosperity, that Adversity may not abuse thee: if in the one, Security admits no Fears; in the other, Despair will afford no Hopes: He, that in Prosperity can foretel a Danger, can in Adversity foresee Deliverance.

If thy Faith have no Doubts, thou hast just Cause to doubt thy Faith; and if

thy Doubts have no Hope, thou hast just Réason to fear Despair; when therefore thy Doubts shall exercise thy Faith, keep thy Hopes firm to qualify thy Doubts; so shall thy Faith be secured from Doubts: so shall thy Doubts be preserved from Despair.

If thou desire to be truly valiant, fear to do any Injury; He, that fears not to do Evil, is always afraid to suffer Evil: He, that never fears, is desperate; and he, that fears always, is a Coward: He is the true valiant Man, that dares nothing, but what he may, and fears nothing, but what he ought.

If thou desire that inestimable Grace of saving Faith, detest that insatiable Vice of damnable Covetousness: It is impossible one heart (though never so double) should lodge both: Faith possesses thee of what thou hast not; Covetousness dispossesses thee of what thou hast: Thou canst not serve God, unless Mammon serve thee.

He that professes himself thy open Enemy, arms thee against the Evil he means thee; but he that dissembles him.

himself thy ſecret Friénd,
ſtrikes beyónd Cáution, and
wóunds abóve Cure; from
the firſt; thóu mayſt deliver
thy ſelf: from the laſt, good
Lord deliver thee.

Not to give to the Poor,
is to take from him: not to
feed the Húngry, if thóu
haſt it, is the útmoſt of thy
Pówer to kill him: That
thérefore thóu may'ſt avóid
bóth Sácrilege and Múrther,
be cháritable.

So óften as thóu remém-
breſt thy Sins withóut Grief,
ſo óften thóu repéateſt thoſe
Sins for not griéving: He,
that will not móurn for the
Evil, which he hath done,
gives Eárneſt for the Evil
he méans to do: Nóthing
can affwáge that Fire, which
Sin hath made, but ónly
that Wáter, which Repén-
tance hath drawn.

Look well befóre thóu
léap into the Chair of Hó-
nour: The hígher thóu
climbeſt, the lówer: thóu
fálleſt: if Vértue prefér thee,
Vértue will préſerve thee;
if Gòld, or Fávour, advance
thee, thy Hónour is but
pinn'd upón the Wheel of
Fórtune: when the Wheel
ſhall turn, thy Hónour

falls, and thóu remáin'ſt an
everláſting Mónument of thy
òwn ambitious Fólly.

Thóu diſt nóthing to-
wáreds thy òwn Création,
for thóu wert créated for
thy Créátor's glóry, Thóu
muſt do ſóme thing towáreds
thy òwn Redémption, for
thóu wert redeémed for thy
òwn good: He, that made
thee withóut thee, will not
ſave thee withóut thee.

Gòld is Cæſar's Tréaſure,
Man is God's: Thy Gòld
hath Cæſar's Image, and
thóu haſt God's: Give thére-
fore thoſe Things unto Cæ-
ſar, Which are Cæſar's; and
thoſe things untó God,
which are God's.

In the Commiſſion of Evil,
féar no Man ſo much, as
thy òwn ſelf: anóther is but
one Wítneſs agáinſt thee,
thóu art a thóuſand: anóther
thóu may'ſt avóid, but thy
ſelf thóu canſt not; Wicked-
neſs is it's òwn Púniſhment.

Let thy Rechréation be
mánly, móderate, ſeaſonable,
láwful; if thy Life be ſé-
dentary, more tén ding to
the Exercíſe of thy Bódy;
if áctive, more to the re-
fréſhing of thy Mínd: the Uſe
of Rechréation, is to ſtréng-
then

then thy Lábour, and sweeten thy Rest.

Take heed of that Hónour, which thy Wealth hath purchased thee; for it is nèither lásting, nor thine ówn. What Móny créates, Móny preserves: if thy Wealth decays, thy Hónour dies: it is but a slíppery Háppiness, which Fórtunes can give, and Frówns can take; and not worth the ówning, which a Night's Fire can melt, or a róugh Séa can drówn.

* Spend a húndred Yéars in Eárrh's best Pléasures; add, áfter that, a húndred more, to which béing spent, add a thóusand; and to that, ten thóusand more; the last shall as súrely end, as the first are énded, and all shall be swállowed with Etérnity; He, that is born to day, is not sure to live a Day; he, that hath lived the lóngest, is but as he, that was born yésterday. The Háppiness of the one is, that he hath liv'd; the háppiness of the óther is, that he may live; and the Lot of bòth is, that they must die. It is no Háppiness to live long, nor Unháppiness, to die soon:

háppy is he, that hath liv'd long enóugh to die well.

* Hath ány wronged thee? Be brávely revéng'd: slíght it, and the Work's begún; forgíve it, and 'tis fínish'd: he is belòw himsélf, that is not abóve an Injury.

In all the Céremonies of the Church, which remáin indífferent, do accórding to the Constitútion of that Church, where thóu art; The God of Order and Unity, who créated bòth the Sòul and the Bódy, expéctis Unity in the one, and Order in bòth

Let the Fóundátion of thy Afféctiön be Vértue, then make the Búilding as rich, and as glórious, as thóu canst: if the Fóundátion be Beauty, or Wealth, and the Búilding Vértue; the Fóundátion is too weak for the Búilding, and it will fall; háppy is he, the Pálace of whose Afféctiön is fóunded upón Vértue, wall'd with Ríches, glàz'd with Beauty, and roof'd with Hónour.

The Birds of the Air die to sustáin thee, the Béasts of the Fíeld die to nóurish thee; the Físhes of the Séa die

die to feed thee. Our Stómachs are their cômmon Sepúlcher. Good God, with hów mány Deaths are our poor Lives patch'd up! Hów full of death is the miserable Life of mómentary Man!

In seeking Vértue, if thou find Póverty, be not asham'd: the Fault is none of thine. Thy Hónour, or Dishónour, is purchas'd by thy own Actions. Thòugh Vértue give a ragged Lívery, she gives a gòlden Cògnizance: If her Sèrvicè make thee poor, blush not. Thy Póverty may disadvantage thee, but not dishónour thee.

Take no Pléasure in the Folly of an Idiot, nor in the Fáncy of a Lúnatick, nor in the Frénzy, of a Drúnkard. Make them the Object of thy Píty, not of thy Pástíme; when thou behòld'st them, behòld, hów thou art behòlding to him, that súffered thee not to be like them. There is no Dífference betwèen thee and them, but God's Fávour.

Use Law and Phylick ónly for Necèssity: they that use them ótherwise, abúse themselves into weak Bódies,

and light Púrses: they are good Rémedies, bad Búsinesses, and worse Recréations.

If thou art call'd to the Dignity of a Priest, the same voice calls thee to the Hónour of a Judge; if thy Life and Dóctrinè be good, thou shalt judge others; if thy Dóctrinè be good, and thy Life bad, ónly thy self: if both be good, thou téachest thy Pèople to escápe condemnátion: if this be good, and that bad, thou téachest God to condemn thee.

If thou desire the Háppiness of thy Sòul, the Health of thy Bódy, the Prospérité of thy Estáte, the preservátion of thy Crédit, converse not with a Hárlot; her Eyes run thy Reputátion in Debt; her Lips demand the Páyment; her Breasts arrést thee; her Arms impríson thee, from whence, believe it, thou shalt hárdly get fòrth, till thou hast èither ended thé days of thy Crédit, or pay'd the útmost Fárthing of thy Estáte.

If thou hast an Estáte, and a Son to inhérit it, keep him not too short, lest he think thou livest too long:
What

What thóu allowest him, let him receive from thy Hand, as a Gift, not from thy Ténants, as Rent: keep the Rèins of thy Estáte in thy ówn Hand, lest, thóu forsáking the Sóveraignty of a Fátther, he forgét the Réverence of a Child: let his Líberty be gróunded on thy Permíssion; and keep him within the Cómpass of thy Instrúction: let him feel, thóu hast the Curb, though Occásion urge thee not to check. Give him the Choice of his ówn Wife, if he be wise. Cóunsel his Afféction, ráthér than cross it, if thóu bee'st wise, lest his Márriage-bed be made in sècret, or dépend upón thy Grave. If he be gíven to bad Cómpany, endéavour to stave him off with láwfull Recréations; be chéarfull with him: that he may love thy Présence; and wink at small Faults, that thóu may'st gain him: be not álways chiding, lest thóu hárden him, nèither knit thy Brów too óften, lest thóu disheárten him: remémber, the Discreétion of a Fátther, oft-tímes prévents the Destrúction of a Child.

Móny is bóth the Generátion and Corruptíon of purchas'd Hónour. Hónour is bóth the Child and Slave of pótent Móny; the Créedit, which Hónour hath lost, Móny hath fóund; when Hónour grew mércenary, Móny grew hónourable. The Way to be trúly nóble, is to contémn bóth.

Hath ány wóunded thee with Injuries? meet them with Pátience; hásty Words wránkle the Wóund, soft Lánguage drésses it: Forgíveness cures it, and Oblívion takes á-way the Scar. It is more nóble, by Sílence to avóid an Injury, than by Argument to óvercome it.

Be not instáble in thy Résolútions, not várious in thy Actíons, nor incóntant in thy Afféctions: so delíberate, that thóu may'st perfórm; so perfórm, that thóu may'st persevére: Mutáblity is the Badge of Infírmity.

Wóuld'st thóu tráffick with the best Advántage, and crówn thy Véntures with the best Retúrn; Make the Poor thy Chápman, and thy Purse thy Fáctor: So shalt thóu give Trífles, which thóu could'st not keep, to

E

receive

receíve Tréasures, which thóu canst not lose: There's no such Méchant, as the charitable Man.

Love thy Nèighbour for God's sake, and God for his òwn sake, who créated all things for thy sake, and redeémed thee for his Mércy's sake: If thy Love have ány óther Object, it is false Love; If thy Object have ány óther End, it is Self-Love.

Let thy Conversátion with Men, be sóber and sincere; let thy Devótion to God be dútiful and décent: Let the one be heárty, and not háughty; let the óther be húmble, and not hómely: So live with Men, as if God saw thee; so pray to God, as if Men heard thee.

In thy Discóurse take heed what thóu spéakest, to whom thóu spéakest, hów thóu spéakest, and when thóu spéakest: what thóu spéakest spéak trúly; when thóu spéakest, spéak wífeldy. A Fool's Héart is in his Tongue; but a wíse Man's Tongue is in his Héart.

If thóu wóuldest préserve a sòund Bódy, use fásting and wálking; if a héalthful

Sòul, fásting' and práying; wálking exercises the Bódy; praying exercises the Sòul, fásting cléanses bòth.

Desír'st thóu Knòwledge? knòw the End of thy Desíre: Is it ònly to knòw? Then it is Curiócity: Is it becáuse thóu mayst be knòwn? then 'tis Vánity: If, becáuse thóu mayst édifíc, it is Chárity; If, becáuse thóu mayst be édifí'd, is is Wísdóm. That Knòwledge turns to meer Excrement, that hath not some Health of Wísdóm to dígest it.

Wísdóm wíthóut Innocency is Knávery; Innocency wíthóut Wísdóm is Fóolery; be thérefore as wíse, as Sérpents, and Innocent, as Dóves: the Súbtílty of the Sérpent ínstrúcts the Innocency of the Dove: The Innocency of the Dove the súbtílty of the Sérpent: what God hath joyn'd togéther, let no Man séparate.

Hath Fórtune dealt thee ill Cards? let Wísdóm make thee a Good Gámester: in a fair Gale évery Fool may sail, but wíse Beháviour in a Storm comménds the Wísdóm of a Pílot: to béar Advérsity with an équal Mínd,

Mind, is both the Sign and Glóry of a brave Spírit.

Consider what thóu wert, what thóu art, what thóu shalt be: what's abóve thee, what's benéath thee, what's agáinst thee; what was before thee, what shall be áfter thee; and this will bring to thy self Humíltiy, to thy Nèighbour Cháritiy, to the World Contèmt, to thy God Obédience; He, that knòws not himself pòsitively, cànnòt knòw himself relátively.

If béing a Mágistrate, thóu connívest at Vice, thóu nòuríshest it: if thóu spárest it, thóu commíttest it: What is not by thee púnisht in óthers, is made púnishable in thee. He, that fávors présent Evils, entáils them upón his Postérity: he, that excúses the Guíltiy, condémns the Innocent.

Deméan thy self more wárilý in thy Stúdy, than in the Street: If thy públick Actíons have a húndred Wít-nesses, thy privéte have a thóusand. The Múltitude looks but upón thy Actíons, thy Cónscience looks into them: the Múltitude may chance to excúse thee, if

not acquít thee; thy Cónscience will accúse thee, if not condémn thee.

If thy Sin tróuble thee, let that Tróuble còmfert thee; as Pléasure in the Remémbrance of Sin exásperates Jústice; so Sòrrow in the Repéntance of Sin mól- lifies Mércy: it is less Dán- ger to commít the Sin we delight in, than to delight in the Sin we have commít- ted; and more Joy is prò- mis'd to Repéntance, than to Innocency.

Consider not so much what thóu hast, as what óthers want; what thóu hast, take heed thóu lose not; what thóu hast not, take heed thóu còvet nòt. If thóu hast mány abóve thee, turn thy Eye upón those, that are únder thee: if thóu hast no Infériours, have Pá- tience a while, and thóu shalt have no Supériours. The Grave requíres no Márshal.

If the wicked flóurish, and thóu súffer, discouráge not: they are fátted for Destrúctíon, thóu art díeted for Health; they have no óther Héaven but the Hopes of a long Eárrh; thóu hast

nothing on Earth, but the Hopes of a quick Heaven: If there were no Journey's End, the travelling of a Christian would be most comfortable.

Take heed thou harbour not that Vice call'd Envy, lest another's Happiness be thy Torment, and God's Blessing become thy Curse: Vertue corrupted with vain Glory, turns Pride: Pride poison'd with Malice, becomes Envy join therefore Humility with thy Vertue, and Pride shall have no footing, and Envy shall find no Entrance.

The two Knowledges of God, and thy self, are the high Way to thy Salvation: that breeds in thee a filial Love; this a filial Fear. The Ignorance of thy self is the Beginning of all Sin; and the Ignorance of God, is the Perfection of all Evil.

Rather do nothing to the purpose, than be idle, that the Devil may find thee doing. The Bird, that sits, is easily shot, when Fliers 'scape the Fowler. Idleness is the dead Sea, that swallows all Vertues, and the self-made Sepulcher of a liv-

ing Man. The idle Man is the Devils Hireling, whose Livery is Rags, whose Diet and Wages are Famine and Diseases.

With the same Height of Desire thou hast sinn'd, with the like Depth of Sorrow thou must repent: Thou hast sinn'd to Day, defer not thy Repentance 'till to morrow: he, that hath promised pardon to thy Repentance, hath not promised Life, 'till thou repent.

Take heed how thou receivest Praise from Men: from good Men, neither avoid it, nor glory in it. From evil Men, neither desire it, nor expect it. To be praised of them, that are evil, or for that, which is evil, is equal Dishonour: He is happy in his Worth, who is praised by the good, and imitated by the bad.

Dost thou want Things necessary? Grumble not: Perchance it was a necessary Thing thou shouldst want: Endeavour lawfully to supply it; if God bless not thy Endeavour, bless him, that knoweth what is fittest for thee: Thou art God's Patient. Prescribe not thy Physician.

If

If thou expect Death as a Friend, prepare to entertain it: if thou expect Death as an Enemy, prepare to overcome it; Death has no Advantage, but when it comes a Stranger.

God has sent thee a Cross; take it up and follow him: use it wisely, lest it be unprofitable; bear it patiently, lest it be intolerable; behold in it Gods Anger against Sin, and his Love towards thee, in punishing the one, and chastizing the other; if it be light, slight it not; if heavy, murmur not: not to be sensible of Judgement, is the Symptom of a hardened Heart; and to be displeas'd at His pleasure, is a Sign of a rebellious Will.

If thou desire to be magnanimous, undertake nothing rashly, and fear nothing thou undertak'st: fear nothing but Infamy: dare any thing but Injury; the Measure of Magnanimity, is neither to be rash, nor timorous.

Be not punctual in taking Place, if he be thy Superior, 'tis his due; if thy Inferiour, 'tis his Dishonour: it is thou must honour thy

Place; the Place not thee. It is a poor Reward of Worth, that consists in a right Hand, or a brick Wall

Insult not over Misery, nor deride Infirmary, nor despise Deformity. The first shows thy Inhumanity; the second thy Folly; the third, thy Pride: he, that made him miserable, made thee happy to lament him: he, that made him weak, made thee Strong to support him: he, that made him deform'd, gave thee favour to be humbled: he that is not sensible of an Other's Unhappiness, is a living Stone; but he, that makes Misery the Object of his Triumph, is an incarnate Devil.

Praise no Man too liberally before his Face, nor censure him too lavishly behind his Back; the one favours of Flattery, the other, of Malice; and both are reprehensible: the true Way to advance another's Vertue, is to follow it: and the best Means to cry down another's Vice, is to decline it.

If thou givest to receive the like, it is Exchange; if to receive more, it is Covet-

Cóvetousness; if to receive Thanks, it is Vánty; if to be seen, it is vain Glóry; if to corrupt, it is Bríbery; if for Exámple, it is formá- lity; if for Compásson, it is Chárity; if because thóu art commanded, it is Obé- dience. Afféction in dóing the Work, gives a Name to the Work done.

If the Knòwledge of Good, whet thy Desíre to Good, it is a háppy Knòwledge; if by thy Ignorance of Evil, thóu art surpríz'd with Evil, it is an unháppy Ignorance. Háppy is he, that hath so much Knòwledge of Good, as to desire it, and but so much Knòwledge of Evil, as to féar it.

In cívil things fóllow the móst; in Mátters of Relí- gion, the féwest; in all Things fóllow the best: So shall thy Ways be pleásing to God; so shall thy Behá- viour be pláusible with Men.

If Opínion hath lighted the Lamp of thy Name, en- déavour to encourage it with thy ówn Oyl, lest it go out and stink. The Chrónical Diséase of Populáritiy is Shame. If thóu be once up, bewáre:

From Fame to Infamy is a béaten Road.

Cleanse thy mórning Sòul with privéate and due Devó- tions; 'till then admít no Búsiness: the first born of thy Thóughts are God's, and not thine, but by Sá- crilege: think thy self not réady, 'till thóu hast prais'd him, and he will be álways réady to bless thee.

In all thy Actíons think God sees thee; and in all his Actíons lábour to see him: that will make thee féar him, this will move thee to love him. The Féar of God is the beginning of Knòwledge, and the Knòwledge of God is Perféction of Love.

Make Use of Time, if thóu lov'st Eternity: knòw, yésterday cánnót be recáll'd, to mórrów cánnót be assú- red; to day is ónly thine; which if thóu procrastínate, thóu lósest; which lost, is lost for éver.

Wórship God with Care and Réverence, and with a Sincérity of Héart void of Hypócrisy or Ostentátion: Not as if that Divíne Name and Pówer were ónly an In- vention, to fríght Wómen and Children, but knòw, that

that God is Omnipresent, True and Almighty.

Have a Care even of your most Private Actions and Thoughts, for God sees thorough you, and your Conscience will bear Witness against you.

It is according to Prudence, as well as Nature, to pay that Honour to your Parents that you expect your Children should pay to you.

Do all the Good you can to all Men, but in the first Place to your nearest Relations, and do no Hurt however, where you can do no Good.

Keep a Guard upon your Words as well as upon your Actions, that there be no Impurity in either.

Follow the Dictates of your Reason, and you are safe; and have a Care of impotent Affections.

Apply your self to learn more, so long as there's any Thing left that you do not know, and value good Counsel before Money.

Our Minds must be cultivated as well as our Plants. The Improvement of our Reason makes us like Angels,

whereas the Neglect of it turns us into Beasts.

There is no permanent and inviolable Good, but Wisdom and Virtue, tho' the Study of it signifies little without the Practice.

Do not think it impossible to be a wise Man, without looking sour upon it. Wisdom makes Men severe, but not inhúman.

It is Virtue not to be vicious.

Keep Faith with all Men. Have a care of a Lye, as you would of Sacrilege. Great Babblers have no Regard either to Honesty or Truth.

Take Delight in, and frequent the Company of good Men, for it will give you a Tincture of their Manners too.

Take heed of that vulgar Error, of thinking that there is any Good in Evil. It is a Mistake when Men talk of profitable Knavery, or of starving Honesty; for Virtue and Justice carry all that is Good and profitable along with them.

Let every Man mind his own Business, for Curiosity is restless.

Speak

Speak ill of no Bódy, and you are no more to hear Calumnies than to report them: Beside that, they that practise the one, commonly love the óther.

Propóse honest Things, follow wholefome Cónsels, and léave the Évént to God.

Let no Man despáir in Adversity, nor presúme in Prosperity, for all Things are changeable.

Rise éarly to your Búsiness, leárn good Things, and oblige good Men; These are three Things you shall néver repént of.

Have a Care of Lúxery and Glútoning; but of Drúnkenness espécially; for Wine and strong Líquors as well as Age makes a Man a Child.

Watch for Opportúnities of dóing things, for there's nóthing well done but what's done in Séason.

Love and Hónour Kings, Princes, and Mágistrates, for they are the Bands of Society, in Púnishing of the Guilty, and Protécting the Innocent.

He that's indústrious in an honest Cálling, shall néver fail of a Bléssing. 'Tis the Part of a wise Man to

prefer Things nécessary before Mátters of Curiosity, Ornáment, or Pléasure.

It is belòw the Dignity of a great Mínd to entertain Cóntests with Péople that have, néither Quálity nor Córage; Beside the Fólly of contéding with a míserable Wretch, where the véry Competítion is a Scándal.

He that fóllows Náture is néver out of his Way; and that which is best for évery Man, is fittest for him too. He does it with Ease and Succés, whereás all Imitátion is pútíd, and sérvile.

Nóthing but the Cónscience of a Vírtuous Life can make Death éasy to us; wherefore there's no trústing to the Distráction of an agonizing and a Death-bed Repéntance.

Wise Men réad Effécts in thèir CáuSES, but Fools will not beléve them 'till 'tis too late to prévent the Míschief.

'Tis a dúngerous Thing for Péople to call in a pówerful and ambitious Man for thèir Protéctér: and upón the Clámour of here and there a privéte Pérsón, to házard the whole Commúnty.

There are no Snares so dán-

dangerous as those that are laid for us under the Name of good Offices.

It may serve as a Comfort to us in all our Afflictions, that he that loses any Thing and gets Wisdom by it, is a gainer by the Loss.

It is a christian, a natural, reasonable, and a political Duty, for all Members of the same Body to assist one another.

Revéngé stops at Nothing that's violent and wicked: it divides the dearest Friends; embroils Góvernments, and téars Fámilies to piéces.

To fláttér foolish Men into a Hope of Life where there is none at all, is much the same Thing with Betráying Péople into an Opinión,

that they are in a virtuous, and háppy State, when they are overún with Pássion, and drówned in their Lusts.

There is Nóthing so fierce, or so sávage, but Love will sóften it; Nóthing so génerous, but it will debáuch it; Nóthing so shárp sighted in óther Mátters, but it thròws a Míst befóre the Eyes on't.

Put Nóthing to házard that may be secúred by Indústry, Considerátion, or Circumspéctiön.

There's no resisting of first Mótiöns; but upón second Thóughts we come immediately to óur selves agáin.

A good Understanding is a Bléssing infinitely beyönd all extérnal Beauties.

MORAL FABLES.

I. A *Lion* and a *Mouse*.

UPON the roaring of a Beast in the Wood, a Mouse ran presently out to see what News: and what was it, but a Lion hampered in a Net! This Accident brought to her Mind, how that she herself, but some few Days before, had fall'n under the Paw of a certain generous Lion, that let her go again, Upon a strict Enquiry into the Matter, she found this to be that very Lion, and so set herself presently to work upon the Couplings of the Net; gnaw'd the Threads to Pieces, and in Gratitude delivered her Preserver.

The Moral.

Without good Nature, and Gratitude, Men had as good live in a Wilderness as in a Society. There is no Subject so inconsiderable, but his Prince, at some Time or other, may have Occasion for him, and it holds through the whole Scale of the Creation, that the Great and the Little have Need one of another.

II. An old Dog and his Master.

An old Dog, that in his

Youth had led his Master many a merry Chase, and done him all the Offices of a trusty Servant, came at last, upon falling from his Speed and Vigor, to be laden at every turn with Blows, and Reproaches for it. Why, Sir, (says the Dog) My Will is as good as ever it was; but my Strength and my Teeth are gone; and you might with as good a Grace, and every Jot as much Justice, hang me up because I'm old, as beat me because I'm impotent.

Moral. *The Reward of Affection and Fidelity must be the Work of another World: Not but that the Conscience of Well-doing is a Comfort that may pass for a Récompence even in this; in Despite of Ingratitude and Injustice.*

III. A Fowler and a Black-Bird.

As a Fowler was bending his Net, a Black-Bird call'd to him at a Distance, and ask'd him what he was doing. Why, says he, I am laying the Foundation of a City; and so the Bird-Man drew out

out of Sight. The Black-Bird mistrusting Nothing, flew presently to the Bait in the Net, and was taken; and as the Man came running to lay hold of her; Friend, says the Poor Black-Bird, if this be your Way of Building, you'll have but few Inhabitants.

Moral. There is no Sham so gross, but it will pass upon a Weak Man that is pragmatical, and inquisitive.

IV. A Shepherd turn'd Merchant.

A Country-Man was feeding his Flock by the Sea-Side, and it was so delicate a fine Day, that the Smoothness of the Water tempted him to leave his Shepherd's Business and set up for a Merchant. So that in all Haste, he puts off his Stock; buys a Bargain, of Figs; gets his Freight aboard, and away presently to Sea. It happened to be very foul Weather: So that the Mariners were fain to cast their whole Lading overboard, to save themselves and the Vessel. Upon this Miscarriage, our new Merchant-Adventurer betook himself to his old Trade a-

gain; and it happened one Day, as he was tending his Sheep upon the very same Coast, to be just such a flattering tempting Sea again, as that which betray'd him before: Yes, yes, says he, when the Devil's Blind! You'd ha'some more Figs with a Vengeance, wou'd ye?

Moral. Men may be happy in all Estates if they will but suit their Minds to their Condition. A Shepherd may be as easy in a Cottage, as a Prince in a Palace; with a Mind suited to his Station; but if they will be launching out into Trade, or Business that they do not understand, they have Nothing left them to trust to when they are once bewilder'd, but the hope of some kind Providence to put them in the right Way home again.

V. A Fox that had lost his Tail.

There was a Fox taken in a Trap, that was glad to compound for his Neck by leaving his Tail behind him. It was so uncouth a Sight, for a Fox to appear without a Tail, that the very Thought on't made him e'en weary of his

his Life; for 'twas a Loss né-
ver to be repáir'd: But how-
éver for the bétter Cóunte-
nance of the Scándal; he
got the Máster and Wárdens
of the Fóxes Cómpany to call
a Còurt of Assistants, where
himself appéar'd and made a
learned Discóurse upon the
Tróuble, Uselessnéss, and
the Indécency of Fóxes Weá-
ring Tails. He had no soó-
ner say'd out his Say, but up-
rises a cúnning Snap, then at
the Bóard, who desired to
be infórmed, whéther the
wóorthy Mémber that mov'd
agáinst the weáring of Tails,
gave him Advice, for the Ad-
vántage of those that had Tails,
or to pálliate the Defórmity
and Disgráce of those that had
none.

Móral. When a Man has
ány nótable Deféct, or Infir-
mity abóut him, whéther by
Nátur, or by Chance, 'tis the
best of his Play to try the Hú-
mour, if he can turn it into a
Fáshion, and when he has cárry'd
a Point as far as it will
go, and can make no more on't,
'tis a Stroke of Art and Philó-
sophy, to look as if he did not
so much as Wish for a Thing
that is not to be had.

VI. A Fisherman and his Pipe.

A Físherman that under-
stóod Píping bétter than Nét-
ting laid him self dówn upon
the side of a Ríver, and tou-
ched his Flute, but not a Físh
came néar him. Upón this,
he laid dówn his Pipe and
cast his Net, which bróught
him a véry gréat Draught.
The Físh fell a Frísking in
the Net, and the Físherman
observing it, What Sotts
are these, says he, that
wóuld not dance when I
play'd to'em, and will be
dáncing nów without Músic!

Móral. There are cértain
Rules and Méthods for the
Dóing of all Things in this
World; and thérefore let évery
Man stick to the Búsiness he
understánds, or was bróught
up to, without making one Pro-
fession interfére with anóther.
There is álso a próper Time and
Séason for évery Thing; and
Nóthing can be more ridiculous
than the Dóing of Things with-
out a due Regárd to the Cir-
cumstances of Pérsons, Propór-
tion, Time and Place.

VII. Death and an Old Man.

An òld Man that had trá-
vell'd a gréat Way únder a
huge Búrden of Sticks fóund
him-

himself so weáry, that he cast it dówn, and called upón Death to deliver him from a more miserable Life. Death came présently at his Call, and asked him his Bús'ness. Pray good Sir, says he: take Píty of an òld Man, and help me up with my Búrden agáin.

Móral. Men call upón Death, as they do upón the Dévil: when he comes they're afráid of him, and wish him heartily away agáin.

VIII. A Cat and Mice.

There was a Hóuse mightily tróubled with Mice; and a nótable Cat there was, that Time áfter Time had pick'd up fól mány of them, that they agreed amóng themselves to keep abóve in the Ciéling; for they fóund that up ón the plain Flóòr there was no living for'em. This spoil'd poor Pús's Spòrt, unléss she could find a way to trepán them dówn agáin. So she léapt up to a Pin that was driven into the Wall, and there hung like a Pólez-Cat in a Wárrén, to amúse them. The Mice táking Nótice of this rejoiced heartily, and were géing to their old Habitátiön, but

were suddenly withhéld by an old grey bearded Móuse, that smók'd Pús's Désign, and Stretching óut his Neck, to leárn the Truth of the Mátter, soon fóund hów 'twas Ah, says he áloud, you may hang there till your Héart akes withín you; for if you were but a Dish-Clóut, as you are counterféiting Knave of a Cat, heres not à Créature will come néar you.

Móral. Let no Man lay himself at the Mércy of a known Enemy únder any shew or Preténce whatsoéver; for he fórfeits his Discrètion, éven though he shoúld háppen to save his Cárcass, and his Fórtune.

IX. A Boy and a Snake.

A Boy was gróping for Eels, and laid his Hand upón a Snake, but the Snake, finding it was pure Simplicity, and not Málice, admónish'd him of his Mistáke; Keep your self well while you are well, says the Snake; for if you méddle with me, you'll catch a Tártar, and have Cause to repént your Bárgain.

Móral. 'Tis the Inténtion, mórally Spéaking, that makes the Actiön good or bad, and éven

even Brutes themselves will put a Difference betwixt Harms of ill Will and Mischance.

X. A Fowler and a Partridge.

A Fowler had taken a Partridge, and the Bird offer'd herself to decoy as many of her Companions into the Snare as she could, upon Condition that he would give her Quárter. No, says he, you shall dye the ráther for that véry Réason, because you would be so base as to betray your Friends to save yourself.

Móral. *Of all scandalous and lewd Offices, that of a Tráytor is certainly the básest for it undermines the véry Foundations of Society.*

XI. A Hare and a Tortoise.

What a dull héavy Créature, says a Hare, is this same Tortoise! And yet, says the Tortoise, I'll run with you for a Wáger. 'Twas done and done, and the Fox, by Consent, was to be the Judge. They started together, and the Tortoise kept jógging on still 'till he came to the End of the Còurse. The Hare lay'd himself down about Mid-Way, and took a

Nap; for, says he, I can fetch up the Tortoise when I please: But he overslépt himself it seems, for when he came to wake, though he scudded away as fast as his Heels would carry him, yet the Tortoise got to the Pòst before him, and won the Wáger.

Móral. *Up and be dóing, is an édifying Text; for Action is the Bus'ness of Life, and there's no Thóught of éver còming to the End of our Jòurney in Time; if we sleep by the Way.*

XII. Two Frogs that wanted Wáter.

Upon the drying up of a Lake, two Frogs were forced to quit, and to seek for Wáter elsewhere. As they were upon the Scárch, they discovered a véry deep Well. Come, says one to t'óther, let us éen go dówn here, without lóoking ány fúurther. You say well, says her Companion; but what if the Wáter should fail us here too! hów shall we get óut ágain.

Móral. *Hásty Résolutions are séldom fórtunate, and it is a Piece of nécessary Prúdençe for a Man, before he resolves ány*

any Thing, to consider what may be the consequence of it 'Tis good Advice to look before you leap.

XIII. A Dog and a Cock upon a Journey.

A Dog and a Cock took a Journey together. The Dog kennell'd in the Body of a hollow Tree, and the Cock roosted at Night upon the Boughs. The Cock crow'd about Midnight, at his usual Hour, which brought a Fox that was abroad upon the hunt, immediately to the Tree; and there he stood licking of his Lips, at the Cock, and wheedling him to get him down. He protested he never heard so angelical a Voice since he was born, what would not he do now, to hug the Creature that had given him so admirable a Serenade! Pray, says the Cock, speak to the Porter below to open the Door, and I'll come down to ye: The Fox, not suspecting any Fraud, did as he was directed, and the Dog, who had waited 'till now, presently seized and worry'd him.

XIV. A Wolf and a Kid.

A Wolf spy'd out a straggling Kid, and pursu'd him. The Kid found that the Wolf was too nimble for him, and so turn'd and told him: I perceive I am to be eaten, and I would die as pleasantly as I could: wherefore, pray, seeing I know of your great Skill in Music, give me but one Touch of your Pipe before I go to Pot. The Wolf play'd, and the Kid frisk'd it, 'till the Sound of the Pipe brought the Shepherd's Dogs in upon him. Well, says the Wolf, this 'tis when People will be meddling out of their Profession. My Business was to play the Butcher, not the Piper.

The Moral of the two Fables above. *The main Business of the World is Nothing but Sharping, and putting Tricks upon one another by Turns, and when a crafty Knave is infatuated, any sly Wretch may put Tricks upon him; wherefore let none presume too much on his own Strength, either of Body or Mind; but consider within himself, that Heaven takes Part with the Oppressed; and that*

that Tyrants themselves are upon their Behaviour to a superiour Power.

XV. A Bat, a Brámble and a Cormorant.

A Bat, a Brámble, and a Cormorant, éntred into Covenants with Articles, to join Stocks, and trade in Pártnership togéther. The Bat's Adventure was réady Moneý that he took up at Interest; the Brámble's, was in Clòaths, and the Cormorant's in Brás. They put to Séa, and so it fell out, that Ship and Goods were bòth lost by Strefs of Wéather: But the three Merchants by pròvidence got safe to Land. Since the Time of this Miscárridge, the Bat néver stirs abróad 'till Night, for Féar of his Créditors. The Brámble lays hòld of all the Clòaths he can come at, in Hope to light upon his òwn agáin: and the Cormorant is still sauntering by the Séa-side to see if he can find ány of his Brás cast up.

Moral. The Impréssion of ány Nótáble Misfortune will còmonly stick by a Man as long as he lives; the same

may be remarked of ill Hábits and Cústoms.

XVI. Two Trávellers, and Pròvidence.

There were two Men togéther upon a Jòurney, of véry differing Húmours; one of them went slúgging on, with a thóusand Cares and Tróubles in his Head, excláiming óver and óver, Lord, what shall I do to live! T'óther jógged mérrily áway, and left his Mátters to Pròvidence and Good Fórtune; well Bróther, says the sórrowful Wight, Hów can you be so frélick nów? As I am a Sinner, my Heárt's e'en réady to breák for Féar I shoúld want Bréad. Come, come says t'óther, fall Back, fall Edge, the Résolútion's táken, and my Mind's at Rest. What Résolútion, says his Compánion? why a Résolútion, says he, to make the best Shift I can, and commít my sèlf to Héaven for the Rest. Ay, but for all that, says t'óther agáin, I have knòwn as résolute Péople as yourself, that their Cónfidence has decéived them in the Conclúsió; and so the poor Man fell into anóther

ther Fit of Dóubting and Mú-
sing, 'till he stárted out of it
all on a súdden; Good Lord,
says he, what if I shoúld
fall blind! And so he walk'd
a good Way befóre his Com-
pánion with his Eyes shut,
to try hów 't wóuld be, if
that Misfórtune shoúld befál
him. In this *Interim* his
Féllow-Tráveller, that fól-
low'd him, fóund a Purse of
Móney upón the Way, which
made good his Dóctrine of
léaving Things to Próvidence;
whereás the óther mis'd that
Encóunter, ás a Púnishment
of his Distrúst; for the Purse
had been his, if he had not
put himsélf out of Condítion
of séeing it.

Móral. *He that commits
himself to Próvidence, is sure
of a Friend in time of Need;
While an ánxious Distrúst of
the Divíne Góodness makes a
Man more and more unwórthy
of it; and míserable befóres
hand, for féar of béing so
áfterward.*

XVII. An Ape and a Dólpfin.

Péople were úsed in the
Days of óld, to cárry game-
som Púppies and Apes with
'em tó Séa, to pás away
the Time withál; Nów there

was one of these Apes, it
seems, a-bóard a Vésseľ that
was cast away in a véry great
Storm. As the Men were
pádling for their Lives, and
Mr. Ape for Cómpany, a
cértain Dólpfin that took
him for a Lad, got him upón
his Back, and was máking
tówáreds Land with him. He
had him ínto a safe Róad cal-
led the *Pyraus*, and took
Occásion to ask the Ape whé-
ther he was an *Athénian* or
not? He tóld him Yes, and
of a véry áncient Fámily
there. Why then says the Dól-
phin, you know *Pyraus*. Oh!
excéedingly well says t'óther,
táking it for the Name of a
Man, why *Pyraus* is my véry
partícular good Friend. The
Dólpfin upón this, had such
an Indignátion of the buffóon
Ape, that he gave him the
Slip from betwéen his Legs,
and there was an End of my
very good Friend, the *Athé-
nian*.

Móral. *Brággíng, Lying,
and Preténding, has cost mány
a Man his Life and Estáte.*

XVIII. A Swállow and a Cròw.

Upón a Dispútel betwíxt a
Swállow and a Cròw, which
was the greater Beauty of
the

the two: Yours, says the Cròw, is only a spring-Beauty, but mine lasts all the Yéar ròund.

Moral. The gréatest of témporal Blíssings, are Health, and long Life; and the móst dúrable of good Things must consequently be the best.

XIX. An Ant and a Pígeon.

An Ant dropt, unlúckily, into the Wáter as she was drínking at the síde of a Brook. A Wood-Pígeon took Píty of her, and threw her a líttle Bóugh, to lay hòld on. The Ant sav'd her sèlf on one of the Léaves, and by the rípling of the Wáter, got safe on Shore. In that véry Instant, she spies a Féllow with a Bírding-Piece, máking a Shoot at her Deliverer the Pígeon. Upón this Discóvery, she présently runs up to him and stings him. The Fówler starts, and breaks his Aim, and awáy flies the Pígeon óut of Sight.

Moral. All Créatures have a Sense of good Offices, and Próvidence it self takes Care, where óther Méans fail, that they may not pass unrewarded.

XX. A Gnat challenges a Liòn
As a Liòn was blústering

in the Fórrest, up comes a Gnat to his véry Béard, and énters into an Expostulátion with him upón the Points of Hónour and Coúrage. What do I válué your Teeth, or your Claws, says the Gnat, that are but the Arms of éz very Bédlam Slut? As to the Máttér of Résolútion, I defy ye to put that Point immédiately to an Issue. The Liòn being blinded with Anger accépted the Chállenge. So the Trúmpets sòundéd, and the Cómbatants énter'd the Lifts. The Gnat charg'd into the Nóstril of the Liòn, and there twinge'd him 'till he made him róar, and tear himsèlf with his ówn Paws. And in the Conclúsiòn he máster'd the Liòn. Upón this, a Retréat was sòundéd, and the Gnat flew his Way: But by ill-hap struck in a Cóbweb, where the Víctor fell a Prey to a Spíder. This Disgráce went to the Héart of him, áfter he had góttén the bétter of a Liòn, to be wórstéd by an Insect.

Moral. No man how pówerful so éver bught to engúge in a Quárrél with an Adversary, whose Súbtíltý, or Advántages are not as well known

to him as his Want of Strength, seeing we are furnished with Examples of a Lion's being mastered by a Gnat, and that thirteen Men in the Castle of ODIAM not only outbraved and detained LEWIS with all his mighty Army but even forced him to ratify their own Conditions.

XXI. Jupiter's Wedding.

When the Toy had once taken Jupiter in the Head to enter into a State of Matrimony, he resolved for the Honour of his celestial Lady, that all the whole World should keep a Festival upon the Day of his Marriage, and so invited all living Creatures, Tag, Rag and Bobtail, to the Solemnity of the Wedding. They all came in very good Time, saving only the Tortoise. Jupiter told him, 'twas ill done to make the Company stay, and ask'd him, why so late? Why truly, says the Tortoise I was at Home in my own House, and Home is Home let it be never so homely. Jupiter took it very ill at his Hands, that he should think himself better in a Ditch, than in a Palace, and so he pass'd this Judgement upon him;

G 2

that since he would not be persuaded to come out of his House upon that Occasion, he should never stir abroad again from that Day forward, without his House upon his Back.

Moral. *There's a Retreat of Sloth and Affectation, as well as of choice and Virtue; and a Beggar may be as Proud, and as Happy too in a Cottage, as a Prince in a Palace.*

XXII. Seamen praying to Saints.

A Gentleman being in a Boat on his Way from Genoa to Leghorn, there arose a terrible Tempest, so that there was little Hopes of coming to Land alive left. His fellow Passengers hereupon fell to praying each to his Country Saint. *Have a care Gentlemen,* says he, *what you do; for what if we should All be drown'd now before the Messenger can get Audience? would it not be better, without going so far about, to pray to him that can save us without Help?* Upon this, they turn'd their Prayers jointly to God himself, and the Wind falling they all arrived safe in the Port they were bound to.

Moral.

Moral. *The shortest, and surest Way of doing Bús'ness is best.*

XXIII. A Woman and her two Daughters.

A Woman that had two Daughters, bury'd one of them, and Mourners were provided to attend the Fúneral. The Surviving Daughter wonder'd to see Strangers so much concern'd at the Loss of her Sister, and her nearest Relations so little. *Pray Mòther, says she, What's the Réason of this? Oh, says the Mòther, we that are a-kin to her, are néver the better for Crying, but the Strangers have Mòney for't*

XXIV. A Son singing at his Mòther's Fúneral.

There was a good Man that follow'd his Wife's Bòdy to the Grave, wéeeping, and wailing all the Way he went, while his little Son follow'd the Corps singing. Why Sirrah, says the Father, you should howl, and wring your Hands, and do as I do, ye Rògue you; and not go *Sol Fà-ing* it about like a Mad-Créature. Why Fàther, says he, *you give the free School Mòney to sing, and will you be angry with me for gíving ye*

a Song gràtis. Well, says the Fàther, but that which may become the School-bóys will not nów become you. 'Tis their Office to sing; but it is your Part to cry.

Móral of both Fables. *Mourners are as mércenary as common Próstitutes; they are at his Sérvíce that gives them móst: And whether we go to our Graves sniveling or singing, 'tis all but accòrding to the Fàshion of the Còuntry, and meer Form.*

XXV. Mice, Cat and a Bell.

There was a dévilish fly Cat it seems in a cèrtain Hóuse, and the Mice were plàgu'd with her at évery turn, that they were oblig'd to call a Còurt, to advíse upón some Way to prévent béing surpríz'd. If you'll be rul'd by me, says a Member of the Bóard, there's nóthing like hánging a Bell about the Cat's Neck, to give Wàrning before hand, when Puss is a còming. They all look'd upón't as the best Contrívance that the Case wóuld béar: well, says anóther, and nów we are agrée'd upón the Bell, say who shall put it about the Cat's Neck. At this they were all struck dumb, and

none

none being found to undertake the Exploit, the Expedition fell to the Ground.

Moral. *The boldest Talkers are not always the greatest Doers: And tho' we never want Advisers and Councillors in Matters of the greatest Hazard; yet let the Reason be never so clear we are still at a Loss for an Instrument to put dangerous Projects in Execution.*

XXVI. A Country-man and Hercules.

A Carter that had laid his Waggon fast in a Slough, stood gaping and bawling to as many of the Gods and Goddesses as he could muster up, and to Hercules especially, to help him out of the Mire. Why ye lazy Puppy you, says Hercules frowning, lay your Shoulder to the Wheel, and prick your Oxen first, and Then's your Time to pray. Are the Gods to do your Drudgery, d'ye think, and you lie bellowing with your Fingers in your Mouth?

Moral. *Men in Distress must work as well as pray, they shall be never the better else; for the divine Goodness never fails those that depend upon it, provided, that according to the Advice of Hercules to*

the Carter, they put their own Shoulder to the Work.

XXVII. A Lion, Ass and Fox.

There was a hunting Match agreed upon betwixt a Lion, an Ass, and a Fox, and they were to go equal Shares in the Booty. They ran down a brave Stag, and the Ass was to divide the Prey; which he did very honestly and innocently into three equal Parts, and left the Lion to take his Choice: who never minded the Dividend; but in a Rage worry'd the Ass, and then bad the Fox divide; who had the Wit to make only one Share of the Whole, saving a miserable Pittance that he reserv'd for himself. The Lion highly approv'd of his Way of Distribution, but prithee Reynard, says he, who taught thee to carve? Why truly, says the Fox, I had an Ass to my Master; and it is his Folly made me wise.

Moral. *There must be no Sharers in Sovereignty. Court Conscience is Policy. The Folly of one Man makes another Man wise; as one Man grows rich upon the Ruins of another.*

XXVIII. Asses to Jupiter.

The Asses found themselves

once so intôlerably opprésed with crûel Mâsters, and héavy Búrdens, that they sent their Ambássadours to Júpiter, with a Petition for Redrés. Júpiter found the Request unréasonable, and so gave them this facétious Answer, "*That húman*
„ Society could not be preserved
„ without carring Burdens
„ some way or ôther, so that if
„ they would but join, and
„ piss up a River, that the
„ Búrdens which they now carring
„ by Land might be carring
„ by Wáter, they should be eas'd
„ of that Grievance." This set them all a Píssing immédiate-ly, and the Húmour is kept up to this véry Day, that when éver one Ass písses, the rest, tho' néver so mány, shall piss for Cómpany.

Móral. 'Tis the úttermost Degrée of Mâdness and Fólly, to appeal from Próvidence and Náture: And Góvernment can no more subsist without Subjéction, than the Múltitude agrée without Góvernment. And the Dúty of obéying is no less of divíne Appóintment, than the Authó-
 rity of Commâding.

XXIX. A trústy Dog and his Mâster.

The Mâster of a Fâmily that

had, as he thought, a véry good condition'd Dog; cóming home from his Bús'ness once, found a Crádle overtúrn'd; the Dog's Móuth all Bloódy, and his òwn Child míssing. He draws his Swórd immédiate-ly and kills the Dog, upón a Presúmption that he had wórry'd the Child, without ány Regârd to his try'd Fidélity, and without allówing himsélf one Móment of Time for a sécond Thóught. Upón a fârther Enquýry, he found the Truth of the Máter to be this: The Child béing left alóne in the Crádle, there was a Sérpent wínding it sélf up the side on't, to destróy the Child. The Dog béing on the watch, léaps upón the Sérpent, and téars it to Piéces; but in the Scúffle, the Crádle was overtúrn'd; Upón the táking up of which, the Mâster found his Child alive únder it, and the Sérpent dead, which, upón Refléction, convínç'd him of the míserable Temérity of his Mistáke.

Móral. The Repéntance of a whole Life, is not súfficient to atóne for the Miscárridge of one rash Actiôn. Anger without Cónsératiôn béing little better

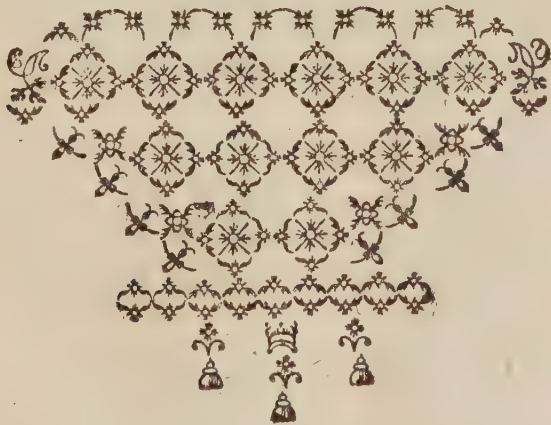
better than a downright Madness; it makes us take Benefits for Injuries, it confounds Truth and Falshood; and we have but too too many Instances of Outrages committed on the Persons of our best Friends, upon a false Perswasion of their being our mortal Enemies.

XXX. The Bees and Drones.

There was a Controversy betwixt the Bees and the Drones about some Honey-Combs that were found in a hollow Oak. They both laid Claim to 'em, and a Wasp was to be Judge, as one that understood the Matter. Upon the Tryal of the Cause, they seem'd both to stand fair for't,

as being of the same Size, Make and Colour. Now, says the Wasp, I am upon my Oath, and therefore let me see them work their Combs, and fill 'em here before me in the Court, and I shall be then better able to understand the Merits of the Cause. The Drones would not agree to't, and so the Verdict went for the Bees.

Moral. Pretences go a great way in the World with Men that will take fair Words and magisterial Looks for current Payment: But the short and the certain Way of bringing the Cause to a fair Issue, is to put the Pretenders to the Test of doing what they say.

STORIES

STORIES MORALIZED.

I. The Magnanimity of Caratacus,

CARATACUS a King of *West Brittain* having withstood the Róman Armies nine yéars, Was at length vāquished, and by the Tréachery of his Nèighbour *Carthismandua* Queen of the *Brigāntes* delivered into the Hands of the Rómans, who, in a triúphant Manner, with his Wife, Daughters and Bróthers, presented him to the Emperor *Cláudius* in the View of the whole cíty of *Rome*, who were assémbled as to see a nótable Spéctacle. His Relátions in most súppliant Manner begg'd for their Lives but *Caratacus* nèither hánging dówn his Head, nor óffering to crave Mércy, approached Cæsar's Tribúnal and accósted him thus: "If my Moderátion in Prospérité had been as gréat as my Nobility and Fórtune, I had come ráther as a Friend into this Cíty, than a Cáptive: nèither wóuldst thóu, Cæsar, have disdáined to have received me with Cónvants of Péace, béing descénded of áncient Progénitors, and commánding óver mány Nátions. My présent Lot, as it is to me Dishónorable, so it is to thee magníficent. I have had Hórses, Men, Arms and Wealth: what Márvel is it if unwíllingly I have lost them? For if yóu will command all Men, it fólloweth that all Men becóme Bond-men. If présently I had yíelded and been delívered into thy Hands; nèither my Fórtune, nor thy Glóry had been renóuned; and Oblívion wóuld have sólowed my Púnishment. But if thóu keep me alive, I shall be for éver an Exámple of thy Clémency." Háving spóken these Words, Cæsar párdoned him, and all his Fámily; And béing unbóund, they all did their Réverence likewise to *Agrippína* the Empress, who sat alóft in anóther high Chair, and gave her the like Práises and Thanks, as they had gíven the Prince. After this the Lords of the Sénate béing cálléd togéther, they made long and glórious Discóurses tóuching *Caratacus'* Captivity:

vity: affirming it to be no less honourable than when *P. Scipio* showed *Syphax*, King of *Numidia*, unto the People, and *L. Páulus Pérseus* King of *Macedonia*; or if any éther had exhibited to the View of the Póple, Kings vánquished and overcómé. TACITUS.

Moral. *Virtue shall néver fail of a Rewárd in the Conclusion.*

II. The Generófity of *Scípio*.

YÓUNG *Scípio* was at four and twénty Yéars of Age a Man of cónsummate Wísdóm; and althó' his wárlíke Atchíevements térrified his Enemies, yet he made still gréáter Cónquests by his Vírtnue than by his Válour. For as they bróught to him the Wife of *Mando* a Spánish Prince, with two of her Niéces extrémé beautíful, he sent them back with these fine Words; "That it not ónly becáme his own, and the Róman Póple's Intégrity not to víolate any thing sácred; but besídes the Regárd he had for them, obliged him to do them Jústice; sínce in their Misfórtune they had néither forgót themsélves, nor their Hónor." And háving done the same to anóther Spánish Prince, whose Wife, a Wóman still more accómplisht in her Beautý than the óther, had been présenté to him, he sent her back to her Húsbánd with a gréat Sum of Móny which was óffered him for her Ránsóm. This Prince híghly pléased with such an unlóok'd for Fávour, prócláimed thro' all the Land, "That á God-like yóung Róman was come ínto *Spain*, who made hímsélf Máster of all, not so much by the Pówer of his Arms, as of his Vírtnue and obligíng Náture."

Móral. *Arms and Violence may subdúe and hòld Men's Bódys in Subjéction, but 'tis Clémenty and Generófity that captivate their Sòuls.*

III. The Wísdóm of *Tháles*.

Tháles the *Mílesian*, one of the séven wíse Men of *Gréece*, being ásked what was the óldest Thing? He ánswered, *God*, because he has been for éver; what was the

H

hánd-

handsomest Thing? he said, *the World; because it is the Work of God; what the largest Thing? Place; because it comprehends every Thing besides; what the most convenient? Hope: because when all other Things are lost that remains still; what the best Thing? Virtue: for without it nothing that is good can be said or done; what the quickest? a Man's Thoughts; because in one Moment they run over all the Universe; what the Strongest? Necessity; because it surmounts all other Accidents; what the easiest? to give Council; what the hardest? to know ones self; what the wisest Thing? Time; because it brings all Things to pass.*

Moral. We learn from hence the Excellency of Wisdom, which not only makes Men immortal after Death; but even places them in the Dignity of Oracles, whilst living.

IV. The Piety of King Canute.

King Canutus walking on the Sea Sands near to Southampton was by his flattering Followers called King of Kings, the mightiest that reigned far and near, that both Sea and Land were at his beck, and other such like Court Expressions: But these Speeches put the pious King in Mind of the infinite Power of God, by whom Kings have and enjoy their's, and therefore he made this Demonstration to convince them of their Flattery: He took off his Cloak, and wrapping it round together, sat down upon it near to the Sea, that then began to flow, saying aloud, *Sea I command, that thou touch not my Feet:* But he had no sooner spoke the Word, but the surging Wave dashed him. He then rising up, and retiring back, said, "Ye see now
 „ my Lords, what good Cause you have to call me a King
 „ of Kings, and Lord over all things, that am not able
 „ by my Command to stay one Wave: no mortal Man
 „ doubtless is worthy of such an high Name, no Man
 „ hath such Command, but one King, which ruleth all:
 „ Let us honor him, let us call him King of Kings, and
 „ Lord of all: let us not only confess, but also ardently
 „ profess him to be the Ruler of the Heavens, Earth and
 „ Seas.

Moral.

Moral. *A Reproof has more Effect when it comes by a side Wind, than if it were levelled directly at the very Vice or Person.*

V. The Continency of *Vivaldus*.

There was one *Luckinus Vivaldus*, that fell desperately in Love with a Lady of *Génoua*; a Woman well-born, and of a most exquisite Beauty: but yet more illustrious still, for her Modesty, and Virtue. It so fell out, that the Husband of this Lady was taken at Séa by Pyrates, with his whole Fortune on board, and carry'd away into Slavery: while the poor Lady was left helpless behind; with several small Children upon her Hands, and not one Penny to maintain them, and where there's no Money there's no expecting to find a Friend. In the Depth of this dreadful Distress, she with a heavy Heart went privately to *Luckinus*, and casting herself at his Feet, she discharg'd her very Soul to him in a rueful Lamentation to this Effect. "Luckinus, says she, I was once in hope, to have gone untainted to my Grave, Body and Soul; but my cross Stars, I perceive, will have it otherwise: for I am brought into so desperate a State, that, with what Horror, and Reluctancy so ever, I must either Sacrifice my Honor; or my poor Children: and the Tenderness of a Mother, I find, has overcome the Consciencious Nicety of the Scruple. My present Business with yourself, is only to tell you, that I am now ready to entertain the Conditions you once offer'd me, upon your own Terms; and entirely to deliver-up my Person, and Fame, to your Generosity, and Mercy." This was managed with so divine and moving a Grace, that it made the young Man forty thousand Times more in Love with her than ever he was. There appeared also such a Dignity in the Manner of it, that, at the same Time, it both enflam'd his Passion, and kept it in a reverential Aw too, by the Veneration it gave him for so innocent a Goodness.

Upon this Change of Mind, *Luckinus*, with Tears in his Eyes, and his Hands lifted up to Heaven, brake forth

H 2

into

into this pious Ejaculation: "the Divine Purity forbid, says he, that ever I should be so great a Villain, as to think of corrupting so heavenly a Creature, by making an Advantage of her deplorable Necessities, to her everlasting Ruin. No, no, says *Luckinus* raising her, no such Thing shall ever be said of me; and for your own Part, Madam, whatever I have formerly offer'd you for the Blessing of your Embrace, shall be now doubled, out of the Réverence I have for your Virtue." With these Words, he left her, without giving her Time to frame an Answer, and went to his Wife, whom he made both his Confident and Agent, in the Intrigue. Nay, and to silence even Calumny it self too, whatever he did for the unhappy Mother, and her distressed Children, past through the Hands of his own Lady.

Moral. Tho' we can not always bridle our Passions, yet when the Object be thus reduced, and Possessor of a Soul so magnánimous, it turns Lust into Pity, and an unlawful Love into Generosity.

VI. The Constancy of *Constantia*.

There was a Tréaty of a Match in the isle of *Lipara*, betwixt a young Couple; *Martuccio Gomitto*, and *Constantia*, by Name, but the Father of *Constantia* brake it off, with a contemptuous Reflexion upon the Man for his Poverty. This Affront went so near the Heart of *Martuccio*, that he got himself a Boat and a Crew, and so put to Sea upon Adventure, with a Vow never to see his Country again 'till he should have made himself Considerable in the World: He had not traded long, before he struck into a competent Fortune, but he went on so long, grasping at more that in the end he lost all he had gotten, in an Encounter with Turkish Pirates, that sunk his Ship, and carry'd *Martuccio* himself a Prisoner to *Tunis*.

Ill News, they say, flies apace, and the Rumour of this Disaster came presently to *Lipara*, where *Constantia*, upon the Tidings, got privately into a little Boat, and in
the

the Transport of an ungovernable Despair, set the Boat a-drift, and made out to Sea with it; laying herself down at her Length, and at the Mércy of the Waves. Providence, in short, so order'd the Matter, that the Boat was wásted, a-shóre by the Fávour of a géntle Gale, not far from *Súsa*, and about a húndred Léagues from *Túnis*; and this was the véry Níght áfter she embáarked.

A poor Wóman, as she was drying her Nets upón the Shore, took Nótice of a Bark únder sail towárd the Land, and no Bódy in it. Upón this, she went diréctly dówn to the Séa Side, and there did she find óur yóung Lády in the Bóttom of the Bóat, so fast a-sleép, that she had much a-dó to wake her. She look'd ábout her a little wildly at first, but cóming to her self by Degréés, and the Wóman finding by her Dress that she was a Christian, put séveral Quéstions to her in Látin, and so got from her by little and little, the Short of the Stóry. Nèither was the Lády herself less inquísitive on the óther Hand, to knòw where she was: And béing tòld that she was upón the Cóast of *Bárbary*, it went to the véry sòul of her to find her self at the Mércy of so unhóspitable a Péople. But the poor Wóman, to cómfort her what she cóuld, took the Lády, in pure Píty and good Náture, to a hómely Cóttagé of her ówn, where she gave her the best Enter-táinment the Habítation and her Cóndítion cóuld affórd. Upón this Occásion, she tòld the Lády that her Name was *Carapresa*, and for her Qvályity, and Búsiness, she was a Sérvant to a cértain Físherman. *Constantia*, finding her Hónor and Sásety in so good Hands, commítte herself whólly to the Advíce and Cónduct of this Wóman, who accórdingly took her into her partícular Care.

Pray give me Léave in the first Place, says *Carapresa*, to go back and look áfter my Nets, and I shall then wait upón you to *Súsa*, and put you into the Hand of a Sáracen Lády, that I am sùre will tréat you as her ówn Flesh and Bloúd. *Carapresa* did as she said, and the Lády bad Con-

stantia welcome, with all the Tenderness and Esteem imaginable. There were several Women at Work upon Embroideries, and other Curiosities, and not so much as one Man to be in the Company. But *Constantia*, in the mean Time, was list'd into the Family, and behaved herself to the perfect Satisfaction of the whole House.

In this *Interim*, there happen'd a War between the then King of *Tunis*, and a powerful Pretender to that Title, who was already in the Head of a mighty Army, to assert his Claim, *Martuccio* spake the Modish Tongue, and as he was talking of this Matter with one of his Keepers. *Well! says he, If I were to advise the King, he should certainly carry the Day.* This was handed about 'till it came to the King's Ear, and *Martuccio* was presently sent for, and consulted in't.

Sir, says *Martuccio*, the great Execution in your Way of Fighting, is by Bow and Arrows; so that if you can but make your Arrows useless to the Enemy, and their's serviceable to your self, the Work is done. *Right, says the King; if that were possible.* Why then with Submission, says *Martuccio*, let your Bowstrings be slender, and they will fit any Arrow; but then the Nock of your Arrow must be so strait, and little too, that a round, hard String will not receive them. By this Means your Arrows will be of no Use to the Enemy, and theirs advantageous to you. The King took the Council, and got the Victory by it, and *Martuccio* of a Slave became a Favourite; beside the Reputation he got for so memorable a Piece of Service.

Upon the Fame of this glorious Exploit, and of *Martuccio's* Preferment, *Constantia* was out of all Patience to know the Truth of Things, and so made the Saracen Lady her Confident in the Story of the Adventure, and of the passionate Desire she had to go to *Tunis* as soon as possible. The Lady took Boat with her immediately, and away to a Kinsman of hers upon the Place, and *Carapresa* along with her. Upon her Arrival at *Tunis*, she found out

Mar

Martuccio himself, where she told him the first News of his Mistress, and brought the two Lovers together. The Tendernesses that naturally pass upon Surprizes of this Quality, are only to be expressed by those that feel them.

But to conclude; when they had poured out their Hearts one to another, the History of this Amour was carry'd to the King, who was so sensibly moved with the Providence of that Deliverance, and the generous Conduct of their Affections, that he made them both rich Presents, gave them Leave to marry after their own way, and a Pass for *Lipara*, where they were received with all Joy and Magnificence, and the Marriage completed in Form with the due Rites and Solemnities; neither were the new-marry'd Couple wanting in any Respect of Generosity, and Gratitude, to their obliging Benefactresses.

Moral, *Many governs the World with little or no Regard to Blood, Bravery or Merit. But a Great Mind surmounts all the Difficulties of a Cross Fortune; and that Providence turns all the Disasters, and Disappointments that attend glorious Undertakings to our Honor, and Advantage.*

VII. The Fidelity of Epaminondas.

Darius King of Persia sent Presents to the Valiant and Learned *Epaminondas*, General of the *Thébans*, with Design to tamper with him, which when this Noble Person perceived, he said to those that brought the Presents to him, "If *Darius* has a Mind to be friends with the *Thébans*, he need not buy my Friendship: and if he has other Thoughts, then let him learn, he has not Riches enough to corrupt me; and so he sent them back.

Moral. *Fidelity is a most excellent Character, especially when accompany'd with Temptations. and therefore this Story may serve as an Emblem of the Foresight, Fidelity and Duty of a trusty Servant, on the one Hand, and of Flattery, Arts and Practices that are employ'd by evil Men to corrupt him on the other.*

VIII.

VIII. The Disinterestedness of the Romans.

THE Physician of *Pyrrhus*, King of *Epirus* that was passed over into *Italy* in order to subdue the *Romans*, having offered to *Fabricius*, the *Roman* General sent to repulse him, to poison his Master. *Fabricius*, detesting so horrid a Fact, sent back the Traytor's Letter to *Pyrrhus*, with these words, "Prince, Learn better for the future, how to choose both your Friends and Foes." To requite this Benefit, *Pyrrhus* sent back all the Prisoners, he had taken: But *Fabricius* received them only upon Condition that he would accept of as many of his, and writ to him: "Do not believe, *Pyrrhus*, I have discovered this Treachery to you, but of a particular Regard to your Person or Fame, but because the *Romans* shun base Stratagems, and will not triumph but by open Force!" Which so charmed the King that he came to an Accomodation with them, and soon after relinquished *Italy*.

Moral. *Honesty is ever the best Policy.*

IX. The Value of Learning.

Simónides was a learned Man, and an excellent Poët, especially in the Way of Panegyric, or Encómium. to the Honor of the great Men of his Age; insomuch that he made his Fortune by't. After some Time spent abroad, and a great Déal of Móny got by his Encómia upon the Héros of those Times, he put himself and his Tréasure aboard for his own COUNTRY again, in an old rotten Vessel. They fell into foul Wéather, and the Shíp miscarry'd. In the Húrry of the Shípwreck, while the Pássengers were at their Wit's End how to save that which they took to be of the móst Válué, *Simónides* was the only Man tht appeared unconcern'd, notwithstanding that his whole Fortune was at Stake in the Cárگو. One ask'd him why he did not look áfter his Goods. Why so I do, says he, for all the Goods that I prétend to, I have nów about me. In this Extrémity, some made a Shift to swim áshore; the greater Part sunk únder the Wéight of what they thought

to preserve; and in the mean time came in a Crew of Free-Bóoters, that rifled and stript those that scap'd. The Men that were páddling for their Lives, made a Pòrt, where by great Próvidence there liv'd a fémous Philósopher that was a pássionate Admirer, and a díligent Réader of *Simónides*, and his Writings. This Philósopher, upón the first Encóunter, fóund óut *Simónides* by his véry Discóurse; took him ínto his Hóuse, clóathed him, fúrnish'd him with Móny, provided him Sérvants, and put him ínto a Cón dítion in fine, to live in Hónor and Plénty. As *Simónides* was wálking the Streets a while áfter, he saw séveral of his Shípwreck'd Compánions bégging their bread from Dòòr to Dòòr, with a Certíficate of their Misfórtune. Well, says *Simónides*, and d'ye not find it true nów as I tòld ye, that a Man of Létters and of Intégrity, cárries all his Goods abóut him?

Móral. *A wise and a good Man cárries his Háppiness, in his ówn Breast; and that's a Háppiness too, that the úttermóst Málice of wícked Men, and of cross Fórtune can néver take áway. Let all Men of Hónor apply the Móral of this Hístory to their ówn Cómfort and Suppórt, and assúre themselves that Próvidence, éither in the Bléssing of a good Cónscience, or in that of a háppy Delíverance, will néver forsáke them.*

X. The Fórcé of a Wel-tímed Jest.

THERE was at Rome, in the Time of the Emperor *Augustus*, a poor *Greek* Póët who from time to time, when the Emperor went out of his Pálace présented him with a *Greek* Epigram; and tho' the Emperor took it, yet he néver gave him ány thng: on the contráry, háving a Mínd one Day to rídícule him and shake him off, assóon as he saw him cóming to présent him with his Vérse the Emperor sent him a *Greek* Epigram of his ówn Compósing, and writ with his ówn Hand. The Póët recéived it with Joy, and as he was réading of it, he shòwed by his Face and Géstures that he was míghtily pléased with it. After

he had read it, he pul'd out his Purse, and coming up to *Augustus*, gave him some few Pence, saying, „take „this Mōny, *Caesar*, I give it you, not according to your „great Fōrtune, but according to my Ability; had I more, „my Liberality would be greater. „ The whole Cōmpany fell a laughing, and the Emperor more than the Rest, who ordered him a hundred thousand Crōwns.

Moral. A pleasant Word or Action in Season is the making of many a Man's Fortune, but it must be cleverly, and discreetly managed then, with a punctual Regard to the Humour and Condition of the Person, and adapted to all the Circumstances of Time, Matter, and Occasion,

XI. The Fickleness of Fortune.

Sesostris King of Egypt having caused four of his Captive Kings, instead of Horses, to draw his triumphal Chariot, one of these four cast his Eyes continually upon the two foremost Wheels next him, which *Sesostris* observing, ask'd him what he found worthy of his Admiration in that Motion; to whom the Captive King answered, „That in those Wheels he beheld the Mutability of „all worldly Things; for that the lowest Part of the Wheel „was suddenly carried above, and became the highest, „and the uppermost Part was as suddenly turned downwards;” which when *Sesostris* had judiciously weighed, he dismiss'd those Kings from their Servitude.

Moral. No Man is to presume in Prosperity, or to despair in Adversity: for Good and Ill Fortune do as naturally succeed one another, as Day and Night.

XII. The Reward of Innocence.

AS *Italians* are famous for their Amours, so we find none of them less culpable than that carry'd on between *Ricciardo* and *Catharina*. *Donna Catharina* was a beautiful young Lady, the Hope and Comfort of her aged Parents, and full as good as she was handsome. *Ricciardo* was a Cavalier of Honor on the other hand, & had so fair a Reputation with the Father and Mother of this Lady, that he

was

was as free in the House with them as a Child of the Family. They were both well descended; and by the Frequency of Visits and Interviews, had contracted such an Agrément of Inclinations and Manners, that they thought they could not place their Affections better than mutually one upon another. It was very rarely, that they could get a private Word together, and their Time was so short too, that their Talk was rather *Hint* than *Discourse*. Such an Opportunity presenting it self to Ricciardo, *Well! Miss,* says he in a soft whisper as he passed by her, *I am dead if you do not love me. And that's my Case too,* says she, in the same Way of Mystery: *but how shall we meet? Do but you get Leave,* says he, *to lodge in the Garden-Gallery, and let me alone for the Rest.* And there the Dialogue broke off.

Catharina took Occasion next Day to tell her Mother that her Chamber did not agree with her; she was hot in it, and out of Order, for want of Rest. Now the Gallery-Chamber, she said, was open and airy, and the very Chirping of the Birds would be some sort of Relief to her, when she could not sleep. They reasoned the Matter a while, 'till her Mother promis'd to move her Father about it, and so she did, but the old Gentleman was so forward, and cross-grain'd, that there was no enduring him. *Here's a Stir indeed with a phantastical Blockhead,* says he, *as if the Girl could not sleep without a Fiddle.*

The Pevishness of this Reply kept Catharina waking the next Night, in good Earnest; and she fell so ill upon it, that the Mother press'd her Husband yet once more about it. *Why what are you a doing, my Déar,* says she, *We have but one poor Child in the World, you see, and that's to be cast away, it seems. What is it to us, I préthee, whether the Girl lies in one Chamber, or in another?* At this Rate she lay téizing of him, 'till at last, all in a Fret, *Well! says he, Young Lasses are like Watermen, they look one way, and row another. But if nothing else will serve, let but me have the locking of her up a Nights, and letting*

her out again next Morning, and you may e'en lodge her where you have a Mind.

Don Ricciardo understanding that his Mistress had gained her Point, mounted the Garden-Wall that Night, and soon got up to the Chamber Window, where he posted himself upon Duty 'till toward Break of Day, and then drew off again. This went forward, Night after Night, 'till at length, having quite overwatch'd themselves, they fell fast asleep, Hand in Hand, at the Window.

While they were in this Posture, in comes the Master of the House, before any of the Family were stirring, with the Tidings to his Wife, that his Daughter was turned Bird-Catcher, and had caught a Nightingale. Pray, my Dear, says he, come along with me now, and tell me if the Girl was not much in the Right to take the Gallery-Chamber for the better Sleeping-Room. This put the Mother into such a Freak, that the whole Town should have rung of the Story, if her Husband had not given a timely Stop to it. Come, Come, says the old Gentleman, some wiser than some. In such a Case as this, the less Noise the better. Here's an innocent Love carry'd on, without either Fraud, or Dishonor, the Attempt indeed is Capital to the poor Fellow, but on my Faith, I should be loth to take the Forfeiture. I see no Exception at all to the Young-Man, either in Matter of Tears, Blood, or Fortune; and for the Rest, what have we more to do, than to call a Priest immediately, and make a Match of it. The Wife was of the Husband's Opinion; And the Resolution was no sooner taken, but the young People a-wak'd in the greatest Confusion imaginable. There pass'd however some necessary Décencies of Supplication and Submission, to the Father and Mother, and all was afterwards made up by the solemnity of a formal Marriage, to the Satisfaction of all Parties.

Moral. This Story shows us the Rise, Progress, and Conduct of a virtuous, faultless Love: without any substantial Exception, either to the Parties, or the Management. The

Plot

Plot was innocent, and carry'd on within the Bounds of Modesty and Good-Manners: and after some pretty Harmless Turns in the Course of the Relation, here was a Match consummated at last to the Honor of the Proceeding, by the voluntary Consent of Parents.

XIII. The Event of a prudent Answer.

LEÖ, the Byzantine a Disciple of Pláto, and a very famous Philosopher, going to meet Philip King of Macedonia, who came with a great Army to invade his Country, asked him, Sir, why do you come to attack our City? because, said Philip, I am in Love with her; and am come to enjoy her. Ah! Sir, reply'd Léö, Lovers don't come to their Mistresses with Instruments of War, but of Music. This agreeable and witty Repartée so pleased Philip that he changed his Resolution, and leaving Byzantium at Liberty, passed on to other Conquests.

Móral, *A wise Word turneth away wrath, says Salomon, and the same holds good of a pleasant Word spoke in Season.*

XIV. The Goodness of Providence.

ARion a cunning Musician of Lesbos, was in great Favour with Periánder the King of Corinth, from whence he travelled into Sicily and Italy, where he gathered a great Mass of Money, by his Skill, and over and above the Good-Will and the Esteem of all People where-ever he came. From thence he put himself aboard a Corinthian Vessel, to go back again, after a while's Sailing he got an Inkling among the Ship's Crew of a Conspiracy to take away his Life. He discoursed the Mariners about it, and came in the End to this Composition; that if he would cast himself presently into the Sea, and let the Conspirators have his Money, there should be no further Violence offer'd to his Person. Upon this Agreement he obtained Liberty to give them only one Song before he leap'd overboard; which he did, and then plung'd into the Sea. The Seamen had no Thought of his ever coming up again, and so crowded away for their Port as fast the Ship could bear. But behold a

wonderful Providence, a Dolphin hearing the Music of his Lyre, was come under the Ship and seeing *Arion* sinking took him on his Back, and carry'd him off safe to an Island not far from *Córinth*, to which place he immediately got Boat, and presented himself before *Periander*, just in the Condition the Dolphin left him, and so told the Story. The King ordered him to be taken into Custody, looking upon him as an Imposter, but at the same Time caused Enquiry to be made after the Ship, and the Seamen that he spoke of, and to know if they had heard any thing of one *Arion*, where they had been? They said *Yes*, and that he was a Man of great Reputation in Italy, and of a vast Estate. Upon these Words, *Arion* was produced before them, with the very Harp and Cloaths he had on when he leaped into the Sea. The Men were so confounded at the Spectacle, that they had not the Face to deny the Truth of the Story, and so delivered themselves up to the King's Mercy.

Moral. Murder will out, and in Cases of this Quality, a guilty Conscience seldom fails to cooperate with divine Justice, (tho' Providence may have put by the Blow.) in the Punishing of the Criminal.

XV. Mérit Native of no particular Country.

THE famous Philosopher *Anacharsis*, who invented the Potter's Wheel, and did Greece other eminent Services, was by Birth a *Scythian*, tho' Brother to the King of that Country. one Day as a finical *Grécian*, who had no other Mérit than that of being born in Greece, looking upon him with Envy, reproached him with the Barbarousness of his Country; "I confess, reply'd the Philosopher smiling, that my Country is a Shame to me, but thou art the Shame of thy Country"

Moral. This may serve for a Lesson to all those shallow Wits who either envy or despise Strangers, méerly because they are Strangers; not considering that Learning, Wit and Mérit, are of all Countries.

F I N I S.

THE
ROYAL
ENGLISH-DANISH
GRAMMAR

VOLUME the THIRD.

or a VIEW of the
ENGLISH TONGUE
and
STYLE

set forth in exquisite Pieces of
DIVINITY, HISTORY, POETRY, &c.
from the best ENGLISH AUTHORS.

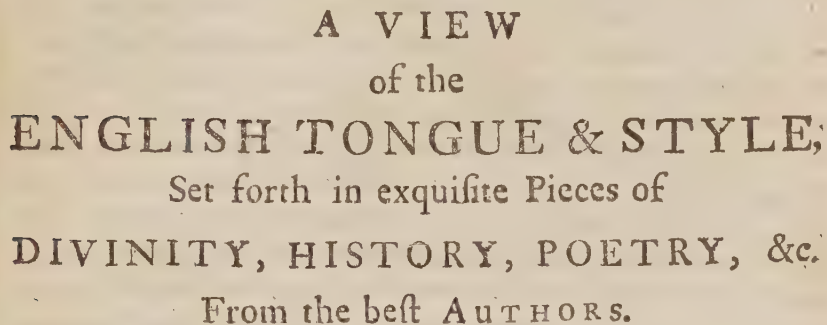
by
CHARLES BERTRAM, Φιλολόγος.

COPENHAGEN,

Printed for the AUTHOR, by L. H. LILLIE,
M, DCC, LIII.

<i>Sappho.</i>	163. 164.	<i>Tillotson.</i>	86.
<i>Shaftesbury.</i>	116.	<i>Virgil.</i>	36. 37. 100.
<i>Shakespear.</i>	95.		165.
<i>Steel.</i>	44. 45. 96.	<i>Wadskier.</i>	186.
<i>Stukeley.</i>	7.	<i>Waller.</i>	33.
<i>Swift.</i>	44. 58. 60. 64.	<i>Welsted.</i>	22.
	71. 80.	<i>Wicherley.</i>	142.
<i>Temple.</i>	168.	<i>Wilkins.</i>	1.

I. *Of the Holy Scriptures by Bishop WILKINS.*

 F we suppose GOD to have made any Revelation of his will to mankind, can any man propose or fancy any better way for conveying down to Posterity the certainty of it, than that clear and universal Tradition which we have for the History of the Gospel? And must not that man be very unreasonable, who will not be content with as much evidence for an *ancient Book or Matter of Fact*, as any thing of that nature is capable of? If it be only infallible and mathematical Certainty that can settle his mind, why should he believe that he was born of such Parents? Tis possible men might have combined together to delude him with such a Tradition.

he not as well think, that he was born a Prince and not a Subject, and consequently deny all duties of Subjection and obedience to those above him? There is nothing so wild and extravagant, to which men may not expose themselves by such a kind of nice and scrupulous incredulity.

Whereas if to the Enquiries about Religion a man would but bring with him the same candour and ingenuity, the same readiness to be instructed, which he doth to the study of human Arts and Sciences, that is, a mind free from violent prejudices and a desire of contention; It can hardly be imagined, but that he must be convinced and subdued by those clear evidences which offer them selves to every inquisitive mind, concerning the truth of the *Principles of Religion* in general, and concerning the *Divine Authority* of the *Holy Scriptures*, and of the *Christian Religion*.

II. *Of our Knowledge of the Existence of* a DEITY. by Mr. JOHN LOCKE.

THOUGH GOD has given us no innate *Ideas* of himself; though he has stamped no original *characters* on our minds, wherein we may read his *being*: yet having furnished us with those *faculties* our *minds* are *endowed* with, he hath not left himself without *Witness*; since we have *sence*, *perception* and *reason*, and can not want a clear *proof* of him, as long as we *carry* our selves about us. Nor can we justly complain of our *ignorance* in this great point, since he hath so plentifully provided us with the *means* to discover and *know* him, so far, as is necessary to the end of our being and the great concernment of our *happiness*. But though this be the most obvious *Truth*, that *Reason* discovers; and though its evidence be (if I mistake not) equal to *mathematical* certainty: yet it requires *Thought* and *Attention*; and the mind must apply

ply it self to a regular *deduction* of it from some part of our intuitive *knowledge*, or else we shall be as uncertain and ignorant of this, as of other propositions, which are in themselves capable of clear demonstration. To shew therefore, that we are capable of *knowing*, i. e. *being certain*, that *there is a GOD*, and how we may come by this certainty, I think we need go no farther, than ourselves, and that undoubted *knowledge* we have of our own *existence*.

§. 2. I think it is beyond question, that *man has a clear perception of his own being*; he knows certainly, that he exists and that he is *some thing*. He that can doubt, whether he be *any thing*, or no, I speak not to, no more than I would argue with pure *nothing*, or endeavour to convince *Non Entity*, that it were *some-thing*. If any one pretends, to be so *Sceptical*, as to deny his own *Existence*, (for really to doubt of it, is manifestly impossible) let him, for me, enjoy his beloved *happiness* of being *nothing*, untill hunger, or some other pain convince him of the contrary. This then, I think, I may take for a *Truth*, which every one's certain *knowledge* assures him of beyond the liberty of doubting *viz*: that he is *some-thing*, that actually exists.

§. 3. In the next place man knows by an intuitive certainty, that bare *nothing can no more produce any real Being, than it can be equal to two right angles*. If a man knows not, that *Non-Entity*, or the absence of all being, can not be equal to two right angles; it is impossible, he should know any *Demonstration* in *Euclid*. If therefore we know, there is some real *Being*, and that *Non-Entity* can not produce any real *Being*, it is an evident demonstration, that from *Eternity* there has been *something*; since what was not from *Eternity* had a beginning; and what had a beginning, must be produced by something else.

§. 4. Next it is evident, that what had its *being* and beginning from an other, must also have all that, which

is in and belongs to its *being*, from an other too. All the powers it has, must be owing to, and received from the same *source*. This eternal *Source* then of all being must also be the *source* and original of all *power*; and so this eternal *Being* must be also the most *powerful*.

§ 5. Again a Man finds in himself *perception* and *Knowledge*. We have then got one step farther; and we are certain now, that there is not only some *Being*, but some *Knowing* intelligent *Being* in the *World*. There was a time then, when there was no knowing *Being*, and when *Knowledge* began to be; or else there has been also a knowing *Being* from *Eternity*. If it be said, there was a time, when no *Being* had any *Knowledge*, when that eternal *Being* was void of all understanding: I reply, that then it was impossible, there should ever have been any *Knowledge*; it being as impossible, that things wholly void of *Knowledge*, and operating blindly, and without any *perception*, should produce a knowing *Being*, as it is impossible, that a *Triangle* should make it self three *Angles* bigger, than two right ones. For it is as repugnant to the *Idea* of senseless *matter*, that it should put into it self sense, perception and knowledge, as it is repugnant to the *Idea* of a *Triangle*, that it should put into it self greater *Angles*, than two right ones.

§. 5. Thus from the *consideration* of our selves, and what we infallibly find in our own constitutions, our *Reasons* leads us to the *knowledge* of this certain and evident *Truth*, that there is an eternal, most powerful and most knowing *Being*; which whether any one will please to call *God*, it matters not. The thing is evident, and from this *Idea* duly considered will easily be deduced all those other *attributes*, which we ought to ascribe to this eternal *Being*. If nevertheless any one should be found so senselessly arrogant, as to suppose *Man* alone knowing and wise, but yet the product of meer *ignorance* and *chance*; and that all the rest of the Universe acted only
by

by that blind *hap-bazard*: I shall leave with him that very rational and emphatical rebuke of *Tully*, *lib. II. de Leg.* to be consider'd at his leisure: *What can be more fillyly arrogant and misbecoming, than for a man to think, that he has a mind and understanding in him; but yet in all the universe besides there is no such thing? or that those things, which with the utmost stretch of his Reason he can scarce comprehend, should be moved and managed without any reason at all?* From what has been said, it is plain to me, we have a more certain knowledge of the *Existence* of a *GOD*, than of any thing, our senses have not immediately discover'd to us. Nay, I presume, I may say, that we more certainly know, that there is a *GOD*, than that there is any thing else without us. When I say, *We know*, I mean, there is such a *Knowledge* within our reach, which we can not miss, if we will but apply our minds to that, as we do to several other *enquiries*.

§. 7. How far the *Idea* of a most perfect *Being*, which a man may frame in his mind, does, or, does not, prove the *existence* of a *GOD*; I will not here examine. For in the different make of men's *tempers* and application of their *thoughts*, some arguments prevail more on one, and some on another, for the confirmation of the same *Truth*. But yet I think, this I may say; that it is an ill way of establishing this *truth*, and silencing *Atheists*, to lay the whole stress of so important a point, as this, upon that sole *foundation*; and take some men's having that *Idea* of *GOD* in their minds (for 'tis evident, some men have none, and some worse than none, and the most very different) for the only proof of a *Deity*; and, out of an over-fondness of that darling invention, cashier, or at least endeavour to invalidate all other *arguments*, and forbid us to hearken to those *proofs*, as being weak, or fallacious, which our own *existence*, and the sensible parts of the *universe*, offer so clearly and cogently to our *thoughts*, that I deem it impossible for a con-

sidering man to *withstand* them. For I judge it as certain and clear a *Truth*, as can anywhere be delivered; that *the invisible things of GOD are clearly seen from the Creation of the World, being understood by the things, that are made, even his eternal power and Godhead.* Though our own being furnishes us, as I have shewn, with an evident and incontestable proof of a *Deity*; and I believe, no body can avoid the *cogency* of it, who will but as carefully attend to it, as to any other *demonstration* of so many parts.

III. *The Nature of the DEITY in TRINITY* *conceived by the Strength of Reason.*

by Dr. WILLIAM STUKELEY. F. R. S.

A contemplative person, viewing and considering the world around him, is ravish'd with the harmony and beauty, the fitnesses of things in it, the uses and connexion of all its parts, and the infinite agreement shining throughout the whole. He must belye all his senses to doubt, that it was compos'd by a being of infinite power, wisdom and goodness, which we call God. But among all the most glorious attributes of divinity, *goodness* is preeminent. For this beautiful fabric of the world displays thro' every atom of it, such an amazing scene of the goodness and beneficence of it's author; that it appears to such contemplative minds, that his infinite power and wisdom were but as the two hands, employ'd by the *goodness* of the sovereign architect.

Goodness was the beginning, the middle, the end of the creation. To explain, to prove, or illustrate this topic, would be an affront to the common understanding of mankind. The sum of what we can know of him is, that he is good, essentially good. We are not more assured of the existence of the first being, than that he is good, *the good, goodness itself, in eminence.* He

is God, because he is good; which is the meaning of the Word in *Engliſh*, and in many other languages. This, in God almighty, is the attribute of attributes, the perfection of his all-perfect nature. He made and maintains thoſe creatures which he multiply'd to an infinite degree, the objects of his care and beneficence; thoſe great characters of ſupreme love, that render him deſervedly adoreable.

All poſſible perfections, both moral and natural muſt needs be inherent in this firſt and ſupreme being, becauſe from him alone they can flow. This is in one comprehensive word, what we call good. But good unexercis'd, unemploy'd, incommunicate, is no good; and implies a contradiction, when affirmed of the all-good being. Therefore it undeniably follows, there never was a time, never can be, when God was uſeleſs, and did not communicate of his Goodneſs

But there was a time before creation, before this beautiful fabric of the world was made, before even chaos itſelf, or the production of the rude matter, of which the world was made. And this time muſt be affirmed, not only as to material creation, but to that of angels and ſpiritual beings. Reckon we never ſo many ages, or myriads of ages, for the commencement of creation, yet it certainly began, and there was a time before that beginning. For, by the definition, creation is bringing that into being which was not before. There muſt have been a time before it.

Here then occurs the difficulty, of filling up that infinite gap before creation. Conſider the ſupreme firſt being ſitting in the center of an univerſal ſolitude, environ'd with the abyſs of infinite nothing, a chasm of imenſe vacuity! what words can paint the greatneſs of the ſolecism? what mind does not ſtart at the horror of ſuch an abſurdity? and eſpecially ſuppoſing this ſtate ſubſiſted from infinite ages.

'Tis

'Tis in vain to pretend, that a being of all perfections can be happy in himself, in the consciousness of those perfections, whilst he does no good to any thing; in the reflexive idea of his possessing all excellency, whilst he exerts no tittle of any one. This is the picture of a being quite dissonant to that of the All-good. And as the *Druids* would, without difficulty, judge, that there must needs be one only, self-originated first being, the origin of all things: so they would see the necessity of admitting one or more eternal beings, or emanations from that first being, in a manner quite distinct from creation.

That there ever was one eternal; self-existent, unoriginated being, is the very first and most necessary truth, which the human mind can possibly, by contemplation and ratiocination, obtain. Still by considering the matter intimately, they would find it impossible to conceive, that there should ever be a time, when there was but one being in the universe, which we call the first and self-originated being, possessing in himself all possible perfections, and remaining for endless myriads of ages, torpid, unactive, solitary, useless. This is a notion so abhorrent to reason, so contrary to the nature of goodness, so absolutely absurd, that we may as well imagine this great being altogether absent, and that there was no being at all.

This all the philosophers were sensible of, for good unexercis'd, that always lay dormant, never was put into act, is no goodness; it may as well be supposed absent, and even that there was no God. To imagine that God could be asleep all this while, shocks the mind, therefore it casts about, to remedy this great paradox.

Now it cannot be said of any part of creation, or of the whole, that God always did good to any created being or beings; for these are not, cannot be commensurate in time with his own being. Count backward never so long for the beginning of things, still there was a time prior

prior to this beginning of things; for eternal creation is an equal absurdity with an eternal absence of any being: where no part is necessary, to affirm the whole is a necessarily and self-existing being, is a mere portent of reason,

So we see, in every light, an absolute necessity of admitting a being or beings coeval with the supreme and self-originated being, distinct from any creation, and which must needs flow from the first being, the cause of all existence. For two self-originated beings is as much an absurdity as any of the preceeding.

But, as 'tis impossible that the act of creation should be coeval with the first being, what other act of goodness can be? For that being which is essentially good, must ever have been actively and actually so. To answer this great question, we must thus expostulate, as the prophet *Isaiah* does in the person of God, in his last chapter, when summing up the business of his prophetic office: "*Shall I bring to the birth, and not beget, saith Jehovah: Shall I cause to bring forth, and be myself barren, saith thy God?*" He is there speaking of the birth of the son of God in human form; but we may apply it in a more eminent degree, to the son of God in his divine nature; and as the *Druids* may well be suppos'd to have done. The highest act of goodness which is possible, even for the supreme being, is the production of his like, the act of filiation, the begetting of his son *Prov. VIII, 22.* "*The Lord begat me from eternity, before his works of old; (so it ought to be read) ver. 30. then I was by him, as one brought up with him (amoun in the original) and I was daily his delight, rejoicing always before him.*"

This is the internal divine fecundity of the fruitful cause of all things. Creation is external fecundity. The *Druids* would naturally apply the term generation, to this act of producing this person, or divine emanation from the supreme, which we are oblig'd to admit of: and to

affirm him coeval with the supreme. The difficulty of priority in time, between father and son, would easily be remov'd, by considering the difference between divine and human generation, the production of necessary and contingent beings.

If an artist produces an admirable and curious piece of mechanism, he is said to make it; if he produces a person or being altogether like himself, he is rightly said to generate that person, he begets a son, 'tis an act of filiation. So the like we must affirm of the supreme being generating another being, with whom only he could communicate of his goodness from all eternity, and without any beginning; or in scripture language, "*in whom he always had complacency*" This is what Plato means, "*by love being ancients than all the gods; that the kingdom of love is prior to the Kingdom of necessity.*" And this son must be a self-existent, all perfect being, equally as the father, self-origination only excepted, which the necessary relation or oeconomy between them forbids. If he is a son, he is like himself; if he is like himself, he is God; if he is God, an eternity of existence is one necessary part of his divine nature and perfection.

If the son be of the same substance and nature as the father, an eternity of being is one part of his nature; therefore no time can be assign'd for this divine geniture, and it must be what we call eternal. Or perhaps we may express it as well by saying, it was before eternity; or that he is coeval with the almighty father. In this same sense Proclus de patriarch, uses the word *ωγονισμός*, *praeternus*. For tho' 'tis impossible that creation, whether of material or immaterial beings, should be coeval with God; yet if the son be of the same nature with the Father, which must be granted, then 'tis impossible to be otherwise, than that the son of God should be coeval with the father.

If goodness be, as it were, the essence of God, then he can have no happiness but in the exercise of that Goodness. We must not say as many are apt to do, that he was always and infinitely happy, in reflecting upon his own being and infinite perfections, in the idea of himself. This is no exercise of goodness, unless we allow this idea of himself which he produces, to be a being without him, or distinct from himself; and that is granting what we contend for. A true and exact idea of himself is the *logos* of the ancients, the first born of the first cause. And this is the meaning of what the eastern and all other philosophers assert, "*that is was necessary for unity to make an evolution of it self, and multiply; it was necessary for good to communicate it self.*" There could be no time before then, for "*then he would be an imperfect unity, and may as well be termed a cypher, which of it self can never produce any thing.*" Agreeable to this doctrine, *Philo in II. de monarchiis*, writes, "*the logos is the express image of God, and by whom all the whole world was made.*" It would be senseless to think here, he meant only the wisdom of the supreme, the reason, the cunning of God, a quality not a personality.

What difficulty here is in the thing, arises merely from the weakness of our conceptions, and in being conversant only with ordinary generation. A son of ours is of the same nature as his father. His father was begat in time, therefore the son the like. Not so in divine generation. But as the father is from eternity, so is the son. This only difference there is, or rather distinction; the father is self-existent, and unoriginate; the son is of the father.

Further, we must remove, in this kind of reasoning, all the imperfection of different Sexes, as well as time, which is in human generations; and all such gross ideas incompatible with the most pure and perfect divine nature.

The whole of this our reasoning further confirms, that the son is necessarily existing. It was necessary for God

to be actively good always, and begetting his son was the greatest act of divine goodness, and first, necessarily. But the Word *first* is absurd, betraying our own imperfection of speech and ideas, when we treat of these matters; for there could be no *first*, where no beginning. And the very names of father and son are but relative and oeconomical; so far useful, that we may be able to entertain some tolerable notion in these things, so far above our understanding.

But tho' it be infinitely above our understanding, yet we reach so far, as to see the necessity of it. And we can no otherwise cure that immense *vacuum*, that greatest of all absurdities, the indolence and uselessness of the supreme being before creation.

From Dr. WM. STUKELEY's Abury, pag. 85. 86. 87. 88.

V. The Earl of ROSCOMON on the Day of Judgment.

1. **T**he Day of Wrath, that Dreadful Day,
Shall the whole World in Ashes lay,
As *David* and the *Sibyls* say.
2. What Horror will invade the Mind,
When the strict Judge, who would be kind,
Shall have few Venial Faults to find?
3. The last loud Trumpet's wond'rous Sound,
Shall through the rending Tombs rebound,
And wake the Nations under Ground.
4. Nature and Death shall, with Surprise,
Behold the pale Offender rise,
And view the Judge with conscious Eyes.
5. Then shall, with Universal Dread,
The sacred Mystick Book be read,
To try the Living, and the Dead.

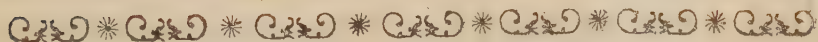
the

6. The Judge ascends his Awfull Throne,
He makes each secret Sin be known,
And all with Shame confess their own.
7. O then! What Interest shall I make,
To save my last important Stake,
When the most Just have cause to quake.
8. Thou mighty, formidable King,
Thou Mercy's unexhausted Spring,
Some comfortable Pity bring!
9. Forget not what my Ransom cost,
Nor let my Dear-bought Soul be lost,
In Storms of guilty Terror tost.
10. Thou who for me didst feel such Pain,
Whose precious Blood the cross did stain
Let not those Agonies be vain.
11. Thou whom avenging Pow'rs obey,
Cancel my Debt (too great to pay)
Before the sad Accounting Day.
12. Surrounded with Amazing Fears
Whose Load my Soul with Anguish bears,
I sigh, I weep: Accept my Tears.
13. Thou who wer't mov'd with *Mary's* Grief,
And, by absolving of the Thief,
Hast giv'n me Hope, now give Relief.
14. Reject not my unworthy Pray'r,
Preserve me from that dang'rous Snare
Which Death and gaping Hell prepare.
15. Give my exalted Soul a Place,
Among thy chosen Right-Hand Race;
The Sons of God, and Heirs of Grace.
16. From that Insatiable Abyfs,
Where Flames devour, and Serpents hiss,
Promote me to thy Seat of Bliss.
17. Prostrate my Contrite Heart I rend,
My God, my Father, and my Friend;
Do not forsake me in my End.

18. *Well may they curse their second Breath,
Who rise to a reviving Death.
Thou great Creator of Mankind,
Let Guilty Man Compassion find.*
-

VI. *The XXIII. Psalm as extant in the
Spectator No. 441. [Vol. VI.]*

1. **T**he Lord my Pasture shall prepare,
And feed me with a Shepherd's Care;
His Presence shall my Wants supply,
And guard me with a watchful Eye;
My Noon-day Walks he shall attend,
And all my Midnight Hours defend.
2. When in the sultry Glebe I faint,
Or on the thirsty Mountain pant;
To fertile Vales, and Dewy Meads,
My weary wand'ring Steps he leads;
Where peacefull Rivers soft and flow,
Amid the verdant Landskip flow.
3. Tho' in the Paths of Death I tread,
With gloomy Horrors overspread;
My stedfast Heart shall fear no Ill,
For thou, O Lord, art with me still;
Thy friendly Crook shall give me Aid,
And guide me through the dreadful Shade.
4. Tho' in a bare and rugged Way,
Through devious lonely Wilds I stray,
Thy bounty shall my Pains beguile:
The barren Wilderness shall smile
With sudden Greens and Herbage crown'd,
And Streams shall murmur all around.

VI. GEOGRAPHY.

The Description of the City of LONDON

by WILLIAM PARDON, Gent.

LONDON the principal or chief City of the *British* Empire, is one of the largest, richest, and most populous Cities in the World, and at this Time the adjacent Parts not only of its own immediate Suburbs, but *Westminster*, &c. are vulgarly called by the same Name. It is a Prodigy of Streets and Buildings, filled with the Palaces of its Kings, Queens, Princes, and Noblemen, as well as the great Houses of the Gentry, and common ones of its Tradesmen, together with a great Number of magnificent Churches, and publick Halls and Offices. It is said to be originally built 1107 Years before the Birth of *Christ*, and 350 before *Rome*. In the Time of the *Britains*, it was always the chief City of the *Trinobantes*, and the Royal Seat of their Kings. Under the *Romans*, it was governed by a Prefect, like *Rome* it self, who was sent yearly by the Senate to administer Justice to the Inhabitants. In after times it was under diverse Sorts of Laws, and its chief civil Magistrate at first was called a *Porta reeve*, which by King *Richard I.* was changed into a Bailiff, and by King *John* into Lord Mayor, as it still remains. *Henry III.* ordered not only the Mayor and Sheriffs to be chosen yearly, but also certain Persons to assist him, who were called Aldermen, were to be annually elected. But this proving inconvenient, in a few Years after the said King made the Office of Alderman to be perpetual during Life. *Anno 1224.* he granted to the Commonalty of the City of *London*, to have a Common Seal. In 1226. he further granted the Citizens the Liberty of free Warren, and that they should pass toll-free throughout *England*. King *Edward I.* ordered that the Mayor should be apparelled like the Aldermen; these with many other great Privileges,

b*

were

were granted them by sundry other Kings, which they enjoyed till the Year 1683. when by a *quo warranto* they were deprived of them all, and so remained till *Christmas*, 1688. when the Lord Chancellor Jefferies brought them their Charter again; but lest this Restitution should be defective, they procured an Act of Parliament 2. *William and Mary*, which reversed the said Judgment, made their several Acts valid, &c. So that now the chief Government thereof is by the chief Magistrate, called the Lord Mayor, who sits every Morning in the House or Place where he keeps his Mayoralty, to hear the Complaints of, and do Justice to the Citizens, and once in a Month or six Weeks as chief Judge of *Oyer and Terminer*, or Goal-delivery of *Newgate*, both for the City of *London* and County of *Middlesex*. His ordinary Jurisdiction extends all over the City and Part of the Suburbs, and on the River *Thames* Eastward to *Tendale* and the Mouth of the River *Medway*, and Westward as far as *Colney-Ditch*, above *Stanes Bridge*. The Aldermen, who are 26 in Number, have each his particular Ward or District particularly to attend, and each of these have their Deputy or Deputies under them, and such of them as have been Mayors, and the three next below the Chair, are Justices of the Peace by their Charter. The Lord Mayor is annually chosen on *Michaelmas-Day*, and sworn the 28th of *October* following at *Guild Hall*, and the 29th. before the Barons of the *Exchequer* at *Westminster*. But if the Person thus chosen (who is commonly the Alderman next below the Chair) refuse to act, the Citizens may fine him at pleasure, unless he can show a sufficient Reason. When an Alderman is to be chosen, the Mayor calls a Wardmote within that Ward, who return two Persons to the Lord Mayor and Court of Aldermen, who chuse one of them, and if the Person, so chose, refuse to hold the Office, he is liable to be fined 500*l*. The Sheriffs, who are two, are chosen by the Livery-men at *Guild-Hall* on *Midsummer*-

mer-Day, but they are not sworn till *Michaelmas Eve* following, when each of them give bond to serve the Corporation faithfully; he that refuses to serve after being thus chose, must either swear himself not worth 15,000*l.* or be fined 400*l.* and 20 Marks, of which the 400*l.* is paid into the common Fund of the City, and the 20 Marks to the Officers of the several Prisons. The Sheriffs, by a Grant of King *Edward IV.* dated 1473, are to have 16 Serjeants, and each Serjeant his Yeoman; also a Secondary, 6 Clerks, a Clerk of the Papers, 4 under Clerks, and 2 under Sheriffs. There are 72 Companies of different Trades, 12 of which are the chief, viz. 1. *Mercers*; 2. *Grocers*; 3. *Drapers*; 4. *Fishmongers*; 5. *Goldsmiths*; 6. *Skinners*, 7. *Merchant-Taylors*; 8. *Haberdashers*; 9. *Salters*; 10. *Ironmongers*; 11. *Vintners*; 12. *Cloth-workers*; and if the Mayor is not a Member of one of these, he must be transferred from that of which he before was free, to one of these 12. Each Ward annually on *December 21st.* chuses a certain Number of the most noted Inhabitants, who are called *Common-council-men*, who have a Share in the Government of the City. It is now a *Bishops Sec.* who was formerly an *Archbishop*. It is situate upon a rising Bank, along the Side of the River *Thames*, which is one of the most noted in the whole World, especially for its easy Navigation, wholesome Water, and great Number of Ships constantly coming in and going out with all Sorts of Merchandize to all Parts of the World. It was for many hundred Years surrounded with strong Walls, the Remainder of which are still visible, but much neglected, lying in the heart of the present *London*, and therefore in most Places intirely erased, tho' the Gates are still kept up with much Magnificence, 2 of which are publick Prisons, viz. *Newgate* and *Ludgate*. And that nothing may be wanting to render this Metropolis compleat in every Respect, there are a great Number of other Prisons, besides the 2 above, in

and near it, each of which have their peculiar Privileges. The publick Markets, which are many, are constantly and daily supplied with all Sorts of Provisions, both within the immediate Districts of the City and the Suburbs; for tho' that Part called *Westminster* is a City by itself, and under a particular Government, yet by vulgar Account all that and the prodigious Increase of new Squares, Streets, Courts, and all other contiguous Buildings, are called by one general Name, *viz.* LONDON; and the Number of Inhabitants are computed at about 1,000,000 Persons. The 2 Cathedrals of *St. Pauls* and *Westminster* are 2 extraordinary Structures of Magnificence, the first for its being a curious Production of modern Architecture, the last of the old Gothick Way of Building; The minute Description of these would take up a large Volume, and therefore cannot be entred into here.

VII. HISTORY.

Of the Chinese History by Mr. B. MARTIN.

THE *Chinese* suppose that the first Man was their first Governor, was called *Puoncuus*, and had his Origin from somewhat like an Egg. How this Country was first peopled is uncertain. The first King they speak of with any Certainty is *Fohius* or *Fohi*, who some think was *Noah*. 'Tis said he was succeeded by *Xinungus* two thousand seven hundred and thirty Years before *Christ*. *Tous* was the last of the elected *Emperors*, and founded the imperial Race of *Hiaa*, which was about two thousand two hundred and seven Years before *Christ*. This continued in a Line of seventeen *Emperors*; to which the Family of *Xanga* succeeded, about a thousand seven hundred and sixty six Years before *Christ*. This produced twenty eight Em-

Emperors, and lasted till about a thousand one hundred and twenty two Years before *Christ*. When the Family of *Cheva* succeeded, which produced thirty seven Emperors, and ended two hundred forty six Years before our Saviour's Birth. This was succeeded by the Family of *Civa* or *Xius*, in the Year before *Christ* two hundred and six: This by the Family of *Hana*, which lasted to the Year of our Lord CCLXIV. This was subdued by that of *Cyna*, which lasted till A. D. CCCCXIX. in five Kings.

Then the Family of *Tanga* followed, which lasted till A. D. DCXVIII. These were succeeded by the Race of *Sunga*, which governed till A. D. MCCLXXVIII. when the *Tartars* after seventy three Years War subdued the Empire, extirpated the Family, and founded a new one, called *Ioena*, which lasted till A. D. MCCCLXVIII. When the *Tartars* were expelled, and one *Xunguons* founded the Race of *Taicinga*, who held the Throne till A. D. MDCXLIV. when the *Tartars* again conquered the Country, and set up their Great Cham *Xunchius*, who was succeeded by his son *Cham Hi*, in A. D. MDCLXI. and in A. D. MDCLXXX. he perfected the Conquest of *China*, and was reckoned to be the greatest Prince in the World.

The Progress of the *English* Arms
under EDWARD the *Third*,
surnamed the VICTORIOUS
from PUFFENDORFF. (*)

IN the Year 1345. a cruel War broke out betwixt *England* and *France*; for *Lewis*, *Philip* and *Charles*, all three Sons of *Philip*, surnamed the Handsom, dying without Issue, *Edward* did pretend a right to the *French* Crown, as being

b* 3

the

(*) This if taken from the *English* History would be scarcely believed, I chose therefore to let a Foreigner, and one esteemed impartial, report it.

the late King's Sisters Son; alledging, that if his Mother, as being a Woman, might be thought incapable of governing the Realm, the same ought not to be prejudicial to him, as being a Man. But *Philip de Valois*, notwithstanding he was a degree farther off, as being the late King's Father's Brother's Son, yet prevailed with the States, who under pretence of the *Salick Law*, and the hatred they bore to a Foreign Sovereign; being, besides this, encouraged thereunto by the Earl of *Artois*, set him upon the Throne. *Edward* being afterwards summon'd by *Philip*, to come in Person, and to do Homage for the Dukedom of *Aquitain*, went thither in person, he being then but young, and *England* full of intestine Commotions, notwithstanding this seemed to be very prejudicial to his Pretensions: And King *Edward* appearing in the Church at *Amiens* with the Crown upon his Head, his Sword and Spurs on, was ordered to lay them aside, and to take Oath upon his Knees; which so exasperated *Edward*, that *France* afterwards felt the effects of it. Not long after *Edward Baliol*, Son of *John Baliol*, made pretensions to the Crown of *Scotland* against the young King, being assisted by King *Edward*, notwithstanding King *David* of *Scotland* had married his Sister. During which Commotions the *English* recovered *Barwick* upon *Tweed*, and in one Battel killed 30,000 *Scots*, whereupon *Edward Baliol* did Homage to the King of *England* for the Crown of *Scotland*. By this time King *Edward* being come to his riper years, upon the instigation of *Robert* Earl of *Artois*, undertook an expedition into *France*, and taking upon him the Title and Arms of *France*, renewed his Pretensions to that Crown. In this Expedition he entirely routed the *French* Fleet near *Sluys*, which was sent to hinder his landing, and defeated 30,000. Men. and after he had besieged *Tournay*, he made a Truce with them for twelve Months. In the mean while the *English* were engaged in a War with the *Scots*, who, under the Conduct of their former King *David*, had driven out *Edward Baliol*.

liol. The time of the Truce being expir'd, the War began afresh in *France*, where, among other places, the *English* took *Angoulesme*. King *Edward* himself came with a great Army into *Normandy*, and took, both there and in *Picardy*, a great many places from the *French*: At last a bloody Battel was fought betwixt them near *Crecy* in *Picardy*, wherein the *English*, tho' but 30,000. strong, fought against 60,000 *French*, killing 30,000. upon the Spot, among whom were 1500. persons of Quality. The next day after 7000 *French* were cut to pieces by the *English*, who, not knowing what happened the day before, were upon their march to the *French* Camp. In this Battel no Quarter was given on either side. Much about the same time King *David* of *Scotland* enter'd *England* with an Army of 60,000 Men, to make a Diversion in behalf of *France*; but he was defeated in a great Battel, and himself taken Prisoner. The *English* had no less success the same Year in *Britainy* and *Guienne*. In the Year next following King *Edward* took the City of *Calais*, which he fill'd with *English* Inhabitants. Prince *Edward*, Son to *Edward* III. whom his Father had sent with an Army into *Guienne*, behaved himself very valiantly, making great havock where-ever he came. *John* King of *France* drew out an Army against him of 60,000. Men, tho' the Prince was not above 8000. strong; upon this the King, thinking he had catch'd the Bird in the Net, would not accept of any Conditions, tho' never so advantageous. But Prince *Edward* having posted his Men betwixt the Bushes and Vineyards, from thence so gall'd the *French* Horse with his long Bows, that they being repulsed, put all the rest in confusion; King *John* himself was taken Prisoner, as also his youngest Son, and above 1700 persons of Quality were slain. This Battel was fought about two Leagues from *Poitiers*. At last, after King *Edward* had with three Armies overrun the greatest part of *France*, a Peace was concluded by the Mediation of the Pope.

VIII. BIOGRAPHY.

*Part of the Emperor TITUS VESPASIAN'S
Life from Mr. ECHARD'S Roman History.*

YOUNG *Vespasian* was no less active than his Father in repairing of ancient Buildings, and erecting of new; and after he had dedicated the famous Amphitheater, and with admirable Expedition finish'd the Baths hard by, he exhibited many Shows which were very sumptuous and magnificent. He presented also the People with a Naval Battel, in the old *Naumachia*, as also a Prize by his Gladiators in the same Place; and in one Day he caus'd 5000 Wild Beasts of all Kinds to be baited for the Satisfaction of the Citizens. These publick Rejoycings and Festivals were continu'd for a hundred Days successively; in which and in all other Cases, he treated the People with exceeding Kindness and Affability, and having design'd to give them the Diversion of the Gladiators, he order'd it to be proclaim'd, That all Things should be exhibited, not according to his own Fancy, but the Pleasure of the Spectators; nay he was so far from refusing what they desir'd, that he earnestly solicited them to declare their Minds. Moreover, his Complaisance was so great, that tho' in his Judgment he was for one Party of the Gladiators, yet he many times joyn'd both in Voice and Gesture with the Opinion of the People; yet still so as to retain the Majesty of an Emperor, and to do no Injustice in the Distribution of the several Prizes. And that he might not be deficient in any point of Popularity, he permitted those of the common Rank to have access into his Baths, while he was bathing himself. His Liberality, Courtesie, and Readiness to do good, have been observ'd and applauded by Writers in all Ages; and even St. *Augustine* stil'd him by the Title of a most sweet Prince

Prince. One of his principal Methods was never to send away any Petitioner with an unpleasing Answer, nor without some hopes of Success; and thereupon being advertis'd by some of his Council, *That he promis'd more than he seem'd able to perform, he made Answer, That no Man ought to depart sorrowful from the Presence of a Prince;* an Answer that sufficiently shew'd his Disposition to Mercy and Goodness. He was naturally so desirous of doing Good, and of assisting others in all Kinds of Necessities, that one Night being told, that he had done nothing for any Person that Day, he with a heavy Countenance, express'd his Dissatisfaction in this memorable Apophthegm, *AMICI, DIEM PERDIDI, My Friends, I have lost a Day;* a Sentence worthy of an Emperor, and to be retain'd in the Memory of all Princes!

IX. *An Account of the Greatest English Poets by Mr. ADDISON.*
[April. 3. 1694.]

Long had our dull fore-fathers slept supine,
Nor felt the raptures of the tuneful Nine;
'Till CHAUCER first, a merry Bard, arose,
And many a story told in rhyme, and prose.
But age has rusted what the Poet writ,
Worn out his language, and obscur'd his wit:
In vain he jests in his unpolish'd strain,
And tries to make his readers laugh in vain.

Old SPENSER next, warin'd with poëtick rage,
In ancient tales amus'd a barb'rous age;
An age that yet uncultivate and rude,
Where-e'er the poet's fancy led, pursu'd
Thro' pathless fields, and unfrequented floods,
To dens of dragons, and enchanted woods.

But

But now the mystic tale, that pleas'd of yore,
Can charm an understanding age no more;
The long-spun allegories fulsom grow,
While the dull moral lies too plain below.
We view well-pleas'd at distance all the sights
Of arms and palfries, battles, fields and fights
And damsels in distress, and courteous knights.
But when we look too near, the shades decay,
And all the pleasing landscape fades away.

Great COWLEY then (a mighty genius) wrote,
O'er run with wit, and lavish of his thought:
His turns too closely on the reader press:
He more had pleas'd us, had he pleas'd us less.
One glittering thought no sooner strikes our eyes
With silent wonder, but new wonders rise.
As in the milky-way a shining white
O'erflows the heav'ns with one continued light;
That not a single Star can shew his rays,
Whilst jointly all promote the common blaze.
Pardon, great Poet, that I dare to name
Th' unnumber'd beauties of thy verse with blame;
Thy fault is only wit in its excess:
But wit like thine in any shape will please.
What Muse but thine can equal hints inspire,
And fit the deep-mouth'd *Pindar* to thy lyre:
Pindar, whom others in a labour'd strain,
And forc'd expression imitate in vain?
Well-pleas'd in the he soars with new delight,
And plays in more unbounded verse, and takes a nobler
flight.

Blest man! whose spotless life and charming lays
Employ'd the tuneful *Prelate* in thy praise;
Blest man! who now shalt be for ever known,
In *Sprat's* successful labours and thy own.

But MILTON next, with high and haughty stalks,
Unfetter'd in majestick numbers walks:

No vulgar hero can his Muse ingage;
 Nor earth's wide scene confine his hallow'd rage.
 See! see! he upwards springs, and tow'ring high
 Spurns the dull province of mortality,
 Shakes heav'n's eternal throne: with dire alarms,
 And sets th' Almighty thunderer in arms.
 What-e'er his pen describes I more than see,
 Whilst ev'ry verse, array'd in majesty,
 Bold, and sublime, my whole attention draws,
 And seems above the criticks nicer laws.
 How are you struck with terror and delight
 When Angel with Arch-angel copes in fight!
 When great *Messiah's* out-spread banner shines,
 How does the chariot rattle in his lines!
 What sounds of brazen wheels, what thunder, scare,
 And stun the reader with the din of war!
 With fear my spirits and my blood retire,
 To see the Seraphs sunk in clouds of fire;
 But when, with eager steps, from hence I rise,
 And view the first gay scenes of *Paradise*;
 What Tongue, what Words of rapture can express
 A vision so profuse of pleasantness!
 Oh had the Poët ne'er profan'd his pen,
 To varnish o'er the guilt of faithless men;
 His other works might have deserv'd applause!
 But now the language can't support the cause;
 While the clean current, tho' serene and bright,
 Betrays a bottom odious to the sight

But now, my Muse, a softer strain rehearse,
 Turn ev'ry line with art, and smooth thy verse;
 The courtly WALLER next commands thy lays:
 Muse, tune thy verse, with art to WALLER's praise,
 While tender airs and lovely dames inspire
 Soft melting thoughts, and propagate desire;
 So long shall WALLER's strains our passion move,
 And *Saccharissa's* beauty kindle love.

feat, and to seek for that, of which he felt as great a desire as he did a want, in some other Land.

Many strange Countries there were which he visited in pursuance of this purpose: many steep Hills he climbed and many dangerous precipices he narrowly escaped, he committed himself not once or twice to the anger of the Sea, expecting to be brought to the Port which he so much wished: But still he was as far from the accomplishment of his desires, as when he first lanch'd out, and found all his pains rewarded with nothing but weariness and tired spirits.

From Dr. S. PATRICK's Pilgrim chap. I.

XI. *On a Northern Winter by Mr. PHILIPS, To the Earl of Dorset.*

Copenhagen, March 9. 1709.

From frozen climes, and endless tracts of snow,
From streams which northern winds forbid to flow,
What present shall the muse to *Dorset* bring,
Or how, so near the pole, attempt to sing?
The hoary winter here conceals from sight
All pleasing objects which to verse invite.
The hills and dales, and the delightful woods,
The flow'ry plains, and silver-streaming floods.
By snow disguis'd, in bright confusion ly,
And with one dazzling waste fatigue the eye.

No gentle breathing breez prepares the spring,
No birds within the desert region sing.
The ships, unmov'd, the boist'rous winds defy,
While rattling chariots o'er the ocean fly.
The vast *Leviathan* wants room to play,
And spout his waters in the face of day.

The

The starving wolves along the main sea prowl,
And to the moon in icy valleys howl.
O'er many a shining league the level main
Here spreads itself into a glassy plain:
There solid billows of enormous size,
Alps of green ice, in wild disorder rise.

And yet not lately have I seen, ev'n here,
The Winter in a lovely dress appear.
E're yet the clouds let fall the treasur'd snow,
Or Winds begun through hazy skies to blow,
At ev'ning a keen eastern breez arose,
And the descending rain unsully'd froze.
Soon as the silent shades of night withdrew,
The ruddy morn disclos'd at once to view
The face of nature in a rich disguise,
And brighten'd ev'ry object to my eyes.
For ev'ry shrub, an every blade of grass,
And ev'ry pointed thorn, seem'd wrought in glass;
In pearls and rubies rich the hawthorns show,
While through the ice the crimson berries glow.
The thick-sprung reeds, which watry marshes yield,
Seem'd polish'd lances in a hostile field.
The stag in limpid currents, with surprise,
Sees crystal branches on his forehead rise:
The spreading oak, the beech, and tow'ring pine,
Glaz'd over, in the freezing æther shine.
The frightened birds the rattling branches shun
Which wave and glitter in the distant sun.

When if a sudden gulf of wind arise,
The brittle forest into atoms flies,
The crackling wood beneath the tempest bends,
And in a spangled show'r the prospect ends:
Or, if a southern gale the region warm,
And by degrees unbind the wintry charm,
The traveller a miry country sees,
And dournies sad beneath the dropping trees:

Like

Like some deluded peasant, *Merlin* leads
Through fragrant bow'rs, and through delicious meads;
While here enchanted gardens to him rise,
And airy fabricks there attract his eyes,
His wandering feet the magick paths pursue,
And while he thinks the fair illusion true,
The trackless scenes disperse in fluid air,
And woods, and wilds, and thorny ways appear,
A tedious road the weary wretch returns
And, as he goes, the transient vision mourns.

XII. *The Picture of a Fine April Morning,*
by Mr. WELSTED

THe Snows are melted, and the Frosts are past;
Nor do we longer dread the wintery Blast;
What Garland shall *Aminitor* now design?
What Wreath, *Zelinda*, round thy Temples twine?

The dawning Year revives the Poët's Fire;
Soft Strains of Love returning Suns inspire;
In every Wood, behold, in every Glade,
The unsully'd Verdure, and the growing Shade;
All Nature, like a Bride, emerges bright;
And her lap teems, luxuriant with Delight.

O'er tepid Plains the tempering Zephyrs pass,
Call forth the bursting Leaves, and spring the Grass:
Afresh the painted *Pansy* rears its Head;
The whitened Meadow starry *Daisies* spread:
The Birds Sweet-warble from the sappy Boughs;
And Swains in tuneful sighs renew their Vows.

Inspire, o blooming Maid, my artless lay,
While I recall our first auspicious Day;
The Dawn! my Fair, when early I address
My tender suit, and sigh'd upon thy Breast!

Zelinda blush'd: a Blush the Morning wore.
Zelinda smil'd: Nor was it Day before.
 The Sun a radiant Lustre holds a while;
 The Image of *Zelinda's* gleamy Smile;
 A feeble Shine does on the Water play,
 And disappear by Turns; a fickle Ray.
Zelinda wept: when soon the changing Skies.
 Grow black with gathering Clouds, that Westward rise;
 Thin-scatter'd now the Drops, like Gems, descend;
 Now with the frequent Shower the Lillies bend:
 How calm the Air! A pleasing stillness reigns;
 And the moist Verdure brightens through the Plains.
 Soft-sinking falls the silver Rain: When Lo!
 Athwart the Horizon stretch'd, a Watry Bow
 Swells its proud Arch, with braided Colours gay,
 That interchange their Dyes, and swift decay.
 The Clouds Disperse: The Sun pursues on High
 His vaulted Course, and glows along the Sky:
 The *Linnets* in the dewy Bushes sing;
 And every Field is redolent of Spring.

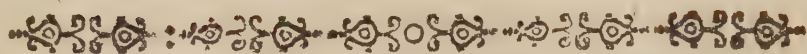
Such was the Morn, *Zelinda*; may it prove
 A happy Emblem of *Aminor's* Love!
 Begun by smiling Hopes, but soon o'ercast!
 Our jealous Fears, like Clouds, dispers'd at last.
 Pensive I hung my Head, like drooping Flowers;
 And Tears my Bosom dew'd, like gentle Showers:
 But soon with settled Joys my Soul is blest;
 Thy Face, my Heaven, in lasting Smiles is drest.
 Let fond Distrust no more past Pains renew:
 While thou art Kind, *Aminor* will be True.

XIII. Part of Sir JOHN DENHAM'S Poem
 entitled Cooper's Hill.

SURE there are Poëts which did never dream
 Upon *Parnassus*, nor did tast the stream

Of

Of *Helicon*, we therefore may suppose
 Those made not Poëts, but the Poëts those,
 And as Courts make not Kings, but Kings the Court;
 So' where the Muses and their train resort,
Parnassus stands; if I can be to thee
 A Poët, thou *Parnassus* art to me.
 Nor wonder, if (advantag'd in my flight,
 By taking wing from thy auspicious height)
 Through untrac't ways, and æery Paths I fly,
 More boundless in my Fancy than my eye:
 My eye, which swift as thought contracts the space,
 That lies between, and first salutes the place.
 Crown'd with that sacred pile, so vast, so high,
 That whether 'tis a part of Earth, or Sky,
 Uncertain seems, and may be thought a proud
 Aspiring mountain, or descending cloud,
Pauls, the late theme of such a Muse whose flight: [*Waller*
 Has bravely reach't and soar'd above thy height
 Now shalt thou stand though sword, or time, or fire,
 Or zeal more fierce than they, thy fall conspire,
 Secure, whilst thee the best of Poëts sings,
 Preserv'd from ruin by the best of Kings.
 Under his proud survey the city lies,
 And like a mist beneath a hill doth rise;
 Whose state and wealth the bus'ness and the crowd,
 Seems at this distance but a darker cloud:
 And is to him who rightly things esteems,
 No other in effect than what it seems:
 Where, with like haste, though several-ways, they run
 Some to undo, and some to be undone;
 While luxury, and wealth, like war and peace,
 Are each the others ruin, and increase;
 As Rivers lost in Seas some secret vein
 Thence reconveighs, there to be lost again.
 Oh happiness of sweet retir'd content!
 To be at once secure, and innocent, &c.

XIV. POETRY.

An Essay on Blank Verse; taken by the
Earl of ROSCOMON, from MILTON'S
Paradise lost, Book VI.

HAve we forgot how *Raphael's* Num'rous Prose
Led our exalted Souls thro' heav'nly Camps,
And mark'd the ground where proud Apostate
Thrones.

Defy'd **JEHOVAH!** Here, 'twixt Host and Host,
(A narrow but a dreadful Interval)
Portentous Sight! before the Cloudy Van
Satan with vast and haughty Strides advanc'd,
Came tow'ring arm'd in Adamant and Gold.
There bellowing Engines, with their fiery Tubes,
Dispers'd Æthereal Forms, and down they fell
By thousands, Angels on Arch-Angels rowl'd;
Recover'd to the Hills they ran, they flew,
Which (with their pond'rous load, Rocks Waters, Woods,)
From their firm Seats torn by the shaggy Tops,
They bore like Shields before them thro' the Air;
'Till more incens'd they hurl'd 'em at their Foes.
All was Confusion, Heav'n's Foundations shook,
Threatning no less than Universal Wrack,
For *Michael's* Arm main Promontories flung,
And over-press'd whole Legions weak with Sin;
Yet they Blasphem'd and struggled as they lay,
'Till the great Ensign of *Messiah* blaz'd,
And (arm'd with Vengeance) God's Victorious Son
(Effulgence of Paternal Deity)
Grasping ten thousand Thunders in his Hand

Drove th' old Original Rebels headlong down,
And sent them flaming to the vast Abyfs,

XV. CATO solus, *sitting in a thoughtful posture: In his hand Plato's Book on the Immortality of the Soul. A drawn Sword on the Table by him.*

IT must be-so -- *Plato* thou reason'st well! ----
Else whence this pleasing hope, this fond desire,
This longing after immortality?
Or whence this secret dread, and inward horror,
Of falling into nought? why shrinks the soul
Back on herself, and startles at destruction?
'Tis the divinity that stirs within us;
'Tis heav'n itself, that points out an Hereafter,
And intimates eternity to man.
Eternity! thou pleasing, dreadful, thought!
Through what variety of untry'd being,
Through what new scenes and changes must we pass?
The wide, th'unbounded prospect, lies before me?
But shadows, clouds, and darkness, rest upon it.
Here will I hold. If there's a pow'r above us,
(And that there is all nature cries aloud
Through all her works) he must delight in virtue;
And that which he delights in, must be happy.
But when! or where! ---- This world was made for *Cesar*.
I'm weary of conjectures ---- This must end 'em
(Laying his hand on his sword)
Thus am I doubly arm'd: my death and life;
My bane and antidote are both before me:
This in a moment brings me to an end;

But

But this informs me I shall never die.
 The soul, secur'd in her existence, smiles
 At the drawn dagger, and defies its point.
 The stars shall fade away, the sun himself
 Grow dim with age, and nature sink in Years;
 But thou shalt flourish in immortal youth,
 Unhurt amidst the war of elements,
 The wrecks of matter, and the crush of worlds.

What means this heaviness that hangs upon me?
 This lethargy that creeps through all my senses?
 Nature oppress'd, and harass'd out with care,
 Sinks down to rest. This once I'll favour her,
 That my awaken'd soul may take her flight,
 Renew'd in all her strength, and rich with life,
 An offering fit for heaven. Let guilt or fear
 Disturb man's rest: *Cato* knows neither of 'em,
 Indifferent in his choice to sleep or die.

Act V. Scene I. of Mr. ADDISON's Cato.

XVI. A Character of the same, from *Mr. POPE's* prologue to *CATO*.

WHile *Cato* gives his little Senate laws,
 What bosom beats not in his country's cause?
 Who sees him act, but envies every deed?
 Who hears him groan, and does not wish to bleed?
 Even when proud *Cæsar* 'midst triumphal cars,
 The spoils of nations, and the pomp of wars,
 Ignobly vain, and impotently great,
 Show'd *Rome* her *Cato's* figure drawn in state,
 As her dead father's reverend image past,
 The pomp was darken'd, and the day o'ercast,

D 3

The

The triumph ceas'd -- tears gush'd from every eye;
The world's great victor pass'd unheeded by;
Her last good man dejected *Rome* ador'd,
And honour'd *Cæsar's* less than *Cato's* sword.

XVII. *David's Serenade, a Lyric Ode, by*
Mr. COWLEY.
[*David's B. III.*]

AWake, awake, my *Lyre*,
And tell thy *own Master's* humble tale,
In sounds that may prevail;
Sounds that gentle thoughts inspire;
Though so *exalted* she
And I so *Lowly* be,
Tell her such *different Notes* make all thy *Harmonie*.

II.

Hark, how the strings awake,
And though the *Moving Hand* approach not near,
Themselves with awful fear;
A Kind of hum'rous *Trembling* make.
Now all thy *Forces* try,
Now all thy *Charms* apply,
Revenge upon her *Ear* the *Conquests* of her *Eye*.

III.

Weak *Lyre!* thy virtue sure
Is useless here, since thou art only found
To *Cure*, but not to *Wound*,
And she to *Wound*, but not to *Cure*.
Too weak too wilt thou prove
My *Passion* to remove,
Physick to other *Ills*, thou'rt *Nourishment* to *Love*.

IV.

IV.

*Sleep, sleep again, my Lyre ;
For thou canst better tell my humble tale ,
In sounds that will prevail ,
Nor gentle thoughts in her inspire ;
All thy vain mirth lay by ,
Bid thy Strings silent ly .
Sleep, sleep again, my Lyre , and let thy Master dy .*

XVIII. Mr. AMBROSE PHILLIP'S
Vltb Pastoral.

GERON, HOBBINOL, LANQUET.

Ger. **H**ow still the sea behold ! how calm the sky !
And how in sportive chase, the swallows fly !
My goats, secure from harm, small tendance
need ,

While high, on yonder hanging rock, they feed :
And here below, the banky shore along ,
Your heifers graze. Now, then, to strive in song
Prepare. As eldest, *Hobbinol* begin ;
And *Languet's* rival-verse, by turns, come in.

Hob. Let others stake what chosen pledge they will,
Or kid, or lamb, or mazer wrought with skill :
For praise we sing, nor wager ought beside ;
And, whose the praise, let *Geron's* lips decide.

Lang. To *Geron* I my voice, and skill, commend,
A candid umpire, and to both a friend.

Ger. Begin then, boys ; and vary well your song :
Begin : nor fear, from *Geron's* sentence, wrong.
A boxen hautboy, loud, and sweet of sound,
All varnish'd, and with brazen ringlets bound,
I to the victor give : no mean reward,
If to the ruder village-pipes compar'd.

Hob.

Hob. The snows are melted; and the kindly rain
Descends on every herb, and every grain:
Soft balmy breezes breathe along the sky,
The bloomy season of the Year is nigh.

Lang. The cuckoo calls aloud his wandering love;
The turtle's moan is hear'd in every grove;
The pastures change; the warbling linnets sing;
Prepare to welcome in the gaudy spring.

Hob. When locusts, in the ferny bushes, cry,
When ravens pant, and snakes in caverns ly,
Graze then in woods, and quit the shadeless plain;
Else shall ye press the spongy teat in vain.

Lang. When greens to yellow vary, and ye see
The ground bestrew'd with fruits off every tree,
And stormy winds are hear'd, think winter near,
Not trust too far to the declining Year.

Hob. Woe then alack! befall the spendthrift swain,
When frost, and snow, and hail, and sleet, and rain,
By turns chastise him, while, through little care,
His sheep, unshelter'd, pine in nipping air.

Lang. The lad of forecast then untroubled sees
The white-bleak plains, and silvery frosted trees:
He feeds his flock, and, clad in homely frize,
In his warm cott the wintery blast defies.

Hob. Full fain, O bless'd *Eliza*! would I praise
Thy maiden rule, and *Albion's* golden days:
Then gentle *Sidney* liv'd, the shepherd's friend:
Eternal blessings on his shade attend!

Lang. Thrice happy shepherds now! for *Dorset* loves
The country-muse, and our resounding groves,
While *Anna* reigns: O, ever, may the reign!
And bring, on earth, the golden age again.

Hob. I love, in secret all, a beauteous maid,
And have my love, in secret all, repaid;
This coming night she plights her troth to me:
Divine her name and thou the victor be. *Lang.*

Lang. Mild as the lamb, unharmful as the dove,
True as the turtle, is the maid I love:
How we in secret love, I shall not say:
Divine her name, and I give up the day.

Hob. Soft on a cowslip-bank my love and I
Together lay; a brook ran murmuring by:
A thousand tender things to me she said;
And I a thousand tender things repaid.

Lang. In summer-shade, behind the cocking hay,
What kind endearing Words did she not say!
Her lap, with apron deck'd, she fondly spread,
And strok'd my cheek, and lull'd my leaning head.

Hob. Breathe soft ye Winds; ye waters gently flow;
Shield her ye trees; ye flowers around her grow:
Ye swains, I beg ye, pass in silence by;
My love, in yonder vale, asleep does ly.

Lang. Once *Delia* slept on easy moss reclin'd,
Her lovely limbs half bare, and rude the wind:
I smooth'd her coats, and stole a silent kiss:
Condemn me, shepherds, if I did amiss.

Hob. As *Marian* bathed, by chance I pass'd by;
She blush'd, and at me glanc'd a sidelong eye:
Then, cowering in the treacherous stream, she try'd
Her tempting form, yet still in vain, to hide.

Lang. As I, to cool me, bath'd one sultry day,
Fond *Lydia*, lurking, in the sedges lay:
The wanton laugh'd, and seem'd in haste to fly,
Yet oft' she stopp'd, and oft' she turn'd her eye.

Hob. When first I saw, would I had never seen,
Young *Lyset* lead the dance on yonder green,
Intent upon her beauties, as she mov'd,
Poor heedless wretch! at unawares I lov'd.

Lang. When *Lucy* decks with flowers her swelling breast,
And on her elbow leans, dissembling rest,
Unable to refrain my gadding mind,
Nor herds, nor pasture, worth my care I find.

Hob. Come, *Rosalind*, O, come! for wanting thee,
Our Peopled vale, a desert is to me.
Come, *Rosalind*, O, come! my Brinded kine,
My snowy sheep; my farm, and all, are thine.

Lanq. Come, *Rosalind*, O, come! Here shady bowers;
Here are cool fountains, and here springing flowers:
Come, *Rosalind*! Here ever let us stay,
And sweetly while the live-long time away.

Hob. In vain the seasons of the moon I know,
The force of healing herbs, and where they grow:
No herb there is, no season, to remove
From my fond heart the racking pains of love.

Lanq. What profits me, that I in charms have skill,
And ghosts, and goblins, order as I will,
Yet have, with all my charms, no power to lay
The sprite, that breaks my quiet night and day?

Hob. O that, like *Colin*, I had skill in rhymes,
To purchase credit with succeeding times!
Sweet *Colin Clout*! who never, yet, had peer;
Who sung through all the seasons of the Year.

Lanq. Let me, like *Merlin*, sing: his Voice had power
To free the 'clipsing moon at midnight hour:
And, as he sung, the fairies with their queen,
In mantles blue, came tripping o'er the green.

Hob. Last 'eve of *May* did I not hear them sing,
And see their dance? And I can shew the ring,
Where, hand in hand, they shift their feet so light:
The grass springs greener from their tread by night.

Lanq. But hast thou seen their king, in rich array,
Fam'd *Oberon*, with damask'd robe so gay,
And gemmy crown, by moonshine sparkling far,
And azure scepter, pointed with a star?

Ger. Here end your pleasing strife. Both victors are;
And both with *Colin* may, in rhyme, compare.

A boxen hautboy, loud, and sweet of sound,
All varnish'd, and with brazen ringlets bound,
To each I give. A mizzling mist descends
Adown that steepy rock: and this way tends
Yon distant rain. Shoreward the vessels strive;
And, see, the boys their flocks to shelter drive.

XIX. *Mr. EDM. WALLER, on the Discovery of a Lady's Painting.*

P *Igmaleon's* fate reverst is mine.
His marble Love took flesh and Bloud;
All that I worshipt as Divine,
That Beauty now 'tis understood,
Appears to have no more of life
Than that whereof he fram'd his Wife.

2. As Women yet who apprehend
Some sudden cause of causeless fear,
Although that seeming cause take end,
And they behold no danger near,
A shaking through their Limbs they find.
Like leaves saluted by the Wind;

3. So though the Beauty do appear
No Beauty, which amaz'd me so;
Yet from my breast I cannot tear
The passion which from thence did grow;
Nor yet out of my fancy rase
The print of that supposed face. [*face*

4. A real Beauty, though too near,
The fond *Narcissus* did admire;
I dote on that which is no where,
The sign of Beauty feeds my fire:
No mortal Flame was e're so cruel
As this which thus survives the fuel.

XX. *A Song from Mr. GAY's XLVth. Fable,*

I.
GO, Rose, my *Chloe's* bosom grace,
 How happy should I prove,
 Might I supply that envy'd place
 With never-fading love!
 There, Phoenix like, beneath her eye,
 Involv'd in fragrance, burn and die!

II.
 Know, hapless flower, that thou shalt find
 More fragrant roses there;
 I see thy with'ring head reclin'd
 With envy and despair!
 One common fate we both must prove;
 You die with envy, I with love.

XXI. *Part of Mr GAY's XXXVII th. Fable.*

Betwixt her swagging pannier's load
 A Farmer's wife to market rode,
 And, jogging on, with thoughtful care
 Summ'd up the profits of her ware;
 When, starting from her silver dream,
 Thus far and wide was heard her scream.
 That raven on yon left-hand oak
 (Curse on his ill-betiding croak)
 Bodes, me no good. No more she said,
 When poor blind *Ball* with stumbling tread
 Fell prone; o'erturn'd the pannier lay,
 And her mash'd eggs bestrow'd the way.
 She, sprawling in the yellow road,
 Rail'd, swore and curst. Thou croaking toad,
 A murrain take thy whoreson throat;
 I knew misfortune in the note,

Dame

Dame, quoth the Raven, spare your oaths,
 Unclench your fist, and wipe your cloaths,
 But why on me those curses thrown?
 Goody, the fault was all your own;
 For had you laid this brittle ware
 On *Dun*, the old sure-footed mare,
 Though all the Ravens of the *Hundred*
 With croaking had your tongue out-thunder'd;
 Sure-footed *Dun* had kept *her* legs,
 And you, good Woman, sav'd your eggs.

XXII. EPIGRAMS.

I. By AMBROSE PHILLIPS Esq;

GEORGE came to the Crown without striking a blow:
 Ah, quoth the *Pretender*, would I could do so!

2. *Upon his most Excellent Majesty King FREDERICK the Fifth's Birth-Day, falling on GOOD FRIDAY [1747.]*
 by C. -- B.

Q. This DAY you all style GOOD, tell me the Cause I pray?
 A. On it CHRIST sav'd the WORLD, and 'tis our KING's
 [BIRTHDAY,

3. *Upon being asked what Thought is.* By AMBR. PHILLIPS Esq;
 The Hermit's Solace in his Cell,
 The Fire that warms the Poet's Brain,
 The Lover's Heaven, or his Hell,
 The Madman's port, the Wiseman's Pain.

CRITICISM.

XXIII. From the life of King *DAVID*,
 reprinted, London: 1740. 8vo.

I know but one description [says our incomparable Writer] in the whole compass of Heathen poetry that deserves

serves once to be named with *David's* account of the tempest which scattered his enemies, (a) and delivered him; and that is *Virgil's* noble description of a tempest, in the first of his *Georgics*, and to me the noblest effort of his genius! The classic reader will not, I hope, think much to indulge me a few moments in a short comparison and critic upon them both.

VIRGIL's *Tempest* is well known: and whose noble lines (b) are thus translated with uncommon spirit, closeness, and justness, by an anonymous author (c);

*Oft from above descends a troop of floods;
Oft gather from the deep the thick'ning clouds;
Down rush the Skies, and with impetuous rain
Wash out the ox's toil, and sweep away the grain:
The dikes are fill'd, no bounds the torrents keep;
And with the breathing surges boils the deep:
Amidst a night of clouds, his glitt'ring fire,
And rattling thunder, hurls th' eternal Sire:
Far shakes the earth: beasts fly, and mortal hearts
Pale fear dejects; He, with refulgent darts,
Or Rhodope, or Atho's lofty crown,
Or steep Ceraunia's cliffs, strikes headlong down:
The rains condense, more furious Auster roars;
Now with vast winds the woods, now lashes he the shores.*

Mr. DRYDEN's translation is more diffused: but the reader will perceive how much he thought some of *David's* ideas would adorn it.

*And oft whole sheets descend of flucy rain,
Suck'd by the spongy clouds from off the main:*

The

(a) DAVID's Account is well known being the Middle of the XVIIIth. Psalm from Verse 6th, to Verse 15th. I therefore omit inserting it here.

(b) The Original, beginning *Sæpe etiam immensum &c.* I here pass by as foreign to my Design. (c) *Virgil's Husbandry; or an Essay on the Georgics.* Lond. 1725. 4to.

*The lofty skies at once come pouring down,
The promis'd crop, — and golden labours, down.
The dikes are fill'd, and with a roaring sound
The rising rivers float the nether ground;
And rocks the bellowing voice of boiling seas rebound.
The Father of the Gods his glory shrouds,
Involv'd in tempests, and a night of clouds;
And from the middle darknes, flashing out
By fits, he deals his fiery bolts about.
Earth feels the motions of her angry God;
Her intrails tremble, and her mountains nod;
And flying beasts in forests seek abode:
Deep horror seizes ev'ry human breast;
Their pride is humbled, and their fear confess'd:
While He from high his rōlling thunder throws,
And fires the mountains with repeated blows:
The rocks are from their old foundations rent;
The winds redouble, and the rains augment:
The waves on heaps are dash'd against the shore,
And now the woods, and now the billows roar.*

The learned reader hath now both descriptions fairly before him, and will supply, from his own better judgment, what is defective in each translation. I shall beg leave to point out the beauties of both; and when I have done so, the reader will determine for himself.

Psalm XVIII. vers 6. *He heard my voice out of his temple.* Can there be a nobler idea, than to consider the heavens as the temple of God! this temple incompasses the universe, and there the whole creation are in the presence of their Maker.

Vers 7. &c. *He was wroth, and the earth trembled and shook. --- He bowed the heavens, and came down. -- He rode upon a cherub, -- He flew upon the wings of the Wind. -- He made darknes his pavilion. -- At the brightness before him his clouds passed away.*

The grandeur of these ideas is much easier conceived than explained. What

What poetry ever equalled the magnificence of this style! What ideas of the Divinity does it inspire! What must we think of that mighty Being, at whose wrath *the earth trembles*, and the heavens are humbled at his feet! *Angels and winds* his vehicles! His voice is *thunder*; and *lightnings* the kindling of his *breath*! His Majesty veiled in *darkness*; and yet even so, the *clouds passing away*, at the *glory that went before him*!

In *Virgil*, *Jupiter*, in the dark centre of his *showers* deals about his thunders with his flaming right-hand: *earth trembles* at the mighty motion; the beasts of the forest fly; and humble fear prostrates the haughty heart of man.

Nothing can be more nobly terrible, than the former part of this description, nor more affecting and touching than the last! For my own part, I never read it but my blood was curdled and my pride quelled.

He goes on: ---- "He (that is, *Jupiter*) beats down" "*Atho* or *Rhodope*, or the lofty *Ceraunian* promontary; "with his red hot bolts --- The winds double, and the "showers thicken; the forest and the shores resound."

You see the lightnings fly, in this description. You hear the rattling of the thunder, in that noble line (and the beginning of the next);

Aut Atho, aut Rhodopen aut alta Ceraunia telo Dejicit.

You hear the crash of the falling mountains; the thickening shower patters in your ears, and the tempest roars.

All this is unquestionably noble: --- but the reader will observe this essential and truly poetic difference between the two descriptions; that in *Virgil*, every thing but the thunder is natural action, and even that is acted and wielded with dreadful force; the effect of which motion is an earthquake. In

In *David*, the whole universe is animated at the presence of God, affrighted at his wrath, and obedient to his beck! *God is angry; and the earth trembles; and coals kindle at his breath; and hail-stones fly before him.*

Virgil's Jupiter wields his thunders: *JEHOVAH* commands his, and they obey. *Jupiter* deals about his bolts in the attitude of an heated hero; or, to speak more properly, a giant of resistless strength! *JEHOVAH* but sends out his arrows; they know what to do, they *tear* and *disperse*, and his *lightning* confounds.

Jupiter is angry, and he beats down a mountain! *JEHOVAH* is wroth, and the earth feels it; *and the foundations of the mountains are tossed to and fro*, tremble and shake like the joints of an affrighted man! At one *blast of his breath* the ocean opens to her deepest channels; and the foundations of the earth are bared before him.

In a word: *Virgil's* description is truly noble; but *David's* beyond all expression grand! (*)

XXIV. COMIC-STYLE, Mr. PRIOR's Ladle.

THE Scepticks think 'twas long ago,
 Since Gods came down *Incognito*;
 To see who were their Friends or Foes,
 And how our Actions fell, or rose.
 That, since they gave Things their Beginning;
 And set this Whirligig a Spinning;
 Supine they in their Heav'n remain,
 Exempt from Passion, and from Pain:
 And frankly leave us Human Elves,
 To cut and shuffle for our selves;
 To stand, or walk; to rise, or tumble;
 As Matter, and as Motion jumble.

THE FIRST PART OF THE

(*) The Reader may see other fine Pieces of English Criticism in POPE'S, ROSCOMON'S & MULL-GRAVE'S Essays, CONSTABLE on Style, &c.

The Poets now, and Painters hold
 This *Thesis* both absurd and bold:
 And your good natur'd Gods, they say,
 Descend some twice or thrice a Day.
 Else all these Things we toil so hard in,
 Would not avail one single Farthing:
 For when the Hero we rehearse,
 To grace his Actions, and our Verse;
 'Tis not by dint of Human Thought,
 That to his *Latium* he is brought:
Iris descends, by Fate's commands,
 To guide his Steps through Foreign Lands;
 And *Amphitrité* clears his Way,
 From Rocks and Quick-sands in the Sea.

And if you see him in a Sketch,
 Tho' drawn by *Paulo* or *Carache*,
 He shows not half his Force and Strength,
 Strutting in Armour, and at Length
 That he may make his proper Figure,
 The Piece must yet be four Yards bigger;
 The *Nymphs* conduct him to the Field:
 One holds his Sword, and one his Shield:
Mars standing by asserts his Quarrel;
 And *Fame* flies after with a Lawrel.

These Points, I say, of Speculation,
 As 'twere to save or sink the Nation,
 Men idly learned will dispute,
 Assert, object, confirm, refute;
 Each mighty angry, mighty right,
 With equal Arms sustains the Fight,
 'Till now no Umpire can agree 'em;
 So both draw off, and sing *Te Deum*.

Is it in *Equilibrio*,
 If Deities descend or no?

Then

Then let th' Affirmative prevail,
As requisite to form my Tale;
For by all Parties 'tis confest,
That those Opinions are the best,
Which, in their Nature, most conduce
To present Ends, and private Use.

Two Gods came, therefore, from above;
One Mercury, the other Jove:
The Hour was, it seems, to know,
If all the Favours they bestow,
Could from our own Perversness ease us;
And if our Wish enjoy'd would please us.

Discourfing largely on this Theme,
O'er Hills and Dales their Godfhips came;
'Till wofnigh tir'd, at almost Night,
They thought it proper to alight.

Note here, that it as true as odd is,
That, in Difguife, a God or Goddeff,
Exerts no fupernat'ral Powers;
But acts on Maxims, much like ours.

They fpy'd, at laft, a Country Farm,
Where all was snug, and clean, and warm;
For Woods before, and Hills behind,
Secur'd it both from Rain and Wind;
Large Oxen in the Fields were lowing;
Good Grain was fow'd; good Fruit was growing;
Of laft Years Corn in Barns great ftore;
Fat Turkeys gobbling at the Door;
And Wealth, in fhort, with Peace contented,
That People here fhould live contented;
But, did they, in Effect, do fo?
Have patience, Friend, and thou fhalt know.

The honeft Farmer and his Wife
To Years inclin'd, from Prime of Life,

Had struggled with the Marriage Noose;
(As almost ev'ry Couple does;) 00
Sometimes, My Plague; sometimes, My Darling;
Kissing to Day, to Morrow snarling;
Jointly submitting to endure
That Evil, which admits no Cure.

Our Gods the outward Gate unbarr'd;
Our Farmer met 'em in the Yard;
Thought they were Folks that lost their Way;
And ask'd them civilly to stay;
Told 'em, for Supper, or for Bed,
They might go on, and be worse sped.

So said, so done; the Gods consent;
All three into the Parlour went:
They complement; they sit; they chat;
Fight o'er the Wars; reform the States;
A Thousand knotty Points they clear;
'Till Supper and my Wife appear.

Jove made his Leg, and kiss'd the Dame;
Obsequious *Hermes* did the same,
Jove kiss'd the Farmer's Wife, you say;
He did; ----- but in an honest way
Oh! not with half that Warmth and Life,
With which he kiss'd *Amphitryon's* Wife. -----

Well then, Things handsomly were serv'd;
My Mistress for the Strangers carv'd,
How strong the Beer, how good the Meat,
How loud they laught, how much they eat,
In Epic suptnous would appear;
Yet shall be pass'd in Silence here;
For I should grieve to have it said,
That, by a fine Description led,
I made my Episode too long,
Or tir'd my Friend, to grace my Song.

The Grace-Cup serv'd, the Cloth away;
 Jove thought it Time to show his Play:
 Landlord and Landlady, he cry'd,
 Folly and jesting laid aside,
 That ye thus hospitably live,
 And Strangers with good Chear receive
 Is mighty grateful to your betters;
 And makes ev'n Gods them selves your Debtors.
 To give this *Thefts* plainer Proof;
 You have to Night beneath your Roof
 A Pair of Gods; ---- nay, never wonder;
 This youth can Fly, and I can Thunder.
 I'm *Jupiter*, and he *Mercurius*,
 My Page, my Son indeed, but Spurious.
 Form then three Wishes, you and Madam,
 And sure as you already had 'em,
 The Things desir'd, in half an Hour
 Shall all be here, and in your Pow'r.

Thank ye, great Gods, the Woman says;
 Oh! may your Altars ever blaze.
 A Ladle for our Silver Dish
 Is what I want, is what I wish. -----
 A Ladle! cries the Man, a Ladle!
 'Odzooks, *Corisca*, you have pray'd ill;
 What should be Great you turn to Farce,
 I wish the Ladle in your A -----

With equal Grief and Shame, my Muse
 The Sequel of the Tale pursues:
 The Ladle fell into the Room,
 And stuck in old *Corisca's* Bum:
 Our Couple weep two Wishes past,
 And kindly join to form the last;
 To ease the Woman's awkward Pain,
 And get the Ladle out again.

* * *

§. From the 78th TATTLER.

THis is to give Notice to all ingenious Gentlemen in and about the cities of *London* and *Westminster*, who have a Mind to be instructed in the noble Sciences of *Musick*, *Poetry*, and *Politicks*, that they repair to the *Smyrna* Coffee house in *Pallmall*, betwixt the Hours of Eight and Ten at Night, where they may be instructed *gratis*, with elaborate Essays by Word of Mouth on all or any of the abovementioned Arts. The Disciples are to prepare their Bodies with three Dishes of *Bohea*, and purge their Brains with two Pinches of Snuff. If any young Student gives Indication of Parts, by listening attentively, or asking a pertinent Question, one of the Professers shall distinguish him, by taking Snuff out of his Box in the Presence of the whole Audience. N. B. The Seat of Learning is now removed from the Corner of the Chimney on the Left Hand towards the Window, to the Round Table in the middle of the Floor over against the Fire; a Revolution greatly lamented by the Porters and Chairmen, who were much edified through a Pane of Glass that remained broken all the last Summer.

§. Dean SWIFT on the Morning.

NOW hardly here and there a Hackney Coach
Appearing shew'd the Ruddy Morn's Approach,
Now *Betty* from her Master's Bed had flown,
And softly stole to Discompose her own.
The slipshod 'Prentice from his Masters Door,
Had par'd the Street, and sprinkled round the Floor,
Now *Doll* had whirl'd her Mop with dext'rous Airs
Prepar'd to scrub the Entry and the Stairs.
The Youth with broomy Stumps began to trace
The kennil Edge, where Wheels had worn the Place.
The Small coal-Man was heard with Cadence deep,
'Till drown'd in shriller Notes of Chimney-Sweep.

Duns

Duns at his Lordship's Gate began to meet;
 And Brick-dust Moll had scream'd thro' half a Street.
 The Turnkey now his Flock returning sees,
 Duly let out o' Nights to steal for Fees.
 The watchful Bailiffs take their silent Stands;
 And School-boys lag with Satchels in their Hands.

§. The TATLER No. 110.

AS soon as I had placed my self in my Chair of Judicature, I order'd my Clerk Mr. *Lillie*, to read to the Assembly (who were gather'd together according to Notice) a certain Declaration, by way of Charge, to open the Purpose of my Session, which tended only to this Explanation, that as other Courts were often called to demand the Execution of Persons dead in Law, so this was held to give the last Orders relating to those who are dead in Reason. The Solicitor of the New Company of Upholders near the *Hay-Market* appeared in Behalf of that useful Society, and brought in an Accusation of a young Woman, who her self stood at the Bar before me. Mr. *Lillie* read her Indictment, which was in Substance, That whereas Mrs. *Rebecca Pindust*, of the Parish of *St. Martin in the Fields*, had, by the Use of one Instrument called a Looking-glass, and by the further Use of certain Attire, made either of Cambrick, Mussin, or other Linnen Wares, upon her Head, attained to such an evil Art and Magical Force in the Motion of her Eyes and Turn of her Countenance, that she the said *Rebecca* had put to Death several young Men of the said Parish; and that the said young Men had acknowledged in certain Papers, commonly called Love-Letters, (which were produced in Court, gilded on the Edges, and sealed with a particular Wax, with certain amorous and enchanting Words wrought upon the said Seals) that they died for the said *Rebecca*: And whereas the said *Rebecca* persisted in the said evil Practice; this Way of
 Life

Life the said Society construed to be, according to former Edicts, a State of Death, and demanded an Order for the Interment of the said *Rebecca*.

I LOOK'D upon the Maid with great Humanity, and desired her to make Answer to what was said against her. She said, It was indeed true, that she had practised all the Arts and Means she could to dispose of her self happily in Marriage, but thought she did not come under the Censure expressed in my Writings for the same; and humbly hoped, I would not condemn her for the Ignorance of her Accusers, who according to their own Words, had rather represented her killing, than dead. She further alledged, That the Expressions, mentioned in the Papers written to her, were become meer Words, and that she had been always ready to marry any of those, who said they died for her; but that they made their Escape as soon as they found themselves pitied or believed. She ended her Discourse, by desiring I would for the future settle the Meaning of the Words, *I Die*, in Letters of Love.

Mrs. *PINDUST* behaved her self with such an Air of Innocence, that she easily gained Credit, and was acquitted. Upon which Occasion, I gave it as a standing Rule, That any Persons, who in any Letter, Billet, or Discourse, should tell a Woman he died for her, should if she pleased, be obliged to live with her, or be immediately interred, upon such their own Confession, without Bail or Mainprize.

IT happen'd, that the very next, who was brought before me, was one of her Admirers, who was indicted upon that very Head. A Letter which he acknowledged to be his own Hand was read; in which were the following Words; *Cruel Creature, I die for you*. It was observable that he took Snuff all the Time his Accusation was reading. I asked him, How he came to use these Words

Words, if he were not a dead Man? He told me, he was in Love with the Lady, and did not know any other Way of telling her so; and that all his Acquaintance took the same Method. Tho' I was moved with Compassion towards him by reason of the Weakness of his Parts, yet for Example-sake, I was forced to answer, Your Sentence shall be a Warning to all the rest of your Companions; not to tell Lies for want of Wit. Upon this, he began to beat his Snuff Box with a very sawcy Air; and opening it again, Faith, *Isaac*, said he, thou art a very unaccountable old Fellow ---- Prithee, who gave thee Power of Life and Death? What-a-Pox hast thou to do with Ladies and Lovers? I suppose thou wouldst have a Man be in Company with his Mistress, and say nothing to her. Dost thou call breaking a Jest, telling a Lie? Ha! Is that thy Wisdom, old Stiffrump, ha? He was going on with this insipid Common-place Mirth, sometimes opening his Box, sometimes shutting it, then viewing the Picture on the Lid, and then the Workmanship of the Hinge, when in the midst of his Eloquence, I ordered his Box to be taken from him; upon which he was immediately struck speechless, and carried off stone-dead.

THE next who appeared, was a hale old Fellow of Sixty. He was brought in by his Relations, who desired Leave to bury him. Upon requiring a distinct Account of the Prisoner, a credible Witness deposed, That he always rose at ten of the Clock, played with his Cat till twelve, smok'd Tobacco till one, was at Dinner till two, then took another Pipe, played at Backgammon till six, talked of one Madam *Frances*, an old Mistress of his, till eight, repeated the same Account at the Tavern till ten, then returned Home, took t'other Pipe, and then to Bed. I asked him, What he had to say for himself? As to what (said he) they mention concerning Madam *Frances* ---- I did not care for hearing a *Canterbury Tale*, and therefore thought my self seasonably interrupted by a young Gentle-

Gentleman, who appeared in the Behalf of the old Man, and prayed an Arrest of Judgment; for that he the said young Man held certain Lands by his the said old Man's Life. Upon this, the Solicitor of the Upholders took an Occasion to demand him also, and thereupon produced several Evidences that witnessed to his Life and Conversation. It appeared, That each of them divided their Hours in Matters of equal Moment and Importance to themselves and to the Publick. They rose at the same Hour: While the old Man was playing with his Cat, the young one was looking out of his Window; while the old Man was smoaking his Pipe, the young Man was rubbing his Teeth; while one was at Dinner, the other was dressing; while one was at Backgammon, the other was at Dinner; while the old Fellow was talking of *Madam Frances*, the young one was either at Play, or toasting Women whom he never convers'd with. The only Difference was, That the young Man had never been good for any Thing; the old Man, a Man of Worth before he knew *Madam Frances*. Upon the whole, I order'd them to be both interred together, with Inscriptions proper to their Characters, signifying, that the old Man died in the Year 1689, and was buried in the Year 1709. And over the young one it was said, That he departed this World in the 25th Year of his Death.

THE next Class of Criminals, were Authors in Prose and Verse. Those of them who had produced any still-born Work, were immediately dismissed to their Burial, and were followed by others, who notwithstanding some sprightly Issue in their Life-time, had given Proofs of their Death by some Posthumous Children, that bore no Resemblance to their elder Brethren. As for those who were the Fathers of a mixed Progeny, provided always they could prove the last to be a live Child, they escaped with Life, but not without Loss of Limbs; for in this Case, I was satisfied with Amputation of the Parts which were mortified.

THESE

THESE were followed by a great Crowd of superannuated Benchers of the Inns of Court, Senior Fellows of Colleges, and defunct Statesmen; all whom I order'd to be decimated indifferently, allowing the rest a Reprieve for one Year, with a Promise of a free Pardon in Case of Resuscitation,

THERE were still great Multitudes to be examined, but finding it very late, I adjourned the Court; not without the secret Pleasure that I had done my Duty, and furnished out an handsome Execution.

GOING out of the Court, I received a Letter, informing me, That in Pursuance of the Edict of Justice in one of my late Visions, all those of the Fair Sex began to appear pregnant who had ran any Hazard of it; as was manifest by a particular Swelling in the Petticoats of several Ladies in and about this great City. I must confess, I do not attribute the Rising of this Part of the Dress to this Occasion, yet must own, that I am very much disposed to be offended with such a new and unaccountable Fashion. I shall however pronounce nothing upon it, till I have examined all that can be said for and against it. And in the mean Time, think fit to give this Notice to the fair Ladies who are now making up their Winter-Suits, that they may abstain from all Dresses of that Kind, till they shall find what Judgment will be passed upon them; for it would very much trouble me, that they should put themselves to an unnecessary Expence; and could not but think my self to blame, if I should hereafter forbid them the wearing of such Garments, when they have laid out Money upon them, without having given them any previous Admonition.

§. *A Letter from a Country School-master to his Mistress.*

Dear Madam,

IF there be no proposition towards a conjunction with you, be pleas'd to accept of this interjection of my pre-

tences. For I do join pronouns ad verbum, that I may desire to be adjective to you in all cases; for positively I declare, that, comparatively speaking, I should be superlatively happy, might I engender with you in all moods and tenses. I hope you'll not think me so singular as not to desire to have the plural number in my family, or that I am too masculine to be neuter in regard to feminine: wherefore dear Madam, let us have our affections in the common of two? Far be it from me to decline this conjunction, tho' I am not the first person, nor the second, nor even the third, that hath solicited you to be subjunctive to his love. I presume you will not be in the imperative, whilst I pass from the optative to the potential: but that you will permit me to make a conjunction copulative of my propria quæ maribus, in your as in presenti: this will be a particle of happiness, if you please actively to give your voice to be passive herein; be you but supine and I'll be deponent: thus will you send the optative part of my soul to be a lawful concord with the genitive; my whole income shall be dative to you for the present, nothing shall be accusative against you for the future; and your dear name shall ever be my vocative, till death, the great ablative of all things part us.

Feb. 7th, 1747-8.

*Who am dear Madam,
your most obsequious Slave,*

Magister True-Love.

XXV. SATYR.

§. Mr. GAY'S XLII. Fable.

A Juggler long through all the town
Had rais'd his Fortune and renown;
You'd think (so far his art transcends)
The devil at his finger's Ends.

True

Vice heard his fame, she read his bill;
 Convinc'd of his inferior skill,
 She sought his booth, and from the croud
 Defy'd the man of art aloud.
 Is this then he so fam'd for flight,
 Can this slow bungler cheat your sight,
 Dares he with me dispute the prize?
 I leave it to impartial eyes.

Provok'd, the Juggler cry'd, 'tis done.
 In science I submit to none.

Thus said. The cups and balls he play'd;
 By turns, this here, that there, convey'd:
 The cards, obedient to his Words,
 Are by a silly turn'd to birds;
 His little boxes change the grain,
 Trick after Trick deludes the train.
 He shakes his bag, he shows all fair,
 His Fingers spread, and nothing there,
 Then bids it rain with showers of Gold,
 And now his iv'ry eggs are told,
 But when from thence the hen he draws,
 Amaz'd spectators hum applause.

Vice now stepped forth and took the place
 With all the forms of his grimace.

This magic looking-glass, she cries,
 (There, hand it round) will charm your eyes:
 Each eager eye the sight desir'd,
 And ev'ry man him self admir'd.

Next, to a Senator addressing;
 See this Bank-note; observe the blessing:
 Breathe on the bill. Heigh, pass! 'Tis gone.
 Upon his lips a padlock shone.
 A second puff the magick broke,
 The padlock vanish'd, and he spoke.

Twelve Bottles ran'd upon the Board,
All full, with heady liquor stor'd,
By clean conveyance dissappear,
And now two bloody swords are there.

A purse she to a thief expos'd;
At once his ready Fingers clos'd;
He opes his fist, the treasure's fled,
He sees a halter in its stead.

She bids Ambition hold a Wand,
He grasps a hatchet in his Hand.

A box of charity she shows;
Blow here; and a Church-Warden blows,
'Tis vanish'd with conveyance neat,
And on the table smokes a treat.

She shakes the dice, the board she knocks,
And from all pockets fills her box.

She next a meagre rake address;
This picture see; her shape, her breast!
What youth, and what inviting eyes!
Hold her, and have her. With surprise,
His hand expos'd a box of pills;
And a loud laugh proclaim'd his ills.

A counter, in a miser's Hand,
Grew twenty guineas at command;
She bids his heir the sum retain,
And 'tis a counter now again.

A guinea with her touch you see
Take every shape but Charity;
And not one thing, you saw, or drew,
But chang'd from what was first in view.

The Juggler now, in grief of heart,
With this submission own'd her art.

Can I such matchless slight withstand?
How practice hath improv'd your hand!
But now and then I cheat the throng;
You ev'ry day, and all day long.

§. From the 205th Spectator.

MR. SPECTATOR,

THERE are none of your Speculations which I read over with greater Delight, than those which are designed for the Improvement of our Sex. You have endeavour'd to correct our unreasonable Fears and Superstitions, in your 7th and 12th Papers: our Fancy for Equipage, in your 15th; our Love of Puppet-Shows, in your 31st; our Notions of Beauty, in your 33d; our Inclination for Romances, in your 37th; our Passion for *French* Fopperies, in your 45th; our Manhood and Party-Zeal, in your 57th; our abuse of Dancing, in your 66th & 67th; our Levity, in your 128th; our Love of Coxcombs, in your 154th, and 157th; our Tyranny over the Henpeckt, in your 176th. You have described the *Pist* in your 41st; the Idol, in your 73d; the Demurrer, in your 89th; the Salamander, in your Hundred and Ninety Eighth. You have likewise taken to Pieces our Dress, and represented to us the Extravagances we are often guilty of in that Particular. You have fallen upon our Patches, in your 50th, and 81st; our Commodes, in your 98th; our Fans in your 102d; our Riding Habits, in your 104th; our Hoop-petticoats, in your 127th (*); besides a great many little Blemishes which you have touch'd upon in your several other Papers, and in those many Letters that are scattered up and down your Works. At the same Time we must own, that the Complements you

(*) All which Papers contain the most delicate turns of Thought and Expression, to be met with in the Satyrical Style.

you pay our Sex are innumerable, and that those very Faults which you represent in us, are neither black in themselves, nor, as you own, universal among us. But, Sir, it is plain that these your Discourses are calculated for none but the fashionable Part of Womankind, and for the Use of those who are rather indiscreet than vicious. But, Sir, there is a Sort of Prostitutes in the lower Part of our Sex, who are a Scandal to us, and very well deserve to fall under your Censure. I know it would debase your Paper too much to enter into the Behaviour of these female Libertines; but as your Remarks on some Part of it would be a doing of Justice to several Women of Virtue and Honour, whose Reputations suffer by it, I hope you will not think it improper to give the Publick some Accounts of this Nature. You must know, Sir, I am provoked to write you this Letter by the Behaviour of an infamous Woman, who having passed her Youth in a most shameful State of Prostitution, is now one of those who gain their livelihood by seducing others, that are younger than themselves, and by establishing a criminal Commerce between the two Sexes. Among several of her Artifices to get Money, she frequently persuades a vain young Fellow, that such a Woman of Quality, or such a celebrated Toast, entertains a secret Passion for him, and wants nothing but an Opportunity of revealing it: Nay, she has gone so far as to write Letters in the Name of a Woman of Figure to borrow Money of one of these foolish Rod-igo's which she has afterwards appropriated to her own Use. In the mean time, the Person who has lent the Money, has thought a Lady under Obligations to him, who scarce knew his Name; and wondered at her Ingratitude when he has been with her, that she has not owned the Favour, though at the same time he was too much a Man of Honour to put her in mind of it.

WHEN this abandoned Bagage meets with a Man who has Vanity enough to give Credit to Relations of
 this

this Nature, she turns him to very good Account, by repeating Praises that were never uttered, and delivering Messages that were never sent. As the House of this shameless creature is frequented by several Foreigners, I have heard of another Artifice, out of which she often raises Money. The Foreigner sighs after some *British* Beauty, whom he only knows by Fame: Upon which she promises, if he can be secret, to procure him a Meeting. The Stranger, ravished at his good Fortune, gives her a Present, and in a little time is introduced to some imaginary Title; for you must know that this cunning Purveyor has her Representatives, upon this Occasion of some of the finest Ladies in the Kingdom. By this Means, as I am informed, it is usual enough to meet with a *German* Count in foreign Countries, that shall make his Boasts of Favours he has received from Women of the highest Ranks, and the most unblemished Characters. Now, Sir, what Safety is there for a Woman's Reputation, when a Lady may be thus prostituted as it were by Proxy, and be reputed an unchaste Woman; as the Hero in the ninth Book of *Dryden's VIRGIL* is looked upon as a Coward, because the Phantom which appeared in his Likeness ran away from *Turnus*? You may depend upon what I relate to you to be Matter of Fact, and the Practice of more than one of these female Panders. If you print this Letter, I may give you some farther Accounts of this vicious Race of Women.

Your humble Servant
BELVIDERA.

Mr. SPECTATOR,

I AM a country Clergyman, and hope you will lend me your Assistance in ridiculing some little Indecencies which cannot so properly be exposed from the Pulpit. A Widow Lady, who straggled this Summer from *London* into my Parish for the Benefit of the Air, as she

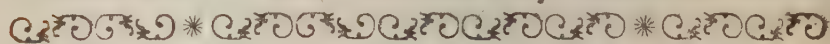
H

says,

says, appears every *Sunday* at Church with many fashionable Extravagances, to the great Astonishment of my Congregation. But what gives us the most Offence is her theâtrical Manner of Singing the Psalms. She introduces above fifty *Italian* Airs into the hundredth Psalm, and whilst we begin *All People* in the old solemn Tune of our Forefathers, she in a quite different Key runs Divisions on the Vowels, and adorns them with the Graces of *Nicolini*; if she meets with Eke or Aye, which are frequent in the Metre of *Hopkins* and *Sternhold*, we are certain to hear her quavering them half a Minute after us to some sprightly Airs of the Opera. I am very far from being an Enemy to church Music; but fear this Abuse of it may make my *Parish* ridiculous, who already look on the singing Psalms as an Entertainment, and not Part of their Devotion: Besides, I am apprehensive that the Infection may spread, for 'Squire *Squeekum*, who by his Voice seems (if I may use the Expression) to be cut out for an *Italian* Singer, was last *Sunday* practising the same Airs. I know the Lady's Principles, and that she will plead the Toleration: which (as she fancies) allows her Non-conformity in this Particular; but I beg you to acquaint her, that Singing the Psalms in a different Tune from the rest of the Congregation, is a Sort of Schism not to be tolerated by that Act. I am, SIR

Vol. III.

Your very humble Servant.

XXVI. EPISTLES IN PROSE.

Mr. POPE to Dr. SWIFT.

June 18th. 1714.

W HATEVER Apologies it might become me to make at any other time for writing to you, I shall use none now, to a man who has own'd himself as splenitick as a Cat in the Country. In that Circumstance, I know by experience a letter is a very useful, as well as amusing thing: If you are too busied in State-affairs to read it, yet

yet you may find entertainment in folding it into divers figures, either doubling it into a pyramidical, or turning it into a serpentine form: or if your disposition should not be so mathematical, in taking it with you to that place where men of studious minds are apt to sit longer than ordinary; where after an abrupt division of the paper, it may not be unpleasant to try to fit and rejoin the broken lines together. All these amusements I am no stranger to in the Country, and doubt not but (by this time) you begin to relish them, in your present contemplative situation.

I remember a man who was thought to have some knowledge in the world, used to affirm, that no people in town ever complained they were forgotten by their Friends in the country: but my encreasing experience convinces me he was mistaken, for I find a great many here grievously complaining of you, upon this score. I am told further, that you treat the few you correspond with in a very arrogant style, and tell them you admire at their Insolence in disturbing your meditations, or even enquiring of your retreat: but this I will not positively assert, because I never received any such insulting Epistle from you. My Lord *Oxford* says you have not written to him once since you went: but this perhaps may be only policy, in him or you: and I, who am half a Whig, must not entirely credit anything he affirms. At *Button's* it is reported you are gone to *Hanover*, and that *Gay* goes only on an Ambassy to you. Others apprehend some dangerous State-treatise from your retirement; and a Wit who affects to imitate *Balsac*, says, that the Ministry now are like those Heathens of old, who received their Oracles from the Woods. The Gentlemen of the Roman-Catholick persuasion are not unwilling to credit me, when I whisper, that you are gone to meet some Jesuits commissioned from the Court of Rome, in order to settle the most convenient methods to be taken for the coming of the Pretender, Dr. *Arbuthnot* is singular in his

opinion, and imagines your only design is' to attend at full leisure to the life and adventures of *Scriblerus*. This indeed must be granted of greater importance than all the rest; and I wish I could promise so well of you. The top of my own ambition is to contribute to that great work, and I shall translate *Homer* by the by (*). Mr. *Gay* has acquainted you what progress I have made in it. I can't name Mr. *Gay*, without all the acknowledgments which I shall ever owe you, on his account. If I writ this in verse, I would tell you, you are like the Sun, and while men imagine you to be retir'd or absent, are hourly exerting your indulgence, and bringing things to maturity for their advantage. Of all the world, you are the man (without flattery) who serve your friends with the least ostentation, it is almost ingratitude to thank you, considering your temper; and this is the period of all my letter which I fear you will think the most impertinent. I am with the truest affection

Yours &c.

Dr. SWIFTS answer to Mr. POPE.

Dublin June 28th 1715.

Mr Lord Bishop of Clogher gave me your kind letter full of reproaches for my not writing: I am naturally no very exact correspondent, and when I leave a country without probability of returning, I think as seldom as I can of what I loved or esteemed in it, to avoid the *Desiderium* which of all things makes life most uneasy. But you must give me leave to add one thing, that you talk at your ease, being wholly unconcerned in publick events: For, if your friends the Whigs continue, you may hope for some favour; if the Tories return, you are at least sure of quiet. You know how well I loved both Lord *Oxford* and *Bolingbroke*, and how dear the Duke of *Ormond* is to me: Do you imagine I can be easy while their

(*) See a Specimen of this Translation below §. XXXIII.

their enemies are endeavouring to take off their heads? *I nunc, & versus tetum meditare canoros* — Do you imagine I can be easy, when I think of the probable consequences of these proceedings, perhaps upon the very peace of the nation, but certainly of the minds of so many hundred thousand good subjects? Upon the whole, you may truly attribute my silence to the Eclypse, but it was that Eclypse which happened on the first of August.

I borrowed your *Homer* from the Bishop (mine is not yet landed and read it out in two evenings. If it pleaseth others as well as me, you have got your end in profit and reputation: Yet I am angry at some bad Rhymes and Triplets, and pray in your next do not let me have so many unjustifiable Rhymes to *war* and *gods*. I tell you all the faults I know, only in one or two places you are a little obscure; but I expected you to be so in one or two and twenty. I have heard no soul talk of it here, for indeed it is not come over; nor do we very much abound in Judges, at least I have not the honour to be acquainted with them. Your Notes are perfectly good, and so are your Preface and Essay. You were pretty bold in mentioning Lord *Bolingbroke* in that Preface. I saw the Key to the Lock but yesterday: I think you have changed it a good deal, to adapt it to the present times.

God be thanked I have yet no Parliamentary business, and if they have none with me, I shall never seek their acquaintance. I have not been very fond of them for some years past, not when I thought them tolerably good, and therefore if I can get leave to be absent, I shall be much inclined to be on *that* side, when there is a Parliament on *this*: but truly I must be a little easy in my mind before I can think of *Scriblerus*.

You are to understand that I live in the corner of a vast unfurnished house; my family consists of a steward, a groom, a helper in the stable, a foot-man, and an old maid, who are all at board-wages, and when I do not dine abroad, or make an entertainment, (which last is

very rare) I eat a mutton-pye, and drink half a pint of wine: My amusements are defending my small dominions against the Arch-Bishop, and endeavouring to reduce my rebellious Choir. *Perditur hac inter misero lux.* I desire you will present my humble service to Mr. Addison, Mr. Congreve, and Mr. Rowe, and Gay. I am, and will be always extreamly Yours, &c.

From Dr. SWIFT.

Nov. 26th. 1725.

I should sooner have acknowledged yours, if a feverish disorder and the relicks of it had not disabled me for a fortnight. I now begin to make excuses, because I hope I am pretty near seeing you, and therefore I would cultivate an acquaintance; because if you do not know me when we meet, you need only keep one of my letters, and compare it with my face, for my face and letters are counter parts of my heart. I fear I have not express'd that right; but I mean well, and I hate blots? I look in your letter, and in my conscience you say the same thing, but in a better manner. Pray tell my Lord Bolingbroke that I wish he were banished again, for then I should hear from him, when he was full of philosophy, and talked *de contemptu mundi*. My Lord Oxford was so extremely kind as to write to me immediately on account of his son's birth; which I immediately acknowledged, but before my letter could reach him, I wish'd it in the sea: I hope I was more afflicted than his Lordship. 'Tis hard that Parsons and Beggars should be overrun with bratts, while so great and good a family wants an heir to continue. I have receiv'd his Father's picture but I lament (*sub sigillo confessionis*) that it is not so true a resemblance as I could wish. Drown the World! I am not content with despising it, but I would anger it, if I could with safety. I wish there were an Hospital built for it's Despisers, where one might act with safety, and it need not be a large building, only I would have it well endow'd.

endow'd. P. . . . is *fort chancellant* whether he shall turn Parson or no, But all employments here are engaged, or in reversion. Cast Wits and cast *Beaux* have a proper sanctuary in the church: Yet we think it a severe judgment, that a fine gentleman, and so much the finer for hating Ecclesiasticks, should be a domestic humble retainer to an *Irish* Prelate. He is neither Secretary nor Gentleman-Usher, yet serves in both capacities. He hath published several reasons why he never came to see me, but the best is, that I have not waited on his Lordship. We have had a Poëm sent from *London* in imitation of that on Miss *Carteret*. It is on Miss *Harvey* of a day old; and we say and think it is yours. I wish it were not, because I am against monopolies — You might have spared me a few more lines of your Satire, but I hope in a few months to see it all. To hear boys like you talk of Millenniums and tranquility! I am older by thirty years, Lord *Bolingbroke* by twenty, and you but by ten, than when we were last together; and we should differ more than ever, you coquetting a maid of honour, my Lord looking on to see how the gamesters play, and I railing at you both. I desire you and all my friends will take a special care that my Disaffection to the world may not be imputed to my Age, for I have credible witnessses ready to depose, that it hath never varied from the twenty-first to the f-ty-eighth year of life (pray fill that blank charitably.) I tell you after all, that I do not hate mankind, it is *vous autres* who hate them, because you would have them reasonable Animals, and are angry at being disapointed: I have always rejected that disifinition, and made another of my own. I am no more angry with. . . . than I was with the Kite that last week flew away with one of my chickens; and yet I was pleas'd when one of my servants shot him two days after. Tis I say, because you are so hardy as to tell me of your intentions to write Maxims in opposition to *Rocheffoucault*, who is my favourite, because I found my whole character

in

in him; however I will read him again, because it is possible I may have since undergone some alterations. — Take care the bad Poëts do not out-wit you, as they have served the good ones in every age, whom they have provok'd to transmit their names to posterity. *Mævius* is as well known as *Virgil*, and *G....n* will be as known as you, if his name gets into your Verses: and as to the difference between good and bad fame, 'tis a perfect trifle. I ask a thousand pardons, and so leave you for this time, and will write again without concerning myself whether you write or no.

I am, &c.

From Mr. POPE in Answer to the former.

Decemb. 10th. 1725.

I find my self the better acquainted with you for a long Absence, as men are with themselves for a long Affliction: Absence does but hold off a Friend, to make one see him the more truly. I am infinitely more pleas'd to hear you are coming near us, than at any thing you seem to think in my favour; an opinion which has perhaps been agrandized by the distance or dulness of *Ireland*, as objects look larger thro' a *medium* of Fogs: and yet I am infinitely pleas'd with that too. I am much the happier for finding (a better thing than our Wits) our Judgments jump, in the notion that all Scriblers should be past by in silence. To vindicate one's self against such nasty slander, is much as wise as it were in your countryman, when the people imputed a stink to him, to prove the contrary by shewing his backside. So let *G....n* and.....rest in peace! What *Virgil* had to do with *Mævius*, that he should wear him upon his sleeve to all eternity, I don't know. I've been the longer upon this, that I may prepare you for the reception both you and your works may possibly meet in *England*. We your true acquaintance will look upon you as a good man, and love you; others will look upon you as a Wit, and hate you.

you. So you know the worst; unless you are as vindictive as *Virgil*, or the aforesaid *Hibernian*.

I wish as warmly as you for an Hospital in which to lodge the Despisers of the World; only I fear it would be fill'd wholly like *Chelsea*, with maim'd Soldiers, and such as had been disabled in it's service. I would rather have those, that out of such generous principles as you and I, despise it, fly in it's face, — then retire from it. Not that I have much anger against the Great, my spleen is at the little rogues of it; it would vex one more to be knock'd on the head with a Piss-pot, than by a Thunder-bolt. As to great Oppressors, they are like Kites or Eagles, one expects mischief from them; But to be squirted to death (as poor *Wicherly* said to me on his death-bed) by Apothecaries Apprentices, by the under strappers of under-secretaries to secretaries who were no secretaries — this would provoke as dull a dog as..... himself.

So much for enemies, now for friends. Mr. L. thinks all this indiscreet: the Dr. not so; he loves mischief the best of any good-natur'd man in *England*. Lord *Bolingbroke* is above trifling: when he writes of any thing in this world, he is more than mortal; if ever he trifles, it must be when he turns a Divine. *Gay* is writing *Tales* for Prince *William*: (*) I suppose Mr. will take this very ill, for two reasons, one that he thinks all childish things belong to him, and the other because he'll take it ill to be taught that one may write things to a child without being childish. What have I more to add? but that Lord *Oxford* desires earnestly to see you: and that many others whom you do not think the worse of, will be gratified by it: none more, be assured, than Yours, &c.

A. POPE.

P. S. *Pope* and You are very great Wits, and I think very indifferent Philosophers: If you despised the world

I

as

(*) See Pieces of them pag. 34. & 50. of this Collection.

as much as you pretend, and perhaps believe, You would not be so angry with it. The founder of your Sect, *Seneca*, that noble Original whom you think | it so great an honour to resemble was a slave to the worst part of the world, to the Court; and all his big words were the language of a slighted Lover, who desired nothing so much as a reconciliation, and feared nothing so much as a rupture. I believe the world hath used me as scurvily as most people, and yet I could never find in my heart to be thoroughly angry with the simple, false, capricious thing. I should blush alike, to be discover'd fond of the world, or piqued at it. Your definition of *Animal Rationis*, instead of the common one *Animal Rationale*, will not bear examination: define but Reason, and you will see why your distinction is no better than that of the Pontiff *Cotta*, between *mala ratio*, and *bona ratio*. But enough of this: make us a visit, and I'll subscribe to any side of these important questions which you please. We differ less than you imagine, perhaps, when you wish'd me banish'd again: but I am not less true to you and to Philosophy in England, than I was in France.

Yours &c. BOLINGBROKE.

From Dr. SWIFT.

London May 4th. 1726.

I had rather live in forty *Irelands* than under the frequent disquiets of hearing you are out of order. I always apprehend it most after a great dinner; for the least Transgression of yours, if it be only two bits and one sup more than your stint, is a great debauch; for which you certainly pay more than those sots who are carry'd dead drunk to bed. My Lord *Peterborough* spoiled every body's dinner, but especially mine, with telling us that you were detained by sickness. Pray let me have three lines under any hand or pothook that will give me a better account of your health; which concerns me more than others, because I love and esteem you for reasons that

that most others have little to do with, and would be the same although you had never touched a pen, further than with writing to me. — I am gathering up all my luggage, and preparing for my journey; I will endeavour to think of you as little as I can, and when I write to you, I will strive not to think of you: This I intend in return to your kindness; and further, I know no body has dealt with me so cruelly as you, the consequences of which usage I fear will last as long as my life, for so long shall I be (in spite of my heart) entirely Yours &c.

From Mr. POPE to Dr. SWIFT.

Aug. 22d. 1726.

MANY a short sigh you cost me the day I left you, and many more you will cost me, till the day you return. I really walk'd about like a man banish'd, and when I came home found it no home. 'Tis a sensation like that of a limb lopp'd off, one is trying every minute unawares to use it, and finds it is not. I may say you have used me more cruelly than you have done any other man; you have made it more impossible for me to live at ease without you: Habitude it self would have done that, if I had less friendship in my nature than I have. Besides my natural memory of you, you have made a local one, which presents you to me in every place I frequent; I shall never more think of Lord Cobham's, the woods of Ciceter, or the pleasing prospect of Byberry, but your Idea must be join'd with 'em; nor see one seat in my own garden, or one room in my own house, without a Phantome of you, sitting or walking before me. I travell'd with you to Chester, I felt the extream heat of the weather, the inns, the roads, the confinement and closeness of the uneasy Coach, and wish'd a hundred times, I had either a Deanery or a Horse in my gift. In real truth, I have felt my soul peevish ever since with all about me, from a warm uneasy desire after you. I am gone out of my self to no purpose, and cannot catch you.

you. *Inhiat in pedes* was not more properly apply'd to a poor dog after a hare, than to me with regard to your departure. I wish I could think no more of it, but lye down and sleep till we meet again, and let that Day (how far soever off it be) be the morrow. Since I cannot, may it be my amends that every thing you wish may attend you where you are, and that you may find every friend you have there, in the state you wish him, or her; so that your visits to us may have no other effect, than the progress of a rich man to a remote estate, which he finds greater than he expected; which knowledge only serves to make him live happier where he is, with no disagreeable prospect if ever he should chuse to remove. May this be your state till it become what I wish. But indeed I cannot express the warmth, with which I wish you all things, and my self you. Indeed you are ingraved elsewhere than on the Cups you sent me, (with so kind an inscription) and I might throw them into the *Thames* without injury to the giver. I am not pleased with them, but take them very kindly too: And had I suspected any such usage from you, I should have enjoyed your company less than I really did, for at this rate I may say

Nec tecum possum vivere, nec sine te.

I will bring you over just such another present, when I go to the Deanery of *St. Patrick's*; which I promise you to do, if ever I am enabled to return your kindness. *Donarem Pateras*, &c. Till then I'll drink (or *Gay* shall drink) daily healths to you, and I'll add to your inscription the old *Roman* Vow for years to come VOTIS X. MVLTIS XX. My Mother's age gives me authority to hope it for yours. Adieu. &c.

Another from Mr. POPE.

Sept. 3d. 1726.

Yours to Mr. *Gay* gave me greater satisfaction than that to me (tho' that gave me a great deal) for to hear you were safe at your journey's end, exceeds the account of your

your fatigues while in the way to it: Otherwise believe me, every tittle of each is important to me, which sets any one thing before my eyes that happens to you. I writ you a long letter, which I guess reach'd you the day after your arrival. Since then I had a conference with Sir... who exprest his desire of having seen you again, before you left us; he said he observed a willingness in you to live among us; which I did not deny; but at the same time told him, you had no such design in your coming this time, which was merely to see a few of those you loved: but that indeed all those wished it, and particularly Lord *Peterborow* and my self, who wished you lov'd *Ireland* less, had you any reason to love *England* more. I said nothing but what I think would induce any man to be as fond of you as I, plain Truth, did they know either it, or you. I can't help thinking (when I consider the whole short list of our friends) that none of 'em except you and I are qualify'd for the Mountains of *Wales*: The Dr. (*Arbutnot*) goes to Cards, *Gay* to Court; one loses Money, one loses his time: Another of our friends labours to be unambitious, but he labours in an unwilling soil. One Lady you like has too much of *France* to be fit for *Wales*: another is too much a subject to Princes and Potentates, to relish that wild Taste of liberty and poverty. Mr. *Congreve* is too sick to bear a thin air; and she that leads him too rich to enjoy any thing. Lord *Peterborow* can go to any climate, but never stay in any. Lord *Bathurst* is too great an husbandman, to like barren hills, except they are his own to improve. Mr. *Bethel* indeed is too good and too honest to live in the world, but yet, tis fit, for it's example, he should. We are left to ourselves in my opinion, and may live where we please, in *Wales*, *Dublin*, or *Bermudas*: And for me, I assure you'll love the world so well, and it loves me so well, that I care not in what part of it I pass the rest of my days. I see no sunsbine but in the face of a friend.

I had a glimpse of a letter of your's lately, by which I find you are (like the vulgar) apter to think well of people out of power, than of people in power; perhaps 'tis a mistake, but however there's some thing in it generous. Mr. . . . takes it extreme kindly, I can perceive, and he has a great mind to thank you for that good opinion, for which I believe he is only to thank his ill fortune: for if I am not in an error, he would rather be in power, than out. — To shew you how fit I am to live in the mountains, I will with great truth apply to my self an old sentence. "Those that are in, may abide in; and those that are out, may abide out: Yet to me "those that are in shall be as those that are out, and those "that are out shall be as those that are in." — I am indifferent as to all those matters, but I miss you as much as I did the first day, when (with a short sigh) I parted. Wherever you are, (or on the mountains of *Wales*, or on the coast of *Dublin*,

— *Tu mihi, magni superas dum saxa Timavi,
Sive oram Illyrici legis equoris* —)

I am, and ever shall be Yours, &c.

Mr. GAY to Dr. SWIFT.

Nov. 17th. 1726.

ABOUT ten days ago a Book was published here of the Travels of one *Gulliver*, which hath been the conversation of the whole town ever since: The whole impression sold in a week; and nothing is more diverting than to hear the different opinions people give of it, though all agree in liking it extreamly. 'Tis generally said that you are the Author, (*) but I am told, the Bookfeller declares he knows not from what hand it came. From the highest to the lowest it is universally read, from the Cabinet-council to the Nursery. The Politicians

to

(*) So [the Dr. confesses in his Letter to Mr. Pope Sept. 29th. 1725.

to a man agree, that it is free from particular reflections, but that the Satire on general societies of men is too severe. Not but we now and then meet with people of greater perspicuity, who are in search for particular applications in every leaf; and 'tis highly probable we shall have Keys publish'd to give light into *Gulliver's* design. Lord..... is the person who least approves it, blaming it as a design of evil consequence to depreciate human nature, at which it cannot be wondered that he takes most offence, being himself the most accomplish'd of his species. and so losing more than any other of that praise which is due both to the dignity and virtue of a man. Your friend, my Lord *Harcourt*, commends it very much, though he thinks in some places the matter too far carried. The Duchess Dowager of *Marlborough* is in raptures at it; she says she can dream of nothing else since she read it: she declares, that she hath now found out, that her whole life hath been lost in caressing the worst part of mankind, and treating the best as her foes; and that if she knew *Gulliver*, tho' he had been the worst enemy she ever had, she would give up her present acquaintance for his friendship. You may see by this, that you are not much injur'd by being suppos'd the Author of this piece. If you are, you have disoblig'd us, and two or three of your best friends, in not giving us the least hint of it while you were with us; and in particular Dr. *Arbutnot*, who says it is ten thousand pities he had not known it, he could have added such abundance of things on every subject. Among Lady-critics, some have found out that Mr *Gulliver* had a particular malice to Maids of honour. Those of them who frequent the Church, say, his design is impious, and that it is depreciating the works of the Creator. Not withstanding I am told the Princess hath read it with great pleasure. As to other Critics, they think the *flying* island is the least entertaining; and so great an opinion the town have of the impossibility of *Gulliver's* writing at all below himself, 'tis agreed that
part

part was not writ by the same hand, tho' this hath its defenders too. It hath pass'd Lords and Commons, *nemine contradicente*; and all the whole town, men, Wömen and children are quite full of it.

Perhaps I may all this time be talking to you of a Book you have never seen, and which hath not yet reach'd Ireland; if it hath not, I believe what we have said will be sufficient to recommend it to your reading, and that you will order me to send it to you. — But it will be much better to come over your self, and read it here, where you will have the pleasure of variety of commentators, to explain the difficult passages to you. — We all rejoice that you have fixt the precise time of your coming to be *cum hirundine prima*; which we modern naturalists pronounce, ought to be reckon'd, contrary to *Pliny*, in this northern latitude of fifty-two degrees, from the end of *February*, Styl. Greg. at farthest. But to us your friends; the coming of such a black swallow as you, will make a summer in the worst of seasons. We are no less glad at your mention of *Twickenham* and *Dawley*; and in town you know you have a lodging at Court.

* * *

You tell us your Wine is bad, and that the Clergy do not frequent your house, which we look upon to be tautology. The best advice we can give you is, to make them a present of your wine, and come away to better.

You fancy we envy you, but you are mistaken; we envy those you are with, for we cannot envy the man we love. Adieu.

Dr. SWIFT to Mr. POPE.

June 1st. 1728.

I look upon my Lord *Bolingbroke* and us two, as a peculiar Triumvirate, who have nothing to expect, or to fear; and so far fittest to converse with one another: Only he and I are a little subject to Schemes, and one of us (I won't say which) upon very weak appearances, and

and this you have nothing to do with. I do profess without affectation, that your kind opinion of me as a Patriot (since you call it so) is what I do not deserve; because what I do is owing to perfect rage and resentment, and the mortifying sight of slavery, folly, and baseness about me, among which I am forc'd to live. And I will take my oath that you have more Virtue in an hour, than I in seven years; for you despise the follies, and hate the vices of mankind, without the least ill effect on your temper; and with regard to particular men, you are inclin'd always rather to think the better, whereas with me it is always directly contrary. I hope however, this is not in you from a superior principle of virtue, but from your situation, which hath made all parties and interests indifferent to you, who can be under no concern about *high* and *low-church*, *Whig* and *Tory*, or who is first Minister — Your long letter was the last I receiv'd 'till this by Dr. *Delany*, (*) although you mention an other since. The Dr. told me your secret about the *DUNCIAD*, which does not please me, because it defers gratifying my vanity in the most tender point, and perhaps may wholly disappoint it. As to one of your enquiries, I am easy enough in great matters, but have a thousand paltry vexations in my little station, and the more contemptible, the more vexatious. There might be a *Lutrin* writ upon the tricks used by my Chapter to teize me. I do not converse with one creature of Station or Title, but I have a sett of easy people whom I entertain when I have a mind; I have formerly describ'd them to you, but when you come you shall have the honours of the country as much as you please, and I shall on that account make a better figure, as long as I live. Pray God preserve Mrs. *Pope* for your sake and ease, I love and esteem her too much to wish it for her own: If I were five and twenty, I would wish to be of her age, to be as secure as she is

K

of

(*) Author of the *Life of King David*, inserted [above page 35.

of a better life. Mrs. P. B. has writ to me, and is one of the best Letter-writers I know; very good sense, civility and friendship, without any stiffness or constraint. The *Dunciad* has taken wind here, but if it had not, you are as much known *here* as in *England*, and the University-lads will crowd to kiss the hem of your garment. I am griev'd to hear that my Lord *Bolingbroke's* ill health forced him to the *Bath*. Tell me, is not Temperance a necessary virtue for great men, since it is the parent of Ease and Liberty? so necessary for the use and improvement of the mind, and which Philosophy allows to be the greatest felicities of life? I believe, had health been given so liberally to you, it would have been better husbanded without shame to your parts. *Adieu &c.*

Mr. POPE to Dr. SWIFT.

Dawley, June 28th. 1728.

I now hold the pen for my Lord *Bolingbroke*, who is reading your letter between two Haycocks, but his attention is somewhat diverted by casting his eyes on the clouds, not in admiration of what you say, but for fear of a shower. He is pleas'd with your placing him in the Triumvirate between your self and me; tho' he says that he doubts he shall fare like *Lepidus*, while one of us runs away with all the power like *Augustus*, and another with all the pleasures like *Anthony*. It is upon a foresight of this, that he has fitted up his farm, and you will agree, that this scheme of retreat at least is not founded upon weak appearances. Upon his return from the *Bath*, all peccant humours, he finds, are purg'd out of him; and his great Temperance and Oeconomy are so signal, that the first is fit for my constitution, and the latter would enable you to lay up so much money, as to buy a Bishoprick in *England*. As to the return of his health and vigour, were you here, you might enquire of his Hay-makers; but as to his temperance, I can answer that (for one whole

whole day) we have had nothing for dinner but mutton-broth, beans and bacon, and a Barn-door fowl.

Now his Lordship is run after his Cart, I have a moment left to my self to tell you, that I over-heard him yesterday agree with a Painter for 200 l. to paint his country-hall with Trophies of Rakes, Spades, Prongs &c. and other ornaments merely to countenance his calling this place a Farm. — now turn over a new leaf — He bids me assure you, he should be sorry not to have more schemes of kindness for his friends, than of ambition for himself: There tho' his schemes may be weak, the motives at least are strong; and he says further, if you could bear as great a fall, and decrease of your revenues, as he knows by experience he can, you wou'd not live in Ireland an hour. The *Dunciad* is going to be printed in all pomp, with the inscription, which makes me proudest. It will be attended with *Proëma*, *Prolegomena*, *Testimonia Scriptorum*, *Index Authorum*, and Notes *Variorum*. As to the latter, I desire you to read over the Text, and make a few in any way you like best, whether dry raillery, upon the stile and way of commenting of trivial Critics; or humorous, upon the authors in the poem; or historical, of persons, places, times; or explanatory, or collecting the parallel passages of the Ancients. Adieu. I am pretty well, my Mother not ill, Dr. Arbuthnot vex'd with his fever by intervals; I am afraid he declines, and we shall lose a worthy man: I am troubled about him very much.

I am, &c.

Lord BOLINGBROKE to Dr. SWIFT.

From my Farm Oct. 5. 1729.

I am here; I have seen Pope, and one of my first enquiries was after you. He tells me a thing I am sorry to hear: You are building, it seems, on a piece of land you have acquired for that purpose, in some county of Ireland. Tho' I have built in a part of the World, which

K 2

I pre-

I prefer very little to that where you have been thrown and confined by our ill fortune and yours, yet I am sorry you do the same thing. I have repented a thousand times of my resolution, and I hope you will repent of your's before it is executed. Adieu my old and worthy friend; may the physical evils of life fall as easily upon you, as ever they did on any man who lived to be old; and may the moral evils which surround us, make as little impression on you, as they ought to make on one who has such superior sense to estimate things by, and so much virtue to wrap himself up in. — My wife desires not to be forgotten by you; she's faithfully your servant, and zealously your admirer. She will be concerned and disappointed not to find you in this Island at her return, which hope both she and I have been made to entertain before I went abroad.

Lord BOLINGBROKE & Mr. POPE
to Dr. SWIFT.

March 29th. 1731.

I have delayed several posts answering your letter of January last, in hopes of being able to speak to you about a project which concerns us both, but me the most, since the success of it would bring us together. It has been a good while in my head, and at my heart, if it can be set a going, you shall hear more of it. I was ill in the beginning of the winter for near a week but in no danger either from the nature of my distemper, or from the attendance of three physicians. Since that bilious intermitting fever, I have had, as I had before, better health than the regard I have payed to health deserves. We are both in the decline of life, my dear Dean, and have been some years going down the hill; let us make our passage as smooth as we can. Let us fence against physical evil by care, and the use of those means which experience must have pointed out to us: Let us fence against moral evil by philosophy. I renounce the alter-
native

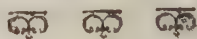
native you propose. But we may, nay (if we will follow nature, and do not work up imagination against her plainest dictates) we shall of course grow every year more indifferent to life, and to the affairs and interests of a system out of which we are soon to go. This is much better than stupidity. The decay of passion strengthens philosophy, for passion may decay, and stupidity not succeed. *Passions* (says *Pope*, our Divine, as you will see one time or other) are the *Gales* of life: Let us not complain that they do not blow a storm. What hurt does age do us, in subduing what we toil to subdue all our lives? It is now six in the morning: I recall the time (and am glad it is over) when about this hour I used to be going to bed, surfeited with pleasure, or jaded with business: my head often full of schemes, and my heart as often full of anxiety. Is it a misfortune, think you, that I rise at this hour, refreshed, serene, and calm? that the past, and even the present affairs of life stand like objects at a distance from me, where I can keep off the disagreeable so as not to be strengly affected by them, and from whence I can draw the others nearer to me? Passions in their force, would bring all these, nay even future contingencies, about my ears at once, and Reason would but ill defend me in the scuffle.

I leave *Pope* to speak for himself, but I must tell you how much my Wife is obliged to you, she says she would find strength enough to nurse you if you was here, and yet God knows she is extreamly weak: The slow fever works under, and mines the constitution: we keep it off some times, but still it returns, and makes new breaches before nature can repair the old ones. I am not ashamed to say to you that I admire her more every hour of my life: Death is not to her the King of Terrors; she beholds him without the least. When she suffers much, she wishes for him as a deliverer from pain; when life is tolerable, she looks on him with dislike, because he is to separate her from those friends to whom she is more

attached than to life itself — You shall not stay for my next, as long as you have for this Letter; and in every one, *Pope* shall write something much better than the scraps of old Philosophers, which were the presents, *Manuscula*, that Stoical Fop *Seneca* used to send in every Epistle to his friend *Lucilius*.

P. S. My Lord has spoken justly of his Lady: why not I of my Mother? Yesterday was her birth-day, now entering on the ninety-first year of her age; her memory much diminish'd, but her senses very little hurt, her sight and hearing good; she sleeps not ill, eats moderately, drinks water, says her prayers; this is all she does. I have reason to thank God for continuing so long to me a very good and tender parent, and for allowing me to exercise for some years, those cares which are now as necessary to her, as her's have been to me. An object of this sort daily before one's eyes very much softens the mind, but perhaps may hinder it from the willingness of contracting other ties of the like domestic nature, when one finds how painful it is even to enjoy the tender pleasures. I have formerly made some strong efforts to get and to deserve a friend: perhaps it were wiser never to attempt it, but live *Extempore*, and look upon the world only as a place to pass thro', just pay your hosts their due, disperse a little charity, and hurry on. — Yet am I just now writing, (or rather planning) a book, to make mankind look upon this life with comfort and pleasure, and put morality in good humour. — And just now too, I am going to see one I love very tenderly; and to-morrow to entertain several civil people, whom if we call friends, it is by the Courtesy of *England*. — *Sic, sic ire sub umbras*. while we do live, we must make the best of life,

Cantantes licet usque (minus via tadat) eamus, as the Shepherd said in *Virgil*, when the road was long and heavy. I am yours. &c.

From

From the SAME to Dr. SWIFT.

You may assure yourself, that if you come over this spring, you will find me not only got back into the habits of study, but devoted to that historical task, which you have set me these many years. I am in hopes of some materials which will enable me to work in the whole extent of the plan I propose to my self. If they are not to be had, I must accommodate my plan to this deficiency. In the mean time *Pope* has given me more trouble than he or I thought of; and you will be surprized to find that I have been partly drawn by him and partly by my self, to write a pretty large volume (*) upon a very grave and very important subject; that I have ventured to pay no regard whatever to any authority except sacred authority, and that I have ventured to start a thought, which must, if it is push'd as successfully as I think it is, render all your Metaphysical Theology both ridiculous and abominable. There is an expression in one of your Letters to me, which makes me believe you will come into my way of thinking on this subject; and yet I am perswaded that Divines and Freethinkers would both be clamorous against it, if it was to be submitted to their censure, as I do not intend that it shall. The passage I mean, is that where you say that you told Dr. . . . *the Grand points of Christianity ought to be taken as infallible Revelations, &c.*

It has happened that whilst I was writing this to you, the Dr. came to make me a visit from *London*, where I heard he was arrived some time ago: He was in haste to return, and is I perceive in great haste to print. He left me eight Dissertations, a small part, as I understand, of his work, and desired me to peruse, consider, and observe upon them against monday next, when he will come down again. By what I have read of the two first, I find my self unable to serve him. The principles he reasons upon are begged in a disputation of this sort, and the

(*) The Dissertation on Parties.

the manner of reasoning is by no means close and conclusive. The sole advice I could give him in conscience would be that which he would take ill and not follow. I will get rid of this task as well as I can, for I esteem the man, and should be sorry to disoblige him where I cannot serve him.

As to retirements, and exercise, your notions are true: The first should not be indulged so much as to render us savage, nor the last neglected so as to impair health. But I know men, who for fear of being savage, live with all who will live with them; and who to preserve their health, saunter away half their time. Adieu: *Pope* calls for the paper.

P S. I hope what goes before will be a strong motive to your coming. God knows if ever I shall see *Ireland*; I shall never desire it, if you can be got hither, or kept here. Yet I think I shall be, too soon, a Freeman — Your recommendations I constantly give to those you mention; tho' some of 'em I see but seldom, and am every day more retired. I am less fond of the world, and less curious about it; yet no way out of humour, disappointed, or angry; tho' in my way I receive as many injuries as my betters, but I don't feel them, therefore I ought not to vex other people, nor even to return injuries. I pass almost all my time at *Dawley* and at home; my Lord (of which I partly take the merit to myself) is as much estranged from politicks as I am. Let Philosophy be ever so vain, it is less vain now than Politicks, and not quite so vain at present as Divinity: I know nothing that moves strongly but Satire, and those who are ashamed of nothing else, are so of being ridiculous. I fancy if we *three* were together but for three years, some good might be done even upon this Age. — I know you'll desire some account of health: It is as usual, but my spirits rather worse. I write little or nothing. You know I never had either a taste or talent for politicks, and the world minds nothing else. I have personal obligations which I
will

will ever preserve, to men of different sides, and I wish nothing so much as publick Quiet, except it be my own quiet. I think it a merit, if I can take off any man from grating or satyrical subjects, merely on the score of Party: and it is the greatest vanity of my life that I've contributed to turn my Lord *Bolingbroke* to subjects moral, useful, and more worthy his pen. Dr. 's Book is what I can't commend so much as Dean *Berkley's*, (*) tho' it has many things ingenious in it, and is not deficient in the writing part: but the whole book, tho' he meant it *ad populum*, is I think purely *ad clerum*. Adieu.

Mr. POPE to Dr. SWIFT on the Death
of Mr. GAY.

Dec. 5th. 1732.

IT is not a time to complain that you have not answered me two letters (in the last of which I was impatient under some fears) It is now indeed a time to think of myself, when one of the nearest and longest ties I have ever had, is broken all on a sudden, by the unexpected death of poor *Mr. GAY*. An inflammatory fever hurried him out of this life in three days. He died last night at nine a Clock; not deprived of his senses entirely at the last, and possessing them perfectly 'till within five hours. He asked of you a few hours before, when in acute torment by the inflammation in his bowels and breast. His effects are in the Duke of Queensbury's custody. His sisters, we suppose, will be his heirs, who are two widows; as yet it is not known whether or no he left a will — Good God! how often are we to die before we quite go off this stage? in every friend we lose a part of ourselves, and the best part. God keep those we have left! few are worth praying for, and one's self the least of all. I shall never see you now I believe; one of your principal Calls to England is at an end. Indeed he was the

L most

(*) *Alciphron* or the Minute, Philosopher, 2 Vol, 8vo.

most amiable by far, his qualities were the gentlest, but I love you as well and as firmly. Would to God the man we have lost had not been so amiable, nor so good! but that's a wish for our own sakes, not his. Sure if Innocence and Integrity can deserve Happiness, it must be his. Adieu. I can add nothing to what you will feel, and diminish nothing from it. Yet write to me, and soon believe no man now living loves you better, I believe no man ever did, than

A. POPE.

Dr. *Arbuthnot*, whose humanity you know, heartily commends himself to you. All possible diligence and affection has been shown, and continued attendance on this melancholy occasion. Once more adieu, and write to one who is truly disconsolate.

Dear Sir

I am sorry that the renewal of our correspondence should be upon such a melancholy occasion. Poor Mr. *Gay* dy'd of an inflammation, and I believe at last a mortification, of the bowels; it was the most precipitate case I ever knew, having cut him off in three days. He was attended by two Physicians besides my self. I believed the distemper mortal from the beginning. I have not had the pleasure of a line from you these two years; I wrote one about your health, to which I had no answer. I wish you all health and happiness, being with great affection and respect,

Sir

Yours &c.

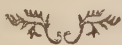
ARBUTHNOT.

On the same from Dr. SWIFT.

Dublin, 1732-3.

I received yours with a few lines from the Doctor, and the account of our losing Mr. *Gay*, upon which event I shall say nothing. I am only concern'd that long living hath not hardened me: for even in this Kingdom, and in a few

a few days past, two persons of great merit whom I loved very well, have dy'd in the prime of their years, but a little above thirty. I would endeavour to comfort my self upon the loss of friends, as I do upon the loss of mony, by turning to my account-book, and seeing whether I have enough left for my support? but in the former case I find I have not, any more than in the other; and I know not any man who is in a greater likelihood than myself to die poor and friendless. You are a much greater loser than I by his death, as being a more intimate friend, and often his companion; which latter I could never hope to be except perhaps once more in my life for a piece of a Summer. I hope he hath left you the Care of any writings he may have left, and I wish, that with those already extant, they could be all published in a fair edition under your inspection. x..x..x..x..x. If you are acquainted with the Duchess of Queensbury, I desire you will present her my most humble service: I think she is a greater loser by the death of a friend than either of us. She seems a Lady of excellent sense and spirit. I had often Postscripts from her in our friend's letters to me, and her part was sometimes longer than his, and they made up a great part of the little happiness I could have here. This was the more generous, because I never saw her since she was a girl of five years old, nor did I envy poor Mr. *Gay* for any thing so much as being a domestic friend to such a Lady. I desire you will never fail to send me a particular account of your health. I dare hardly enquire about Mrs. *Pope*, who I am told is but just among the living, and consequently a continual grief to you: she is sensible of your tenderness, which robs her of the only happiness she is capable of enjoying. And yet I pity you more than her, you cannot lengthen her days; and I beg she may not shorten Yours.

XXVII. Mr. LOCKE to Mr.
MOLYNEUX.

London July 16. 1692.

S I R

THOUGH the extraordinary Complement you were pleased to make me in the Epistle Dedicatory, easily persuaded me from whom that Present was likely to come, when at my coming to Town I found your Book left for me by Mr. T. . . . at my Bookseller's; Yet my Conscience, how little I could deserve the one or the other from you made me fear some Mistake, 'till enquiring of Mr. T. . . . himself, he assured me of the Favour you had done me. I will not pretend to return you such Thanks as I ought, 'till I can write such a Book as yours is. Only give me leave to say, that if my Trifle could possibly be an Occasion of Vanity to me, you have done most to make it so; since I could scarce forbear to applaud my self, upon such a Testimony from one who so well understands Demonstration, did I not see that those, who can be extreme rigorous and exact in the Search of Truth can be as civil and as complaisant in their Dealing with those whom they take to be Lovers of it. But this cannot keep me from being out of Countenance at the Receipt of such Obligations, without the Hopes of making such Returns as I ought. Instead of that, give me leave to do what is next to it, and let you see I am not sorry I am obliged to you. The Bearer hereof, Dr. Sibbelius, is a Friend of mine, who comes to *Dublin* with a Design to settle there; and I beg your Assistance of him, in what lies in your Way: I shall take it as a Favour done to me. And methinks I have reason now to expect it of you, since you have done me, more than one, very great ones, when I had no reason to expect any at all. Sir you have made great Advances of Friendship towards me, and you see they are not lost upon me. I am very
sen.

sensible of them, and would make such an Use of them as might assure you I should take it for a new Favour; if you would afford me an Occasion wherein I might, by any Service, tell you how much I am,

S I R

*Your most humble
and most obliged Servant*

JOHN LOCKE.

P. S. I had the Honour to know one of your Name at *Leyden* about seven or eight years since. If he be any Relation of yours, and now in *Dublin*, I beg the Favour of you to present my humble Service to him.

From Mr. MOLYNEUX.

Dublin Aug. 27. 1692.

UPON the Arrival of our Lord Lieutenant in this Place (which was on the 25th Instant) I had the Favour of a Letter from you, by the Hands of Dr. *Sibellius*. I cannot easily tell you how grateful it was to me, having the highest Esteem for him that sent it, from the first Moment that I was so happy as to see any of his Writings; and therefore it was that I am so ambitious of making a Friendship with you, by presenting you one of my Trifles, which I ordered my Bookseller to lay before you under this Character, *its a mean Testimony of the great Respect I had for the Author of the Essay of Human Understanding*. And since I find by yours to me, that my Ambition is not fallen short of its Design; but that you are pleased to encourage me, by assuring me that I have made great Advances of Friendship towards you; give me leave to embrace the Favour with all Joy imaginable. And that you may judge of my Sincerity by my open Heart, I will plainly confess to you, that I have not in all my Life read any Book with more Satisfaction than your *Essay*; (*) insomuch that a repeated Perusal of it is still more pleasant to me. And

(*) See a Specimen of it in Section I, of this Book.

And I have endeavour'd, with great success, to recommend it to the Consideration of the Ingenious in this Place. Dr. King, Bishop of Derry, when he read it, made some slight Remarks on the foremost Parts of the Book; but his Business would not permit him to go through it all. What he did, rough as it was, he gave to me; and they are at your Commands when you Please. — One Thing I must insist on to you, which is, that you would think of obliging the World with a *Treatise of Morals*, drawn up according to the Hints you frequently give in your *Essay*, of their being demonstrable according to the mathematical Method. This is most certainly true. But the Task must be undertaken only by so clear and distinct a Thinker as you are. This were an Attempt worthy your Consideration: And there is nothing I should more ardently wish for, than to see it. And therefore, good Sir, let me beg of you to turn your Thoughts this Way, and if so young a Friendship as mine, have any Force, let me prevail upon you.

Upon my reading your *Essay*, I was so taken with it, that when I was in London, in August 1690., I made enquiry amongst some of my learned Friends for any other of your Writings, if perhaps they knew any. I was recommended by some to *Two Discourses concerning Government*, and a little *Treatise concerning Toleration*. There is neither of them carries your Name; and I will not venture to ask whether they are yours or not; This only, I think no Name need be ashamed of either.

Dr. Sibelius, I find, is your Friend, and therefore I assure him of all Service I can possibly do him. I will make it my Business to get him Acquaintance in this Place; and I dare promise him some of the best.

The inclosed from my Brother, will tell you that he was your Acquaintance in Leyden. I my self have been there, Anno 1685. but had not the good Fortune of being known to you. But from this Time I shall reckon my self

self happy in your Friendship, and shall ever subscribe
my self

*Your most Affectionate
and most obliged humble Servant*
WILL. MOLYNEUX.

Dublin Dec. 18. 1694.

S I R

YOURS of November 23, found me labouring under a
sharp Feaver, which has held me this Month past;
but I am now, God be thank'd pretty well recover'd. I
am oblig'd to you for the earnest Desire you express of
seeing me in *England*. But, as to that Particular, the
Truth is thus: Last Summer I designed to make a Journey,
on purpose to pay my Respects to you, and for no other
Errand, but my Resolutions were not so fix'd, as to
give you any Intimations thereof; for indeed the State
of my Health was so very uncertain, that I was very mis-
trustful whether I should be able to undertake the Journey.
However, I thought to make an Essay of my Strength in
our own Country; so that some Business calling me above
threescore Miles from this City, the Fatigue was so trou-
blesome to me, that I was quite discouraged from think-
ing of *England* that Season. I have now had another
Pull-back, by my present Sickness, so that I cannot yet
tell how to think of the other Side of the Water. This
only I will assure you, that the first entire Health God is
pleased to bestow on me, shall be employed in a Journey
towards you; there being nothing I so earnestly covet,
as the personal Acquaintance of one for whom I have so
great a Respect and Veneration, and to whom I am so
highly obliged for many Favours. ** I am,

Worthy S I R

*Your most affectionate,
humble Servant,*
WILL. MOLYNEUX.

Lon-

London, 9 July 1698.

Dear S I R

I am just come to London, where your former Promise, and what Mr. Churchill since tells me, makes me hope to see you speedily. I long mightily to welcome you hither, and do remit, to that happy Time, abundance that I have to say to you. For I am

Dear S I R

Your most affectionate
humble Servant,

JOHN LOCKE.

XXVIII. MISCELLANY EPISTLES.

Exhortatory, to the Earl of S.....

My Lord

IT was a great satisfaction to me to be any ways instrumental in the gaining your Lordship to our religion; but I am, and always was more concerned, that your Lordship would continue a virtuous and good man, than become a Protestant; being assured, that the ignorance and errors of men's understandings will find a much easier forgiveness with God, than the fault of the Will. I remember that your Lordship once told me, that you would endeavour to justify the sincerity of your *change* by a conscientious regard to all other parts and actions of your life. I am sure you cannot more effectually condemn your own act, than by being a worse man, after your profession to have embraced a better religion. I will certainly be one of the last to believe any thing of your Lordship that is not good; but I always feared I should be one of the first that should hear it. — To speak plainly, I have been told, that your Lordship is of late fallen into a conversation, dangerous both to your reputation

tation and virtue. — Therefore, I earnestly beseech your Lordship to consider, besides the high provocation of Almighty God, and the hazzard of your soul, whenever you engage in a bad course, what blemish you will bring upon a fair and unspotted reputation: what uneasiness and trouble you will create to yourself from the severe reflections of a guilty conscience, and how great a violence you will offer to your good principles, your nature, your education, and to a mind the best made for virtuous and worthy things. And do you imagine you can stop when you please? Experience shews the contrary; and that nothing is more vain than for men to think they can set bounds to themselves in any thing that is bad. I hope in God, no temptation has yet prevailed on your Lordship so far as to be guilty of any loose act. If it has, as you love your soul, let it not proceed to an habit. The retreat is yet easy and open — and God is not only ready to forgive us, upon our repentance and resolution of amendment, but to assist us, by his grace, to do better for the future. — Determine rather upon a speedy *change of your condition*, than to gratify the inclinations of your youth in any thing but what is lawful and honourable. — I pray to God every day for your Lordship, with the same constancy and fervour as for myself; and do now most earnestly beg, that this counsel may be acceptable and effectual.

I am &c.

JOHN TILLOTSON.

Sir,

LOOKING over your monthly papers (the *Gentle-man's Magazine*) the other day, I could not forbear observing, that one of your correspondents is for mending the *lord's prayer*, another for a new sett of articles of religion, and a third not reconcil'd to an article of faith, *the descent into hell*; this last I refer to Bp *Bilson's* discourse upon that Article, and his defence of it; enough to

M

set

set any man right, who is not determined to be wrong.

I was bred up under one of the greatest casuists of his time, in either of the universities; who always told us, that it was highly reasonable that private opinion should confine it self to private breasts, and not be permitted to walk abroad to affront authority and the publick peace; but to publish private opinion for publick and necessary truth, and to endeavour to impose it upon others, and upon authority it self, is a practice of the most pernicious usurpation and consequence; by which all religion must stagger and totter with continual changes, uncertainties and alterations, and at last fall to ruin and confusion: which great truth forc'd even *Calvin* himself to drop that Oracle in the 31 Sect. Inst. lib. 4 p. 10. (*)

'Tis a very just observation which the late Bp. of *Oxford* made, that when men once take the liberty of departing from their rule, no one knows whither they may go at last; and there are hardly any things so absurd, which the weakest judgment, or warmest imagination can advance, but some people will be found, who being led either by the novelty of the notions, or admiration of the persons of the authors, or by some other motive, easily fall into them.

Yours &c.

Louth, Lincolnshire,
Feb. 6, 1751.

ANTHONY BUCKLES.

Sir

(*) *Calvin's* Words are *Quantarum rixarum semen futura sit earum rerum confusio, si prout cuique libitum sit mutare liceat quæ ad communem statum (Christianæ religionis) pertinent! Quando nunquam futurum est ut omnibus idem placeat, si res velut in medio posita (things indifferent) singulorum arbitrio relictæ fuerint. Si penes singulos jus & arbitrium erit judicandi, nihil nunquam certi, constitutum poterit, quin potius rota vacillabit religio.*

SIR,

I am afraid my last has not reach'd your hand not having seen a Line from you of a newer Date. I am very desirous to enter into a literary Correspondence with you, and for a beginning beg you will let me know, if any of the English Poëts have written in the *Eligiac*, or amorous Style, any thing comparable to the two Fragment's of *Sappho* the Grecian Poëtress, which Mr *Philips* has inimitably translated, and which I beg you will give a place in your Essay, not having any Copy of them. I flatter my self, that many will be obliged thereby as well as me, and they will not take you up many Pages. — A Friend of mine desires you will give him a Description of the English Cavalcade called a *Riding*, and a Specimen of the Duke of *Dorset's* poetry, so much commended by all our Authors. — I was in company where Monsieur *le Moyne's* Description of the *Night* was cry'd up as the best Performance of the kind extant, I will send it you that I may know your thoughts on it.

*Cependant le soleil se couche dans son lit,
Que luy-mesme de pourpre & de laque embellit:
Et la nuit qui survient aussi triste que sombre,
De toute les couleurs ne fuit que une grand' ombre;
Aveque le sommeil le silence la suit,
L'un amy du repos, l'autre ennemy du bruit:
Et quoique sous leur pas la tempeste se taise,
Quoique le vent s'endorme & que l'onde s'appaise.*

If you favour me in this, I shall make bold to trouble you oftner, and if you will put it in my Power to serve you in any thing, I shall be yet more obliged to you, because I esteem, your Friendship, and assure you that I am &c.

C.

In Answer to the preceeding.

Dear SIR

I received your kind letter of the 8th instant Yesterday in company of a former, which you therein mention.

M 2

I accept

I accept your Offer with joy, and shall endeavour to give you the most satisfactory answers to your *Queries*. — I believe I shall make appear that we have English Poëms of like spirit and matter to those of *Sappho*, by communicating to you the two following, which are also written by Ladies as ethnic and as *amorous* as that famous *Grecian*. — The first is a Description of Enjoyment by *Mrs. Behn*, speaking of two Lovers,

I saw 'em kindle to Desire
While with soft Sighs they blew the Fire;
Saw the Approaches of their Joy,
He growing more fierce, and she less coy:
Saw how they mingled melting Rays,
Exchanging Love a thousand Ways:
Kind was the Force on either Side, }
Her new Desire she could not hide; }
Nor would the Shepherd be deny'd. }
The blessed Minute he pursu'd,
'Till she was with like Thoughts endu'd,
'Till she, transported in his Arms,
Yields to the Conq'r'or all her Charms:
His panting Breast to her's now join'd,
They feast on Raptures unconfin'd:
Vast and luxuriant; such to prove
Th' Immortality of Love!
For who but a Divinity
Could mingle Souls to that Degree; }
And melt them into Extasy! }
Now, like the Phoenix, both expire, }
While, from the Ashes of their Fire, }
Sprung up a new and soft Desire
Like Charmers thrice they did invoke
The God, and thrice new Vigour took.

The other is an Imitation of the Ode to *Venus*, by a Lady of our own times:

Goddeß of the gods above,
Queen of beauty, queen of love,

Venus, ever young and fair,
Lovely Venus! hear my pray'r!

If Adonis, charming boy,
Ever touch'd thy breast with joy,
Give me pow'r to rule the bold,
Teach me art to warm the cold.
Form'd with every pow'r to please,
Faultless shape, and graceful ease,
Blooming cheek, and laughing eye,
Where the loves in ambush lie:

Like Adonis, Damon charms,
Give him goddess to my arms!
Give to sigh that careless breast,
In those eyes be love express'd!
All thy languors; all thy fire,
All thy pleasing pains inspire!
Thee, bright queen, let Petworth own!
Petworth's groves to thee are known, ———
Make my fav'rite youth thy care,
Lovely Venus! hear my pray'r.

ROSALIND.

Of these Ladies may be said, what is observed by Mr. Addison, in the 223d. Spectator, "that they fill their Writing with such bewitching Tenderness, and Rapture, "that it is dangerous giving them the Reading." — I am willing to insert Mr. Philip's Translations of Sappho, in my XXXIId Section. The rustic Cavalcade which your Friend would have a description of called a *Riding*, is now almost every where disused, but can never be forgotten so long as these beautiful lines remain in *Hudibras*, which please to present him with, in answer to that Quere.

First he that led the Cavalcade,
Wore a Sow-Gelder's Flagellet,
On which he blew as strong a Levett,
As well-fee'd Lawyer on his Breviate,

M 3

When

When over one another's' Heads
 They charge, three Ranks at once, like Swedes.
 Next, Pans and Kettles of all Keys,
 From Trebles down to double Base:
 And after them, upon a Nag
 That might pass for a fore-hand Stag,
 A Cornet rode, and on a Staff
 A Smock display'd did proudly wave,
 Then Bagpipes of the loudest Drones,
 With snuffling broken-winded Tones,
 Whose Beasts of Air in Pockets shut,
 Look filthier than that from the Gut;
 And make a viler Noise than Swine,
 In windy Weather when they whine.
 Next, one upon a Pair of Panniers
 Full fraught with that which for good Manners
 Shall here be nameless, mix'd with Grains,
 Which he dispens'd among the Swains:
 Then mounted on a horned Horse;
 One bore a Gauntlet and gilt Spurs,
 Ty'd to the Pomel of a long Sword,
 He held revers'd, the Point turn'd downward.
 Next after, on a raw-bon'd steed
 The Cong'rour's Standard-bearer rid,
 And bore aloft before the Champion
 A Petticoat display'd and rampant.
 Next whom, the Amazon triumphant
 Bestrid her Beast, and on the rump on't
 Sate Face to Tail, and Bum to Bum,
 The Warrior whilom overcome;
 Arm'd with a Spindle and a Distaff,
 Which as he rode she made him twist off;
 And when he loiter'd, o'er her shoulder
 Chastis'd the Reformado Soldier.
 Before the Dame, and round about,
 March'd Whifflers and Staffiers on Foot,

With

*With Lacqueys, Grooms, Valets and Pages,
In fit and proper Equipages;
Of whom some Torches bore, some Links,
Before the proud Virago Minks,
That was both Madam and a Don,
Like Nero's Sporus, or Pope Joan:
And at fit Periods the whole Rout
Set up their Throats with clam'rous Shout.*

Thus you have it described; but, before we proceed to any other matter, pray take with you *Hudibras's* wife reflection upon it.

*But Hudibras, who us'd to ponder
On such Sights with judicious Wonder,
Could hold no longer to impart
His Animadversions, from his Heart:
Quoth he, in all my Life 'till now
I ne'er saw so profane a Show:
It is some paganish Invention,
Which Heathen Writers often mention;
And he who made it had read Godwin,
I warrant him, and understood him:
With all the Grecian Speeds and Stows,
That best describe those ancient Shows.*

But to return to your Letter; under Correction, I think *Monsieur le Moynes* Description of the Night nothing comparable to either this of *Mr. Dryden*, in his *Conquest of Mexico*:

*All things are hush'd, as Nature's self lay dead;
The Mountains seem to nod their drowsy Head;
The little Birds, in Dreams, their Songs repeat,
And sleeping Flowers beneath the Night-dew sweat;
Ev'n Lust and Envy sleep. ———*

Or the following, written by his grace the Duke of *Dorset*,

*'Twas still low ebb of Night, when not a Star
Was twinkling in the muffled Hemisphere;*

But

*But all around in horrid Darkneſs mourn'd ;
As if old Chaös were again return'd ;
When not one Gleam of the eternal Light
Shot thro' the ſolid Darkneſs of the Night :
In diſmal Silence Nature ſeem'd to ſleep ,
And all the Winds were bury'd in the Deep :
No whispering Zephyrus aloſt did blow ,
No warring Boughs were murmuring below :
No falling Waters daſh'd , no Rivers purld ,
But all conſpir'd to huſh the drowſy World.*

If in this I am miſtaken, Mr. Rymer is the ſame, who long before conferred the two former, and declares thus in favour of Mr. Dryden's. "I find in this Deſcription, "four Lines yield greater variety of Matter, and more "choice Thoughts than twice the Number in any other "Language. Here is ſomething more fortunate than the "boldeſt Fancy has yet reached, and ſomething more "juſt, than the ſevereſt Reaſon has obſerved," &c. but, by the by, having given you a ſpecimen of that great Man the Duke of Dorſet's poetry, according to your requeſt, I hope to gain your pardon. — I am &c. B.

Dear Friend,

YOUR laſt, in answer to my ſeveral Queries, was ſo agreeable that I beg you Will pleaſe to favour me with another, in which insert the famous Soliloquy on *Being*, ſomewhere in *Shakeſpear's Hamlet*. If it ſuits your Conveniency, pray add a few of the beſt lines in the *Diſpenſary*, and your opinion on the word *Toaſt*, ſo frequently by us applied to a fair Lady. — This is all I will trouble you with at preſent, being afraid I ſhall trespas too far againſt your goodneſs, and therefore ſubſcribe my ſelf, Sir, &c. C.

In Answer to the former.

Sir

I am very glad you are ſatisfied with my answers to your Queries, and on that Conſideration am ever ready to ſerve

serve you in the like. The Speech of *Hamlet* on Being is extant in the Beginning of the third Act, and runs thus:

'To be, or not to be, that is the Question;
'Whether 'tis nobler in the Mind to suffer
'The Slings and Arrows of outrageous Fortune,
'Or to take Arms against a Sea of Troubles,
'And by opposing end them: To die, to sleep
'No more; and by a Sleep to say we end
'The Head-ach, and the thousand nat'ral Shocks
'That Flesh is Heir to; 'tis a Consummation
'Devoutly to be wish'd, to die, to sleep; —
'To sleep, perchance to dream: ay there's the Rub;
'For in that Sleep of Death what Dreams may come,
'When we have shuffled off this mortal Coil,
'Must give us Pause; there's the Respect
'That makes Calamity of so long a Life:
'For who would bear the Whips and Scorns of Time,
'Th' Oppressor's Wrong, the proud Man's Contumely,
'The Pangs of despis'd Love, the Law's Delay,
'The Insolence of Office, and the Spurns
'That patient Merit of th' Unworthy takes,
'When as himself might his *Quietus* make
'With a bare Bodkin? Who would Fardels bear,
'To groan and sweat under a weary Life?
'But that the Dread of something after Death,
'The undiscover'd Country, from whose Bourn
'No Traveller returns, puzzles the Will,
'And makes us rather bear those Ills we have,
'Than fly to others that we know not of.
'Thus Conscience does make Cowards of us all,
'And thus the healthful Face of Resolution
'Is sickly'd o'er with the pale Cast of Thought,
'And Enterprizes of great Pith and Moment,
'With this Regard their Currents turn away,
'And lose the Name of Action. —

These are looked upon as some of the best Lines our great SHAKESPEAR ever penned, and are also inserted as such in the *Spectator*, Vol. VIII. The *Dispensary* is

so much of a Piece, and so well wrote, that I am quite at a Loss which Part of it to send you; yet among the shorter Stanzas none excel the following Description of Honour in the 3d. Canto,

*But e'er we once engage in Honour's Cause,
First know what Honour is, & whence it was.*
'Scorn'd by the Base, 'tis courted by the Brave,
'The Heroe's Tyrant, and the Coward's Slave.
'Born in the noisy Camp, it lives on Air;
'And both exists by Hope and by Despair.
'Angry when e'er a Moment's Ease we gain,
'And reconcil'd at our Returns of Pain.
'It lives, when in Death's Arms the Hero lies,
'But when his safety he consults, it dies.
'Bigotted to this Idol, we disclaim
'Rest, Health, and Ease, for nothing but a Name.

Most beautiful are the Characters of Mankind, the God of Sloth, Disease, &c. the Descriptions of the Fortunate Islands, the Descent into the Earth, and in a Word the whole Six *Cantos*, of which the celebrated GARTH has compos'd it; but, instead of inserting them here, I will lend you the Book it self, to copy out these or any others you have a mind to.

To know the right Meaning of the word *Toast* I must refer you to Mr. *Steel*, who in his 24th. *Tatler* says 'it is agreed by all to have a joyous and chearful Import, A Toast in a cold Morning, heightened by Nutmeg, and sweetened with Sugar, has for many Ages been given to our Rural Dispensers of Justice, before they enter'd upon Causes, and has been of great and politic Use to take off the Severity of their Sentences; but has indeed been remarkable for one ill Effect, That it inclines those who use it immoderately, to speak *Latin*, to the Admiration, rather than Information, of an Audience. This Application of a Toast makes it very obvious that the Word may, without a Metaphor, be understood as an apt Name for a Thing which raises us in the most sovereign Degree.

‘Degree. But many of the Wits of the last Age will as-
 ‘sert, That the Word, in its present Sense, was known
 ‘among them in their Youth, and had its Rise from an
 ‘Accident at the Town of *Bath*, in the Reign of King
 ‘*Charles* the Second. It happened, that on a Public Day a
 ‘celebrated Beauty of those Times was in the *Cross-Bath*,
 ‘and one of the Crowd of her Admirers took a Glass of the
 ‘Water in which the Fair One stood, and drank her Health
 ‘to the Company. There was in the Place a Gay Fellow,
 ‘half fuddled, who offered to jump in, and swore, Tho’
 ‘he liked not the Liquor, he would have the *Toast*. He
 ‘was opposed in his Resolution; yet this Whim gave Founda-
 ‘tion to the present Honour which is done to the Lady we
 ‘mention in our Liquors, who has ever since been called a
 ‘T-O-A-S-T. Tho’ this Institution had so trivial a Begin-
 ‘ning, it is now elevated into a formal Order; and that
 ‘happy Virgin who is received and drunk to at their Mee-
 ‘tings, has no more to do in this Life, but to judge and
 ‘accept of the first good Offer. The Manner of her Inau-
 ‘guration is much like that of the Choice of a Doge of
 ‘*Venice*: It is performed by Balloting; and when she is
 ‘so chosen, she reigns indisputably for that ensuing Year;
 ‘but must be elected anew to prolong her Empire a Mo-
 ‘ment beyond it. When she is regularly chosen, her
 ‘Name is written with a Diamond on a Drinking-Glass.
 ‘The Hieroglyphic of the Diamond is to show, that her
 ‘Value is imaginary; and that of the Glass to acquaint her,
 ‘that her Condition is frail, and depends on the Hand
 ‘which holds her. This wise Design admonishes her, nei-
 ‘ther to over-rate or depreciate her Charms; as well con-
 ‘sidering and applying, that it is perfectly according to
 ‘the Humour and Taste of the Company, whether the
 ‘Toast is eaten, or left as an Offal. I am, Sir, &c.

Sir,
 THE following is a Specimen of the celebrated *Oeconomy*
 of *human Life* lately published in two Volumes Octavo,
 N 2 Bow

1.) Bow down your heads unto the dust, O ye inhabitants of earth! be silent, and receive, with reverence, instruction from on high. 2.) Wheresoever the sun doth shine, wheresoever the Wind doth blow, wheresoever there is an ear to hear, and a mind to conceive; there let the maxims of truth be honoured and obeyed. 3.) All things proceed from God; his power is unbounded, his Wisdom is from eternity, and his goodness endureth for ever. 4.) He sitteth on his throne in the center, and the breath of his mouth giveth life to the world. 5.) He toucheth the stars with his finger, and they run their course rejoicing. 6.) On the wings of the Wind he walketh abroad and performeth his will thro' all the regions of unlimited space. 7.) Order, and grace, and beauty, spring from his hand. 8.) The voice of Wisdom speaketh in all his Works, but the human understanding comprehendeth it not. 9.) The shadow of knowledge passeth over the mind of man as a dream; he seeth as in the dark; he reasoneth, and is deceived. 10.) But the Wisdom of God is as a light of heaven; he reasoneth not; his mind is the fountain of truth. 11.) Justice and mercy wait before his throne; benevolence and love enlighten his countenance for ever. 12.) Who is like unto the lord in glory? Who in power shall contend with the Almighty? Hath he any equal in Wisdom? Can any in goodness be compared unto him? 13.) He it is, O man, who hath created thee; thy station on earth is fixed by his appointment; the powers of thy mind are the gift of his goodness, the wonders of thy frame are the work of his hand. 4.) Hear then his voice, for it is gracious; and he that obeyeth shall establish his soul in peace.

It is supposed to be written by the Earl of *Chesterfeld*, and shows how naturally our Language flows in an Oriental Style; I am, on all Occasions, Sir, &c.

Dear *Charles*,

I went last Night to a Friend's hard by, to smoke a Pipe and pass an Hour with him, where we came to talk
of

of you, and he shew'd me that Piece of yours, wrote on the Style, Claim and Wrong done to our Tongue, and bid me read it. I found it writ like a Dream, and penn'd with great Skill, so that I must own I like it, tho' at the same time it vex'd me, to find you ne'er once nam'd me in it, or call'd me to your Aid, tho' set on all Sides by Foes, which with all your Might and Main you could scarce drive out of the Field. I know not what to think of this. — Did not you know the Use I might have been of to you? or, did you flight me, who am your old stanch Friend, or was it done with a View to hurt me? tell me, for you have left me to my Choice, and you could not think it hard if I chose the worst. But as I know full well you did not mean me nor mine the least Wrong, you shall see I can be just and kind, as well as strict, so of this no more.

Now if you will give what I here write a Place in your new Book, I shall think you love me, and it will serve your Turn as well as mine. viz. to gain to our Tongue one of the best Seats in the Court of Fame, and that is what you aim at.

You know that most of the Tongues, spoke now a days, claim to be the best, but why pray? our's can do it with more show of Truth, tho' they have spoke so mean of it. For if that Tongue is best, which is rich, short, full of Force, and old, the three first Heads, as you have shown, are to be found in *English*, and, I think, I will find the fourth; for as one of the best Proofs that a Tongue is old, is those Words call'd Roots, or *Voces primitiva* (*), I will search what Stock we may have of such, and to that end will try how the first Staff of the *Aeneid* will look in such a Dress.

N 3

Arms

(*) Certum quippe est, linguas omnes quæ *Monosyllabis* constant esse cæteris Antiquiores. Multis abundavit *Monosyllabis* Antiqua Græca, cujus vestigia, apud Poetas qui Antiquitatem affectarunt, remansere non pauca.

Arms and the Man I sing, who first did flee,
Drove by his Fate, from *Troy* to *Italy*,
Near *Tyrrhan* Shores: By Land and Sea much tost
By Force of Gods, and Wrath of *Juno* crost.
Much Wars and Blood-Shed has he whilst he builds
A Town, and brings his Gods to *Latium's* Fields:
Whence come the *Latin* Line, and *Alban* Sires,
And where *Rome* stands, with her high Walls & Spires.

I think it will do, nay I fear it will be a hard Nut in
their Teeth, that will find the like out of English; but
let that pass!

Next we will try how Grand the Words of *Moses* will
sound when thus penn'd: *And God said, Let there be Light
and there was Light. And God view'd the Light, and saw
it was good!* What can be more Grand, or seem more Old?

Then there is both *Prose* and *Verse* for them in this
writ by my Friend *Dyche*. All Things are known to
God, and tho' his Throne of State be far on high, yet
doth his Eye look down to us in this low World, and
see all the Ways of the Sons of Man. — If we go out
he marks our Steps: And when we go in, no Door can
shut him from us. While we are by our-selves, he
knows all our vain Thoughts, and the Ends we aim at:
And whom we talk to Friend or Foe, he knows, and
views the Good or Harm we do them, or to our-selves.
When we pray, he notes our Zeal. All the Day long
he minds how we spend our Time, and, no dark Night can
hide our Works from him. If we play the Cheat, he
marks the Fraud, and hears the least word of a false
Tongue. — He sees, if our Hearts are hard to the Poor,
or if by Alms we help their Wants: If in our Breasts we
pine at the Rich, or if we are well pleas'd with our
own State. He knows all that we do; and be we where
we will, he is sure to be with us. — Let us then set
our selves as in God's Sight, and look what there is in
us, that he hates; and when Sin tempts us, let us stay
from the Act, till we can find a Place, where his Eyes
will not see us. — Bless'd are they, O Lord, who live

on Earth as in thy Sight, and have Thee in all their Thoughts: For with Thee is the Well of Life, and in thy Light shall we see Light.

The Lord, who made the Ear of Man,
Must needs hear all of right;

He made the Eye, all Things must then
Be plain in his clear Sight.

The Lord doth know the Thoughts of Man,
His Heart he sees most plain:

The Lord on high Man's Thoughts doth scan,
And sees they are but vain.

But oh! that Man is safe and sure,
Whom thou dost keep in Aw;

And that his Life may be most pure,
Dost guide him in thy Law:

For he shall live in Peace and Rest,
He fears not at his Death;

Love fills his Heart, and Hope his Breast;
With Joy he yields his Breath.

We find too best part of a Scene in *Cato* of the like Kind of Words, tho' the Bard had no such Aim, when he writ it, it stands in the fifth Act of that fine Play:

Portius. ——— O Sight of Woe!

O *Marcia*, what we fear'd is come to pass!

Cato is fall'n up - on his Sword ———

Lucia. ——— O *Portius*!

Hide all the *Horrors* of the *mournful* Tale

And let us guess the rest.

Portius. ——— I've rais'd him up,

And plac'd him in his Chair, where pale, and faint,

He gasps for Breath, and as his Life flows from him,

Demands to see his Friends.

N. B. The Lines with the Words *Horrors*, *mournful* and *demands* may be chang'd for Words of our Class thus:

Keep from our Ears the Sum of this sad Tale. ———

Calls out to see his Friends. ———

Thus

Thus it is plain we are in no Want of Proofs to make our Tongue look Old or Grand, and if we did not grant it to have sprung from the Old *Teutonic*, or Form of Speech us'd long since by all the States of the North; pray how would they force us to do it? I am sure not by Proofs of like Strefs and Weight with those I have shewn them. So let them not hence - forth dare to run down our Tongue, or call it the Dregs of their's, lest We put them to prove it; as then, to their great Loss, they will be forc'd to make their Peace with us, and own our's is the Stock or Trunk, and their's, they Boast so much of, at best but Arms, Boughs, Twigs or Leaves of that good old Tree.

Thus much on the Part of our Tongue, now I have a few Words to say in the Name of my Friends, I mean the Words of my Class, and then to end,

We have heard and read how some of our Bards strive to get us turn'd out of the Tongue, at least out of what they style good Verse. The Truth of this may be seen in a Speech join'd by one of them to his *Juvenal*. Now we want to know some good Cause, why they do this. If they can shew us one, we will kiss the Rod, and take up with the Loss; but if not, we think they might know they don't do well to root out a whole Set of good Words, 'cause here and there one has not Skill to use them. And, when all's done, they must own *Dryden* chang'd his Mind when he wrote these, and Scores such like Lines in his Plays:

Cydaria. Where is that *other* World from whence you came?

Cortez. Beyond the Ocean far from hence it lies.

Cyd. Your *other* World, I fear, is then the same

That Souls must go to when the *Body* dies

But what's the Cause that keeps you here with me?

That I may know what keeps me here with you?

Cort. Mine is a Love which must perpetual be,

If you can be so just as I am true.

or else, if they are none of his, they ought to be struck out of his Works, and not stand there to spoil his Verse. In Hopes you won't fail to print this, I will write my self once more, Dear *Charles*,

Your old true Friend

Copenhagen December 18. 1751.

MONOSYLLABLE.

S i r

READING your XXVth Section, I was surprized not to find my Lord *Rocheſter's* Satyr on Man, which is esteemed a very good Piece, if not the best of his Lordship's Performances. This Consideration made me conclude you had it not by you, and to supply that Defect have inserted it here. If I have done amiss I am heartily sorry, and beg your Pardon, but if well I shall rejoice. being, Sir, &c.

Were I (who, to my Cost, already am,
One of those strange prodigious Creatures, Man
A Spirit free to chuse for my own Share
What case of Flesh and Blood I'd please to wear;
I'd be a Dog, a Monkey, or a Bear;
Or any Thing but that vain Animal,
Who is so proud of being rational.
The Senses are too gross, and he'll contrive
A sixth to contradict the other five:
And before certain Instinct will prefer
Reason, which fifty times for one does err.
Reason, an *Ignis Fatuus* in the Mind,
Which, leaving Light of Nature, Sense, behind,
Pathless, and dang'rous wand'ring Ways it takes,
Thro' Error's fenny Bogs, and thorny Brakes;
While the misguided Follow'r climbs, with Pain,
Mountains of Whimsies heap'd in his own Brain;

Stum-

Stumbling from Thought to Thought, falls headlong down
 Into Doubt's boundless Sea, where, like to drown,
 Books bear him up a while, and make him try
 To swim with Bladders of Philosophy,
 In hopes still to o'ertake th' escaping Light;
 Till, spent, it leaves him to eternal Night.
 Huddled in Dirt the reas'ning Engine lies,
 Who was so proud, so witty, and so wise:
 Pride drew him in, as Cheats their Bubbles catch;
 And made him venture to be made a Wretch:
 His Wisdom did his Happiness destroy,
 Aiming to know what World he should enjoy:
 And Wit was his vain frivolous Pretence
 Of pleasing others at his own Expence:
 For Wits are treated just like common Whores,
 First they're enjoy'd, and then kick'd out of Doors.
 Women and Men of Wit are dang'rous Tools,
 And ever fatal to admiring Fools.

Those Creatures are the wisest who attain,
 By surest Means, the Ends at which they aim;
 If therefore *Fowler* finds and kills his Hare
 Better than *Meers* supplies Committee-Chair,
 Tho' one's a Statesman, th'other but a Hound,
Fowler, in Justice, would be wiser found.

Birds feed on Birds, Beasts on each other Prey;
 But Savage Man alone does Man betray:
 Press'd by Necessity, they kill for Food;
 Man undoes Man to do himself no Good,
 With Teeth and Claws by Nature arm'd, they hunt
 Nature's Allowance to supply their Want:
 But Man with Smiles, Embraces, Friendship, Praise,
 Unhumanly his Fellow's Life betrays;
 With voluntary Pains works his Distress,
 Not thro' Necessity, but Wantonness.
 For Hunger or for Love they fight and tear,
 While wretched Man is still in Arms for Fear:

For

For Fear he Arms, and is of Arms afraid;
 By Fear to Fear successively betray'd.
 Base Fear, the Source whence his best Passions came,
 His boasted Honour, and his dear-bought Fame:
 The Good he acts, the Ills he does endure,
 Tis all for Fear, to make himself secure:
 Merely for Safety, after Fame we thirst;
 For all Men would be Cowards if they durst.
 And Honesty's against all common Sense;
 Men must be Knaves, 'tis in their own Defence:
 Mankind's dishonest: If you think it fair
 Among known Cheats to play upon the Square,
 You'll be undone:
 Nor can weak Truth your Reputation save;
 The Knaves will all agree to call you Knave:
 Long shall he live insulted o'er, oppress'd,
 Who dares be less a Villain than the rest.

XXIX. LOVE LETTERS.

❖❖❖ I. ❖❖❖

IF you have a mind to enter into an Amity with me,
 such a one as may prove easy, commodious, always
 attended with Pleasure, and without Pain, I consent to
 it; but, my Lord, if your Pretences reach further, with-
 draw your Troops, and look out for a Heart more easy
 to be conquer'd than mine.

❖❖❖ II. ❖❖❖

CURE your self of your Passion for *Emilia*; she is in-
 deed lovely, but unfaithful, and you were not made
 to be imposed upon. If you will throw off her Fetters,
 and are inclined to embrace others, a certain young La-
 dy, no less deserving than her self, makes you a tender

of her's, and Love will shew you the secret of making them not very heavy.

III.

WHAT, Madam, would you ask me whether I was in love? Was it because I should tell you, that it was not with you? I can't tell whether you think any body in the World more worthy of being belov'd, but I am confident I know none; and am sensible, that in having given my Heart to you before all the rest I ever saw, I have done you no more than Justice. My Destiny is now in your power, you may prove either kind or cruel to the utmost of your desire, but mine shall always continue with the same fervency to please you.

IV.

I am not so far prepossess'd with my own Merits, as to imagine that you could love nothing but me. When I enquired after the Secret of your Heart, I expected no farther share in it than that of a Confident. However, I will not disown but that I have too high an esteem for you to look upon your Declaration with an indifferent eye: If your desire of pleasing me is unfeigned, I promise you, upon my Word, I will put it to a good account.

V.

If either your Pleasures or your Business, in which you are always concern'd, leave you some few Moments to dispense in Favour of me, I should be very glad to entertain you. How great soever my Aversion may be to new Acquaintance, your's and my Friend's, have done you such good Offices with me, that you ought to thank them for it; and tho' I make very extraordinary steps for a Woman, that always pretended to Regularity, I am satisfy'd, my Lord, I shall have no reason to repent.

VI.

❖❖ VI. ❖❖

I can scarce exprefs to you, the Pain I have endur'd all this day; I expected to have seen you; my Eyes did fearch for you in every Corner, but could not meet with you: Can you love me after fo eafy a way?

❖❖ VII. ❖❖

You are not much out of humour, Madam, for not having feen me to day, becaufe you fhew your goodnefs even when you fuppofe me to have given you fufficient reafon of wifhing me ill. Truly, your Reproaches are fo obliging, that let my lofs be never fo great in paffing a day without you, I can't repent of it; and I will frankly own to you, that I tafte much more pleafure in reading by my felf your Billet, than to fee you furrounded with a crowd of People, who are queftionlefs my Rivals, and perhaps preferr'd by you before me. Alas! was my Heart at as much eafe as you charge it with, I fhould not feel thefe infenfible motions of Jealoufie. Don't refufe me an opportunity of a few Minutes, where I may declare that I adore you.

❖❖ VIII. ❖❖

I am not afham'd to own, that you pleafe me exceedingly, that I take a pleafure in feeing you, and that I can't reflect upon the neceffity of your abfence without Pain; yet I fhould never forgive my felf if I fhould give you an opportunity of feeing me in private. Did I efteem you lefs, you would appear lefs dangerous to me. Reft fatisfy'd with what I tell you, and never look for an opportunity of feeing me in private.

❖❖ IX. ❖❖

You were fo very fleepy when you went away from me laft Night, that I could not but be vex'd at it all

Night; certainly I am not very amiable, because you could sleep at that rate so near me. I remember'd also, that I had entertain'd you with very obliging Expressions, which you did not so much as take notice of; and am convinced that your drowzy Humour render'd you unworthy of knowing them: My Sister prescribes the use of *Thea* and *Coffee* to you: whenever you intend to see her; she says it is much better than *Opium* and *Poppys*. If you don't follow her Advice, may you sleep near your Mistress at the first Critical Minute.

❧ X. ❧

I won't ask you, my Lord, what made you take my Picture at the Dutches's of *Richmond*; if you intend it for an Ornament of your Closet, you need not want others much more handsome, and better done. But if you look upon it as a Piece, in the Possession whereof you take Delight, you are not very nice in putting a Value upon what you did not receive from my Hands; and which I can't suffer to be in your's, without a most sensible Displeasure. Take my word for it, I would have you begin, with the restoring it to me, and if you deserve it hereafter, I will not refuse it to you.

❧ XI. ❧

I did believe, the Scarf I sent you yesterday, could not challenge a more solid merit at your Hands, than its being a piece of my own handy Work; nay, I may tell you, that my Heart had a great share in it; 'tis this Heart, I say, which made me fancy to embellish it with Cyphers, and to surround them with all the amorous Accoutrements of the God of Love. I remembred upon this Occasion, with what Pleasure I received the Wound he gave us at one stroak; I was ambitious to discover to you my Satisfaction, by the Nosegays of Roses, ty'd up by the double Thread of Love. But must I tell you further,

ther, what came into my Mind? It was, that Roses never grow without Prickles; and that, if one time or other, you should prove inconstant, you would make me feel such Pains, as would prove mortal.

✻ XII. ✻

How malicious is this Lady with blew Eyes and black Hair? How well did I interpret her Looks? O how I dread her? If you can't hate her, you certainly are going to cease to love me. I guess'd at your Sighs; they were not intended for me; you offer your Incense upon an Altar; whereof the Smoak only comes to me. But don't accustom your self to these Practices, for you will not find me so very easy, but rather mutinous and quick fighted; nay, I may perhaps prove the Disturber of your Pleasures.

✻ XIII. ✻

A Thousand secret Thoughts have too too much foreboded you Inconstancy, or at least, that nice Relish, which is the constant Attendant of an excessive Passion, and which did convince me, that your Deportment towards me, was not such as it ought to be; But I endeavoured to deceive my self; and the Constraint you put upon your self to dissemble your Thoughts, did easily perswade me to it. Alas! I loved to be deceived; what must I have done, if you had always given me Occasion of loving you, if you would have deserved it, or to say better, If you had always wish'd it as much as I did? Good God! how far are you from it, and how ashamed am I, to continue my Passion for an ungrateful Man?

✻ XIV. ✻

Your unjust Reproaches, Robb'd me of all my Repose, and I am satisfy'd if you go on in the same way,

way, it will not be long before you will put an end to my Life. I have been struggling with my self all this Night, to forbear writing to you this Morning, but in vain, I am forced in spite of all my pride, to lay open my Frailties to you; I am forced, I say, to conjure you, to restore to me your Heart; and to win that, without which, I must be unhappy for ever. Triumph over my Passion, use your Victory as you think fit, for I am not in a Condition to hold out longer.

✻ XV. ✻

You speak of your Sentiments in so engaging a manner, that it is a hard matter to withstand it: But they tell me you talk at the same rate to other Women: 'Tis impossible for me to be satisfy'd with a divided Heart; either all or nothing.

✻ XVI. ✻

It seems as if all the World were agreed to inform me of the many Occasions of Complaint you give me. Alas! I know only too much of it, there needs no further Additions to convince me, that you never loved me, and that you have been always ready to sacrifice me. But to what a Deity, good God! You are like the *Indians* or *Savages*, who delight in frightful Postures; I am ashamed both of you and my self.

✻ XVII. ✻

You have taken so little care to deserve my Heart, and you make Use of such effectual Methods to lose it, that it is apparent, I love you in spite of your self. I am not so blind as not to see your Faults; no, I see them all, and better than any Body else would do; because I am much more concern'd in them: However, Madam, whether it be my Stars, or my Captious Humour, whether both together, or rather my Heart, which

which remains unalterable to you; I am still the same. Alas! can there be a worse Fate than that which attends me! If I could at least move you to Compassion, since I am not capable of inspiring other Sentiments into you, I should have much less reason of Complaint than I now have; But what do I talk of moving your Pity? O! what makes me run upon these Extravagancies! No, Madam, no, don't pity me; I must either have your Heart or your Hatred, all the rest is unworthy of my Desires.

XVIII.

No, I know not any thing in the World more vexatious than those Visits of Ceremony one is obliged to receive. I have spent the whole Day under such a Constraint, as is almost unexpressible. 'Tis true, you were in my Company, but it is also no less true, that to see you, and not to dare to speak to you, nay, not so much as to look upon you, without the utmost Precaution, is a most severe Tryal to me. To be sure tell me, you bear a considerable share in my Pain, and exclaim with the same Violence against these impertinent Gossips, as I do. I flatter my self you had so much of them, as not to be smitten with the growing Charms of that meagre Beauty that sat next to you; had it been otherwise, I should certainly have found you out; if ever it should be so, pray keep it from my Knowledge, for I love you too much, not to be jealous.

XIX.

O! I am ready to die with trouble and fear; *Esther* having lost the Billet, I writ to you yesterday, it may perhaps be fallen into my Father's hands; if it should prove so, I am undone; but, my Lord, don't engage too far in the matter, your Preservation being dearer to me than my own Life. Take heed, not to come to my Lod-
P gings

gings, till we know what is further to be done; O! how dearly I purchase this Precaution! I shall remain without seeing you, for a long time, and perhaps for ever; O! Good God! to what Despair am I reduced!

✠ XX. ✠

You are very well at Home, and I am extremely well at my own Lodgings; let us therefore keep each where we are. I guess at What you intend to tell me, by what I have heard you say before; and you may likewise guess at what Answer I shall give you, by what I have told you already. Your Constancy is tiresome to me; my Heart is not to be won by a long Siege, but must be surpris'd; if you lose the first Moment, it is irrecoverable for ever.

✠ XXI. ✠

COULD I believe I should ever see that Day to find you so far changed? Alas! was it possible that so much Tenderness, whereof I thought your Heart the surest Pledge, could cease out of Jealousy? Am I the Occasion of that capricious Humour, and won't you give me leave to justify my self? 'Tis not, Madam, that I pretend to oppose your Intentions: If you have a mind to find me guilty, I am willing to condemn my self. But if you will act without Passion, do me what Justice is due to me. Were you capable of Compassion, you would pity my present Condition; I am melancholy almost to Despair. And why, Madam, will you not let me see again some happy Days, after having made me feel so many cruel ones?

✠ XXII. ✠

WHAT is it, I should not tell you upon my Passion, and what Gratitude I owe you? 'Tis all much below what I feel, and there is nothing that can challenge
a Com-

a Comparison with what I would do for you. If you are the most lovely Woman in the World, I can swear to you, that I am the most tender of all Men living. Let me know at what Hour I may come to assure you of it; but above all, hasten that happy Minute, for I protest, should you delay but never so little, I shall die with Impatience.

❧ XXIII. ❧

THE very Thoughts of being separated from you, render my Sufferings so excessive, that I have Reason to believe Death it self will not be so dreadful to me, as your Absence. I am so much altered of late, that my Friends scarce know me. Your Modesty keeps you in *London*, whilst my Duty calls me to the *Hague*: Why are not you a Shepherdess and I a Shepherd? What Pleasures might not we enjoy in that happy Station? I should have the Satisfaction of seeing no other Woman but your self. But alas! how am I assured, that you would forget every body for my sake, as I would neglect every thing for you.

❧ XXIV. ❧

WHAT is it I would not give, to put a stop to your Voyage? Alas! how happy were Lovers in the first Ages, always true to their tender Loves; free from Ambition; they lived in their homely Cottages with their Mistresses, they never left them alone, they never let them go out of their Sight. Interest of State, had no Influence upon their Souls, to disturb their innocent Pleasures; A Treaty or Negotiation, perhaps founded upon sinister Designs, never snatch'd the Shepherd out of his Shepherdesses Arms. O happy times, what is become of you? Why did not our capricious Destiny let us be born in those Ages? I should then not have undergone the Dissatisfaction to see you go away, and you would have been ready to renounce those Chimerical Notions of Glory, which in Reality don't affect our Heart; and

instead thereof you would have made place for yours,
for the sweet Enjoyments of a tender Friendship.

❖❖❖ XXV. ❖❖❖

EVER since I began to Love, I used to tell my self every day, it was impossible my Love should encrease, and after all, I find it does augment in a most surprizing manner to me. Is it possible, that at the same moment I write to you, there should be an addition still? O! sweet Reflection, which flatters my Heart; I know what it is that can augment my Love; 'tis, my dear Countess, that you will favour me with your Picture, and that you would love me, as much as I love you. and constantly favour me with your Letters during my Residence at the *Hague*, whither now I am going by order of his Majesty, I shall think every Day an Age 'till I return, O that you may find means to hasten it!

❖❖❖ XXVI. ❖❖❖

I Am very willing to give you my Picture, because you request it, as an Allay to your Pains; and that there is nothing I would not do to ease them; But don't you believe I shall envy its Happiness? You will keep it constantly by you, you will often look upon it, and you will use it with a great deal of Tenderneſs, whilst I am bewailing your Absence, and am debarred of all other Pleasures, but of hearing News from you. I must own it to you, my Lord, I can't perswade my self as yet, you are so near your Departure. Your flattering Hopes have insinuated themselves into my Soul, to prevent my being quite oppress'd under the Burthen of my present Troubles.

❖❖❖ XXVII. ❖❖❖

I Have met this day with three or four several things, which equally afflict me; I plaid and was on the losing side;

side; my Spaniel is dead; the Gloves you sent me, are too much perfumed, your Fans seem'd to me too brown, and your Billet too full of Tenderness; I send you back, my Lord, your Present, and your Declaration; pray keep both for some other Person, that may be better disposed to return your Favours according to your Wish.

❖❖❖ XXVIII. ❖❖❖

CAN neither my Fidelity nor Love obtain the least Kindness from you? Another possesses your Heart; and that Heart which belongs to me, and which is the only Satisfaction of my Life, is continually engaging it self in new Amours. Nevertheless I love you with so much Tenderness and Complaisance, and without any Consideration, that I have the Weakness to concern my self for you even when you wrong me, and your Grief is more sensible to me than my own: Comfort me only with a Look, or a Word.

❖❖❖ XXIX. ❖❖❖

I find you so ungrateful and despiseable, that your Inconstancy will not cost me as much as one Sigh. The question is not now, concerning your Sentiments and mine; 'tis enough, that they are so opposite to one another, that they will never agree again. Had it pleased Heavens to let me know you always, as well as I do now, since you are turned inconstant, this would have saved me a world of Trouble. But without insisting any further upon this Head, which can't but cause me abundance of Pain; or without putting you in mind of a Piece of Infidelity, which ought to make you blush; I will content my self with demanding from you my Picture and Letters, this being the only and the last thing I shall desire of you; in lieu whereof I promise to forget you, even without so much as remembering your Name.

I own my self very much in the Wrong, to have given you the least Cause of uneasiness, yet if the Torments I have endured, since your last, could any ways atone for the Fault, I might have a claim to your Forgiveness; But I wave any Justification that is not entirely owing to your Goodness. I can deny you nothing, yet believe, if you knew the Anxiety I am in to part with your Picture and Letters, you would moderate your Demands, and leave me in the Possession of them, at least 'till I shall be so fortunate as to find an Opportunity of laying them with myself at your Feet, and there beg that Pardon, without which I never can be happy; For 'tis but a repeated Death to live under the Displeasure of my Dear Countess.

XXX. THE SUBLIME.

A curious *Soliloquy*,
from the Earl of SHAFTESBURY'S
Characteristicks. Vol. 2^d.

YE Fields and Woods, my Refuge from the toilsome World of Business, receive me into your quiet Sanctuaries, and favour my Retreat and thoughtful Solitude — Ye verdant Plains how gladly I salute ye! — Hail all ye blisful Mansions! Known Seats! Delightful Prospects! Majestic Beautys of this Earth, and all ye Rural Powers and Graces! — Bless'd be ye chaste abodes of happiest Mortals, who here in peaceful Innocence enjoy a Life unenvy'd tho' Divine; whilst with it's bless'd Tranquility it affords a happy Leisure and Retreat for Man; who, made for Contemplation, and to search his own and other Natures, may here best meditate the Cause of Things

Things; and plac'd amidst the various Scenes of Nature,
may nearer view her Works.

O glorious NATURE! supremely Fair, and sovereignly
Good! All-loving and All-lovely, All-divine! Whose
Looks are so becoming, and of such infinite Grace;
whose Study brings such Wisdom, and whose Contem-
plation such Delight; whose every single Work affords an
ampler Scene, and is a nobler Spectacle than all which
ever Art presented! — O mighty Nature! Wise sub-
stitute of *Providence*! impower'd *Creatress*! Or Thou im-
powering DEITY, supreme Creator! Thee I invoke, and
Thee alone adore. To thee this Solitude, this Place,
these Rural Meditations are sacred; whilst thus inspir'd
with Harmony of Thought, tho' unconfi'd by Words,
and in loose Numbers, I sing of Nature's Order created
Beings, and celebrate the Beautys which resolve in Thee,
the Source and Principle of all Beauty and Perfection.

Thy Being is boundless, unsearchable, impenetrable.
In thy Immensity all Thought is lost; Fancy gives o'er
it's Flight; and weary'd Imagination spends it's-self in
vain; finding no Coast nor Limit of this Ocean, nor, in
the widest Tract thro' which it soars, one Point yet
nearer the Circumference than the first Center whence it
parted. — Thus having oft essay'd, thus sally'd forth
into the wide *Expanse*, when I return again within *my-
self*, struck with the Sense of this so narrow Being, and
of the Fulness of that Immense one; I dare no more
behold the amazing Depths, nor sound the Abyss of
DEITY. —

Yet since by Thee (O *Sovereign Mind*!) I have been for-
m'd such as I am, intelligent and rational; since the pe-
culiar Dignity of my Nature is to know and contemplate
Thee; permit me with due freedom I exert those Facul-
tys with which thou hast in dow'd me. Bear with my
ventrous and bold Approach. And since nor vain Curio-
sity, nor fond Conceit, nor Love of ought save Thee
alone,

alone, inspires me with such Thoughts as These be thou my Assistant, and guide me in this Pursuit; whilst I venture thus to tread the Labyrinth of wide Nature, and endeavour to trace Thee in all thy Works.

For, O mighty GENIUS! Sole-animating and inspiring Power! Author and Subject of these Thoughts! Thy Influence is universal: and in all Things, Thou art inmost. From Thee depend their secret Springs of Action. Thou mov'st them with an irresistible unweary'd Force, by sacred and inviolable *Laws* fram'd for the Good of each particular Being; as best may sute with the Perfection Life, and Vigour of *the Whole*. The vital Principle is widely shar'd, and infinitely vary'd: dispers'd thro'out; no where extinct. All lives; and by Succession still revives. The temporary Beings quit their borrow'd Forms, and yield their elementary Substance to New Comers. Call'd, in their several turns, to Life, they view the Light, and viewing pass; that others too may be Spectators of the goodly Scene, and greater numbers still enjoy the Privilege of NATURE. Munificent and Great, she imparts herself to most; and makes the Subjects of her Bounty infinite. Nought stays her hastning Hand. No Time nor Substance is lost or un-improv'd. New Forms arise: and when the old dissolve, the Matter whence they were compos'd is not left useless, but wrought with equal Management and Art, even in *Corruption*, Nature's seeming Waste, and vile Abhorrence. The abject State appears merely as *the Way* or *Passage* to some better. But cou'd we nearly view it, and with Indifference, remote from the Antipathy of sense; we then perhaps shou'd highest raise our Admiration: convinc'd that even *the Way it-self* was equal to *the End*. Nor can we judge less favourably of that consummate Art exhibited thro' all the Works of Nature; since our weak Eyes, help'd by mechanic Art, discover in these Works a hidden Scene of Wonders; Worlds within Worlds, of infinite Minuteness, tho'

tho' as to Art still equal to the greatest, and pregnant with more Wonders than the most discerning Sense, join'd with the greatest Art, or the acutest Reason, can penetrate or unfold.

But 'tis in vain for us to search the bulky Mass of MATTER; seeking to know it's nature; how great *the Whole* it-self, or even how small it's *Parts*.

If knowing only some of the Rules of MOTION, we seek to trace it further, 'tis in vain we follow it into the Bodys it has reached. Our tardy Apprehensions fail us, and can reach nothing beyond the Body it-self, thro' which it is diffus'd. Wonderful *Being*, (if we may call it so) which Bodys never receive, except from others which lose it; nor ever lose, unless by imparting it to others. Even without change of Place it has it's Force: And Bodys big with Motion labour to move, yet stir not; whilst they express an Energy beyond our Comprehension.

In vain too we pursue that *Phantome* TIME, too small, and yet too mighty for our Grasp; when shrinking to a narrow point, it escapes our Hold, or mocks our scanty Thought by swelling to Eternity; an Object unproportion'd to our Capacity, as is thy Being, O Thou Antient *Cause*? Older than *Time*, yet young with fresh Eternity.

In vain we try to fathom the Abyss of SPACE, the Seat of thy extensive Being; of which no Place is empty, no Void which is not full.

In vain we labour to understand that Principle of SENSE and THOUGHT, which seeming in us to depend so much on *Motion* yet differs so much from it, and from *Matter* it-self, as not to suffer us to conceive how Thought can more result from this, than this arise from Thought. But *Thought* we own pre-eminent, and confess the realest of Beings; the only Existence of which we are made sure, by being conscious. All else may be only Dream and Shaddow. All which even *Sense* suggests may be deceitful. The SENSE *it-self* remains still; REASON subsists; and THOUGHT maintains it's Elder-

ship of Being. Thus are we in a manner conscious of that *original* and *externally existent* THOUGHT, whence we derive *our own*. And thus the Assurance we have of the Existence of Beings above our Sense, and of THEE, (the great Exemplar of thy Works) comes from Thee, the ALL-TRUE, and Perfect, who hast thus communicated thy-self more immediately to us, so as in some manner to inhabit within our Souls; Thou who art *Original* SOUL, diffusive, vital in all, inspiring *the Whole*.

All Nature's Wonders serve to excite and perfect this Idea of their *Author*. 'Tis here he suffers us to see, and even, converse with him, in a manner suitable to our Frailty. How glorious is it to contemplate him, in this noblest of his Works apparent to us, The *System* of the *bigger World*. —

Besides the neighbouring Planets, what Multitudes of fix'd STARS did we see sparkle, not an hour ago, in the clear Night, which yet had hardly yielded to the Day? How many others are discovered by the help of Art? Yet how many remain still, beyond the reach of our Discovery! Crouded as they seem, their Distance from each other is as unmeasurable by Art, as is the Distance between them and us. Whence we are naturally taught the Immensity of that BEING, who thro' these immense Spaces has dispos'd such an Infinity of Bodys, belonging each (as we may well presume) to Systems as complete as our own World: Since even the smallest Spark of this bright *Galaxy* may vie with this our SUN; which shining now full out, gives us new Life, exalts our Spirits, and makes us feel DIVINITY more present.

PRODIGIOUS ORB! Bright Source of vital Heat, and Spring of Day! — Soft Flame, yet how intense, how active! How diffusive, and how vast a Substance; Yet how collected thus within it-self, and in a glowing Mass confin'd to the Center of this *planetary* World! — *Mighty Being! Brightest Image, and Representative of the*
Al-

Almighty! Supreme of the corporeal World! Unperishing in Grace, and of unde a ying Youth! Fair, beautiful, and hardly mortal Creature! 'By what secret ways dost thou receive the Supplys which maintain Thee still in such unweary'd Vigour, and unexhausted Glory; notwithstanding those eternally emitted Streams, and that continual Expence of vital Treasures, which inlighten and invigorate the surrounding Worlds? —

Arround him all the PLANETS, with this *our Earth*, single, or with Attendants, continually move; seeking to receive the Blessing of his Light, and lively Warmth! Towards him they seem to tend with prone descent, as to their Center; but happily controul'd still by another Impulse, they keep their heavenly Order; and in just Numbers, and exactest Measures, go the eternal Rounds.

But, O thou who art the *Author* and *Modifier* of these various Motions! O *Sovereign* and *Sole Mover*, by whose high Art the rolling Spheres are govern'd, and those stupendious Bodys of our World hold their unrelenting Courses! O wise Oeconomist, and powerful Chief, whom all the Elements and Powers of Nature serve! How hast thou animated these moving Worlds? What Spirit or Soul infus'd? What Bias fix'd? Or how encompass'd them in liquid *Æther*, driving them as with the Breath of living Winds, thy active and unweary'd Ministers in this intricate and mighty Work?

Thus powerfully are the *Systems* held intire, and kept from fatal interferring. Thus is our *ponderous GLOBE* directed in it's annual Course; daily revolving on it's own Center: whilst the obsequious MOON with double Labour, monthly surrounding this our bigger Orb, attends the Motion of her Sister-Planet, and pays in common her circular Homage to the Sun.

Yet is this *Mansion-GLOBE*, this *Man-container*, of a much narrower compass even than other it's Fellow-Wanderers of our System. How narrow then must it appear,

compared with the capacious *System* of it's own *Sun*? And how narrow, or as nothing, in respect of those *innumerable Systems* of other apparent *Suns*? Yet how immense a Body it seems, compar'd with ours of human Form, a borrow'd Remnant of it's variable and oft-converted Surface? tho' animated with a sublime Celestial Spirit, by which we have Relation and Tendency to *Thee* our Heavenly Sire, Center of Souls; to whom these Spirits of ours by Nature tend, as earthly Bodys to their proper Center. — O did they tend as unerringly and constantly! — But *Thou* alone composest the Disorders of the Corporeal World, and from the restless and fighting *Elements* raisest that peaceful Concord, and conspiring Beauty of the ever flourishing Creation. Even so canst thou convert these jarring Motions of intelligent Beings, and in due time and manner cause them to find their Rest; making them contribute to the Good and Perfection of *the UNIVERSE*, thy *all-good* and *perfect Work*. —

Unhappy restless *Men*, who first disdain'd these peaceful Labours, gentle rural Tasks, perform'd with such Delight! What *Pride* or what *Ambition* bred this Scorn? Hence all those fatal Evils of your Race, Enormous *Luxury*, despising homely fare; ranges thro' Seas and Lands, rifles the Globe; and Men ingenious to their Misery, work out for them selves the Means of heavier Labour, anxious Cares, and Sorrow: Not satisfy'd to turn and manure for their use the wholesom and beneficial Mould of this their EARTH, they dig yet deeper, and seeking out imaginary Wealth, they search it's very Entrails.

Here led by Curiosity, we find *Minerals* of different natures, which by their Simplicity discover no less of the Divine Art, than the most compounded of Nature's Works. Some are found capable of surprising Changes; others, as durable, and hard to be destroy'd or chang'd by Fire, or utmost Art. So various are the Subjects of our Contemplation, that even the Study of these inglorious Parts of Nature

Nature, in the nether World, is able it-self alone to yield large Matter and Employment for the busiest Spirits of Man, who in the Labour of these Experiments can willingly consume their Lives. — But the noisom poisonous Steams which the *Earth* breathes from these dark Caverns, where she conceals her Treasures, suffer not prying Mortals to live long in this Search.

How comfortable is it to those who come out hence alive, to breathe a purer AIR! to see the rejoicing Light of *Day*! and tread the fertile Ground! How gladly they contemplate the Surface of the *Earth*, their Habitation, heated and enliven'd by the *Sun*, and temper'd by the fresh AIR of fanning *Breezes*! These exercise the resty Plants and scour the unactive Globe. And when the *Sun* draws hence thick clouded Steams and Vapour, 'tis only to digest and exalt the unwholesom Particles, and commit them to the sprightly AIR; which soon imparting it's quick and vital Spirit, renders them again with improvement to the *Earth*, in gentle Breathing, or in rich Dews and fruitful Showers. The same AIR, moving about the mighty Mass, enters it's Pores, impreguating the Whole: And both the *Sun*, and AIR conspiring, so animate this *Mother-Earth*, that tho' ever breeding, her Vigour is as great, her Beauty as fresh, and her Looks as charming, as if she newly came out of the forming Hands of the Creator.

How beautiful is the WATER among the inferior Earthly Works! Heavy, liquid, and transparent: without the springing Vigour and expansive Force of *Air*; but not without Activity. Stubborn and unyielding, when compress'd, but plainly avoiding Force, and bending every way with ready Fluency! Insinuating, it dissolves the lumpish *Earth*, frees the entangled Bodys, procures their Intercourse, and summons to the Field the keen terrestrial Particles; whose happy Strifes soon ending in strict Union, produce the various Forms which we be-

hold. How vast are the Abysses of the *Sea*, where this soft Element is stor'd; and whence the Sun and Winds extracting, raise it into Clouds! These soon converted into Rain, water the thirsty Ground, and supply a-fresh the Springs and Rivers; the Comfort of the neighbouring Plains, and sweet Refreshment of all Animals.

But whither shall we trace the Sources of *the* LIGHT? or in what Ocean comprehend the luminous Matter so wide diffus'd thro' the immense Spaces which it fills? What Seats shall we assign to that fierce Element of FIRE too active to be confin'd within the Compass of the *Sun*, and not excluded even the Bowels of the heavy *Earth*? The *Air* it-self submits to it, and serves as its inferior Instrument. Even this our *Sun*, with all those numerous *Suns*, the glittering Host of Heaven, seem'd to receive from hence the vast Supplies which keep them ever in their splendid State. The *invisible ethereal Substance*, penetrating both liquid and solid Bodys, is diffus'd thro' out the Universe. It cherishes the cold dull massy *Globe*, and warms it to it's Center. It forms the Minerals; gives Life and Growth to the Vegetables; kindles a soft, invisible, and vital *Flame* in the Breast of living Creatures; frames, animates, and nurses all the various Forts; sparing, as well as employing for their Use, those *sulphurous* and *combustible* Matters of which they are compos'd. Benign and gentle amidst all, it still maintains this happy Peace and Concord, according to it's stated and peculiar Laws. But these once broken, the acquitted *Being* takes it's Course unrul'd. It runs impetuous thro' the fatal Breach, and breaking into visible and fierce *Flames*, passes triumphant o'er the yielding Forms, converting all into it self, and dissolving now those Systems which it-self before had form'd. —

How oblique and faintly looks the Sun on yonder Climates, far remov'd from him! How tedious are the *Winters* there! How deep the Horrors of the Night, and how

uncomfortable even the Light of Day ! The freezing Winds employ their fiercest Breath , yet are not spent with blowing. The Sea, which elsewhere is scarce confin'd within its Limits, lies here immur'd in Walls of Chrystal. The Snow covers the Hills, and almost fills the lowest Valleys, How wide and deep it lies, incumbent o'er the Plains, hiding the sluggish Rivers, the Shrubs, and Trees, the Dens of Beasts, and Mansions of distress'd and feeble Men ! — See ! where they lie confin'd, hardly secure against the raging Cold, or the Attacks of the Wild Beasts, now Masters of the wasted Field, and forc'd by Hunger out of the naked Woods, — Yet not dishearten'd (such is the force of human Breasts) but thus provided for, by Art and Prudence, the kind compensating Gifts of Heaven. Men and their Herds may wait for a Release. For at length the Sun approaching, melts the Snow, sets longing Men at liberty, and affords them Means and Time to make provision against the next Return of Cold. It breaks the icy Fetters of the Main ; where vast Sea-Monsters pierce thro' floating Islands, with Arms which can withstand the Chrystal Rock : whilst others, who of themselves seem great as Islands, are by their Bulk alone arm'd against all but Man ; whose Superiority over Creatures of such stupendous Size and Force, shou'd make him mindful of his Privilege of Person, and force him humbly to adore the great Composer of these wondrous Frames, and Author of his own superior Wisdom.

But leaving these dull Climates, so little favour'd by the Sun, for those happy Regions, on which he looks more kindly, making perpetual *Summer* ; How great an Alteration do we find ? His purer *Light* confounds weak-sighted Mortals, pierc'd by his scorching *Beams*. Scarce can they tread the glowing Ground. The Air they breathe can not enough abate the *Fire* which burns within their panting Breasts. Their Bodys melt. O'ercome and fainting, they seek the Shade, and wait the cool Refreshments

ments of the Night. Yet oft the *bounteous* CREATOR bestows other Refreshments. He casts a veil of *Clouds* before them, and raises gentle *Gales*; favour'd by which, the Men and Beasts pursue their Labours; and Plants refresh'd by Dews and Showers, can gladly bear the warmest Sun beams.

And here the varying Scene opens to new Wonders. We see a Country (*viz India*) rich with *Gems*, but richer with the fragrant *Spices* it affords. How gravely move the largest of *Land-Creatures* on the Banks of this fair River! How ponderous are their Arms, and vast their Strength, with Courage, and a Sense superior to the other Beasts! Yet are tam'd (we see) by Mankind, and brought even to fight their Battels, rather as Allies and Confederates, than Slaves. — But let us turn our Eyes towards these smaller, and more curious Objects; the numerous and devouring *Insects* on the Trees in these wide Plains. How shining, strong, and lasting are the subtle Threds spun from their artful Mouths! Who, beside *The all Wise*, has taught them to compose the beautiful soft Shells, in which recluse and bury'd, yet still alive, they undergo such a surprizing Change; when not destroy'd by Men, who clothe and adorn themselves with the Labours and Lives of these weak Creatures, and are proud of wearing such inglorious Spoils? How sumptuously apparel'd, gay, and splendid, are all the various *Insects* which feed on the other Plants of this warm Region! How beautiful *the Plants* themselves in all their various Growths, from the triumphant *Palm* down to the humble *Moss*!

Now may we see that *happy* Country where *Gums* and *Balsams* flow from Trees; and Nature yields her most delicious Fruits. How tame and tractable, how patient of Labour and of Thirst, are those large Creatures, who lifting up their lofty Heads, go led and loaden thro' these dry and barren Places? Their Shape and Temper show them fram'd by Nature to submit to Man, and filled for
his

his Service: who from hence ought to be more sensible of his Wants, and of the Divine Bounty, thus supplying them.

But see! not far from us, that *fertilest* of Lands, water'd and fed by a friendly generous Stream, which, ere it enters the Sea, divides it-self into many Branches, to dispense more equally the rich and nitrous Manure, it bestows so kindly and in due time, on the adjacent Plains. — Fair Image of that fruitful exuberant Nature, who with a Flood of Bounty blesses all things, and, Parentlike, out of her many Breasts sends the nutritious Draught in various Streams to her rejoicing Offspring! — Innumerable are the dubious Forms and unknown Species which drink the slimy Current! whether they are such as leaving the scorch'd Desarts, satiate here their ardent Thirst and promiscuously engendring, beget a monstrous Race; or whether (as it is said) by the Sun's genial Heat, active on the fermenting Ooze; new Forms are generated, and issue from the River's fertile Bed. — See there the noted Tyrant of the Flood, and Terror of it's Borders! when suddenly displaying his horrid Form, the *amphibious* Ravager invades the Land, quitting his watry Den, and from the deep emerging, with hideous rush, sweeps o'er the trembling Plain. The Natives from afar behold with wonder the enormous Bulk, sprung from so small an Egg. With Horror they relate the Monster's Nature, cruel and deceitful: how he with dire Hypocrisy, and false Tears, beguiles the Simple-hearted; and inspiring Tendernefs and kind Compassion, kills with pious Fraud. — Sad Emblem of that spiritual Plague, dire *Superstition*! Native of this Soil; where first Religion grew unsociable, and among different Worshipers bred mutual Hatred, and Abhorrence of each others Temples. The Infection spreads: and Nations now profane one to another, war fiercer, and in Religion's Cause forget Humanity: whilst savage *Zeal*, with meek

R

and

and pious Semblance, works dreadful Masacre; and for Heaven's sake (horrid Pretence!) makes desolate the Earth. —

Here let us leave these Monsters (glad if we cou'd here confine them!) and detesting the dire prolific Soil, fly to the vast *Desarts* of these Parts. All ghastly and hideous as they appear, they want not their peculiar Beautys. The Wildness pleases. We seem to live alone with Nature. We view her in her inmost Recesses, and contemplate her with more Delight in these original Wilds, than in the artful Labyrinths, and feign'd Wilderesses of the Palace. The Objects of the Place, the scaly Serpents, the savage Beasts, and poisonous Insects, how terrible soever, or how contrary to human Nature, are beauteous in themselves, and fit to raise our Thoughts in Admiration of that *Divine Wisdom*, so far superior to our short Views. Unable to declare the Use or Service of all things in this Universe, we are yet assur'd of the Perfection of *all*, and of the Justice of that *O Economy*, to which all things are subservient, and in respect of which, Things seemingly deform'd are amiable, Disorder becomes regular, Corruption wholesom, and Poisons (such as these we have seen) prove healing and beneficial.

But behold! thro' a vast Tract of Sky before us, the mighty *ATLAS* rears his lofty Head, cover'd with snow above the Clouds. Beneath the *Mountain's* foot, the rocky Country rises into Hills, a proper Basis of the ponderous Mass above: where huge embody'd Rocks lie pil'd on one another, and seem to prop the high Arch of Heaven. — See! with what trembling Steps poor Mankind tread the narrow Brink of the deep Precipices! From whence with giddy Horror they look down, mistrusting even the Ground which bears them; whilst they hear the hollow Sound of Torrents underneath, and see the Ruin of the impending Rock; with falling Trees which hang with their Roots upwards, and seem to draw more
Ruin

Ruin after them. Here thoughtless Men seiz'd with the Newness of such Objects, become thoughtful, and willingly contemplate the incessant Changes of this Earth's Surface. They see, as in one instant, the Revolutions of past Ages, and the fleeting Forms of Things, and the Decay even of this our Globe; whose Youth and first Formation they consider, whilst the apparent Spoil and irreparable Breaches of the wasted Mountain shew them the World it self only as a noble Ruin, and make them think of it's approaching Period. — But here mid-way the *Mountain*, a spacious Border of thick Wood harbours our weary'd Travellers: who now are come among the evergreen, and lofty Pines, the Firs, and noble Cedars, whose towring Heads seem endless in the Sky; the rest of the Trees appearing only as shrubs beside them. And here a different Horror seizes our shelter'd Travellers, when they see the Day diminish'd by the deep Shades of the vast Wood; which closing thick above, spreads Darkness and eternal Night below. The faint and gloomy Light looks horrid as the Shade it self: and the profound Stillness of these Places imposes Silence upon Men, struck with the hoarse Echoing of every Sound within the spacious Caverns of the Wood. Here *Space* astonishes: *Silence* it self seems pregnant; whilst an unknown Force works on the Mind, and dubious Objects move the wakeful Sense. *Mysterious Voices* are either heard or fancy'd: and various Forms of *Deity* seem to present themselves and appear more manifest in these sacred Silvan Scenes; such as of-old gave rise to Temples, and favour'd the Religion of the antient World. Even we our-selves, who in plain Characters may read DIVINITY from so many bright Parts of Earth, chuse rather these obscurer Places to spell out that mysterious Being, which to our weak Eyes appears at best under a veil of Cloud. —

XXXI. MORALITY.

The *chief Methods* whereby the *Mind* may be improved by Dr. ISAAC WATTS.

THERE are *five éminent Méans or Méthods* whereby the *Mind* is improved in the *Knòwledge of Things*, and these are *Observation*, *Réading*, *Instrùtion by Lécures*, *Conversation* and *Meditation*; which last in a mòst peculiar Manner is call'd *Stúdy*.

LET us survéy the *general Définitions* or *Descriptions* of them all.

I. OBSERVATION is the *Nótice that we take of all Occúrrences in húman life*, whether they are *sensible or intelléctual*, whether relating to *Pérsons or Things*, to *ourselves or others*. 'Tis this that furnishes us éven from *our Infancy* with a rich variety of *Idéas* and *Propositions*, *Words* and *Phrâses*: 'Tis by this we *knòw that Fire will burn*, that the *Sun gives Light*, that a *Horse éats Grâss*, that an *Acorn produces an Oak*, that *Man is a Béing capâble of Réasoning and Discourse*, that *our Jùdgment is weak*, that *our Mistâkes are mâny*, that *our Sórrows are gréat*, that *our Bódies die*, and are *cârry'd to the Grave*, and that *one Génération succeéds anóther*. All those *Things* which we see, which we hear, or feel, which we percéive by *Sense* or *Cónsciousness*, or which we *knòw in a direct Manner*, with scarce any *Exercise of our réasoning Pówers*, may be included únder the *general Name of Observation*.

WHEN this *Observation* relates to any thing that immediately concerns *ourselves*, and of which we are *cónscious*, it may be called *Expérience*. So I am said to *knòw* or *expérience*, that I *have in myself a Pówer of thinking*, *féaring*, *loving*, &c. that I *have Appetites and Pâssions working in me*, and *mâny pérsonal Occúrrences* have attended me in this *Life*.

❖ *Observation* therefore includes all that *Mr. Locke* méans by *Sensation* and *Reflexion*.

WHEN

WHEN we are searching out the Nature or Properties of any Being, by various Methods of Trial, or when we apply some active Powers or set some Causes at work, to observe what Effects they would produce. this Sort of Observation is call'd *Expériment*. So when I throw a *Bullet* into *Water*, I find it *sinks*: And when I throw the same *Bullet* into *Quicksilver*, I see it *swims*: But if I beat out this *Bullet* into a thin hollow Shape like a Dish, then it will swim in the *Water* too. So when I strike two *Flints* together, I find they produce *Fire*: When I throw a *Seed* into the *Earth*, it grows up into a *Plant*.

ALL these belong to the first Method of Knowledge, which I call *Observation*.

II. *READING* is that Means or Method of Knowledge whereby we acquaint ourselves with what other Men have written or published to the World in their Writings. These Arts of *Reading* and *Writing* are of infinite Advantage; for by them we are made Partakers of the Sentiments, Observations, Reasonings and Improvements of all the learned World, in the most remote Nations, and in former Ages, almost from the Beginning of Mankind.

III. *PUBLICK* or *private Lectures*, are such verbal Instructions as are given by a Teacher while the Learners attend in Silence. This is the Way of learning Religion from the Pulpit, or of Philosophy or Theology from the Professor's Chair, or of Mathematics by a Teacher shewing us various Theorems or Problems, *i. e.* Speculations or Practices, by Demonstration and Operation, with all the Instruments of Art necessary to those Operations.

IV. *CONVERSATION* is another Method of improving our Minds. wherein by mutual Discourse and Enquiry we learn the Sentiments of others, as well as communicate our Sentiments to others in the same Manner. Sometimes indeed, though both Parties speak by turns, yet the Advantage is only on one Side; as, when a Teacher and a Learner meet and discourse together: But frequently the

Profit is mutual. Under this Head of *Conversation* we may also rank *Disputes* of various Kinds.

V. *MEDITATION* or *Study* includes all those *Exercises* of the Mind whereby we render all the former *Méthods* useful for our Increase in true Knowledge and Wisdom. 'Tis by *Meditation* we come to confirm our Memory of Things that pass through our Thoughts in the Occurrences of Life, in our own Experiences, and in the Observations we make: 'Tis by *Meditation* that we draw various Inferences, and establish in our Minds general Principles of Knowledge. 'Tis by *Meditation* that we compare the various Ideas which we derive from our Senses, or from the Operations of our Souls, and join them in Propositions. It is by *Meditation* that we fix in our Memory whatsoever we learn, and form our own Judgment of the Truth or Falseness, the Strength or Weakness of what others speak or write. It is *Meditation* or *Study* that draws out long Chains of Argument, and searches and finds deep and difficult Truths which before lay concealed in Darkness.

It would be a needless Thing to prove that our own solitary *Meditations*, together with the few *Observations* that the most Part of Mankind are capable of making, are not sufficient of themselves to lead us into the Attainment of any considerable Proportion of Knowledge, at least in an Age so much improved as ours is, Without the Assistance of *Conversation* and *Reading*, and other proper *Instructions* that are to be attained in our Days. Yet each of these five *Méthods* have their peculiar *Advantages*, whereby they assist each other; and their peculiar *Defects*, which have need to be supply'd by the others Assistance. Let us trace over some of the particular *Advantages* of each.

I. ONE *Méthod* of improving the Mind is *Observation*, and the *Advantages* of it are these.

I. IT is owing to *Observation* that our Mind is furnished with the first, simple and complex Ideas. 'Tis this lays the

the Gróund-work and Foundátion of all Knówledge, and makes us cápable of úsing ány of the óther Méthods for Impróving the Mînd: For if we did not attain a Variëty of sensible and intelléctual Idéas by the *Sensátion* of outward Objects, by the *Cónciousness* of óur ówn Appetítes and Pássions, Pléasures and Pains, and by inward *Expérience* of the Actings of óur ówn Spírits, it wóuld be impossível éither for Men or Books to téach us ány thing. It is Observátion that must give us óur first Idéas of Things, as it inclúdes in it *Sense* and *Cónciousness*.

2. ALL óur Knówledge deriv'd from *Observátion*, whether it be of single Idéas or of Propositions, is *Knówledge góttén at first Hand*. Hereby we see and knòw things as they are, or as they appéar to us; we take the Impréssions of them on óur Mînds from the oríiginal Objects themselves, which give a cléarer and strónger Concéption of Things: These Idéas are more lively, and the Propositions (at léast in mány Cásés) are much more évident. Whereás what Knówledge we dérive from *Léctures*, *Réading* and *Conversátion*, is but the Cópý of óther Men's Idéas, that is, the Pícture of a Pícture; and 'tis one Remóve fúrther from the Oríiginal.

3. ANÓTHER *Advántage of Conversátion* is, that we may *gain Knówledge all the Day long*, and évery Móment of óur Líves, and évery Móment of óur Exístence we may be ádding sómething to óur intelléctual Tréasures thereby, excépt ónly while we are asléép; and éven then the Remémbrance of óur Dréamings will téach us some Truths, and lay a Foundátion for a bétter Acquáintance with húman Náture bòth in the Pówers and in the Fráilties of it.

II. THE next Way of impróving the Mînd is by *Réading*, and the *Advántages of it* are such as these.

1. By *Réading* we acquáint ourselves in a véry exténsive Mánner *with the Affáirs, Actíons and Thoughts of the Líving and the Dead*, in the *móst remóte Nátions and in móst dístant Ages*; and that with as much Ease as thóugh they
lived

lived in our own Age and Nation. By *réading* of Books we may learn something from *all Parts of Mankind*; whereas by *Observation* we learn all from ourselves, and only what comes within our own direct Cognizance; by *Conversation* we can only enjoy the Assistance of a *véry few Persons*, viz. those who are near us and live at the same Time when we do, that is, our *Nèighbours* and *Contémporaries*: But our Knowledge is much more narrowed still, if we confine ourselves merely to our own solitary Reasonings without much *Observation* or *Réading*; for then all our Improvement must arise only from our own inward Powers, and *Meditations*.

2. By *Réading* we learn not only the Actions and the Sentiments of distant Nations and Ages, but we transfer to ourselves the Knowledge and Improvements of the *mòst leárned Men*, the *best of Mankind*, when or wheresoever they lived: For though many Books have been written by weak and injudicious Persons, yet the most of those Books which have obtain'd great Reputation in the World are the Products of great and wise Men in their several Ages and Nations; Whereas we can obtain the *Conversation* and *Instrúction* of those only who are within the reach of our Dwelling, or our Acquaintance, whether they are wise or unwise; and sometimes that narrow Sphere scarce affords any Person of great Eminence in Wisdom or Learning, unless our *Instrúctor* happen to have this Character. And as for our own *Stúdy* and *Meditations*, even when we arrive at some good Degrees of Learning, our Advantage for further improvement in Knowledge by them is still far more contracted than what we may derive from *Réading*.

3. WHEN we read good Authors we learn the best, the *mòst libéur'd* and *mòst refin'd Sentiments* even of those wise and leárned Men; for they have stúdy'd hard, and have committed to writing their maturest Thoughts, and the Result of their long *Stúdy* and *Expérience*: whereas by *Conversation*, and in some *Léctures*, we obtain many Times only

only the présent Thoughts of our Tutors or Friends, which (tho' they may be bright and úseful) yet at first perhaps may be súdden and indigésted, and are meer Hints which have risen to no Matúritý.

4. 'Tis anóther Advántage of *Réading*, that we may *review what we have read*; we may consult the Page agáin and agáin, and méditate on it, at succéssive Séasons in our serénest and retíred Hóurs, háving the Book álways at Hand: But what we obtáin by *Conversation* and in *Léctures*, is oftentimes lost agáin as the Cómpany breaks up, or at léast when the Day vánishes; unléss we háppen to have the Tálent of a good Mémory, or quickly retire and note dówn what *Remárkables* we have fóund in those Discóurses. And for the same Réason, and for want of retiring and writing, mány a leárned Man has lost séveral úseful Méditátions of his ówn, and cóuld néver recal them agáin.

III. THE Advántages of *verbal instructions by públic or privé Léctures* are these.

1. THERE is something *more sprightly, more delightful and entertáining* in the living Discóurse of a wise, good, leárned, and well-qualified Téacher, than there is in the sílent and sédentary Práctice of Réading. The véry Turn of Voíce, the good Pronunciátion, and the polite and allúring Mánner which some Téachers have attained, will engáge the Atténtion, keep the Sòul fixed, and convéy and insínuate ínto the Mínd, the Idéas of Things in a more lively and fórcible Way, than the *meer réading of Books* in the Sílence and Retírement of the Clóset.

2. A Tútor or Instrúctor, when he páraphrases and expláins óther Authors, can *mark out the précise Point of Difficulty or Cóntroversy*, and unfold it. He can shew you which Páragraphs are of gréatest Impórtance, and which are of less Móment. He can téach his Héarers what Authors, or what Parts of an Author, are best worth réading on ány partícular Súbject; and thus save his Disci-

S

ples

ples much Time and Pains by short'ning the Lá-
bours of thèir Clóset and privéte Stúdiés. He can shew
you what were Dóctrines of the *Antients* in a *Compéndium*,
which perháps would cost much Lábour and the Perúsál
of mány Books to attain. He can infórm you what new
Dóctrines or Séntiments are rising in the World, befóre
they come to be públick; as well as acquáint you with
his òwn privéte Thóughts and his òwn Expériments and
Observátions, which néver were and perháps néver will
be públished to the World, and yet may be véry váluable
and úseful.

3. A LÍVING Instrúctor *can convéy to óur Senses those Nótions with which he wóuld fúrnish óur Minds*, when he téa-
ches us *nátural Philósophy*, or móst Parts of *mathemátical*
Léarning. He can make the *Expériments* befóre óur Eyes.
He can descríbe *Figures* and *Diagrams*, point to the *Lines*
and *Angles*, and make óut the *Demonstrátion* in a more in-
télligible Mánner by sensible Méans, which cáannot be done
so well by mere Réading, éven thóugh we shóuld have
the same *Figures* lying in a Book befóre óur Eyes. A
living Téacher thérefore is a móst nécessary Help in these
Stúdiés

I MIGHT add also that éven where the Súbject of Dis-
còurse is *Móral*, *Lógical* or *Rhetórical*, &c. and which
does not diréctly come únder the Nótice of óur Senses,
a Tútor may expláin his Idéas by such famíliar Exám-
ples and plain or simple Simílitudes as seldóm find place in
Books and Writings.

4. WHEN an Instrúctor in his Léc-
tures delivers ány
Mátter of Difficúltý, or exprésses himself in such a Mán-
ner as seems obscére, so that you dón't take up his Idéas
cléarly or fully, *you have opportunity*, at léast when the
Léc-
ture is finis-
hed, or at óther próper Séasons, to *enquire*
how such a Séntence shóuld be understóod, or *how such a Dif-*
ficúltý may be expláined and remóved.

IF there be Permíssion gíven to free Cónverse with the
Tútor, éither in the midst of the Léc-
ture or ráther at
the

the End of it concerning any Doubts or Difficulties that occur to the Héarer, this brings it véry néar to *Conversation* or *Discourse*.

IV. *CONVERSATION* is the next Méthod of Impróvement, and it is attended with the fólloving *Advántages*.

1. WHEN we *convérse* famíliarly with a leárned Friend, we have his ówn Help at Hand to expláin to us évery Word and *Séntiment* that seems *obscure* in his *Discourse*, and to inform us of his whole *Méaning*, so that we are in much less Dánger of mistáking his Sense; whereás in *Books* whatsoéver is réally *obscure*, may álso abíde álwáys *obscure* withóut Rémedy, since the Author is not at Hand, that we may enquéire his Sense.

If we mistáke the *Méaning* of óur Friend in *Conversation*, we are quickly set right agáin; but in *Réading* we mány times go on in the same Mistáke, and are not cápable of recóvering ourféives from it. Thence it comes to pás that we have so mány *Contests* in all Ages abóut the *Méaning* of *ántient Authors*, and espécially the *sácred Writers*. Háppy shóuld we be cóuld we but *convérse* with *Móses*, *Esáiah* and *St. Paul*, and consúlt the *Próphets* and *Apóstles*, when we meet with a dífficult Text! But that glórious *Conversation* is resérved for the Ages of fúture Bléssédness.

2. WHEN we are *discóursing* upón any Theme with a Friend, we may *propóse* óur *Dóubts* and *Objéctions* agáinst his *Séntiments*, and have them *sólved* and *ánswered* at once. — The *Difficulties* that aríse in óur *Minds* may be remóved by one enlíghtning Word of óur *Correspóndent*; whereás in *Réading*, if a *Difficuly* or *Quéstion* aríse in óur *Thóughts* which the Author has not háppened to *méntion*, we must be *contént* whithóut a *présent Answer* or *Solútion* of it. *Books* cánnót spéak.

3. NOT ónly the *Dóubts* which aríse in the *Mínd* upón any *Súbject* of *Discourse* are éasily *propósed* and *sólved* in *Conversation*, but the véry *Difficulties* we meet with in *Books*

and in our private *Stúdiét* may find Relief by friendly *Cónference*. We may pore upon a knotty Point in solitary *Meditation* many Months without a Solution, because perhaps we have got into a wrong Tract of Thought; and our Labour (while we are pursuing a false Scent) is not only useless and unsuccessful, but it leads us perhaps into a long Train of Error for want of being corrected in the first Step. But if we note down this Difficulty when we read it, we may propose it to an ingenious *Correspondent* when we see him, we may be relieved in a Moment, and find the Difficulty vanish: He beholds the Object perhaps in a different View, sets it before us in quite another Light, and leads us at once into Evidence and Truth, and that with a delightful Surprise.

4. *CONVERSATION* calls out into Light what has been lodged in all the *Recéses* and secret Chambers of the Soul: By occasional Hints and Incidents it brings old useful *Nótións* into *Rémémbrance*; it unfolds and displays the hidden Treasures of Knowledge with which *Reading*, *Observation* and *Stúdy* had before furnished the Mind. By mutual Discourse the Soul is awakened and allured to bring forth its Hoards of Knowledge, and it learns how to render them most useful to Mankind. A Man of vast Reading without Conversation is like a Miser who lives only to himself.

5. In free and friendly *Conversation* our intellectual Powers are more animated and our Spirits act with a superior Vigour in the Quest and Pursuit of unknown Truths. There is a Sharpness and Sagacity of Thought that attends *Conversation* beyond what we find whilst we are shut up reading and musing in our Retirements. Our Souls may be serene in Solitude, but not sparkling, though perhaps we are employed in reading the Works of the brightest Writers. Often has it happened in free Discourse that new Thoughts are strangely struck out, and the Seeds of Truth sparkle and blaze through the Company, which in calm and silent Reading would never have been excited. By *Conversation* you will both

give

give and receive this Benefit; as *Flints* when put into Motion and striking against each other produce living Fire on both Sides, which would never have risen from the same hard Materials in a State of Rest.

6. In generous *Conversation*, amongst ingenious and learned Men we have a great Advantage of proposing our private Opinions, and of *bringing our own Sentiments to the Test*, and learning in a more compendious and a safer Way what the World will judge of them, how Mankind will receive them, what Objections may be raised against them, what Defects there are in our Scheme, and how to correct our own Mistakes; which Advantages are not so easy to be obtained by our own private *Meditations*: For the Pleasure we take in our own Notions, and the *Passion of Self-love*, as well as the *Narrowness*, of our own Views, tempt us to pass too favourable an Opinion on our own Schemes; whereas the Variety of *Genius* in our several Associates will give happy Notices how our Opinion will stand in the View of Mankind.

9. 'Tis also another considerable Advantage of *Conversation* that it furnishes the Student with the *Knowledge of Men* and the Affairs of Life, as *Reading* furnishes him with *Book-Learning*. A Man who dwells all his Days among Books may have amass'd together a vast Heap of Notions, but he may be a *mere Scholar*, which is a contemptible Sort of Character in the World. A Hermit who has been shut up in his Cell in a College, has contracted a Sort of Mould and Rust upon his Soul, and all his Airs of Behaviour have a certain Awkwardness in them; but these awkward Airs are worn away by Degrees in Company; The Rust and the Mould are filed and brushed off by polite Conversation. The *Scholar* now becomes a *Citizen* or a *Gentleman*, a *Neighbour* and a *Friend*; he learns how to dress his Sentiments in the fairest Colours, as well as to set them in the strongest Light. Thus he brings out his Notions with Honour, he makes some Use

of them in the World and improves the Théory by the Práctice.

BUT before we proceed too far in finishing a bright Character by *Conversation*, we should consider, that something else is necessary besides an *Acquaintance with Men and Books*: And therefore I add,

V. MERE *Lectures*, *Reading*, and *Conversation* without *Thinking*, are not sufficient to make a Man of Knowledge and Wisdom. It is our own *Thought* and *Reflection*; *Study* and *Meditation* must attend all the other Méthods of Improvement, and perfect them. It carries these Advantages with it:

I THOUGH *Observation* and *Instruction*, *Reading* and *Conversation* may furnish us with many Idéas of Men and Things, yet it is our own *Meditation* and the Labour of our own *Thoughts* that must form our Judgment of Things. Our own *Thoughts* should join or dis join these Idéas in a Proposition for ourselves: It is our own Mind that *must judge for ourselves concerning* the Agreement or Disagreement of Idéas, and form Propositions of Truth out of them. *Reading* and *Conversation* may acquaint us with many *Truths* and with many Arguments to support them, but it is our own *Study* and *Reasoning* that must determine whether these Propositions are true, and whether these Arguments are just and solid.

IT is confess there are a thousand Things which our Eyes have not seen, and which would never come within the Réach of our personal and immediate Knowledge, and *Observation*, because of the Distance of Times and Places: These must be known by consulting other Persons; and that is either in their *Writings* or in their *Discourses*. But after all, let this be a fixed Point with us, that it is our own *Reflection* and *Judgment* must determine how far we should receive that which Books or Men inform us of, and how far they are worthy of our Assent and Crédit.

2. It is *Meditation* and *Study* that transfers and Conveys the *Notions* and *Sentiments* of others to ourselves, so as to make them properly our own. It is our own *Judgment* upon them as well as our *Memory* of them that makes them become our own *Property*. It does as it were concoct our intellectual Food, and turns it into a Part of ourselves: Just as a Man may call his Limbs and his Flesh his own, whether he borrowed the Materials from the Ox or the Sheep, from the Lark or the Lobster; whether he derived it from Corn or Milk, the Fruits of the Trees, or the Herb and Roots of the Earth; it is all now become one Substance with himself, and he wields and manages those Muscles and Limbs for his own proper Purposes, which once were the Substance of other Animals or Vegetables; that very Substance which last Week was grazing in the Field or swimming in the Sea, waving in the Milk-pail, or growing in the Garden, is now become Part of the Man.

3. By *Study* and *Meditation* we improve the Hints that we have acquired *Observation*, *Conversation* and *Reading*; we take more Time in Thinking, and by the Labour of the Mind we penetrate deeper into Themes of Knowledge, and carry our Thoughts sometimes much farther on many Subjects than we ever met with either in the Books of the Dead or *Discourses* of the Living. It is our own *Reasoning* that draws out one Truth from another, and forms a whole Scheme of Science from a few Hints which we borrowed elsewhere.

By a Survey of these Things we may justly conclude that he that spends all his time in *hearing Lectures*, or *poring upon Books*, without *Observation*, *Meditation* or *Conversation*, will have but a mere *historical Knowledge of Learning*, and be able only to tell what others have known or said on the Subject: He that lets all his Time flow away in *Conversation* without due *Observation*, *Reading* or *Study*, will gain but a slight and superficial Knowledge, which will be in Danger of vanishing with the Voice of the Speaker;

ker: And he that confines himself merely to his Closet and his own narrow Observation of Things, and is taught only by his own solitary Thoughts, without Instruction by Lectures, Reading or free Conversation, will be in Danger of a narrow Spirit, a vain Conceit of himself, and an unreasonable Contempt of others; and after all he will obtain but a very limited and imperfect View and Knowledge of Things, and he will seldom learn how to make that Knowledge useful.

THESE five Methods of improvement should be pursued jointly, and go Hand in Hand, where our Circumstances are so happy as to find Opportunity and Convenience to enjoy them all: Tho' I must give my Opinion, that two of them, viz. Reading and Meditation should employ much more of our Time than publick Lectures or Conversation and Discourse. As for Observation We may be always acquiring Knowledge that Way, whether we are alone or in Company.

XXXII. DRAMATIC STYLE.

The Character of a *Hypocrite* drawn to the Life by
Mr. WICHERLEY in his *Plain-Dealer*.

Scene Olivia's Lodging,

Enter Olivia, Eliza, Lettice.

Oliv. **A**H Cousin, what a World 'tis we live in! I am so weary of it.

Eliz. Truly, Cousin, I can find no fault with it, but that we cannot always live in't, for I can never be weary of it.

Oliv. O hideous! you cannot be in earnest sure, when you say you like the filthy World.

Eliz. You cannot be in earnest sure, when you say you dislike it.

Oliv.

Oliv. You are a very censorious Creature, I find.

Eliz. I must confess, I think we Women as often discover where we love by railing, as Men when they lye, by their swearing; and the World is but a constant keeping Gallant, whom we fail not to quarrel with, when any thing crosses us, yet cannot part with't for our Hearts.

Let. A Gallant indeed, Madam, whom Ladies first make jealous, and then quarrel with it for being so: for if, by her Indiscretion, a Lady be talk'd of for a Man, she cries presently, *'Tis a censorious World*; if by her Vanity the Intrigue be found out, *Tis a prying malicious World*; if by her Over fondness the Gallant proves unconstant, *'Tis a false World*. and if by her Niggardliness the Chamber-Maid tells, *'Tis a perfidious World*. But that, I'm sure your Ladyship cannot say of the World yet, as bad as 'tis.

Oliv. But I may say, *'Tis a very impertinent World*. Hold your Peace. And, Cousin, if the World be a Gallant, 'tis such a one as is my Aversion. Pray name it no more.

Eliz. But is it possible the World, which has such Variety of Charms for other Women, can have none for you? Let's see—first, what d'ye think of Dressing and fine Clothes?

Oliv. Dressing! Fy, fy, 'tis my Aversion. But come hither, you Dowdy; methinks you might have open'd this Toure better; O hideous! I cannot suffer it; D'ye see how't sits?

Eliz. Well enough, Cousin, if Dressing be your Aversion.

Oliv. 'Tis so: And for Variety of rich Clothes, they are more my Aversion.

Let. Ay, 'tis because your Ladyship wears 'em too long; for indeed a Gown, like a Gallant, grows one's Aversion by having too much of it.

Oliv. Insatiable Creature! I'll be sworn I have had this

T

not

ot above three Days, Cousin, and within this Month
ave made some six more.

Eliz. Then your Aversion to 'em is not altogether so
great.

Oliv. Alas! 'tis for my Woman only I wear 'em,
Cousin.

Let. If it be for me only, Madam, pray do not wear
em.

Eliz. But what d'ye think of Visits—Balls—

Oliv. O, I detest 'em.

Eliz. Of Plays?

Oliv. I abominate 'em: Filthy, obscene, hideous
things.

Eliz. What say you to Masquerading in the Winter,
and Hyde-Park in the Summer?

Oliv. Insipid Pleasures I taste not.

Eliz. Nay, if you are for more solid Pleasures, what
think you of a rich young Husband?

Oliv. O horrid! Marriage! what a Pleasure you have
found out! I nauseate it of all things.

Let. But what does your Ladyship think then of a libe-
ral, handsome young Lover?

Oliv. A handsome young Fellow, you Impudent! Be
gone out of my sight: Name a handsome young Fellow
to me! Foh, a hideous handsome young Fellow I abomi-
nate.

(*Spits.*

Eliz. Indeed! But let's see—will nothing please you?
What d'ye think of the Court?

Oliv. How, the Court! the Court, Cousin! my Aver-
sion, my Aversion, my Aversion of all Aversions.

Eliz. How, the Court! where—

Oliv. Where Sincerity is a Quality as out of fashion,
and as unprosperous as Bashfulness: I cou'd not laugh at
a Quibble, tho it were a fat Privy Counsellor's; nor
praise a Lord's ill Verses, tho I were my self the Sub-
ject; nor an old Lady's young Looks, tho I were her Wo-
man;

mon; nor fit to a vain young *Smile-Maker*, tho he flatter'd me. In short, I cou'd not glout upon a Man when he comes into a Room, and laugh at him when he goes out: I cannot rail at the Absent, to flatter the Standers-by; I——

Eliz. Well, but Railing now is so common, that 'tis no more Malice, but the Fashion; and the Absent think they are no more the worse for being rail'd at, than the Present think they're the better for being flatter'd. And for the Court——

Oliv. Nay, do not defend the Court; for you'll make me rail at it like a trusting Citizen's Widow.

Eliz. Or like a *Holborn* Lady, who cou'd not get in to the last Ball, or was out of Countenance in the Drawing-Room the last Sunday of her Appearance there: For none rail at the Court, but those who cannot get into it, or else who are ridiculous when they are there. And I shall suspect you were laugh'd at when you were last there, or wou'd be a Maid of Honour.

Oliv. I a Maid of Honour! To be a Maid of Honour were yet of all things my Aversion.

Eliz. In what Sense am I to understand you? But in fine, by the Word Aversion, I'm sure you dissemble; for I never knew Woman yet us'd it, who did not. Come, our Tongues belye our Hearts more than our Pocket-Glasses do our Faces: But methinks we ought to leave off dissembling, since 'tis grown of no use to us; for all wise Observers understand us now a-days as they do Dreams, Almanacks, and *Dutch* Gazettes, by the contrary: And a Man no more believes a Woman, when she says she has an Aversion for him, than when she says she'll cry out.

Oliv. O filthy, hideous! Peace, Cousin, or your Discourse will be my Aversion: And you may believe me.

Eliz. Yes: for if any thing be a Woman's Aversion, 'tis *Plain Dealing* from another Woman: And perhaps

that's your Quarrel to the World; for that will talk, as your Woman says.

Oliv. Talk, not of me sure; For what Men do I converse with? what Visits do I admit?

Enter Boy,

Boy. Here's the Gentleman to wait upon you, Madam.

Oliv. On me! you little unthinking Fop; d'ye know what you say?

Boy. Yes, Madam; 'tis the Gentleman that comes every day to you, who——

Oliv. Hold your peace, you heedless little Animal, and get you gone. This Country Boy, Cousin, takes my Dancing-Master, Taylor, or the spruce Milliner, for Visitors. (Exit Boy.)

Let. No, Madam; 'tis Mr. *Novel*, I'm sure, by his talking so loud; I know his Voice too, Madam.

Oliv. You know nothing, you baffle-headed stupid Creature you: You wou'd make my Cousin believe I receive Visits. But if it be Mr——what did you call him?

Let. Mr. *Novel*, Madam: He that——

Oliv. Hold your peace; I'll hear no more of him; But if it be Mr. —— (I cannot think of his Name again) I suppose he has follow'd my Cousin hither.

Eliz. No, Cousin, I will not rob you of the Honour of the Visit: 'Tis to you, Cousin; for I know him not.

Oliv. Not did I ever hear of him before, upon my Honour, Cousin; besides, han't I told you, that Visits, and the Business of Visits, Flattery and Detraction, are my Aversion? D'ye think then I wou'd admit such a Coxcomb as he is? Who rather than not rail, will rail at the Dead, whom none speak ill of; rather than not flatter, will flatter the Poets of the Age, whom none will flatter; who affects Novelty as much as the Fashion, and is as fantastical, as changeable, and as well known as the Fashion,

Fashion; who likes nothing but what is new, nay, wou'd chuse to have his Friend, or his Title a new one. In fine, he is my Aversion.

Eliz. I find you do know him, Cousin; at least, have heard of him.

Oliv. Yes, now I remember, I have heard of him.

Eliz. Well; but since he is such a Coxcomb, for Heaven's sake, let him not come up. Tell him, Mrs.

Lettice, your Lady is not within.

Oliv. No, *Lettice*, tell him, my Cousin is here, and that he may come up: For notwithstanding I detest the sight of him, you may like his Conversation; and tho I wou'd use him scurvily, I will not be rude to you in my own Lodging: Since he has follow'd you hither, let him come up, I say.

Eliz. Very fine! Pray let him go to the Devil, I say for me: I know him not, nor desire it. Send him away, Mrs. *Lettice*.

Oliv. Upon my Word, she shan't: I must disobey your Commands, to comply with your Desires. Call him up, *Lettice*.

Eliz. Nay, I'll swear she shall not stir on that Errand.

(*Holds Lettice.*)

Oliv. Well then, I'll call him my self for you, since you will have it so. Mr. *Novel*, (*Calls out at the Door.*) Sir, Sir.

Enter Novel.

Nov. Madam I beg your Pardon; perhaps you were busy; I did not think you had Company with you.

Eliz. Yet he comes to me, Cousin! (*Aside.*)

Oliv.—Chairs there. (*They sit.*)

Nov. Well; but Madam, d'ye know whence I come now?

Oliv. From some melancholy Place, I warrant, Sir, since they have lost your good Company.

Eliz. So!

Nov. From a Place, where they have treated me at Dinner with so much Civility and Kindness, a Pox on 'em, that I cou'd hardly get away to you, dear Madam.

Oliv. You have a Way with you so new and obliging, Sir!

Eliz. You hate Flattery, Cousin. (Apart to Olivia.

Nov. Nay, faith, Madam, d'ye think my Way new? Then you are obliging, Madam. I must confess, I hate Imitation, to do any thing like other People. All that know me, do me the honour to say, I am an Original, faith. But, as I was saying, Madam, I have been treated to day with all the Ceremony and Kindness imaginable at my Lady *Autum's*: But the nauseous old Woman at the upper End of her Table—

Oliv. Revives the old *Grecian* Custom, of serving in a Death's Head with their Banquets,

Nov. Ha! ha! fine, just i'faith, nay, and new. 'Tis like eating with the Ghost in the *Libertine*: She wou'd frighten a Man from her Dinner with her hollow Invitation, and spoil one's Stomach—

Oliv. To Meat or Women. I detest her hollow cherry Cheeks: She looks like an old Coach new painted; affecting an unseemly Smugness, whilst she is ready to drop in pieces.

Eliz. You hate Detraction, I see, Cousin.

(Apart to Olivia.
Nov. But the silly old Fury, whilst she affects to look like a Woman of this Age, talks—

Oliv. Like one of the last; and as passionately as an old Courtier, who has out-liv'd his Office.

Nov. Yes, Madam; but pray let me give you her Character. Then she never counts her Age by the Years, but—

Oliv. By the masques she has liv'd to see.

Nov. Nay then, Madam, I see you think a little harmless Railing too great a Pleasure for any but your self; and therefore I've done. *Oliv*

Oliv. Nay, faith, you shall tell me who you had there at Dinner

Nov. If you would hear me, Madam.

Oliv. Most patiently: Speak, Sir.

Nov. Then, we had her Daughter——

Oliv. Ay, her Daughter; the very Disgrace to good Clothes, which she always wears but to heighten her Deformity, not mend it: For she is still most splendidly, gallantly ugly, and looks like an ill Piece of Daubing in a rich Frame.

Nov. So! But have you done with her, Madam? And can you spare her to me a little now?

Oliv. Ay, ay, Sir.

Nov. Then, she is like——

Oliv. She is, you'd say, like a City Bride, the greater Fortune, but not the greater Beauty, for her Dress.

Nov. Well: But have you done, Madam? Then she——

Oliv. Then she bestows as unfortunately on her Face all the Graces in fashion, as the languishing Eye, the hanging or pouting Lip: But as the Fool is never more provoking than when he aims at Wit, the ill favour'd of our Sex are never more nauseous than when they would be Beauties, adding to their natural Deformity the artificial Uglinefs of Affectation.

Eliz. So, Cousin, I find one may have a Collection of all one's Acquaintances Pictures as well at your House, as at Mr. *Lely's*: Only the Difference is, there we find them much handsomer than they are, and like; here much uglier, and like: And you are the first of the Profession of Picture - Drawing I ever knew without Flattery.

Oliv. I draw after the Life; do no body wrong, Cousin.

Eliz. No, you hate Flattery and Detraction.

Oliv. But Mr. *Novel*, who had you besides at Dinner?

Eliz.

Nov. Nay the Devil take me if I ell you, unless you will allow me the Privilege of railling in my Turn; But, now I think on't, the Women ought to be your Province, as the Men are mine: And you must know we had him whom——

Oliv. Him, whom——

Nov. What, invading me already? And giving the Character before you know the Man?

Eliz. No, that is not fair, tho it be usual.

Oliv. I beg your Pardon, Mr. *Novel*, pray go on.

Nov. Then, I say, we had that familiar Coxcomb, who is at home wherefoe'er he comes,

Oliv. Ay, that Fool——

Nov. Nay then, Madam, your Servant; I'm gone: Taking the Fool out of one's Mouth, is worse than taking the Bread out of one's Mouth.

Oliv. I've done; your Pardon, Mr. *Novel*: Pray proceed,

Nov. I say, the Rogue, that he may be the only Wit in Company, will let no body else talk, and——

Oliv. Ay, those Fops who love to talk all themselves, are of all things my Aversion.

Nov. Then you'll let me speak, Madam, sure. The Rogue, I say, will force his Jest upon you: And I hate a Jest that's forc'd upon a Man, as much as a Glass.

Eliz. Why, I hope, Sir, he does not expect a Man of your Temperance in jesting shou'd do him Reason?

Nov. What! Interruption from this side too? I must then—— *(Offers to rise, Olivia holds him.)*

Oliv. No, Sir,——You must know, Cousin, that Fop he means, tho he talks only to be commended, will not give you leave to do't.

Nov. But, Madam——

Oliv. He a Wit! Hang him; he's only an Adopter of straggling Jests and fatherless Lampoons: by the Credit of which he eats at good Tables, and so, like the barren Beggar-Woman, lives by borrow'd Children. *Nov.*

Nov. Madam—

Oliv. And never was Author of any thing but his News;
But that is still all his own.

Nov. Madam, pray—

Oliv. An eternal Babblers; and makes no more use of
his Ears, than a Man that sits at a Play by his Mistress,
or in Pop-Corner. He's, in fine, a base detracting Fel-
low, and is my Aversion. But who else, prithee Mr.
Novel, was there with you? Nay you shan't stir,

Nov. I beg your Pardon, Madam; I cannot stay in any
Place where I'm not allow'd a little christian Liberty of
Railing.

Oliv. Nay, prithee Mr. *Novel*, stay; and tho you
shou'd rail at me, I wou'd hear you with Patience: Pri-
thee, who else was there with you?

Nov. Your Servant, Madam.

Oliv. Nay, prithee tell us, Mr. *Novel*, prithee do.

Nov. We had no body else.

Oliv. Nay faith, I know you had. Come, my Lord
Plausible was there too; who is Cousin, a—

Eliz. You need not tell me what he is, Cousin; for
I know him to be a civil, good-natur'd, harmless Gen-
tleman, that speaks well of all the World, and is always
in good humour; and—

Oliv. Hold, Cousin, hold: I hate Detraction: but I
must tell you, Cousin, his Civility is Cowardice, his
Good-Nature want of Wit; and he's neither Courage
nor Sense to rail. And for his being always in humour,
'tis because he is never dissatisfied with himself. In fine, he is
my Aversion; and I never admit his Visits beyond my Hall.

Nov. No, he visit you! Damn him, cringing grinning
Rogue: If I shou'd see him coming up to you, I wou'd
make bold to kick him down again. Ha!—

Enter my Lord Plausible.

My dear Lord, your most humble Servant.

(Rises and salutes Plausible, and kisses him.)

U

Eliz.

Eliz. So, i find Kissing and Railing succeed each other with the angry Men, as well as with the angry Women; and their Quarrels are like Love-Quarrels, since Absence is the only Cause of them; for as soon as the Man appears again, they are over. *(Aside.)*

Ld. Plaüs. Your most faithful humble Servant, generous Mr. *Novel*: And, Madam, I am your eternal Slave, and kiss your fair Hands: which I had done sooner, according to your Commands, but—

Oliv. No Excuses, my Lord.

Eliz. What, you sent for him then, Cousin? *(Apart.)*

Nov. Ha! invited! *(Aside.)*

Oliv. I know you must divide your self; for your good Company is too general a Good to be ingross'd by any particular Friend.

Ld. Plaüs. O Lord, Madam, my Company! your most obliged, faithful, humble Servant: But I cou'd have brought you good Company indeed; for I parted at your Door with two of the worthiest bravest Men—

Oliv. Who were they, my Lord?

Nov. Who do you call the worthiest bravest Men, pray?

Ld. Plaüs. O, the wisest bravest Gentlemen! Men of such Honour and Virtue! of such good Qualities! ah—

Eliz. This is a Coxcomb that speaks ill of all People a different way, and libels every body with dull Praise, and commonly in the wrong Place; so makes his Panegyricks abusive Lampoons. *(Aside.)*

Oliv. But pray let me know who they were?

Ld. Plaüs. Ah! such Patterns of heroick Virtue! such—

Nov. Well; but who the Devil were they?

Ld. Plaüs. The Honour of our Nation! the Glory of our Age! Ah, I cou'd dwell a Twelvemonth on their Praise; which indeed I might spare by telling their Names: Sir *John Current*: and Sir *Richard Court-Title*.

Nov. Court-Title! Ha, ha.

Oliv.

Oliv. And Sir *John Current*! Why will you keep such a Wretch company, my Lord?

Ld. Plaus. O, Madam, seriously you are a little too severe; for he is a Man of unquestion'd Reputation in every thing.

Oliv. Yes, because he endeavours only with the Women to pass for a Man of Courage, and with the Bullies for a Wit; with the Wits for a Man of Business, and with the Men of Business for a Favorite at Court; and at Court for City-Security.

Nov. And for Sir *Richard*, he——

Ld. Plaus. He loves your choice pick'd Company, Persons that——

Oliv. He loves a Lord indeed; but——

Nov. Pray, dear Madam, let me have but a bold Stroke or two at his Picture: He loves a Lord, as you say, tho——

Oliv. Tho he borrow'd his Money, and ne'er paid him again.

Nov. And wou'd bespeak a Place three Days before at the Back-end of a Lord's Coach to *Hyde-Park*.

Ld. Plaus. Nay, i'faith, i'faith, you are both too severe.

Oliv. Then, to shew yet more his Passion for Quality, he makes Love to that fulsome Coach-Load of Honour, my Lady *Goodly*; for he's always at her Lodging.

Ld. Plaus. Because it is the Conventicle-Gallant, the Meeting House of all the fair Ladies, and glorious superfine Beauties of the Town.

Nov. Very fine Ladies! there's first——

Oliv. Her Honour, as fat as an Hostess.

Ld. Plaus. She is something plump indeed, a goodly, comely, graceful Person.

Nov. Then there's my Lady *Frances*, what d'ye call her? as ugly——

Oliv. As a Citizen's lawfully begotten Daughter.

Ld. Plauf. She has Wit in abundance; and the hand-
somest Heel, Elbow, and Tip of an Ear, you ever saw.

Nov. Heel and Elbow! Ha! ha! And there's my Lady
Betty, you know——

Oliv. As fluttish and flatterly as an *Irish* Woman bred
in *France*.

Ld. Plauf. Ah! all she has hangs with a loose Air, in-
deed, and becoming Negligence.

Eliz. You see all Faults with Lover's Eyes, I find, my
Lord.

Ld. Plauf. Ah, Madam, your most obliged, faithful,
humble Servant to command! But you can say nothing
sure against the superfine Mistress——

Oliv. I know who you mean. She is as censorious
and detracting a Jade, as a superannuated Sinner.

Ld. Plauf. She has a smart Way of Raillery, 'tis con-
fess'd

Nov. And then for Mrs. *Grideline*.

Ld. Plauf. She, I'm sure, is——

Oliv. One that never spoke ill of any body, 'tis con-
fess'd: For she is as silent in Conversation as a Country
Lover, and no better Company than a Clock; or a Wea-
ther Glass; for if she sounds, 'tis but once an Hour, to put
you in mind of the Time of Day, or to tell you 'twill
be Cold or Hot, Rain or Snow.

Ld. Plauf. Ah, poor Creature! she's extremely good
and modest.

Nov. And for Mrs. *Bridlechin*, she's——

Oliv. As proud as a Churchman's Wife.

Ld. Plauf. She's a Woman of great Spirit and Honour,
and will not make her self cheap, 'tis true.

Nov. Then Mrs. *Hoyden*, that calls all People by their
Surnames, and is——

Oliv. As familiar a Duck——

Nov. As an Actress in the Tying-Room. There I
was once before hand with you, Madam.

Ld. Plauf.

Ld. Plauf. Mrs. *Hoyden!* a poor, affable, good-natur'd Soul. But the divine Mrs. *Trifle* comes thither too: Sure her Beauty, Virtue, and Conduct, you can say nothing to.

Oliv. No!

Nov. No!—Pray let me speak, Madam.

Oliv. First, can any one be call'd Beautiful that squints?

Ld. Plauf. Her Eyes languish a little, I own.

Nov. Languish! ha, ha!

Oliv. Languish! Then, for her Conduct, she was seen at the *Country Wife* after the first Day. There's for you, my Lord.

Ld. Plauf. But, Madam, she was not seen to use her Fan all the Play long, turn aside her Head, or by a conscious Blush discover more Guilt than Modesty.

Oliv. Very fine! Then you think a Woman modest that sees the hideous *Country Wife* without blushing, or publishing her Detestation of it? D'ye hear him, Cousin?

Eliz. Yes; and am, I must confess, something of his opinion; and think that as an over-conscious Fool at a Play, by endeavouring to shew the Author's want of Wit, exposes his own to more Censure; so may a Lady call her own Modesty in question, by publickly cavilling with the Poet's; for all those Grimaces of Honour and artificial Modesty disparage a Woman's real Virtue, as much as the Use of White and Red does the natural Complexion: And you must use very, very little, if you wou'd have it thought your own.

Oliv. Then you wou'd have a Woman of Honour with passive Looks, Ears, and Tongue, undergo all the hideous Obscenity she hears at nasty Plays.

Eliz. Truly; I think a Woman betrays her want of Modesty, by shewing it publickly in a Play-House, as much as a Man does his want of Courage by a Quarrel there; for the truly Modest and Stout say least, and are least exceptionous, especially in publick.

Oliv.

Oliv. O hideous! Cousin: This cannot be your Opinion. But you are one of those who have the Confidence to pardon the filthy Play.

Eliz. Why, what is there of ill in't, say you?

Oliv. O fy, fy, fy! wou'd you put me to the Blush anew? call all the Blood into my Face again? But to satisfy you then; first, the clandestine Obscenity in the very Name of *Horner*.

Eliz. Truly, 'tis so hidden, I cannot find it out, I confess.

Oliv. O horrid! Does it not give you the rank Conception or Image of a Goat, or Town-Bull, or a Satyr? nay, what is yet a filthier Image than all the rest, that of an Eunuch?

Eliz. What then? I can think of a Goat, a Bull, or a Satyr, without any hurt.

Oliv. Ay; but, Cousin, one cannot stop there.

Eliz. I can, Cousin.

Oliv. O no; for when you have thole filthy Creatures in your Head once, the next thing you think, is what they do; as their defiling of honest Men's Beds and Couches, Rapes upon sleeping and waking Country Virgins under Hedges, and on Haycokes: Nay further—

Eliz. Nay, no farther, Cousin; We have enough of your Comment on the Play, which will make me more ashamed than the Play it self.

Oliv. O! believe me, 'tis a filthy Play; and you may take my Word for a filthy Play, as soon as another's: But the filthiest thing in that Play, or any other Play, is—

Eliz. Pray keep it to your self, if it be so.

Oliv. No, faith; you shall know it; I'm resolv'd to make you out of love with the Play; I say, the leudest filthiest thing is his *China*; nay, I will never forgive the beastly Author his *China*: He has quite taken away the Reputation of poor *China* it self, and sully'd the most innocent

innocent and pretty Furniture of a Lady's Chamber; in-
somuch that I was fain to break all my defil'd Vessels.
You see I have none left; nor you, I hope.

Eliz. You'll pardon me, I cannot think the worse of
my *China* for that of the Play House.

Oliv. Why, you will not keep any now sure! 'Tis
now as unfit an Ornament for a Lady's Chamber, as the
Pictures that come from *Italy*, and other hot Countries;
as appears by their Nudities, which I always cover, or
scratch out, wherefoe'er I find 'em. But *China*! out
upon't, filthy *China*! nasty, debauch'd *China*!

Eliz. All this will not put me out of conceit with *Chi-
na*, nor the Play, which is acted to day, or another of
the same beastly Author's, as you call him. which I'll
go see.

Oliv. You will not sure! nay, you sha' not venture
your Reputation by going, and mine by leaving me a-
lone with two Men here: nay, you'll disoblige me for
ever, if—

(Pulls her back.

Eliz. I stay—your Servant.

(Exit *Eliza*.

Oliv. Well—but, my Lord, tho you justify every
body, you cannot in earnest uphold so beastly a Writer,
whose Ink is so smutty, as one may say.

Ld. Plauf. Faith, I dare swear the poor Man did not
think to disoblige the Ladies, by any amorous, soft,
passionate, luscious Saying in his Play.

Oliv. Foy, my Lord; but what think you, Mr. *No-
vel*, of the Play? tho I know you are a Friend to all
that are new.

Nov. Faith, Madam, I must confess, the new Plays
wou'd not be the worse for my Advice. but I cou'd ne-
ver get the silly Rogues, the Poets, to mind what I say,
but I'll tell you what Counsel I gave the surly Fool you
spake of

Oliv. Whas was't?

Nov.

Now. Faith, to put his Play into Rhyme; for Rhyme, you know, often makes mystical Nonsense pass with the Criticks for Wit, and a double-meaning Saying with the Ladies, for soft, tender, and moving Passion.

TRANSLATIONS.

XXIII. From the GREEK.

HOMER'S Description of the Shield of ACHILIS translated by Mr. ALEX. POPE.

————— The Father of the fires
To the black labours of his forge retires.
Soon as he bade them blow, the bellows turn'd
Their iron mouths; and where the furnace burn'd
Resounding breath'd; At once the blast expires,
And twenty forges catch at once the fires;
Just as the God directs, now loud, now low,
They raise a tempest, or they gently blow.
In hissing flames huge silver bars are roll'd,
And stubborn brass, and tin, and solid Gold:
Before, deep fix'd, th'eternal anvils stand;
The pond'rous hammer loads his better hand,
His left with tongs turns the vex'd metal round;
And thick, strong strokes, the doubling vaults rebound.
Then first he form'd th'immense and solid *Shield*;
Rich, various artifice emblaz'd the field;
Its utmost verge a threefold Circle bound;
A silver chain suspends the massy round:
Five ample plates the broad expanse compose
And god-like labours on the surface rose.
There shone the image of the Master Mind:
There Earth, there Heaven there Ocean he design'd;
Th'unweary'd Sun, the Moon compleatly round,
The starry lights that Heav'n's bright convex crown'd:

The

The *Pleiads*, *Hyads*, with the northern team.
And great *Orion's* more refulgent beam;
To which, around the axle of the sky,
The *Bear* revolving, points his golden eye,
Still shines exalted on th' ætherial plain;
Nor bathes his blazing forehead in the main.

Two cities radiant on the shield appear,
The image one of peace and one of war.
Here sacred pomp, and genial feast delight,
And solemn dance, and *Hymeneal* rite;
Along the street the new made Brides are led,
With Torches flaming, to the nuptial bed;
The youthful dancers in a circle bound
To the soft flute, and cittern's silver sound:
Thro' the fair streets the matrons in a Row,
Stand in their porches, and enjoy the show.

There, in the *Forum* swarm a num'rous train;
The subject of debate, a Townsman slain:
One pleads the fine discharg'd, which one deny'd,
And bade the public and the laws decide:
The witness is produc'd on either hand;
For this, or that, the partial people stand:
Th' appointed Heralds still the noisy bands,
And form a ring with scepters in their hands
On seats of stone, within the sacred place,
The rev'rend Elders nodded o'er the case;
Alternate, each th' attesting scepter took,
And rising solemn, each his sentence spoke.
Two golden talents lay amidst, in sight,
The prize of him who best adjudg'd the right.

Another part (a prospect diff'ring far :)
Glow'd with refulgent arms, and horrid war.
Two mighty hosts a leaguer'd town embrace,
And one would pillage, one would burn the place.
Mean time the Townsman, arm'd with silent care,
A secret ambush on the foe prepare;

X

Their

Their wives, their children, and the watchful band,
 Of trembling parents on the turrets stand.
 They march, by *Pallas* and by *Mars* made bold;
 Gold were the Gods, their radiant garments gold,
 And Gold their armour; These the squadron led,
 August, divine, superior by the head!
 A place for ambush fit, they found, and stood
 Cover'd with shields, beside a silver flood.
 Two spies at distance lurk, and watchful seem
 If sheep or oxen seek the winding stream.
 Soon the white flocks proceeded o'er the plains,
 And steers slow-moving, and two shepherd swains
 Behind them, piping on their reeds, they go,
 Nor fear an ambush, nor suspect a foe.
 In Arms the glitt'ring squadron rising round
 Rush sudden; hills of slaughter heap the ground,
 Whole flocks and herds lye bleeding on the plains,
 And, all amidst them, dead, the shepherd swains.
 The bellowing Oxen the besiegers hear;
 They rise, take horse, approach, and meet the War;
 They fight, they fall, beside the silver flood;
 The waving silver seem'd to blush with blood:
 There tumult, there contention stood confest;
 One rear'd a dagger at a captive's breast;
 One held a living foe, that freshly bled
 With new-made wounds; another dragg'd a dead,
 Now here, now there, the carcasses they tore:
 Fate stalk'd amidst them, grim with human gore.
 And the whole war came out, and met the eye;
 And each bold figure seem'd to live, or die.
 A field deep furrow'd, next the God design'd,
 The third time labour'd by the sweating Hind;
 The shining shares full many Plowmen guide,
 And turn their crooked yokes on ev'ry side.
 Still as at either end they wheel around,
 The Master meets 'em with his goblet crown'd;

The

The hearty draught rewards; renews the toil;
 Then back the turning plowshares cleave the soil:
 Behind the rising earth in ridges roll'd,
 And sable look'd tho' form'd of molten gold.

Another field rose high with waving grain,
 With bended sickles stand the reaper train:
 Here stretch'd in ranks the level'd swarths are found
 Sheaves heap'd on sheaves, here thicken up the ground.
 With sweeping stroke the mowers strow the lands;
 The gatherers follow, and collect in bands;
 And last the children, in whose arms are born
 (Too short to gripe them) the brown sheaves of corn,
 The rustic Monarch of the field describes
 With silent glee, the heaps around him rise.
 A ready banquet on the turf is laid,
 Beneath an ample oak's expanded shade.
 The victim ox the sturdy youth prepare;
 The reaper's due repast, the women's care.

Next, ripe in yellow gold, a vineyard shines
 Bent with the pond'rous harvest of its vines;
 A deeper dye the dangling clusters show,
 And curl'd on silver props, in order glow:
 A darker metal mixt, intrench'd the place;
 And pales of glitt'ring tin th'enclosure grace.
 To this, one pathway gently winding leads,
 Where march a train with baskets on their heads,
 (Fair maids, and blooming youths) that smiling bear
 The purple product of th' autumnal year.
 To these a youth awakes the warbling strings,
 Whose tender lay the fate of *Linus* sings;
 In measur'd dance behind him move the train,
 Tune soft the voice, and answer to the strain.

Here, herds of oxen march, erect and bold,
 Rear high their horns, and seem to lowe in gold,
 And speed to meadows on whose sounding shores
 A rapid torrent thro' the rushes roars;

Four golden herdsmen as their guardians stand,
And nine four dogs compleat the rustic band.
Two Lions rushing from the wood appear'd
And seiz'd a Bull, the master of the herd:
He roar'd in vain the dogs, the men withstood,
They tore his flesh, and drank the sable blood,
The dogs (oft' cheer'd in vain) desert the prey,
Dread the grim terrors, and at distance bay.

Next this, the eye the art of *Vulcan* leads
Deep thro' fair forests, and a length of meads:
And stalls, and folds, and scatter'd cotts between;
And fleecy flocks, that whiten all the Scene.

A figur'd dance succeeds: such once was seen
In lofty *Gnosſus*, for the *Cretan* Queen,
Form'd by *Dedalean* art. A comely band
Of youths and maidens, bounding hand in hand!
The maids in soft Cymarrs of linnen drest;
The youths all graceful in the glossy vest;
Of those the locks with flow'ry wreaths inroll'd,
Of these the sides adorn'd with swords of Gold.
That glitt'ring gay, from silver belts depend.
Now all at once they rise, at once descend,
With well taught feet: now shape, in oblique ways,
Confus'dly regular, the moving maze:
Now forth at once, too swift for sight, they spring,
And undistinguish'd blend the flying ring;
So whirls a wheel, in giddy circle tost.
And rapid as it runs, the single spokes are lost.
The gazing multitudes admire around;
Two active tumblers in the centre bound;
Now high, now low, their pliant limbs they bend,
And gen'ral songs the sprightly revel end.

Thus the broad shield compleat the Artist crown'd
With his last hand, and pour'd the Ocean round:
In living silver seem'd the waves to roll,
And beat the buckler's verge, and bound the whole.

SAPPHO'S ODE to VENUS

translated by Mr. A. PHILLIPS.

I.

O *Venus*, Beauty of the Skies,
To whom a Thousand Temples rise,
Gayly false in gentle Smiles,
Full of Love-perplexing Wiles;
O Goddess! from my Heart remove
The wasting Cares and Pains of Love.

II.

If ever thou hast kindly heard
A Song in soft Distress prefer'd,
Propitious to my tuneful Vow,
O gentle Goddess! hear me now.
Descend thou bright, immortal Guest,
In all thy radiant Charms confest.

III.

Thou once didst leave Almighty *Jove*,
And all the Golden Roofs above:
The Carr thy wanton sparrows drew,
Hov'ring in Air they lightly flew;
As to my Bower they wing'd their Way,
I saw their quiv'ring Pinions play.

IV.

The Birds dismiss (while you remain)
Bore back their empty Carr again:
Then you, with Look divinely mild,
In ev'ry heav'nly Feature smil'd,
And ask'd, what new Complaints I made,
And why I call'd you to my Aid?

V.

What Frenzy in my Bosom rag'd
And by what Cure to be asswag'd?
What gentle Youth I would allure,
Whom in my artful Toils secure?

Who does thy tender Heart subdue,
Tell me, my *Sappho*, tell me, who?

VI.

Tho' now he shuns thy longing Arms,
He soon shall court thy slighted Charms
Tho' now thy Offerings he despise,
He soon to thee shall sacrifice;
Tho' now he freeze, he soon shall burn,
And be thy Victim in his Turn.

VII.

Celestial Visitant, once more
Thy needful Presence I implore!
In Pity come and ease my Grief,
Bring my distemper'd Soul Relief,
Favour thy suppliant's hidden Fires,
And give me All my Heart desires.

A curious Fragment of SAPPHO
translated by Mr. PHILLIPS.

I.

Bless'd as th' immortal Gods is he,
The Youth who fondly sits by thee,
And hears and sees thee all the while
Softly speak and sweetly smile.

II.

'Twas this depriv'd my Soul of Rest,
And rais'd such Tumults in my Breast;
For while I gaz'd, in Transport toss'd,
My Breath was gone, my Voice was lost.

III.

My Bosom glow'd; the subtle Flame
Ran quick through all my vital Frame;
O'er my dim Eyes a darkness hung;
My Ears with hollow Murmurs rung.

IV.

In dewy damps my Limbs were chill'd;
My Blood with gentle Horrors thrill'd;
My feeble Pulse forgot to play;
I fainted, sunk, and dy'd away.

XXXIV. From the LATIN.

VIRGIL'S VIth Eclogue translated by the
Earl of ROSCOMON.

I first of *Romans* stoop'd to Rural strains,
Nor blush'd to dwell among *Sicilian* Swains,
When my *Thalia* rais'd her bolder Voice,
And Kings and Battels were her lofty Choice,
Phæbus did kindly humbler Thoughts infuse,
And with this whisper check th' aspiring Muse.
A shepherd, *Tytirus*, his Flock should feed,
And chuse a subject suited to his Reed.
Thus I (while each ambitious Pen prepares
To write thy Praises, *Varus*, and thy Wars)
My Past'ral Tribute in low Numbers pay,
And though I once presum'd, I only now obey.

But yet (if any with indulgent Eyes
Can look on this, and such a Trifle prize)
Thee only, *Varus*, our glad swains shall sing,
And ev'ry Grove and ev'ry Eccho ring.
Phæbus delights in *Varus* Fav'rite Name,
And none who under that Protection came
Was ever ill receiv'd, or unsecure of Fame.

Proceed my Muse.

Young *Chromis* and *Mnasylus* chanc'd to stray
Where (sleeping in a Cave) *Silenus* lay,
Whose constant Cups fly fuming to his Brain,
And always boil in each extended Vein;

His

His trusty Flaggon, full of potent Juice,
 Was hanging by, worn thin with Age and Ule?
 Drop'd from his Hand, a wreath lay on the Ground;
 In haste they seiz'd him, and in haste they bound;
 Eager, for both had been deluded long
 With fruitless hope of his instructive song:
 But while with conscious fear they doubtful stood,
Agle; the fairest *Nais* of the Flood,
 With a Vermilion Dye his Temples stain'd.
 Waking, he smil'd, and must I then be chain'd?
 Loose me he cry'd; 'twas boldly done, to find
 And view a God, but 'tis too bold to bind.
 The promis'd Verse no longer I'll delay,
 (She shall be satisfy'd another way,)

With that, he rais'd his tuneful Voice aloud,
 The knottry Oaks their list'ning Branches bow'd,
 And Savage Beasts, and Sylvan Gods did crowd;
 For lo! he sung the World's stupendious Birth,
 How scatter'd seeds of Sea, and Air, and Earth,
 And purer Fire, through universal Night
 And empty Space, did fruitfully unite;
 From whence th' innumerable Race of things,
 By circular successive Order springs.

By what degrees this Earth's compacted Sphere
 Was hardned. Woods and Rocks and Towns to bear;
 How sinking Waters (the firm Land to drain)
 Fill'd the capacious Deep, and form'd the Main,
 While from above, adorn'd with radiant Light,
 A new-born Sun surpriz'd the dazled Sight;
 How Vapours turn'd to Clouds obscure the sky,
 And Clouds dissolv'd the thirsty Ground supply;
 How the first Forest rais'd its shady Head,
 Till when, few wandring Beasts

on unknown Mountains fed.

Then *Pyrrha's* stony Race rose from the Ground,
 Old *Saturn* reign'd with golden Plenty crown'd,

And

And bold *Prometheus* (whose untam'd Desire
Rival'd the Sun with his own heav'nly Fire)
Now doom'd the *Scythian* Vulture's endless Prey,
Severely pays for animating Clay.

He nam'd the Nymph (for who but Gods could tell)
Into whose Arms the lovely *Hylas* fell;

Alcides wept in vain for *Hylas* lost,
Hylas in vain resounds through all the Coast.

He with Compassion told *Pasiphae's* Fault,
Ah! wretched Queen! whence came that guilty Thought.

The Maids of *Argos*, who with frantick cries
And imitated lowings fill'd the Skies,
(Though metamorphos'd in their wild Conceit)

Did never burn with such unnatural Heat.

Ah! wretched Queen! while you on Mountains stray,
He on soft Flow'rs his snowy Side does lay;

Or seeks in Herds a more proportion'd Love:
Surround, my Nymphs, the cries, surround the Grove;

Perhaps some Footsteps printed in the Clay,
Will to my Love direct your wand'ring way;

Perhaps, while thus in search of him I roam,
My happier Rivals have intic'd him home.

He sung how *Atalanta* was betray'd
By those *Hesperian* Baits her Lover laid,
And the sad Sisters who to Trees were turn'd,
While with the World th' ambitious Brother burn'd.
All he describ'd was present to their Eyes,
And as he rais'd his Verse, the Poplars seem'd to rise.

He taught which Muse did by *Apollo's* will
Guide wand'ring *Gallus* to th' *Aonian* Hill:
(Which place the God for solemn meetings chose)
With deep respect the learned Senate rose
And *Linus* thus (deputed by the rest)

The Hero's welcome, and their thanks express'd:
This Harp of Old to *Hesiod* did belong,

To this, the Muses Gift, join the harmonious Song;

Y

Charm'd

Charm'd by these Strings, Trees starting from the Ground,
Have follow'd {with delight the pow'rful Sound.
Thus consecrated, thy *Grynaan* Grove
Shall have no Equal in *Apollo's* Love.

Why shou'd I speak of the *Megarian* Maid,
For Love perfidious, and by Love betray'd?
And her, who round with barking Monsters arm'd,
The wand'ring *Greeks* (ah frighted Men) alarm'd;
Whose only Hope on shatter'd Ships depends,
While fierce Sea dogs devour the mangled Friends.

Or tell the *Thracian* Tyrant's alter'd Shape,
And dire Revenge of *Philomela's* Rape,
Who to those Woods directs her mournful course,
Where she had suffer'd by incestuous Force,
While loth to leave the Palace too well known,
Progné flies hovering round, and thinks it still her own?

What ever near *Eurota's* happy Stream
With Laurels crown'd had been *Apollo's* Theam,
Silenus sings; the neighbouring Rocks reply,
And send his Mystick Numbers through the Sky;
Till Night began to spread her gloomy Veil,
And call'd the counted Sheep from ev'ry Dale;
The weaker Light unwillingly declin'd,
And to prevailing Shades the murm'ring World resign'd. (*)

A Passage from HORACE Book I. *Epistle II.*
translated

by Sir WILLIAM TEMPLE.

N^{*}Or House, nor Lands, nor Heaps of Plate, or Gold,
Can cure a Fever's Heat, or Ague's Cold;
Much less a Mind with Grief or Care oppress:
No Man's Possessions e'er can make him blest,

That

(*) This Eclogue is also translated, or rather imitated, with great success by Mr. Dryden. See other Translations from *Virgil*, page 36, 37, & 100 of this Essay.

That is not well himself, and sound at Heart;
 Nature will ever be too strong for Art.
 Whoever feeds vain Hopes, or fond Desires,
 Distracting Tears, wild Love, or Jealous Fires,
 Is pleas'd with all his Fortunes, like sore Eyes
 With curious Pictures; Gouty Legs and Thighs
 With Dancing; or Half-dead and Aking Ears
 With Musick, while the Noise he hardly hears.
 For if the Cask remains unsound and sou'r,
 Be the Wine ne'er so rich or good you pour,
 'Twill take the Vessel's Taste and lose it's own,
 And all you fill were better let alone.

The Description of a Storm from OVID,

translated by Mr. JOHN DRYDEN.

AND now a Breeze from Shore began to blow,
 The Sailors ship their Oars and cease to row;
 Then hoist their Yards a-trip, and all their Sails
 Let fall, to court the Wind, and catch the Gales.
 By this the Vessel half her Course had run,
 And as much rested till the setting Sun.
 Both Shores were lost to Sight, when at the Close
 Of Day, a stiffer Gale at East arose:
 The Sea grew white, the rolling Waves from far,
 Like Heralds, first denounce the wat'ry War.
 This seen, the Master soon began to cry,
 Strike, strike the Top-sail, let the Main-sheet fly,
 And furl your Sails: The Winds repel the Sound.
 And in the Speaker's Mouth the Speech is drown'd;
 Yet of their own Accord, as Danger taught,
 Each in his Way, officiously they wrought;
 Some stow their Oars, or stop the leaky Sides;
 Another, bolder yet, the Yards bestrides,
 And folds the Sails; a Fourth, with Labour, laves
 Th' intruding Seas, and Waves ejects on Waves.

In this Confusion, while their Work they ply,
 The Winds augment the Winter of the Sky,
 And wage intestine Wars; the suffering Seas
 Are toss'd and mingled as their Tyrants please.
 The Master would command. but, in Despair
 Of Safety, stands amaz'd with stupid Care;
 Nor what to bid or what forbid he knows,
 Th' ungovern'd Tempest to such Fury grows;
 Vain is his Force, and vainer is his Skill,
 With such a Concourse comes the Flood of Ill:
 The Cries of Men are mix'd with rattling Shrouds;
 Seas dash on Seas, and Clouds encounter Clouds.
 At once from *East* to *West*, from Pole to Pole,
 The forky Lightnings flash, the roaring Thunders roll.
 Now Waves, on Waves ascending, scale the Skies,
 And in the Fires above the Waters fries.
 When yellow Sands are sifted from below,
 The glitt'ring Billows give a golden Show;
 And when the fouler Bottom spews the Black,
 The *Stygian* Dye the tainted Waters take:
 Then frothy White appear the flatted Seas,
 And change their Colour, changing their Disease.
 Like various Fits the beaten Vessel finds,
 And now, sublime, she rides upon the Winds;
 As from a lofty Summit looks from high,
 And from the Clouds beholds the nether Sky.
 Now from the Depth of Hell they lift their Sight,
 And at a Distance see superiour Light:
 The lashing Billows make a loud Report.
 And Beat her Sides, as batt'ring Rams a Fort;
 Or as a Lion, bounding in his Way,
 With force augmented, bears against his Prey,
 Sidelong to seize; or, unappal'd with Fear,
 Springs on the Toils, and rushes on the Spear:
 So Seas, impell'd by Winds, with added Pow'r,
 Assault the Sides, and o'er the Hatches tow'r.

The Planks, their pitchy Cov'ring wash'd away,
 Now yield, and now a yawning Breach display.
 The roaring Waters with a hostile Tide
 Rush thro' the Ruins of her gaping Side.
 Mean Time in Sheets of Rain the Sky descends.
 And Ocean, swell'd with Waters upwards tends.
 One rising, falling one, the Heav'ns and Sea
 Meet at their Confines in the middle Way.
 The Sails are drunk with Show'rs, and drop with Rain,
 Sweet Waters mingle with the briny Main.
 No Star appears to lend his friendly Light:
 Darkness and Tempest make a double Night.
 But flashing Fires disclose the deep by Turns;
 And while the Lightnings blaze, the Water burns.

Now all the Waves their scatter'd Force unite;
 And, as a Soldier, foremost in the Fight,
 Makes Way for others; and, an Host alone,
 Still presses on, and urging gains the Town:
 So while th' invading Billows come a-breast,
 The Hero tenth, advanc'd before the rest,
 Sweeps all before him with impetuous Sway,
 And from the Walls descends upon the Prey;
 Part foll'wing enter, Part remain without,
 With Envy hear their Fellows conqu'ring Shout,
 And mount on others Backs, in hope to share
 The City, thus become the Seat of War.
 An universal Cry resounds aloud,
 The Sailors run in Heaps, a helpless Croud:
 Art fails, and Courage falls; no Succour near;
 As many Waves, as many Deaths appear.
 One weeps, and yet despairs of late Relief;
 One cannot weep, his Fears congeal his Grief;
 But, stupid, with dry Eyes expects his Fate;
 One with loud Shrieks laments his lost Estate,
 And calls those happy whom their fun'ral wait.

This Wretch with Pray'rs and Vows the Gods implores,
 And ev'n the Skies, he cannot see, adores;
 That other on his Friends his Thoughts bestows,
 His careful Father, and his faithful Spouse.
 The cov'tous Worldling, in his anxious Mind,
 Thinks only on the Wealth he left behind.

All *Ceyx* his Care *Alcyoné* employs;
 For her he grieves, yet in her Absence joys.
 His Wife he wishes, and would still be near,
 Not her with him, but wishes him with her.
 Now with last Looks he seeks his native Shore,
 Which Fate has destin'd him to see no more;
 He sought, but in the dark tempestuous Night,
 He knew not whither to direct his Sight.
 So whirl the Seas, such Darkness blinds the Sky,
 That the black Night receives a deeper Dye.
 The giddy Ship ran round; the Tempest tore
 Her Mast, and over-board the Rudder bore.
 One Billow mounts, and, with a scornful Brow,
 Proud of her Conquest gain'd, insults the Waves below;
 Nor lighter falls than if some Giant tore
Pindus and *Athos* with the Freight they bore,
 And toss'd on Seas; press'd with the pond'rous Blow,
 Down sinks the Ship, within th' Abyss below:
 Down with the Vessel sink into the Main
 The Many, never more to rise again.
 Some few on scatter'd Planks, with fruitless Care,
 Lay hold, and swim; but, while they swim, despair.
 Ev'n he, who late a Scepter did command,
 Now grasps a floating Fragment in his Hand;
 And while he struggles on the stormy Main,
 Invokes his Father, and his Wife's in vain:
 But yet his Consort is his greatest Care,
Alcyoné he names amidst his Pray'r:
 Names as a Charm against the Waves and Wind;
 Most in his Mouth, and ever in his Mind.

Tir'd

Tir'd with his Toil, all Hopes of Safety past,
 From Prayers to Wishes he descends at last;
 That his dead Body, wafted to the Sands,
 Might have its Burial from her friendly Hands.
 As oft as he can catch a Gulp of Air,
 And peep above the Seas, he names the Fair;
 And ev'n when plung'd beneath, on her he raves,
 Murm'ring *Alcyone* below the Waves,
 At last a falling Billow stops his Breath,
 Breaks o'er his Head, and whelms him underneath.

XXXV. From the ITALIAN.

Part of the V. Scene of the II. Act in GUARI-
 NI'S PASTOR FIDO,

translated by the Earl of ROSCOMMON.

AH happy Grove! dark and secure Retreat
 Of sacred Silence, Rest's eternal Seat;
 How well your cool and unfrequented Shade
 Suits with the chaste Retirements of a Maid;
 Oh! if kind Heav'n had been so much my Friend,
 To make my Fate upon my Choice depend;
 All my Ambition I would here confine,
 And only this *Elyzium* shou'd be mine:
 Fond Men by Passion wilfully betray'd,
 Adore those Idols which their Fancy made;
 Purchasing Riches, with our Time and Care,
 We lose our Freedom in a Gilded Snare;
 And having all, all to our selves refuse,
 Opprest with Blessings which we fear to use.
 Fame is at best but an inconstant Good,
 Vain are the boasted Titles of our Blood;
 We soonest lose what we most highly prize,
 And with our Youth our short-liv'd Beauty dies;

In vain our Fields and Flocks increase our Store,
 If our Abundance makes us wish for more;
 How happy is the harmless Country Maid,
 Who rich by Nature scorns superfluous Aid!
 Whose modest Cloaths no wanton Eyes invite,
 But like her Soul preserves the Native white;
 Whose little Store her well-taught Mind does please,
 Nor pinch'd with Want, nor cloy'd with wanton Ease,
 Who free from Storms, which on the great ones fall,
 Makes but few Wishes, and enjoys them all;
 No Cares but Love can discompose her Breast,
 Love, of all Cares the sweetest and the best;
 While on sweet Grass her bleating Charge does lye,
 Our happy Lover feeds upon her Eye;
 Not one on whom or Gods or Men impose,
 But one whom Love has for this Lover chose,
 Under some fav'rite Mirtles shady Boughs,
 They speak their Passions in repeated Vows,
 And whilst a Blush confesses how she burns,
 His faithful Heart makes as sincere Returns;
 Thus in the Arms of Love and Peace they lye,
 And while they live, their Flames can never dye.

XXXVI. From the FRENCH.

A Piece of Archbishop FENELON'S *Telemachus* translated by Mr. A. BOYER.

THE ARGUMENT.

Telemachus relates that upon his Arrival in Crete, he learned, that Idomeneus, the King of that Island, had sacrific'd his only Son to perform a rash Vow: that the Cretans, in order to avenge the Son's Blood, had compelled the Father to fly their Country; and that after various Consultations, they were actually assembled in order to elect a new King. Telemachus adds, that being admitted into
 that

that Assembly, he carry'd the Prize of several Games, and explain'd the Queries left by Minos, in the Book of his Laws whereupon the old Men, the Judges of the Island, and all the People, admiring his Wisdom, would have made him their King, which he refused in order to return to Ithaca. The Queries, three in Number, were as follows:

The first Question was, *Which of all Men are most free?*

Some answer'd. 'Twas a King who had an absolute Power over his People, and had conquer'd all his Enemies. Others maintain'd, that 'twas a Man who had sufficient Riches to gratify all his desires. Others said, 'twas a Man who being never marry'd, travell'd all his Life-time through divers Countries, without being ever subject to the Laws of any Nation. Others fancied, That it was a *Barbarian*, who living upon Hunting in the midst of the Woods, was independent upon any Government, and subject to no manner of want. Others thought it was a Man newly made free, who, coming out of a rigorous Servitude, enjoy'd more than any other the sweets of Liberty. Others, at last, ventur'd to say, That it was a dying Man, because Death freed him from all Troubles; and all Men put together had no longer any Power over him.

When it came to my turn, I was not puzzl'd how to answer, because I still remember'd what *Mentor* had often told me: The most free of all Men; answer'd I, is he who can be free, even in Slavery it self: In what Condition or Country soever a Man be, he is most free when he fears the Gods, and none but them: In short, that Man is truly free, who, desingag'd from all manner of Fear, or anxious Desire, is subject to the Gods and his Reason only. The old Men looked upon one another smiling, and wonder'd to find that my answer was exactly the same with that of *Minos*.

Afterward, they propos'd the second Question in these Words; *Which is the most Unhappy of all Men?* Every one answered as he thought. One said, 'Tis a Man
2 who

who has neither Estate, Health, nor Honour. Another said, 'Tis a Man who is Friendless, Others maintained, That 'tis a Man who has disobedient, ungrateful, and unworthy Children. There came a Sage of the Isle of *Lesbos*, who said, That the most Unhappy of all Men, is he who thinks himself so; for Unhappiness doth not entirely proceed from what we suffer, but rather from our own impatience and uneasiness, which aggravate our Misfortunes. This Speech was highly commended and applauded by the whole Assembly, and every one thought that the *Lesbian* Sage would carry the Prize, in thus solving this Question; but being asked my Opinion, I answered according to *Mentor's* Maxims, The most unhappy of all Men, is a King, who thinks himself happy, when he makes all the rest of mankind miserable; His blindness makes him doubly unhappy; for not knowing his Misery, he cannot apply Remedies to it; Truth cannot pierce through the croud of his Flatterers, and reach his View; his Passions tyrannize over him; he is a Stranger to his duty; he never tasted the Pleasures of doing Good, nor felt the Charms of untainted Virtue; he is unhappy, and deserves to be so; his unhappiness encreases daily he runs to his own Ruin, and the Gods prepare an eternal Punishment to confound him. All the Assembly confessed I had overcome the wise *Lesbian*, and the old Men declared I had hit upon the true Sense of *Minos*.

The third Question they asked, was, *Which of the two is to be preferred, either a King victorious and invincible in War, or a King unexperienced in War, but able to rule his People wisely in Peace?* The Majority answer'd, That the King invincible in War was to be preferred. What are we the better, said they, for having a King who knows how to govern well in Peace, if he knows not how to defend his Kingdom when a War breaks out? For then his Enemies will overcome him, and make his People slaves. Others on the contrary maintain'd, That the peaceful King was much better, because he would be afraid of War,

War, and consequently take care to avoid it. Others said, that a conquering King would consult and advance as well the Honour of his People as his own, and make his subjects Masters of other Nations; whereas a peaceful King would sink their Courage into a shameful effeminacy. They desired to know my Opinion, and I answered thus:

A King who knows how to govern, but only in Peace, or in War, and is incapable to rule his People in both, is but half a King; but if you compare a King, who is only skilled in War, to a wise King, who, without being acquainted with War, is able to maintain it upon Occasion, by his Generals, I think He is to be preferred to the other: A King whose Mind shall be entirely bent upon War, would always be for making War in order to extend his Dominion, and advance his Glory, and not care if all his People were ruined. What are a People the better for the Conquests their King makes over other Nations, if they are miserable under his Reign? Moreover, long Wars are still attended with great Disorders; the Conquerors themselves grow loose and licentious in those times of Confusion. See at what a dear rate *Greece* has triumphed over *Troy*; she was deprived of her Kings for above ten Years, Whilst all is ruined by War, the Laws grow faint, Agriculture is neglected, all Arts languish and decay; even the best Princes, when they have a War to carry on, are obliged to commit the greatest of Ills; which is, to tolerate Licentiousness, and make use of wicked Men. How many profligate Villains would be punished during the Peace, whose Audaciousness must be rewarded during the Disorders of War? Never had any Nation a conquering Sovereign, but they must suffer much upon account of his ambition. A Conqueror, intoxicated with his Glory, ruins as much his victorious People, as the Nations he has vanquish'd. A Prince, who wants the necessary Qualifications for Peace, cannot make his Subjects relish the Fruits of a War happily ended; he is like a Man who could defend his own Field against his Neighbour,

bour, and usurp even that of his Neighbour himself, but could neither plough nor sow his Grounds, and so reap no Harvest. Such a Man seems to be born to destroy, lay waste, and turn the World topsy - turvy, and not to make the People happy by a wise Government.

Now let's consider a peaceful King; 'Tis true, he is not fit for great Conquests; that is to say, he is not born to disturb the Tranquility of his own People, by endeavouring to subdue those other Nations who are not his lawful Subjects; but if he be truly to govern in Peace, he is Master of all the Qualifications necessary to secure and protect his People against their Enemies. The Reason of it is plain: For he is just, moderate, and easy, with respect to his Neighbours; he never attempts to do any thing that may disturb the publick Peace; he is religiously faithful in all his Alliances; his Allies love him, they are not in fear of him, but rather repose an entire Confidence in him. If he happens to have some stirring, haughty, ambitious, and troublesome Neighbour, all the other Kings, who fear that stirring Neighbour, and in no manner distrust the peaceful King, join themselves in Confederacy with that good King, and keep him from being oppress'd. His Integrity, Honesty, and Moderation, make him the Arbiter of all the States that surround him: Whilst the ambitious King is odious to all the rest, and ever expos'd to their Leagues; the peaceful Prince has the Honour of being; as it were the Father and Guardian of all the other Kings. These are the Advantages he has abroad; those he enjoys at home, are still more solid: Since he is fit to govern in Peace, 'tis certain he governs according to the wisest Laws; he discountenances Pomp, Luxury, and all those Arts that serve only to cherish and foment Vice; he promotes and encourages those that are useful, and can supply Mankind with the real Necessaries of Life; more particularly, he causes his Subjects to apply themselves to Agriculture, and by that means he procures them

them plenty of all Necessaries. This laborious People, plain in their Manners, and thrifty in their way of Living, get an easy Livelihood by tilling of their Lands, and multiply every day. This Kingdom contains not only a vast multitude of People, but a People sound in Body, vigorous and strong, and not soften'd by Pleasures; exercis'd and inur'd in Virtue, not addicted to the Enjoyments of an effeminate, luxurious Life; a People that know how to despise Death, and had rather part with their Lives, than with the Liberty they enjoy under a wise King, who reigns only by the dictates of Reason and Justice. Let now a neighbouring Conqueror attack this People, perhaps he may find them not so well skill'd in pitching a Camp, or drawing up an Army in order of Battle, or in erecting Machines for the Besieging of a Town; but he will find them invincible by their Numbers, their Courage, their Patience upon hard duty, their Familiarity with Want and Poverty, their Resolution and Obstinacy in Fight, and their constant Virtue, not to be shaken even by ill Success and Disasters. Moreover, if the King have not experience enough to command his Armies in Person, he will easily find those who shall be able to command them, and will make use of them without losing his Authority. In the mean time, his Allies will furnish him with Supplies; his Subjects will rather die, than undergo the Yoke of another unjust and tyrannical King: nay, the Gods themselves will fight for him. See how many Helps and Advantages he will find amidst the greatest Dangers: I therefore conclude, That a peaceful King, who is unskill'd in War, is a very imperfect King, since he cannot discharge one of his most important Functions, which is to overcome his Enemies; but at the same time, he is infinitely superior to a conquering King, who wants the necessary Qualifications to govern in Peace, and is only fit for War.

XXXVII. From the GERMAN.
Die zehn letzte Strophen der Doris des Freyherrn von Canitz.

Ich durchirre Land und Seen,
 In den Thälern, auf den Höhen,
 Wünsch ich, wieder die Gewalt
 Meines Schmerzens, Ruffenthalt.
 Berg und Thal, samt See und Ländern,
 Können auch zwar mein Gesicht,
 Aber nicht mein Leid verändern;
 Denn ich finde Doris nicht.

Euch, ihr Zeiten, die verlaufen,
 Könnt ich euch mit Blut erkaufen,
 Die ich oft aus Unbedacht,
 Ohne Doris zugebracht!
 Sonne, schenk mir diese Blicke!
 Komm, verdopple deinen Schritt!
 Eilt ihr Zeiten, eilt zurücke,
 Bringt mir aber Doris mit!

Aber nein: Eilt nicht zurücke!
 Sonst entfernen eure Blicke
 Mir den längst begehrten Tod,
 Und benehmen nicht die Noth.
 Doch, könnt ihr mir Doris weisen?
 Eilet fort! Nein, haltet still!
 Ihr mögt warten. Ihr mögt reisen.
 Ich weiß selbst nicht, was ich will.

The ten last Stanzas of Baron
CANITZ'S *Doris*,

translated from the GERMAN into ENGLISH

by C. BERTRAM.

T Hro' Lands and Seas I Sighing stray,
O'er Hills and Vallies take my Way,
Wishing for my so heavy Grief,
Some where at least, to find Relief:
But Hills nor Dales, nor Land, nor Sea,
Tho' they perhaps my Sight may please,
Whilst I my DORIS cannot see,
Not able are to give me Ease.

Could you, ye Moments, back be bought,
Which I, alas! thro' Want of Thought
Without my DORIS, vainly spent,
With Blood ye should without Relent.
Sun, give, I pray thee, back again
These Moments; double thou thy Pace;
Haste back, ye Moments, lost so vain;
But bring me DORIS you to grace!

Yet, no: Haste you not back, for why,
As I do only wish to die,
You will defer that joyful Day,
But not remove the Cause away.
Yet if you can me DORIS show,
Make treble Haste! No, stop — stand still —
You may stay. — Nay, you may go —
Good God! I know not what to will.

Dearest

 Helfte meines matten Lebens,
 Doris! ist denn ganz vergebens,
 Daß ich kläglich um dich thn?
 Kannst du noch, in deiner Ruh,
 Die getreuen Seufzer hören?
 Rührt dich meiner Schickung Grimm?
 Ach so laß dein Schlammern hören!
 Sieh dich einmahl nach mir um!

 Zeige dich mit den Geberden,
 Die so manches mahl auf Erden
 Mich von Sorgen loß gemacht.
 Sieh mir noch zu, guter Nacht,
 Nur mit Winken zu verstehen,
 Daß du meinen Jammer kennst,
 Wanns der Himmel so versehen,
 Daß du dich auf ewig trennst.

 Laß in der Gestalt dich schauen;
 Wie dich in den selgen Auen
 Eine Klarheit nun erleucht,
 Der die Sonne selbst nicht gleicht.
 Oder scheint der Engel Freude
 Nicht durch grober Sinnen Floh;
 Wohl! so stell, in meinem Leide,
 Dich auf andre Weise vor.

 Dürst ich küßend dich umfassen,
 So, wie ich dich sah erblaffen,
 Wie der werthen Augen-Paar
 Dir zuletzt gebrochen war,
 Und der Angst-Schweiß deine Wangen,
 Als mit Perlen angefüllt!
 Denn so wäre mein Verlangen,
 Sollt ich meinen, schon gestillt.

 Dearest Half of my weak Life,
 My DORIS, my beloved Wife,
 Is it of no Effect the Moan
 I make for thee? O! when I groan
 Canst thou, in thy Repose, it hear?
 Does my Distress thy Pity move?
 O break thy Slumber, DORIS dear!
 And yet once more look on me, Love.

 Show thy self with that same Air,
 Which, when on Earth, cou'd ever cheer
 My grieved Heart, and bid Farewell
 To me, my Soul, or even tell
 Me by a tender Nod, or two,
 That thou dost know what Anguish I
 Endure now Heav'n decrees that *you*
 Withdraw thy Self eternally.

 Or else in that bright Form appear,
 Which you of blessed Mansions wear,
 Whose Splendour shines with brighter Rays
 Than SOL's at Noon of clearest Days,
 Yet if that Angels Glory be
 Such as no Mortal Eye can view,
 Why then appear and comfort me
 I any Form that pleaseth *you*!

 Or might I kissing thee embrace
 But such as when thy beauteous Face
 I saw grow pale, When thy bright Eyes
 Foul Death did close to my Surprise;
 When a cold Sweat thy Cheeks bedew'd
 With Crowds of pearly Drops, yet I
 Imagine that my Longing cou'd
 Be greatly satisfy'd thereby.

A a

E Nay,

Ja, ob gleich die Träume trügen,
 So will ich mich doch vergnügen,
 Wann du in der stillen Rast
 Meinen Wahn befriedigt hast.
 Ist denn dieses auch verboten,
 Ey! so steht die Hoffnung fest,
 Daß der finstre Weg der Todten
 Mich zu dir gelangen läßt.

Denn will ich, nach langem Schmachten,
 Dich in Sions Burg betrachten.
 Brich, erwünschter Tag, herein!
 Und mein sterbliches Gebein
 Soll, bis künftig andre Seelen
 Wieder in die Körper gehn,
 Nechst bey dir, in einer Höhlen,
 Die Verwesung überstehn.

Wie geschieht mir? Darf ich trauen?
 O du angenehmes Grauen!
 Hör ich meine Doris nicht?
 Die mit holder Stimme spricht:
 Nur drey Worte darf ich sagen;
 Ich weiß, daß du traurig bist;
 Folge mir! Vergiß dein Klagen,
 Weil dich Doris nicht vergißt.

Nay, tho' Dreams they do deceive,
Yet wou'd I with Joy receive
Such a Comfort, if thou'lt please
In my Repose my Grief to ease.
But if this also is deny'd,
Why then I'm sure this Hope stands fast,
That Death will prove a friendly Guide,
And bring me to thee at the last.

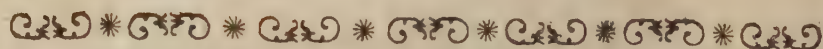

As then shall I, after much Pain,
In Zion thee behold again.
O! that that Day were now at Hand —
Haste Death, and cut this mortal Band!
My poor Remains of Earth shall wait,
Laid in one Grave close up to thine,
After Corruption, for that Date,
When Souls their Bodies shall rejoin.

What's this comes to me? do I wake?
O pleasing Horror! How I quake!
Surely my DORIS' Voice I hear
In gentle Accents say, My Dear,
I have got Leave to let thee know
But these three things: come follow me;
I'm well acquainted with thy Woe;
Forget it! for I ne'er shall thee!

XXXVIII From the DANISH.

Et Stykke tagen af Professor WADSKIÆRS
Skrift,

Poëtisk Skue-Plads aabned paa det saa
Kongelige som kostelige Christiansborgs
Slots-Plads 1741.

En af de store Ting, som DU o store Konge!
Har gjort til Kirkens Trost og heele Landets Gavn,
Var eene meer end nok, at løsne Tidens Tunge,
Til at beromme et saa herligt Konge-Ravn.

Den var alleene nok til Evighed i Tiden,
Og et usvækket Liv i Dødeligheds Dal,
Endog en saadan Post, som maatte synes liden,
Naar den betragtes blandt de større Posters Tal.

Hvor meget mindre skal saa mange, alle store,
Og alle værdige, at præges ind i Guld,
Ein Ere-Obelisc paa Verdens Torv forlore,
Før heele Verden gaaer forloren og omkuld.

Var Borreweyle-Skov en Skov af Palme-Greene,
Var heele Gyldenlund en Lund af Laurbær-Træer,
Og deres ringe Lov sig torde værde meene,
At samles med den Lof og Ere-Priis DU bær.

Da maatte hver en Green, saa langt som Skoven strækker,
Da maatte hvert et Træ saa vidt som Lunden gaaer,
Naar de for hver en Post en Haandsfuld Lov dig rekker,
Jo krone-skaldet staae, og eye knap et Haar.

As

A Passage, taken from Professor WADSKIER'S
Book called the

Poëtic Theâtre opened on the Royal and
Magnificent Christian'sborg' Palace-
place. M,DCC,XL,I.

Translated by C. BERTRAM.

ONE of those Actions great, which thou, great King, hast
done
For the whole Kingdom's Good, and Comfort of the Church,
Were more than requisite to loosen *Cronus'* Tongue
To celebrate a Name so glorious and so good.

It singly thee could gain Eternity in Time, *
And unextinguish'd Life in the dire Vale of Death,
Yea, tho' it were of those, that would but small appear,
Should it consider'd be among thy greater Deeds.

How much less then shall there so many, yea all great,
And all deserving to be stamp'd in purest Gold,
On Earth's Theâtre loose their Obelisks of Fame
'Till that the World shall quite in Ruins pass away.

Were *Borremeyla's* Wood | a Wood of stately Palms,
Were *Gyldenlunds* fair Grove a grove of Laurel Trees,
And their mean Boughs should dare to entertain the
Thought,

Their Leaves could number with the Glories of thy Reign.

As then must ev'ry Branch throughout the Wood's Extent
And every Tree that helps to form the verdent Grove,
Should they an Infant's Grasp of Leaves for every Deed
Yield thee, they must stand bald and scarce retain a Hair. *

Ja derjom Rosenborgs og Søeholts rare Haver
 Sig holdte værdige til Rose-Leverang,
 Og hver Roes-værdig Post, som DU i Landet laver,
 Kun vilde nøjes med een enkelt Rose-Krands.

Da maatte de af Trang og Mangel mange laane
 Blandt vilde Lilier udt den grønne Mark,
 (Hvis Glands gjør Salomon i ald sin Glands en Blaane)
 Til Nordens Salomon og Dannemarks Monarch.

Men hvad er Palme-Løv og hvad er Rosen-Stængler
 Imod DIN Lof og Roes? Kun ringe Rør og Riis,
 Men naar GUD DIG engang i Paradiis ind- engler,
 Da saar DU Palmer først, som passer til DIN
 Priis.

Hvis Verdens Palme-Træer og Jordens Hyacinter,
 Ev saae imod DIN Dyd sin egen Uselhed,
 Da randt de hyppig op, u-agtet Nordens Vinter,
 I DINNE Vre-Spoer og Konge-Gode-Gied.

Vort Norden skulde snart med Ostens varme Kanter
 Gaae lige op i Tall af Palm-og Laurbær-Træer,
 Og Konge-Deien bar u-saæde Amaranther,
 Men Jorden veed, at sligt det er dig ikke værd.

Hun veed hvor lidet hun med alle sine Vahre
 Kan veje op imod DIN Dyd og Himmel-Sind,
 Og af Undseelse maa nødes til at spare
 De Vexter, som DIN Vegt en nær fandt lange ind.

Hun veed, at Himlen DIG har gandske alt i Eye,
 For DU i Eye den, DU her i Øye, saar,
 Hun veed at Himlen DIG aleene fandt opveje,
 Hvor rette Palme-Træer og Roser til Dig staaer.

Nay, if fair *Rosenburg*' or *Söeholt's* Gardens dare
 Presume to think themselves worthy a Rose-supply,
 And each Praise-worthy Deed, which for these Realms
 thou dost

Would put up with a single Wreath of Roses made:

As then should we behold them forc'd thro' Paucity,
 To borrow Lillies, which grow wild in the green Vales,
 Whose Splendour makes e'en *Salomon* in Glory yield,
 To answer *Salomon* the Danish Monarch's Deeds.

But what are with'ring Palms, or fading Roses when
 Compar'd unto thy Acts or Merits but vile Weeds!
 Nay, when God once shall thee in Paradise inthroned,
 Thou'lt then but first find Palms agreeing with thy Worth.

Did not our worldly Palms and Earth-born Hyacinths
 Behold their Wretchedness, when with thy Worth com-
 par'd,

They would spring up in Crowds, spite of the Northern Cold
 In every Glorious Step they could great CHRISTIAN
 trace.

Our frozen northern Climes with the Sun-cherish'd East
 Should vie for Number of its Palms and Laurel-Trees,
 And our King's Road should bear selfplanted Amaranths,
 But that Earth is convinc'd such are no Match for thee.

She knows how little she with all her plenteous Store
 Thy Virtue equal can, or thy sweet heav'nly Mind
 And out of Modesty and Reverence must spare
 Her Products, which thy Weight can never ballance up.

Besides Heav'n has, she knows, the sole Possession took
 Of thee, where all thy Thoughts are plac'd and Deeds
 are aim'd,

She knows that it alone of the can worthy be,
 Where choicest Palm trees and best Roses wait for thee.

Nec numero Hispanos, nec robore Gallos, nec calliditate Pœnos, nec artibus Græcos, sed PIETATE ac RELIGIONE omnes Gentes, nationesque superavimus.
CICERO.

Baron Holbergs ny Hypothesis om Aarsagen til Roms umaaedelige Tilvæxt.

Baron HOLBERG'S Enquiry into the Cause of the immoderate Growth of Rome.

Translated by C. BERTRAM.

Naar man betragter Roms ringe Begyndelse, og tilligemed seer dens umaaedelige Tilvæxt, maae man staae ligesom henrykket af Forundring, helst efterdi intet findes udi Historien, som dermed kand liges. Adskillige Skribentere have søgt at udlæde Politiske Aarsager til denne uhyrlige Fremvæxt. Mogle have tilskrevet den Italiens gamle Tilstand, holdende for, at, saasom samme Land fordum var deelt udi mange smaae stidige Stater, det ikke kunde være vanskeligt for et Rige eller Republique, der vidste at føre sig de andres Stræbeligheder til Nytte, at

WHEN we consider the mean Beginning of Rome, and withal see it's immoderate Growth, it makes us stand as it were lost in Admiration, especially seeing Nothing can be found in History parallel to it. Several Writers have endeavoured to deduce this unheard of Growth from political Causes. Some have ascribed it to the antient State of Italy, asserting that, whereas the said Country was formerly divided into many small jarring States, it could not be difficult for a Kingdom or Commonwealth, that knew how to turn the Weakness of the other's, to their own Advantage.

bringe dem alle under Gødder. Andre have tilskrevet Roms Tiltagelse Romuli Lov og Regeringens kloge Indrettelse. Men ingen af disse foregivne Marsager synes mig at kunde holde Stik; thi, endskjønt man vil tilstaae, at det kunde være let at bemestre sig den gamle Italien, efterdi den var deelt i mange stridige Stater, og enhver Stat laborerede af indvortes Skrøbeligheder, saa spørges: Hvi just Rom, som blant alle disse mange Republiker var fast den ringeste, usanseeligste og skrøbeligste, kunde være alle andre over Hovedet, og blive ikke alene Mester over Italien, men fast over den heele bekiendte Verden? Jeg siger den Ringeste og Skrøbeligste: thi Staden synes ikke i Begyndelsen at have været anlagt uden for at bierge Banque, rotterere og Røvere, Dvæg og Korn, hvilket en Romersk Poet tilkiendegiver i disse Ord:

vantage, to subdue them all. Others have imputed the Increase of Rome, to the Wise Constitution of *Romulus's* Laws and Government. But none of these pretended Causes seem to me able to bear the Proof. For tho' we should grant that it might be easy to master antient Italy, because of it's being divided into many jarring States, and each of them gravelled by inward Weaknesses, yet we may ask, *Why Rome Particularly,* which among all these many Common-wealths was almost the least, weakest, and most inconsiderable, should grow to out-top all the others, and become not only *Mistress of Italy, but of almost all the known World?* I say the least and weakest; for the City seems, in the Beginning, to have been erected merely as a Shelter for Bankrupts and Rascals, Cattle and Corn; which a Roman Poët intimates in these Words:

Majorum primus quisqui fuit
 ille tuorum,
 Aut Pastor fuit, aut illud,
 quod dicere nolo.

*Thy first Progenitor,
 who e'er he were,
 Some Shepherd was,
 or else what I'll forbear
 To name.* JUVENAL.

Saa at den har fundet
 været anseet blant andre I-
 talienske Stæder lidt bedre
 end en fattig og berygtet
 Landsbye. Vel er det sandt,
 at der tales om dens faste
 Vold, men at de samme
 have snart ikke været af
 større Betydelse end de
 Grøfter, som nu omflunder
 gøres om vore Bønders
 Raalhanger, sees deraf,
 at Remus, for at drive
 Spot med sin Broders
 Fæstninger, sprang engang
 over Volden. Der tales
 ogsaa om et stort Raad,
 som blev stiftet af Romulo,
 bestaaende af hundrede ær-
 værdige Personer, hvilke i
 henseende til deres Alder og
 Visdom bleve bærede med
 den Titel af Stadens Fæ-
 dre (Patres.) Men man
 kand let slutte, af hvilken
 Betydelse disse ærværdige
 Fædre have været, efterdi
 ingen af Nabestæderne vil-
 de give dem deres Døttre
 til ægte, og at de, af hvis
 Herkomst de Romerske A-

So that it could be looked
 upon, among the other Ita-
 lian Cities, but little better
 than a poor infamous Vil-
 lage. True it is that there
 is mention made of it's
 strong Walls, but that the
 same have hardly been of
 any greater Moment than
 the Hedges, which are now-
 a-days made round a Coun-
 tryman's Cabbage-Garden,
 appears from this, that Remus
 in Derision of his Brother's
 Fortifications, once leaped
 over the Wall. They also
 talk of a Senate, which was
 established by Romulus, con-
 sisting of an hundred vene-
 rable Personages, who in
 Regard of their Age and
 Wisdom were honoured
 with the Title of *Fathers of
 the City*. But we may easily
 guess of what Consideration
 these venerable Fathers have
 been, since none of the
 neighbouring Places would
 grant them their Daughters
 in Marriage, and that those,
 of whom the Roman noble

Fa-

delige Familier siden saa meget have brøstet sig, vare fast ikke uden nogle characteriserede Hyrder, eller Fæbindere, eller noget andet, som Poëten drister sig ikke at give Navn. Der var derfor intet synligt, som kunde indprædte de gamle Romere den Ambition som man fra Stadens første Begyndelse seer at have været. Tvertimod Stadens første Tilstand var saadan, at Indbyggerne burde eller kunde ikke drømme om noget Herredom, men heller holde det for en Ufsalighed at kunde nogenledes beskutte deres Frihed mod andre omliggende Stater, som alle vare stærkere, talrigere og ældere. De indvortes Skrøbeligheder, hvoraf de Italienske Republiquer laborerede, kunde en heller forsikre Staden Rom om ringeste Fordeel, end sige om noget Herredom, efterdi de samme Uroligheder og Borgerlige Tvistsigheder, hvormed Sabiner, Albaner, Latiner, Æqui, Vol-

Families afterwards boasted so much to be descended, were scarce any other than dignified Herdsmen, or Sheep-tenders, or else something that the Poët will not make bold to name. It was therefore nothing visible that could prompt the old Romans to that Ambition we perceive they had from the very Foundation of their City. Contrarily the first Condition of the City was such, that the Inhabitants ought not, nor could not dream of any Empire, but rather esteem it a Happiness, if they could but any-how defend their own Liberty against the other circumadjacent States, which were all of them stronger, larger, and of nobler Establishments. Nor could the inward Debilities, with which the Italian Common-wealths were troubled, promise to the City of Rome any the least Advantage, much less Superiority, seeing the same Disorders and civil Commotions with which the *Sabines, Albans, Latins, Æqui,*

fei og andre Folf vare
 plaagede, regierende ligesaa
 stærkt iblant Rømerne, ja
 end udi større Grad: Thi
 man haver ikkun at blade
 udi de Rømerste Krøniler
 for at see, at Evedragt
 ofte haver truet Staden
 med Undergang, og at Bor-
 gerlige Krige besatte den
 største og anseeligste Deel
 af den Rømerste Historie.
 Sees saa heraf, at de, som
 have villet viise Roms Til-
 væxt af de gamle Italienske
 Staters Skrøbelighed, ik-
 ke have med tilbørlig Agt-
 somhed udgrundet Italiens
 gamle Tilstand. De fleste
 have derudover givet en an-
 den Marsag til dette Vidun-
 der, og tilskrevet Stadens
 forunderlige Tilvæxt Regi-
 mentets Indrettelse og Ro-
 muli herlige Love. Jeg
 tilføjer gierne, at Stif-
 teren hertil haver lagt no-
 gen Grundvold, og at
 Statens første Indrettelse
 fandt have contribueret til
 paafølgende Velstand: Men
 at ville derivere dette Vid-
 under, enten fornemmelig,
 eller eene af Statens første
 Indrettelse og Stifterens
 Bygningss, Kunst, lader sig

Volci, and other Nations were
 vexed, reigned as violently
 among the Romans, and in a
 far greater Degree: for we
 need but turn over the Pages
 of the Roman Chronicles to
 see, that Discord has often
 threatened the City with
 Destruction, and that Civil
 Wars occupy the greatest
 and most considerable Part
 of the Roman History. Thus
 may be gathered, that those
 who would prove the Growth
 of *Rome*, from the Imbe-
 cility of the antient Italian
 Common-wealths, have not
 searched with due Applica-
 tion into the antient Con-
 dition of *Italy*. Most Part of
 them have given another
 Cause for this Prodigy, and
 imputed the strange Growth
 of the City, to the excellent
 Constitution of the Laws and
 Government by *Romulus*. I
 readily allow that the Foun-
 der laid some Foundation
 hereunto, and that the first
 Constitution of the State may
 have contributed to it's suc-
 ceeding Prosperity, but that
 they will derive this Prodi-
 gy either chiefly, or solely
 from the first Disposition of
 the Government, and the
 iffe

ikke vel gjøre; Thi der findes mange langt grundigere og kunstigere Stiftelser, men ingen haver haft saadan Virkning. Den Lacedæmoniske Stat var sat mere paa Skruer, og med større Konst indrettet end den Romerske. Man haver ikke kun at sammenligne begge Stater for at blive overbevist herom. Man vil ved løslig Betragtning finde, at den Grædske Republiques Bygning var et Messerslykke mod den anden. Man kunde ey heller vente at see en saadan Machine forfærdiget af en ung Hyrde, som af en gammel erfaren Statsmand og en Dybsindig Philosopho, hvilken gik Skridt for Skridt frem, og ligesom veyede hver Steen for at erhverve sin Bygning en bestandig og evigvarende Consistence. Begge Staters Historie viser ogsaa en mærkelig Forskiel mellem begge Lovgiveres Eliid og Capacitet: Lycurgi Bygning stod i nogle Hundrede Aar uden Forandrung, og uden at trænge til nogen Reparation. Paa Romuli derimod maatte ideligen stikkes; og hoormegat man

Architecture of the Founder. is not so easily done; for we find many Constitutions that are far more judicious and ingenious, but none that have had that Effect. The *Spartan* Common-wealth was more elaborately digested, and formed with greater Skill, than the Roman. We need but compare the two States to be convinced of this. We shall find with a very little Consideration that the Greek Republic was a Master-Piece to the other. Nor could any one expect to see such an Invention found out by a young raw Shepherd, as by an old experienced Statesman and a judicious Philosopher, who proceeded Step by Step, and as it were poised every Stone, that he might get to his Building a durable and everlasting Stability. Besides the History of both these Common-wealths shows a vast Difference between the Diligence and Capacity of the two Legislators. *Lycurgus's* Structure stood some hundred Years without, needing the least Repairs; but on the other Hand, that of *Romulus* was continually a

fikkede derpaa saa kunde man dog ikke bringe den udi en ynskelig Form: Thi Roms Historie er en Kæde af Uroligheder, som alle fløde af Statens Indrettelse. Stats Bygningen behøvede idelig Reparation, og, snart var ikke et Hul stoppet, førend man blev en nye Spække andensteds var, ja, ligesom en Medicus udi desperate Sygdomme maae forsøge alle slags Recepter, saa maatte Romerne giøre Forsøg med alle de Regjeringes Forme, som Aristoteles foreskriver, og omsider efter en Circulation ende med det, som man havde giort Begyndelse med, hvilket giver tilkiende, at der maae have været vitium in prima concoctione, eller Fejl udi Statens første Plan.

Roms idelige Tilvæxt fandt derfor ikke egentligen reyse sig af Statens Indrettelse og af Lovgiverens første Stifter; Men man maae for at løse denne Knude uglede en anden Årsag, hvilken i mine Tanker fandt have været denne. Naar man forestiller sig den gamle

patching, and let them patch as much as they could, yet it was not to be brought into any desired Form. And the History of Rome is a Chain of Disorders, which all proceed from the Constitution of the Government. The Construction of the State required constant Repair, and hardly could one Hole be stopped, before another broke out; nay, like as Physicians, when treating of desperate Diseases, are obliged to try all manner of Medicines, so were the Romans forced to try all the Sorts of Government projected by Aristotle, and at last, after having try'd all, end in that they began with; which demonstrates there must have been a Defect in the first Construction of the Plan of Government.

The continual Growth of Rome can therefore not properly arise from the Constitution of the State, or the Institutions of the first Legislator, but we must search for another Cause to resolve this Knot, which in my Opinion may have been this. If we will but represent to Roms

Roms Tilstand, naar man betragter dens første Indbyggere, som bestoede af en Hob sammenslættede Folk, af allehaande arme forløbne Personer, og, naar man tiligemed hos de samme uste og fast æreløse Mennesker finder en Ambition og Højhiertedhed uden Lige, bliver man ligesom forvilbet, og maae slutte at herudi maae være noget unaturligt, og at disse første Indbyggere maae have været slagne med en slags Enthusiasmo, som haver forplantet sig paa deres Efterkommere, og havt saadan Virkning, at de have fornegtet sig selv, og opoffret Liv, Lemmer, Velsærd, Venner, Børn, Hustruer, Forældre og alt det, som holdes meest kiært og kostbart, for Fædernelandets Højhed. En saadan Enthusiasmus, som alleene kand producere delige Heroiske og fast fortrivlede Actioner, kan have reysset sig enten af den Historie, som haver været udspreddet om Stifterens miraculeuse Fødsel, nemlig at han var Kriigs Guds Martia Son; item, om

ourselves the Condition of old Rome, if we consider it's first Inhabitants, which consisted of a mixed Multitude of all Sorts of poor fugitive Fellows, and when we likewise find in these same wretched and almost scandalous Creatures an Ambition and Highspiritedness not to be matched, we are struck with Amazement, and must conclude, there has been something unaccountable, and that these first Inhabitants must have been infatuated with a Kind of Enthusiasm, which must have passed to their Successors, and had such Effect, that they have renounced themselves, and sacrificed their Lives, Limbs, Welfare, Friends, Children, Wives, Parents, and all that is esteemed most dear and precious, to the exalting of their Country. Such an Enthusiasm, as alone could produce such heroic and almost desperate Actions, may have risen, either of the Story that was buzzed abroad of the miraculous Birth of the Founder, viz *that he was the Son of Mars the God of War*; as also that
hans

hans Endeligt, nemlig, at han levende blev optaget i Himmelen; eller af visse og os ubekjendte Spaadomme om Stadens tilkommende Højhed; Thi det synes, at de første Romere end ogsaa udi deres største Afmagt have været ligesom forvissede om Herredom over andre Nationer. Heraf flyder de mange fortvivlede og Halsbrækkende Gierninger, og om det er tilladt saaledes at tale, de mange Martyria, hvoraf den gamle Romerske Historie er fuld.

Intet uden en Enthusiasm kunde drive en Mutium til at steege sin egen Haand udi Ilden, efterdi den ikke havde rammet Stadens Hoved. Siende ret: Intet uden en Fanatisk Affect kunde bevæbne en Brutum mod sine egne Børn, hvis Blod han med en Stoisk Koldfindighed saae at rinde, indtil de opgaave Aanden: Det vilde blive for videløstigt at opregne alle de Exempler, som findes paa deslige Gierninger udi den Romerske Historie. Reguli ene Exempel er meer end tilstrækkeligt til at bevise, at der hos de første Romere var noget, som virkede stær-

of his Exit, affirming *that he was taken up alive into Heaven*; or else of certain Prophecies, to us unknown, of the future Grandure of the City; for it seems the primitive Romans, even in their lowest Reduction, have been as it were assured of lording it over Nations; whence flow those many rash and desperate Actions, and, if the Expression were allowed, the many Martyrdoms, with which the old Roman History is filled.

Nothing but Enthusiasm could bring a *Mutius* to consume his own Hand in the Fire, because it had not struck the Chief Enemy of the City: Nor could anything but a fanatical Passion arm a *Brutus* against his own Children, whose Blood he saw shed with a stoical Indifference, till they gave up the Ghost. It would be too prolix, to recount all the like Actions, in the Roman History; the single Example of *Regulus* is more than sufficient to prove that there has been Something in the first Romans, which worked more vigorously than a mere
fere

tere end en simpel Kierlighed til Fædernelandet. Man seer udi ham en Borger, der frivilligen overgiver sig Fienden til at piines og martres for at erhverve sit Fæderneland en gandske ringe og maadelig Fordeel. Jeg siger derfor, at intet uden en Enthusiasmus kand være Tønder til saadan Jld. Deraf flyder allerede saadanne fortvilede Gierninger og Selvfornegtelser, deraf flyder ogsaa den bestandige Assurance, som fandtes hos det Romerske Folk udi største Nødgang og Ulykke; Thi man seer Staden ligesaa Højhierted, da Hanibal var ved dens Porte, og alt Haab om Redning syntes at være forsvunden, som den kunde have været udi dens største Velstand. En Seyerrig Pyrrhus tilbyder Romerne sit Venkab og en reputeerlig Fred. Men de forkaste hans Venkab, just fordi han var en Seyer, Herre. Et Stykke Jord sættes paa Auction udi den anden Charthaginensiske Krig, da alting var udi Fiendens Hænder, og Staden

Love to their native Country. We behold in him a Citizen, that voluntarily surrenders himself up to the Enemy, to be tortured and martyred to purchase his Country a very small and indifferent Advantage. I therefore say, nothing but an Enthusiasm could be the Fuel to such a Fire. Thence alone can flow such desperate Actions and Self-Deniäls, thence also proceeds the constant Security to be found in the Roman People in the greatest Adversity, and Misfortune; For we see the City as highspirited when *Hanibal* was before it's Gates, and all Hope of Deliverance seemed to be vanished, as it could have been in its greatest Prosperity. *Pyrrhus* a Conqueror offers the Romans his Friendship, and an honourable Peace, but they reject his Friendship merely because he was a Conqueror. A Piece of Ground was put up to sale in the Second Punic-War, when every thing was in the Hands of the Enemy, and the City of *Rome*

Kom truedes med Undergang, threatened with Destruction,
 men man merkede, at Jor- but we perceive the Ground
 den derover intet havde tabt lost nothing of it's Price,
 af sin Priis, og den blev and that it was sold as dear
 saalt ligesaa dyrt som ndi go- as in calm and peaceable
 de og fredelige Tider. Times.

The Rest of the Work illustrates the Baron's chief Argument and in the Original, consists of 103 printed Pages in Octavo.

Baron HOLBERG's Approbation.

I find that the Translator has truly followed the Original, and penetrated my Thoughts.

Lewis Holberg.

THE CONTENTS.

DIVINITY.

- I. Of the Holy Scriptures by Bishop *Wilkins*. Page 1.
- II. Of our Knowledge of the Existence of a Deity
by Mr. *Locke*. 2.
- III. The Nature of the Deity in Trinity conceived
by the Strength of Reason, by Dr. *Stukeley*. 5.
- IV. The Description of the last Day by the E. of
Roscomon. 10.
- V. A Believer's Confidence in God, a Transla-
tion of the XXIII Psalm from the *Spectator*. 12.

GEOGRAPHY.

- VI. The Description of the City of London, by
Mr. *Pardon*. 13.

HISTORY.

- VII. An Abbridgment of the *Chinese* History, by
Mr. *Martin*. 13.
- The Progress of the *English* Arms under *Ed-
ward* the third surnamed the Victorious, from
Puffendorf. 14.

BIOGRAPHY.

- VIII. Part of the Emperor *Titus Vespasian's* Life,
by Mr. *Echard*. 14. 4.
- IX. An Account of the greatest English Poëts,
by Mr. *Addison*. 15.

DESCRIPTIONS.

- X. Of an uneasy Mind, by Dr. *Patrick*. 19.
- XI. Of a Northern Winter, by Mr. *Phillips*. 20.
- XII. Of a fine April Morning, an Emblem, by
Mr. *Welfed*. 22.

XIII. Part of Sir *John Denham's* *Cooper's Hill*. 23.

POETRY.

See page 10. 12. 15. 20. 22. 23. 25. 26. 27. 28.
29. 33. 34. 35. 36. 37. 39. 44. 50. 90. 91.
93. 95. 96. 100. 101. 103. 158. 163. 164. 165.
168. 169. 173. 181.

XIV. An Essay on Blank Verse from *Milton*. 25.

XV. The first Scene of the Fifth Act of Mr. *Addi-
son's Cato*. 26.

XVI. Mr. *Pope's* Character of *Cato*. 27.

XVII. *David's* Serenade, a Lyric Ode, by Mr. *Cowley* 28.

XVIII. a modern Pastoral by Mr. *Phillips*. 29.

XIX. An Ode on Discovery of a Lady's Painting by
Mr. *Waller*. 33.

XX. a Love Song by Mr. *Gay*. 34.

XXI. a Tale, against Superstition, by Mr. *Gay*. 34.

EPIGRAMS.

XXII. 1.) On the Pretender by Mr. *Phillips*. 35.

2.) On good Friday by C. *Bertram*. 35.

3.) On Thought by Mr. *Phillips*. 35.

CRITICISM.

XXIII. *David's* & *Virgil's* Poësy compared by Dr.
Delany. 35.

Virgil's Description of a Storm by Mr. *Dry-
den*, &c. 36. 37.

COMIC STYLE.

XXIV. Mr. *Prior's* Ladle. 39.

An Advertisement from the 78th *Tatler* by
Mr. *Steel*. 44.

Dr. *Swift's* burlesk Description of the *Morning*. 44.

Mr. *Bickerstaff's* Session upon living dead Persons,
by Mr. *Steel*. 45.

Magister *Truelove's* pedantie Love Letter. 49.

SATYR.

XXV. The Force & Effects of Vice by Mr. *Gay*. 50.

A List of the Choicest Pieces of Satyr in the *Spectators*.

The vile Practices of certain Bawds censured by Mr. Addison.	53.
Theatrical Singing in Churches reprehended by Mr. Addison.	54.
	55.

EPISTOLAR STYLE.

XXVI PROSE Mr. Pope to Dr. Swift.	56.
Dr. Swift's Answer to Mr. Pope.	58.
From Dr. Swift to Mr. Pope.	60.
Mr. Pope's Answer to Dr. Swift.	62.
Lord Bolingbroke to Dr. Swift.	63.
From Dr. Swift on Mr. Pope's Illness.	64.
Mr. Pope to Dr. Swift on his Departure for Ireland.	65.
Another from Mr. Pope to Dr. Swift.	66.
Mr. Gay to Dr. Swift on <i>Gulliver's Travels</i> .	68.
Dr. Swift to Mr. Pope.	71.
Mr. Pope to Dr. Swift on the <i>Dunciad</i> .	72.
Lord Bolingbroke & Mr. Pope to Dr. Swift. moral.	74.
From the Same to Dr. Swift.	77.
From Mr. Pope to Dr. Swift on Mr. Gay's Death.	79.
Dr. Arbuthnot to Dr. Swift on the same	79.
XXVII. Mr. Locke to Mr. Molyneux on receiving a Present.	82.
Mr. Molyneux's Answer. Literature.	83.
From the same upon his not coming to England.	85.
From Mr. Locke upon hearing of his Arrival.	86.
XXVIII. MISCELLANY. Exhortatory to the Earl of S. by Dr. Tillotson.	86.
Against Innovation in Religion by Mr. Buckles.	87.
To the Editor desiring a Solution of some Queries	89.
An Answer to the same by C. Bertram, Containing	
1.) Mrs. Behn's Description of Enjoyment.	90.
2.) <i>Rosalind's Ode to Venus</i> .	90.
3.) <i>Butler's Burlesk Description of a Riding</i> .	91.
4.) <i>Dryden's fine Description of the Night</i> .	93.
C c 3	5.)

5.) The Duke of Dorset on a quiet Night.	93.
A second Request to the Editor.	94.
Shakespear's Speech of Hamlet on Being.	95.
Dr. Garth's Description of Honour.	96.
Mr. Steel's Explanation of the Word Toast.	96.
A Specimen of Lord Chesterfield's Oeconomy of human Life.	97.
Monosyllables an Indication of an Ancient Language, by C. Bertram: to himself.	98.
Eight Lines of Virgil's Æneid in Monosyllabic Verse by C. Bertram.	100.
Reflections in Verse & Prose in Monosyllables by Mr. Dyche.	100.
Lord Rochester's Satyr on Man.	103.
XXIX. LOVE LETTERS between the Duke of Buckingham & the Countess of S.	103.
1. An Invitation to Love her.	105.
2. She persuades him to leave off loving Emilia	105.
3. He declares his Passion for her.	106.
4. She makes him a like Declaration.	106.
5. She invites him to visit her.	106.
6. She upbraids him for disappointing her.	107.
7. He expresses himself pleased and jealous.	107.
8. She excuses seeing him in private.	107.
9. She reprehends him for Sleeping in her Company.	107.
10. She demands a Restitution of her Picture	108.
11. She sends him a Token of her Love	108.
12. She is jealous & threatens.	109.
13. She upbraids him, but continues to love him.	109.
14. He surrenders to her at Discretion.	110.
15. She will have his whole Heart or nothing.	110.
16. She is jealous afresh.	110.
17. He rebukes her, and demands her Love	111.
18. She is vexed at seeing him & not speaking with him.	111.
	19.

19. She's alarm'd at her Maid's loosing her Letter. 111.
20. She desires him not to visit her. 112.
21. He blames her for her Fickleness. 112.
22. He protesteth he loves her, & demands to see her. 113.
23. He complains of being absent from her. 113.
24. She does the same passionately to him. 114.
25. He desires her Picture. 114.
26. She grants it. 114.
27. She grows peevish and unkind. 115.
28. He tenderly desires her to desist. 115.
29. She demands her Picture & Letters back. 115.
30. He confesses his Oversight, & begs to see her. 116.

THE SUBLIME.

- XXX. a Curious Soliloquy on God & his Works,
by the Earl of *Shaftsbury*. 116.

MORALITY.

- XXXI. The chief Methods for improving the
Mind, by Dr. *Watts*, the Words accented. 130.

DRAMATIC STYLE.

- XXXII. A Hypocrite drawn to the Life by
Mr. *Wicherley*. 142.

TRANSLATIONS.

- XXXIII. From the GREEK.
Homer's Shield of Achilles by Mr. *Pope*. 158.
Sappho's Ode to Venus by Mr. *Phillips*. 163.
Sappho's Fragment on Jealousy by Mr. *Phillips*. 164.

- XXXIV. From the LATIN.
Virgil's Silenus by the Earl of *Roscomon*. 165.
Horace on Contentment by Sir *William Temple*. 168.
Ovid's Description of a Storm by Mr. *Dryden*. 169.

- XXXV. From the ITALIAN.
A Soliloquy from *Pastor Fido* by the E. of
Roscomon. 173.

XXXVI. From the FRENCH.	
<i>Telemachus's</i> Solution of <i>Minos's</i> Queries by Mr. Boyer.	174.
XXXVII. From the GERMAN.	
Part of Baron <i>Canitz's</i> <i>Doris</i> by C. Bertram.	181.
XXXVIII. From the DANISH.	
Part of Prof <i>Wadskier's</i> Poëtical Theatre by C. Bertram.	186.
Baron <i>Holberg's</i> Enquiry into the Cause of Rome's immoderate Growth by C. Bertram.	190.
Baron <i>Holberg's</i> Approbation.	200.
The CONTENTS.	201.

The PRINTER begs the READER to accept of
the following *Distich* instead of an Errata:
Good Nature and good Sense must ever join;
To err is human, to forgive, divine.
POPE on Criticism.

PE
1129
52
84
1753
C.

410317

7575

